Steven Erikson

A jég emlékezete

———————+———————

A Malazai Bukottak Könyvének Regéje

Alexandra

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Steven Erikson: Memories of Ice
A Tale of the Malazan Book of the Fallen
Transworld Publishers, 2001
61-63 Uxbridge Road, London W5 5SA

Copyright © Steven Erikson, 2001

Hungarian translation © Oberon Műfordító Bt., Fehér Fatime

Minden jog fenntartva.
Tilos ezen kiadvány bármely részét sokszorosítani, információs rendszerben tárolni, vagy sugározni bármely formában vagy módon, a kiadóval történt előzetes megállapodás nélkül; tilos továbbá terjeszteni másféle kötésben, borítóval és tördelésben, mint amilyen formában kiadásra került.

Kiadja a Pécsi Direkt Kft. Alexandra Kiadója, 2004
7630 Pécs, Alkotás u. 3.
Telefon: (72) 777-100
Fax: (72)777-111
www.alexandra.hu
e-mail: online@alexandra.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója

A kiadvány magyar változatát Müller Péter tervezte
Nyomta a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető Bördős János ügyvezető igazgató
Megjelent 64,99 (A/5) ív terjedelemben

ISBN 963 368 959 7

R. S. Lundinnak

Köszönetnyilvánítás

Hálás köszönettel tartozom a következő személyeknek
támogatásukért és barátságukért:
Clare, Bowen, Mark, David, Chris, Rick, Cam, Courtney;
Susan és Peter, id. és ifj. David Thomas, Harriet, Chris, Lily,
Mina és Smudge; Patrick Walsh és Simon, valamint Jane.
Továbbá hálás vagyok még Dave Holdennek, valamint barátságos
csapatának (Tricia, Cindy, Liz, Tanis, Barbara, Joan, Nadia,
Amanda, Tony, Andi és Jody) a Pizza Place-ből,
az asztalért és az állandó kávéutánpótlásért.
Valamint köszönet John Meaneynek az undorító részletekért.

Szereplők

A Karavánszeráj
Zsémbes, karavánőr
Jeges Menakisz, karavánőr
Pihe, karavánőr
Gubó, karavánőr
Brokát, felfedező
Nyársas Korbál, Brokát csendestársa
Mocsári Emancipor, szolga
Keruli, kereskedő
Márvány, varázsló

Capustanban
Brukhalián, Fener hitének Halandó Kardja (Szürkekardok)
Itkovián, Fener hitének Lélekpajzsa (Szürkekardok)
Karnadasz, Fener hitének Desztriánja (Szürkekardok)
Velbara újonc (Szürkekardok)
Norul főtörzsőrmester (Szürkekardok)
Fatalián (Szürkekardok)
Natalián (Szürkekardok)
Torun (Szürkekardok)
Szidlisz (Szürkekardok)
Nilbanasz (Szürkekardok)
Dzselarkán, Capustan hercege és uralkodója
Arard, Korall száműzött hercege és uralkodója
Rath'Fener, a Maszkok Tanácsának tagja
Rath'Árnytövis, a Maszkok Tanácsának tagja
Rath'Álmok Úrnője, a Maszkok Tanácsának tagja
Rath'Csuklyás, a Maszkok Tanácsának tagja
Rath'D'rek, a Maszkok Tanácsának tagja
Rath'Hamis, a Maszkok Tanácsának tagja
Rath'Hamvas, a Maszkok Tanácsának tagja
Rath'Togg, a Maszkok Tanácsának tagja
Rath'Fanderay, a Maszkok Tanácsának tagja
Rath'Dessembrae, a Maszkok Tanácsának tagja

Rath'Oponn, a Maszkok Tanácsának tagja
Rath'Beru, a Maszkok Tanácsának tagja

Félkarú serege

Félkarú Dujek, a renegát malaza sereg parancsnoka
Pálinkás, a renegát malaza sereg másodparancsnoka
Sodrott, a Fekete Moranthok vezetője
Artantosz, a renegát malaza sereg zászlóvivője
Barack, összekötő tiszt
Jácint, nemesi származású kapitány
Ganoes Paran, kapitány, Hídégetők
Hangyás, őrmester, Hetedik osztag, Hídégetők
Csákány, tizedes, Hetedik osztag, Hídégetők
Terelő, közkatona, Hetedik osztag
Inda, mágus és utász, Hetedik osztag
Rebbencs, közkatona, Hetedik osztag
Kalapács, felcser, Kilencedik osztag
Sunyi, utász, Kilencedik osztag
Ügető, közkatona, Kilencedik osztag
Fürge Ben, mágus, Kilencedik osztag
Céltalan, Hídégető tizedes
Szarvas, Hídégető őrmester
Gebe, Hídégető utász
Mulcs, Hídégető felcser
Kékgyöngy, Hídégető mágus
Kocsány, Hídégető mágus
Ujjas, Hídégető mágus

Brood serege

Caladan Brood, a genabackisi felszabadító hadsereg hadura
Fürkész Anomander, a Hold Szülöttének ura
Kallor, a Felsőbb Úr, Brood másodparancsnoka
A Mhybe, a rhivi törzsek matrónája
Ezüstróka, a Rhivi Újjászületett
Korlat, Lélekvesztett Tiste Andii
Orfantal, Korlat fivére
Hurlochel, a felszabadító hadsereg felderítője
Banya, Óriás Varjú, Fürkész Anomander útitársa

A Barghasztok

Humbrall Taur, a Fehérarcú Klán vezetője
Hetán, Humbrall Taur leánya
Kafál, Humbrall Taur elsőszülött fia
Netok, Humbrall Taur másodszülött fia

Darujhisztán követei
Balek, nagykövet
Esztraiszián D'Arle, tanácstag
Baruk, alkimista
Kruppe, lakos
Murillió, lakos

A T'lan Imassok
Kron, a Kron T'lan Imassok ura
Cannig Tol, klánvezető
Bek Okhan, Csontvető
Pran Chole, Csontvető
Okral Lom, Csontvető
Bendal Home, Csontvető
Ay Estos, Csontvető
Olar Ethil, az Első Csontvető és Első Lélekvesztett
Túl, a Nyeső, néhai Első Kard
Kilava, renegát Csontvető
Lanas Tog, Kerlum T'lan Imass

A Pannioni Birodalom
A Látnok, a domínium egyházi uralkodója
Ultenta, Korall szeptuma
Kulpa, az ostromló sereg szeptuma
Inal, Lest szeptuma
Anaszter, a Holt Mag Gyermekei között az Első
Kahlt Látótestőr

Egyéb szereplők
K'rul, Ősi Istenség
Drakonusz, Ősi Istenség
Hideg Éj Nővér, Ősi Istennő
Irigy Hölgy, Bánat lakója
Gethol, hírnök
Hamis, Első Hős (a Nyár Tigrise)
Ifjabb Tok, Aral Fayle, malaza felderítő
Garath, hatalmas kutya

Baaljagg, még hatalmasabb farkas
Mok, szegula
Turul, szegula
Szenu, szegula
A Leláncolt, ismeretlen Előd (más néven Nyomorék Isten)
Tennes Boszorkánya
Munug, daru kézműves
Talamandas, barghaszt gallybaba
Ormulogun, festő Félkarú seregében
Gombó, Ormulogun kritikusa
Haradas, a Trygalle Kereskedőliga egyik karavánvezetője
Azra Jael, tengerészgyalogos Félkarú seregében
Szalma, Mott szabadcsapat
Kutrica, Mott szabadcsapat
Tuskó, Mott szabadcsapat
Rönk Jib, Mott szabadcsapat

Prológus

A T'lan Imassok és a jaghuták között dúló ősi
háborúk nyomán az egész világ szétszakadt.
A feldúlt kontinenseken hatalmas hadseregek
csatároztak, a holttestek halma a magasba
emelkedett, csontjuk alkotta a dombok törzsét,
kiontott vérük a tengerek alapját. Varázslat
tombolt, míg végül maga az égbolt is lángot fogott...

Ősi történelem, Első kötet
Kinicik Karbar'n

I.

Maeth'ki Im (A *Rothadó Virág Pogromja), a Harmincharmadik jaghuta Háború 298* 665 *évvel Hamvas Álmának kezdete előtt*

Az iszapos lapály felett táncoló rovarfelhőben fecskék cikáztak. A mocsár felett szürke maradt az ég, de elveszítette telet jellemző élességét, s a megtépázott vidék felett süvítő langyos szél, a gyógyítás szagát hozta. A néhai édesvizű beltenger, amelyet az Imassok Jaghra Tilnek hívtak – hiszen egy jaghuta jégmező szétzúzása nyomán keletkezett –, az utolsókat rúgta. Dél felé, ameddig csak a szem ellátott, a felhős égbolt tükröződött a hullámzó pocsolyákban és a térdig érő vizenyőben, a látképet azonban a születő új föld uralta.

A vidéken, a jégkorszakot előidéző varázslat megtörésével, visszatértek a régi, természetes évszakok, ám a hegymagas jégtömbök emléke még mindig nem tűnt el. Az északon előtűnő sziklák erodálódtak, megrepedeztek, a medencékben görgetegkövek pihentek. A vastag üledékréteg, amely a tenger medre nyomán maradt, még mindig bugyogott az előtörő gázoktól, s a vidék, amely nyolc éve felszabadult a jégtömbök hatalmas súlya alól, folytatta a lassú emelkedést.

A Jaghra Til élete rövid volt, mégis vastag üledékréteg gyűlt össze a medrében. S ez az üledék igen veszedelmes volt.

Pran Chole, a Kron Imassok Cannig Tol klánjának Csontvetője, mozdulatlanul ült egy szinte teljesen betemetett görgetegkő tetején, az ősi part mellett. Előtte a talaj enyhén lejtett, s a mélyedésben alacsony, viharvert fűcsomók, valamint hordalékfa kupacai látszottak. Tucatnyi lépésre tőle, a lejtő meredekebbé vált, majd a táj széles, sáros medencévé nyúlt.

A medence szélétől úgy húszlépésnyire, három ranagot ejtett csapdába a vizenyős, süppedős víznyelő. Egy nagydarab hím, a párja és a kölykük, sokáig védekező köröket róttak. Elfáradtak, kiszolgáltatottak voltak – könnyű prédának tűnhettek a rájuk találó ayák csapatának.

A táj veszedelmesnek bizonyult. A nagydarab tundrafarkasokra ugyanaz a sors várt, mint a ranagokra. Pran Chole hat ayát látott, s volt köztük egy alig serdülő kölyök is. A nyomokból kitűnt, hogy egy másik növendékfarkas is lehetett még velük – ő vagy egy tucatszor megkerülte a mélyedés szélét, aztán elvonult nyugat felé, ahol kétségkívül elpusztult egyedül.

Vajon milyen régen történhetett mindez? Már soha nem derül ki... A sár rászáradt a ranagokra és az ayákra egyaránt, s repedező agyagköpenyt alkotott rajtuk. Élénkzöld foltok ragyogtak ott, ahol a szél hátán utazó magvak meg tudtak kapaszkodni, s ki tudtak kelni, és a Csontvetőnek eszébe jutottak transzban látott víziói – egy csomó valós részlet, amelyek valószerűtlen képpé álltak össze. Az állatok számára a csata végtelenné vált, a vadászok és a zsákmányállatok sorsa az idők végezetéig összeköttetett.

Valaki a Csontvető mellé lépett és leguggolt.

Pran Chole felhős tekintete továbbra is az előtte elnyúló csendéletre szegeződött. A

léptek ritmusából már korábban kikövetkeztette, melyik társa tart felé, s ahogy az leguggolt, orrát megcsapta a meleg vérű élőlény jellegzetes szaga, amely legalább olyan biztosan árulkodott az illetőről, mintha a Csontvető odafordította volna a tekintetét. Cannig Tol megszólalt:

– Mi van az agyag alatt, Csontvető?

– Csak az, ami magát az agyagot formálta, Klánvezető.

– Nem látsz jóslatot ezekben az állatokban?

Pran Chole elmosolyodott:

– Te igen?

Cannig Tol ezen eltűnődött, majd kis idő múlva megszólalt.

– A ranagok eltűntek erről a vidékről. Csakúgy, mint az ayák. Ősi csata fedi fel magát előttünk. A jelek mélyek, hiszen megbolygatják a lelkemet.

– Az enyémet is – értett vele egyet a Csontvető.

– Addig vadásztunk a ranagokra, míg végül nem maradt belőlük egy sem, és ezzel éhínséget hoztunk az ayákra, hiszen a tenagokra is addig vadásztunk, míg teljesen kipusztultak. A bhederineket kísérő agkorok nem közösködnek az ayákkal, így a tundra mostanra kiürült. Ebből arra a következtetésre jutottam, hogy meggondolatlanul és pazarlóan vadásztunk.

– A szükség vitt rá minket, hogy tápláljuk utódainkat...

– Nagy szükség volt az utánpótlásra.

– Még mindig szükség van rájuk, Klánvezető.

– Igen erős jaghuták éltek ezen a vidéken, Csontvető – dörmögte Cannig Tol. – Nem menekültek el – legalábbis nem azonnal. Tudod, mennyi Imass veszett itt oda.

– A föld pedig bőven termett, válaszként a hatalmas áldozatra.

– Szolgálta a háborúnkat.

– Így aztán a mélység felbolydult.

A Klánvezető csak bólintott, és hallgatott. Pran Chole várt. Beszélgetésük során eddig csak a felszínt érintették. A mélységig, a lényegig még egyáltalán nem jutottak el. De Cannig Tol nem volt ostoba, így nem kellett sokáig várnia.

– Olyanok vagyunk mi is, mint ezek az állatok.

A Csontvető tekintete dél felé siklott, arca megmerevedett. Cannig Tol folytatta:

– Mi vagyunk az agyag, és a jaghuták elleni végtelen háborúnk maga az agyag alatt küszködő állat. A felszínt az alakítja, ami alatta van – fél kézzel intett. – Előttünk, ezekben az állatokban, amelyek lassan kővé dermednek, a halhatatlanság átkát láthatjuk. – S még mindig nem beszéltek mindenről. Pran Chole nem szólalt meg. – Ranag és aya – foglalta össze Cannig Tol –, mindkettő eltűnőben van a halandók világából. Vadász és zsákmánya egyaránt.

– Írmagjuk is alig marad – suttogta a Csontvető.

– Bárcsak látnál benne jóslatot – mormogta a Klánvezető, s közben felemelkedett.

Pran Chole szintén felállt:

– Bárcsak látnék – felelte olyan hangon, mely csak halványan tükrözte Cannig Tol megjegyzésének gúnyos, keserű felhangját.

– Közel járunk, Csontvető?

Pran Chole lenézett a saját árnyékára, megszemlélte az agancsos, szőrmébe burkolózó sziluettet, a fejdíszt, a rajta lógó irhákat. A napfény olyan szögben esett rá, hogy nagyon magasnak látszott – majdnem olyan volt, mint egy jaghuta.

– Holnap – felelte végül. – Már nagyon gyengék. Az átutazott éjszaka még gyengébbé teszi majd őket.

– Remek, akkor a klán ma éjjel itt üt tábort.

A Csontvető csak hallgatott, miközben Cannig Tol a közelben várakozó társaik felé tartott. Pran Chole úgy tervezte, ha besötétedik, lelkét vándorútra indítja. Lemegy majd a suttogó föld alá, és saját fajtájabelieket keres. A zsákmányuk valóban gyengült, de Cannig Tol klánja még náluk is gyengébb volt. Alig több mint egytucatnyi felnőtt maradt közöttük. A jaghuták üldözésekor nem volt sok értelme az üldöző-üldözött megkülönböztetésnek.

Felemelte a fejét, és beleszagolt az alkonyati levegőbe. Egy másik Csontvető is bolyongott a vidéken. A szag összetéveszthetetlen volt. Eltűnődött, vajon ki lehet az, és miért utazik egyedül, klán, családtagok nélkül. S mivel ő felfedezte a szagát, az idegen is megérezhette az ő jelenlétüket – akkor viszont miért nem kereste még meg őket?

*

Kihúzódzkodott a sárból, és ledobta magát a homokos partra. Szaggatottan, nehezen szedte a levegőt. Fia és lánya kibújtak elnehezülő karjából, és feljebb húzódzkodtak a sziget enyhe lejtőjén.

A jaghuta anya leengedte a fejét, homlokát a hűvös, nedves homokhoz nyomta. A szemcsék fájdalmasan fúródtak a bőrébe. Égési sérülései túl frissek voltak ahhoz, hogy behegedjenek, és jól tudta, hogy erre már nem is lesz idő – legyőzték őt, s már csak annyi ideje volt az életből, ameddig üldözői utolérik.

De a vadászok legalább kegyesen szakszerűek voltak. Ezeket az Imassokat nem érdekelte a kínzás. Egy gyors, halálos csapás. Előbb őneki, majd gyermekeinek is. S ezzel – ezzel a szerencsétlen, megtépázott családdal – az utolsó jaghuták is eltűnnek erről a kontinensről. A kegyeletnek több arca is volt. Ha nem csatlakoztak volna Raest megláncolásához, mindannyian – Imassok és jaghuták egyaránt – térdre borultak volna a Zsarnok akarata előtt. Szükségből fakadó, ideiglenes szövetséget kötöttek hát. Az anya azonban eleget tudott ahhoz, hogy a megláncolás után azonnal elmeneküljön; már akkor is tudta, hogy az Imassok folytatni fogják üldözését.

Nem érzett keserűséget, de nem lett kevésbé kétségbeesett sem.

Újabb lény jelenlétét érezte meg a kis szigeten – felkapta a fejét. Gyerekei mozdulatlanná dermedtek, s rémülten bámulták az előttük álló Imass asszonyt. Az anya szürke szeme összeszűkült.

– Szép munka, Csontvető. Érzékeim csak azokat kutatták, akik mögöttünk vannak. Rendben van, essünk túl rajta.

A fiatal, fekete hajú nő elmosolyodott.

– Semmi alkudozás, jaghuta? Hiszen ti mindig alkudozni szoktatok, hogy legalább a

gyermekeitek életét megmentsétek. Talán már meg is szakítottad a családi kapcsolatot ezzel a két ifjonccal itt? Nekem úgy tűnik, ehhez még túl fiatalok.

– Nincs értelme alkudozni. A ti fajtátok sosem megy bele.

– Nem, de a te fajtád azért mindig próbálkozik.

– Én nem teszem. Ölj meg minket! Gyorsan!

Az Imass egy párduc bőrét viselte. Szeme is fekete volt, s csillogott a haldokló alkonyati fényben. Jól tápláltnak tűnt, s hatalmas, duzzadó melle arra utalt, nemrég gyermeknek adhatott életet.

A jaghuta anya nem tudta megfejteni az Imass nő arckifejezését, csak azt látta, hogy a kerek, furcsa vonású arcon nyoma sincs a fajtája többi tagján látott, jellemzően eltökélt komorságnak. A Csontvető megszólalt:

– Elég jaghuta vére tapad már a kezemhez. A Kron Klánra hagylak téged, holnap úgyis utolérnek.

– Nekem mindegy, melyikőtök öl meg bennünket – morogta az anya. – A végeredmény ugyanaz.

A nő széles szája megrándult.

– Értem, mire célzol.

A jaghuta anya csaknem összeesett a fáradtságtól, de képes volt ülő helyzetbe tornázni magát.

– Mit akarsz? – nyögte két légvétel között.

– Alkut ajánlanék.

A jaghuta anyának elállt a lélegzete. A Csontvető sötét szemébe bámult, és nyomát sem látta benne gúnynak. Tekintete egy pillanatra lejjebb vándorolt, a lányára és a fiára, aztán ismét az Imass nő szemébe nézett.

A Csontvető lassan bólintott.

*

Valaha a múltban a föld felrepedt, s a seb olyan mélyre nyúlt a talajban, hogy a benne keletkező folyómeder végighúzódott az egész horizonton. A hatalmas, fekete, követ és hamut hordozó folyó délnyugat felé tartott, a távoli tengerhez. Csak a legkisebb növényeknek sikerült megkapaszkodniuk a tájon, s a Csontvető léptei nyomán – aki két jaghuta gyermeket tartott a karjában – zavaros porfelhő emelkedett a levegőbe, s mozdulatlanul ott is maradt.

Úgy tippelte, hogy a kisfiú úgy ötéves lehet; a húga eggyel kevesebb. Egyikük sem volt egészen magánál, s egyikük sem értette anyjukat, amikor ő megölelte őket búcsúzóul. A hosszú menekülés a L'amathon, aztán keresztül a Jaghra Tilen, mindkettejüket sokkos állapotba taszította. Valószínűleg az sem javított a helyzeten, hogy végignézték apjuk halálát.

Kicsiny, ragacsos kezükkel a Csontvetőbe kapaszkodtak, s így emlékeztették őt arra a gyermekre, akit csak nemrég veszített el. Hamarosan mindketten szopni kezdtek, hiszen úrrá lett rajtuk az éhség. Kis idővel később a két gyermek elaludt.

Ahogy közeledtek a part felé, a lávafolyam fokozatosan elvékonyodott. Jobbra

tőlük, a közeli dombvonulat a távolban hegységgé nőt. A nő előtt síkság terült el, amelynek a fél mérfölddel távolabbi emelkedő szabott gátat. Még nem látta ugyan, de tudta, hogy az emelkedő túloldalán ismét lejtő következik, amely a tengerig ereszkedik. A síkságon kis dombok voltak, szabályosan elrendezve, s a Csontvető megállt, hogy szemügyre vegye őket. A buckák koncentrikus köríveken helyezkedtek el, középen pedig egy nagyobb kupola látszott – mindezt lávamaradvány és hamu borította. A síkság peremén romos torony emelkedett, pont a dombvonulat első tagja mellett. A Csontvető már első látogatásakor is megállapította, hogy a dombok túlságosan szabályosan sorakoznak egymás mellett ahhoz, hogy természetes képződmények lehessenek. A Csontvető felemelte a fejét. A keveredő szagok egyértelműek voltak, az egyik ősi és halott, a másik... nem. A fiú megmozdult a karjában, de nem ébredt fel.

– Ah... – morogta a nő – szóval te is érzed.

Megindult a síkságon át, és a megfeketedett torony felé sétált. Az Üreg kapuja pont a romos építményen túl tátongott a levegőben, hatszor olyan magasan, mint a Csontvető. A nő olyannak látta a kaput, mintha vörös heg lenne; sérülés, amely már nem vérzik. Nem ismerte fel az Üreget – az ősi sérülés elmosta a kapu jellegét. A Csontvető kissé elbizonytalanodott. Letette a gyerekeket a toronynál, aztán leült egy kőhalomra. Tekintete a két ifjú jaghutára tapadt, akik még mindig aludtak, összegömbölyödve a hamuágyban.

– Mi mást tehetnénk? – suttogta. – Omtose Phellack kell, hogy legyen. Az biztos, hogy nem Tellann. Starvald Demelain? Nem valószínű – tekintete a síkságra siklott, s azon belül is a buckákra. – Kik élhettek itt? Ki másnak volt még szokása, hogy kőből építkezzen? – egy percig hallgatott, majd ismét a toronyrom felé fordította a tekintetét. – Ez a torony a végső bizonyíték, hiszen nem lehet más, mint jaghuta építmény, és ilyen épületet nem emeltek volna ellenséges érzületű Üreg közelében. Nem, a kapu biztosan Omtose Phellack. Nem lehet más.

Persze voltak még egyéb kockázati tényezők is. Esetleg egy felnőtt jaghuta az Üreg belsejében, aki megtalálja a két idegen gyereket, és nem fogadja őket örökbe, hanem megöli mindkettőt.

– Akkor a vérük valaki másnak a kezéhez tapadna, egy másik jaghutáéhoz – ez egy pillanatra megnyugtatta, majd ismét elbizonytalanodott. *„Nekem mindegy, hogy melyikőtök öl meg bennünket. A végeredmény ugyanaz."* A nő felszisszent. Mi mást tehetnék? – kérdezte magában ismét.

Egy kicsit még hagyni akarta őket aludni. Aztán majd átküldi őket a kapun. Beszél majd a fiúval: *Vigyázz a kishúgodra. Az út nem lesz hosszú.* S mindkettejüknek: *Anyátok odabent vár benneteket.* Hazugság, persze, de bátorításra lesz szükségük. *Ha ő nem talál meg benneteket, majd valamelyik rokonát küldi. Menjetek a biztonságba, meneküljelek!*

Végül is mi lehetne rosszabb a halálnál?

*

Az anya felemelkedett, amikor a közelébe értek. Pran Chole beleszagolt a levegőbe, és elkomorodott. A jaghuta nem nyitotta meg az Üregét. S ami még furcsább – hová tűnhettek a gyerekei?

– Nyugodtan vár bennünket – mormogta Cannig Tol.

– Így van – értett vele egyet a Csontvető.

– Ez nekem nem tetszik. Azonnal meg kellene ölnünk.

– Beszélni akar velünk – mondta Pran Chole.

– Halálos veszélynek tesszük ki magunkat, ha engedünk a szeszélyének.

– Egyetértek veled, Klánvezető. De... mit csinálhatott a gyerekeivel?

– Nem érzed a jelenlétüket?

Pran Chole megrázta a fejét.

– Készüljenek a harcosok! – mondta, majd előrelépett.

A szemében békesség látszott, s a Csontvető megdöbbent azon, hogy az anya mennyire beletörődött a végbe. Pran Chole átsétált a lábszárig érő vízben a sziget homokos partjára, majd szemben a jaghutával, megállt.

– Mit tettél velük? – kérdezte.

Az anya elmosolyodott, ajka visszahúzódott agyarairól.

– Elmentek.

– Hová?

– Oda, ahol te nem érheted el őket, Csontvető.

Pran Chole még jobban elkomorodott.

– Ez a mi földünk. Itt nincs olyan hely, ahová ne érne el a kezünk. Tehát magad végeztél velük?

A jaghuta oldalra billentette a fejét, és szemügyre vette az Imassokat.

– Mindig is úgy hittem, hogy az irántunk érzett gyűlölet hozta össze a fajtád tagjait. Mindig azt gondoltam, hogy az együttérzés és a könyörület, távol áll tőletek.

A Csontvető egy hosszú percig nézte az anyát, majd szemügyre vette a süppedős, iszapos talajt a jaghuta körül.

– Egy Imass járt itt – mondta. – Egy nő. A Csontvető. – *Az, akit nem találtam meg, amikor a szellemek közé léptem. Az, aki úgy döntött, hogy nem találhatok rá.* – Mit tett?

– Feltérképezte a vidéket – felelte a jaghuta. – Talált egy kaput, messze délen. Omtose Phellack.

– Örülök, hogy én nem vagyok anya – mondta Pran Chole. *Te pedig hálás lehetnél, hogy nem vagyok kegyetlen.* Intett. Nagy lándzsák suhantak el a Csontvető mellett. Hat hosszú, kampós palahegy csapódott a jaghuta mellkasába. Az anya megtántorodott, aztán a lándzsanyelek kopogása közepette, a földre omlott.

Így ért véget a Harmincharmadik Jaghuta Háború. Pran Chole megperdült.

– Nincs időnk máglyát gyújtani. Indulnunk kell dél felé. Gyorsan!

Cannig Tol előrelépett, közben harcosai a fegyvereikért indultak. A Klánvezető tekintete a Csontvetőre szegeződött.

– Mi nyugtalanít?

– Egy renegát Csontvető magával vitte a gyerekeket.

– Délre?

– Bánat felé.

A Klánvezető összevonta a szemöldökét.

– A renegát meg akarja menteni ennek az anyának a gyermekeit. Azt hiszi, hogy az Omtose Phellack kapuja.

Pran Chole látta, hogy kifut a vér Cannig Tol arcából.

– Menj Bánat felé, Csontvető – suttogta a Klánvezető. – Nem vagyunk kegyetlenek. Menj csak.

Pran Chole bólintott. A Tellann Üreg magába szippantotta őt.

*

Egy aprócska erőhullám elegendő volt ahhoz, hogy a két jaghuta gyermek felreppenjen a kapu tátongó szájába. A kislány egy pillanattal az érkezés előtt felkiáltott, anyját hívta vágyakozóan, akiről úgy hitte, hogy a kapun túl vár rájuk. A két kis alak eltűnt a bejárat mögött.

A Csontvető felsóhajtott, aztán egy ideig még nézett felfelé, hátha látja valamilyen jelét annak, hogy valami rosszul sült el az átkeléssel kapcsolatban. Úgy tűnt, nem nyílt ki újra semmiféle seb, nem érkezett hirtelen vad erőhullám az átjáróból. Megváltozott volna a kinézete? Sosem lehetett biztos benne. Új vidék volt ez számára; itt nem érezte azt a zsigerből fakadó tudást, amelyet egész eddigi életében a Tarad Klánok földjén, az Első Birodalom szívében, olyan természetesnek vett.

A Tellann Üreg megnyílt a háta mögött. A nő megperdült, s csak egy pillanat választotta el attól, hogy felöltse Lélekvesztett alakját.

Egy sarki róka bukkant fel a semmiből, lelassított, amikor meglátta a nőt, és lassan visszaváltozott Imass alakjába. Fiatal férfi állt a róka helyén, vállán totemállata bőrét viselte, fején viharvert, agancsos díszt hordott. Arckifejezése félelemről árulkodott, tekintete nem a lányra, hanem a mögötte tátongó kapura szegeződött.

A nő elmosolyodott.

– Köszöntelek, Csontvető társam. Igen, átküldtem őket. Megmenekültek a bosszúdtól, és ez nekem örömet szerez.

A férfi szeme a nőre szegeződött.

– Ki vagy te? Melyik klánból jössz?

– Otthagytam a klánomat, de valaha Logroshoz tartoztam. A nevem Kilava.

– Hagynod kellett volna, hogy múlt éjjel megtaláljalak – mondta Pran Chole. – Akkor meggyőzhettelek volna arról, hogy a gyors halál sokkal kegyesebb megoldás, mint amire te ítélted ezt a két gyermeket, Kilava.

– Elég kicsik még ahhoz, hogy valaki örökbe fogadja őket...

– Ezt a helyet, ahová jöttél, úgy hívják, Bánat – vágott közbe Pran Chole, jeges hangon. – Egy ősi város romja...

– Jaghuta...

– Nem jaghuta! Ez a torony, ez jaghuta, de sokkal később építették, egy közbeeső korszakban, a város pusztulása és a T'ol Ara'd között – ez a lávafolyam a T'ol Ara'd,

de már halott dolgokat temetett maga alá – felemelte a kezét, és a lebegő kapura mutatott. – Ez volt az, ez a seb, ami elpusztította a várost, Kilava. Az Üreg mögötte... hát nem érted? Ez nem Omtose Phellack! Mondd csak, hogyan gyógyítják be az ilyen sebeket? Tudod a választ, Csontvető!

A nő lassan megfordult, és szemügyre vette a Nyílást.

– Ha egy lélek zárta össze a sebet, akkor ki kellett volna szabadulnia... amikor a gyerekek megérkeztek...

– Kiszabadult – sziszegte Pran Chole –, mert kiváltották!

Kilava reszketve fordult vissza a férfihoz.

– Akkor hol van? Miért nem bújt elő?

Pran Chole a középen lévő buckára nézett.

– Óh... – suttogta –, előbújt – Csontvető társára nézett. – Mondd csak, most majd a saját életedet adod a két gyerek szabadságáért cserébe? Csapdába estek, egy fájdalmas, végtelen rémálomban. Kiterjed a könyörületességed még arra is, hogy saját magad áldozd fel, egy újabb cserével? – szemügyre vette a nőt, aztán felsóhajtott. – Gondolom, nem, úgyhogy töröld csak le a könnyeidet, Kilava. A szenteskedés nem illik egy Csontvetőhöz.

– Mit... – nyögte ki a nő egy idő után – szabadítottam ki?

Pran Chole a fejét csóválta. Ismét a középső buckára pislantott.

– Nem tudom biztosan, de előbb vagy utóbb szembe kell majd néznünk vele. Úgy hiszem, lesz időnk bőven. A lénynek most ki kell magát szabadítania a sírjából, márpedig azt erős varázslatok védik. Mi több, a T'ol Ara'd kőzete még mindig ráborul a sírra. – Kis idő múltán hozzátette: – De lesz elég időnk.

– Ezt hogy érted?

– Kihirdették a Gyülekezőt. A Tellann Rituálé már vár, Csontvető.

A nő a földre köpött.

– Mind őrültek vagytok. Egy háború miatt választjátok a halhatatlanságot. Ez őrültség. Én elutasítom a hívást, Csontvető.

A férfi bólintott.

– A rituálét akkor is véghez visszük. Szellemem elvándorolt a jövőbe, Kilava. Láttam a saját, szikkadt arcomat, több mint kétszázezer évvel ezutánról. Meglesz a mi végtelen háborúnk.

Kilava hangjában keserűség csendült:

– A fivérem boldog lesz.

– Ki a fivéred?

– Onos T'oolan, az Első Bajnok.

Pran Chole megperdült.

– Te vagy hát a Hitszegő. Lemészároltad a törzsedet: a rokonaidat...

– Hogy megtörjem a kapcsot, és szabad lehessek, igen. Legidősebb fivérem azonban még nálam is erősebbnek bizonyult. Most aztán mindketten szabadok vagyunk, de aminek én örülök, azt Onos T'oolan átkozza – a nő szorosan maga köré fonta a karját, s Pran Chole több réteg fájdalmat látott az arcán. Nem irigyelte a nő szabadságát. Kilava ismét megszólalt: – Szóval, maradjunk ennél a városnál. Ki

építette?

– A K'Chain Che'Mallék.

– Hallottam már ezt a nevet, de nem tudok róluk valami sokat.

Pran Chole bólintott:

– Úgy sejtem, megismerjük még őket.

II.

Korelri és Jacuruku kontinense, a Halál Idején
11 973 évvel Hamvas Álma előtt
(Három évvel a Nyomorék Isten Bukása után)

A Bukás szétzúzott egy egész kontinenst. Erdők égtek le, minden irányban tűzviharok világították meg a horizontot, az égbolton vöröses füst- és hamufelhők gomolyogtak. A lángolás végtelennek tűnt, mintha az egész világot el akarta volna pusztítani. Hetek, hónapok óta tartott, s közben folyamatosan egy isten sikoltozása hallatszott.

A fájdalomból harag született. A haragból méreg lett, fertőzés, amely nem kímélt senkit.

Elszórtan maradtak túlélők, akiknek vissza kellett térniük a barbár életmódhoz. Magányosan kószáltak a tájon, amelyet hatalmas himlőhelyek borítottak. A gödrökben zavaros víz bugyogott, a vízben a felhős égbolt tükröződött vissza. A rokoni kapcsolatokat elfelejtették, a szeretet fenntartása pedig túl sokba került. Azt ették, amit találtak – gyakran egymást –, s vadállati mohósággal fürkészték maguk körül a széttépett világot.

Egy magányos alak is járt a vidéken. Átlagos magasságú volt, testét rothadó rongyokba burkolta, elnagyolt, jellegtelen vonások jellemezték. Arcára sötét árnyék borult, szúrós tekintettel méregette a világot. Úgy lépkedett, mintha magára gyűjtené az összes szenvedést, s nem zavarná annak hatalmas súlya. Úgy sétált, mintha képtelen lenne visszafogni magát, mintha nem tudná megtagadni szelleme ajándékát.

A távolból rongyos csapatok figyelték a lépkedő alakot, aki csak vonult rendületlenül a kontinensen át, amelyet egy napon majd Korelrinek neveznek el. Az éhség talán közelebb hajtotta volna őket, ám a Bukás túlélői nem voltak bolondok, így biztos távolságból figyelték a férfit, s kíváncsiságukon sokat tompított a félelem. A férfi ugyanis Ősi Istenség volt, aki a halandók között sétált.

A fájdalom mellett, amelyet magába szippantott, K'rul szívesen magához ölelte volna megtört lelküket is, ám a múltban és a jelenben is, az ezen a vidéken kiontott vér éltette őt. Igazság szerint hamarosan szüksége lehetett arra a hatalomra, amely ebből a vérből született.

K'rul nyomában férfiak és nők öltek meg férfiakat, nőket és gyerekeket. Az Ősi Istenség a sötét vérengzés hátán haladt előre.

Az Ősi Istenségeknek egy rakás kellemetlenség a teste.

Az idegen istenség darabokra szakadt, mire leért a földre. Darabjai lángolva csapódtak a talajhoz. Fájdalma tüzes volt, sikoltozott, mennydörgött miatta, hangját a fél világ hallotta. Kínt és dühöt érzett. S K'rul sejtése szerint ezek mellett még megbánást is. Hosszú időre volt még szükség ahhoz, hogy az idegen istenség megkezdhesse élete maradék darabkáinak összegyűjtését, s ezáltal megmutassa, valójában milyen is a természete. K'rul már előre félt attól a naptól, amikor ez

megtörténik. Az ilyen összezúzódásból ugyanis csakis őrület következhetett.

Az idézők halottak voltak. Elpusztította őket az, amit megidéztek. Nem lett volna értelme gyűlölni őket, sem elképzelni, hogy mi lett volna tettükért a legmegfelelőbb büntetés. Tulajdonképpen ők is nagyon kétségbe voltak esve. Eléggé ahhoz, hogy szétbontsák a káosz anyagát, és utat vágjanak egy idegen, távoli birodalom felé; aztán közelebb csalogassanak egy kíváncsi istent abból a birodalomból, mindig csak közelebb az előkészített csapdához. Az idézők hatalmat akartak maguknak.

Mindezt azért, hogy elpusztítsanak egy embert.

Az Ősi Istenség átkelt a lerombolt kontinensen, látta a Bukott Isten még élő darabjait, látta a borzalmas lényeket, amelyek előmásztak a rothadó, folyamatosan lüktető húsból és törött csontokból. Látta, mivé nőtték ki magukat azok a férgek. Miközben éppen elért Jacuruku, Korelri ősi testvérkontinensének megtépázott partjához, a lények széles, fekete szárnyukon ott köröztek fölötte. Érezték a benne lakozó erőt, és szerették volna megkóstolni.

De egy erős istenség könnyedén semmibe vehette a nyomában lihegő ragadozókat – K'rul pedig erős isten volt. Tiszteletére templomokat emeltek, s generációkon át vér áztatta a számtalan neki szentelt oltárt. Az őt tisztelő városok felett kohók, máglyák füstje borította az eget, az emberiség éppen vöröslő hajnalát élte. Megszületett az Első Birodalom; olyan kontinensen, amely a világnak pont a túlsó végén volt ahhoz képest, ahol K'rul éppen járt. Egy emberi birodalom, a T'lan Imassok öröksége – a név is tőlük származott.

De nem sokáig lehetett ez a birodalom egyedül. Jacurukun ugyanis, a régen kihalt K'Chain Che'Mallék árnyékában, egy másik birodalom született. A kegyetlen, lelkeket magába szippantó hatalom élén páratlan harcos állt.

K'rul azért érkezett, hogy elpusztítsa őt, hogy eltépje tizenkétmillió rabszolga láncát – még a Jaghuta Zsarnokok sem bántak ilyen kegyetlenül alattvalóikkal. Nem, csak egy halandó ember volt képes ilyen fokon uralni társait.

Két másik Ősi Isten is a Kallori Birodalom ellen vonult. Megszületett a döntés. Ők hárman – az utolsó Ősiek – meg kellett, hogy döntsék a Legfőbb Király zsarnoki uralmát. K'rul érezte a társak jelenlétét. Mindketten a közelben voltak; társak voltak valaha, de mind – K'rult is beleértve – megváltoztak, elsodródtak az idők folyamán. Egy évezred óta ez volt az első lehetőség a találkozásra.

Egy negyedik lény jelenlétét is érezte, egy kegyetlen, ősi vadállatét, aki nyomokat követett. A föld állata volt, a tél fagyos leheletéből született, fehér szőrét vér szennyezte – a Bukás csaknem halálos sebet ütött rajta. A bestiának csak fél szeme maradt meg, ezzel szemlélte a tájat, amely valaha, jóval a birodalom születése előtt, az otthona volt. Érezte a nyomokat, ám nem közeledett. K'rul pontosan tudta, hogy az állat távoli szemlélője akar csak lenni az elkövetkező eseményeknek. Az Ősi Istennek nem volt ideje, hogy sajnálja az állatot, ám nem maradt közömbös a fájdalma iránt.

Mind túléljük, amit muszáj, és ahogy kell, aztán amikor eljön a halál ideje, megkeressük a magunk nyugodt kis zugát...

A Kallori Birodalom az egész Jacuruku kontinensre kiterjesztette hatalmát, ám K'rul a szárazföld belseje felé menet nem látott egy lelket sem. Élettelen pusztaság húzódott

minden irányban. A levegő szürke volt a portól és a hamutól, a feje felett az égbolt ólomszínűvé vált, mint egy kovács tűzhelye. Az Ősi Isten ekkor érzett először bizonytalanságot, lelke mintha megborzongott volna.

Fölötte az istenség húsából kikelt dögevők mintha felnevettek volna.

Ismerős hang szólalt meg K'rul fejében.

Fivérem, az északi parton vagyok.

– Én pedig a nyugatin.

Nyugtalan vagy?

– Igen. Minden... halott.

Elégett. A vastag hamuréteg alatt még érezni lehet a meleget. Hamu... és csontok...

Egy harmadik hang szólt közbe.

Testvéreim, a déli partról jövök, ahol valaha a városok álltak. Mind elpusztult. A kontinens halálsikolya még szinte hallatszik a levegőben. Át akarnak bennünket verni? Lehet, hogy mindez csupán illúzió?

K'rul a fejében elsőként megszólaló Ősi Istenhez címezte szavait:

– Drakonusz, én magam is érzem azt a halálsikolyt. Micsoda fájdalom... talán még a Bukott Istenénél is félelmetesebb. Ha nem illúzió, ahogy nővérünk mondta, akkor mi történhetett?

A *kontinensre léptünk, tehát mi is azt fogjuk érezni, amit te, K'rul* – felelte Drakonusz. – *Magam is érzem a sikoly valósságát. Nővérem, közel jársz már a Legfőbb Király lakhelyéhez?*

A harmadik hang válaszolt:

Igen, fivérem, Drakonusz. Csatlakoznátok most hozzám, te és K'rul fivérem is, hogy együtt nézzünk szembe ezzel a halandóval?

– Megyünk.

Üregek nyíltak meg, egy északon, egy pedig közvetlenül K'rul előtt.

A két Ősi Isten csatlakozott nővéréhez egy kopár dombtetőn, ahol szél emelgette a hamuréteget, s küldött felleget az ég felé, mintegy a halottak tiszteletére. Pont az istenek előtt, egy rakás égett csont tetején, trónus állt. A trónon ülő férfi rájuk mosolygott.

– Mint látjátok – kezdte reszelős hangon egypercnyi gúnyos szemlélődés után –, már... felkészültem az érkezésetekre. Bizony, tudtam, hogy eljöttök. Drakonusz, Tiam rokonságából. K'rul, az Ösvények Megnyitója – tekintete a harmadik istenre siklott. – És te. Drágaságom, én azt hittem, hogy már magad mögött hagytad... régi önmagadat. A halandók között kóborolni, egy szórakozott boszorkány szerepében tetszelegni... micsoda nagy veszedelem, bár valószínűleg pont ez az, amit vonzónak találsz a halandó világban. Jártál már csatamezőkön, asszony. Egy eltévedt nyílvessző... – ingatta a fejét.

– Azért jöttünk – mondta K'rul –, hogy véget vessünk rémuralmadnak.

Kallor szemöldöke felszaladt.

– Elvennétek tőlem azt, amiért olyan keményen megdolgoztam? Ötven év, halálos vetélytársak, hogy meghódíthassak egy egész kontinenst. Óh, talán Ardatha még kitartott, mindig késve küldte el nekem az adót, de az ilyen apróságokkal azért nem

foglalkoztam. Elmenekült, hallottátok? Az a szajha. Azt hiszitek talán, hogy ti vagytok az elsők, akik szembefordulnak velem? A Kör elhozott ide egy idegen istent. Nos igen, a kísérletük... balul sült el, úgyhogy nekem nem kellett azzal fáradoznom, hogy megszabaduljak a bolondoktól. És a Bukott Isten? Nos, ő még jó ideig nem fog felépülni, és ha ez meg is történne, gondolod, hogy érdekli majd őt bármiféle ígéret vagy kötöttség? Én magam...

– Elég! – morogta Drakonusz. – A fecsegésed fáraszt, Kallor.

– Rendben van – sóhajtotta a Legfőbb Király. Előrehajolt. – Eljöttetek, hogy felszabadítsátok a népemet a zsarnokság alól. De velem nem lehet kibabrálni. Én ezt nem hagyom sem nektek, sem senki másnak – hátradőlt, és hanyagul körbemutatott. – Szóval, amit nem hagynátok nekem, azt én sem hagyhatom nektek.

Az igazság ott volt K'rul szeme előtt, ám ő képtelen volt ezt elfogadni.

– Mit tettél...?

– Talán vak vagy? – sikoltotta Kallor, trónja karfáját markolászva. – Már vége! Végük van! Eltépnéd a láncaikat? Csak rajta! Már ide is hoztam őket elétek! Mind itt vannak, és szabadok! Por! Csontok! Mind szabadok!

– Te valóban felégettél egy egész kontinenst? – suttogta az Ősi Nővér. – Jacuruku...

– Már nem létezik, és nem is létezhet többé. Amit rászabadítottam, sosem gyógyulhat be. Értitek, amit mondok? Sosem. És ez mind a ti hibátok. Csakis a tiétek. Nemes utatokat hamu és csont szegélyezi. A ti utatokat.

– Ezt nem hagyhatjuk...

– Hiszen ez már megtörtént, te ostoba liba!

K'rul gondolatban folytatta a beszélgetést társaival. *Meg kell tennem. Készítek egy... helyet, mindennek. Magamban.*

Egy Üreg, ami ezt magába foglalja? – kérdezett vissza gondolatban Drakonusz döbbenten. *Fivérem...*

Nem, meg kell tennem. Segítsetek most nekem, a munka nem lesz könnyű...

Ez összetör téged, K'rul fivérem – gondolta a nővére. – *Lennie kell valami más megoldásnak.*

Nincs. Így hagyni ezt a kontinenst... nem, ez a világ még túl fiatal. Nem viselhet még ekkora sebet...

Mi lesz Kallorral? – kérdezte Drakonusz. – *Mi lesz ezzel a... lénnyel?*

Megjelöljük őt – felelte K'rul. – *Hiszen ismerjük legtitkosabb vágyát, hát nem igaz?*

És az élete?

Igen hosszú lesz, testvéreim.

Egyetértünk.

K'rul pislogott, aztán sötét, súlyos tekintete a Legfőbb Királyra szegeződött.

– Ezért a bűnért, Kallor, nagy lesz a büntetésed. Tudd meg hát: te, Kallor Eiderann Tes'thesula, végtelen halandó életre kárhoztattál. Halandó leszel, öregedni fogsz, érzed majd a sebek fájdalmát, a kétségbeesést. Álmaid porrá omlanak. Szereteted elsorvad. A Halál kapujának árnyékában élsz majd folyton, de sosem reménykedhetsz abban, hogy véget érnek szenvedéseid.

Drakonusz vette át a szót:

– Kallor Eiderann Tes'thesula, sosem válhatsz Előddé!
Nővérük is megszólalt:
– Kallor Eiderann Tes'thesula, akárhányszor sikerül felemelkedned, mindig elbuksz majd. Minden, amit létrehozol, porrá omlik a kezedben. Amit itt készakarva tettél, az ismétlődik majd egész életedben, újra meg újra!
– Három hang átkozott meg téged – jelentette ki K'rul. – Bevégeztetett.
A trónon ülő alak megremegett. Szája gúnyos vigyorra húzódott.
– Összetörlek benneteket. Mindhármótokat. A hétmillió áldozat csontjára esküszöm. K'rul, te el fogsz halványodni ebben a világban, elfelejtenek majd. Drakonusz, amit teremtesz, azt ellened fordítják. S ami téged illet, asszony, nem emberi kezek tépik majd szét a testedet egy csatamezőn, mégsem ismered meg soha a síri nyugalmat. Ezt az átkot mondom rád, Hideg Éj Nővére. Kallor Eiderann Tes'thesula, egy hang, három átkot mondott. Így legyen.

Otthagyták Kallort a trónján, a csonthalmon. Együttes erővel körbeláncolták a mészárlás kontinensét, aztán egy Üregbe vonták, melyet csakis ebből a célból teremtettek, s csupaszon hagyták a földet. Hogy meggyógyulhasson.
Az erőfeszítéstől K'rul megtört, s olyan sebeket szerzett, amelyekről tudta, hogy egész életében megmaradnak majd. Mi több, már érezte kultuszának hanyatlását is, Kallor átkának lassú beteljesülését. Legnagyobb meglepetésére a veszteség nem is fájt neki annyira, mint gondolta volna.
Ott álltak hárman az újszülött, élettelen birodalom bejáratánál, és kezük munkáját szemlélték.
Drakonusz szólalt meg:
– A Teljes Sötétség ideje óta, egy kard kovácsolásán dolgozom.
Erre K'rul és a Hideg Éj Nővére is felkapta a fejét, hisz nem tudtak a dologról semmit.
– A munka... sok időt vett igénybe, de már majdnem készen vagyok – folytatta Drakonusz. – A kardba oltott erőben... véglegesség lakozik.
– Akkor hát – suttogta K'rul egypercnyi gondolkodás után – a végső műveleteken változtatnod kellene.
– Úgy tűnik, igen. Sokat kell majd törnöm ezen a fejem.
Egy hosszú perc után K'rul és fivére a nővérükhöz fordultak. A nő vállat vont:
– Vigyázni fogok magamra. Ha eljön a végzetem, csakis árulás ölhet meg, semmi más. Az ilyesmit lehetetlen kivédeni, kivéve, ha az egész életemet gyanakvással és üldözési mániával teli rémálommá akarom változtatni. Nem adom be a derekam. Addig a pillanatig, továbbra is a halandók játszmájához csatlakozom.
– Légy óvatos! – mormogta K'rul. – Jól nézd meg, kivel harcolsz.
– Keress társat! – javasolta Drakonusz. – Egy megbízható társat.
– Bölcs tanácsot kaptam mindkettőtöktől. Köszönöm.
Nem volt már mit mondani. Ők hárman egy feladat miatt találkoztak csupán, és ezt a feladatot végrehajtották. Ha nem is úgy, ahogy akarták, de megoldották a problémát. Megfizették az árát. Tudatosan. Három élet eggyel szemben, mind pusztulásra ítélve.

Az egy számára végtelen gyűlölet kezdődött. A három számára ez becsületes csere volt.

Azt mondják, az Ősi Istenségeknek egy rakás kellemetlenség a teste.

A távolból egy állat figyelte, ahogy a három alak szétvált. Fájdalmak kínozták, fehér szőre összeállt, csöpögött belőle a vér, fél szeme helyén nedves, sötét seb tátongott, s lába remegett teste súlya alatt. A halál után vágyott, de hiába. Bosszút akart, de azok, akik megsebezték, már halottak voltak. Csak a trónon ülő férfi maradt, aki pusztasággá változtatta az ő otthonát.

Tudta, lesz még rá alkalma, hogy visszaadja a kölcsönt.

Az állat megtépázott lelkében még egy vágy égett. Valahol, a Bukás és az azt követő káosz sűrűjében, elvesztette a párját, és most egyedül volt. Párja talán még életben volt. Talán ő is sebesülten bolyongott valahol a feldúlt tájon, és őutána kutatott.

Vagy talán – fájdalmában és félelmében – abba az Üregbe menekült, amely feltüzelte a lelkét.

Elhatározta, hogy párját – ha még él – bárhová ment is, megtalálja.

A három távoli figura megnyitotta Üregét, s mindegyik eltűnt saját ősi birodalmában.

Az állat úgy döntött, nem követi egyiküket sem. A három isten hozzá és a párjához képest fiatal volt, s az Üreg, amelybe a nőstény menekülhetett, szintén ősi volt az istenekéhez képest.

Az út fájdalmasnak és nehéznek ígérkezett; szíve hevesen dobogott, félelmet érzett. A kaput, amely megnyílt előtte, szürke csíkos, kavargó erővihar jellemezte. A bestia habozott, majd besétált a viharba, és eltűnt.

Első Könyv

Szikra és hamu

Öt mágus, egy Végrehajtó, számtalan birodalmi démon és a Darujhisztán elleni támadás: mindezek látványos indokként szolgáltak a Császárnő számára, hogy Félkarú Dujeket és viharvert seregét törvényen kívül helyezhesse. Az, hogy ezáltal a Félkarú és serege szabadon, független katonai erőként indíthatott újabb támadást, méghozzá ez alkalommal egy igen rendhagyó szövetségessel, s ezzel táplálta Genabackison a félelmetes Mágikus Vihart, néhányak szerint véletlenszerű következmény. A számtalan áldozat – ha a Csuklyás megengedné nekik – egészen más véleményen lenne. Az eseménysornak, amely később pannioni háború néven híresült el, legköltőibb eseménye talán éppen az egész hadjárat egyik apró előzménye: a Jaghuta Zsarnok, úton a számára végzetesnek bizonyuló Darujhisztán felé, szórakozottan és közömbösen lerombolt egy magányos kőhidat...

Birodalmi hadjáratok (A pannioni háború)
1194-1195, IV. Kötet, Genabackis
Imrygyn Tallobant (szül. 1151)

Első fejezet

Az emlékek faliszőttesek, amelyek mögött
kemény fal rejtőzik – mondjátok meg, barátaim,
mi a kedvenc színetek, s én elmondom, mit rejt a
szívetek...

Álmodott élet
Ilbraes, a koldus

Hamvas Álmának 1164-edik éve (két hónappal a darujhisztáni fesztivál után)
A Pannioni Domínium 4-edik éve
A Tellann Második Gyülekező éve

A híd gadrobi mészkődarabjai szanaszét hevertek a part feltúrt sarában, törötten, megperzselten, mintha egy isten keze egyetlen mozdulattal, hirtelen dühében csapott volna le a keskeny építményre. Zsémbes sejtette, hogy ez a verzió csupán egy karnyújtásnyira van a valóságtól.

Darujhisztánba a pusztítás után úgy egy héttel szivárogtak vissza a hírek, amikor az első, keletre tartó karavánok elérték a folyó partját, és látták, hogy a nemrég még használható híd helyén csupán romok maradtak. A pletykákban egy ősi démon szerepelt, amelyet a malaza ügynökök szabadítottak el, s amely úton az elpusztítandó Darujhisztán felé, lecsapott a hídra is.

Zsémbes a kocsi melletti elfeketedett fűbe köpött. Kételyei voltak az általánosan elterjedt szóbeszéddel kapcsolatban. Tényleg furcsa dolgok történtek két hónappal korábban, a városi ünnepség idején – nem mintha elég józan lett volna ahhoz, hogy ebből bármit is észrevegyen –, s voltak tanúk is bőven, akik mindenféle démonokat, sárkányokat láttak, na meg a Hold Szülöttének félelmetes ereszkedését, ám ha olyan erő érkezett volna, amely az egész környéket elpusztítja, akkor az elérte volna Darujhisztánt is. S mivel a város nem füstölgő romhalmaz volt – legalábbis nem jobban, mint máskor, az ünnepségek után –, kétségkívül nem jött ilyen erő.

Nem, inkább egy isten keze volt, vagy földrengés – bár a Gadrobi-hegység nem volt túl nyugtalan. Talán Hamvas fordult egyet végtelen álmában.

Mindenesetre, az igazság most itt állt a szeme előtt. Vagyis nem állt, hanem hevert, darabokban, Csuklyás Kapuján innen és túl. A lényeg azonban ugyanaz maradt – bármilyen játékot játszottak is az istenek, mindig az olyan keményen dolgozó, szerencsétlen halandók itták meg a levét, mint ő.

Újra használatba vették a régi gázlót, amely vagy harminc méterrel feljebb volt a folyón, mint a néhai híd. Már évszázadok óta nem látott utazókat, s az évszakra nem túl jellemző, egész hetes esőzés után mindkét part dagonyázóvá változott. A gázló előtt karavánok sorakoztak – a hajdani rámpákon, illetve kicsit beljebb, a mélyebb vízben álltak, reménytelenül beragadva. Még tucatnyian várakoztak az ösvény végénél, de a kereskedők, őrök és állatok türelme óráról órára egyre jobban fogyatkozott.

Zsémbesék már két napja vártak arra, hogy átkelhessenek, s a kapitány elégedett volt az embereivel, akik a nyugalom kis szigetét alkották. Pihe a híd egyik, még álló pillérkövén foglalt helyet, horgászbottal a kezében. Jeges Menakisz a többi, kimerült karavánőrt Kapós szekeréhez vezette, Kapós pedig igen boldogan mért ki nekik gredfallani világos sört, borsos áron. Az a tény, hogy a söröshordók eredetileg egy Saltoan melletti, útszéli kocsmába indultak volna, csupán a türelmetlenül várakozó kocsmárosnak jelentett gondot. Nagyon úgy festett, hogy ha sokáig nem változik a helyzet, az átkelőnél előbb egy piac, aztán egy város is felépül. Egyszer aztán majd eszébe jut valamelyik hivatalnoknak Darujhisztánban, hogy jó lenne újjáépíteni a hidat, s röpke tíz év alatt talán sikerül is nekik. Kivéve persze, ha város épül a híd helyén – ebben az esetben ugyanis inkább csak kiküldenek majd egy adószedőt.

Zsémbes elégedett volt azzal, hogy munkaadója türelmesen viseli a várakozást. A folyó túloldaláról az a hír érkezett, hogy Manqui kereskedő fejében megpattant egy ér, s ő meghalt – ez volt fajtája tipikus sorsa. De az ő gazdájuk, Keruli, egészen más volt, mint a többi – olyannyira, hogy Zsémbes általános gyűlölete a kereskedők iránt veszélybe került. Keruli ráadásul egész listányi olyan fura dolgot művelt, amelyből Zsémbes arra következtetett, hogy gazdája nem is kereskedő.

Nem mintha ez számított volna. A pénz az pénz, és Keruli fizetsége jó volt. Sőt, sokkal jobb, mint az átlagé. Zsémbest még az sem érdekelte volna, ha a kereskedő maga Arard herceg álruhában.

– Te ott, jó uram!

Zsémbes tekintete otthagyta Pihét, aki hiába horgászott. A kocsi mellett szakadt öregember állt, és egyenesen rá nézett.

– Vakmerőség tőled ez a hangnem – morogta a karavánkapitány –, hiszen a rongyaidból ítélve vagy a világ legrosszabb kereskedője, vagy szegény szolga vagy.

– Pontosabban szólva, inas vagyok. A nevem Mocsári Emancipor. Ami pedig gazdám szegénységét illeti... nos, éppen ellenkezőleg, nagyon is gazdag. Csak hát már hosszú ideje úton vagyunk.

– Hiszek neked – mondta Zsémbes –, mert nem ismerős az akcentusod, és ez igen nagy szó. Mit akarsz, Mocsári?

Az inas megvakarta ezüstös borostáját. Álla határozott vonalú volt.

– A csőcselék körében óvatosan kérdezősködtem, és úgy tűnik, hogy a karavánőrök

között te tiszteletre tettél szert.
– Igen, a karavánőrök körében igen – felelte Zsémbes szárazon. – Tehát mit akarsz?
– A gazdáim beszélni kívánnak veled, jó uram. Ha nem vagy túl elfoglalt. Itt táborozunk a közelben.
Zsémbes hátradőlt a bakon, egy percig méregette Mocsárit, aztán felmordult.
– Értesítenem kell a gazdámat minden beszélgetésről, amelyet más kereskedőkkel folytatok.
– Természetesen, uram. Elmondhatod neki, hogy gazdáim nem akarnak téged átcsábítani magukhoz, vagy másként kompromittálni a szerződésedet.
– Ez igaz? Rendben, várj meg itt! – Zsémbes leugrott a bakról, a Mocsárival ellentétes oldalra. Az apró, díszes keretű ajtóhoz lépett, és egyet kopogott. Az ajtó hangtalanul kinyílt, és a férfi a kocsi belsejének viszonylagos sötétjében, meglátta Keruli kerek, kifejezéstelen arcát.
– Igen, kapitány, menjen csak. Bevallom, kicsit kíváncsi vagyok ennek az embernek a két gazdájára. A találkozás során kérem, nyissa ki jól a szemét, és figyeljen a részletekre is. S ha tudja, kérem, derítse ki, mire készülnek tegnap óta.
A kapitány morgott valamit, hogy leplezze csodálkozását gazdája tudását illetően – a férfi még egyszer sem hagyta el a kocsiját.
– Ahogy kívánja, uram.
– Ja, és visszafelé jövet szedje össze Jegest, kérem. Túlságosan sokat ivott már, és kötekedőbb a kelleténél...
– Akkor talán inkább most szedem össze. Ismerem őt, hajlamos rá, hogy párbajtőrével kilyuggassa valakinek a bőrét.
– Ah, értem. Akkor hát küldje el érte Pihét.
– Uh, ő meg hajlamos rá, hogy beszálljon a balhéba.
– Ön mégis sokra tartja mindkettejüket.
– Igen – felelte Zsémbes. – Szerénytelenség nélkül állíthatom, uram, hogy mi hárman egy csapatban, felérünk egy kétszer ekkora csapattal, ha a gazda és az áru fegyveres védelmére kerül sor. Ezért is kerülünk olyan sokba.
– Tehát magas a bérük? Értem. Hm. Akkor hát értesítse a társait, hogy ha elkerülik a bajt, akkor magas túlóradíjra számíthatnak.
Zsémbes alig jutott szóhoz.
– Uh, ez azt hiszem, megoldja a problémát, uram.
– Nagyszerű. Akkor hát értesítse Pihét, s küldje a dolgára.
– Igen, uram.
Az ajtó becsukódott. Mint kiderült, Pihe már úton volt visszafelé a kocsihoz, egyik kezében a horgászbottal, másikban egy csizmatalpra emlékeztető, szomorúan soványka hallal. A férfi égkék szeme csillogott az izgalomtól.
– Nézd csak, te nyamvadék – ezt fogtam vacsorára!
– Egy diétázó patkánynak talán elég is lenne. Levegő helyett is beszívhatnám szerencsétlen állatot, fél orrlyukkal.
Pihe összeráncolta a homlokát.
– Halleves. Ízesítésnek...

– Igazán remek. Imádom az iszapízű levest. Nézd, ez az izé még csak nem is lélegzik – szerintem már döglött volt, amikor kifogtad a folyóból.
– Egy kővel odavágtam a szeme közé, Zsémbes...
– Biztos kicsi kő volt.
– Ezért nem kapsz belőle egy falatot sem...
– Ezért igazán hálás vagyok. Most figyelj! Jeges éppen leissza magát...
– Fura, még nem hallom a csapkodást...
– Pluszpénzt kapunk Kerulitól, ha nem is lesz balhé. Értetted?
Pihe a kocsiajtóra pillantott, majd bólintott.
– Tudatom vele.
– Jobb lenne, ha sietnél.
– Rendben.
Zsémbes figyelte, ahogy társa elsiet, kezében a horgászbottal meg a zsákmánnyal. A férfi karja hatalmas volt, teste többi részéhez képest túl hosszú és túl izmos. Kedvenc fegyvere egy kétkezes kard volt, amelyet a Halott Ember Történetében vásárolt egy fegyverkovácstól. A majomszerűen hosszú kézben olyan volt a fegyver, mintha csak bambuszból lenne. Pihe fején csibeszőke haj repkedett – olyan volt, mintha összegyűrt halászhálót hordana a fején. Az idegenek általában az első találkozáskor kinevették, de Pihe fegyvere lapjával gyorsan az arcukra fagyasztotta a mosolyt. Olykor örökre.
Zsémbes felsóhajtott és visszatért oda, ahol Mocsári Emancipor várt rá.
– Mutasd az utat! – mondta.
Mocsári fejet hajtott.
– Nagyszerű.
A kocsi masszív volt, házrésze magas, küllős kerekeken ült. A furcsán ívelt vázat díszes faragások ékesítették nagy számban, főleg kicsi, festett alakok, akik fájdalmas arccal kepesztettek vagy másztak. A hajtó ülőhelyét napszítta vászon védte az esőtől. A táborhelytől alig tíz méterre ideiglenesen felállított istállóban legelészett a négy ökör, amelyik a kocsit húzta.
Az inas gazdái nyilván nagyra értékelték a magányt, hiszen táborhelyük mind az úttól, mind a többi kereskedő pihenőhelyétől távol esett. Helyükről kilátás nyílt az út déli felén emelkedő halmokra, valamint az azokon túl elterülő síkság széles szalagjára.
A bakról rühes macska figyelte a közeledő Mocsárit és Zsémbest.
– A te macskád? – kérdezte a kapitány.
Mocsári az állatra sandított, majd felsóhajtott.
– Igen, uram. A neve Mókus.
– A rühesedést bármelyik alkimista vagy viaszboszorka ki tudná kezelni.
Az inas kényelmetlenül feszengett.
– Utána fogok nézni, amint Saltoanba érünk – motyogta. – Ah... – a dombok felé biccentett, az úton túl. – Ott jön Brokát mester.
Zsémbes megfordult, és szemügyre vette a magas, szögletes férfit, aki elérte a dombot, és lassan feléjük közeledett. Drága, fekete bőrből készült, bokáig érő köpenyt

viselt, valamint szintén fekete bőr lovaglócsizmát és szürke lábszárvédőt. Bő selyeminge alatt – amely szintén fekete volt – fekete, finom szemű páncéling csillant.

– A fekete – mondta a kapitány Mocsárinak – a tavalyi év divatszíne volt Darujhisztánban.

– A fekete Brokát mindenkori divatszíne, jó uram.

A gazda arca sápadt volt, és határozottan háromszögletű, amit gondosan nyírt szakálla csak még jobban hangsúlyozott. Olajtól fénylő haját hátrasimította magas homlokából. Szeme lapos volt és szürke – olyan színtelen, mint minden más a férfin –, s amikor Zsémbes tekintete találkozott az idegenével, a kapitányban feltámadt a menekülési ösztön.

– Zsémbes kapitány – szólalt meg Brokát halk, kulturált hangon –, munkaadója kíváncsisága nem is csak *kicsit* szemtelen. Általában nem díjazzuk túlságosan, ha valaki túlzott érdeklődést mutat tevékenységünk iránt, ám ez esetben kivételt teszünk. Kérem, tartson velem! – Mocsárira pillantott. – A macskád mintha szívrohamtól szenvedne. Javaslom, nyugtasd meg az állatot.

– Azonnal, gazdám.

Zsémbes keze tőre gombján nyugodott. Gyanakodva nézett Brokátra. Amikor az inas felmászott a bakra, a kocsi rugói megnyikordultak.

– Nos, kapitány?

Zsémbes meg sem mozdult.

Brokát enyhén felhúzta a szemöldökét.

– Biztosítom, a munkaadója nagyon szeretné, ha velem tartana. Ha azonban fél ettől a küldetéstől, talán megbeszélhetné vele, hogy fogja a kezét, amíg végre nem hajtja a feladatot. Figyelmeztetem azonban, hogy gazdáját igen nehéz lenne kicsalogatni a szabadba – még magának sem biztos, hogy sikerülne.

– Horgászott már valaha? – kérdezte Zsémbes.

– Hogy horgásztam-e?

– Azok, akik minden ócska csalira harapnak, még fiatalok, és nem is lesznek idősebbek soha. Én már több mint húsz éve dolgozom karavánoknál, uram. Nem vagyok fiatal. Ha kapást akar, horgásszon máshol.

Brokát szárazon elmosolyodott.

– A modora biztató, kapitány. Mehetünk?

– Mutassa az utat!

Átkeltek az úton. Egy régi kecskepásztorösvényen haladtak a dombok között. A folyó feléjük eső oldalán felvert tábor hamar eltűnt a szemük elől. Minden domboldal és tető barna volt a tűz szárította, összetört fű miatt, bár helyenként mutatkoztak friss, zöld hajtások is.

– A tűz – jegyezte meg Brokát menet közben – elengedhetetlen az ilyen füves puszták egészségének fenntartásához. Csakúgy, mint a bhederinek vonulása. A több százezer pata ugyanis keményre tapossa a vékony talajréteget. A kecskék azonban gondoskodnak róla, hogy ezek az ősi dombok sose borulhassanak már zöldbe. De a tűzről volt szó, nem igaz? Erőszak és pusztítás, mindkettő az élet elengedhetetlen része. Nem találja ezt furcsának, kapitány?

– A furcsa az, uram, hogy az az érzésem, otthon felejtettem a viasztáblámat.

– Tehát járt iskolába. Milyen érdekes. De hiszen maga katonaember, nem? Akkor meg mi szüksége van betűkre és számokra?

– Maga viszont a számok és a betűk embere; mi szüksége arra a jól bejáratott kardra az oldalán, meg a díszes páncélingre a felsőtestén?

– A tömegek taníttatásának egyik sajnálatos mellékhatása, a tiszteletttudás csökkenése.

– Úgy érti, az egészséges szkepticizmus.

– Igazából az autoritás elvetésére gondoltam. Hogy válaszoljak a kérdésére, talán már észrevette, hogy csak egy, meglehetősen öreg inasunk van. Nem tartunk bérelt testőrséget. Szakmánkban nagyon fontos, hogy az ember meg tudja védeni magát...

– És vajon mi lehet ez a szakma?

Jól kitaposott ösvényen ereszkedtek a dombok közé. Brokát megtorpant, és mosolyogva Zsémbeshez fordult.

– Szórakoztatónak találom magát, kapitány. Most már értem, miért beszélnek magáról olyan tisztelettel a karavánban. Egyedülálló módon nem csak, hogy van agya, de még használni is tudja. Jöjjön, már majdnem ott vagyunk.

Megkerültek egy viharvert domboldalt, és egy friss kráter széléhez értek. A gödörben a talaj sáros volt és feldúlt, s a trutymóból itt-ott törött kődarabok álltak ki. Zsémbes úgy tippelte, hogy a gödör átmérője úgy negyven méter, mélysége pedig négy vagy öt karhossznyi lehet. A közelben, a kráter peremén, férfi üldögélt – fekete bőr öltözékben. Kopasz fején a bőr vakítóan fehér volt. Tekintélyes testméretei ellenére könnyedén felállt, s kecsesen feléjük fordult.

– Kapitány, ez Nyársas Korbál. A... társam. Korbál, ez itt Zsémbes, akinek a neve kétségkívül utal a személyiségére is.

Ha Brokát nyugtalanságot keltett a kapitányban, akkor ez az ember széles, kerek arcával, apró malacszemével, húsos, széles szájával, amelynek sarka lefelé görbült – vagyis egy arccal, amely egyszerre volt gyermeki és borzalmas – valósággal megdermesztette. Az érzés ez esetben is teljesen ösztönös volt, mintha Brokát és társa romlott aurával bírtak volna.

– Nem csoda, hogy a macskának szívrohama volt – motyogta a kapitány a bajsza alatt. Elfordította a tekintetét Nyársas Korbálról, és a krátert kezdte tanulmányozni.

Brokát a kapitány mellé lépett.

– Nos, kapitány, tudja, mi ez, amit lát?

– Igen, nem vagyok vak. Ez egy lyuk a földben.

– Humoros. Valaha sír volt itt. Egy Jaghuta Zsarnok hevert benne, megláncolva.

– Hevert.

– Igen. Ha jól hallottam, valamilyen távoli birodalom kezdett itt játszmába. Egy T'lan Imass segítségével kiszabadították a lényt.

– Tehát hisznek a mendemondáknak – állapította meg Zsémbes. – Ha valóban ez történt, akkor mi az isten csudája lett később azzal a lénnyel?

– Mi is ezen töprengtünk, kapitány. Mi idegenek vagyunk ezen a kontinensen. Egészen a közelmúltig hírét sem hallottuk a Malaza Birodalomnak, sem a gyönyörű

Darujhisztánnak. Túlságosan is rövid itt-tartózkodásunk során azonban megismertünk néhány történetet a nemrég lejátszódott eseményekről. Démonokról, sárkányokról, merénylőkről. És egy Azath Házról, amelynek neve Fortély, s amelybe még nem lehet belépni, bár már laknak benne – természetesen meglátogattuk. Sőt, hallottunk valamilyen repülő erődről is, amit a Hold Szülöttének hívnak, s amely a város fölött lebegett...

– Igen, ezt a saját szememmel láttam. Egy nappal azelőtt távozott, hogy én eljöttem volna.

Brokát felsóhajtott:

– Sajnos úgy tűnik, túl későn érkeztünk ahhoz, hogy tanúi lehessünk ezen csodálatos eseményeknek. Úgy hallottam, egy Tiste Andii a Hold Szülöttének ura.

Zsémbes vállat vont.

– Ha maga mondja... Én személy szerint nem szeretem a pletykát.

A férfi tekintete végre megkeményedett. A kapitány pedig elmosolyodott magában.

– Pletyka. Hát persze.

– Tehát ezt akarták nekem megmutatni? Ezt a... lyukat?

Brokát csodálkozva nézett rá.

– Nem egészen. Ez a lyuk csak a bejárat. Meg akarjuk nézni a jaghuta sírt, amely benne rejtőzik.

– Oponn áldása legyen magukkal! – felelte Zsémbes, és megfordult.

– Úgy sejtem – szólalt meg a háta mögött a férfi –, hogy a gazdája arra biztatná, tartson velünk.

– Biztathat, ameddig csak akar – mondta a kapitány. – Nem arra szerződtem, hogy elsüllyedjek egy sártóban.

– Nem áll szándékunkban besározni magunkat.

Zsémbes hátrapillantott, és savanyúan elmosolyodott.

– Szófordulat volt csupán, Brokát. Elnézést, ha sértőre sikerült – ismét megfordult, és elindult visszafelé az ösvényen. Aztán megtorpant. – A Hold Szülöttét akarták látni, uraim? – kérdezte, miközben előremutatott.

A bazalterőd fekete fellegként lebegett a déli horizonton. Csizma csikordult a kavicson, és Zsémbes azon kapta magát, hogy a két férfi között áll, akik a távoli repülő hegyet figyelik.

– A távolságot – motyogta Brokát – nehéz megbecsülni. Milyen messze van?

– Úgy tippelnék, egy mérföldre lehet, vagy egy kicsit távolabb. Biztosíthatom önöket, uraim, hogy az én ízlésemnek túlságosan is közel van. Sétáltam az árnyékában Darujhisztánban – nehéz is lett volna nem ezt tenni egy ideig –, és higgyék el, nem túlságosan megnyugtató érzés.

– El tudom képzelni. Mit csinál itt?

Zsémbes vállat vont.

– Úgy látom, délkeletnek tart...

– Ezért van megdőlve.

– Nem. Palás fölött megsérült. A Malaza Birodalom mágusai súlyos csapást mértek rá.

– Tekintélyes erőt képviselhetnek ezek a mágusok.

– Belehaltak. Legalábbis a legtöbbjük. Ezt hallottam. Különben is, bár a Hold Szülöttét sikerült megsebezniük, annak ura sértetlen maradt. Ha szeretnének maguk is lyukat ütni a földbe még a kerítés előtt, akkor menjenek csak, és majd elintézi magukat annak a „tekintélyes” otthonnak a gazdája.

Nyársas Korbál végre megszólalt, hangja magas volt és idegesítően vékony.

– Brokát, érezhet bennünket?

Társa elkomorodott, tovább nézte a Hold Szülöttét, majd megrázta a fejét.

– Úgy érzem, nem folytat ilyen irányú keresést, barátom. De ezt talán beszéljük meg később, kettesben.

– Rendben van. Akkor nem akarod, hogy megöljem ezt a karavánőrt?

Zsémbes riadtan hátralépett, s félig már elő is húzta tőreit.

– Ha megpróbálja, megkeserüli – morogta.

– Nyugalom, kapitány – mondta Brokát mosolyogva. – Társamnak egyszerű gondolatmenete van...

– Egyszerű, mint egy bérgyilkosé, ezt akarta mondani.

– Talán. Mindegy, biztosíthatom afelől, hogy nincs veszélyben az élete.

Zsémbes komor képpel az ösvény felé hátrált.

– Keruli mester – suttogta. – Ha most látja mindezt – én azt hiszem, hogy igen –, akkor remélem, hogy a jutalompénzem kellően tekintélyes összeg lesz. S ha számít valamit a véleményem, én azt mondanám, hogy tisztuljunk el minél gyorsabban ennek a két bajkeverőnek a közeléből.

Pár pillanattal azelőtt, hogy a kráter eltűnt volna a látómezejéből, látta, hogy Brokát és Korbál hátat fordít neki – és a Hold Szülöttének. Fél percig csak néztek lefelé a lyukba, majd elindultak lefelé, és eltűntek szem elől.

Zsémbes felsóhajtott, megfordult, és elindult visszafelé a táborba. Közben megtornáztatta kicsit a vállát, hogy megszabaduljon a nyomasztó feszültségtől. Amint elérte az utat, ismét felemelte a tekintetét, és a Hold Szülöttét kereste a távolban. Meg is pillantotta, ezúttal még távolabb, halványabban.

– Te ott, uram, remélem, hogy megérezted Brokát és Nyársas Korbál jelenlétét, s azt teszed velük, amit a Jaghuta Zsarnokkal... feltételezem, hogy benne volt a kezed az ügyben. Megelőző gyógykezelés, a felcserek ezt mondanák. Imádkozom, nehogy egy napon majd mind az érdektelenséged miatt szenvedjünk.

Az úton sétálva Mocsári Emanciporra pillantott, aki a bakon üldögélt, és fél kézzel az ölében fekvő macskát simogatta. Rühes? Zsémbes átgondolta a dolgot. *Valószínűleg nem.*

*

A hatalmas farkas a test körül keringett. Fejét lehajtotta, és befelé fordította, hogy fél szemét mindig az ájult halandón tarthassa.

A Káosz Üregében ritkán jártak látogatók. A kevesek között is a halandó emberek voltak a légritkábbak. A farkas már annyi ideje járta a vidéket, hogy ő maga sem

tudta számon tartani. Annyi ideje volt egyedül, elveszve, hogy elméje egészen megváltozott, új alakot öltött; gondolatai ritka és távoli mederbe terelődtek. Vadállati tekintetében kevesen fedezték volna fel az értelem szikráját, bár az ott lakozott benne.

A farkas csak keringett, törtfehér bundája alatt hatalmas izomkötegek hullámzottak. Fejét lehajtotta, befelé fordította. Fél szemét a magányos halandón tartotta.

A *kemény összpontosítás hatásos volt, figyelme tárgyát az időtlenségben tartotta – ez azon erők véletlen mellékhatása volt, amelyeket a farkas magába szívott ebben az Üregben.*

Csak kevésre emlékezett az egyéb világokból, melyek a Káoszon túl léteztek. Semmit sem tudott az emberekről, akik úgy tisztelték őt, mint egy istent. De valamiféle tudás eljutott hozzá, egy ösztönös érzés, amely... lehetőségeket sugallt neki. Új utakat. A farkas érezte, hogy a törékeny ember felfedezésével választási lehetőséghez jutott.

A lény azonban még habozott.

Veszélyt is érzett a lehetőség mögött. S a döntés, amely lassan kikristályosodott benne, remegéssel töltötte el.

Lassan befelé kezdett mozdulni, spirálisan, egyre közelebb az ájult alakhoz. Fél szeme a férfi arcára tapadt.

A lény ekkor meglátta, hogy az ajándék valódi érték. Semmi mással nem magyarázhatta azt, amit a halandó férfi arcában felfedezett. Tükörképe volt lelkének, minden részletében. Olyan lehetőség volt ez, amit nem lehetett nem kihasználni.

A farkas azonban még mindig habozott.

Aztán egy régi kép tűnt fel az elméjében. Egy fagyott kép, amely az idők során megfakult.

Ez elég volt ahhoz, hogy lezárja a spirált.

Aztán megtörtént.

Még látó fél szeme kinyílt, s halványkék, felhőtlen égboltot látott. A másik szemének helyét takaró seb őrjítően viszketett, mintha rovarok rohangáltak volna a bőre alatt. Sisakot viselt, feltolt rostéllyal. A talaj kemény, sziklás volt, a kövek a húsába nyomódtak.

Mozdulatlanul feküdt, próbált visszaemlékezni, mi is történt vele. Fekete szakadás támadt előtte a levegőben – beleesett, belerepítették. Egy ló alatta, amely eltűnt, íjának húrja megpattant. Nyugtalanság, amelyet társával együtt érzett. A barátjával együtt, aki mellette lovagolt. Paran Kapitány.

Ifjabb Tok felnyögött. *Sokfürt. Az az őrült bábu. Csapdába csalt minket* – futott át az agyán. A képtöredékek összeálltak, s az emlékezet visszatértével félelem öntötte el a férfit. Az oldalára gördült, bár minden izma tiltakozott ez ellen. *A Csuklyás szakállára, ez nem a Rhivi-síkság.*

Minden oldalon, amerre csak ellátott, törött, fekete üveg borította a tájat. Egy karnyújtásnyira a talaj fölött szürke por lebegett, szinte mozdulatlan felhőkben. A férfitól balra, talán úgy kétszáz méterre, lankás dombocska törte meg a síkság monotóniáját.

Torkát nyers húsnak érezte. Szeme viszketett. A nap forrón tűzött le rá. Tok köhögve felült, alatta obszidián csikordult. Megpillantotta maga mellett ívelt íját, és

érte nyúlt. A tegezét mindig a nyeregre csatolva tartotta. Bárhová került is, hűséges wicka hátasa nem tartott vele. Az oldalán lógó késtől és a pillanatnyilag használhatatlan íjtól eltekintve, nem volt semmije. Se víz, se élelem. Amikor közelebbről is szemügyre vette íját, elkomorodott. A bélhúr ugyanis megnyúlt.

Nagyon. Ami annyit jelent, hogy... jóideig... távol voltam. Távol. Hol? Sokfürt egy Üregbe hajította őt. Az idő ott valahogy elveszett. Nem volt sem túlzottan szomjas, sem éhes. De hiába lett is volna nála nyíl, az íj feszessége odavolt. Ami még rosszabb, a húr ki is száradt, a viasz magába szívta az obszidiánport. Nem lehetett volna megfeszíteni. Ez arra utalt, hogy napok, sőt, talán hetek teltek el, hiába volt a szervezete más véleményen.

Talpra kecmergett. A tunikája alatt viselt páncéling tiltakozott a mozdulatok ellen, s csillogó por hullott ki belőle.

Egy üregben vagyok? Vagy talán kiköpött magából? Bárhogy is, kiutat kell találnia ebből az élettelen, vulkanikus pusztaságból. Feltéve, ha van egyáltalán kiút...

Megindult a dombocska felé. Az nem volt ugyan túl magas, de Toknak szüksége volt egy olyan pontra, ahonnan jobban belátja a terepet. Ahogy közelebb ért a halomhoz, több hasonlót is megpillantott, egymástól egyenlő távolságra. *Sírok. Remek, imádom a sírokat.* Aztán meglátta a középsőt is, amely nagyobb volt az összes többinél.

Tok felmászott az első halomra, s menet közben észrevette, hogy abba lyukat ásott valaki – valószínűleg sírrablók. Egy pillanat múltán megtorpant, megfordult, és közelebb ment a lyukhoz. Leguggolt a kiásott gödör mellé, s amikor lenézett, ferdén futó alagutat látott. Ameddig csak lelátott – csaknem egyembernyi mélységben – az obszidiánréteg töretlenül tartotta magát. Annak ellenére, amit a halmok mutattak magukból, valószínűleg hatalmas, kupolás képződmények lehettek, és nem egyszerű kis sírok. *Bármi is ez* – mormogta magában –, *nagyon nem tetszik.*

Megállt egy percre, s gondolatban átfutotta azon események sorát, amelyek ebbe a... szerencsétlen helyzetbe sodorták. A Hold Szülöttének halálos esője valamiféle kezdeti pontot jelölt. Tűz és fájdalom, fél szeme halála, egy csók, mely gusztustalanul torz sebhelyet hagyott egy amúgy csinosnak mondott, fiatal arcon.

Lovaglás északnak, a pusztán, hogy összeszedje Árva Végrehajtót, aztán az ütközet az ilgres barghasztokkal. Vissza Palásba, még több bonyodalomért. Árva átvette a parancsnokságot, és visszaállította őt régi pozíciójába – ismét Karmos hírvivő lett. Hírvivő? *Tok, legalább magadhoz légy őszinte. Kém voltál.* De *lefokoztak. Felderítő voltál Félkarú seregében. Felderítő, és semmi más, egészen addig, míg a Végrehajtó fel nem bukkant.* Palásban még jobban összebonyolódtak a dolgok. Szélfogó, aztán Paran kapitány. Menekülés és üldözés.

– Micsoda felfordulás... – motyogta.

Sokfürt csapdája úgy hajította őt valamilyen ellenséges Üregbe, akár egy legyet a szélvihar. *Ott pedig... elidőztem. Azt hiszem. A Csuklyás vigyen el, ideje, hogy elkezdjek úgy gondolkodni, ahogy egy katonához illik. Szedd össze magad! Ne tegyél semmi fölöslegeset! Gondolj a túlélésre ezen a furcsa, barátságtalan helyen...*

Folytatta útját a középső sírhalom felé. Az lankás volt, de legalább háromszor olyan

magas, mint egy felnőtt ember. Ahogy felfelé mászott az oldalán, egyre hevesebben kezdett köhögni. Nem volt hiábavaló az erőfeszítése. A tetőn meglátta, hogy a kisebb sírok gyűrűjének közepén áll. Pont vele szemben, alig háromszáz méterre a sírok gyűrűjén túl, ám a pára miatt csak homályosan láthatóan, szürke hegyek sovány válla emelkedett. Közelebb, tőle balra kőtorony romjait látta. A romok mögött az ég halvány, vöröses fényben égett.

Tok felnézett a napra. Amikor felébredt, az égitest kicsivel kevesebb, mint egynegyednyivel lejjebb járt a delelőpontnál, most viszont pont fölötte helyezkedett el. Így már képes volt tájékozódni. A dombok tőle északnyugatra húzódtak, a torony romjai pedig nyugat-északnyugatra helyezkedtek el.

Tekintetét ismét a torony mögött, az égen látható vörös izzás vonta magára. Igen, jól látta – az pulzált, olyan egyenletesen, akár egy szív. Megdörzsölte a bal szemgödrét fedő heget, s a válaszként elméjére törő színes képek láttán összerezzent. *Tehát varázslat. Istenem, kezdem nagyon meggyűlölni a varázslat minden formáját.*

Kis idő elteltével a közvetlen közelében látható részletek vonták el a figyelmét. A középső sírhalom északi oldalán hatalmas gödör tátongott, amelynek széle köves, egyenetlen volt. A fenekén kőhalom hevert – némelyik darabon még látszottak a vörös festék nyomai. Lassan rádöbbent, hogy a gödrök nem sírrablók keze által keletkeztek. Bármi csinálta is, az a sírból nyomult felfelé, erőszakosan. Úgy tűnik, ezen a helyen még a halottak sem alszanak örökké. Egy pillanatra csaknem úrrá lett rajta az idegesség, de aztán halk szitkozódással megrázta magát. *Láttál már rosszabbat is, katona. Emlékezz csak a T'lan Imassra, akivel a Végrehajtó összeállt. Beru vigyázzon ránk, két lábon járó, összeszáradt szarkazmus volt, személyesen. Mély szemgödrök, egy szikrányi, egy villanásnyi kegyelem nélkül. Az a lény úgy vágta ketté a barghasztot, akár egy rhivi a pusztai vaddisznót.*

Tekintete még mindig a halom oldalában tátongó gödröt fürkészte, de gondolatai Árva és élőhalott társa körül jártak. Egy nyughatatlan lényt akartak kiszabadítani, hogy vad és gonosz erőt eresszenek a vidékre. Nem tudta, vajon sikerült-e nekik. A sír rabjának kétségkívül hatalmas feladatot kellett végrehajtania – varázslatok, szilárd falak, és többméternyi vastagságú, összetömörített üveg állták útját. *Nos, hasonló körülmények között valószínűleg én is olyan kétségbeesett és eltökélt lennék.* Mennyi ideig tarthatott? S mennyire torzulhatott el a lélek, mire kiszabadult?

Megborzongott, majd ismét vadul felköhögött. A világban sok misztérium volt, s közülük alig néhányat lehetett csak kellemesnek mondani.

Lefelé menet megkerülte a gödröt, és a torony felé indult. Nem tartotta valószínűnek, hogy a sír egykori rabja szabadulása után sokáig időzött volna a környéken. A *helyében én a lehető legmesszebb menekültem volna, méghozzá olyan gyorsan, ahogy csak lehet.* Nem lehetett tudni, mennyi idő telhetett el a lény kiszabadulása óta, de Toknak egy belső hang azt súgta, hogy évekkel, vagy talán évtizedekkel azelőtt történhetett a dolog. Mindenesetre, furcsamód egyáltalán nem érzett félelmet, pedig a környék barátságtalannak tűnt, s a holt talaj alatt sok titok rejtőzött. Bármilyen veszedelem lakozhatott is a tájon, az már régen odébbállt.

Negyven méterre a toronytól, csaknem keresztülesett egy testen. Vékony réteg por

leplezte ottlétét, s a por, amelyet Tok felkavart, felhőben felemelkedett. A malaza szitkozódott, s homokot köpködött a szájából.

A kavargó, csillogó porszemek felhőjén át látta, hogy a csontok valaha embert formáztak, hatalmas, erős embert. Az izmok dióbarnára száradtak rajta, a fél öltözetet alkotó bőrök és szőrmék csíkokra szakadtak, és elkezdtek rothadni. A test fejét csontsisak takarta, amelyet egy agancsos állat pofájából alakítottak ki. Valamikor, a múltban, az egyik agancsszárat letörték róla. A közelben egy por borította, kétkezes kard is hevert. *Ha már a Csuklyás koponyájánál tartunk...*

Ifjabb Tok lenézett a testre.

– Te meg mit csinálsz itt? – kérdezte.

– Várok – felelte a T'lan Imass, reszelős hangon.

Tok a halhatatlan harcos neve után kutatott az emlékezetében.

– Onos T'oolan – mondta végül elégedetten. – A Tarad Klánból...

– A nevem most már Túl. Klán nélküli vagyok. Szabad vagyok.

Szabad? És mihez is kezdesz a nagy szabadságoddal, te csontkupac? Heverészel a pusztában?

– Mi történt a Végrehajtóval? Hol vagyunk?

– Elvesztünk.

– Ez melyik kérdésre volt válasz, Túl?

– Mindkettőre.

Tok összeszorította a fogát, és leküzdötte magában a késztetést, hogy belerúgjon a T'lan Imassba.

– Nem mondanád el egy kicsit részletesebben?

– Talán igen.

– Nos?

– Árva Végrehajtó két hónappal ezelőtt meghalt Darujhisztánban. Mi egy ősi helyen vagyunk, amelyet Bánatnak neveznek, kétszáz mérföldre délre a várostól. Most múlt dél.

– Most múlt dél, azt mondod. Köszönöm a szíves felvilágosítást – kevés örömet talált abban, hogy egy olyan lénnyel beszélgethet, aki már több százezer éve létezik, és ez a kényelmetlen érzés felélesztette szarkazmusát – ez pedig meglehetősen kockázatos hozzáállás volt. *Idióta, szedd össze magad. Az a palakard nem csak dísznek van itt.* – Ti ketten szabadítottátok ki a Jaghuta Zsarnokot?

Tok komoran keresztbe fonta a karját.

– Azt mondtad, várakozol. Mire vársz?

– Már egy ideje nincs itt. Most vissza fog térni.

– Kicsoda?

– Az a nő, aki a toronyban lakik, katona.

– Felállnál legalább, amikor velem beszélsz? – *Mielőtt még beadom a derekamat a kísértésnek...*

A T'lan Imass felemelkedett, s minden porcikája fájdalmasan, tiltakozóan megnyikordult. Széles, nagy testéről por hullott a földre. Amikor Tokra nézett, egy villanásnyi ideig mintha felcsillant volna valami a szemgödre mélyén, de aztán Túl

elfordult, és a kardjáért nyúlt.

Istenem, miért is nem ragaszkodtam inkább ahhoz, hogy maradjon fekve! Száraz bőr, szikkadt izmok, nehéz csontok... s mindez úgy mozog, mintha legalábbis élne. Ah, hogy odavolt értük a Császár! Olyan sereget alkottak, akiket sosem kellett etetnie, sosem kellett szállítania, sereget, amely bárhová el tudott jutni, és szinte bármit meg tudott tenni. És sosem dezertáltak – egy kivétel volt csupán, ez a lény, aki előttem áll. Különben is, hogyan büntet meg az ember egy dezertőr T'lan Imasst?

– Vízre van szükségem – mondta Tok egy hosszú perc után, amely azzal telt, hogy csak nézték egymást. – Meg élelemre. Meg találnom kellene pár nyílvesszőt. És egy új húrt – kicsatolta a sisakját, és levette a fejéről. Az alatta lévő bőrsapka csurom víz volt. – Nem várhatnánk a toronyban? Ez a forróság kisüti az agyamat. – *És vajon miért beszélek úgy, mintha segítséget várnék tőled, Túl?*

– A part délnyugatra van innen, csak egy kilométerre – mondta Túl. – Ott találunk majd élelmet és tengeri algát is, amely jó lesz húrnak addig, amíg nem jutunk bélhez. Friss vizet viszont nem érzek a környéken. A torony lakója talán nagylelkű lesz, bár erre kicsi az esély, ha bent talál téged, amikor hazaér. Nyílvesszőket tudunk készíteni. Van a közelben egy sós mocsár, ahol bőven nő csontsás. Csapdát állítunk a parti madaraknak, hogy legyen toll is. Ami pedig a nyílhegyeket illeti... – Túl körbenézett az obszidiánpusztában. – Azt hiszem, nem lesz hiány a nyersanyagban.

Rendben van, szóval segítesz nekem. Köszönet érte a Csuklyásnak – gondolta Tok, majd hangosan folytatta:

– Nos, remélem, hogy még mindig tudsz követ faragni és tengeri algát fonni, T'lan Imass, hogy a csontsás – bármi legyen is az – megmunkálásáról már ne is beszéljünk. Egy biztos, én nem értek az ilyesmihez. Amikor nyilakra volt szükségem, igényeltem őket, és amikor megérkeztek, vashegyük volt, és egyenesek voltak, akár a parancsolat.

– Nem felejtettem el a képességet, katona...

– Mivel a Végrehajtó sosem mutatott be minket egymásnak rendesen: a nevem Ifjabb Tok, és nem katona vagyok, csak felderítő...

– A Karmosok alkalmazásában álltál.

– Igen, de sem merénylőnek, sem mágusnak nem képeztek ki. Különben is, erről a pozícióról többé-kevésbé már lemondtam. Most nem akarok semmi mást, csak visszatérni a Félkarú seregébe.

– Hosszú út lesz.

– Sejtettem. Tehát minél előbb elindulok, annál jobb. Mondd csak, milyen széles ez az üveges pusztaság?

– Hét mérföld. Azon túl a Lamatath-síkság terül el. Amikor eléred a határát, észak-északkeleti irányban kell folytatnod az utad...

– Hová jutok majd? Darujhisztánba? Megostromolta Dujek a várost?

– Nem – a T'lan Imass hirtelen elfordította a fejét. – Már jön.

Tok követte Túl tekintetét. Három alakot látott felbukkanni déli irányból. Már közeledtek a sírhalom-gyűrű széléhez. Hármójuk közül csak a középső alak járt egyenesen. A nő magas volt, vékony, és olyan fehér, bő telabát viselt, amilyet Hétvárosban a nemesi származású asszonyok hordtak. Fekete haja hosszú volt és

egyenes. Két oldalán egy-egy kutya baktatott – a balján lévő akkora volt, mint egy hegyi póni, s leginkább farkasra hasonlított, a jobbján lévő alacsonyabb volt, barnás, erős testalkatú.

Mivel Túl és Tok nyílt terepen állt, a három közeledőnek észre kellett vennie őket, ám sem az irányon, sem a tempón nem változtattak. Amikor már csak egytucatnyi lépés volt a távolság közöttük, a farkasszerű kutya előreiramodott, s farkát csóválva a T'lan Imasshoz lépett. Tok mulatságosnak találta a jelenetet. Megvakarta az állát.

– Régi barátod, Túl? Vagy csak azt akarja, dobj neki egy csontot a sokból?

A halhatatlan harcos némán végigmérte őt.

– Csak vicc volt – mondta Tok, és vállat vont. – Rossz vicc. Nem gondoltam, hogy egy T'lan Imass képes megsértődni. – *Vagyis, csak remélem, hogy pusztán ennyiről van szó. Istenem, miért nem tudom befogni a számat...*

– Csak gondolkodtam – felelte Túl lassan. – Ez az állat egy aya, és nem nagyon érdeklik a csontok. Az ayák a húst szeretik, lehetőleg még melegen.

Tok nyelt egy nagyot.

– Értem.

– Vicc volt – mondta Túl egy perc múltán.

– Aha – *Óh. Talán mégsem lesz ez olyan rossz, mint hittem. A meglepetések sorának sosincs vége.*

A T'lan Imass kinyújtotta a kezét, s csontos ujjait az aya széles fején nyugtatta. Az állat mozdulatlanná dermedt.

– Régi barát? Igen, befogadtunk ilyen állatokat a törzsünkbe. Éhen haltak volna. Tudod, mi voltunk a felelősek az éhínségükért...

– Felelősek? Túlvadászás történt? Azt hittem, hogy a te fajtád egységben él a természettel. Azok a szellemek, azok a rituálék...

– Ifjabb Tok – vágott közbe Túl –, gúnyolódsz velem, vagy ennyire tudatlan vagy? Még a tundrák mohái sem élnek békességben. Minden küzd, minden harcol a dominanciáért. Akik veszítenek, eltűnnek.

– S mi sem vagyunk különbek...

– De igen, katona. Nekünk megadatott a választási lehetőség. Az előrelátás képessége. Bár gyakran csak későn ismerjük el a felelősségünket... – a T'lan Imass oldalra billentett fejjel szemlélte az előtte álló ayát, s saját, csontos kezét, amely továbbra is az állat fején nyugodott.

– Baaljagg várja a parancsodat, kedves halhatatlan harcos – mondta az érkező nő dallamos, lágy hangon. – Milyen bájos. Garath, csatlakozz fivéredhez, és üdvözöld te is kiszáradt vendégünket – tekintete találkozott Tokéval, és a nő elmosolyodott. – Persze lehet, hogy Garath úgy dönt, társad már megérett arra, hogy elföldeljék. Vicces lenne, nem igaz?

– Egy ideig biztos – mondta Tok. – Daru nyelven beszélsz, ám hétvárosi telabát viselsz...

A nő szemöldöke felszökött.

– Igazán? Óh, micsoda káosz! De ismerd el, kedves uram, te is daru nyelven beszélsz, ám annak a frusztrált nőnek a birodalmából jössz... mi is a neve?

– Laseen Császárnő. Malaza Birodalom – *És ezt ugyan honnan tudtad? Nem is vagyok egyenruhában...*

A nő elmosolyodott.

– Persze.

– Ifjabb Tok vagyok, a T'lan Imass neve pedig Túl.

– Milyen találó. Huh, meleg van idekint, nem igaz? Pihenjünk le kicsit a jaghuta toronyban. Garath, hagyd abba a T'lan Imass szimatolását, és ébreszd fel a szolgákat.

Tok figyelte, ahogy a masszív kutya a torony felé üget. A felderítő ekkor látta csak meg, hogy a bejárat tulajdonképpen balkon, amely valószínűleg az első emelethez tartozik – újabb utalás volt ez az összepréselt üveg vastagságára.

– Ez a hely nem tűnik túlságosan kényelmes lakhelynek – állapította meg.

– A látszat csal – mormogta a nő, s újabb lélegzetelállító pillantást lövellt Tok felé.

– Van neved? – kérdezte Tok, miközben megindultak a torony felé.

– Ő Irigy Hölgy – mondta Túl. – Drakonusz lánya, azé, aki a Dragnipurt, a kardot készítette. A kard jelenlegi tulajdonosa Fürkész Anomander; a Hold Szülöttének ura ölte meg őt, a saját kezével. Drakonusznak, úgy tudjuk, két lánya volt, akiket Irigynek és Bosszúnak nevezett el...

– A Csuklyás szakállára, ezt nem mondod komolyan – motyogta Tok.

– A nevek kétségkívül őt is mulattatták – folytatta a T'lan Imass.

– De igazán – sóhajtotta Irigy Hölgy –, most elrontottátok a játékomat. Találkoztunk már?

– Nem. De nem vagy számomra ismeretlen.

– Azt látom! Beismerem, túl nagy szerénységre vall részemről, hogy azt hittem, nem fognak felismerni. Végül is, nem is egyszer keresztezte utam a T'lan Imassokét. Pontosan kétszer, azt hiszem.

Túl végigmérte őt feneketlen mély pillantásával.

– Ha ezzel megnyugtatlak, Hölgy, személyazonosságod ismerete nem ad magyarázatot arra a titokzatos részletre, hogy most itt laksz Bánatban. Szeretném tudni, mit keresel ezen a helyen.

– Mire célzol? – kérdezte játékosan a nő.

Ahogy közelebb értek, a torony bejáratában feltűnt egy bőrpáncélos, maszkos alak. Tok megtorpant.

– Ez egy szegula! – Irigy Hölgyhöz fordult. – A szolgád egy szegula!

– Így hívják őket? – a nő összeráncolta a szemöldökét. – Ismerős a név, bár a kontextus most valahogy nem ugrik be. Nos. Megjegyeztem a személynevüket, de ezen kívül nem sokat. A közelben voltak, és felfedeztek engem... ez, akit Szenunak hívnak, és két társa. Úgy gondolták, hogy az én meggyilkolásommal teszik színesebbé az unalmas utazást – felsóhajtott. – Így aztán most engem szolgálnak – a szegulához fordult. – Szenu, teljesen felébredtek már a fivéreid?

Az alacsony kis ember oldalra hajtotta a fejét, díszes maszkja ferde szemrésén kivillant fekete szeme.

– Úgy vettem észre – szólt Irigy Tokhoz –, hogy ez a mozdulat beleegyezést jelent. Tapasztalataim szerint, nem beszédes fajta.

Tok megrázta a fejét, s szemét közben le sem vette a Szenu hóna alá csatolt két, dupla pengéjű kardról.

– Ő az egyetlen a három közül, aki közvetlenül kommunikál veled, Hölgy?

– Most, hogy mondod... van ennek jelentősége?

– Azt jelenti, hogy a hierarchiában ő áll a legalacsonyabb helyen. A másik kettő méltóságon alulinak tartja, hogy nem szegulákkal kommunikáljon.

– Micsoda nagyképű alakok!

A felderítő elvigyorodott.

– Még sosem láttam egyet sem, de sokat hallottam róluk. Az otthonuk egy innen délre eső sziget, és azt mondják, maguknak való lények, nem nagyon utaznak. De még messze északon is ismerik őket, például Nathilogban. – *A Csuklyás vigyen el, tényleg nagyon híresek.*

– Hm, éreztem bizonyos arroganciát bennük, ami nagyon szórakoztatott engem. Vezess be minket, drága Szenu.

A szegula meg sem mozdult. Tekintete Túlra tapadt, s nem is mozdult onnan. Az aya felborzolt szőrrel előrelépett, és a két harcos közé helyezkedett.

– Szenu? – szólt Irigy Hölgy, mézesmázos kedvességgel.

– Azt hiszem – suttogta Tok –, ki akarja hívni Túlt.

– Nevetséges! Ugyan miért tenne ilyet?

– A szeguláknak a rangsor a mindenük. Ha kétséges a hierarchia, azonnal lépnek. Nem vesztegetik az időt.

Irigy Hölgy komoran Szenu felé fordult.

– Viselkedj tisztességesen, fiatalember! – egy mozdulattal az ajtón túli helyiségbe irányította Szenut.

Szenu a gesztustól szemmel láthatóan összerezzent. Tok sebébe viszketés állt. Erősen vakarni kezdte a sebet, s közben halkan szitkozódott.

A szegula a kis szobába hátrált, majd egy pillanatig habozott, mielőtt megfordult, és az ajtóhoz vezette volna a többieket. Kanyargó folyosón át a középső terembe jutottak, amelynek közepéből kis csigalépcső vezetett felfelé. A falak dísztelenek voltak, durván kivágott horzsakőből rakták őket. A szoba távoli végében három mészkő szarkofág állt, tetejüket szépen sorban a hátsó falnak támasztották. A kutya, akit Irigy Hölgy előreküldött, a közelben üldögélt. A bejárat mellett közvetlenül, kerek faasztal állt, telepakolva friss gyümölccsel, hússal, sajttal és kenyérrel, valamint volt rajta egy festett agyagkorsó is, poharakkal.

Szenu két társa mozdulatlanul várakozott az asztal mellett – mintha őrségben álltak volna, készen arra, hogy akár az életük árán is megvédjék az ételt. Mindketten olyan alacsonyak és vékonyak voltak, mint harmadik társuk, s a fegyverzetük is egyformának tűnt; a különbség csupán a maszkokon mutatkozott meg. Szenu lakkozott álarcát sötét mintázatok borították, másik két társáé viszont szinte dísztelen volt. Az egyik csak egy kicsivel volt egyszerűbb, mint Szenué, de a harmadik alak maszkján nem látszott más, csak két csík a két orca csillogó fehérjén. A szem, amely kivillant a maszk résén, az obszidiánhoz hasonlított.

A két sebhelyes szegula a T'lan Imass láttán megdermedt, és tett egy lépést előre.

– Na, igazán! – sziszegte Irigy Hölgy. – Mindenféle kihívást megtiltok! Ha még egyszer meglátom, elvesztem a türelmem...
Mindhárom szegula hátrált egy lépést.
– Rendben – mondta a nő. – Így már sokkal jobb – Tokhoz fordult. – Fiatalember, elégítsd ki szükségleteidet. A korsóban saltoani fehérbor van, ideális hőmérsékletre hűtve.
Tok azon kapta magát, hogy képtelen elfordítani a tekintetét a két sebhelyes maszkot viselő szeguláról.
– Ha a meredt nézés kihívást jelent – mondta Irigy Hölgy halkan –, akkor a békesség kedvéért – az életedről nem is beszélve – hagyd abba azonnal, amit most csinálsz, Ifjabb Tok.
A férfi meglepetésében felnyögött, és gyorsan elkapta tekintetét a harcosról.
– Jó meglátás, Hölgy. Csak annyi, hogy még sosem hallottam... nos, mindegy, hagyjuk. Nem érdekes... – közelebb lépett az asztalhoz, és a korsóért nyúlt.
Mögötte hirtelen mozgás robbant, majd egy, a földön csúszó test hangja hallatszott, amely nagy csattanással a falnál landolt. Tok megperdült, és Túlt látta kivont karddal, a maradék két szegula harcossal szemben. Szenu összetörten hevert tőle tíz lépésre, és vagy halott volt, vagy csak eléjult. Mindkét kardja félig kilógott a hüvelyből. A Baaljagg nevű aya Túl mellett állt, és farkcsóválva bámulta a testet. Irigy Hölgy jeges pillantást vetett a másik két szegulára.
– Látom, hogy a parancsomnak nem volt foganatja, úgyhogy a további esetek kezelését a T'lan Imass láthatóan értő kezébe helyezem. – Túlhoz fordult. – Szenu meghalt?
– Nem. A kardom lapját használtam, mert nem akartam megölni a szolgád.
– A körülményeket tekintve, igazán figyelmes tőled.
Tok remegő kézzel a korsóért nyúlt.
– Töltsek neked is, Irigy Hölgy?
A nő rápillantott, enyhén megemelte szemöldökét, majd elmosolyodott.
– Igazán remek ötlet, Ifjabb Tok. Nyilvánvaló, hogy a civilizáltság megteremtése a társaságban, kettőnk feladata.
– Mit tudtál meg – szólt Túl a nőhöz – a Hasadásról?
A Hölgy, poharával a kezében, a T'lan Imasshoz fordult.
– Ah, látom, te mindig gyorsan rátérsz a lényegre. Nos, áthidalták. Egy halandó lélekkel. De biztos vagyok benne, hogy ezt te magad is tudod. A kutatásom fő fókusza azonban maga az Üreg volt, vagyis annak jellege. Nem olyan, mint a többi. A kapu szinte... automatikusnak tűnik.
Hasadás? Ez a vörös fény lesz a levegőben. Aha.
– Megvizsgáltad a K'Chain Che'Malle sírokat is, Hölgy?
A nő elfintorodott.
– Nagyjából. Mind üres, méghozzá már jó ideje. Talán évtizedek óta.
Túl halk nyikorgással oldalra hajtotta a fejét.
– Csak évtizedek óta?
– Igen, ez valóban kellemetlen részlet. Úgy hiszem, a Matrónának meglehetősen

nehéz volt a szabadulás, és azután még jó időbe telt, mire felépült a fogság okozta gyengeségből. Csak ezután engedte ki gyermekeit. Ő és a fiai további erőfeszítéseket tettek az eltemetett városban, északnyugaton, de nem fejezték be, amit elkezdtek, mivel az eredmény nem az volt, amit szerettek volna. Aztán, úgy tűnik, teljesen eltűntek a környékről. – Rövid szünet után hozzátette: – Nyilvánvaló, hogy a Matróna volt eredetileg az a lélek, amely áthidalta a Hasadást. Tehát biztosak lehetünk abban, hogy most egy másik szerencsétlen lélek szenved odabent.

A T'lan Imass bólintott. A beszélgetés közben Tok buzgón evett, és már a második pohár hideg, finom borocskát itta. Próbálta megérteni a hallottakat, de csak a feje fájdult meg az erőlködéstől. Úgy gondolta, ezzel ráér később is foglalkozni.

– Nekem északra kellene mennem – mondta teli szájjal. – Drága Hölgy, nem tudnál esetleg adni nekem egy kis ellátmányt? Az adósod lennék... – szavai elhaltak, mivel látta, hogy a nő szemében mohóság villant.

– Vigyázz, hogy mit ígérsz, fiatalember...

– Nem akarok kötözködni, de nem értem, hogy miért hívsz engem „fiatalembernek”! Egy nappal sem látszol többnek huszonötnél.

– Milyen kedves bók. Tehát Túl hiába fedte fel előtted is a kilétemet... be kell vallanom, tudásod mélysége kissé nyugtalanító. A nevek, amelyeket a T'lan Imass említett, nem mondtak neked semmit.

Tok vállat vont.

– Fürkész Anomanderről természetesen hallottam már. Nem tudtam, hogy valaki mástól elvett egy kardot; azt sem, hogy ez az esemény mikor is történhetett. De úgy érzem, jogosan érezhetsz némi ellenszenvet iránta, hiszen megölte atyádat; mi is volt a neve? Persze, Drakonusz. A Malaza Birodalom osztozik ellenszenvedben. Tehát, mivel közös ellenségünk van...

– Kényszerből szövetségesek vagyunk. Logikus gondolatmenet. Kár, hogy nem igaz. Ennek ellenére, szívesen adok neked annyi élelmet és vizet, amennyit el tudsz magaddal vinni, de attól tartok, hogy fegyverek tekintetében egyáltalán nem segíthetek. Cserébe, egy napon talán kérek majd egy szívességet. Semmi komolyat, persze. Csak valami apróságot, ami viszonylag fájdalommentes. Elfogadható így?

Tok érezte, hogy az étvágyának már lőttek. Segélykérően Túlra pillantott, de a halhatatlan harcos szenvtelen arcából nem olvashatott ki semmit. A malaza összeráncolta a szemöldökét.

– Sarokba szorított, Hölgyem.

A nő elmosolyodott.

Én meg még abban reménykedtem, hogy túljutunk a formális udvariaskodáson, és kialakul közöttünk valami... meghittebb kapcsolat. Tessék, Tok, már megint nem a jobbik eszedet használtad...

A nő mosolya kiszélesedett.

Tok elpirult, és a poharáért nyúlt.

– Rendben van, elfogadom az ajánlatot.

– Nyugalmad igazán üdítő, Ifjabb Tok.

A férfi majdnem félrenyelte a borát. *Ha nem lennék kard-csókolta, félszemű balfék,*

kénytelen lennék azt hinni, hogy flörtöl velem.

Túl szólalt meg:

– Irigy Hölgy, ha még többet akarsz megtudni a Hasadásról, akkor rossz helyen jársz.

Tok elégedetten látta, hogy a Hölgy arcán meglepetés suhant át, ahogy a T'lan Imass felé fordult.

– Igazán? Úgy fest, nem csak én élvezem a titokzatosságot. Meg tudnád ezt magyarázni?

Ifjabb Tok sejtette, mi lesz a válasz, ezért felkuncogott, de a Hölgy sötét pillantása láttán, gyorsan elhallgatott.

– Talán – felelte Túl.

Hah, tudtam!

A nő hangjába keménység kúszott.

– Akkor tedd meg, kérlek.

– Egy ősi utat követek, Irigy Hölgy. A Bánat csupán egy megálló ezen az úton. Innen északra halad tovább. Te is megtalálnád a válaszokat azok között, amelyeket én keresek.

– Azt szeretnéd, ha csatlakoznék hozzád.

– Nem nagyon érdekel ez a kérdés – mondta Túl megszokott, szenvtelen hangján. – Azonban ha úgy döntenél, hogy maradsz, óva kell, hogy intselek. A Hasadással való játszadozás veszedelmes lehet; még az olyanoknak is, mint te.

A nő keresztbe fonta a karját.

– Úgy gondolod, híján vagyok a szükséges óvatosságnak?

– Már el is érted az akadályt, és frusztrációd csak növekszik. Mondok neked még valamit, Irigy Hölgy. Két régi útitársad ugyanabba az irányba tart – a Pannioni Domínium ellen. Fürkész Anomander és Caladan Brood is háborúzni akar a domínium ellen. Komoly elhatározás, nem tesz ez téged kíváncsivá?

– Nem vagy egy egyszerű T'lan Imass – dühösködött a nő.

Túl erre nem felelt semmit.

– Úgy tűnik, most téged szorítottak sarokba – mondta Tok, alig leplezve, milyen jól mulat.

– A káröröm szerintem igen gusztustalan tulajdonság – csattant fel a nő. – Hová lett az üdítő nyugalmad, Ifjabb Tok?

A férfi csodálkozva tapasztalta, hogy hirtelen késztetést érez arra, hogy a nő lába elé vesse magát, és bocsánatért könyörögjön. Elhessegette az abszurd ötletet.

– Csúnyán megsérült, azt hiszem.

A nő tekintete galambszelídségűvé lágyult. Az irracionális késztetés ismét jelentkezett. Tok megvakarta a sebhelyét, és félrefordította a tekintetét.

– Nem akartalak bántani... – *Persze, az Álmok Királynője meg lúdtalpas!* – ...és őszintén bocsánatodat kérem!

A nő visszafordult Túlhoz:

– Rendben van, akkor mindannyian együtt megyünk erre az útra. Milyen izgalmas! – intett a szegula szolgáknak. – Kezdjetek el készülődni, most rögtön!

Túl Tokhoz fordult.
– Gyűjtök anyagot az íjadhoz meg a nyílvesszőkhöz. Majd út közben elkészítjük őket.
A felderítő bólintott.
– Ha nem bánod, nézném, ahogy dolgozol, Túl. Hasznomra lehet még a tudás...
A T'lan Imass ezen elgondolkodott, majd oldalra hajtotta a fejét.
– Mi is úgy tapasztaltuk.
Mind megfordultak a hangos nyögésre, amely Szenu irányából hallatszott, a fal mellől. A harcos magához tért, s látta, hogy az aya ott áll fölötte, és élvezettel nyalogatja a maszkjára festett mintázatot.
– A festék – magyarázta Túl, a szokásos repedtfazék hangon – szénporból, nyálból és emberi vérből álló keverék.
– Ez aztán a kellemetlen ébredés – motyogta Tok.
Irigy Hölgy, úton az ajtó felé, gyengéden Tokhoz ért, és rápillantott:
– Óh, már alig várom ezt a kirándulást!
Az érintés, amely minden volt, csak nem véletlen, borzongások egész sorát keltette Tokban. A heves szívdobogás ellenére, a malaza nem volt benne biztos, hogy örömet vagy félelmet kell-e éreznie.

Második fejezet

Félkarú serege számtalan sebből vérzett. Végtelen
hadjárat, sorozatos vereségek és még a
vereségeknél is nagyobb áldozattal járó győzelmek.
De Félkarú Dujek seregének az összes seb közül
az fájt a legjobban, amit a lelkén ejtettek...

Ezüstróka
Hurlochel felderítő

Csákány tizedes, aki a domboldal egyik sziklarepedésében, hatalmas kövek között rejtőzött, az öregembert figyelte, aki éppen felfelé mászott a hegyi ösvényen. Árnyéka rásiklott arra a helyre, ahol Rebbencs lapult, de az öreg még csak nem is sejtette, hogy nincs egyedül. Rebbencs némán felemelkedett mögötte – por hullott róla a földre –, és egy rakás kézjelzéssel magyarázni kezdett valamit Csákánynak.

Az öreg mit sem sejtve bandukolt tovább. Amikor már csak fél tucat lépésnyire volt Csákánytól, a katona felegyenesedett, s amikor felemelte a nyílpuskáját, szürke köpenyéről lehullott a hajnali homokvihar által kölcsönzött álcapor is.

– Állj, utazó! – morogta.

Az öregember meglepetésében hátrált egy lépést. Az egyik kő kifordult a lába alól, ő pedig elesett. Felkiáltott, de azért sikerült elkerülnie, hogy a hátára csatolt bőrtáska alatta maradjon. Újabb lépésnyit araszolt lefelé az ösvényen, így Rebbencs előtt találta magát. Csákány elmosolyodott, és közelebb lépett az utazóhoz.

– Így éppen jó lesz – mondta. – Nem tűnsz túl veszélyesnek, de azért mindenesetre elmondom, hogy az enyémen kívül még öt nyílpuska szegeződik rád. Nos, elmondanád, hogy mégis mi a fenét keresel idefent?

Az öregember zsákszövet inge csíkos volt az izzadságtól és portól. Jellegtelen arcvonásain széles, napbarnított homlok uralkodott, lefelé azonban szinte áll nélkül ért véget a feje. Fekete, törött fogai a szélrózsa minden irányába álltak, így mosolya olyan volt, akár egy rossz paródia. Maga alá húzta vékony, bőrnadrágba burkolt lábát, és lassan felegyenesedett.

– Ezer bocsánat – nyögte, s közben válla fölött Rebbencsre pillantott. A nő tekintete láttán összerezzent, s gyorsan visszafordult Csákányhoz. – Azt hittem, ez az ösvény kihalt, hogy még a tolvajok sem őrzik. Tudjátok, az összes vagyonom itt van a

táskámban; nem volt pénzem őrre, de még öszvérre sem...
– Tehát kereskedő vagy – állapította meg Csákány. – Merre tartasz?
– Palásba. Darujhisztáni vagyok...
– Ez nyilvánvaló – vágott közbe Csákány. – A helyzet az, hogy Palás most birodalmi kézen van... csakúgy, mint ezek a hegyek.
– Nem tudtam, hogy a környező vidék is. Annak persze tudatában voltam, hogy Palást magához ölelte a Malaza Birodalom...
Csákány Rebbencsre vigyorgott.
– Hallod ezt? Ölelés, azt mondja. Hát ez nagyon jó. Anyai ölelés, mi? Szóval, mi van a szütyőben?
– Kézműves vagyok – mondta az öreg, s felemelte a fejét. – Kis tárgyakat készítek. Csontból, elefántcsontból, jádéből, kígyó...
– Van bennük más is? Varázslat, vagy ilyesmi? – kérdezte a tizedes. – Van áldott darab?
– Az első kérdésedre válaszolva, csupán a tehetségem van bennük. Nem vagyok mágus, és egyedül dolgozom. Azonban nemrég szerencsém volt, és egy pap áldását kaptam egy három részből álló karpántra...
– Melyik istenét?
– A Nyár Tigriséét.
Csákány elvigyorodott.
– Az nem is isten, te ostoba. A Tigris Első Hős félisten, Lélekvesztett Előd...
– Új templomot szenteltek fel neki – vágott közbe az öreg. – A Gadrobi negyedben, a Kopasz Majom utcában. Engem kértek fel, hogy készítsem el az Imák és Rituálék Könyvének bőrkötését.
Csákány az égre emelte a tekintetét, és leengedte a nyílpuskát.
– Rendben, akkor mutasd azt a karpántot! – Az öreg buzgón bólintott, majd levette a táskáját, és maga elé vette. Kibontotta az egyetlen csatot. – Ne feledd – morogta Csákány –, ha valami helytelent szedsz elő, tucatnyi nyílvessző vágódik a fejedbe.
– Ez a táskám, nem a nadrágom – dünnyögte a kereskedő. – Különben is, az előbb még csak ötről volt szó.
A tizedes elkomorodott.
– A közönségünk megnőtt azóta – mondta Rebbencs halkan.
– Igen, így van – tette hozzá gyorsan Csákány. – Két egész szakasz rejtőzik a környéken, s mind a te mozdulataidat lesik.
Az öregember fárasztó óvatossággal szedett elő egy kicsiny, vitorlavászonba bugyolált bőrszütyőt.
– Azt mondják, a csont nagyon ősi – magyarázta áhítatos hangon. – Egy szőrös, agyaras szörnytől származik, amely valaha a Tigris kedvelt háziállata volt. A bestia testét a fagyos sárban találták meg, valahol Elingarth környékén...
– Nem érdekes, hagyd csak – csattant fel Csákány. – Hadd lássam már azt az átkozott vacakot!
A kereskedő fehér, kefeszerű szemöldöke rémülten felszaladt.
– Átkozott! Nem! Soha! Te azt hiszed, hogy én képes lennék elátkozott tárgyakat

árulni?

– Csend legyen, ez csak egy átkozott szófordulat volt. Siess, nem érünk rá egész nap!

Rebbencs furcsa hangot hallatott, majd a tizedes egy gyors pillantása nyomán azonnal el is hallgatott. Az öregember kibontotta a csomagot, s előtűnt belőle három, felkarra való pánt. Mindegyik egy darabból állt, nem voltak rajtuk díszek, s halvány, sejtelmes fényűre csiszolták őket.

– Hol vannak az áldás jelei?

– Nem láthatók. Mindegyiket gyapjúba csomagolták, amelyet a Tigris szeméremszőrzetéből szőttek, és benne hagyták őket kilenc nap és tíz éjjel...

Rebbencs felvihogott.

– Szeméremszőrzet? – a tizedes arca eltorzult. – Micsoda gusztustalanság!

– Inda biztosan nem így gondolná – motyogta Rebbencs.

– Három karpánt – dünnyögte Csákány. – Jobb kar, bal kar... aztán hova? És vigyázz a szádra! Rebbencs meg én, kényes virágszálak vagyunk.

– Mind egy karra kell feltenni. Különállóak, de egybe tudnak fonódni; ez volt az áldáshoz mellékelt instrukció.

– Egybefonódnak, de nincs rajtuk csat sem... ezt látnom kell.

– Sajnálom, de nem tudom bemutatni a varázslatot, mivel csak egyszer fog megtörténni: amikor a vásárló felhúzza őket fegyvert hordó karjára.

– Ez az egész csalástól bűzlik.

– Nos, most nem működne a dolog – mondta Rebbencs. – A csalások csak akkor jönnek be, ha van menekülési útvonal.

– Mint Palás zsúfolt piacain. Nos – Csákány lemosolygott az öregemberre –, mi viszont nem zsúfolt piacon vagyunk, igaz? Nos, mennyi?

A kereskedő megremegett.

– Kiválasztottad a legértékesebb munkámat, árverésre akartam őket bocsátani...

– Mennyi, öreg?

– H-háromszáz a-arany kanta lenne...

– Kanta. Ez Darujhisztán új pénzneme, igaz?

– Palás átvette a malaza jakatát, mint egységpénzt – mondta Rebbencs. – Mennyiért váltják a kantát?

– Átkozott legyek, ha tudom – motyogta Csákány.

– Ha megengeditek – bátorkodott a kereskedő –, Darujhisztánban kettő és egyharmad jakatát adnak egy kantáért. Ebből a tőzsdézők járuléka csaknem egy egész jakata. Tehát, ha pontosak akarunk lenni, a váltóérték egy az egy és egyharmadhoz.

Rebbencs áthelyezte a súlypontját, s előrehajolt, hogy szemügyre vegye a pántokat.

– Háromszáz kanta tehát egy egész családnak elég lenne a kényelmes élethez, jó pár évig...

– Ez volt az én célom is – mondta az öregember. – Bár én egyedül élek, és szerényen, úgy számoltam, hogy legalább négy évre elég lesz a pénz, s nyersanyagot is tudok belőle venni a munkámhoz. Ha kevesebbet kapok, mint háromszáz kanta, tönkre is megyek.

– Megszakad a szívem – mondta Csákány. Rebbencsre pillantott. – Ugyan kinek hiányozna?

A katona vállat vont.

– Hozz nekem három stócot, kérlek.

– Azonnal, tizedes – Rebbencs ellépett az öregember mellett, majd surranó léptekkel eltűnt az ösvényen, a kanyar mögött.

– Könyörgöm! – vinnyogta a kereskedő. – Ne jakatában fizessetek ki!

– Nyugalom, bádogos! – felelte Csákány. – Oponn ma rád mosolygott. De most lépj el a táskád mellől. Át kell vizsgálnom.

Az öregember fejet hajtott, majd hátrált.

– A többi holmi jóval kevesebbet ér. Mi több, kicsit talán túlságosan is siettem pakoláskor...

– Nem akarok semmi mást venni – szakította félbe Csákány, miközben fél kézzel a táskában turkált. – Ez most a dolog hivatalos része.

– Ah, értem. Vannak talán olyan dolgok, amelyeket most tilos árulni Palásban?

– Igen, például a hamis jakata. A helyi gazdaság a béka feneke alatt van, és a darujhisztáni kantát sem fogadjuk szívesen. Szép fogásunk volt a héten.

A kereskedő szeme elkerekedett.

– Hamis pénzben akarsz kifizetni?

– Csábító ötlet, de nem. Mint mondtam, Oponn ma feléd kacsintott – Csákány a végére ért a kutatásnak. Hátralépett, és egy kis viasztáblát húzott elő a zsebéből. – Fel kell jegyeznem a neved, kereskedő. Ezeket az ösvényeket mostanság többnyire csempészek használják, akik megpróbálják elkerülni a keresztutakat a Választónál. Úgy fest, te egy vagy a kevés becsületes utas közül. Azok az okos csempészek meg tízszeres árat fizetnek erre az okosságukért; az igazság az, hogy sokkal több esélyük lenne arra, hogy a keresztútnál átslisszoljanak a káoszon.

– A nevem Munug.

Csákány felnézett.

– Szegény ördög!

Rebbencs visszatért melléjük, karján három becsomagolt pénzrolnit ringatott. A kereskedő gyáván megremegett, s fél szemmel a rolnikat nézte.

– Ezek kanták!

– Igen – dünnyögte Csákány. – Százas csomagokban; valószínű, hogy beleszakad a hátad a cipelésükbe Palásig, a visszaútról már nem is beszélve. Tulajdonképpen már nem is lenne olyan fontos megtenned ezt az utat, nem igaz? – visszatette a viasztáblát a zsebébe, és tekintetével a földhöz szegezte a kereskedőt.

– Ésszerű, amit mondasz – válaszolta az. A visszacsomagolt pántokat átadta Rebbencsnek. – Én azért mégis elmegyek Palásba, hogy eladjam a többi darabot is – szája kényszeredett mosolyra húzódott, szeme idegesen vándorolt ide-oda. – Ha Oponn továbbra is kegyében tart, talán megkétszerezhetem a jövedelmem.

Csákány még egy percig méregette a kereskedőt, majd megcsóválta a fejét.

– A kapzsiság sosem kifizetődő, Munug. Fogadni mernék, hogy egy hónap múlva visszafelé ballagsz majd ugyanezen az ösvényen, és nem lesz más a zsebedben, csak

por. Mit mondasz? Fogadunk tíz jakatában?
– Ha veszítek, tízzel fogok neked tartozni, és nem tudom majd megadni.
– Ah, rendben, legyen akkor inkább két vagy három fémbögre. Tehetséges bádogos vagy, ehhez nem férhet kétség.
– Köszönöm, de tisztelettel visszautasítanám a fogadást.
Csákány vállat vont.
– A te bajod. Van még egy óra naplementéig. A tető környékén van egy út menti kis pihenőtábor. Ha elég eltökélt vagy, talán még odaérsz sötétedésig.
– Meg fogom próbálni – a vállára csatolta zsákja pántjait, nyögve felállt, majd habozva biccentett, és elindult az ösvényen.
– Állj csak meg! – parancsolta a tizedes.
Munug térde megroggyant, az öreg csaknem össze is esett ijedtében.
– I-igen? – préselte ki magából.
Csákány elvette a pántokat Rebbencstől.
– Előbb ezt felvenném. Azt mondtad, összefonódnak. De nincs csatjuk.
– Óh! Persze. Igen, folytasd csak.
A tizedes felgyűrte poros inge ujját, s a vastag gyapjú túloldalán előtűnt a régi, burgundivörös festés. Munug hangosan levegő után kapott, Csákány pedig elmosolyodott.
– Igen, Hídégetők vagyunk. Fantasztikus, hogy mi mindent el tud rejteni a por, nem igaz? – felhúzta a pántokat sebhelyes, izmos karján. Bicepsze és válla között halk kattanás hallatszott. Csákány összevont szemöldökkel szemlélte a három pántot, aztán meglepetten felszisszent. – Mi a csuda!
Munug egy pillanatra szélesen elmosolyodott, aztán biccentett.
– Most már folytathatom az utam?
– Menj csak! – felelte a nő. Szinte ügyet sem vetett a kézművesre, annyira lekötötte a karján csillogó ékszer.
Rebbencs egy hosszú percig a férfi után nézett, arca kissé elborult.

Munug kis idő múlva rátalált az ösvény oldaljáratára. Vagy tízszer is hátranézett arra, amerről jött, hogy meggyőződjön róla, senki sem követi. Csak ezután mert becsusszanni a két jelkő közé, amelyek a titkos ösvény bejáratát szegélyezték. A homályos ösvény fél tucat lépés után sziklafalak között kanyargó úttá szélesedett. A kereskedő az árnyak között szinte láthatatlanul haladt útján. Úgy tippelte, hogy a naplementéig alig száz szívverésnyi idő lehet még hátra – a késlekedés a Hídégetőkkel, akár végzetesnek is bizonyulhatott, ha netán nem érne oda a találkára.
– Végül is – suttogta maga elé –, az istenek nem arról híresek, hogy túl megbocsátóak lennének gyarlóságunkkal szemben...
A pénz nehéz volt. Szíve hevesen dobolt. Nem volt hozzászokva az ilyen fárasztó utazásokhoz. Végül is, ő csak kézműves volt. Az utóbbi időkben lefelé áldozott a szerencsecsillaga, erősen legyengítette őt a lába között kifejlődött tumor, ám a szenvedés és a fájdalom miatt művészi érzéke és ügyessége csak még erősebbé, sziporkázóbbá vált. *„Pont ezek miatt a hibák miatt választottalak téged, Munug. És*

persze a tehetséged miatt. Bizony, nagy szükségem van a tehetségedre...”

Egy istenség áldása biztosan megszabadította volna a betegségtől. Ha nem, akkor még mindig ott volt a háromszáz arany kanta, amely már majdnem elég lehetett volna egy jó denul gyógyító kezelésre odahaza, Darujhisztánban. Hiszen nem is lett volna bölcs dolog csak abban bízni, hogy az isten talán megfizeti a szolgálatait. Munug Hídégetőknek előadott története az árverésről Palásban, igaz volt – ez volt az egyik tartalékterve, ha minden más csődöt mondana –, s bár a szobrászkodásban és fémművességben nem bizonyult olyan nagyon jónak, nem akart álszerény lenni. Tudta, hogy munkái jó minőségűek. Persze, egészen eltörpültek a festményei mellett. *Egészen eltörpültek.*

Végigrohant az ösvényen, és ügyet sem vetett a természetellenes ködre, amely leszállt körülötte. Tíz lépéssel arrébb, ahogy belépett az Üreg kapuján, a Kelet-Tahlyn-hegység sziklái és kiszögellései egy csapásra eltűntek, a köd pedig felszállt, s nyomában jellegtelen, köves síkság bontakozott ki, amelyre betegesen sápadt égbolt borult. A síkságon, kicsit távolabb, szakadozott bőrsátor állt tengerkék füstfelhőbe burkolózva. Munug a sátor felé sietett. A kézműves hullámzó mellkassal leguggolt a bejárat előtt, és megvakarta az azt borító bőrdarabot. Bentről reszelős köhögés hallatszott, majd egy nyöszörgő hang.

– Lépj be, halandó!

Munug bemászott. Sűrű, maró füst támadta meg a szemét, orrát és torkát, de az első nagy légvétel után, hűvös nyugalom áradt szét a tüdejéből, egész szervezetében. Munug lehajtott fejjel, földre sütött tekintettel megállt, közvetlenül a bejárat előtt, és várt.

– Elkéstél – mondta az isten, aki minden légvételnél zihált kicsit.

– Katonák voltak az úton, mester...

– Felfedezték?

A kézműves a sátor padlóját alkotó koszos bőrre mosolygott.

– Nem. A táskámat átkutatták, ahogy vártam is, de nem motoztak meg.

Az isten ismét felköhögött, s Munug hallotta, hogy közelebb húzza magához a tűzhely fedelét. Az izzó zsarátnokokra magok hullottak, s a füst még sűrűbbé vált.

– Mutasd meg!

A kézműves a zsákszövet inge alá nyúlt, és vastag, könyv méretű csomagot vett elő. Kibontotta, s előszedte belőle a pakli fakártyát. Munug továbbra is lehajtotta a fejét, s vakon adta az isten elé a kártyákat, egyesével kiterítve. Hallotta, hogy az istennek elakad a lélegzete, majd valami surrogott. Amikor ismét megszólalt, a hang közelebbről hallatszott.

– Hibák?

– Igenis, mester. Egy mindegyiken, ahogy kérted.

– Ah, ez örömmel tölt el. Halandó, a tehetséged felülmúlhatatlan. Ezek a képek valóban a tökéletlenséget és a fájdalmat ábrázolják. Torzak, szaggatja őket a szenvedés. Bántják a szemet, megsebzik a szívet. Mi több, krónikus magányosságot látok minden arcon, amelyet a képekre festettél – hangja szárazabbá, gúnyosabbá vált. – A saját lelkedet festetted le, halandó.

– Kevés örömben volt részem, mester...

Az isten felszisszent.

– Ne is várd! Ebben az életben nem jár, sem a többi ezerben, amelyet még kénytelen leszel leélni, mielőtt eljutnál a megváltásig. Feltéve, hogy eleget szenvedtél, és megérdemled!

– Könyörgök, hogy szenvedésem sose érjen véget, mester – motyogta Munug.

– Hazudsz! Kényelemről és elégedettségről álmodozol. Nálad van az arany is, amellyel megpróbálod ezt megvenni, s elpazarolnád a tehetséged is, hogy még többet elérj – ne is tagadd, halandó! Ismerem a lelked: látom torzulásait s tévedéseit ezeken a képeken. Ne félj, ezek az érzelmek mulattatnak engem, hiszen ezek vezetnek a kétségbeeséshez...

– Igen, mester.

– Most pedig, darujhisztáni Munug, megkapod a fizetséged.

Az öregember felsikoltott: a lába közé, a daganatba, égető fájdalom hasított. A férfi tekergett, majd a fájdalomtól labdává gömbölyödött a mocskos földön. Az isten felnevetett, majd a borzalmas hangot fulladozó, nehezen csillapodó köhögésroham váltotta fel. Munug egy idő után érezte, hogy a fájdalom lassan elcsendesedik benne.

– Meggyógyítottalak, halandó. Néhány évvel hosszabb lesz nyomorult életed. De mivel a tökéletesség számomra képtelenség, az kell, hogy legyen, drága híveim számára is.

– M-mester, nem érzem a lábam.

– Elhalt mindkettő, sajnos. Ez volt a gyógyulás ára. Kézműves, nagyon úgy fest, hogy hosszú, fárasztó mászás vár rád, bárhová is tartasz. Jól jegyezd meg, gyermekem: az érték magában az utazásban keresendő, nem pedig abban, amit elérünk – az istenség ismét felnevetett, és ismét köhögésroham tört rá.

Munug tudta, hogy elbocsátották, ezért aztán megfordult, áthúzta béna lába súlyát a sátor bejáratán, majd kimerülten összerogyott, és levegő után kapkodott. A fájdalom, amelyet most érzett, a lelkéből fakadt. Maga mellé húzta a csomagját, és lehajtotta rá a fejét. Izzadt homlokának keményen nekinyomódtak a felrolnizott aranyak.

– A jutalmam – suttogta. – Áldott a Bukott Isten érintése. Vezess engem, kedves mesterem, a kétségbeesés ösvényén, megérdemlem egy egész világ fájdalmát is...

Mögötte a sátorban, a Nyomorék Isten ismét felnevetett.

– Élvezd ki a pillanatot, drága Munug! A kezed által új játszma indult. A kezed nyomán megremeg a föld is!

Munug lehunyta a szemét.

– A jutalmam...

*

Rebbencs továbbra is csak bámulta az ösvényt, ahol a kereskedő eltűnt a szemük elől.

– Nem az volt, aminek látszott – mormogta.

– Egyikük sem az – értett vele egyet Csákány, aki közben a pántokat igazgatta a

karján. – Ez a vacak túl szoros.
– Valószínű, hogy a karod elrothad és leesik majd, tizedes.
Csákány elkerekedő szemmel nézett föl.
– Gondolod, hogy elátkozott?
Rebbencs vállat vont.
– A helyedben én megkérném Fürge Bent, vessen rájuk egy hosszú pillantást, és minél előbb, annál jobb.
– Toggra, ha gyanakodtál, miért nem szóltál?
– Nem mondtam, hogy gyanakodtam, tizedes. Te panaszkodtál, hogy túl szorosak a pántok. Le tudod őket venni?
Társa zord arccal nézett maga elé.
– Nem, a fenébe is.
– Óh – Rebbencs elfordult.
Csákány erős késztetést érzett, hogy jó alaposan megrázza a nőt, de ez a gondolat naponta legalább tízszer megfordult a fejében, mióta megkezdték a közös munkát. Eddig mindig ellenállt.
– Háromszáz aranyat fizettem azért, hogy lerohadjon a karom. Remek.
– Nézd a jó oldalát, tizedes! Legalább lesz közös témátok Dujekkel.
– Nagyon utállak, Rebbencs.
Rebbencs szélesen Csákányra mosolygott.
– Szóval, bedobtál egy kavicsot az öreg táskájába?
– Igen, eléggé ideges volt ahhoz, hogy kiérdemelje. Majdnem elájult, amikor visszahívtam, igaz?
Rebbencs bólintott.
– Szóval – mondta Csákány, miközben leengedte a zubbonya ujját –, Fürge Ben követi őt...
– Kivéve, ha az öreg kitakarítja a táskáját...
A tizedes megköszörülte a torkát.
– Őt még kevésbé érdekelte, mi van a táskájában, mint engem. Nem, bármi értékeset vitt is magával, az az inge alatt rejtőzött, ez egészen biztos. Mindegy, biztos elhíreszteli majd a jelenlétünket, amikor Palásba ér. Figyeld csak meg, hogy hamarosan erősen megcsappan a csempészek száma ezen a környéken. Még fogadnék is rá! Amikor elmentél az aranyért, azt is elhintettem neki, hogy a Választónál jobb esélyei lesznek az áruval.
Rebbencs mosolya kiszélesedett.
– Káosz a kereszteződésben, ezt mondtad, mi? Paran csapatának csak az az egy gondja van jelenleg, mit is kezdjen a rengeteg zsákmánnyal.
– Csináljunk valami kaját; a moranthok biztosan megint olyan pontosak lesznek, mint mindig.
A két Hídégető elindult visszafelé az ösvényen.

Naplemente után egy órával megérkezett a repülő Fekete Moranthok osztaga. Quorljaik csapkodva, szelet kavarva ereszkedtek le a lámpások jelzőkörében, amelyet

Csákány és Rebbencs készítettek elő. Egyikük utasa azonnal lemászott a nyeregből, amint a hátas hat lába leért a sziklás talajra. Csákány az átkozódó férfira vigyorgott.
– Itt vagyunk, Fürge...
A varázsló felé perdült.
– Mi a fenét műveltetek itt, tizedes?
A nő arcáról lehervadt a mosoly.
– Nem sokat, varázsló. Miért?
A vékony, sötét bőrű férfi a válla fölött hátrapillantott a Fekete Moranthokra, majd odasietett, ahol Csákány és Rebbencs várakoztak. Fojtott hangon kezdett magyarázni:
– A fenébe is, nem szabad túlcifráznunk a dolgokat. Amikor átkeltünk a dombok fölött, majdnem kizuhantam abból a kőkemény nyeregből. Üregek kavarognak idelent, mindenhonnan erő szivárog... – elhallgatott, közelebb lépett, szeme felvillant. – Belőled is, Csákány...
– Tehát mégis átkozott volt – motyogta Rebbencs.
Csákány a társára pillantott, olyan megvetően, ahogy csak tudott.
– Te persze végig sejtetted, mi, Rebbencs? Te hazug...
– Egy Előd áldásához folyamodtál! – nyögte Fürge Ben. – Te ostoba! Melyikük volt az, Csákány?
A nő nagyot nyelt, s hirtelen kiszáradt a szája.
– Huh, a Tigris.
– Hát ez igazán remek.
A tizedes elkomorodott.
– Mi a baj a Tigrissel? Tökéletes egy katona számára... a Nyár Tigrise, a Háború Ura...
– Az volt, úgy ötezer évvel ezelőtt! A Tigris Lélekvesztett alakjába zárkózott, már évszázadokkal ezelőtt. Az állatnak talán azóta nem volt egy emberi gondolata sem! Ez nem csupán meggondolatlanság, hanem kész öngyilkosság volt, Csákány!
Rebbencs halkan felvihogott. A varázsló a másik nő felé perdült.
– Mi a fene olyan mulatságos?
– Semmi. Bocsánat.
Csákány felgyűrte az ingujját, hogy megmutassa a felkardíszt.
– Ez az, Fürge Ben – magyarázta gyorsan. – Le tudnád rólam venni?
A férfi a vaspánt láttán összeráncolta a szemöldökét, aztán megrázta a fejét.
– Ha értelmes, tárgyalóképes Előd lenne az, talán lehetne vele... egyezkedni. Mindegy, ne is törődj vele...
– Ne törődjek vele? – Csákány megragadta a varázsló porköpenyét, és megrázta a férfit. – Ne törődjek vele? Te féreg... – hirtelen megtorpant, szeme elkerekedett.
Fürge Ben felhúzott szemöldökkel méregette a nőt.
– Mit művelsz, tizedes? – kérdezte halkan.
– Uh, ne haragudj, varázsló! – elengedte a férfit.
Fürge Ben egy sóhaj kíséretében megigazította a köpönyegét.
– Rebbencs, vezesd a moranthokat a rakományhoz.
– Igenis – felelte a nő, s azonnal a várakozó harcosok felé indult.

– Ki volt a szállító, tizedes?
– A pánté?
– Felejtsd el a pántot – ez már rajtad marad. A darujhisztáni pénz... azt ki hozta el?
– Furcsa eset volt – mondta Csákány, és megborzongott. – Hatalmas hintó tűnt elő a semmiből. Az egyik pillanatban az ösvény még üres volt, a következőben meg már ott fújtatott rajta hat ló, mögöttük meg egy hintó. Varázsló, ezen az ösvényen feljebb még egy kétkerekű szekér sem férne el, nemhogy egy hintó... Az állig felfegyverzett őrök nagyon idegesek voltak, amit meg is értek, hiszen tízezer arany kantát hoztak a kocsiban.
– Trygalle – motyogta Fürge Ben. – Azoktól az emberektől valahogy mindig ideges leszek... – Egy perc múlva megrázta a fejét. – Még egy utolsó kérdés. Az utolsó nyomjelző, amelyet elhelyeztetek, merre ment?
Csákány elkomorodott.
– Nem tudod? Hiszen a te kavicsaid, varázsló!
– Kinek adtátok oda?
– Egy bádogosnak...
– Az ő munkája az a pánt is, ami a karodon van?
– Nos, igen, de ez volt az egyetlen értékes holmija. Megnéztem a többit is, szép munka volt mind, de semmi különös.
Fürge Ben hátranézett a fekete páncélos moranthokra, akik Rebbencs felügyeletével a pénzeszacskókat pakolták a quorlokra.
– Nos, nem hiszem, hogy messze ment volna. Gondolom, csak neki kell indulnom, és megtalálom. Nem tarthat sokáig...
A nő figyelte, ahogy a varázsló kicsit arrébb sétál, s törökülésben helyet foglal a földön. Az éjszakai levegő már kezdett lehűlni, a Tahlyn-hegység felől megérkezett a nyugati szél. Az égboltról a csillagok hidegen ragyogtak le rájuk. Csákány megfordult, és figyelte a rakodást egy ideig.
– Rebbencs! – kiáltotta. – Foglalj még két helyet a varázslóén kívül a quorlokon.
– Persze – felelte a társa.
Palás városa nem volt nagy szám, de az éjszakák legalább melegebbnek ígérkeztek ott. Csákány már túl öregnek érezte magát ahhoz, hogy a szabad ég alatt táborozzon, s minden éjjel a hideg, kemény földön aludjon. Az elmúlt héten, míg a szállítmányt várták, csontjaiban állandósult a tompa fájdalom. Darujhisztán bőkezű adománya segítségével, Dujeknek legalább lehetősége nyílt feltölteni serege megcsappant tartalékait. Oponn támogatásával akár már a következő héten útra kelhetett volna a hadsereg. *Egy újabb Csuklyás áldotta háború felé, mintha nem lett volna eddig is éppen elég. Fener patájára, ki vagy mi egyáltalán az a Pannioni Domínium?*

Amióta nyolc héttel korábban elhagyták Darujhisztánt, Fürge Ben Pálinkás, a másodparancsnok sleppjéhez tartozott, s az volt a feladata, hogy előkészítse Dujek rebellis seregének konszolidációját. A bürokrácia és az apróbb varázslatok furcsamód nagyon is jól illettek egymáshoz. A varázsló buzgón dolgozott a kommunikációs hálózat felépítésén Palásban és a város környékén. Tarifák és vámok fedezték a

hadsereg anyagi szükségleteit, s az uralom lassan megerősödött; így könnyebb is volt áttérni a megszállás állapotából a birtoklásába. Egyelőre csend volt. Félkarú serege és a Malaza Birodalom útjai szétváltak, ám a varázsló többször is eltűnődött azon, miért kap akkor mégis furcsán birodalmias jellegű feladatokat.

Törvényen kívüliek vagyunk, mi? Persze, a Csuklyás meg éjszakánként zöld mezőn legelésző bárányokról álmodik...

Dujek... várakozott. Caladan Brood hadseregének sokáig tartott az út dél felé, csak előző nap érték el első csapataik a Palástól északra fekvő mezőt. Az előőrsöt Tiste Andiik, zsoldosok alkották, egyik oldalukon ilgres barghasztokkal, a másikon pedig rhivikkel és a hatalmas bhederincsordákkal. De ezúttal nem háborúzni jöttek. Most nem.

Nem, az Alvilágra, most mind úgy döntöttünk, hogy felvesszük a harcot egy új ellenséggel, feltéve, ha a tárgyalások simán mennek – s *mivel a darujhisztáni vezetők már egyezkednek velünk, valószínű, hogy minden rendben lesz. Egy új ellenség. Valamilyen teokratikus birodalom, amely várost város után nyel el, szinte megállíthatatlannak tetsző fanatizmusa vírusként terjed. A Pannioni Domínium – vajon miért van rossz szájízem ezzel kapcsolatban? Mindegy, most az elkóborolt nyomjelzőmet kellene megtalálnom...* – morfondírozott magában Fürge Ben.

Lehunyta a szemét, eloldozta lelke kötelékeit, s kicsusszant a testéből. Egyelőre nem érzett semmit a kicsiny, vízi eredetű kavicsból, amelyet különleges varázslatok egész seregével kezelt, úgyhogy nem volt más választása, mint egy kifelé haladó spirálvonalon kezdeni a keresést, bízva abban, hogy előbb vagy utóbb megérzi a kavics jelenlétét. Ez annyit jelentett, hogy vakon tapogatózott, és a varázsló ezt utálta a világon a legjobban...

Ah, megvagy!

Meglepően közel volt, mintha átkerült volna valamilyen rejtett barikád túloldalára. Nem látott mást, csak a sötétséget – egyetlen csillag sem ragyogott felette az égen –, s ugyanakkor a talaj kiegyenesedett alatta. *Rendben, szóval egy Üregbe kerültem. Csak az a gond, hogy nem ismerem fel. Ismerős valahonnan, de valami nem stimmel.*

Halvány, vöröses fényt pillantott meg maga előtt, amely mintha a talajból áradt volna. A fény pontosan ott volt, ahol elveszett nyomkeresője. Az állott levegőben édes füstszag terjengett. Fürge Ben nyugtalansága csak fokozódott, de azért megindult a vöröses fény felé. Már látta, hogy a fény egy szakadozott sátorból árad. Egy bőrdarab takarta el a bejáratot, de nem kötözték rendesen a helyére. A varázsló semmit sem érzett abból, ami a bőr mögött várhatott rá. Elérte a sátrat, leguggolt, majd egy pillanatra megtorpant. *A kíváncsiság a legnagyobb hibám, de az, hogy felismerünk egy hibát, sajnos még semmit sem javít azon. Akkor hát...* Félrehúzta a bőrt, és bekukkantott a sátorba.

A sátor túlsó falának dőlve, pokrócba burkolt alak üldögélt, alig háromlépésnyire a varázslótól. Az alak a mellette álló kis tűzhely fölé hajolt, melyből füstfelhők bodorodtak felfelé. A lény nehézkesen, zihálva lélegzett. Kéz intett a varázsló felé – egy kéz, amelyben minden egyes csont el volt törve. A csuklyás pokróc alól reszelős hang szólalt meg.

– Gyere be, mágus! Azt hiszem, van nálam valami, ami a tiéd...

Fürge Ben megnyitotta az Üregeit; egyszerre csak héthez férhetett hozzá, pedig többnek az erejével is rendelkezett. Az erő hullámokban járta át a testét. Vonakodva tette, amit tett: az, hogy egyszerre megnyitott csaknem mindent, amivel rendelkezett, a korlátlan hatalom buja ígéretét suttogta a fülébe. Ő azonban tudta, hogy ez az érzés igen veszedelmes, hiszen a korlátlan hatalom csupán vágyálom, amely könnyen a vesztét okozhatja.

– Gondolom, már rájöttél – folytatta az alak nagy szusszanások közepette –, hogy muszáj visszavenned. Egy ilyennek, mint én, nem szabad kapcsolatban maradnia a te figyelemre méltó erőiddel, halandó...

– Ki vagy te? – kérdezte a varázsló.

– Összetörtek. Szétzúztak. Ehhez a lázas testhez láncoltak. Nem akartam én ilyen sorsot magamnak. Nem éreztem mindig ezt a fájdalmat...

Fürge Ben a sátoron kívül a földre nyomta a tenyerét, s kutatni kezdett erejével. Egy hosszú perc múlva elkerekedett a szeme. Aztán lassan lehunyta.

– Megfertőzted őt.

– Ebben a világban – mondta az alak –, én olyan vagyok, akár a rák. S minden egyes nappal csak még jobban megerősödöm. Ő nem ébredhet fel, miközben én a húsából lakmározom – kicsit megmozdult, s a koszos takaró alatt megcsörrentek nehéz láncai. – Az isteneid láncra vertek engem, halandó, és azt hitték, hogy ez elég is lesz.

– Akarsz tőlem valamit cserébe a nyomjelzőmért, igaz? – mondta Fürge.

– Valóban. Ha nekem szenvednem kell, szenvedjenek az istenek is, meg a világuk...

A varázsló szabadjára engedte Üregei erejét. Erőhullám hasított át a sátron. Az alak felsikoltott, hátrahőkölt. A takaró fellángolt, csakúgy, mint az alak hosszú, loboncos haja. Fürge Ben az utolsó erőhullám nyomában a sátor végébe ugrott. Egyik keze előrevillant, befordított csuklóval, felemelt tenyérrel. Ujjai az alak szemgödrébe vájtak, tenyere a homlokához csapódott. A leláncolt feje hátranyekkent. Fürge Ben közben a másik kezével felmarkolta a kavicsot, amely a romok között gurult.

Az Üregek ereje kihunyt. Ahogy a varázsló visszahúzódott, s próbált elhátrálni a bejárattól, a leláncolt alak dühösen felkiáltott. Fürge Ben talpra ugrott, és futásnak eredt. A hullám a hátába csapott, s hasra vágta őt a forró, gőzölgő talajon. A varázsló sikoltozva vonaglott a csapás alatt. Próbálta magát arrébb vonszolni, de a hatalom túl erősnek bizonyult. Elkezdte őt visszafelé vonszolni. Ujjaival a földbe vájt, majd döbbenten nézte a megnyíló sebeket, s látta, hogy sötét vér buggyan elő belőlük.

Óh, Hamvas, bocsáss meg nekem!

A láthatatlan, lerázhatatlan erő közelebb húzta őt a sátor bejáratához. A bent látható alakból éhség és düh pulzált, s az is érződött, hogy csak pillanatok választják el terve beteljesedésétől. Fürge Ben tehetetlen volt.

– Megismered a fájdalmat! – mennydörögte az istenség.

Ekkor azonban valami kinyúlt a földből. Egy hatalmas kéz ragadta meg, úgy, mint egy óriásbébi a babáját. Fürge Ben ismét felsikoltott, ahogy a kéz lehúzta őt a bugyogó, gőzölgő talajba. Szája megtelt keserű földdel. Fentről dühös és csalódott

kiáltást hallott tompán. Ahogy a varázslót egyre mélyebbre húzták az Alvó Istennő testébe, éles sziklaperemek martak a bőrébe. Nem kapott levegőt, elméjére lassan sötétség borult. Aztán arra eszmélt, hogy köhög, sarat köpköd a földre. Meleg, édes levegő öntötte el a tüdejét. Kitörölte a sarat a szeméből, és az oldalára gördült. Körülötte nyögések visszhangzottak, alatta a kemény föld lassan hintázott, hullámzott. Fürge Ben négykézlábra emelkedett. Lelke tépett húsából vér csöpögött – ruháiból csak cafrangok maradtak –, de életben volt. Felnézett...

S csaknem megint felkiáltott. Egy halványan emberi formájú lény tornyosult felette, aki talán több mint tizenötször olyan magas lehetett, mint a varázsló. Feje majdnem a barlang boltozatos mennyezetét verdeste. Amikor a lény kicsit megmozdult, sötét agyaghúsában durva, nagy gyémántok csillogtak-villogtak. Úgy tűnt, mintha a kreatúra nem is törődne Fürge Bennel, ám a varázsló tudta, hogy ez az óriás mentette meg őt a Nyomorék Istentől. A lény karját felemelve tartotta, kézfeje eltűnt a boltozatos mennyezet kavargó, vörös és foltos anyagában. A mennyezetben hatalmas, fehér ívek látszottak egymástól egyenletes távolságban, végtelenül hosszan. Olyanok voltak, mint a bordák a mellkasban. A kezek láthatóan két ilyen bordát fogtak, vagy azokhoz voltak kötve. A lény mögött talán ezerlépésnyire, a barlangfolyosón egy másik kreatúra látszott. Az ő karja is a mennyezet felé nyúlt. Fürge Ben megfordult, tekintete végigfutott a barlangfolyosó másik felén is. Újabb szolgákat – talán négyet, ötöt – pillantott meg, akik szintén a mennyezet felé nyújtották karjukat. A barlang valójában végtelennek tűnő alagút volt, amely a távolban elkanyarodott.

Valóban Hamvas, az Alvó Istennő testében vagyok. Egy élő Üregben. Hús és vér. És ők... a szolgái...

– Köszönöm neked! – kiáltott fel a felette imbolygó óriásnak.

Lapos, formátlan fej fordult le hozzá. A gyémánt szempár úgy csillogott, akár a lenyugvó csillagok.

– Segíts nekünk! – a hang gyermeki volt, és kétségbeesett. Fürge Ben levegő után kapott. Segíteni. – futott át az agyán.

– Gyengül – nyögte a lény. – Anyánk gyengül. Meghalunk. Segíts rajtunk!

– Hogyan?

– Segíts, kérlek!

– Nem tudom, hogyan tehetném.

– Segíts!

Fürge Ben felkászálódott. Ekkor látta csak, hogy az agyagtest olvadozik, s az óriás vastag, izmos karján patakokban csordogál lefelé. Gyémántdarabok estek ki belőle a földre. *A Nyomorék Isten megöli őket, megmérgezi Hamvas húsát.* A varázsló fejében száguldoztak a gondolatok.

– Szolga, Hamvas gyermeke! Mennyi időnk van még, amíg nincs túl késő?

– Nem sok – felelte a kreatúra. – Már közeledik. A pillanat egyre közeledik.

Fürge Ben torkát összeszorította a félelem.

– Mennyire van közel? Nem tudnád pontosabban megmondani? Tudnom kell, hogy mennyi idővel gazdálkodhatok, barátom. Kérlek, próbáld meg!

– Nagyon közel van. Tíz. Néhány évtized. A pillanat közeledik. Segíts rajtunk.

A varázsló felsóhajtott. Az ilyen erők számára az évszázadok olyanok voltak csak, mint a napok. A szolga kétségbeesése félelmet csempészett a szívébe. Félő volt, hogy ez úrrá is lesz rajta. *Mi történne, ha Hamvas meghalna? Berura, azt hiszem, nem szeretném megtudni. Rendben, akkor hát ez lesz az én háborúm.* Lenézett a sáros földre, és érzékeivel kutatni kezdett. Gyorsan megtalálta a nyomjelzőt.

– Szolga! Itt hagyok valamit, hogy visszataláljak majd hozzád. Kerítek segítséget, megígérem, és vissza jövök majd...

– Hozzám nem – felelte az óriás. – Én meghalok. Jön majd egy másik. Talán – a lény karja egészen elvékonyodott, s már nem is látszott rajta a gyémántpáncél. – Most meghalok – elkezdett összeomlani. A plafonon látható vörös folt a bordákra is kiterjedt, amelyeket tartott, s láthatóvá váltak a repedések.

– Meg fogom találni a választ – suttogta Fürge Ben. – Megesküszöm rá – intett, mire megnyílt előtte egy Üreg. Nem nézett hátra – nehogy összetörjön a szíve a látványtól –, csak belépett a kapun, és eltűnt.

Egy kéz rendületlenül rázta a vállát. Fürge Ben kinyitotta a szemét.

– A fenébe is, mágus – sziszegte Csákány. – Mindjárt hajnalodik, repülnünk kell.

A varázsló nyögve kinyújtotta a lábát, minden mozdulatnál összerándult az arca, majd hagyta, hogy a tizedes felsegítse a földről.

– Visszaszerezted? – kérdezte a nő, miközben a quorlhoz segítette Bent.

– Mit?

– Azt a kavicsot.

– Nem. Bajban vagyunk, Csákány...

– Mindig bajban vagyunk...

– Nem, én úgy értettem, hogy mindannyian – megtorpant, és a nőre bámult. – *Mindannyian.*

Bármit látott is Csákány a mágus szemében, megborzongott tőle.

– Értem. Most mindenesetre mennünk kell.

– Rendben. Jobb lenne, ha felkötöznél a nyeregbe, nem leszek képes ébren maradni.

Elértek a quorlhoz. Az első kitinnyeregben ülő moranth feléjük fordította sisakos fejét, és végigmérte leendő utasait.

– Az Álmok Úrnőjére – suttogta Csákány, miközben ráerősítette Fürge Ben végtagjaira a bőrhámot. – Még sosem láttalak ilyen rémültnek, varázsló. A hideg futkos tőled a hátamon!

Azon az éjszakán ezek voltak az utolsó szavak, amelyekre Fürge Ben emlékezett, de ezeket nem is felejtette el.

*

Ganoes Parant fulladásos rémálmok gyötörték, de nem vizes közegben fuldoklott. Sötétségben. Tájékozódóképesség nélkül, riadtan csapkodott egy olyan helyen, amelyet nem ismert, és nem is ismerhetett meg. Ahányszor lehunyta a szemét, mindig hányingere támadt, gyomra görcsbe rándult, s úgy érezte, mintha visszalökték volna a

gyermekkorba. Rémült volt, nem értett semmit, lelkét fájdalom gyötörte.

A kapitány a Választónál lépett ki a barakkból, ahol az aznapi utolsó kereskedők próbálták magukat átverekedni a malaza őrök, katonák és írnokok tömegén. Dujek parancsának megfelelően, az átjáró torkában táboroztatta le embereit. Az adóztatás és a szekerek átkutatása szépen jövedelmezett, ám, ahogy elterjedtek a hírek, egyre kevesebbet tudtak összeszedni. Az egyensúly szépen helyreállt, hiszen az adót olyan szinten tartották, amelyet a kereskedők még el tudtak viselni, így a szoros fogás nem vált fojtogatóvá, és a Darujhisztán és Palás közötti utazás nem állt le teljesen. Paran boldogult, de éppen hogy. Ez volt azonban a legkisebb a problémái között.

A darujhisztáni események óta a kapitány úgy érezte, sodródik, ide-oda taszítja őt az a kaotikus átalakulás, amelyen Dujek és renegát serege keresztülesett. A malazák vezérkötele elszakadt. Az utánpótlási vonalak összeomlottak. A tisztek vállára hirtelen hatalmas súly szakadt. A csaknem tízezer katona megnyugtatásra, biztatásra vágyott, mint megannyi szorongó gyermek. S éppen a biztatás volt az, amit Paran nem tudott nekik megadni. Hiszen benne is egyre nagyobb lett a zűrzavar. Bestia vére keringett az ereiben. Éjszakánként jórészt idegen emléktöredékek és furcsa, nem evilági víziók kínozták. A nappali órák zavarodott homályban teltek. Az őt nyomasztó, egyre súlyosabb fizikai rosszullét mellett a logisztikával és egyéb, szervezéssel kapcsolatos problémák sem javítottak az állapotán.

Már hetek óta betegnek érezte magát, s volt némi sejtése arra vonatkozólag, mi okozhatja rosszulléteit. *Az Árnyak Kopójának vére. A lény fejest ugrott a Sötétség birodalmába... de hogyan is lehetnék ebben biztos? Az érzelmek, amelyek a belsőmet marcangolják, inkább... gyermekiek. Egy gyermek fájdalmai...*

Ismét elhessegette a gondolatot, bár tudta, hogy az hamarosan visszatér, közben a gyomrába ismét fájdalom hasított. Újra felpillantott oda, ahol Ügető ült őrségben, aztán folytatta útját felfelé a hegyoldalon.

A betegséggel járó fájdalom megváltoztatta őt – látta ezt magában, akár egy képet, amely egyszerre volt furcsa és nyugtalanító. Úgy érezte, a lelke szánalmasan összezsugorodott – egy csapzott, izzadó patkánnyá, amely csapdába esett a sziklaomlásban, s kétségbeesetten próbál olyan pontot találni, ahol a nyomás – a hatalmas, fullasztó nyomás – kicsit megszűnik. *Tér, ahol lélegzethez jutnék. De a fájdalom körülöttem, ezek a hegyes kövek, még mindig mozognak, a rések közöttük lassan eltűnnek... a sötétség úgy emelkedik körülöttem, akár az áradó víz...*

A Darujhisztánban elért győzelem, Paran szemében mostanra jelentéktelenné zsugorodott. A város megmentése, Pálinkás és csapatának megmentése, Laseen terveinek szétzúzása mind porrá omlott a kapitány fejében. Már nem olyan volt, mint régen, és ezt az új formáját egyáltalán nem kedvelte. A fájdalom elsötétítette a világot. A fájdalom kizökkentette. Saját húsát, vérét idegen házzá alakította, amelyből nem volt menekvés.

A *bestia vére... szabadságról mesél. Kiútról suttog – de nem a sötétségből kivezető ösvényről. Nem. A sötétségbe vezet a szabadság útja, ahová a Kopók mentek, Fürkész Anomander elátkozott kardjának mélyébe – a Dragnipur titokzatos szívében.*

Mikor eddig jutott a gondolatmenetben, csaknem elkáromkodta magát. Folytatta

útját a domboldali ösvényen, amely a Választóra nézett. A nap fénye lassan elenyészett. A füvet borzoló szél is elült, a reszelős hang mormogássá szelídült. A vér suttogása csak egy volt a sok közül, amelyek mind a figyelmét követelték, s amelyek mind ellentétes dolgokra csábították – a menekülés különböző ösvényei felé. *De mindig a menekülést ajánlgatják. Csak a menekülést. A reszketeg lény bennem nem is gondol semmi másra... s közben a sziklák helyezkednek... helyezkednek.*

Kizökkenés. Minden, amit magam körül látok... olyan, mintha valaki másnak az emlékei között járnék. Lankás domboldalon hullámzó fű, a dombtetőkön átüt az alapkőzet, s amikor lemegy a nap, és lehűl a szél, arcomon felszárad a verejték, s eljön a sötétség – melynek kortyokban iszom a levegőjét, akár a legédesebb vizet. Istenem, vajon mit jelenthet ez!

A lelkében kavargó zűrzavar nem, és nem akart csillapodni. *Elmenekültem a kard világából, de azért érzem magam körül a láncait, s ezek a láncok egyre szorosabban fonódnak köröm. S a nyomásba várakozás is vegyült. Várakozás a megadásra, az átalakulásra... várakozás, hogy átváltozzon... mivé? Mivé kellene átváltoznia?*

A barghaszt a magas fű között ült, a Választóra néző dombtetőn. A kereskedők folyama a barikád mindkét oldalán fogyatkozott már, a feltört úton ülepedett a porfelhő. Mások tábort vertek – az átkelő torkolata nem hivatalos megállóhellyé alakult. *Ha a körülmények nem változnak, a megállóhely lassan gyökeret eresztHet, s faluvá is alakulhat. De nem így lesz. Ehhez túl nyughatatlanok vagyunk. Dujek eltervezte már közeli jövőnket, s a kép porfelhőbe burkolózó, menetelő hadsereget mutat. Ami még rosszabb, a tervben repedések vannak, s kezd úgy festeni, hogy a Hídégetők bele fognak esni az egyikbe. Egy mély repedésbe.*

Paran kapitány levegő után kapkodott, s újabb fájdalmakkal küzdött, mire odaért a félmeztelen, tetovált harcoshoz. Leguggolt mellé.

– Reggel óta olyan vagy, akár egy bhederinbika, Ügető – szólalt meg. – Mit főztetek ki Pálinkással, katona?

A barghaszt vékony, széles szája mosolyféleségre húzódott, sötét szeme azonban továbbra is az előtte elterülő völgyet fürkészte.

– A hideg sötétség véget ér – morogta.

– A Csuklyásra, hát persze! A nap mindjárt lenyugszik, te zsíros agyú barom.

– Hideg, fagyos – folytatta Ügető. – Vak, nem látja a világot. Én vagyok a Történet, s a Történetet túl régóta nem mondta el senki. De ennek vége. Kard vagyok, amely hamarosan elhagyja hüvelyét. Vasból vagyok, és a napfényben mindenkit megvakítok majd. Haha!

Paran a fűre köpött.

– Kalapács említette, hogy váratlanul milyen... bőbeszédű lettél. Azt is mondta, hogy ez nem használt senkinek, mivel ezzel elveszítetted azt a kevés kis eszedet is, ami volt.

A barghaszt a mellkasára csapott öklével; a hang olyan volt, mintha bőrdobot szólaltattak volna meg.

– Én vagyok a Történet, amelyet nemsokára elmondanak. Majd meglátod, malaza. Hamarosan mindenki meglátja.

– Megbuggyant az agyvelőd a melegben, Ügető. Nos, ma éjjel visszamegyünk Palásba, bár gondolom, Pálinkás ezt már mondta is nektek. Itt jön Sunyi, levált téged az őrségben – Paran felegyenesedett, s uralkodott a vonásain, elnyomta a kikívánkozó fájdalmas fintort. – Befejezem a körömet.

Ezzel elvonult.

A *fenébe is, Pálinkás, mi a csudát főztetek ki Dujekkel? A Pannioni Birodalom... mi a fenéért foglalkozunk mi holmi lázadozó papokkal? Az ilyen dolgok mindig kiégnek. Mindig. Belülről rothadnak el. A könyvmolyok kerekednek felül – mindig ők kerekednek felül –, és belekötnek a hittel kapcsolatos apróbb kérdésekbe. Szekták alakulnak. Polgárháborúk törnek ki, aztán az eredmény egy újabb elhervadt, eltaposott virág a történelem végtelen országútján. Igen, most derűs és fényes az egész. Csakhogy a színek megfakulnak. Mindig megfakulnak. Egy napon a Malaza Birodalom szembekerül majd önnön halandóságával. Egy napon bealkonyodik majd a Birodalom egén.*

Összegörnyedt, mivel újabb görcsroham rántotta össze a gyomrát. *Nem, nem szabad a Birodalomra gondolnom! Sem Laseen játékára! Bízz csak Tavoréban, Ganoes Paran – a lánytestvéred majd feloldozást hoz a Házra, jobban, mint te valaha is tehetted volna. Sokkal jobban. Bízz a húgodban...* A fájdalom kicsit tompult. A kapitány nagy levegőt vett, és folytatta útját a kereszteződés felé.

Fulladás. Az Alvilágra, meg fogok fulladni.

Sunyi, aki úgy mászott, akár egy hegyi gorilla, lassan felért a hegytetőre. Görbe lábán loholt Ügető mellé. Amikor elhaladt mellette, megragadta a barghaszt harcos egyetlen fonott copfját, és erősen megrántotta.

– Haha! – kacagott fel, majd leült a harcos mellé. – Imádom, ahogy kidülled a szemed, amikor ezt csinálom.

– Te, utász – felelte a barghaszt –, nem vagy más, mint egy kavics a beteg disznók alatt csordogáló patakban.

– Nem rossz, csak kicsit vontatott. Jól megzavartad a kapitányka fejét, mi?

Ügető nem felelt, tekintete a távoli Tahlyn-hegységet fürkészte. Sunyi levette fejéről az ütött-kopott bőrsapkát, megvakarta a fejbőrén még megmaradt pár hajcsomót, és egy hosszú percig csak nézte a társát.

– Ez sem rossz – hümmögte. – Nemes és titokzatos. Le vagyok nyűgözve!

– Lehetsz is! Az ilyen pózok igen fárasztóak, nem könnyű őket fenntartani.

– Született tehetség vagy. Szóval, miért bolondítod Parant?

Ügető elvigyorodott, kimutatta kékre színeződött, élesre fent fogait.

– Mert jó móka. Különben is, Pálinkásnak meg kellene magyaráznia egyet s mást...

– Csak az a gond, hogy eddig semmit sem magyarázott el. Dujek azt akarja, hogy menjünk vissza Palásba, és gyűjtsük egybe a maradék Hídégetőket. Paran boldog lehetne, hogy megint egy csapatnak parancsolhat, nem csak pár csapzott osztagnak. Mondott valamit Pálinkás a tárgyalásról Brooddal? – Ügető lassan bólintott. Sunyi elkomorodott: – Nos?

– Azt, hogy sor kerül rá.

– Hah, nagyon köszönöm. Ja, amúgy hivatalosan is felmentettek a posztodról, katona. Odalent sütnek neked egy bhederin dögöt. Szóltam a szakácsnak, hogy trágyával tömje meg, mert tudom, hogy úgy szereted.

Ügető felkelt.

– Egy napon talán megfőzlek és megeszlek téged is, utász.

– És meg is fulladsz a szerencsecsontomtól.

A barghaszt elkomorodott.

– Az ajánlatom komoly volt, Sunyi. Az irántad való tiszteletből mondtam, barátom.

Az utász felsandított Ügetőre, majd elvigyorodott.

– Te nyavalyás! Most majdnem bedőltem neked!

Ügető kuncogva elfordult.

– Azt mondja, majdnem. Hah!

Amikor Paran visszatért a kereskedőpontra, az összetákolt kis barikádhoz, Pálinkás már várta őt. A veterán, aki korábban őrmester, most pedig Dujek helyettese volt, az utolsó moranth csapattal érkezett. Régi szakaszának gyógyítója volt vele, Kalapács – a Második Hadtest csapatnyi katonáját figyelték, akik éppen a múlt heti járandóságot pakolták a quorlokra. Paran óvatosan közeledett hozzájuk, hogy palástolja fájdalmát.

– Hogy van a lábad, Parancsnok? – kérdezte.

Pálinkás vállat vont.

– Éppen erről beszélgettünk – mondta Kalapács, s kerek arcát elöntötte a pír. – Rosszul forrt össze. Komoly odafigyelést igényelne...

– Majd később – vágott közbe a szakállas parancsnok. – Paran kapitány, hívd össze a csapatot a második harangszóig. Eldöntötted már, mi legyen a Kilencedik túlélőivel?

– Igen, összevonjuk őket Hangyás őrmester maradék katonáival.

Pálinkás elkomorodott.

– Mondj pár nevet.

– Hangyással itt van még Csákány tizedes, és... nézzük csak... Inda, Terelő, Rebbencs. Úgyhogy, ha még hozzávesszük Kalapácsot meg Sunyit, Ügetőt és persze Fürge Bent...

– Fürge Ben és Inda mostantól harci mágusok, kapitány. De azért ott lesznek a te csapatodban. Szerintem Hangyás boldog lesz...

Kalapács felhorkant.

– Boldog? Hangyás nem is ismeri ennek a szónak a jelentését.

Paran szeme összeszűkült.

– Ha jól értem, a Hídégetők nem vonulnak együtt a sereg többi részével.

– Tényleg nem lesztek a sereggel, de erre még visszatérünk Palásban – Pálinkás szürke szeme a kapitányt fürkészte, aztán továbbsiklott. – Összesen harmincnyolc Hídégető maradt életben – nem valami nagy csapat. Ha úgy gondolod, nyugodtan visszautasíthatod a posztot, kapitány. Van pár szakasznyi elit tengerészgyalogos, akik tiszthiányban szenvednek, és már megszokták a nemesi származású vezetőket...

Egy ideig csend volt. Paran elfordult. Már alkonyodott, a völgyből az árnyak lassan

felkapaszkodtak a környező dombok lankáin, az égbolton pedig halványan felcsillantak az első csillagok. *Lehet, hogy kést kapok a hátamba, ezt próbálja velem közölni. A Hídégetőkben velük született utálat van a nemesi származású tisztek iránt.* Egy évvel korábban ezt még hangosan mondta volna ki abban a hitben, hogy a kegyetlen igazság kimondása jó dolog. *Téves elképzelés, hogy ez a katonás viselkedés alapja... pedig valójában pont az ellenkezője az igazán katonás. A világban, amely teli van árkokkal és csapdákkal, mindenki vékony kötélen táncol. Csak a bolondok ugranak lábbal előre, és a bolondok amúgy sem hosszú életűek.* Egyszer már érezte, ahogy kések hatolnak a testébe. A sebeknek halált kellett volna okozniuk. Az emlékezéstől kiverte a víz. Ez nem olyasmi volt, amit fiatalos, hányaveti vakmerőségből figyelmen kívül hagyhatott volna. Tudta ezt, és a vele szemben álló két férfi is tudta.

– Azért – szólalt meg Paran, tekintetét a sötétben lassan elvesző déli útra szegezve – én mégis úgy érzem, megtiszteltetés, hogy a Hídégetők kapitánya lehetek, uram. Talán idővel lehetőség adódik bizonyítani, hogy érdemes vagyok a posztra, ilyen katonák vezetésére.

– Ahogy tetszik, kapitány – sóhajtotta Pálinkás. – Az ajánlatot fenntartom, ha meggondolnád magad. – Paran a parancsnok felé fordult, mire az elvigyorodott: – Legalábbis még egy darabig.

Nagydarab, sötét bőrű alak tűnt fel a homályban, fegyverei és páncélzata halkan zörögtek. A nő, amikor Pálinkást és Parant egyszerre látta maga előtt, habozott egy percig, aztán a parancsnokhoz fordult.

– Az őrségváltás lezajlott, parancsnok. Mind bejövünk, ahogy a parancs kívánja.

– Miért nekem mondod, katona? – morogta Pálinkás. – Jelentést a közvetlen felettesnek adunk.

A nő elkomorodott, és Paran felé fordult:

– Az őrség...

– Hallottam, katona. Szólj a Hídégetőknek, hogy fogják a felszerelésüket, és gyülekezzenek a barakkban.

– Még van másfél óra az indulásig...

– Tisztában vagyok vele, katona.

– Igen, uram. Azonnal, uram.

A nő elvonult, Pálinkás pedig felsóhajtott:

– Ami az ajánlatot illeti...

– A tanítóm napan volt – mondta Paran. – Még nem akadt dolgom olyan napannal, aki ismerte a tisztelet fogalmát, és Terelő sem kivétel. Persze tisztában vagyok azzal is – folytatta –, hogy a Hídégetők között sem kivétel...

– Úgy látom, a tanítód jó munkát végzett – mormogta Pálinkás.

Paran elkomorodott.

– Ezt hogy érted?

– Az autoritással szembeni tiszteletlenség, kapitány... Nos, éppen az imént fojtottad bele a szót egy feljebbvalódba, kapitány.

– Jaj, elnézést. Folyton kimegy a fejemből, hogy már nem őrmester vagy.

– Nekem is, és pont ezért van szükségem olyan emberekre, mint te, akik emlékeztetnek rá – a veterán Kalapácshoz fordult. – Ne felejtsd el, amit mondtam, gyógyító.

– Igen, uram.

Pálinkás még egyszer Paranhoz fordult.

– A „siessetek és várjatok” igazán szép húzás volt, kapitány. A katonák imádnak húst sütni.

Paran figyelte, ahogy a férfi az őrház felé vonul, majd Kalapácshoz fordult:

– Ami a privát beszélgetésedet illeti a parancsnokkal, gyógyító, van valami, amiről tudnom kellene?

Kalapács álmosan pislogott.

– Semmi, uram.

– Rendben van. Csatlakozhatsz a szakaszodhoz.

– Igen, uram.

Amikor egyedül maradt, Paran felsóhajtott. *Harmincnyolc keserű, mogorva veterán, akiket már kétszer elárultak. Palás ostrománál nem voltam benne az árulásban, és Laseen bejelentése a törvényen kívül helyezésről, engem is ugyanúgy érintett, mint őket. Egyik dologért sem hibáztathatnak engem, mégis ezt teszik.*

Megdörzsölte a szemét. Az alvás... kellemetlenné vált. A Darujhisztánból való menekülés óta, minden áldott éjjel... *fájdalom – és álmok, vagyis rémálmok. Az istenekre...* Az éjjeli órákat a takarói alatt, kicsavarodva töltötte, vére száguldozott az ereiben, gyomrában sav bugyogott, és amikor mégis sikerült elaludnia, álma mozgalmas volt, tele rohanással. *Futással, négy lábon. Aztán a fulladás. A Kopó vére, az kering bennem, rendületlenül. Csakis erről lehet szó.*

Többször próbálta meggyőzni magát, hogy üldözési mániáját is az Árnyak Kopójának vére okozza, de a gondolattól mindig keserű mosoly kúszott az arcára. *Nem igaz. Túlságosan is valós az, amitől félek. De ami még rosszabb, az ez a végtelen elveszettség... s képtelen vagyok megbízni bárkiben. E nélkül pedig mi várhat rám a jövőben? Semmi más, csak magány, vagyis semmi értékes. S most ezek a hangok... amelyek a menekülésről suttognak. Menekülés* – megrázta magát, és a földre köpött. *Gondolj arra a másik dologra, arra a másik jelenetre. Az egyszerire. A megdöbbentőre. Emlékezz, Paran, a hangra, amelyet hallottál. Szélfogó volt az; akkor nem kételkedtél benne, most mi okod lenne rá? Él. Valahogy életben maradt a varázslónő... Ah, a fájdalom! Egy gyermek sikoltozik a sötétben, egy elveszett Kopó üvölt magányosan. Egy lélek, amelyet egy seb szívéhez szegeztek... és még azt hiszem, hogy magányos vagyok! Istenem, bárcsak valóban az lennék!*

Pálinkás belépett az őrházba, becsukta maga mögött az ajtót, aztán az asztalhoz lépett. Nekitámaszkodott, kinyújtóztatta fájós lábát. Nagyot sóhajtott – mintha végtelen sok csomót oldottak volna ki benne –, s mire végzett, egész testében remegett. Egy perc múlva kinyílt az ajtó. Pálinkás felegyenesedett, és Kalapács felé fordult.

– Azt hittem, hogy a kapitány gyűlést hívott össze, gyógyító...

– Paran még nálad is rosszabb bőrben van, uram.

– Ezt már megbeszéltük. Vigyázz a fiúra, vagy talán meggondoltad magad, Kalapács?

– Félreértesz. Éppen az imént próbáltam a közelébe férkőzni, de a Denul Üregem cserbenhagyott, parancsnok.

Pálinkás csak ekkor vette észre, hogy a gyógyító kerek arca szokatlanul sápadt.

– Cserben hagyott?

– Igen. Még sosem láttam ilyet. A kapitány beteg.

– Tumor? Rák? Mondd már, az istenért!

– Nem is hasonlít ezekhez, parancsnok. Még nem, de eljönnek majd ezek is. Gyakorlatilag lyukat rágott önmagában. Azt hiszem, túl sok az elfojtott érzés benne. Többről van szó, mint hittük – Fürge Benre lesz szükség. Paran testében úgy burjánzik a varázslat, akár a gaz.

– Oponn...

– Nem, a Szerencse Ikrei már régen eltűntek a szervezetéből. Úton Darujhisztán felé történt vele valami. Nem, nem is csak egyvalami. Egy csomó minden. Mindegy, a lényeg az, hogy ő most harcol ezek ellen a varázslatok ellen, és pont ez fogja megölni. Persze lehet, hogy tévedek. Fürge Benre lenne szükségünk...

– Értelek. Amint Palásba érünk, ráállítjuk az ügyre. De biztosnak kell lennünk benne, hogy óvatos lesz. Nincs rá semmi szükség, hogy még mi is nyugtalanítsuk a kapitányt.

Kalapács arcán elmélyültek a ráncok.

– Uram, csak annyit még... szóval... vajon elég jól van a kapitány ahhoz, hogy átvegye a parancsnokságot a Hídégetőknél?

– Miért engem kérdezel? Ha előadod a gondolataidat Dujeknek, az a te dolgod, gyógyító. Ha úgy gondolod, hogy Paran fizikailag alkalmatlan a posztra; így gondolod, Kalapács?

Egy hosszú perc után a férfi felsóhajtott.

– Azt hiszem, még nem. Pont olyan makacs, mint... te, uram. A Csuklyásra, biztos, hogy nem vagytok rokonok?

– Teljesen biztos – dünnyögte Pálinkás. – A mindenkori tábori kutyáidnak tisztább a vérvonala, mint nekem és a családomnak. Hát, akkor egyelőre ennyi. Beszélj Fürgével meg Indával, és tudj meg mindent, amit lehet, azokról a titokzatos varázserőkről. Ha megint az istenek irányítják Parant, tudni akarom, ki rángatja a drótokat, aztán elgondolkodhatunk azon, hogy mi célból teszi.

Kalapács homlokán összefutottak a ráncok.

– Uram, mibe keveredünk már megint? – kérdezte parancsnokától.

– Nem tudom, gyógyító – ismerte be Pálinkás, egy fintor kíséretében. Nyögött, míg áthelyezte súlypontját fájós lábáról. – Ha Oponn is segít, a kardomat sem kell majd előhúznom; a parancsnokok általában nem harcolnak, igaz?

– Ha adnál egy kis időt, uram...

– Később, Kalapács. Most éppen az elkövetkező találkozón tűnődöm. Brood megérkezett Paláshoz a seregeivel.

– Igen.

– A kapitányod pedig valószínűleg azon tűnődik, hová is tűnhettél. Na, menj a dolgodra, Kalapács. A találkozó után majd beszélünk megint.

– Igen, uram.

Harmadik fejezet

Félkarú Dujek és seregei Caladan Brood és
szövetségeseinek érkezését várták: a bukott
Tiste Andiikat, a távoli, északi barghaszt klánokat, a
féltucatnyi zsoldoscsapatot és a puszták népét, a
rhiviket. A két csapat találkozójára a Palás előtti,
még mindig feldúlt csatamezőn került sor.
Nem harcolni akartak egymás ellen, hanem
békét szerettek volna kovácsolni a keserű, közös
múltból. Sem Dujek, sem Brood vagy a társaság
bármely más tagja nem gondolták volna, micsoda
összecsapás lesz a találkozásból – nem kardok,
hanem világok összeütközése...

Artantosz vallomásai

Palástól egy mérföldre északra, alacsony sáncok szalagozták fel a domboldalt – alig gyógyult sebek, annak a korszaknak az emlékei, amikor a város szerette volna magába olvasztani a Rhivi-síkságot határoló sztyeppéket. A dombok már az idők kezdete óta a rhivik szent helyei közé tartoztak. Palás földművesei sok vérrel fizettek mohóságukért.

A föld azonban lassan gyógyulgatott; az ősi menhírek, sziklagyűrűk és lapos sziklasírok közül csak néhány maradt a helyén. A kövek most jelentéstelen halmokban hevertek a vonal mentén, amely valaha a szent oltárok sorát jelölte a domboldalban. Mindaz, ami szent volt a dombokon, már csak a rhivik lelkében számított szentnek.

Amilyen a hitünk, olyanok vagyunk mi magunk is. A Mhybe összébb húzta az antilopbőrt vékony, csontos vállán. Ezen a reggelen újabb sor fájdalom és sajgás állt testébe – ez azt bizonyította, hogy a gyermek az elmúlt éjjelen még több energiáját elnyelte. Az öregasszony próbálta elmagyarázni magának, hogy nem érez haragot; az ilyen szükségleteket nem lehetett visszafojtani, és különben is, kevés természetesség volt a gyermekében. Hatalmas, hideg szívű szellemek, és vak varázslatok szövetkeztek egymással, hogy valami újat, egyedit teremtsenek a világnak. S az idő fogyott, nagyon fogyott.

A Mhybe sötét szeme csillogott a ráncok fészkében, ahogy gyermekét figyelte, aki a romos teraszokon botorkált. Az anyai ösztönöket sosem lehetett kioltani. Helytelen lett volna átkozni őket, megtámadni a szeretet kötelékét, amely a hús kettéosztásával keletkezett. A benne háborgó hibák, a lányában észlelt eltorzult igények ellenére, a Mhybe nem tudott – és nem is akart – gyűlöletet érezni gyermeke iránt.

Testének rongálódása azonban meggyengítette a szív ajándékait, amelyekhez olyan nagyon kétségbeesetten ragaszkodott. Kevesebb, mint egy évszakkal korábban, a Mhybe még fiatal nő volt, hajadon. Büszke volt, s vonakodott elfogadni a fűből font félkoszorúkat, amelyeket sok fiatal, erős legény tett le sátrának bejárata előtt – nem készült még fel rá, hogy belefonja saját hajfonatába, és ezzel házasságra kötelezze magát.

A rhivik sérült emberek voltak – ugyan hogy is gondolhatott valaki házasságra meg gyerekekre a végtelen, pusztító háborúk idején? Nem volt olyan vak, mint a korabeli fiatal lányok; nem ölelte magához az állítólag szellemek által áldott feladatot, s nem szült fiúkat, hogy legyen mivel etetni a Kaszást. Anyja a csontok olvasója volt, s azzal ajándékozta meg a sors, hogy ismerte az emberek emlékeinek teljes tárházát – minden történelmi szálat, egészen a Haldokló Szellem Könnyéig visszamenőleg. Apja pedig tartotta a Háború Lándzsáját, először a Fehérarcú Barghasztok, aztán a Malaza Birodalom ellen.

Mindkettejüket nagyon hiányolta, ám azt megértette, hogy haláluk és az ő elutasító viselkedése a férfiakkal szemben – az érintetlensége – tették őt olyan ideális választássá a szellemek számára. Egy érintetlen edény: edény, amelybe elhelyezhettek két megtört lelket – egy halhatatlant, és egy ősi varázslatokkal a haláltól visszatartottat, a két egyéniséget egybefonva; edény, amely az így megszülető természetellenes gyermeket táplálhatja.

A rhivik körében, akik a csordákkal vándoroltak, és akik nem építettek falat kőből meg téglából, az ilyen edények, amelyeket egyszeri használatra szántak csupán, azután pedig eltüntettek, a Mhybe nevet viselték. A nő tehát új nevet talált magának, s ezután élete minden igazsága benne foglaltatott ebben a névben.

Bölcsesség nélküli öregség, ráncosodás az évek ajándékai nélkül; mégis nevelnem kell ezt a gyermeket – ezt a lényt –, aki úgy nyer újabb tavaszokat, hogy én elvesztem azokat, s akinek felnőtté válásakor én meghalok. Csak nézem őt, játssza a gyermekek játékait; mosolyog, mert nem tudja, micsoda árat fizetek én az ő létezéséért, növekedéséért cserébe.

A Mhybe lépéseket hallott a háta mögül, majd magas, fekete bőrű nő lépett a rhivi mellé. Az érkező mandulavágású szeme a domboldalon játszó gyermekre tapadt. A préri szele az arcába fújta hosszú, fekete fürtjeit. Feketére festett bőringe alól, finom szemű páncéling csillant elő.

– Megtévesztő – mormogta a Tiste Andii asszony halkan. – Nem igaz?

A Mhybe felsóhajtott, majd bólintott.

– Nem is gondolná az ember, hogy félelmet ébreszt – folytatta az éjfekete bőrű asszony. – Vagy hogy egy véres vita központi témája lehet...

– Tehát újrakezdték?

– Igen, Kallor újabb támadást indított.
A Mhybe megdermedt. Felnézett a Tiste Andiira.
– És? Megtörtént a kihívás, Korlat?
– Brood tartja magát – felelte Korlat percnyi hallgatás után. Vállat vont. – Ha vannak is kétségei, jól leplezi.
– Vannak kétségei – mondta a Mhybe. – De szüksége van a rhivikre és a csordákra, s ez legyűri a kételyeit. Ez számítás, nem hit. Vajon szüksége lesz ránk akkor is, ha szövetséget tud kötni a félkarú malazával?
– Úgy hisszük – felelte Korlat –, hogy a malazák többet tudhatnak a gyermek eredetéről...
– Eleget ahhoz, hogy feltárjuk a potenciális veszélyt? Meg kell értetned Brooddal, Korlat, hogy a néhai két lélek, illetve az, ami együtt lett belőlük, két teljesen különböző dolog! – a Mhybe, tekintetét a játszadozó gyermeken tartva, folytatta: – Egy T'lan Imass befolyása alatt teremtődött, időtlen Üregéből lettek az összetartó fonalak, s egy Imass Csontvető szőtte össze azokat. Hús-vér Csontvető, Korlat. Ez a gyermek a T'lan Imassoké. Lehet, hogy rhivi bőrbe bújtatták, és belerejtették két malaza mágus lelkét is, de ő most Lélekvesztett, s még annál is több: Csontvető. S még ebből is csak következtetni lehet arra, mi is válhat belőle. Mondd csak, miért van a T'lan Imassoknak szükségük hús-vér Csontvetőre?
Korlat elhúzta a száját.
– Ezt nem tőlem kell megkérdezni.
– Nem is a malazáktól.
– Biztos vagy ebben? Nem malaza lobogó alatt meneteltek a T'lan Imassok?
– De már nem teszik, Korlat. Milyen titkos szövetség lehet most közöttük? Vajon milyen érdek rejtőzhet tanácsaik mögött? Nem találhatjuk ki, igaz?
– Úgy gondolom, Caladan Brood talán képes rá – mondta a Tiste Andii szárazon. – Mindenesetre, részt vehetsz az eseményeken, Mhybe. A malaza kontingens már közeledik, és a Hadúr szeretné, ha te is jelen lennél a Találkozón.
A Mhybe megfordult. Caladan Brood táborát látta maga mögött, precíz elrendezésben, mint mindig. A zsoldosok a nyugati szárnyon, a Tiste Andiik középen, a rhivi sátrak és a csorda pedig a keleti részen helyezkedtek el. A menetelés hosszú volt – az Öreg Király-fennsíkról indultak, átkeltek Macska és Foltos városokon, aztán végül végigvonultak a régi Rhivi úton, át a fennsíkon, amely a rhivik hagyományos otthona volt.
Otthon, amelyet szétdúlt a sokévnyi háború, a vonuló seregek, a moranthok égből hulló áldása... quorlok néma suhanása a sötétben, iszonyat zuhanása táborainkra... szent csordáinkra.
Most viszont arra készülünk, hogy kezet fogjunk az ellenséggel. A malaza hódítókkal, a hidegvérű moranthokkal, házassági koszorút fonogatunk – két ellenségünkkel. Már annyi ideje harapjuk egymás torkát, de a házasság számunkra nem a békét hozza. Nem, ezek a harcosok most másik ellenséget találtak, új ellenséget...
Brood seregén túl, délen, Palás városának frissen javított falai emelkedtek – az

erőszak foltjai a malaza varázslatra emlékeztették azt, aki ránézett. A város északi kapuján éppen kiért egy csapatnyi lovas – szürke, jeltelen lobogó hirdette törvényen kívüli státusukat, mindenki láthatta. A csupasz harcmezőn át lassan Brood tábora felé tartottak.

A Mhybe tekintete gyanakodva a lobogóra tapadt. *Öreglány, gyanakvásod kész istencsapása. Ne légy bizalmatlan, ne gondolj a sok iszonyatra, amelyet ezek a néhai hódítók hoztak a népedre. A gyűlölt Császárnő törvényen kívül helyezte Félkarú Dujeket és seregét. Egy hadjárat véget ért, s új kezdődik. A szellemekre, hát sosem érnek véget a háborúk?*

Egy gyermek csatlakozott a két nőhöz. A Mhybe lenézett rá, és az állhatatos, rezzenéstelen tekintetben évezredes – vagy talán sok évezredes – tudást és bölcsességet látott. *Itt állunk, mi hárman, mindenki láthat minket – egy tíz-tizenegy éves gyermek, egy nő fiatal arccal és nem emberi szemmel, és egy hajlott öregasszony –, és ez minden részletében csupán illúzió, hiszen valójában mindennek pont a fordítottja rejtőzik bennünk. Én vagyok a gyermek. A Tiste Andii már évezredeket élt meg, a lány pedig... több százezret.*

Korlat is lenézett a kislányra. A Tiste Andii elmosolyodott.

– Jót játszottál, Ezüstróka?

– Egy ideig jó volt – felelte a lány, meglepően mély hangon. – De aztán elszomorodtam.

Korlat csodálkozva nézett rá.

– S miért?

– Valaha szent szövetség köttetett itt a dombok és a rhivi szellemek között. Ez megtört. A szellemek csupán fájdalmat és veszteséget hordoztak magukban. A dombok nem fognak meggyógyulni.

A Mhybe érezte, hogy megfagy a vére. A gyermek egyre jobban kimutatta érzékenységét, mely erősebb volt annál, amellyel a törzsi javasasszonyokat áldotta meg a sors. De ebben az érzékenységben érződött valamilyen hűvösség is, mintha titkos szándék rejtőzne minden szenvedélyes szó mögött.

– Nem lehet ellene tenni semmit, lányom?

Ezüstróka vállat vont.

– Már nem szükséges.

Igen, pont erre gondoltam – gondolta az anya.

– Ezt hogy érted? – kérdezte hangosan.

A kerek arcú lány felmosolygott a Mhybére.

– Ha meg akarjuk nézni a találkozót, akkor jobb lesz sietnünk, anyám.

A találkozó helyét harminc méterre az utolsó őrpontoktól jelölték ki, egy alacsony kis halmon. Nyugaton látszott az új keletű halom is, amelyet azért emeltek, hogy a Palás ostromakor elhunytakat legyen hová temetni. A Mhybe arra gondolt, a számtalan áldozat most talán a távolból figyeli a kibontakozó jelenetet. *Végül is a szellemek a kiontott vérből születnek. Ha pedig nem engesztelik ki őket, gyakran barátságtalan erőkké válnak, amelyeket rémálom gyötör, s amelyek bosszúra*

szomjaznak. Lehet, hogy csak a rhivik ismerik ezeket az igazságokat? Ellenségből szövetséges – mit gondolhatnak erről a szellemek?

– Úgy érzik, elárulták őket – mondta a mellette álló Ezüstróka. – Felelek nekik, anyám – menet közben a Mhybe kezéért nyúlt. – Ez az emlékezés ideje. Az ősi emlékeké, a közelebbi múlt emlékeié...

– S te lányom – mondta a Mhybe halk, lázas hangon –, te lennél a híd a kettő között?

– Anyám, te bölcs vagy, bár nem bízol magadban. Ami rejtve volt, lassan megmutatkozik. Nézd csak ezeket a néhai ellenfeleket. Vívódsz magadban, felsorakoztatod a köztünk lévő összes különbséget, küszködsz, hogy megmaradjon az ellenszenved, a gyűlöleted, mert ez a megszokott. A gyűlölet alapkövei pedig az emlékek. De anyám, az emlékek más igazságot is tartogatnak; titkosat, s ez az, amit mindannyian megéltünk, igaz?

A Mhybe bólintott:

– Így mondják nálunk a bölcsek, lányom – mondta, visszanyelve enyhe ingerültségét.

– Tapasztalatok. Ez az, amiben mindannyian osztozunk. Lehet, hogy ellentétes nézőpontból, de ugyanazt tapasztaltuk. Ugyanazt.

– Tudom, Ezüstróka. Nincs értelme felelőst keresni. Mindannyiunkat rángatnak, ahogy a dagályt és az apályt is láthatatlan, felfoghatatlan erő húzza...

A lány keze megszorította a Mhybéét.

– Anyám, akkor kérdezd Korlatot, hogy mit mondanak *neki* az emlékei.

A rhivi kérdő tekintettel a Tiste Andii felé fordult.

– Figyeltél, ám nem mondtál eddig semmit. Milyen választ vár tőled a leányom?

Korlat bölcsen elmosolyodott.

– Az emlékek ugyanazok. Úgy értem, a két hadsereg emlékei. S ugyanez jellemző... ha hosszú távon vizsgáljuk. Mindazok körében, akiknek emlékei vannak – legyenek akár egyének, akár népcsoportok – az élet leckéi ugyanazok – a Tiste Andii éppen ibolyaszínbe forduló szeme Ezüstrókára siklott. – Ez még a T'lan Imassokra is jellemző. Ezt akartad nekünk mondani, gyermekem?

A lány vállat vont.

– Az elkövetkező események során gondoljunk a megbocsátásra. Ragaszkodjatok is hozzá, ám azt is tartsátok fejben, hogy a megbocsátást nem mindig adják ingyen. – Ezüstróka álmodozó tekintete Korlatra siklott, s a fekete szempár megkeményedett.

– Bizonyos esetekben muszáj megtagadni.

Ezután csend volt egy ideig. *Drága szellemek, vezessetek utamon. Ez a gyermek ijesztő. Megértem Kallort... és ez mindennél nyugtalanítóbb.*

Brood táborának őrpontjain túl, a találkozó kijelölt helyének szélén álltak meg. Pár perccel később a malazák elérték a dombtetőt. Négyen voltak. A Mhybének nem volt nehéz felismerni Dujeket, az immáron renegát Legfőbb Öklöt. A félkarú férfi azonban idősebb volt, mint amire számított, s úgy ült heréltje nyergében, mint akit régi sebek és merev ízületek kínoznak. Vékony volt, középmagas, öltözete egyszerű páncélzatból állt, oldalán pedig hagyományos gyalogsági kard lógott. Keskeny,

beesett arca csupasz volt, s bőrén egy élet harci sebei virítottak. Nem viselt sisakot, rangját pedig csupán hosszú, szürke köpönyegének ezüstözött csatja jelölte.

Dujek balján egy másik tiszt lovagolt, ősz szakállú, erős testalkatú. Vonásai nagy részét eltakarta a sisakrostély és a róla lógó láncszövet, de a Mhybe megérezte a belőle áradó, hihetetlen akaraterőt. Egyenesen ült a nyeregben, ám a nő észrevette, hogy bal lábát furcsán tartja, s a csizmaorr nincs is a kengyelben. Combközépig érő páncélinge bal oldalán erősen szakadozott volt, a láncszemeket helyenként bőrdarabok fogták össze. A Mhybe felfigyelt arra is, hogy a férfi az Ököl védtelen, bal oldalán lovagol.

A renegát Legfőbb Ököl jobbján fiatal férfi foglalt helyet, valamiféle segéd lehetett. Külseje teljesen átlagos volt, de a Mhybe felfigyelt a tekintetére, amely folyamatosan ide-oda cikázott, mintha egyetlen részletet sem akarna elmulasztani. Ez a férfi volt az, aki a törvényen kívüli státust jelző lobogót bőrkesztyűs kezében tartotta.

A negyedik lovas Fekete Moranth volt, akinek egész testét csúnya sérülésekkel tarkított páncél borította. A harcos elvesztette jobb kezének mind a négy ujját, ám kesztyűje maradékát továbbra is hordta. A fekete, csillogó páncélon számtalan kardvágás nyoma látszott.

Korlat halkan felmordult:

– Micsoda viharvert társaság!

A Mhybe bólintott.

– Ki az ott Dujek balján?

– Úgy hiszem, Pálinkás lesz az – felelte a Tiste Andii feszült mosollyal. – Jó megjelenésű férfi, nem gondolod?

A Mhybe egy pillanatra ismét a fiatal lány szemével látott, aki valójában volt. Elhúzta a száját.

– A rhivik, hál' istennek, nem ilyen szőrösek.

– Akkor is...

– Igen, akkor is.

– Szeretném, ha a nagybátyám lenne – szólalt meg Ezüstróka.

A két nő meglepetten nézett le rá.

– Nagybácsi? – kérdezte a Mhybe.

A lány bólintott.

– Megbízható ember. A félkarú öregember rejteget valamit; nos, igazából mindketten ezt teszik, és ugyanaz a kettejük titka, de én akkor is megbízom a szakállasban. A moranth – ő nevet magában. Mindig nevet, de ezt senki sem tudja. Nem kegyetlenül nevet, hanem szomorúan. És a zászlóvivő... – Ezüstróka elkomorodott. – Vele kapcsolatban bizonytalan vagyok. Azt hiszem, mindig is az voltam...

A Mhybe és Korlat összenéztek a gyermek feje felett.

– Javaslom – szólalt meg a Tiste Andii –, menjünk közelebb.

Ahogy közeledtek az emelkedőhöz, az őrhelyek vonalában két alak tűnt fel, akiket egy harmadik, egy felderítő követett, jeltelen zászlóval a kezében. Mindhárman gyalogosan voltak. Amikor meglátta őket, a Mhybének rögtön az jutott eszébe, vajon

mit gondolhatnak a malazák a két harcosról. Caladan Broodban volt barghaszt vér, ezt mutatta magas, szögletes alkata, és széles, lapos arca is; de emellett volt benne valami más is, valami nem emberi. A férfi hatalmas volt, s jól mutatott rajta a derekára erősített nagy vaskalapács. Ő és Dujek már tizenkét éve párbajoztak egymással ezen a kontinensen, akaratuk összecsapása számtalan kiélezett csatát és ostromot eredményezett. Mindkét katona került már szembe hatalmas túlerővel, de mindig kikeveredtek belőle – véresen ugyan, de túléltek mindent. A harcmezőt illetően már régen felmérték egymás erejét, de szemtől szemben most találkoztak először.

Brood oldalán Kallor sétált, aki magas volt, sovány és szürke. Egész testét védő, hosszú láncköpenye megcsillant a reggeli, szűrt napfényben. A szíjára fűzött vasgyűrűkről egyetlen hatalmas kard lógott, amely minden súlyos lépténél meglendült. Ha volt olyan játékos a játszmában, aki titok maradt a Mhybe előtt, akkor az a magát Legfőbb Királynak nevező férfi volt. Sőt, igazából az Ezüstrókával szemben érzett kérlelhetetlen gyűlölet volt az egyetlen, amit tudott a férfiról. A gyűlölet persze félelemből fakadt, s talán abból a tudásból, amellyel egyedül Kallor bírt – a tudásból, amelyet nem akart megosztani senkivel. Kallor azt állította, hogy már igen hosszú ideje él, hogy ura volt egy királyságnak, de azt végül ő maga pusztította el olyan okból, amit azonban nem akart elárulni. Mégsem volt Előd – hosszú életét valószínűleg kemikáliáknak köszönhette, s állapota messze nem volt tökéletes. Arca, teste olyan viharvert volt, mint egy olyan emberé, aki már közel százéves.

Brood nagy hasznát látta a Legfőbb Király taktikai érzékének, amely igazából Kallor veleszületett ösztönének tűnt. A hadjáratok gyorsak, hatékonyak voltak, ám a Legfőbb Király nyilvánvalóan éreztette, hogy számára mindez csak játék, s az eseményeket szórakozottan, alig leplezett érdektelenséggel figyelte. Kallorhoz nem voltak hűségesek a katonák. Fogcsikorgatós engedelmesség – ennyit tudott csak kicsikarni az embereitől, s a Mhybe sejtette, hogy korábban sem jutott neki több, és élete során soha nem is juthat.

Amikor Brooddal elérték az emelkedőt, arckifejezése ellenszenvről és elégedetlenségről árulkodott, ahogy Dujeket, Pálinkást és a moranth parancsnokot méregette. Nehéz lehetett nem kihívásnak venni, ám a három malaza láthatóan tudomást sem vett a Legfőbb Királyról. Figyelmük rezzenéstelenül Caladan Broodra szegeződött. Félkarú Dujek előrelépett.

– Üdvözlöm, Hadúr. Engedje meg, hogy bemutassam szerény kis csapatomat. Másodparancsnokom, Pálinkás. Artantosz, jelenlegi zászlóvivőm. S végül, de nem utolsósorban a moranthok parancsnoka, akinek címe körülbelül „Eredményes”-re fordítható, neve pedig kimondhatatlan – a renegát Legfőbb Ököl a páncélos alakra vigyorgott. – Mivel fent, a Feketekutya erdőben kezet rázott a rhivi szellemekkel, mi Sodrottnak szólítjuk.

– Artantosz... – mormogta halkan Ezüstróka. – Már régóta nem használja ezt a nevet. Nem is olyan, mint máskor.

– Ha ez illúzió – suttogta Korlat –, akkor mesteri. Nem érzek belőle semmit.

A lány bólintott.

– A préri levegője... megfiatalította őt.
– Ki ő, leányom? – kérdezte a Mhybe.
– Igazság szerint élősködő.
Dujek mintájára Brood is bemutatta küldöttségét.
– Mellettem Kallor áll, aki a másodparancsnokom. A Tiste Andiikat Korlat képviseli. A rhivik nevében a Mhybe és ifjú gyermeke vannak jelen. Lobogóm maradványát Hurlocher felderítő hordozza.
Dujek összeráncolta a szemöldökét.
– Hol van a Bíborsereg?
– Legfőbb Ököl, K'azz D'Avore herceget és haderejét jelenleg lefoglalják a belügyek. Nem fognak velünk tartani a Pannioni Birodalom ellen.
– Az baj – mormogta Dujek.
Brood vállat vont.
– A helyettesítésükre önkéntes csapatokat gyűjtöttünk össze. Egy saltoani lovas regiment, négy barghaszt klán, egy zsoldos csapat Félszemű Macskából, valamint egy Mottból...
Pálinkás levegő után kapott. Köhögött, majd megrázta a fejét.
– Ugye nem a Mott szabadcsapatokra céloz, Hadúr?
Brood elvigyorodott, kimutatva hegyesre reszelt fogait.
– Ah, volt már velük dolga, parancsnok? Persze, amikor Hídégetőként szolgált...
– Maréknyian voltak csak – felelte Pálinkás –, és nem is nagyon harcoltak; a legtöbb idejüket azzal töltötték, hogy lopkodtak a készleteinkből, aztán elszeleltek – ha jól emlékszem.
– Kiegészítő logisztikai szolgálat, így hívtuk – jegyezte meg Kallor.
– Ha jól sejtem – fordult Brood Dujekhez –, a tárgyalások Darujhisztán Tanácsával sikeresen zárultak.
– Igen, Hadúr. Az... adományuk... lehetővé tette, hogy teljesen feltöltsük a készleteinket.
– Azt hiszem, egy delegáció már elindult Darujhisztánból, s hamarosan meg is kell, hogy érkezzen – tette hozzá Brood. – Ha szükség lenne még segítségre...
– Igazán bőkezűek – mondta a Legfőbb Ököl, és bólintott.
– A parancsnoki sátor már vár bennünket – mondta a Hadúr. – Vannak bizonyos részletek, amelyeket meg kellene vitatni.
– Ahogy mondja – értett vele egyet Dujek. – Hadúr, már olyan hosszú ideje harcolunk egymás ellen – már alig várom, hogy végre egy oldalon is harcba mehessünk. Reméljük, hogy a Pannioni Domínium méltó ellenfélnek bizonyul.
Brood elfintorodott.
– De nem túl méltónak.
– Egyetértünk – tette hozzá Dujek vigyorogva.
Ezüstróka, aki még mindig kicsit távolabb állt a Tiste Andiival és a Mhybével, elmosolyodott, és halkan megszólalt.
– Tehát megtörtént. Tekintetük összefonódott. Felmérték egymást... és mindketten elégedettek.

– Figyelemre méltó szövetség – mormogta Korlat, s közben alig láthatóan csóválta a fejét. – Hogy ilyen könnyen elfeledjenek ennyi mindent...

– A gyakorlatias katonák – szólalt meg a Mhybe – a legijesztőbbek az összes embertípusból, amelyeket rövid életem során megismertem.

Ezüstróka halk torokhangon felnevetett.

– És még kételkedsz a saját bölcsességedben, anyám...

Caladan Brood parancsnoki sátra a Tiste Andii tábor közepén állt. A Mhybe sokszor járt már itt, és megismerte valamennyire a Tiste Andiikat, ám ismét magával ragadta egy különös érzés, ahogy e nép tagjai között lépkedett, a többiekkel együtt. A magas, karcsú sátrak közötti szekérutakon és gyalogösvényeken régmúlt és pátosz hangulata keveredett egymással. A kevés magas, sötét ruhás alak, akik mellett elhaladtak, nem sokat beszélt egymással, s nem fordítottak különösebb figyelmet Broodra és kis csapatára sem. Korlat, Fürkész Anomander helyettese sem kapott túl sok visszajelzést.

A Mhybe csak nehezen tudta ezt megérteni – a népen úrrá lett a közömbösség, az apátia, amely miatt még a hétköznapi beszélgetés is elviselhetetlennek tűnt. A Tiste Andiik hosszú, keserves élete tele volt titkos tragédiákkal. Sebekkel, amelyek sosem gyógyultak be. A rhivi rádöbbent, hogy a szenvedés egyes életek fő jellemzőjévé válhatott. Az pedig, hogy egy ilyen lét évtizedek után évszázadokra, majd évezredekre is nyúlhatott, iszonyattal töltötte el a Mhybét.

Ezek a keskeny, ősi sátrak akár szellemek lakhelyei is lehettek volna – a tábor olyan volt, mint egy nyughatatlan, sodródó szellemváros, teli elveszett lelkekkel. A vas sátorcölöpökre kötözött, szakadozott szalagok a jelenet tökéletes kiegészítéséül szolgáltak, csakúgy, mint maguk a Tiste Andiik, akik magas, szellemszerű alakok voltak. Láthatóan várakoztak, s végtelen türelmük láttán a Mhybe hátán mindig végigfutott a hideg. Aztán ott volt még a tény, hogy ismerte a képességeiket is – látta őket, amint dühösen kardot rántottak, majd hihetetlen ügyességgel forgatták azt. És látta már mágiájukat is.

A halandók között a hideg közömbösség gyakran szült brutális kegyetlenséget, gyakran ez volt a gonoszság valódi arca – ha egyáltalán létezett ilyesmi –, ám a Tiste Andiik még sosem mutatták ennek jeleit. Brood parancsára harcoltak, olyan ügyért, amely nem a sajátjuk volt, s azon keveseket, akik az ilyen csatákban elestek, egyszerűen otthagyták vérbe fagyva. A rhivikre maradt a testek eltemetése, ami a rhivi hagyomány szerint zajlott le, és a gyász is az ő feladatuk maradt. A Tiste Andiik közömbösen figyelték ezeket az eseményeket, mintha mulatnának azon, hogy egy holttestből mások ekkora ügyet csinálnak.

A parancsnoki sátor pont szemben állt a Mhybével. A sátor nyolcszögletű volt, keretét fából ácsolták, folt hátán folt vászna narancssárgára fakult, pedig valaha vörös színben pompázott. Valaha a Bíborsereg tulajdonát képezte, s szemétként hátrahagyták. Hurlochel felderítő mentette meg a parancsnoka számára. Ahogy az a lobogón is látszott, Brood nem tulajdonított nagy jelentőséget a külsőségeknek.

A sátor bejáratából félrekötötték a nagy vásznat. Az elülső támaszpózna tetején Óriás Varjú üldögélt. A madár félrehajtott fejjel szemlélte a csoportot, csőre pedig

nyitva volt, mintha némán nevetne. A Mhybe vékony ajka Banya láttán halvány félmosolyra húzódott. Fürkész Anomander kedvelt szolgálója Brood árnyékául szegődött, s folyton kéretlen tanácsokkal bombázta a Hadúrt, mintha ő lett volna annak eltorzult lelkiismerete. Az Óriás Varjú már nem is egyszer próbára tette a Hadúr türelmét – *ám Brood elviseli őt, csakúgy, mint magát Fürkész Anomandert. Nyugtalan szövetség... minden történet azt mondja, hogy Brood és Fürkész hosszú, hosszú ideje együtt dolgozik, de megbíznak-e egymásban? Ezt a kapcsolatot nehéz megérteni, hiszen többrétegnyi ellentmondás és bonyodalom rakódott már rá – ezért is furcsa az a tény, hogy pont Banya vállalta magára a két harcos közötti összekötő szerepét.*

– Félkarú Dujek! – visította Banya, majd rekedten felnevetett. – Pálinkás! Egy bizonyos Baruk, egy darujhisztáni alkimista üdvözletét hozom nektek. Gazdámtól, Fürkész Anomandertől, a Hold Szülöttének Urától, a Felsőbb Ház Sötétség Lovagjától, a Sötét Anya fiától pedig... nem, nem igazán üdvözletet hozok... nem üdvözletet... hanem tolmácsolnom kell az ő... örömét! Igen, az örömét!

Dujek elcsodálkozott.

– És minek örül ennyire a gazdád, te madár?

– Madár? – sikoltotta az Óriás Varjú. – Én Banya vagyok, a Hold Szülötte gyilkos rajának egyetlen igazi matriarchája!

– Az Óriás Varjak matriarchája? – kérdezte Pálinkás. – Tehát mindannyiuk nevében szólsz? Ezt elhiszem, a Csuklyás tudja, elég hangos vagy.

– Szemtelen! Félkarú Dujek, gazdám vidámságát nem lehet szavakba önteni...

– Ami annyit tesz, hogy nem ismered annak okát – szúrta közbe a renegát Ököl.

– Hihetetlen pimaszság – mutass tiszteletet irántam, halandó, különben a te testedet választom majd ebédre, ha eljön az ideje!

– Valószínűleg beletörik majd a csőröd a pecsenyémbe, Banya, de azért jó étvágyat kívánok; ha eljön az a pillanat.

– Megvan még az a csőrkosár, Hurlocher? – morogta Brood.

– Megvan, uram.

Az Óriás Varjú felszisszent, lehajtotta a fejét, és félig kitárta hatalmas szárnyát.

– Ne merészeld, te ökör! Ismételd meg, és halállal lakolsz!

– Akkor fogd be a szád! – Brood a többiekhez fordult, és a bejárathoz invitálta őket.

Banya minden katonát alaposan végigmért, és mindegyiknek biccentett, amikor elmentek alatta. Amikor a Mhybe következett, az Óriás Varjú felkuncogott.

– A gyermek, aki a kezedet fogja, egy napon meglep majd mindnyájunkat, öregasszony.

A rhivi megtorpant.

– Mit érzel, öreg varjú?

Banya egy darabig csak nevetett némán, majd kegyeskedett válaszolni.

– Végtelenséget, drága agyagcserepem, semmi mást. Üdvözöllek, gyermekem, Ezüstróka.

A lány végigmérte az Óriás Varjút.

– Szervusz, Banya. Eddig nem is jöttem rá, hogy a fajtád tulajdonképpen nem

másból született, mint rothadó húsából egy...

– Csend! – visította Banya. – Az ilyen tudásnak sosem szabad hangot adni! Meg kell tanulnod csendben maradni, gyermek... a saját biztonságod érdekében...

– Úgy érted, a te biztonságod miatt – felelte Ezüstróka mosolyogva.

– E percben nem tagadom, hogy erről van szó. De hallgasd meg egy bölcs öreg lény tanácsát, mielőtt belépnél a sátorba, gyermek. Bent várnak rád olyanok, akik számára tudásod végtelensége – ha megmutatnád – halálos fenyegetésnek tűnne. A látomások a halálodhoz vezethetnek. S tudnod kell: még nem tudod magad megvédeni. A Mhybe sem, akit én szeretek és becsülök; ő sem tud megvédeni, mert hatalmának nincs köze az erőszakhoz. Mindkettőtöknek védelmezőre lesz szüksége, érted?

Ezüstróka rendületlen mosollyal bólintott. A Mhybe keze önkéntelenül megszorította a kislányét, ahogy az érzelmek egész hada megrohanta szívét. Nem volt vak, látta az őt és Ezüstrókát fenyegető veszélyt, s látta a gyermekben éledező hatalmat is. *De magamban nem érzek semmiféle hatalmat, sem erőszakosat, sem másmilyent. Banya szeretettel beszélt, de agyagedénynek nevezett engem, s az, amit védelmeztem, már nem bennem van, hanem itt áll mellettem, sebezhetően, kiszolgáltatva.* Ahogy Ezüstróka bevezette a sátorba, felnézett, s tekintete még egyszer találkozott Banyáéval. *Szeretsz és becsülsz engem, Varjú? Áldás legyen rajtad ezért.*

A parancsnoki sátor közepét egy térképasztal uralta: hatalmas, fából ácsolt tákolmány, amely formátlan volt és instabil, mintha részeg asztalos rakta volna össze. Amikor a Mhybe és Ezüstróka beléptek, Pálinkás veterán – sisakját a hóna alá csapva – az asztalt nézte és nevetett.

– Nagy kópé maga, Hadúr – mondta a fejét csóválva.

Brood értetlenül bámulta Pálinkás figyelmének tárgyát.

– Igen, elismerem, hogy nem túl szép...

– Ez azért van, mert Muzsikus és Sunyi csinálták ezt az átkozott vackot – mondta a malaza. – Még a Mott erdőben...

– Ki az a Muzsikus, és ki az a Sunyi?

– Az utászaimként harcoltak, amikor a Kilencedik Osztag vezetője voltam. Megszervezték a híres kártyapartit, amelyet a Sárkányok Asztalával szoktak játszani, és szükségük volt valami asztalfélére. Száz másik Hídégető is összegyűlt a partira annak ellenére, hogy folyamatosan támadtak bennünket, hogy ne is említsem azt az apróságot, hogy egy mocsár közepén tiportuk a sarat. A játszmát kiélezett támadás szakította félbe – lerohantak bennünket, aztán visszaszorítottak, aztán újra visszaszereztük a pozíciónkat, s mindezt alig egy óra alatt –, majd azt láttuk, hogy közben valaki egyszerűen fogta azt a százkilós asztalt, és elsétált vele! Hallania kellett volna, hogy szitkozódtak az utászok...

Caladan Brood keresztbe fonta a karját, s továbbra is az asztalt bámulta. Néhány perc után felmordult:

– A Mott szabadcsapat adománya volt. Az évek során jó szolgálatot tett... hm, elnézést kérek az utászoktól. Ha kell, visszaszolgáltatom nekik...

– Nem szükséges, Hadúr... – úgy tűnt, a malaza mondani akar még valamit, valami

fontosat, de aztán csak megrázta a fejét.

A Mhybe összerezzent, amikor Ezüstróka levegő után kapott mellette. Kérdőn lenézett a kislányra, ám az hol az asztalra, hol Pálinkásra tekintett mosolyogva.

– Pálinkás bácsikám – mondta váratlanul, mire minden szempár a lány felé fordult, aki zavartalanul folytatta: – Azok az utászok csaltak játék közben, igaz?

A szakállas malaza összevonta a szemöldökét.

– Nem javasolnám, hogy ezt a vádat még egyszer hangosan kimondd, főleg akkor, amikor Hídégetők is jelen vannak. Azokban a játszmákban sok érme vándorolt egy bizonyos irányba, és mindig csak egy bizonyos irányba. Hogy csalt-e Muzsik és Sunyi? Olyan bonyolult szabályokat dolgoztak ki, hogy ezt senki sem tudná megmondani. Tehát a válasz a kérdésedre: nem tudom – a homlokán tovább mélyültek a ráncok, ahogy Ezüstrókát nézte, mintha zavarná valami.

Valami... az érzés, hogy a lány ismerős neki... – gondolta a Mhybe, miközben rádöbbent valamire. *Persze, hiszen ő nem tud semmit a gyermekről, arról, hogy ki volt, és most ki. Ami őt illeti, ez az első találkozásuk, a lány mégis bácsikájának szólította, és ráadásul ott van még az a hang is: mély, sokatmondó... Ő nem a gyermeket ismeri, hanem a nőt, aki valaha volt.*

Mindenki arra várt, hogy Ezüstróka tovább beszéljen, magyarázatot adjon. A lány ehelyett csak odasétált az asztalhoz, s végigsimította annak ütött-kopott lapját. Arcán mosoly suhant át, majd közelebb húzott egyet a különböző székek közül, és leült.

Brood felsóhajtott, és intett Hurlochelnak.

– Keresd meg, kérlek, a pannioni területek térképét!

Kiteríttették a hatalmas térképet, s a többiek is lassan az asztal köré gyűltek.

– Egyik térképünk sem ilyen részletes – szólalt meg Dujek. – Még a különböző pannioni seregek helyzetét is bejelölték rajta, mennyire friss ez?

– Háromnapos – mondta Brood. – Banya rokonai ott vannak, s követik a hadi mozgásokat. A pannioni formációkra és taktikákra vonatkozó értesülések többféle forrásból származnak. Mint látják, arra készülnek, hogy elfoglalják Capustan városát. Maurik, Setta és Lest mind az elmúlt négy hónapban estek el. A pannioni erők még mindig a Catlin folyó déli oldalán vannak, de már megkezdődött az átkelés előkészítése...

– Nem fogja majd akadályozni ezt az átkelést a capustani hadsereg? – kérdezte Dujek. – Mert ha nem, azzal gyakorlatilag ők maguk okozzák a város ostromát. Ha jól értem, senki sem hiszi, hogy Capustan túl sokat harcolna...

– A helyzet a városban kissé komplikált – magyarázta a Hadúr. – A várost egy herceg és főpapokból álló tanács irányítja, s a két erő mindig marakodik egymással. A problémákat csak fokozza, hogy a herceg zsoldossereget bérelt, hogy megerősítse minimális haderejét...

– Melyik csapatot? – kérdezte Pálinkás.

– A Szürkekardokat. Hallott már róluk, parancsnok?

– Nem.

– Én sem – felelte Brood. – Azt mondják, Elingarthból valók. Tekintélyes kis sereg, több mint hétezer főből áll. Azt azonban még nem bizonyították, hogy megérdemlik a

szemtelenül magas zsoldot, amit a hercegből kicsikartak. A Csuklyás tudja, az úgynevezett normál szerződésük szerint éppen kétszer annyit kapnak, mint amennyit a Bíborsereg szokott kérni.

– A parancsnokuk átlátja a helyzetet – magyarázta Kallor végtelenül fáradt, sőt unott hangon. – Dzselarkán hercegnek több a pénze, mint a katonája, márpedig a Pannioni Domíniumot nem tudja lefizetni. Végül is a Látó részéről ez szent háború. Hogy még rosszabb legyen a helyzete, a Főpapok Tanácsát támogatja az összes templom csapata. Ezek jól képzett, jól felszerelt katonák. Ez csaknem háromezer főt jelent a város harcképes lakosságából, míg a herceg csak a saját kis negyedében toborozhat; kétezer főig, mivel a törvény szerint ennél nagyobb sereget nem tarthat. A Maszkok Tanácsa – a templomok szövetsége – évek óta a hercegi negyedben toboroz harcosokat saját elit csapataihoz, s elviszi a legjobbakat...

Nyilván nem a Mhybe volt az egyetlen, aki sejtette, hogy ha hagyják, Kallor akár az egész délutánt is átbeszéli, mert amikor levegőt vett, Pálinkás gyorsan átvette a szót.

– Tehát ez a Dzselarkán herceg úgy kerülte meg a törvényt, hogy zsoldosokat bérelt.

– Igen – felelte gyorsan Brood. – A Maszkok Tanácsának azonban sikerük megszavaztatnia még egy törvényt, méghozzá arról, hogy a Szürkekardok a városfalakon kívül nem bocsátkozhatnak harcba, tehát az átkelést nem fogja senki megakadályozni...

– Idióták – morogta Dujek. – Mivel ez vallási háború, az ember azt gondolná, hogy az egyházak megtesznek mindent annak érdekében, hogy egyesítsék erejüket a fenyegetés ellen.

– Szerintem azt hiszik, pontosan ezt teszik – felelte Kallor gúnyos vigyor kíséretében, amely talán Dujeknek szólt, talán a capustani papoknak, de az is lehet, hogy mindegyiküknek. – De azért közben arról is gondoskodni akarnak, hogy a herceg ereje ne nőjön túl az övékén.

– Ennél kicsit bonyolultabb a dolog – ellenkezett Brood. – Maurik uralkodója úgy kapitulált kis vérveszteséggel, hogy letartóztatta a város összes papját, és kiszolgáltatta őket a teneszkoviknak. Egy csapással megmentette a várost és lakóit, megtöltötte uralkodói kincsesládát a templomok kiürítésével, és megszabadult az oldalát szurkáló hatalmas tövistől. A Pannioni Látó kormányzói posztra emelte, ami sokkal jobb, mint ha széttépték és megették volna a teneszkovik – mert a papokkal ez történt.

A Mhybe felszisszent:

– Széttépték és *megették* őket?

– Igen – felelte a Hadúr. – A teneszkovik alkotják a Látó parasztseregét: vallási fanatikusok, és a Látó nem fárasztja magát az ellátmányozásukkal. Sőt, szent áldását adta arra, hogy megtehetnek bármit az élelem- és fegyverszerzés érdekében. Ha bizonyos pletykáknak hitelt lehet adni, akkor a kannibalizmus még nem is a legrémesebb szokásuk...

– Mi is hallottuk a szóbeszédet – dünnyögte Dujek. – Tehát, Hadúr, a feladat adva van. Megpróbáljuk megmenteni Capustant, vagy hagyjuk elesni? A Látónak tudnia

kell, hogy jövünk. Követői elterjesztették a hitet messze a birodalom határain túlra, Darujhisztánba, Palásba, Saltoanba, tehát tudja, hogy valahol valamikor át fogunk kelni a Catlin folyón. Ha beveszi Capustant, akkor a folyó legszélesebb átkelőhelye az ő kezébe kerül. Nekünk akkor nem marad más, mint a régi átkelő Saltoantól nyugatra, a kőhíd helyén. Persze a mérnökeink összedobhatnának egy kis pontonhidat, feltéve, ha viszünk magunkkal fát. Szóval, ez a szárazföldi lehetőség. Van még két másik is...

Banya, aki az asztal végében üldögélt, felkuncogott.

– No, nézzenek oda!

A Mhybe bólintott, mivel ő is éppen azon mulatott és hitetlenkedett, amin az Óriás Varjú. Dujek az asztal túloldaláról Banyára bámult.

– Valami bajod van, tollas?

– Szépen összeilletek a Hadúrral! Szóról szóra... te is hangosan gondolkodsz, akárcsak ő. Óh, hogy nem lehet meglátni a költői témát abban, hogy ti ketten már tizenkét éve harcoltok egymás ellen?

– Hallgass, Banya! – parancsolta Brood. – Capustant meg fogják ostromolni. A pannioni erő hatalmas. Megtudtuk, hogy Kulpa szeptum vezeti a sereget, s ő a legtehetségesebb a Látó szeptumai között. Az összes beklit fele vele van, ez körülbelül ötvenezer gyalogsági katonát jelent, valamint seregnyi urdomen is, és persze a szokásos kisegítőcsapatok meg önkéntesek. Capustan kicsi város, de a herceg sokat költött a falaira, a negyedek elrendezése pedig lehetővé teszi a szakaszolt védelmet is. Ha a Szürkekardok nem húznak el az első támadás után, Capustan talán tarthatja magát egy ideig. De azért...

– Fekete Moranthjaim elrepíthetnének pár osztagot a városba – mondta Dujek a néma Sodrott felé pillantva. – De ha erről nem egyezünk meg előre, akkor az akció feszültséget gerjeszthet.

Kallor felhorkant.

– Ez igen enyhe megfogalmazás volt. Vajon melyik genabackisi város fogadná tárt karokkal a felé reppenő malaza légiókat? Sőt, ha enni akartok, vinnetek kell ételt, ebben biztos lehetsz, Legfőbb Ököl. Nem is beszélve arról, hogy számíthattok a helybéliek ellenszenvére. Sőt, az is lehet, hogy elárulnak majd benneteket.

– Tiszta ügy – vágott közbe Pálinkás. – Először is kapcsolatot kell teremtenünk Capustan hercegével.

Ezüstróka felvihogott, amin persze mindenki meglepődött.

– Micsoda előadás, bácsikám! Hiszen már folyamatban van a dolog, megtetted a szükséges lépéseket. Te és a félkarú katona a legkisebb részletig kidolgoztatok mindent. Fel akarjátok szabadítani Capustant, de persze nem nyíltan – ti ketten sosem csináltok semmit nyíltan, igaz? Az események hátterében akartok maradni: klasszikus malaza taktika, ha lehet ezt mondani.

A két férfi rezzenéstelen arccal ült tovább, hiszen mindketten profi játékosok voltak. Kallor kuncogása olyan volt, mintha egy marék csontot zörgettek volna. A Mhybe szemügyre vette Pálinkást. *A gyermek olyan nagyon ijesztő, nem igaz? A szellemekre, hiszen engem is megijeszt, pedig én sokkal többet tudok róla, mint te, kedves uram.*

– Nos – morogta Brood –, örömmel konstatálom, hogy egyetértünk – Capustannak nem szabad elesnie, ha módunk van rá, ezt megakadályozzuk. Ha pedig mindent figyelembe veszünk, valószínűleg az indirekt segítségnyújtás lenne a legbiztonságosabb út. A felszínen azt a látszatot kell keltenünk – az ön fő hadtestének, Félkarú, és az enyémnek is –, mintha a szárazföldön menetelnénk, kiszámítható tempóban. Erre alapozná Kulpa szeptum az ostrom időzítését, beosztaná a saját és a mi időnket is, ahogy nekik jó. Ha jól értem, abban is egyetértünk, hogy nem Capustan lesz az egyetlen célpontunk.

Dujek lassan bólogatott:

– Lehet, hogy erőfeszítéseink ellenére mégis elesik majd. Ha le akarjuk győzni a Pannioni Domíniumot, el kell jutnunk a birodalom szívéig.

– Egyetértünk. Mondja, Félkarú, melyik várost szemelte ki a hadjárat első célpontjául?

– Korallt – felelte azonnal Pálinkás.

Mindenki visszafordult a térképhez. Brood elvigyorodott.

– Úgy tűnik, tényleg egyformán gondolkodunk. Amint elérjük a domínium északi határát, nyílegyenesen dél felé vonulunk, s gyorsan felszabadítjuk a városokat... Settát, Lestet, Maurikot – hogy fog örülni a kormányzónő –, aztán maga Korall következik. Egyetlen évszak alatt leromboljuk mindazt, amit a Látó négy év alatt összeharcolt magának. Azt akarom, hogy a hit meginogjon, azt akarom, hogy megrepedezzenek a tákolmány alapjai is.

– Igen, Hadúr. Tehát akkor a szárazföldön menetelünk, igaz? Nem lesznek hajók – hiszen ettől Kulpa is begyorsítana. Van azonban még valami, amit meg kellene tárgyalnunk – folytatta Pálinkás. Tekintete arra a résztvevőre esett, aki – a Fekete Moranth hadvezértől eltekintve – még nem szólalt meg. – Arról van szó, hogy mit várhatunk Fürkész Anomandertől? Korlat? Velünk tartanak a Tiste Andiik?

A nő válaszként elmosolyodott. Brood pedig megköszörülte a torkát.

– Önökhöz hasonlóan – mondta – mi is tettünk már néhány lépést. A Hold Szülötte beszélgetésünk ideje alatt éppen a domínium felé tart. Mielőtt elérné a Látó uralta területeket... eltűnik majd.

Dujek a homlokát ráncolta.

– Látványos esemény lesz.

Banya felvihogott.

– A Látó hatalma mögött álló varázserőről keveset tudunk – mondta a Hadúr –, csak annyit, hogy létezik. Csakúgy, mint a Fekete Moranthok, a Hold Szülötte is olyan taktikai előnyöket rejt magában, amelyeket bolondok lennénk nem kihasználni – Brood mosolya kiszélesedett. – Legfőbb Ököl, önhöz hasonlóan mi sem akarjuk, hogy kiszámíthatóak legyünk – Korlat felé biccentett. – A Tiste Andiik mágikus ereje igen komoly...

– De nem elég – vágott közbe Ezüstróka.

A Tiste Andii értetlen arccal nézett le a kislányra.

– Ez komoly kijelentés, lányom.

Kallor felszisszent.

– Egy szavában se bízzatok meg! Mint ahogy azt Brood is tudja, ostobaságnak tartom, hogy ez a gyerek itt van a megbeszélésen: ő nem a szövetségesünk. Figyeljetek a szavamra: el fog árulni mindannyiunkat. Az árulás a legrégibb barátja. Jegyezzétek meg, amit mondtam. Ez a lény torzszülött.

– Óh, Kallor – sóhajtotta Ezüstróka. – Nem unod még magad?

Dujek Caladan Broodhoz fordult.

– Hadúr, meg kell valljam, nem értem a lány jelenlétének okát. Ki a csuda ez? Úgy tűnik, mintha végtelen tudással bírna. Bár a külseje olyan, mintha csak tízéves gyerek lenne...

– Jóval több annál – vágott közbe Kallor, aki kemény, gyűlölködő szemmel méregette tovább Ezüstrókát. – Nézd csak azt a vén szatyrot mellette – morogta a Legfőbb Király. – Nem látott többet, mint húsz nyarat, Legfőbb Ököl, és ezt a gyermeket alig hat hónappal ezelőtt tépték ki a méhéből. A szörnyszülött az anyja életerejét szívja. Nem, nem is az anyjáét, hanem azét a szerencsétlen edényét, amely valaha magában hordozta a magzatot. Mind megborzongtatok a teneszkovik kannibalizmusa hallatán, mi a véleményetek hát arról a lényről, amely a saját szülőanyját emészti fel így? S van még más is... – elhallgatott, látványosan visszanyelte, amit még mondani akart, majd hátradőlt. – El kell őt pusztítani. Most. Még mielőtt mindannyiunknál erősebbé válik.

A sátorban ezután néma csend honolt egy darabig.

A *fenébe is, Kallor. Ezt kell szerinted mutatni újsütetű szövetségeseinknek? Egy megosztott tábort? És... a szellemek átka legyen rajtad... sőt, kétszeresen is átkozzanak el: ő nem tudott róla. Sosem tudott róla...*

A Mhybe remegve nézett le Ezüstrókára. A lány szeme elkerekedett, és megtelt könnyekkel, ahogy az anyját nézte.

– Tényleg? – suttogta. – Tényleg belőled táplálkozom?

A Mhybe lehunyta a szemét, s azt kívánta, bárcsak ismét elrejthetné az igazságot Ezüstróka elől, méghozzá örökre. Ehelyett ezt mondta:

– Nem a te döntésed volt, lányom. Ez pusztán része annak, ami vagy, és én ezt elfogadtam. – *Bár dühöngök a helyzet kegyetlen volta miatt* – tette hozzá magában, majd hangosan folytatta: – És neked is ezt kell tenned. Késztetés él benned, Ezüstróka, olyan ősi erő, amelyet nem tagadhatsz meg; te is tudod, te is érzed...

– Ősi, amelyet nem tagadhat meg? – kapott levegő után Kallor. – Te az igazságnak a felét sem ismered, asszony – áthajolt az asztal felett, elkapta Ezüstróka ruháját, és közelebb húzta őt magához. Amikor az arcuk csak pár centire volt, a Legfőbb Király elvicsorodott. – Odabent vagy, igaz? Tudom. Érzem. Gyere ki, te szajha...

– Engedd el, de azonnal! – parancsolta Brood halkan, lágy hangon.

A Legfőbb Király mosolya kiszélesedett. Elengedte a lány ruháját, és lassan ismét hátradőlt a székében. A Mhybe hevesen dobogó szívvel arcához emelte remegő kezét. Rémület villámlott át a testén, amikor Kallor megragadta a lányát, jeges áradás, amely megbénította minden tagját, s könnyedén eltörölte anyai védelmező ösztönét. Ezzel megmutatta magának és mindenki másnak is, hogy milyen gyáva. Érezte, hogy a szégyen égető könnyei kibuggyannak a szeméből, és végiggördülnek ráncos arcán.

– Ha még egyszer hozzáérsz – folytatta a Hadúr –, ájultra verlek, Kallor.

– Ahogy tetszik – felelte a Legfőbb Király hetykén.

Páncél zörrent, Pálinkás Kallorhoz fordult. A parancsnok arca sötét volt, hangja indulatos.

– Ha a Hadúr nem tette volna, akkor én magam fenyegetlek meg – acélszínű tekintetét a Legfőbb Király arcára szegezte. – Bántani egy gyermeket? Én nem csak ájultra vernélek, Kallor, hanem kitépném a szíved.

A Legfőbb Király elvigyorodott.

– Valóban? Reszketek a félelemtől.

– Az jó – mormogta Pálinkás. Páncélkesztyűs bal kezével visszakézből pofonvágta Kallort. Az asztalra vér fröccsent, a Legfőbb Király feje hátranyeklett. Az ütés erejétől megtántorodott. A kardja markolata azonnal a kezében termett, a penge susogott, ám csak félig bújhatott ki a hüvelyéből. Aztán megállt. Kallor nem tudta tovább mozgatni a kezét, mivel Caladan Brood megragadta mindkét csuklóját. A Legfőbb Király erőlködött, megfeszült, a homlokán és nyakán kidagadtak az erek, de minden hiába volt. Brood ekkor biztosan még jobban megszoríthatta a kezét, mivel felszisszent, a markolat kiesett a kezéből, a kard pedig visszahuppant a helyére. Brood közelebb lépett, de a Mhybe ennek ellenére hallotta halk szavait.

– Fogadd csak el, amit megérdemelsz, Kallor. Már éppen eleget hallottam az önteltségedből ezen a gyűlésen. Ha tovább feszíted a húrt, a kalapácsom is eltalálja az arcodat. Megértetted?

Egy hosszú pillanat után a Legfőbb Király morgott valamit, Brood pedig elengedte őt. Ismét csend lett a sátorban, senki sem mozdult, és mindenki Kallor vérző arcát bámulta. Dujek előhúzott egy kendőt a szíja mögül – borotválkozószappan száraz habja díszelgett rajta –, és a Legfőbb Királynak lökte.

– Megtarthatod – dünnyögte.

A Mhybe a sápadt arcú, tágra nyílt szemű Ezüstrókához lépett, és lánya vállára helyezte a kezét.

– Egy szót se többet – suttogta. – Kérlek!

Pálinkás Broodhoz fordult, Kallorról tudomást sem vett, mintha a férfi megszűnt volna létezni.

– Kérlek, Hadúr – mondta nyugodt hangon, tegezésbe váltva –, magyarázd el, ki ez a gyermek.

Ezüstróka lerázta magáról anyja kezét, felpattant, riadtan, mintha menekülni akarna. Aztán megrázta a fejét, megtörölte a szemét, és szaggatottan felsóhajtott.

– Nem – mondta –, hadd magyarázzam meg én magam – felnézett az anyjára, tekintetük egy pillanatra találkozott, aztán Ezüstróka ismét körbenézett a többieken. – Mindezek után – suttogta – nem is magyarázhatná el más, csak én.

A Mhybe kinyújtotta a kezét, de nem bírta megérinteni a gyermeket.

– El kell fogadnod, lányom – mondta, ám kihallotta saját hangjából a bizonytalanságot. Tudta, hogy a többiek is hallják ezt. *Meg kell bocsátanod... saját magadnak. Ah, szellemek, nem merem kimondani ezeket a szavakat, elvesztettem rá a jogot, biztosan elvesztettem a jogot...* – tépelődött magában.

Ezüstróka Pálinkáshoz fordult.
– Az igazság következik, bácsikám. Két lélekből születtem, s te mindkettőt jól ismerted. A Szélfogó nevű nő volt az egyik. A másik lélek egy szétesőben levő, megcsonkított testben járt, akit valaha Éjsötét Főmágusnak hívtak. Igazság szerint alig maradt belőle más, mint égett húsa meg a csontjai, bár néhány más részét is konzerválta egy varázsige. Szélfogó... halála... a Tellann Üreg hatása alatt történt, amelyet egy T'lan Imass vetített rá...
Csak a Mhybe látta, hogy a zászlóvivő, Artantosz összerezzent. *S te, uram, vajon mit tudsz erről?* A kérdés csupán egy pillanatig maradt a fejében, a gondolkodás és a kombinálás túl kemény feladat lett volna neki.
– Ebben a közegben, bácsikám – folytatta Ezüstróka –, történt valami. Valamilyen váratlan dolog. A régmúltból feltűnt egy Csontvető, eljött egy Ősi Isten és egy halandó lélek...
Kallor fojtott hangon szólalt meg, mivel a kendő még az arca előtt volt.
– Éjsötét – mormogta. – Micsoda fantáziátlanság... vajon tudta ezt K'rul? Ah, micsoda irónia...
Ezüstróka folytatta a történetet:
– Ők hárman jelentek meg, hogy segítsenek anyámnak, ennek a rhivi asszonynak, aki lehetetlen módon áldott állapotban találta magát. Egyszerre két helyen születtem meg: ebben a világban, a rhivik között, és a Tellann Üregben, egy Csontvető keze közé – habozott és megborzongott, mintha egyszerre kiürült volna. – A jövőm – suttogta egy perc múltán, maga köré font karral – a T'lan Imassokhoz tartozik. – Hirtelen Korlat felé perdült. – Gyülekeznek, és szükségetek lesz az erejükre az elkövetkező háborúban.
– Szentségtelen szövetkezés – nyögte Kallor. Kezéből kiesett a kendő, szeme összeszűkült, arca pedig olyan fehér lett, mint a kendő, amelybe a vérét törölte. – Pont ettől féltem. Ah, ti bolondok. Mind azok vagytok. Bolondok...
– Gyülekező – ismételte a Tiste Andii, aki szintén nem vett tudomást Kallorról. – Miért? Mi célból, Ezüstróka?
– Ezt majd nekem kell eldöntenem, hiszen azért létezem, hogy a parancsolójuk legyek. Hogy mindnek parancsoljak. A születésem megjósolta a Gyülekezőt – olyan hívó szó ez, amelyet a világon minden T'lan Imass meghallott. Most pedig mindenki jön, aki képes rá. Jönnek.

Pálinkás gondolatai ide-oda cikáztak. A Brood táborában jelen lévő szakadások már magukban is elég ijesztőek voltak, ám a gyermek szavai... gondolatai pörögni kezdtek, forgószéllé olvadtak... majd új helyen bukkantak felszínre. A parancsnoki sátor és annak környezete eltűnt, s ő az agyafúrt tervek, sötét árulások és azok súlyos, váratlan következményeinek világában találta magát – szívből gyűlölte ezt a helyet.
Az emlékek sorra jelentek meg előtte, akár a kísértetek. A Palási Vérfürdő, a Hídégetők elpusztítása, a Hold Szülötte támadása. Gyanúk áradata, kétségbeesett próbálkozások tömkelege...
A'Karonys, Bellurdan, Éjsötét, Szélfogó... Azon mágusok névsorát, akiknek

haláláért Tajszkrenn Főmágus volt a felelős, az esztelen félelem vérével írták. Pálinkás nem bánta, hogy a Főmágus lelépett a csapatuktól, bár sejtette, hogy nem ment olyan messzire, mint ahogy gondolták. *A törvényen kívüliség, Laseen ítélete szabadon eresztett bennünket... de ez az egész nagy hazugság.* Az igazat csak Dujek meg ő tudták – a sereg összes többi tagja azt hitte, hogy tényleg törvényen kívül helyezte őket a Császárnő. Ők Félkarú Dujekhez voltak hűek – *és talán hozzám is. A Csuklyás tudja, a közeljövőben igencsak próbára tesszük majd a hűségüket... De ő tudja. A lány tudja.*

Nem volt kétsége afelől, hogy a lány az újjászületett Szélfogó – a varázslónő ott volt a lány vonásai mögött, a gesztusaiban, abban, ahogy járt, s az álmos, sokatmondó pillantásában. A következmények, amelyek ebből az igazságból származtak, megrohamozták Pálinkást – időre volt szüksége, hogy mindent átgondolhasson...

Szélfogó újjászületve... a fenébe is, Tajszkrenn – akarattal vagy akaratlanul, de mit műveltél?

Pálinkás nem ismerte Éjsötétet – soha nem beszéltek egymással, s amit tudott, az mind másodkézből származó információ volt. Bellurdan, a thelomen párja volt, a Felsőbb Rashan varázslatűzője s a Császár kiválasztottja. Elárulták őt is, akárcsak a Hídégetőket...

Azt hallotta, hogy volt benne némi kegyetlenség, egy véres pengéhez hasonlított él. Azt is látta, hogy az, ami megmaradt ebből a nőből, árnyékot vetett a gyermekre – Szélfogó álmos szemének lágy csillogása elsötétedett, s ennek láttán a parancsnok amúgy is rongyos idegei tovább vékonyodtak.

Ah, a Csuklyásra! A sok következmény egyike éppen leülepedett a fejében, méghozzá hatalmas robajjal. *Óh, az istenek bocsássanak meg nekünk az ostoba játékaink miatt...*

Palásban ott várakozott Ganoes Paran. *Szélfogó szeretője. Vajon mihez kezd majd Ezüstrókával?* Asszonyból egy szemvillanás alatt újszülötté vált, majd hat hónap alatt tízéves gyermek lett belőle. *És mi lesz mához hat hónapra? Húszéves nő? Paran... fiam... a gyász az, ami lyukat éget a bensődben? Ha igen, akkor vajon mit okoz majd a gyászodra érkező válasz?*

Ahogy küszködve próbálta megérteni a gyermek szavait, mindazt, amit az arcában látott, gondolatai az Ezüstróka mellett álló Mhybe felé kanyarodtak. Elöntötte a szánalom. Az istenek valóban kegyetlenek voltak. Az öregasszonynak nagy esélye volt rá, hogy egy éven belül meghaljon, brutális áldozataként gyermeke igényeinek. *Gonosz, torz csavar az anyaság szerepkörén.*

A parancsnok fülében még ott csengett a gyermek utolsó szava. *Jönnek. A T'lan Imassok – a Csuklyás szakállára, mintha nem lenne már így is éppen elég bonyolult a helyzet. Hová tegyem a hitem ebben az egész ügyben? Kallor – hideg, számító fattyú – szörnyszülöttnek nevezi őt. Megölné a lányt, ha tudná. Ez eddig világos. Én viszont nem hagyom, hogy bántsák a gyermeket; de gyermek ő egyáltalán? A Csuklyásra! Ő Szélfogó újjászületve, vagyis bátor és intelligens asszony. És Éjsötét, Főmágus, aki hű volt a Császárhoz. S végül, ami a legfurcsább és legijesztőbb az egészben, ő a T'lan Imassok új vezetője...*

Pálinkás pislogott, s ismét megpillantotta maga körül a sátrat és az embereket. Csend volt, mindenki gondolatok sokaságával küszködött. Tekintete Ezüstrókára villant – látta, hogy milyen sápadt a fiatal, kerek arc, szánalommal konstatálta, miként remeg apró keze, aztán ismét másfelé nézett. A Tiste Andii Korlat őt figyelte. Tekintetük összefonódott. *Micsoda különleges szépség... Dujek meg olyan csúnya, mint egy korcs kutya, ami további bizonyíték arra, hogy talán mégis a rossz oldalra álltam annyi évvel ezelőtt. Nem valószínű, hogy érdeklődik irántam, inkább valami egészen mást akar mondani...* Egy hosszú perc után bólintott. *Ezüstróka... még mindig csak gyermek, bizony.* Palatábla, amelyre még szinte semmit sem írtak. *Igen, Tiste Andii, értelek téged.*

Azok, akik közel álltak Ezüstrókához, könnyedén befolyásolhatták, hogy mi is lesz majd belőle. Korlat négyszemközt akart vele beszélni erről, és ő éppen elfogadta a meghívást. Pálinkás azt kívánta, bárcsak ott lenne mellette Fürge Ben – a hétvárosi mágus nagyon gyorsan kibogozta az ilyen helyzeteket. A parancsnok viszont érezte, hogy vékony jégre került. *Paran, te szegény pára. Mit mondjak neked? Megszervezzek egy találkozót közted és Ezüstróka között? Képes lennék megakadályozni a találkozást, ha megtudnád, mi történt? Egyáltalán, van ehhez nekem bármi közöm is?*

Banya csőre némán kinyílt, de ezúttal nem hangtalan nevetés rejtezett a mozdulat mögött. Épp ellenkezőleg, ismeretlen félelem hasított a szívébe. *T'lan lmassok! És K'rul, az Ősi Isten! Az Óriás Varjak titkának ismerői, olyan titoknak, amelyet rajtuk kívül senki más nem ismer – kivéve Ezüstrókát, a Csuklyásra... Ezüstrókát, aki a lelkembe nézett, és kiolvasott onnan mindent. Hebehurgya, meggondolatlan gyermek! Rákényszerítenél minket, hogy megvédjük magunkat tőled? Azoktól, akiknek te parancsolni fogsz? Mi Óriás Varjak sosem harcoltunk saját háborúban – tán azt akarod, hogy meggondolatlanságod miatt harcot indítsunk?*

Ha Fürkész megtudná... hiába bizonygatnánk az ártatlanságunkat. Ott voltunk *a lelán-coláskor, igaz? De... igen, mi ott* voltunk *már a Bukásnál is! Az Óriás Varjak a Bukott Isten húsából születtek, akár a férgek, és ez, óh, ez a mi átkunk! De várjunk csak! Hát nem őriztük* hűségesen *a Nyomorék Isten varázserejét? És talán nem mi voltunk azok, akik mindenkihez elvitték a Pannioni Domínium hírét és a veszedelemét, amit a Látó jelent? A varázslatot elszabadíthatjuk, ha rákényszerülünk. Ah, gyermek, annyi mindent kockáztatsz meggondolatlan szavaiddal...*

Fekete, csillogó tekintete Caladan Broodot kutatta, s meg is találta. De bármit gondolt is a Hadúr, az rejtve maradt a lapos, barbár maszk, az arca mögött.

Zabolázd meg a félelmedet, te vén szatyor! Vissza a jelen problémákhoz. Most rögtön!

A Császár idején a Malaza Birodalom használta a T'lan Imassok erejét. Ennek eredménye Hétváros meghódítása lett. Aztán Kellanved halálával a szövetség felbomlott, így Genabackis megmenekült a több tízezer halhatatlan harcos támadásától, akik úgy tudtak utazni, akár a por a szélben. Egyedül ez tette lehetővé, hogy Caladan Brood egyenlő esélyekkel induljon harcba a malaza fenyegetés ellen...

ah, lehet, hogy ez csak a látszat volt. Vajon nekieresztette valaha is egészen a Tiste Andiikat? Szabadjára engedte valaha Fürkész Anomandert? Megmutatta valaha is valódi erejét? Brood Előd – ezt hajlamosak vagyunk elfelejteni. Ürege a Tennes – a föld ereje, a talajé, amely a mindörökké alvó istennő, Hamvas otthona. Caladan Broodban – a karjában és a derekán lógó hatalmas kalapácsban – megvan az erő, hogy hegyeket döntsön össze. Túlzás lenne? Elég jó alacsonyan repülni a Laederon-síkság töredezett sziklái felett, s *láthatjuk fiatalabb, bohóbb éveinek nyomát... Banya nagyanyó, ennél több eszed is lehetne! A hatalom hatalmat vonz. Ez mindig így volt, s most jönnek a T'lan Imassok, és a mérleg nyelve ismét megfordul.*

Gyermekeim a Pannioni Domíniumot kémlelik – érzik a hatalmat, amely felszáll abból a vérrel bőven öntözött földből, ám a varázserő arctalan marad, mintha többrétegnyi álca fedné. Vajon mi rejtőzhet a fanatikusok birodalmának szívében?

Ez a rémisztő gyermek tudja – az isten rothadó húsgyára, fogadok, hogy tudja, bizony. S oda fogja vezetni a T'lan Imassokat... pont a szívébe.

Fel tudod ezt fogni, Caladan Brood? Azt hiszem, igen. S miközben az öreg zsarnok Kallor akaratosan ismételgeti a figyelmeztetést... miközben megingatott az, hogy a halhatatlan szövetségesek hamarosan megérkeznek, a legfélelmetesebb számodra mégis a tudat, hogy valóban szükséged lesz rájuk. Mi ellen hirdettünk mi háborút? Mi marad belőlünk, mire végzünk a feladattal?

A pokolba is, vajon milyen titkot tud Ezüstrókáról Kallor?

A túláradó öngyűlölet ellenére, a Mhybe brutális tisztaságot erőltetett elméjére, meghallgatott mindent, amit Ezüstróka mondott, minden egyes szót, s azt is, ami a szavak mögött még rejlett. Lánya kijelentéseinek súlya alatt átölelte magát. A lecsupaszított titkok minden érzéke ellen támadást indítottak – az ilyen nyíltság mindig nagy veszéllyel járt. De végre megértette, milyen helyzetben találta magát Ezüstróka: a vallomás valójában segélykiáltás volt.

Szövetségesekre van szüksége. Én nem vagyok neki elég – a szellemekre, ezt pont itt kellett megtudnia. Mi több, tudja, hogy ennek a két tábornak – amelyek oly sokáig voltak ellenségek – összekötő kapocs kellene. Az egyikbe született, s most a másik felé nyújtja kezét. Mindaz, ami Szélfogó és Éjsötét volt, most a régi barátokhoz kiált. Vajon válaszolnak neki?

Nem látott bele Pálinkás szívébe. Talán ugyanaz a véleménye, mint Kallornak. *Torzszülött.* Látta, hogy tekintete találkozik Korlatéval, és eltűnődött, vajon mi zajlott le kettejük között.

Gondolkodj! Itt mindenkinek a zsigerében van, hogy tisztán taktikailag szemlélje az eseményeket, félresöpörje személyes érzelmeit, hogy méricskéljen, súlyozzon, latolgasson. Ezüstróka kiterítette a lapjait – olyan erőpozícióba került, amely vetekedik Broodéval, Fürkész Anomanderéval és Kalloréval is. Eltűnődik most Félkarú Dujek azon, hogy kivel is van dolga? Tudatában van annak, mi mind miatta egyesültünk – hogy az elmúlt tizenkét évben a barghaszt és rhivi klánok, a tucatnyi városból érkező szétzilált csapatok, a Tiste Andiik, Fürkész, Brood és Kallor, hogy a Bíborseregről ne is beszéljünk –, mi mind a Malaza Birodalom miatt álltunk egymás

mellett? Konkrétan, pont a Legfőbb Ököl miatt.

De most új ellenségünk akadt, akinek a természetét még alig ismerjük, de aki már most meggyengítette kissé táborunkat – óh, micsoda enyhe kifejezés –, ezt Félkarú Dujek tisztán látja.

Ezüstróka állítja, hogy szükségünk lesz a T'lan Imassokra. Csak a gonosz öreg Császár érezhette magát jól ilyen szövetségesekkel – még Kallor is megrettent attól, ami ránk szabadul. A törékeny szövetség most repedezik és inog. Túl bölcs vagy te ahhoz, Legfőbb Ököl, hogy ne legyenek az ügyben súlyos kétségeid.

Ezüstróka kinyilatkoztatása után a félkarú férfi szólalt meg először. Lassan, megfontoltan beszélt a gyermekhez.

– A Malaza Birodalom azon T'lan Imassokat ismeri, akik Logros parancsnoksága alá tartoznak. Szavaid arra engednek következtetni, hogy vannak más hadseregeik is, ám ezekről mi nem tudunk semmit. Miért nem hallottunk még róluk, lányom?

– Az utolsó Gyülekező – felelte Ezüstróka – több százezer évvel ezelőtt volt. Akkor történt Tellann Rituáléja, amely minden egyes Imasshoz hozzákötötte a Tellann Üreget. A rituálé halhatatlanná tette őket, Legfőbb Ököl. Egy egész népcsoport életerejét áldozták egy szent háború érdekében, amelyet több évezredesnek terveztek...

– A jaghuták ellen – nyögte Kallor. Keskeny, gyűrött arca gonosz vigyorra húzódott a már száradó vérmáz alatt. – Egy maréknyi zsarnoktól eltekintve, a jaghuták pacifisták voltak. Egyetlen bűnük az volt, hogy léteztek...

Ezüstróka a harcos felé perdült:

– Ne is célozgass igazságtalanságra, Legfőbb Király! Elég emlékem van Éjsötét életéből, úgyhogy emlékszem a Birodalmi Üregre; a helyre, amelyben valaha te uralkodtál, Kallor, jóval azelőtt, hogy a malazák elfoglalták volna. Elpusztítottál egy egész világot! Megfosztottad az élettől, s nem hagytál mást, csak hamut és égett csontokat. *Egy egész birodalmat!*

A magas harcos arcára kiülő véres vigyor félelmetes volt.

– Ah, szóval mégis odabent vagy! De azt hiszem, rejtőzködsz, s az igazságból hamis emlékeket kreálsz. Elbújsz, te álszent, átkozott nőszemély! – mosolya megkeményedett. – Akkor viszont tudnod kell, hogy nem szabad próbára tenned a türelmem, Csontvető. Szélfogó. *Éjsötét... drága gyermekem...*

A Mhybe látta, hogy a lánya elsápad. *Kettejük között... a régi kapcsolat érzése... miért nem láttam ezt eddig? Itt régi emlékekről van szó, kapocsról, amely összeköti őket. A lányom és Kallor – nem, Kallor és a lányomban lakozó egyik lélek...*

Egy pillanattal később Ezüstróka visszafordult Dujekhez.

– Hogy a kérdésre is válaszoljak, Logrost és az alá tartozó klánokat az Első Trón őrzésével bízták meg. A többi sereg továbbállt, hogy levadásszák az utolsó jaghuta erődöket, a jaghuták pedig jégtorlaszokat emeltek. Az Omtose Phellack a jég Ürege, Legfőbb Ököl, egy halálosan hideg, és szinte teljesen élettelen hely. A világ veszélybe került a jaghuta varázslatok miatt... a tengerek szintje leesett, egész fajok pusztultak ki, minden hegy egy-egy határt alkotott. A lejtőkön fehér folyóként csorgott lefelé a

jég, gleccserekben. Volt, ahol egy mérföld vastag jégtakaró került a talajra. A halandókhoz hasonlóan, az Imassok elszórtan éltek, elveszett az egység. Nem tudtak átkelni ezeken az akadályokon. Éheztek...

– Jóval korábban elkezdődött már a háború a jaghuták ellen – vágott közbe Kallor. – Ők csak önvédelemből cselekedtek, ki ne tette volna a helyükben?

Ezüstróka vállat vont.

– Tellann halhatatlanokként, az Imassok már át tudtak kelni a jégen. A jaghuták kiirtása... költséges feladatnak bizonyult. Azért nem hallhattatok a seregekről, mert sokan közülük már elpusztultak, mások pedig a távoli délen, lakhatatlan területeken folytatják tovább a harcot.

A Legfőbb Ököl arcára fájdalmas kifejezés kúszott.

– A Logrosok maguk is elhagyták a birodalmat, eltűntek a Jhag Odhanban, aztán amikor visszatértek, már sokkal kevesebben voltak.

A lány bólintott.

– Válaszolt Logros népe a hívásra?

A lány elkomorodott.

– Ebben nem lehetek biztos; egyik sereggel kapcsolatban sem. Meghallották. Mind el fognak jönni, ha tudnak, és érzem, hogy egy sereg már igen közel van hozzánk. Legalábbis azt hiszem.

Annyi mindent nem mondasz el nekünk, lányom. Látom a szemeden. Attól félsz, hogy ha túl sok mindent elárulsz, a segélykérésedre nem érkezik *majd válasz.*

Dujek felsóhajtott, és a Hadúrhoz fordult, immár ő is tegezésbe váltva.

– Mondd, Caladan Brood, folytathatjuk közös stratégiánk kidolgozását?

A katonák visszahajoltak a térkép fölé, s a halkan kuncogó Banya is csatlakozott hozzájuk. Kis idő elteltével a Mhybe kézen fogta a lányát, és a sátor bejárata felé indult vele. Korlat csatlakozott hozzájuk. A Mhybe legnagyobb meglepetésére, Pálinkás is utánuk indult.

A parancsnoki sátor zsúfoltsága után jólesett nekik a délutáni hűs szellő. A kis csapat egy szó nélkül elsétált a Tiste Andii és barghaszt táborok határáig, majd ott egy kis tisztáson megálltak. Pálinkás Ezüstrókára függesztette szürke tekintetét.

– Szélfogó sok tulajdonságát felismerem benned, leányom. Mennyire emlékszel az ő életéből, emlékeiből?

– Arcokra emlékszem – felelte a lány bájos mosollyal. – És a hozzájuk kapcsolódó érzelmekre is, parancsnok. Te és én... egy ideig szövetségesek voltunk. Azt hiszem, talán barátok is...

A férfi komoran bólintott.

– Igen, azok voltunk. Emlékszel Fürge Benre? A csapatom többi tagjára? Na és Sokfürtre? Tajszkrennre? Emlékszel Paran kapitányra?

– Fürge Ben – suttogta a lány bizonytalanul. – Mágus? Hétvárosi... egy titokzatos férfi... igen – ismét elmosolyodott. – Fürge Ben. Sokfürt; nem barát volt, veszedelmes alak, fájdalmat okozott nekem...

– Már halott.

– Ez megnyugtat. Tajszkrenn nevét nem is olyan régen hallottam. Ő Laseen kedvelt Főmágusa. Amikor Szélfogó voltam, szembekerültünk egymással, csakúgy, mint amikor Éjsötét voltam. Nem ismeri a hűséget, nem ismeri a bizalmat; ha rá gondolok, összezavarodom.

– És a kapitány?

Volt a parancsnok hangjában valami, amire a Mhybe felkapta a fejét. Ezüstróka nem nézett Pálinkás szemébe.

– Már nagyon várom, hogy újra láthassam őt.

A parancsnok megköszörülte a torkát.

– Most Palásban van. Nem az én dolgom ugyan, kislány, de talán bele kellene gondolni, hogy milyen következményei lehetnek a találkozásnak, annak, hogy rájön... – szavai elhaltak, láthatóan nagyon zavarban volt.

A *szellemekre! Ez a Paran kapitány volt Szélfogó szeretője! Gondolhattam volna, hogy valami ilyesmi történik majd. Két felnőtt asszony lelke...*

– Ezüstróka... lányom...

– Már találkoztunk vele, anyám – mondta a lány. – Amikor észak felé tereltük a bhederincsordát. Emlékszel rá? A katonára, akin nem fogtak a lándzsáink? Akkor tudtam, már akkor éreztem, tudtam, hogy ki volt ő. – Visszafordult a parancsnokhoz: – Paran tud rólam. Kérlek, mondd el neki, hogy itt vagyok. Kérlek!

– Rendben van, kislány – Pálinkás felemelte a fejét, tekintete a barghaszt tábort fürkészte. – A Hídégetők... biztosan... meglátogatnak majd. A kapitány most az ő parancsnokuk. Biztos vagyok benne, hogy Fürge Ben és Kalapács örülnek majd, hogy újra megismerhetnek téged...

– Úgy érted, szeretnéd, ha megvizsgálnának engem – mondta Ezüstróka –, hogy el tudd dönteni, érdemes vagyok-e a támogatásodra. Ne félj, parancsnok, ez a terved egy cseppet sem zavar. Sok téren még önmagam előtt is rejtély vagyok, így aztán kíváncsian várom, mit deríthetnek ki.

Pálinkás szomorkásan elmosolyodott.

– Megvan benned a varázslónő nyers őszintesége, lányom, bár a szintén jellemző tapintatot még nem látom...

– Pálinkás parancsnok, azt hiszem, nekünk még lenne egy kis megbeszélnivalónk – szólalt meg Korlat.

– Igen, mondta a férfi.

A Tiste Andii a Mhybéhez és Ezüstrókához fordult.

– Egyelőre búcsút veszünk tőletek.

– Persze – felelte az idős asszony, aki próbálta leküzdeni lázadozó érzelmeit. *A katona, akin nem fogtak a lándzsáink – igen, gyermekem, emlékszem rá. Régi kérdések... most végre megkaptam rájuk a választ... de jött ezer másik, hogy ezt a vénasszonyt nyúzza* – Gyere, Ezüstróka, ideje visszatérni a rhivi hagyományok tanulmányozásaihoz.

– Igen, anyám.

Pálinkás figyelte a két távolodó rhivit.

– Túl sokat árult el, sokkal többet, mint kellett volna – mondta kisvártatva. – A tárgyalás remekül haladt, a kötelék már erősödött, aztán a gyermek megszólalt...

– Igen – dünnyögte Korlat. – Titkos tudás birtokosa, a T'lan Imassok tudásának ismerője. Ezredéves tudás ebből a világból. Annyi mindennek voltak tanúi azok az emberek... a Nyomorék Isten Bukásának, a Tiste Andiik érkezésének, a Sárkányok utolsó repülésének a Starvald Demelainba... – elhallgatott, tekintete fátyolossá vált.

Pálinkás egy darabig nézte őt, aztán megszólalt:

– Még sosem láttam, hogy egy Óriás Varjú ilyen nyilvánvalóan... zavarba jött volna.

Korlat elmosolyodott.

– Banya azt hiszi, hogy fajtája születésének titka nem ismeretes előttünk. Szégyenletes az eredetük; ők legalábbis így érzik. Fürkész másként látja a... morális kontextust, mint ahogy mi mind.

– Mit szégyellnek ennyire?

– Az Óriás Varjak természetellenes teremtmények. Annak az idegen lénynek a legyőzése, aki Nyomorék Isten néven vált ismertté... vad esemény volt. Leszakadt jó pár darab a testéből, s ezek aztán tűzgolyóként csapódtak a földre – egész kontinensek pusztultak el a nyomukban. Húsa és csontja darabjai szanaszét hevertek, rothadtak, ám valamiféle élet mégis megmaradt bennük. Ebből a húsból születtek meg az Óriás Varjak, akik magukban hordozzák a Nyomorék Isten hatalmának darabjait. Láttad már Banyát és a társait: elnyelik a varázslatok erejét, ez a fő fegyverük. Ha varázslattal támadnak egy Óriás Varjúra, azzal csak még erősebbé teszik a lényt, felerősítik immunitását. Banya az elsőszülött. Fürkész úgy hiszi, a benne rejlő erő... tekintélyes, ezért aztán a közelében tartja őt is, meg a fajtársait is. – A nő megtorpant, majd Pálinkáshoz fordult. – Pálinkás parancsnok, Darujhisztánban összecsaptunk egy mágusotokkal...

– Igen, Fürge Ben volt az. Hamarosan megérkezik ő is, és elmondja majd a véleményét a helyzetről.

– A férfi, akit korábban a gyermeknek is emlegetett – Korlat bólintott. – Bevallom, érzek némi csodálatot a varázsló iránt, és ezért már nagyon várom a vele való találkozást – tekintetük összekapcsolódott. – S annak is nagyon örülök, hogy téged megismertelek. Ezüstrókának igaza volt, amikor azt mondta, érdemes vagy a bizalomra. Azt hiszem, én is bízom benned.

A férfi zavartan tipródott.

– Korábban nem volt közöttünk sok kapcsolat, s a kevés találkozással nem szolgáltam rá a bizalomra. Mindenesetre megtisztelő, és igyekszem majd rászolgálni.

– A gyermekben ott van Szélfogó, a nő, aki jól ismer téged. Bár én sosem találkoztam a varázslónővel, úgy találom, hogy a nő, aki volt – és aki napról napra egyre határozottabban felbukkan a gyermek Ezüstrókában –, csodálatos tulajdonságokkal bírt.

Pálinkás lassan bólintott.

– Ő... jó barát volt.

– Mennyit tudsz az eseményekről, amelyek ehhez az... újjászületéshez vezettek?

– Attól tartok, nem eleget – felelte a férfi. – Szélfogó halálhírét Paran hozta, aki megtalálta a... maradványokat. Szélfogó egy thelomen Főmágus, Bellurdan ölelésében halt meg. A férfi a párja, Éjsötét holttestével ment ki a pusztába, valószínűleg azért, hogy eltemesse őt. Szélfogó ekkor már menekült, és Bellurdant feltehetőleg utasították, hogy tegye őt ártalmatlanná. Amennyire én tudom, Ezüstróka igazat mond.

Korlat elfordította a tekintetét, és egy darabig hallgatott. Amikor végre megszólalt, kérdése hallatán – amely egyszerű volt és logikus – Pálinkás szíve meglódult.

– Parancsnok, mi érezzük a gyermekben Szélfogót és Éjsötétet. A jelenlétüket maga is elismerte, de most eltűnődtem, vajon hol lehet ez a thelomen, Bellurdan?

Pálinkás csak annyira volt képes, hogy nagy levegőt vegyen, és megrázza a fejét. *Istenem, nem tudom...*

Negyedik fejezet

Ők hárman, ők hárman adták a formákat,
és a világ felszíne alatt csak ők rejtőznek,
ők hárman, ők a történetek csontvázai.
Hideg Éj Nővér! Árulásra virradtál!
Úgy döntöttél, bízol a késben, de szívedbe fúlt.
Drakonusz, Tiam vére! A sötétség azért született,
hogy magához ölelje lelkedet s e láncokat,
melyek most fogva tartanak, te magad munkáltad.
K'rul, a te utadat az Alvó Istennő választotta,
ezer és még több éve már, s ő még mindig alszik,
miközben te felébredtél – eljött az idő, Ősi Isten,
hogy ismét a halandók közé lépj,
s fájdalmad édes ajándékká váltsd.

Anomandaris
Halász Kel Tath

Jeges Menakiszt és Pihét tetőtől talpig sár borította, amikor előjöttek az emelkedőre érő kocsi mögül. Zsémbes vigyorogva nézte őket, és hátradőlt a bakon.

– Nem jó ötlet veled sorsot húzni – dünnyögte Pihe. – Mindig te nyersz, te átkozott!

Jeges elkeseredetten bámult le tönkrement ruhájára.

– Callowsi bőr. Sosem lesz már ugyanolyan – jégkék pillantást lövellt Zsémbesre. – A fenébe is, te vagy a legmagasabb közöttünk. Neked ott kellett volna lenni hátul, és tolnod kellett volna, a bakon való pöffeszkedés helyett. Így lett volna igazságos, mindegy, mi jött ki a sorshúzáson.

– Kemény lecke, de ilyen az élet – mondta a férfi széles vigyorral. Jeges finom, zöld-fekete ruháját barna nyálka borította. Sűrű, fekete haja az arcába lógott, s tejszerű víz csöpögött belőle. – Mindenesetre, mára ennyi, úgyhogy húzzuk ki oldalra ezt a kocsit. Úgy fest, rátok férne egy jó úszás.

– A Csuklyás vigyen el – csattant fel Pihe. – Mit gondolsz, mit csináltunk eddig?

– A hangok alapján azt mondanám, hogy fuldokoltatok. Egyébként a tiszta víz mindig a felső folyásnál van. – Zsémbes összeszedte a szárat. Az átkelés után a lovak fáradtak voltak, és a kapitánynak nógatnia kellett őket egy kicsit, hogy ismét

elinduljanak. Az átkelő után nem sokkal, az út egyik oldalán megállította a kocsit. Más kereskedők is táboroztak a közelben, olyanok, akik szintén éppen csak túl voltak az átkelésen, és olyanok is, akik még előtte álltak, Darujhisztán felé utazva. Az elmúlt napokban a helyzet, ha lehet, még kaotikusabbá vált. Az átkelőben egykoron lefektetett köveket vagy arrébb lökdösték már, vagy mélyebbre tapostták az iszapban.

Négy órába telt átjutni a túloldalra, s közben Zsémbes nem is egyszer kételkedett abban, hogy egyáltalán sikerülni fog. Lemászott a bakról, és ellátta a lovakat. Közben Jeges és Pihe egymást ugratva vonult el a folyóhoz.

Zsémbes nyugtalan pillantást vetett a hatalmas hintó felé, amely előttük kelt át a gázlón, s amely most tőlük ötven méterre állt. Nem volt igazságos fogadás. *Ezt szeretem a legjobban.* Két társa meg volt róla győződve, hogy aznap gazdájuk, Keruli kocsija nem jut át a gázlón. Biztosak voltak benne, hogy leragad majd előttük az otromba kocsi, és napokig pihen majd a folyó közepén, mire a többi kereskedő elég türelmetlenné válik ahhoz, hogy saját embereivel járuljon hozzá az akadály elmozdításához.

Zsémbes azonban ellenük fogadott. Brokát és Nyársas Korbál olyan embereknek tűntek, akik nem tűrik a kényelmetlenséget. *Különben is, varázslók, vagy mik.* Szolgájuk, Mocsári Emancipor még arra sem vette a fáradságot, hogy leszálljon a bakról, hiszen elég volt a szárral jeleznie az ökröknek, s azok már mentek is előre. A hatalmas tákolmány mintha a vízen siklott volna – nem imbolygott egy kicsit sem, pedig Zsémbes tudta, hogy a talaj a kerekek alatt meglehetősen egyenetlen. *Nem volt igazságos a fogadás, ez igaz. Viszont száraz a ruhám, és tiszta vagyok* – gondolta magában Zsémbes.

A természetellenes eseménynek sok tanúja akadt, így a mágusok jelenlegi táborát általában messzire elkerülték az emberek. Zsémbes ezért csodálkozva figyelte azt a karavánőrt, aki egyenesen a kerülni való kocsi felé tartott. Jól ismerte az illetőt: daru férfi volt, bizonyos Gubó, aki általában kisebb karavánokhoz szerződött, s olyan kereskedőket kísért, akik éppen csak tudtak neki fizetni. Egyedül szeretett dolgozni – Zsémbes pontosan tudta, mi ennek az oka.

Gubó gazdája kicsivel korábban, aznap megkísérelte az átkelést. Az összetákolt szekér azonban a folyó közepén darabokra esett, a fadarabok és a batyuk – bennük a drága áruval – elúsztak, miközben a kereskedő fuldoklott. Gubónak sikerült megmentenie megbízóját, ám a rakomány elvesztésével a szerződés semmissé vált. Miután elintézte, hogy a kereskedő egy másik szekéren visszajusson Darujhisztánba, munkaadója kurtán és hálátlanul kirúgta őt.

Zsémbes arra számított, hogy kollégája maga is visszamegy a városba. Gubónak volt egy szép, egészséges és jól felszerelt lova. Maximum három napig tartott volna vele az út. Ám ő itt maradt, magas, vékony alakját tetőtől talpig őri egyenruha borította, páncélingét frissen olajozták, nyílpuska a hátán, kard az oldalán, s elmélyülten beszélgetett Mocsári Emanciporral.

Zsémbes nem hallott ugyan egy szót sem, ám a két férfi hanglejtéséből követni tudta a beszélgetés menetét. Néhány mondat után látta, hogy Gubó tartása megroggyan. Az ősz szakállú őr elfordította a tekintetét. Mocsári Emancipor vállat

vont, és elbocsátóan félig elfordult.

Aztán mindkét férfi a kocsi felé nézett, és egy pillanat múlva Brokát lépett elő az utastérből, széles vállán a fekete bőrköpönyeggel. Gubó a varázsló figyelmének középpontjában ismét kihúzta magát, tömör választ adott a neki feltett néhány szűkszavú kérdésre, aztán tisztelettel fejet hajtott. Brokát öreg szolgája vállára tette a kezét, s az öregember kis híján összecsuklott a könnyű érintéstől.

Zsémbes együtt érzően mosolygott. *Igen, ennek a mágusnak az érintésétől egy átlagembernek rögtön tele lenne a gatyája, a Királynő tudja... Beru vigyázzon rá, Gubó éppen most szegődött el melléjük. Remélem, nem fogja megbánni.*

Darujhisztánban a lakóövezeti tüzek gyakran halállal végződtek – főleg, ha gáz is volt az érintett részen. A tűzvész, amely megölte Gubó anyját, feleségét és négy gyermekét, különösen súlyos volt. A férfi lelki felépülésén az is sokat lassított, hogy a tűz idején ő a háztól alig száz méterre feküdt egy sikátorban, részegen. Zsémbes – a legtöbb őrkollégával egyetemben – azt hitte, hogy az eset után Gubó még többször nyúl majd az üveg után. Ehelyett a férfi éppen az ellenkezőjét cselekedte. Jobban vonzotta a szegény, sebezhető kereskedőkkel való magányos szerződés, mint a masszív részegek lassú, de biztos pusztulása. A szegény kereskedőket jóval gyakrabban támadták meg, mint a gazdagokat. *A fickó meg akar halni, ez biztos. Gyorsan, de dicsőségesen. Mindenképpen harcolni akar, csata közben szeretne odaveszni – mint a családja, amely küzdött a tűz ellen. Józanul – a tragédia napja óta pedig egyáltalán nem ivott – Gubó hihetetlenül jól harcol. Ezt legalább tucatnyi átvágott torkú rabló szelleme bizonyíthatná.*

A jeges iszonyat, amely Brokát és főleg Nyársas Korbál körül érződött a levegőben, elriasztotta volna bármelyik épeszű karavánőrt. De egy olyan férfi, aki már a halálba vágyik, másként értelmezi a dolgokat...

Ah, Gubó barátom, remélem, nem bánod majd meg ezt a választást. Kétségtelen, hogy két új gazdád körül csak úgy kavarog a kegyetlenség és az iszonyat, de nem valószínű, hogy ennek az áldozatává válsz majd – inkább csak a tanúja leszel mindennek. Hát nem szenvedtél még eleget?

Gubó elindult, hogy összeszedje a holmiját meg a lovát. Mire visszatért, Zsémbes már megrakta a tábortüzet. Figyelte Gubót, ahogy az elpakolta a dolgait, és váltott pár szót Mocsári Emanciporral, aki már elkezdte főzni a vacsorájukat. Aztán Gubó megfordult, és tekintete találkozott Zsémbesével.

Gubó odasétált hozzá.

– A változások napja, Gubó barátom – mondta Zsémbes a tűzhely mellett guggolva. – Teát főzök Jegesnek és Pihének, akik bármelyik percben itt lehetnek. Nincs kedved inni egy csészével?

– Kedves tőled, Zsémbes. Elfogadom a teát – közelebb lépett a kapitányhoz.

– Igazán nagy pech, hogy ez történt Murk szekerével.

– Én figyelmeztettem, hogy nem kellene megpróbálnia, ő pedig nem fogadta meg a tanácsom.

– Akkor sem változtatott az álláspontján, amikor kihúztad őt a folyóból, és kipumpáltad a vizet a tüdejéből?

Gubó vállat vont.

– Azt hiszem, a Csuklyás közelsége eléggé rosszkedvűvé tette – új gazdáinak kocsija felé nézett, szomorú szeme sarkába ráncok gyűltek. – Te már beszélgettél velük, ugye?

Zsémbes a tűzbe köpött.

– Igen. Jobban örültem volna, ha meghallgatod a tanácsom, mielőtt leszerződsz hozzájuk.

– Mindig is adtam a szavadra, Zsémbes, de most nem tudtál volna eltéríteni a szándékomtól.

– Tudom, úgyhogy nem beszélek róluk többet.

– A másik fickó... – mondta Gubó, miközben elfogadta a csészét. Két kezébe vette az edényt, és fújni kezdte a forró italt. – Már láttam őt korábban.

– Nyársas Korbált.

– Ahogy mondod. Ő a gyilkos, érted?

– Hogy őszinte legyek, nem látok túl nagy különbséget kettejük között.

Gubó a fejét rázta.

– Nem, félreértesz. Még Darujhisztánban történt, nem emlékszel? Két héten át, szörnyen megcsonkított testeket találtak a Gadrobi Negyedben, minden áldott éjjel. Aztán a nyomozás vezetői egy mágus segítségét kérték, és ez olyan volt, mintha belerúgtak volna egy darázsfészekbe: a mágus felfedezett valamit, amitől nagyon megrémült. Csendes ügy volt, ezt elismerem, de nekem sikerült megtudni, hogy mi történt ezután. Felfogadták Örvény Ligáját. Maga a Tanács adta ki a megbízást a merénylőknek. Találjátok meg a gyilkost, ezt mondták nekik, vessetek be minden módszert, törvényest és törvénytelent egyaránt. Aztán a gyilkosságok abbamaradtak...

– Halványan rémlik valami az ügyről – dünnyögte Zsémbes, a szemöldökét ráncolva.

– Az egyik fogadóban voltál, nem? Nem láttál, nem hallottál napokon át.

Zsémbes elfintorodott.

– Csak Lethrót láttam; elmentem egy útra, és mire visszaértem...

– Fogta magát, és férjhez ment valaki máshoz – fejezte be a mondatot Gubó, bólogatva.

– Nem egyszerűen csak valaki máshoz – fortyant fel Zsémbes. – Ahhoz a felfuvalkodott hólyag Parsemóhoz...

– Már emlékszem, az egyik régi munkaadód volt. Mindegy. Ki volt a gyilkos, és miért maradt abba a gyilkosságsorozat? Örvény Ligája nem tartott igényt a Tanács vérdíjára. Azért nem volt több gyilkosság, mert a gyilkos elhagyta a várost. – Gubó a hatalmas kocsi felé intett a szemével. – Ő volt az. Nyársas Korbál. A kerek arcú, kövér szájú férfi.

– Miért vagy ebben olyan biztos, Gubó? – a levegő közben lehűlt körülöttük. Zsémbes töltött magának még egy csésze teát.

A férfi vállat vont, és a tüzet bámulta meredten.

– Egyszerűen csak tudom. Ki nézné tétlenül, hogy ártatlanokat gyilkolnak meg?

A fenébe is, Gubó. Értem én a kérdés mindkét oldalát – ugye? Meg akarod őt ölni,

vagy legalább bele akarsz halni abba, hogy megpróbálod őt megölni.

– Figyelj rám, barátom, lehet, hogy már átléptük a város közigazgatási határát, de ha a darujhisztáni mágusok tényleg annyira meg voltak rémülve, és ha Örvény emberei még mindig igényt tartanak a díjra, akkor nem számít, hol a város határa. Üzennünk kellene haza, feltéve, hogy igazad van, és bizonyítani is tudod a teóriádat, Gubó. Közben neked csak figyelni kellene a fickót. Semmi többet nem kéne tenned. Ő varázsló, ezt jól jegyezd meg. Nem lenne esélyed sem ellene. Hagyd a kivégzést a merénylőkre és a mágusokra.

Gubó felnézett, mivel ekkor megérkezett Pihe és Jeges Menakisz. A két őr csendben lépkedett feléjük, mindketten pokrócba burkolóztak, kimosott ruhájukat a kezükben fogták. Gondterhelt arckifejezésükből Zsémbes arra következtetett, sajnos tisztán hallották az utolsó mondatot.

– Azt hittem, már félúton jársz Darujhisztán felé – szólalt meg Pihe.

Gubó a bögre pereme felett szemügyre vette az őrt.

– Annyira tiszta vagy, hogy alig ismerlek meg, barátom.

– Nagyon vicces.

– Hogy válaszoljak a kérdésedre, Pihe, találtam magamnak új munkaadót.

– Te idióta! – csattant fel Jeges. – Mikor jön már meg az eszed, Gubó? Évek óta nem mosolyogtál, és nem villant fény a szemedben. Hány medvecsapdába dugod még bele a fejed, barátom?

– Sokba, egészen addig, amíg egy rám nem csapódik – felelte Gubó, s Jeges sötét, dühös szemébe nézett. Felkelt, és oldalra löttyintette a bögrében maradt teafüvet. – Köszönöm a teát... és a tanácsot, Zsémbes barátom – biccentett Pihenek, aztán Jegesnek, és elindult vissza, Brokát kocsija felé.

Zsémbes felnézett Jegesre.

– Jó kis taktika, kedveském.

A lány felszisszent.

– Ez a fickó őrült. Ha engem kérdeztek, egy női kézre lenne szükség a kardja markolatán. Az rendbe hozná.

Pihe felhorkant.

– Tán jelentkeznél a feladatra?

Jeges Menakisz vállat vont.

– Nem a külseje fogja meg az embert, hanem a viselkedése. Ellentétben veled, te majom.

– Csak kedveskedni akarsz, igaz? – Pihe Zsémbesre vigyorgott. – Hé, igazán eltörhetnéd megint az orromat: kiegyenesítenénk, és megint olyan lennék, mint új koromban. Mit mondasz, Jeges? Megnyílnának nekem szíved vasszirmai?

A lány felvihogott.

– Mindenki tudja, hogy az a kétkezes kard csak egy kétségbeesett ellensúlyozási kísérlet a részedről... pótolni, ami hiányzik...

– Azért el kell ismerned, hogy költői volt a megfogalmazás – mutatott rá Zsémbes. – Vasszirmok – nem is lehetett volna ennél pontosabb.

– Nincs is olyan, hogy vasszirom – morogta Jeges. – Nem nőnek a réten vasvirágok.

És a szív nem virág, hanem nagy, vörös, bonyolult szerv a mellkasban. Mi a költői abban, hogy semmi értelme annak, amit mondunk? Zsémbes, te is pont olyan idióta vagy, mint Gubó meg Pihe. Csupa keményfejű, eszetlen marha vesz körül.

– Ez a sorsod – mondta Zsémbes. – Tessék, igyál egy kis teát, szerintem rád fér egy kis... melegség.

A lány elfogadta a bögrét. Zsémbes és Pihe kerülték egymás tekintetét. Néhány perc után Jeges megköszörülte a torkát.

– Mi volt ez a szöveg arról, hogy a gyilkolást a merénylőkre kell hagyni? Milyen gubancba keveredett Gubó már megint?

Ah, Mowrira, hiszen tényleg kedveli a fickót – futott át Zsémbes agyán. A tűzre bámult, és belelökött pár trágyadarabot, mielőtt válaszolt volna.

– Vannak bizonyos... sejtései. Mi csak, hm, elméleti síkon beszéltünk...

– Persze, higgyem is el. Ki vele, ökörképű!

– Gubó velem akarta megbeszélni, és nem veled, Jeges – morogta Zsémbes dühösen. – Ha kérdésed van, neki tedd fel, engem meg hagyj ki ebből!

– Így lesz, a fenébe is.

– Kétlem, hogy jutnál vele valamire – kotyogta közbe Pihe meggondolatlanul. – Hiába meregetnéd a szemed, és csücsörítenéd a rózsás ajkadat...

– Ez az utolsó dolog, amit életedben látni fogsz, mielőtt a mellkasodban lévő bádogdobozba döfném a késem. Ja, majd dobok egy csókot közben.

Pihe bozontos szemöldöke fölszaladt.

– Bádogdoboz! Jeges, édesem, jól hallottam?

– Kuss, most nem vagyok olyan hangulatban.

– Te sosem vagy olyan hangulatban, Jeges.

A lány válaszként csak elmosolyodott.

– Ne is mondd, édes, értünk – sóhajtotta Zsémbes.

*

A kunyhó részegen támaszkodott Palás városfalának belső felén. Deszkákból, bőrökből és fűzfa palánkból összeácsolt tákolmány volt, udvarát fehér por, száraz bőrdarabok, törött cserépszilánkok és faforgács borította. A keskeny ajtó fölött egy bőrdarabon lakkozott kártyák törött darabjai libegtek a párás, forró levegőben.

Fürge Ben megállt, körbenézett a koszos kis utcában, majd belépett az udvarba. Bentről kuncogás hallatszott. A varázsló az égre emelte a tekintetét, majd a bajsza alatt motyogva, az ajtónyílásra erősített bőrdarab felé nyúlt.

– Ne lökd be! – visította egy hang az ajtó mögül. – Kifelé nyílik, te sivatagi kígyó!

Fürge Ben vállat vont, és maga felé nyitotta az ajtót.

– Csak a bolondok nyomják befelé! – sziszegte az öregasszony, aki az ajtó előtt ült törökülésben egy gyékényen. – Megütik a térdemet! Zúzódások és még annál is rosszabb sérülések kínoznak, amikor bolondok jönnek hozzám látogatóba! Ah, Raraku szagát érzem. Vagy tán tévedek?

A varázsló bekukkantott a kunyhóba.

– A Csuklyásra, hiszen csak te férsz el idebent! – a falakról, az alacsony mennyezetről, különböző tárgyak lógtak. Minden sarok árnyak közé burkolózott, s a levegőben még mindig érződött az előző éjjel hűvössége.

– Csak én! – kuncogta az öregasszony. Arca alig volt több csontnál és némi bőrnél, feje búbján pedig nem volt haj, csak sok-sok anyajegy. – Mutasd, mid van, sokfejű kígyó, ajándékom az átkok megtörése! – szakadt ruhája fodrai közül előhúzott egy fakártyát, s remegő kézzel maga elé tartotta. – Küldd üzeneted az Üregembe, s alakjuk ide rajzolódik, igazzá forrja magát...

– Nem átkozódunk, asszony – mondta Fürge Ben. Leguggolt, hogy tekintete egy vonalban legyen a boszorkányéval. – Csak kérdeznék.

A kártya eltűnt a ruha alatt. A boszorkány elkomorodott.

– A válaszok sokba kerülnek. A válaszok többet érnek az átkok megtörésénél. A válaszokat nem könnyű megtalálni...

– Rendben, jól van, mennyi lesz?

– Mondd a pénzed színét, tizenkét lelkű.

– Arany.

– Akkor arany kanta legyen, válaszonként egy darab...

– Feltéve, ha érdemes választ adsz.

– Rendben.

– Hamvas Álma.

– Mi van vele?

– Miért van? – az öregasszony fogatlan szája kinyílt, a banya levegő után kapott. – Miért alszik az istennő, banya? Tudja valaki? Te tudod?

– Te tanult ember vagy...

– Minden, amit olvastam, csak teória volt. Senki sem tudja biztosan. A tudósok nem tudják a választ, de a Tennes legöregebb boszorkánya talán igen. Mondd csak, miért alszik Hamvas?

– Néhány válaszhoz nem juthatunk el egyenesen. Kérdezz valami mást, Raraku gyermeke.

Fürge Ben felsóhajtott, lehajtotta a fejét, egy percig nézegette a földet, aztán megszólalt.

– Azt mondják, a föld megremeg, és az olvadt kő vérként a felszínre folyik, amikor Hamvas közel kerül az ébrenléthez.

– Ezt mondják.

– És azt is, hogy ha felébredne, akkor minden élet elpusztulna.

– Ezt is mondják.

– Nos?

– Nos, semmi. A föld remeg, a hegyek felrobbannak, forró folyók törnek a felszínre. Természetes dolgok ezek egy olyan világban, amelynek lelke izzó fehér. Minden az ok és okozat rabja. A világ olyan, mint egy bogár galacsinlabdája, s a nap körül kering, attól jó messze. A felszín darabjai úszkálnak az olvadt kőzet tengerén. Néha a darabok egymásnak ütköznek. Néha elszakadnak egymástól. Húzza-vonja őket az árapály, akárcsak a tengereket.

– És ebben a világban hol él az istennő?

– Ő volt a tojás a galacsinban. Már régen kikelt. Gondolatai a talpunk alatti, láthatatlan folyókon járnak. Ő a lét fájdalma. A kaptár királynője, mi meg az ő katonái és dolgozói vagyunk. S bizonyos időközönként... *kirajzunk.*

– Az Üregekbe?

Az öregasszony vállat vont.

– Minden úton, amit csak találunk.

– Hamvas beteg.

– Igen.

Fürge Ben látta, hogy a boszorkány szemében érdeklődés csillan. Gondolkodott egy percig, aztán megismételte fő kérdését:

– Miért alszik Hamvas?

– Még nincs itt az ideje. Kérdezz valami mást!

A varázsló elkomorodott, félrefordította a tekintetét.

– Dolgozók és katonák... ez olyan, mintha rabszolgák lennénk.

– Ő nem követel semmit, amit teszünk, azt magunk miatt tesszük. Harcolunk, hogy védelmezzünk, vagy hogy többet szerezzünk. Arra törekszünk, hogy eltüntessük ellenfeleinket. Harcolunk félelemből, gyűlöletből, irigységből, dicsőségért, hűségből és még egy csomó egyéb ürügyre hivatkozva. De bármit teszünk is, az őt szolgálja... teljesen mindegy, mit cselekszünk. Ő nem gonosz, Adaephon Delat, hanem az erkölcs fölött áll. Akár élünk, akár elpusztítjuk magunkat, neki mindegy – egyszerűen csak szül egy újabb fajt, és kezdődik minden elölről.

– Úgy beszélsz a világról, mintha azt csak a természeti törvények irányítanák. Ennyiről volna szó csupán?

– Nem, a végén minden élőnek a lelke, elméje megfogalmazza, mi a valóság – legalábbis, hogy mi számunkra a valóság.

– Ez tautológia.

– Az.

– Hamvas okozza a reakciónkat?

– Ahá, oldalazva haladsz, mint a sivatagi kígyó, hiszen valóban az vagy! Most mondd a kérdésed!

– Miért alszik Hamvas?

– Azért alszik, hogy... *álmodjon.*

Fürge Ben egy ideig nem mondott erre semmit. Amikor végre az öregasszony szemébe nézett, meglátta benne legrosszabb félelmei igazolását.

– Beteg – mondta.

A boszorkány bólintott.

– Lázas.

– És az álmai...

– A delírium, fiam. Az álmai rémálmokká válnak.

– Ki kell találnom valamit, hogy megszüntessem a fertőzést, mert szerintem a láz nem lesz elegendő ellene. A hőség, amely a tisztulást hivatott elhozni, éppen ennek az ellenkezőjét eredményezi.

– Akkor hát gondolkodj a megoldáson, kedves dolgozó.
– Lehet, hogy segítségre lesz majd szükségem.
A boszorkány tenyérrel felfelé kinyújtotta ráncos kezét. Fürge Ben az inge alá kotort, majd előhúzott onnan egy víz koptatta kavicsot. A várakozó kézbe helyezte.
– Ha eljön az idő, hívj engem, Adaephon Delat.
– Így lesz. Köszönöm, asszonyom – kettejük közé, a földre helyezett egy zacskót, teli arany kantákkal. A boszorkány kuncogott. Ben hátrálni kezdett.
– Most már csukd be azt az ajtót, jobban szeretem a hűvöst!
Ahogy a varázsló a sikátorban sétált, gondolatai szabadon kavarogtak, s a megérzéseire hagyatkozott; a legtöbb gondolatmenet azonban hamis volt, és nem vezetett sehová. Egy apróság azonban nem tágított a fejéből, bár először nem látta sok értelmét – furcsaság volt csupán, semmi több: *ő a hűvöset szereti. Furcsa. A legtöbb idős ember a meleget szereti, minden mennyiségben...*

Paran kapitány a főhadiszállás agyagfalánál, a bejárat mellett pillantotta meg Fürge Bent. A férfi összefonta a karját, és rosszkedvűnek látszott. Az őrségben lévő négy katona a mágustól úgy tízlépésnyire gyűlt össze, arcukon nyugtalanság, bizonytalanság látszott. Paran száron továbbvezette lovát, majd a szárat átadta egy, az épület ajtaján kilépő lovásznak. Ezután Fürge Benhez vonult.
– Elég vacakul nézel ki, mágus; ez nyugtalanná tesz.
A hétvárosi mágus komoran felnézett.
– Nem akarod tudni, kapitány. Hidd el nekem.
– Ha kapcsolatban van a Hídégetőkkel, akkor tudnom kell, Fürge Ben...
– A Hídégetőkkel? – a mágus színtelenül felnevetett. – Ez sokkal messzebbre nyúlik, mint egy maréknyi, fejfájást okozó katona, uram. Pillanatnyilag azonban még nem állok készen a megoldással. Amikor meglesz a terv, azonnal megosztom veled. Közben talán jobb lenne, ha szereznél egy friss hátast. Csatlakoznunk kell Pálinkáshoz és Dujekhez Brood táborában. Méghozzá most, azonnal.
– Az egész csapattal? Hiszen éppen most helyeztem el őket!
– Nem, uram. Csak négyen megyünk, te, én, Kalapács és Inda. Ha jól értem, van valami... váratlan fejlemény, de ne kérdezd, hogy mi, mert esküszöm, hogy nem tudok semmit.
Paran elfintorodott.
– Már elküldtem a másik kettőért, uram.
– Rendben van. Akkor hát szerzek magamnak egy másik hátast – a kapitány megfordult, és az épület felé indult. Közben próbált megfeledkezni a gyomrát kínzó tüzes fájdalomról. Minden túl hosszú ideig tartott. A hadsereg már hónapok óta itt ült Palásban, és a város nem akarta, hogy itt legyenek. A törvényen kívül helyezés miatt nem érkezett semmiféle birodalmi támogatás, és az adminisztratív infrastruktúra kiépülése híján nem szabadultak a megszálló hadsereg feszült, kényelmetlen helyzetéből.
A malaza hódítási szisztéma egy sor szabályt követett, ettől volt hatásos és rendszerezett. A győztes hadseregnek sosem volt szabad sokáig a városban maradni,

csak amíg sikerül biztosítani a békét, és átadni a hatalmat egy működőképes, hatékony, malaza típusú helyi kormánynak. A kormányzás nem tartozott a hadsereg feladatai közé – a legegyszerűbben a helyi gazdaság bürokratikus manipulálásával lehetett ezt megvalósítani. *„Fogd a szárat, és elég egyet füttyenteni, mindenki táncra perdül.”* – ez volt a Császár fő jelmondata, amelynek igazát újra meg újra bebizonyította. A Császárnő éppen ezért nem is változtatott semmit a módszeren. Az irányítás megszerzésében benne foglaltatott a törvényes jogok kézben tartása, csakúgy, mint az éppen működő feketepiacba való alapos beépülés. *„Mivel sosem irthatjuk ki gyökerestől a feketepiacot, a legjobb, ha mi magunk működtetjük azt.”* Ez pedig a Karmosok feladatai közé tartozott.

De itt nincsenek Karmos ügynökök, ugye? Aktakukacok sincsenek. Nem mi irányítjuk a feketepiacot. Még a felszíni gazdaságot sem tudjuk irányítani, hogy a civil irányításról már ne is beszéljünk. De úgy folytatjuk tovább, mintha már érkezne a birodalmi támogatás, pedig biztosan nem érkezik semmi ilyesmi. Egyáltalán nem értem ezt az egészet – gondolta magában Paran.

Darujhisztán aranyai nélkül Dujek hadserege éhezne. Már elkezdődött volna a dezertálások sora, katona katona után hagyná el a sereget abban a reményben, hogy ismét csatlakozhat valamely birodalmi sereghez, esetleg egy helyi zsoldoscsapathoz, netán karavánhoz. Félkarú serege a szeme láttára olvadna semmivé. Az éhség ugyanis mindig erősebb, mint a hűség.

Némi kavarodás után az istállósok találtak Parannak egy másik lovat. Fáradtan a nyeregbe lendült, és elindult kifelé az épületből. A délutáni napsugarak hűvös árnyékokat vetettek a kifehéredett utcákra. Palás lakói lassan kibújtak az utcákra, bár csak kevesen lézengtek a malaza főhadiszállás és barakkok környékén. Az őrökben egészséges gyanakvás fejlődött ki mindenkivel szemben, és a karjukban tartott birodalmi nyílpuska mindig töltve volt.

A főhadiszállás bejáratában nemrégen vért ontottak, ahogy magában az épületben is. Az Árnyak egyik Kopója támadt a bentiekre, nem is olyan régen, s tucatnyi halottat hagyott hátra. Paran emlékei az eseményt illetően még mindig hiányosak voltak. A bestiát Szélfogó űzte el... a kapitány segítségével. A főhadiszállás előtt posztoló őrök számára azonban ez az éjszaka rémálommá vált. Fájdalmasan felkészületlenül érte őket a csapás, s ez nem fordulhatott elő soha többé. Egy hasonló Kopó persze most is nyugodtan lemészárolhatta volna őket, de legalább harcban estek volna el, nem a szájukat tátva.

Paran megtalálta Fürge Bent, Kalapácsot és Indát. Mindhárman a lovuk mellett várták a kapitányt. Hármuk közül a kapitány Indát ismerte a legkevésbé. Az alacsony, kopasz férfi képességei a varázslástól az utászkodásig terjedtek, legalábbis ő ezt hallotta róla. Folyton savanyú arca nem keltette azt a vágyat a kapitányban, hogy szóba elegyedjen vele, s elég taszító volt a combig érő, büdös, szürke-fekete szőring is, amelyet mindig viselt – állítólag halott anyja hajából szőtték neki. Ahogy Paran a férfi mellé ért, szemügyre vette az inget. A Csuklyás szakállára, ez tényleg olyan, mint egy öregasszony haja! A felismeréstől csak erősödött a hányingere.

– Mehetünk, Inda.

– Igen, kapitány; bár elég kemény lesz átverekedni magunkat az Északi Piactérnél.
– Akkor keress kerülőutat.
– A sikátorok nem túl biztonságosak, uram...
– Akkor meg nyisd meg az Üregedet, és véreztesd meg annyira, hogy mindenkinek felálljon a szőr a hátán. Ezt meg tudod tenni, vagy nem?
Inda Fürge Benre pillantott.
– Uh, uram, az Üregem... bajt jelez.
– Súlyos bajt?
– Nos, nem igazán...
– Akkor hát folytasd.
– Igen, kapitány.
Fürge Ben kifejezéstelen arccal hátra irányította a lovát, míg a szintén hallgatag Kalapács Paran mellett lovagolt.
– Van valami tipped, hogy mi történhet Brood táborában, Kalapács? – kérdezte a kapitány.
– Semmi kézzel fogható, uram – felelte Kalapács. – Csak... megérzések. – Paran kérdő pillantása láttán folytatta: – Igazi erőfergeteg van odaát, uram. Nem csak Broodról és a Tiste Andiikról beszélek – őket ismerem. Csakúgy, mint Kallor erejét. Nem, van ott még valami más is. Egy másik erő. Régi, mégis fiatal. Talán a T'lan Imassok jellegével...
– T'lan Imassok?
– Talán – az igazság az, kapitány, hogy nem vagyok benne biztos. De azt tudom, hogy erősebb az összes többinél.
Paran erre már felkapta a fejét.
A közelben macska nyávogott, majd szürke villanást láttak, ahogy az állat átugrott egy kertfalon, és eltűnt a szemük elől. Újabb nyávogás hallatszott, ezúttal a keskeny kis utca túlsó végéből. Paran hátán végigfutott a hideg. Megrázta magát.
– Más sem hiányzik még az életünkből, mint egy újabb játékos. A helyzet már így is elég bonyolult...
Előttük, az egyik sikátor torkából, két veszettül verekedő kutya hömpölygött elő. Az acsarkodó, fogcsattogtató kutyák elől egy ijedt macska menekült cikcakkban. A lovak sunyítani kezdtek, hátracsapták fülüket. A jobbjukon lévő víznyelőben a kapitány – legnagyobb rémületére – tucatnyi patkányt pillantott meg, amelyek velük egy irányba haladtak.
– A fenébe is, mi...
– Inda! – szólt előre Fürge Ben.
Az elöl lovagló mágus hátrafordult, ráncos arcán szerencsétlen kifejezéssel.
– Fogd vissza egy kicsit! – mondta neki Fürge Ben, cseppet sem barátságtalan hangon.
Inda bólintott, és ismét előrefordult. Paran elhessegetett néhány szemtelen legyet az arca elől.
– Kalapács, milyen Üreget használ Inda? – kérdezte halkan.
– Nem az Üreggel van gond, uram, hanem azzal, ahogy megidézi. Mindent

figyelembe véve, ez még egészen könnyed volt.

– Igazi rémálom lehet a lovasságunknak...

– Mi gyalogos katonák vagyunk, uram – mutatott rá Kalapács száraz vigyorral. – Mindenesetre a saját szememmel láttam, ahogy egy egész csapatnyi ellenséget futamított meg egy szál magában. Gondolom, mondanom sem kell, igen hasznos bajtárs...

Paran még sosem látott olyat, hogy egy macska fejjel a falnak rohant volna. A tompa puffanást őrült kaparászás követte, ahogy a macska meglepetten hátraugrott. A kis közjáték felkeltette a két kutya figyelmét is. Egy pillanat múlva már robogtak is a macska után. Mindhárman eltűntek egy másik sikátorban.

A kapitány idegei pattanásig feszültek, ráadásul a gyomra is rendetlenkedett. *Szólhatnék Fürge Bennek, hogy vegye át a feladatot, de az ő erejét biztosan észrevennék – messziről megéreznék –, és ezt inkább nem kockáztatnám, és azt hiszem, ő sem.*

Minden ház, amely mellett elhaladtak, felbolydult – macskák fújtak, kutyák vonyítottak és ugattak, marhák bőgtek. A csapat körül patkányok rajzottak, lelketlenül, mint a gépek. Amikor Paran úgy gondolta, hogy már átértek a piac vonzáskörzetén, szólt Indának, hogy zárja be az Üregét. A férfi álmos bólintással így is tett.

Kicsivel később elérték az Északi Kaput, és rátértek arra a területre, amely nemrég csatatér volt. Ha valaki alaposabban körülnézett a füves pusztán, még felfedezhette az ostrom emlékeit. Rothadó ruhafoszlányok, pengék csillogása, fehérre fakult csontszilánkok látszottak helyenként. Tőlük balra, úgy kétszáz méterre, nyári virágok színezték kékre a frissen emelt tömegsír dombját, s ahogy a nap lejjebb ereszkedett a dombok között, úgy látszott az új sír egyre sötétebb kéknek.

Paran örült, hogy a síkság viszonylag csendes, bár a levegő nehéz volt és kavargott is a nyugodni nem tudó halottak miatt. Ahogy átkeltek a mezőn, a holtak nyughatatlansága lassan velőig átitatta a kapitányt is. *Úgy fest, nekem mindig az ilyen helyek jutnak. Azóta az átkozott nap óta, Itko Kanban, amikor dühös darazsak csipkedtek, amiért megzavartam véres lakomájukat, folyton a Csuklyás nyomában botladozom. Olyan, mintha egész életemben nem láttam volna semmi mást, csak háborút meg halált, pedig valójában ez csak az utóbbi pár évben volt így. Álmok Királynője, olyan öregnek érzem magam...* Elkomorodott. Az önsajnálat gyorsan eluralkodott az ember gondolatmenetén, hacsak nem maradt tudatában annak, milyen fertőző és zsibbasztó ez az érzés.

Tulajdonságok, amelyeket anyámtól és apámtól örököltem. Valószínű, hogy Tavore a neki jutó részt is valahogyan rám tukmálta. Hideg és számító volt már gyermekként is, felnőttként pedig ez csak erősödött. Ha létezik valaki, aki meg tudja védeni a Házunkat Laseen bosszúhadjárata idején, az csakis Tavore lehet. Nekem biztosan felfordulna a gyomrom a módszereitől, de ő nem az a típus, aki emelt fővel elfogadja, ha veszít. Tehát jobb, hogy ő maradt otthon, és nem én. Mindezek ellenére, Paranban ott motoszkált a nyugtalanság. A törvényen kívül helyezés óta, gyakorlatilag semmit sem tudtak arról, mi is történik a Birodalom többi részében. Hallottak kósza híreket

arról, hogy Hétvárosban kitört a forradalom, bár ezt már sokszor megjósolták korábban is – mégsem következett be. Parannak kételyei voltak.

Mindegy, mi lesz, Tavore akkor is gondoskodik majd Felisinről. Ebben az egyben legalább biztos lehetek...

Kalapács szakította félbe a gondolatait.

– Azt hiszem, kapitány, hogy Brood parancsnoki sátra a Tiste Andii táborban van. Egyenesen előre kell menni.

– Inda egyetért veled – állapította meg a kapitány. A mágus pontosan afelé a furcsa, és még ilyen távolságból is hátborzongató táborrész felé vezette őket. Az őrkunyhóknál nem látszott egy lélek sem. Sőt, a kapitány az egész táborban nem látott senkit.

– Ezek szerint a tárgyalások úgy sikerültek, ahogy terveztük – jegyezte meg a felcser. – Még nem zúdítottak ránk nyílzáport.

– Ezt én is biztató jelnek találom – mondta Paran.

Inda egy főutcaféleségbe vezette őket a Tiste Andiik magas, karcsú sátrai között. Lassan alkonyodott, a sátorcölöpökhöz kötött anyagfoszlányok – melyeket már amúgy is megfakított a nap – tovább fakultak a szürkületben. Néhány árnyszerű, magas alak tűnt fel a különböző oldalsó utcácskákban; a szellemszerű lények ügyet sem vetettek az idegenekre.

– Ez aztán a lelombozó környék – dünnyögte Kalapács halkan.

A kapitány bólintott. *Mintha egy sötét álomban sétálnánk...*

– Az lesz Brood sátra – folytatta a felcser.

A parancsnoki sátor előtt két alak várakozott, akik Parant és katonáit figyelték. A kapitány még a szürkületben is könnyedén felismerte őket. A látogatók megállították a lovukat, leszálltak a nyeregből, és úgy léptek közelebb a várakozókhoz. Pálinkás nem vesztegette az idejét.

– Kapitány, beszélnem kell a katonáiddal. Dujek parancsnok pedig veled óhajt szót váltani. Ha úgy gondolod, azután ismét találkozhatunk.

Pálinkás kimértsége hallatán, Paran idegei megfeszültek. Válaszként csak bólintott, aztán amikor a szakállas parancsnok elmasírozott Fürge Bennel, Indával és Kalapáccsal a nyomában, Dujek felé fordult. A veterán egy darabig Paran arcát fürkészte, aztán felsóhajtott.

– Híreket kaptunk a birodalomból, kapitány.

– Honnan, uram?

Dujek vállat vont.

– Semmi közvetlen, nyílt csatorna nincsen, de azért a forrás megbízható. Laseen bosszúja a nemességen... hatásosnak bizonyult... – Habozott, aztán folytatta: – A Császárnőnek új Végrehajtója van...

Paran lassan bólintott. Ebben eddig nem volt semmi meglepő. Árva meghalt. A pozíciót muszáj volt betölteni.

– Vannak hírek a családomról, uram?

– A nővéred, Tavore, megmentett mindent, amit tudott, fiam. Az untai Paran tulajdonokat, a külső ingatlanokat... és a kereskedelmi szerződések nagy részét is.

De... atyád meghalt, és kis idő múltán édesanyád úgy döntött, hogy... csatlakozik férjéhez a Csuklyás Kapujának túloldalán. Sajnálom, Ganoes...

Hát igen, ez igazán anyára vall, nem igaz? Hogy sajnáljuk? Igen, persze, hogy sajnálom.

– Köszönöm, uram. Hogy őszinte legyek, szerintem kevésbé rázott meg a hír, mint bárki gondolta volna.

– Attól félek, többről van szó. A törvényen kívül helyezésed sebezhetővé tette a Paran házat. Nem hiszem, hogy a nővérednek sok választási lehetősége lett volna. A megtorlás véresnek ígérkezett. Az biztos, hogy Tavore egy ideje már tervezte a dolgokat. Pontosan tudta, hogy mire számíthat. A nemesi származású gyermekeket... megerőszakolták. Aztán megölték. Sosem mondták ki hivatalosan, hogy minden házasodási korba érő gyermeket meg kell ölni, talán Laseen tényleg nem volt tisztában azzal, mi folyik a Nemesek negyedében...

– Kérem, uram, ha Felisin meghalt, akkor mondja meg, és kíméljen meg a részletektől.

Dujek a fejét ingatta.

– Nem, ettől megmentették őt, kapitány. Éppen ezt próbáltam elmagyarázni.

– És mit adott el Tavore, hogy ezt elérje... uram?

– Tavorénak, mint új Végrehajtónak, korlátozott volt a hatásköre. Nem fedezhettek fel benne semmiféle... részrehajlást. Legalábbis én így látom a helyzetet...

Paran lehunyta a szemét. *Tavore Végrehajtó. Nos, nővérkém, mindig is ambiciózus voltál.*

– Felisin?

– Az Otataral-bányába vitték, kapitány. De abban biztos lehetsz, hogy nem életfogytig marad ott. Amint megnyugszanak a kedélyek Untában, biztosan csendben hazaviszik onnan...

– De csak akkor, ha Tavore úgy ítéli meg, hogy ezzel nem árt a hírnevének.

Dujek szeme elkerekedett.

– A hírneve...

– Nem a nemesség körében értem – olyan szörnyetegnek tarthatják, amilyennek csak akarják, és biztosan ez is róla a véleményük –, ezzel ő nem törődik. Sosem érdekelte. Én a szakmabeli hírnevére céloztam. A Császárnő és az ő udvarának véleményére. Tavore számára csakis ez lesz a döntő, semmi más. Tehát nagyon is jó választás volt, remek Végrehajtó lesz belőle. – Paran hangja színtelen lett, szavai kimértek, hűvösek. – Mindenesetre, ahogy te is mondtad, nem volt sok választása abban a helyzetben, és ami a körülményeket illeti... mindenről én tehetek, uram. A lincselés, az erőszak, a gyilkosságok, a szüleim halála, s mindaz, amit most Felisinnek el kell viselnie.

– Kapitány.

– Semmi baj, uram – Paran elmosolyodott. – Szüleim gyermekei egytől egyig semmirekellők. Semmire sem vagyunk képesek. Túl tudjuk élni a következményeket, ennyi. Talán nincs rendes lelkiismeretünk, talán valóban szörnyetegek vagyunk. Köszönöm a híreket, uram. Hogy ment a tárgyalás? – Paran megtett mindent annak

érdekében, hogy ne lássa Dujek szemében a néma szánalmat.

– Jól ment, kapitány – suttogta az öregember. – Két nap múlva indultok, Fürge Ben kivételével, aki majd később felzárkózik. Nem kétséges, a katonáid már készen állnak a...

– Igen, uram, készen állnak.

– Remek. Ennyi volt, kapitány.

– Uram.

A sötétség fekete lepelként borult a tájra. Paran a hatalmas domb tetején állt, arcát finom szellő cirógatta. Sikerült úgy elhagynia a tábort, hogy nem botlott bele sem Pálinkásba, sem a Hídégetőkbe. Éjjel valahogy mindig magányra vágyott, s most úgy érezte, szívesen látják őt ezen a tömegsíron, mely fájdalomról, kétségbeesésről és bánatról visszhangzott emlékeket.

Az *alattam nyugvó holtak között vajon hány olyan felnőtt van, aki az anyjáért kiáltott?* A *halál, a haldoklás ismét gyermekké változtat bennünket – még egyszer, utoljára, a könyörgő halálsikoly idejére. Nem is egy filozófus állítja, hogy valójában mindig gyermekek maradunk, s gyermek énünk ott pihen mélyen a felnőttkorral rárakódott vastag, többrétegű páncél alatt. A páncél kemény, korlátokat szab a testnek és a léleknek, amely benne lakozik. Ugyanakkor védelmet is nyújt. Az ütések tompábbak. Az érzéseknek elveszik az éle, így nem szenvedünk, csak horzsolásoktól, azok pedig idővel eltűnnek.*

Hátrahajtotta a fejét – nyaka és válla hevesen tiltakozott a mozdulat ellen. Az ég felé bámult, fájdalmában hunyorgott, s úgy érezte, a csontjára fonódó izmok olyanok, akár a rabláncok.

Nincs menekvés, igaz? Az emlékek és felismerések beleivódnak a lélekbe, akár a méreg, és nem lehet többé tőlük megszabadulni. Nagyot sóhajtott, megtöltötte tüdejét a hűvös levegővel, mintha a csillagok hideg egykedvűségét, közömbösségét is megpróbálta volna magába szívni. *A szenvedéssel nem jöhet kellemes élmény. Ott vannak rá példának a Tiste Andiik.*

Nos, a gyomrom legalább lenyugodott... biztosan újabb könnyfakasztó görcsre készül...

Fölötte a sötét égen, vacsorájukat fogyasztó denevérek cikáztak. Palás városának fényei délen csak halványan pislákoltak – olyan volt, mint a tűzhely, amelyben éppen kihunynak az utolsó zsarátnokok is. Messze nyugaton a Moranth-hegység kövér csúcsai emelkedtek. Paranban csak lassan tudatosult, hogy karjával szorosan öleli magát, fogja saját oldalát, mintha mindent bent akarna tartani, ami kikívánkozik a testéből. Nem volt sírós típus, és nem is sajnálta magát túlzottan. Egy pontosan eltervezett, rideg életbe született bele, s katonai tanulmányai csak fokozták ennek hatását. Ha *az ilyen jellemvonások jó tulajdonságnak számítanak, akkor a nővérem messze túlszárnyalt engem. Tavore, te vagy ennek a neveltetésnek az iskolapéldája. Drága kicsi Felisin, vajon most milyen életet találtál magadnak? Az biztos, hogy nem a nemesek védelmező ölelésében éldegélsz.*

Valaki közeledett felé, csizmák dobogását hallotta.

Paran lehunyta a szemét. *Kérem, hadd ne kapjak több hírt. Nem kell több felismerés...*

– Kapitány – Pálinkás Paran vállára tette a kezét.

– Nyugodt éjszakánk van – állapította meg a kapitány.

– Kerestünk téged, Paran, azután, hogy beszéltél Dujekkel. Ezüstróka talált meg végül – a kéz elmozdult, Pálinkás a kapitány mellé lépett, és ő is a csillagok felé fordította tekintetét.

– Ki az az Ezüstróka?

– Azt hiszem – dünnyögte a szakállas veterán –, hogy erre a kérdésre magadnak kellene kitalálni a választ.

Paran elkomorodott, és a parancsnok felé fordult.

– Jelenleg nincs sok kedvem a szórejtvényekhez, uram.

Pálinkás bólintott, de tekintete továbbra is a csillagporos égboltot fürkészte.

– El kell viselned a kellemetlenséget, kapitány. Egyszerre csak egy lépést vezethetlek vagy lökhetlek előre. Lehet, hogy eljön még az a nap, amikor visszanézel erre a pillanatra, és hálás leszel, amiért ezt az utat választottam. – Paran visszanyelte kikívánkozó válaszát, és inkább nem mondott semmit. – A sírdomb aljában várnak minket – folytatta Pálinkás. – A lehető legdiszkrétebben próbáltam szervezni a találkozót. Csak Kalapács lesz ott, Fürge Ben, a Mhybe és Ezüstróka. Szakaszod tagjai azért vannak itt, hátha... kételkedni kezdenél. Mindketten kimerítették az Üregüket ma éjjel, hogy biztosak legyenek a történtek hitelességében.

– Mit akar ez pontosan jelenteni, parancsnok? – csattant fel Paran.

Pálinkás a fiatalember szemébe nézett.

– A rhivi gyermek, Ezüstróka, nem más, mint az újjászületett Szélfogó.

Paran megfordult, tekintete lassan lefelé vándorolt a domb aljáig, ahol négy alak várakozott a sötétben. Ott volt köztük a rhivi gyermek, aurája a kelő napra emlékeztette a férfit, hatalmának kisugárzása pedig megpezsdítette a Paranban bujkáló vadállati vért.

Igen, ő az. Idősebb már, látszik, hogy milyen lesz később. A fenébe is, asszony, te mindig a bonyolultabb utat választod.

Mindaz, amit eddig elfojtott, most feltört benne, elöntötte a végtagjait. Elgyengült, reszketni kezdett. Lebámult Ezüstrókára.

– Ő egy gyermek. – *De hiszen tudtam, nem? Már tudom egy ideje, csak nem akartam tudomást venni róla... most viszont már nincs más választásom* – tette hozzá magában.

– Gyorsan növekedik – dünnyögte Pálinkás. – Mohó, kíváncsi erők élnek benne, amelyek túl erősek ahhoz, hogy egy gyermek teste elbírja őket. Nem telik bele sok idő, és...

– Eléri az illendő korhatárt – fejezte be a mondatot helyette Paran szárazon. A parancsnok döbbenetéről tudomást sem vett. – Akkor remek, és most mi lesz? Nincs olyan ember a környéken, aki ne látna szörnyetegnek, ha csak a kezéhez is hozzáérnék! Mit mondhatnék neki? Mit kellene mondanom? – visszaperdült Pálinkáshoz. – Ez lehetetlen: *ő csak egy gyerek!*

– De ott van benne Szélfogó. És Éjsötét is...
– *Éjsötét?! A* Csuklyás szakállára! Mi történt... *hogyan?*
– Ezekre a kérdésekre nem könnyű választ adni, fiam. Jobb lenne, ha Kalapácsot és Fürge Bent kérdeznéd, illetve magát Ezüstrókát.
Paran önkéntelenül hátralépett.
– Beszélni vele? Nem. Nem vagyok rá képes...
– Ő ezt szeretné, Paran. Már vár téged.
– Nem – tekintete ismét a lejtőre vándorolt. – Hogy Szélfogó jelen van, azzal nincs gond. De többről van szó. Nem csak erről az Éjsötét nevű nőről: ő most Lélekvesztett, Pálinkás. A lény, amely a rhivi nevet adta neki – az átváltozás képessége...
A parancsnok összehúzta a szemét.
– Ezt meg honnan tudod, kapitány?
– Csak úgy, tudom...
– Nem jó válasz. Még Fürge Ben is csak nehezen jutott el az igazságig. Te viszont tudod. Honnan, Paran?
A kapitány elfintorodott.
– Éreztem Fürge Ben kutató jelenlétét, amikor azt hitte, másfelé figyelek. Láttam a szemében a gondterheltséget is. Mit derített ki rólam, parancsnok?
– Oponn már elhagyta a tested, de valami más a helyébe lépett. Valami állatias. Feláll a tarkóján a szőr, ahányszor a közeledbe ér...
– A szőr – Paran elmosolyodott. – Remek szóválasztás. Fürkész Anomander megölte az Árnyak két Kopóját. Ott voltam. Láttam. Éreztem a haldokló kutya vérének foltját – a húsomban, Pálinkás. Abból a vérből valami most az én ereimben nyargalászik.
A parancsnok hangja mintha hordóból szólt volna.
– És még?
– Kellene lennie másnak is, uram?
– Igen. Fürge Ben elkapott bizonyos jeleket; ahhoz, amivé lettél, sokkal több kellett egy Előd vérénél. – Pálinkás habozott, majd folytatta: – Ezüstróka adott már neked rhivi nevet is. Jen'isand Rul.
– Jen'isand Rul.
– Azt jelenti: „a Vándor a Kardban”. A lány azt mondja, olyasmit tettél, amit még soha senki – sem halandó, sem Előd –, és ez az esemény megváltoztatott téged. Meg lettél jelölve, Ganoes Paran, de senki, még Ezüstróka sem tudja, hogy ennek milyen következményei lehetnek. Mondd el, mi történt!
Paran vállat vont.
– Fürkész azt a fekete kardot használta, amikor megölte a Kopókat. Követtem őket... a kard belsejébe. A Kopók lelke csapdába esett, leláncolták őket... a többiekkel együtt. Azt hiszem, hogy kiszabadítottam a lelkeket, uram. Persze nem lehetek benne biztos, az viszont tény, hogy valahol máshol kötöttek ki. És leszakadtak róluk a láncok.
– Visszatértek ebbe a világba?
– Nem tudom. Jen'isand Rul... ugyan mi jelentősége lehet annak, hogy jártam a kard

belsejében?

Pálinkás vállat vont.

– Rossz helyen kopogtatsz, kapitány. Én csak azt mondom, amit Ezüstrókától hallottam. Jut eszembe, van még valami – közelebb lépett. – Egy szót se erről a Tiste Andiiknak; se Korlatnak, se Fürkész Anomandernek. A Sötétség Fia kiszámíthatatlan, veszélyes alak. Ha pedig a Dragnipur legendája igaz, akkor az átok miatt egy lélek sem szabadulhat ki a rémálomba illő börtönből – a lelküket leláncolják... örökre. Te kijátszottad ezt, és talán a Kopók is ezt tették. Az eset ijesztő... lerombolhatja a legendát.

Paran keserűen elmosolyodott a sötétben.

– Kijátszottam. Igen, sok mindent kijátszottam már életemben, még a halált is. – *De a fájdalmat nem. Nem, a szabadulás emlékét még mindig magamban hordozom* – tette hozzá magában, majd hangosan folytatta: – Tehát úgy gondolod, hogy Fürkész Anomandernek sokat jelent, hogy hihet a kardja nyújtotta megoldás... véglegességében.

– Nagy rá az esély, nem igaz, Ganoes Paran?

A kapitány felsóhajtott.

– De igen.

– Most pedig menjünk Ezüstrókához.

– Nem.

– A fenébe is, Paran! – morogta Pálinkás. – Itt nem csak két szerelmes szívről van szó, hanem sokkal többről. A gyermek hatalommal bír, méghozzá naggyal... és ismeretlennel. Kallornak gyilkos düh villan a szemében, ahányszor a gyermekre néz. Ezüstróka veszélyben van. A kérdés pedig az: megvédjük őt, vagy mossuk kezünket? A Legfőbb Király szörnyszülöttnek nevezi őt, kapitány. Ha Caladan Brood egy kicsit nem figyel oda...

– Megölné őt? Miért?

– Ha jól értem, fél a benne lakozó erőtől.

– A Csuklyásra, hiszen ő csak egy... – nem fejezte be a mondatot, hiszen rájött, hogy annak nincs semmi értelme. *Csak egy gyerek lenne? Aligha.* – Azt mondtad, meg kellene védeni Kallorral szemben. Ez elég veszélyes pozíció lehet, parancsnok. Ki lenne velünk?

– Korlat, és vele együtt az összes Tiste Andii.

– Fürkész Anomander is?

– Ezt még nem tudjuk. Korlat a Kallorral szemben érzett bizalmatlanság és a Mhybével kötött barátság hatására hozta meg döntését. Azt mondja, majd beszél az Úrral, ha megérkezik...

– Idejön?

– Igen. Holnap, valószínűleg korán, és ha lehetséges, neked nem kellene a szeme elé kerülnöd.

Paran bólintott. Egy találkozás éppen elég volt.

– És a Hadúr?

– Úgy látjuk, ő még nem döntött. Viszont tény, hogy szüksége van a rhivikre meg a

bhederincsordákra. Egyelőre tehát ő a lány legfőbb védelmezője.

– És mit gondol minderről Dujek? – kérdezte a kapitány.

– Várja a döntésed.

– Az enyémet? Beru szerelmére, parancsnok! Én nem vagyok se mágus, se pap. Nem látom a gyermek jövőjét.

– Szélfogó ott lakozik Ezüstrókában, Paran. Elő kell őt csalogatnunk bentről, hogy... domináns legyen.

– Mert Szélfogó sosem árulna el bennünket. Igen, már értem.

– Nem kellene olyan szerencsétlennek érezned magad, Paran.

Nem? Mi lenne, ha a helyemben lennél, Pálinkás?

– Rendben van, mutasd az utat!

– Úgy fest – mondta Pálinkás a dombtető széléhez közeledve –, hogy velem egyenlő rangba kell előléptetnünk téged is, kapitány, hogy véget vessünk a nagy keveredésnek a fejedben arra nézve, hogy ki parancsolhat kinek.

*

Csendben, lopakodva érkeztek, a lehető leghalkabban vezették be lovaikat a tábor területére. Kevés Tiste Andii volt a sátrán kívül, így nem nagyon látta meg őket senki. Hangyás a Hídégetők fő csapatát a karámhoz kalauzolta, hogy kikössék a lovakat, míg Csákány tizedes, Terelő, Rebbencs, Ügető és Sunyi elsuhantak megkeresni Brood parancsnoki sátrát. Inda már várt rájuk a sátor bejáratánál.

Csákány bólintott, mire a büdös hajingbe és a szintén büdös hajcsuklyába burkolózó mágus a lekötött sátorlap felé fordult. Hadonászott egy kicsit előtte, majd várt, és a lapra köpött. A vásznon nem hallatszott a köpés koppanása. A mágus Csákány felé fordult, elvigyorodott, majd hajlongva beinvitálta társait a sátorba. Sunyi oldalba bökte a tizedest, és az ég felé emelte a tekintetét. A tizedes tudta, hogy a sátor két helyiségből áll, és Brood ott alszik a belsőben. Remélhetőleg. Csákány körülnézett, Rebbencset kereste. *A fenébe is, merre lehet? Egy perccel ezelőtt még itt volt...*

Két ujj ért finoman a karjához, mire ő ijedtében majdnem kiugrott a nadrágjából. Rebbencs mosolygott mellette. Csákány némán eltátogott egy sor átkot. Rebbencs mosolya vigyorrá szélesedett, aztán a nő a sátorbejárathoz lépett, leguggolt, és elkezdte kioldani a rögzítő kötést.

Csákány a válla fölött hátrapillantott. Pár lépésre tőlük ott állt Terelő és Ügető, vállt vállnak vetve, félelmetes támadópózban. Sunyi ismét oldalba bökte a tizedest, mire Csákány visszafordult és látta, hogy Rebbencs már el is húzta a bejárat lapját.

Rendben, akkor hát essünk túl rajta.

Rebbencs ment elöl, mögötte Inda lépkedett, aztán Sunyi következett. Csákány intett a napaninak és a barghasztnak, és csak utánuk lépett be a sátor sötét belsejébe.

Az asztal egyik végében Ügető állt, a másikban Terelő, kétoldalt Sunyi és Inda, ám három lépés után már így is hihetetlenül súlyosnak érezték a terhet. Rebbencs előttük haladt, és amennyire csak tudta, széthúzta a sátor bejáratát. A mágikus csendben a négy katonának végül sikerült kimanővereznie az asztalt a szabadba. Csákány

őrködött, s szinte le sem vette a szemét a sátor két részét elválasztó ponyváról – a Hadúr azonban nem mutatkozott. *Eddig meg is volnánk.*

A tizedes és Rebbencs is hozzájárult némi izommunkával a cipekedéshez, így hatuknak végül sikerült elvinni az asztalt ötvenlépésnyire, de aztán a kimerültség miatt kénytelenek voltak megállni.

– Már nincs messze – suttogta Sunyi.

Terelő fújt egyet.

– Meg fogják találni.

– Erre majd később fogadhatunk – mondta Csákány. – De előbb vigyük a helyére.

– Nem tudnád valahogy könnyebbé tenni ezt a monstrumot? – fordult Sunyi Indához. – Milyen mágus vagy te, ha még ezt sem tudod?

– Gyenge, na és? – felelte Inda. – Különben nézz csak végig magadon, meg sem izzadtál!

– Ti ketten, pofa be! – sziszegte Csákány. – Gyerünk, kapjuk már fel!

– Apropó, ha már a nehéz dolgoknál tartunk – dünnyögte Sunyi a nyögések kórusában, miközben az asztal felemelkedett a talajról –, mikor mosod már ki ezt a gusztustalan inget, Inda?

– Kimosni? Anyu sosem mosott hajat, míg élt – miért kezdené el most, a halála után? Elvesztené a fényét...

– Fényét? Ja, az ötven év alatt rárakódott izzadságra és zsírra gondolsz...

– De amíg élt, nem lehetett izzadt, igaz?

– A Csuklyásnak hála, ezt nem tudom...

– Ti ketten, befognátok végre? Merre tovább, Inda?

– Jobbra, végig azon a szűk úton, aztán balra. Bőrsátor lesz, a sor végén...

– Fogadjunk, hogy lakik benne valaki – dünnyögte Terelő.

– Erre ne fogadj – mondta Csákány. – Ez az a sátor, amiben a rhivik kiterítik a Tiste Andii holttesteket égetés előtt. Darujhisztán óta nem öltek meg egyetlen Tiste Andiit sem...

– Hogy a csudába találtátok meg? – kérdezte Sunyi.

– Inda szagolta ki...

– Csodálom, hogy még tudja használni az orrát...

– Oké, tegyük le. Rebbencs, a sátorlapot...

A sátor szinte az egész teret betöltötte, alig egy karnyújtásnyi hely maradt tőle szabadon minden oldalon. A pokrócokat, amelyeket a halottak alá szoktak teríteni, feltekerték, és az asztal alá tették. A középső cölöpre erősen leárnyékolt lámpást akasztottak. Csákány figyelte, ahogy Sunyi leguggol, orrát egészen közel tolja az asztal repedezett, karcolt felületéhez, aztán szerelmesen végighúzza kezét a fán.

– Gyönyörű – suttogta. Felnézett, tekintete találkozott Csákányéval. – Hívjuk be a legénységet, tizedes. A játék hamarosan elkezdődhet.

Csákány vigyorogva bólintott.

– Menj és szólj nekik, Rebbencs.

– Egyenlően osztozunk – mondta Sunyi, s közben végigmérte társait. – Most már egy osztagban vagyunk...

– Vagyis beavatsz minket a titokba – mondta Inda, a homlokát ráncolva. – Ha tudtuk volna, hogy egész idő alatt csaltatok...
– Igen, nos, úgy fest, hogy a szerencsétek megfordul, igaz? Akkor meg mire ez a nagy panaszkodás?
– Szép pár vagytok ti ketten – állapította meg Csákány. – Mondd már, Sunyi, hogy működik?
– Az ellentétekkel dolgozunk, tizedes. Mindkét asztal igazi. Muzsikus kellően érzékeny volt a lapokra, de Inda tudása is elég kell, hogy legyen – a mágushoz fordult. – Már olvastál a pakliból igaz? Azt mondtad...
– Igen, igen, persze. Semmi gond. Megvan az érzékem...
– Remélem is – figyelmeztette az utász. Ismét megsimogatta az asztallapot. – Két réteg, köztük pedig a fix Asztal, ez a lényeg. Ha leraksz egy lapot, feszültség keletkezik, és ennek a jellegéből pontosan meg lehet állapítani, melyik lap van lefelé fordítva. Sosem tévedtünk. Az osztó ismer minden leosztást. Muzsikus...
– Nincs itt – morogta Ügető, keresztbe font karral. Vicsorogva, fenyegetően nézett Indára.
A mágus felfortyant.
– Meg tudom csinálni, te húgyagyú barbár! Csak figyeld!
– Csönd legyen! – csattant fel Csákány. – Már jönnek is.

Már hajnalodott, amikor a többi osztag tagjai elkezdtek kifelé szállingózni a sátorból. Nevetgéltek, egymás hátát veregették, tömött pénzesbugyrukat csörgették. Miután az utolsó játékos is távozott, és a vidám hangok elhaltak kint, Csákány kimerülten az asztalra borult. Inda, akinek hajingéből izzadság csöpögött, az asztallaphoz verte a fejét. Koponyája nagyot koppant a kemény fán. Sunyi odalépett mögé, és felemelte a kezét.
– Nyugalom, katona – figyelmeztette Csákány. – Nyilvánvaló, hogy ezt az egész átkozott tákolmányt elrontották. Valószínű, hogy sosem működött...
– De igen! Muzsik meg én biztosra mentünk...
– De ellopták, mielőtt élesben kipróbálhattátok volna, nem igaz?
– Ez nem számít... komolyan mondom...
– Mindenki fogja be – mondta Inda. Lassan felemelte a fejét, keskeny homloka csupa ránc volt, ahogy az asztallapot méregette. – Elrontották. Lehet, hogy van benne valami, Csákány – a levegőbe szimatolt, mintha szagot fogott volna, majd leguggolt. – Igen. Segítsen valaki kipakolni ezeket.
Senki sem mozdult.
– Segíts neki, Sunyi – parancsolta Csákány.
– Segítsek neki az asztal alá bújni? Túl késő van már a bújócskázáshoz...
– Ez parancs, katona.
Az utász morogva leguggolt. A két férfi együtt arrébb pakolta a pokrócokat. Aztán Inda az asztal alá araszolt. Halvány, mágikus fény éledt a lap alatt, aztán a mágus felszisszent.
– Az alja az, tudtam én!

– Briliáns megállapítás, Inda. Fogadjunk, hogy még lába is van.
– Te ökör! Egy képet festettek a lap aljára... egy nagy kártyát, úgy látom... de nem ismerem fel.
Sunyi mogorván a mágus után bújt.
– Mi a fenéről hablatyolsz? Mi nem festettünk semmit alá; a Csuklyás penészes csizmáira, ez meg mi?
– Vörös okker, legalábbis szerintem. Mintha egy barghaszt festette volna...
– Vagy egy rhivi – motyogta Sunyi. – Ki lehet az az alak középen, akinek kutyafej képe van a mellén?
– Honnan az ördögből tudnám? Mindegy, szerintem ez a kép még elég friss. Csak nemrég készítették.
– Akkor szedjük már le!
Inda kimászott az asztal alól.
– Esély sincs rá. A képet teleszőtték varázslattal meg egy csomó más finomsággal – felegyenesedett, Csákányra pillantott, és megrázta magát. – Új lap lesz. Pártatlan, nem tartozik egyik Házhoz sem. Szeretném lemásolni. Kártyalap méretben, aztán kipróbálom egy olvasásra...
– Persze – mondta Csákány.
Sunyi is előkerült, s újra tettre késznek tűnt.
– Jó ötlet, Inda – lehetne pénzt is kérni az olvasatokért. Ha ez az új Pártatlan jól játszik, akkor fel tudnád ismerni az új feszültségeket, az új kapcsolatokat, és amint megtanulod őket...
Inda elvigyorodott.
– Újabb játszmát rendezhetnénk. Igen...
Terelő felsóhajtott.
– Elvesztettem az összes pénzemet.
– Mind vesztettünk – csattant fel Csákány, a két utászt méregetve.
– Legközelebb már működni fog – bizonygatta Sunyi. – Majd meglátjátok.
Inda izgatottan bólogatott.
– Bocs, ha nem látszunk elég lelkesnek – morogta Rebbencs.
Csákány a barghaszthoz fordult.
– Ügető, vess egy pillantást arra a képre.
A harcos szusszant, aztán négykézlábra ereszkedett. Nyögve az asztal alá mászott.
– Sötét van – jegyezte meg.
Sunyi Indához fordult.
– Csináld megint azt a fényes trükköt, te idióta!
A mágus az utászra vicsorgott, aztán intett. Az asztal alatt ismét kigyulladt a fény. Ügető egy percig hallgatott, aztán kimászott és felkelt.
– Nos? – kérdezte Csákány.
A barghaszt a fejét rázta.
– Rhivi.
– A rhivik nem játszanak az Asztallal – ellenkezett Inda.
Ügető kimutatta a fogait.

– A barghasztok sem.
– Egy darab fára lenne szükségem – motyogta Inda a borostáját vakarva. – Meg tollra – folytatta, tudomást sem véve a többiekről. – Meg némi festékre, ecsetre...
Figyelték, ahogy kivonul a sátorból. Csákány felsóhajtott, és még utoljára Sunyihoz fordult.
– Nem volt szép bevonulás a Hetedik Osztagba, utász. Hangyás szíve csaknem megállt, amikor elvesztette az egész játszmát. Az őrmestered most valószínűleg fekete vérű erdei pingvint belez, és közben a nevedet ismételgeti. De ki tudja, lehet, hogy ezúttal szerencséd lesz, és a démon nem hallja meg őt.
Sunyi elkomorodott.
– Nagyon vicces, mondhatom.
– Nem hiszem, hogy viccelt – jegyezte meg Terelő.
– Remek – csattant fel az utász. – Van egy csattanósom, külön a démonnak címezve, és átkozott legyek, ha nem intézem úgy, hogy mind velem jöjjetek a túlvilágra!
– Csapatszellem – mondta Ügető, szélesedő mosollyal.
Csákány felmordult.
– Rendben, katonák, tűnjünk el innen.

*

Paran és Ezüstróka a többiektől kicsit távolabb álltak és nézték, ahogy az égbolton lassan megjelennek a hajnal első arany- és rézcsíkjai. Az utolsó csillagok is halványodtak már, s a hűvös, szórt mintázat megadta magát a felhőtlen, barátságosan kék égboltnak.
Az elmúlt, kellemetlen és feszengéssel teli órák csigalassúsággal vánszorogtak. Paran lelkében fájdalom és kényelmetlenség váltotta egymást, így hajnalra érzelmileg teljesen kimerült, s a kimerültséggel tompa nyugalom ereszkedett rá. Elnémult, mert félt, hogy szétzúzná ezt a belső nyugalmat, bár tudta, hogy az csupán illúzió, kis szünet, amíg a vihar mély lélegzetet vesz, és újra támad.
„Elő kell csalogatni Szélfogót.” Ezt bizony sikerült megtennie. Amikor először egymás szemébe néztek, elöntötte őket az összes közös emlék, és ez a felszabadulás Parant átokként érte. *Egy gyermek. Egy gyermek áll velem szemben, így a gyengéd érzelmek undorítónak tetszenek – pedig az emlékek egy felnőtt nőhöz kötnek. A nő már nem létezik. Ez itt egy gyermek.* De a férfit nem csupán ez a gondolat nyugtalanította. Egy másik lélek is ott élt Ezüstrókában, fekete vasláncként tekeredve Szélfogóra. Éjsötét, a varázslónő, Bellurdan egykori szeretője – ahová csak ment, a thelomen követte. Nem voltak egyenrangú társak. Éjsötéttel keserűség és bosszúvágy érkezett. *De micsoda keserűség! Tajszkrenn... a Császárnő, a Malaza Birodalom és a Csuklyás tudja még, hogy ki mindenkivel szemben. Tudja, hogy a Palási Vérfürdőnél elárulták, ott, a síkságon. Őt és a társát, Bellurdant is.*
– Nem kell félned a T'lan Imassoktól – szólalt meg Ezüstróka.
Paran pislogott, megrázta magát.

– Igen, ezt értettem. Hiszen te parancsolsz nekik. De azt egyikünk sem érti igazán, mihez kezdesz majd a halhatatlan sereggel? Mi ennek a Gyülekezésnek a célja?

A lány felsóhajtott.

– Ez igazán egyszerű. Áldásért jönnek. Az én áldásomért.

A férfi Ezüstróka felé fordult.

– De miért?

– Én hús-vér Csontvető vagyok; több százezer éve az első – aztán arca megkeményedett. – De előbb még szükségünk is lesz rájuk. A teljes erejükre. Iszonyat vár mindannyiunkra... a Pannioni Domíniumban.

– A többieknek is tudniuk kellene erről az áldásról, arról, hogy mit is jelent, Ezüstróka. És még inkább a veszedelemről, amely a domíniumban vár ránk. Brood, Kallor...

A lány a fejét ingatta.

– Az áldásom nem az ő dolguk. Mi több, egyáltalán nem tartozik senkire, rajtam kívül. Csak persze a T'lan Imassokra. Ami pedig a Pannioni Domíniumot illeti... nekem is többet kell még megtudnom róla, mielőtt beszélek. Paran, a múltunk miatt beszéltem neked erről, és azért is, aki lett belőled.

És ki lett belőlem? Nem, ez most nem kérdés.

– Jen'isand Rul.

A lány elkomorodott.

– Ezt az oldaladat még nem értem. De van még itt más is, Paran – habozott, mielőtt folytatta volna. – Mondd csak, mit tudsz a Sárkányok Asztaláról?

– Szinte semmit – de azért elmosolyodott, mert most Szélfogót hallotta, sokkal erősebben, mint első találkozásuk óta bármikor.

Ezüstróka nagy levegőt vett, egy percig bent tartotta, majd lassan kifújta. Álmatag tekintetét ismét a kelő nap felé fordította.

– A Sárkányok Asztala. Szervezet, amely magára a hatalomra épül. Ki teremthette? Ezt senki sem tudja. Nekem az a véleményem – mint Szélfogónak –, hogy minden egyes kártya ajtó egy Üregbe, és valaha sokkal több lap volt, mint amit most ismerünk. Lehet, hogy voltak más Asztalok is; lehet, hogy még mindig léteznek...

A férfi a lány arcát tanulmányozta.

– Más elképzelésed is van, nem igaz?

– Igen. Ahogy mondtam, senki sem tudja, hogy ki teremtette a Sárkányok Asztalát. De van egy másik szervezet is, amely szintén misztikus, s amely szintén a hatalomra fókuszál. Gondold csak át a szavakat, amelyeket a Sárkányok Asztalával kapcsolatban használunk. Házak... a Sötétségé, a Világosságé, az Életé, a Halálé... – lassan ismét a férfihoz fordult. – Gondolj csak arra a szóra, hogy „Fortély". A T'lan Imassok másként nevezték régen, úgy hogy „A Jég Kunyhója". A régmúltban, az ősi fajok körében a „Kunyhó" ugyanazt jelentette, mint a Ház, és gyakorlatilag az Üreg szinonimájaként használták. Hol rejtőzik a jaghuta erejének forrása? A Fortélyban – ismét szünetet tartott, s közben Paran tekintetét kereste. – A Tremorlor trell szó, és azt jelenti, hogy „Az Élet Háza".

– Fortély... mint a Fortély Ház, Darujhisztánban... az Azath egyik Háza. Sosem

hallottam még Tremorlorról.

– Ez is egy Azath Ház Hétvárosban. Malaz városában, a ti birodalmatokban a Holtház van – a Halál Háza...

– Tehát úgy gondolod, hogy az Azath Házai és az Asztal Házai ugyanazok.

– Igen. Vagy valahogyan összeköttetésben állnak. Gondolj csak bele!

Paran éppen ezt tette. Keveset tudott mindkét dologról, és el sem tudta képzelni, hogy köze lehet bármelyikhez is. Nyugtalansága fokozódott, ráadásul ismét görcs állt a gyomrába. Elkomorodott. Túl fáradt volt ahhoz, hogy gondolkodjon, de nem volt más választása.

– Azt mondják, hogy a régi uralkodó, Kellanved és Táncos, valahogy bejutottak a Holtházba...

– Kellanved és Táncos azóta Előddé váltak, és most ők uralják az Árnyak Házát. Kellanved lett Árnytövis, Táncos pedig Cotillion, a Kötél, a Merénylők Patrónusa.

A kapitány csak bámult rá.

– Micsoda?

Ezüstróka elvigyorodott.

– Ha belegondol az ember, egészen logikus, nem igaz? Az Elődök közül ki üldözte Laseent... azzal a szándékkal, hogy elpusztítsa? Árnytövis és Cotillion. Ugyan miért törődne bármelyik Előd egy halandó asszonnyal? Csak ha bosszút akar rajta állni...

Paran gondolatban visszaforgatta az időt, és ismét az Itko Kani úton járt, a borzalmas mészárlás helyszínén, sebek között, amelyeket hatalmas bestia-fogak haraptak. *Kopók. Az Árnyak Kopói – Árnytövis kutyái...* Attól a naptól kezdve a kapitány sorsa megváltozott. Egy fiatal nő után vetette magát, akit Cotillion megszállt. Azon a napon kezdődött meg a hányattatása.

– Egy pillanat! Kellanved és Táncos a Holtházba mentek be; miért nem azt a jelleget vették magukra: a Halál Házának jellegét?

– Ezen már én is gondolkodtam, és egyetlen magyarázatot találtam csupán. A Halál birodalma már foglalt volt, Paran. A Felsőbb Ház, Halál ura Csuklyás. Úgy hiszem, hogy minden Azathban megtalálható minden kapu, minden Ház út az összes Üregbe. Ha bejut az ember valamelyik Azath Házba, akkor... választhat. Kellanved és Táncos találtak egy üres Házat, egy üres trónt, és amikor az Árnyak uraiként elfoglalták a helyüket, feltűnt az Árnyak Háza, és a Sárkányok Asztalának részévé vált. Érted?

Paran lassan bólintott, s azon küszködött, hogy felfogja a hallottakat. Gyomra egyre fájdalmasabb görcsbe rándult – de eltolta magától a fájdalmat. *De mi közöm van nekem ehhez?* – futott át az agyán.

– Az Árnyak Háza valaha Kunyhó volt – folytatta Ezüstróka. – Ez látható is: nincs meg benne a többi Házra jellemző hierarchia. Bestiális, vadabb hely, melynek a Kopókon kívül hosszú, hosszú időn át nem volt ura.

– És mi a helyzet az Asztal Pártatlanjaival?

A lány vállat vont.

– Talán csődbe ment megjelenések? Vagy a véletlenszerűség a lényegük, az, hogy független erőként vannak jelen? Az Azath és az Asztal; mindkettő renden alapul, de még a rendhez is szükség van szabadságra, különben megmerevedik, és törékennyé

válik.
– És mit gondolsz, én hol jövök a képbe? Én egy senki vagyok, Ezüstróka. Egy bizonytalan léptű halandó. – *Istenek, hagyjatok ki ebből! Mindegy, mi a tervetek. Könyörgöm...* – fohászkodott magában.
– Sokáig gondolkodtam ezen, Paran. Fürkész Anomander a Sötétség Házának Lovagja – mondta –, de hol van maga a Ház? Mielőtt bármi más létrejött volna, csak a Sötétség létezett, az Anya, aki mindent szült. Tehát biztosan ősi hely, Kunyhó vagy valami olyasmi, ami a Kunyhók előtt létezett. A Kurald Galainba vezető kapu fókusza... felfedezhetetlen, rejtett, az Első Seb, amely lelket tart a szájában, s ezáltal marad zárva.
– Egy lélek – mormogta Paran, s végigfutott a hátán a hideg. – Vagy légiónyi lélek... – Ezüstróka felszisszent. – A Házak előtt Kunyhók léteztek – folytatta Paran érzelemmentes logikával. – Mindegyik fix, mindegyik helyhez kötött. Letelepedett. A letelepedés előtt... vándorlás volt. Házból Kunyhóba, Kunyhóból... egy mozgó kapu, amely sosem áll meg... – szorosan lehunyta a szemét. – Szekér, nehéz szekér, tele lelkekkel, számtalan lélekkel, amelyek lezárják a Sötétségbe vezető kaput... És én átküldtem két Kopót azon a seben, láttam, hogy a sebhelyen rés keletkezett... a pokolba is...
– Paran, valami történt a Sárkányok Asztalával. Egy új lap érkezett. Pártatlan, de azt hiszem, domináns. Az Asztalnak sosem volt még... mestere – a lány Paran felé fordult. – Úgy hiszem, hogy most már van neki. Te vagy az.
A férfi szemhéja felpattant, szeme csodálkozva elkerekedett. Aztán megrázta a fejét.
– Butaság, Szélf... Ezüstróka. Nem lehetek én. Tévedsz. Biztosan tévedsz...
– Nem tévedek. Vezették a kezem, és megrajzoltam a kártyát, amely téged ábrázol...
– Milyen kártyát?
A lány nem válaszolt, folytatta, mintha nem is hallotta volna a kérdést.
– Talán az Azath vezette a kezem? Vagy valami ismeretlen erő? Nem tudom. Jen'isand Rul, Vándor a Kardban – a férfi szemébe nézett. – Te új Pártatlan vagy, Ganoes Paran. Véletlenül születtél, vagy valamiféle céllal, amelyet csakis az Azath ismer. Meg kell találnod saját újjászületésed okát, meg kell találnod a választ, hogy miért lettél az, aki.
A férfi gúnyosan felvonta a szemöldökét.
– Küldetést bíznál rám? Ugyan már, Ezüstróka. A céltalan, haszontalan emberek nem indulnak küldetésbe. Ez az eposzokban szereplő sziklaszemű hősöknek való feladat. Nem hiszek a célokban – már nem. Mind csak önáltatás. Ha kitűzöd elém ezt a feladatot, mélyen csalódni fogsz. Csakúgy, mint az Azath.
– Láthatatlan háború kezdődött, Paran. Magukat az Üregeket ostromolják, érzem a nyomást a Sárkányok Asztalában, bár még nem is fogtam lapokat a kezemben. Egy hadsereg... gyűlik össze, talán hívja valaki, és te – egy katona – ennek a seregnek a tagja vagy.
Igen, így beszélt Szélfogó – gondolta a férfi.

– Elegem van a háborúkból, Ezüstróka...
A lány szeme csillogott, amikor felnézett.
– Ganoes Paran, talán minden háború egyetlen nagy hadjárat része.
– Nem vagyok sem Dujek, sem Brood. Én nem bírom ezt a sok... hadjáratot. Engem felemészt ez a háborúsdi.
– Tudom. Előlem nem rejtheted el a fájdalmad: látom az arcodon, és megszakad a szívem.
Paran elfordult.
– Én is szoktam álmodni... egy gyermekről, egy sebben. Sikoltozik.
– Elszaladsz a gyerek elől?
– Igen – ismerte be gyengén. – Azok a sikolyok... borzalmasak.
– A gyermek felé kell szaladnod, szerelmem. A menekülés bezárja a szíved.
A férfi visszafordult a gyermekhez. *„Szerelmem" – azért mondja ezt, hogy befolyásolja a döntésemet?* – futott át az agyán.
– Ki az a gyermek?
A lány megrázta a fejét.
– Nem tudom. Talán egy másik háború áldozata – kényszeredetten elmosolyodott. – Paran, korábban már próbára tették a bátorságodat, és nem vallottál kudarcot.
A férfi elfintorodott.
– Egyszer mindennek eljön az ideje – dünnyögte.
– Te vagy a Vándor a Kardban. A kártya létezik.
– Nem érdekel.
– Azt sem érdekli a te véleményed – vágott vissza a kislány. – Nincs választási lehetőséged...
– Ebben aztán nincs semmi új! – csattant fel a kapitány. – Kérdezd csak meg Oponntól, miként szerepeltem! – kegyetlen hangon felnevetett. – Kétlem, hogy az Ikrek valaha is felépülnek a kalandból. Rossz választás, Szélfogó, *én mindig rossz választás vagyok!*
A lány csak nézett rá, aztán bosszantóan közönyösen vállat vont. Paran úgy érezte, alul maradt a vitában. Tekintete a Mhybére, Pálinkásra, Kalapácsra és Fürge Benre siklott. A négy ember el sem mozdult a helyéről, mióta ők ketten félrevonultak. Türelmük – *a hitük, a fenébe is* – láttán a kapitánynak kedve támadt sikoltani. *Rosszul választottatok. Mindannyian.* De tudta, hogy úgysem hallgatnának rá.
– Nem tudok semmit a Sárkányok Asztaláról – mondta tompa hangon.
– Ha lesz rá időnk, majd én megtanítalak mindenre. Ha nem, majd rájössz mindenre magadtól.
Paran lehunyta a szemét. A gyomrába visszatért a fájdalom – egyre erősebb hullámokban érkezett, s már nem tudta elnyomni. *Igen, hát persze. Szélfogó nem is tehetett volna kevesebbet. Tessék, Pálinkás, most megkaptad. Most ő vezet, és a többiek követik. Ganoes Paran kapitány jó katona...*
Gondolatban visszatért a Dragnipur nevű kard sötét, rémálomszerű birodalmába, ahol az ezernyi leláncolt lélek folyton húzta hatalmas terhét... és a szekér szívében, egy sötét, hideg seb tátongott; innen indultak a láncok. *A szekér viszi a kaput, a*

Kurald Galainba vezető kaput, az Örök Sötétségbe vezető ajtót. A kard lelkeket gyűjt, hogy lezárja a sebet... micsoda hatalmas seb lehet az, amelynek ennyi lélek kell... Felnyögött a gyomrába maró fájdalomtól. Ezüstróka kicsiny keze a karjához ért. Az érintéstől csaknem összerezzent.

Mind csalódni fogtok bennem.

Ötödik fejezet

Vértelenül emelkedik fel a porból,
élettelen szeme két fekete üreg,
melyek végtelen fájdalomról mesélnek.

Mágnese ő
a gyülekező klánnak,
újjáteremtődött, s álmok gyötrik.

Egy rothadó bőr a lobogó,
a trón csontketrec, a király pedig
egy szellem a sötét csatamezőkről.

Aztán a kürt felharsan
egy szürke, szürke reggelen,
s hívja a szétszóródott sereget.

Csatába! Csatába!
s megindul a támadás
a jég felszakadt emlékei ellen.

Az Első Kard
Irig Thann Delusa (szül. 1091)

Két nap alatt már hét mérföldet gyalogoltak a fekete, fojtogató hamufelhőben, de Irigy Hölgy telabáján egyetlen aprócska folt sem látszott. Ifjabb Tok nyögve leoldozta az arca elől a már megkeményedett kendőt, és lassan leengedte a földre nehéz, bőr hátizsákját. Sosem hitte volna, hogy egyszer még örömmel tölti el egy hullámzó, jellegtelen füves pusztaság látványa, ám a vulkáni hamu után az észak felé nyúló, végeláthatatlan pusztaság valóságos paradicsomnak tűnt.

– Jó lesz ez a domb táborhelynek? – kérdezte a Hölgy, miközben Tok közelébe lépett. – Nekem úgy tűnik, hogy ijesztően nyílt terep. Mi van, ha rablók is élnek ezen a pusztán?

– A rablók általában nem túl okosak – felelte Tok –, de azt még a legostobábbak is

tudják, hogy nem jó ötlet belekötni három szegulába. A szél, amit idefent érzel, távol tartja majd a csípős rovarokat az éjjel. Nem javasolnám a völgyet, sem a síkságot.

– Meghajlok tudásod előtt, felderítő.

A férfi köhögött és felegyenesedett, hogy körülnézzen.

– Sehol sem látom négylábú barátaidat.

– Én sem a te csontos haverodat – elkerekedett a szeme. – Gondolod, hogy valami bajba keveredtek?

A férfi félmosollyal az arcán nézte a Hölgyet, és nem válaszolt. A nő felvonta a szemöldökét és elmosolyodott. Tok gyorsan a táska felé fordult.

– Jobb lesz, ha gyorsan felverem a sátrakat – dünnyögte.

– Mint ahogy azt már tegnap este is mondtam, Ifjabb Tok, a szolgáim tökéletesen el tudják látni az ilyen jellegű feladatokat. Jobban örülnék, ha e csodás kaland idejére magasabb beosztást választanál magadnak, és nem akarnál mindenáron egyszerű, kétkezi munkás lenni.

A férfi felnézett.

– Szeretnéd, ha hősi költeményeket szavalnék a naplementében, meg ilyesmi?

– Persze!

– Nem is tudtam, hogy a te szórakoztatásodra vagyok itt.

– Óh, hát már megint morcos vagy – közelebb lépett, és pillekönnyű kezét a férfi vállára helyezte. – Kérlek, ne légy rám dühös! A szolgáimmal nem folytathatok túl érdekes beszélgetéseket, igaz? Túl barátod sem nevezhető éppen a társasági élet született gyöngyének. A kutyáim majdnem tökéletesek abból a szempontból, hogy meghallgatnak, és sosem szakítanak félbe, ám néha vágyom az izgalmas, bölcs eszmecserékre. Te és én, Tok, ezen az úton csak mi ketten vagyunk egymás társasága, úgyhogy szőjük meg gyorsan barátságunk kötelékét.

Ifjabb Tok egy hosszú percig csak bámulta a még összecsomagolt sátrakat, és hallgatott. Aztán felsóhajtott.

– Hölgyem, sajnos elég gyatra társaság vagyok, ha bölcs beszélgetéseket szeretnél. Csak katona vagyok, semmi több. Ráadásul harci sérülések csúfítják az arcomat. Ki az, aki nem rezzen össze, ha a sebeimre néz?

– Ez nem szerénység, Tok, hanem gyávaság a részedről. – A férfi összerezzent a nő hangjának élétől. – Kitaníttattak, sokkal alaposabban, mint a katonákat szokták. Különben pedig eleget hallottalak már a T'lan Imassal beszélgetni ahhoz, hogy ismerjem elmésségedet. Mi ez a hirtelen jött gyávaság? Miért érzed magad kényelmetlenül? – a keze még mindig ott volt a férfi vállán.

– Te varázsló vagy, Irigy Hölgy. A varázslattól pedig mindig ideges leszek.

A kéz elrebbent.

– Értem. Vagyis inkább nem értem. A T'lan Imassodat olyan rituálé edzette, amelynek erejéhez hasonlót ez a világ régen nem látott, Ifjabb Tok. Már a kőkardja is elég veszedelmes a varázslatok miatt – nem lehet eltörni, nem lehet kicsorbítani sem, és akármilyen védő varázslaton áthatol. Egyetlen Üreg sem állhat neki ellen. Nem fogadnék semmiféle fegyverre, ha ez a kard Túl kezében van. Aztán ott van a lény maga. Valami hős, nem igaz? A T'lan Imassok között Túl egyedülállónak számít.

Fogalmad sincs, mekkora hatalma – mekkora *ereje* – van. Túl miatt is idegeskedsz, katona? Még sosem láttam ennek jelét rajtad.

– Nos – csattant fel Tok –, végül is csak csont és bőr, nem igaz? Túl nem használ ki minden lehetőséget, hogy hozzám dörgölőzhessen. Nem dob felém mosolyokat úgy, mintha nyilakat lődözne a szívembe. Nem csúfol azzal sem, hogy valaha olyan arcom volt, amitől nem futottak világgá az emberek.

A nő szeme elkerekedett.

– Nem is gúnyolódtam a sebhelyeiden – mondta halkan.

A férfi a három mozdulatlan, maszkos szegulára pillantott. *Óh, a Csuklyásra, jó sok zagyvaságot összehordtam itt, mi? Talán nevettek az arc-páncélotok mögött, harcosok?*

– Elnézést, Hölgyem – nyögte ki. – Sajnálom, hogy ilyet mondtam...

– De pontosan ez a véleményed. Rendben van, akkor hát úgy fest, hogy el kell fogadnom a kihívást.

Tok felnézett rá.

– Kihívást?

A Hölgy elmosolyodott.

– Igen. Nyilvánvalóan úgy gondolod, hogy az irántad érzett vonzalmam nem őszinte. Azon kell munkálkodnom, hogy bebizonyítsam ennek ellenkezőjét.

– Hölgyem...

– Te pedig, miközben próbálsz engem eltolni magadtól, hamar rájössz majd, hogy engem nem könnyű elutasítani.

– Miért, Irigy Hölgy? – *Minden védvonalamat levernéd... hogy jól szórakozz?*

A nő szeme felvillant, és Tok ösztönösen tudta, hogy jó a megérzése. Hideg tőrként hasított belé a fájdalom. Elkezdte kibontani az első sátrat. Megérkezett Garath és Baaljagg, Irigy Hölgy mellé heveredtek. Egy perc múltán kis porfelhő emelkedett fel a száraz fű közül pár lépésre onnan, ahol Tok guggolt. Túl bukkant elő belőle, vállán egy antilop tetemével, amelyet a földre dobott. Tok nem látott sebet az állaton. *Biztos halálra ijesztette* – gondolta magában.

– Ah, pompás! – lelkendezett Irigy Hölgy. – Ma este királyi lakomában lesz részünk! – a szolgáihoz fordult. – Gyere, Szenu, vár rád egy kis mészárosmunka.

Biztos nem ez lesz az első alkalom.

– A másik kettő pedig, hm, mit is csináljon? Nem jó dolog a tétlenség. Mok, te szépen összerakod a bőr fürdőkádamat. Ott, azon a dombon jó is lesz. A vízzel és a parfümolajokkal ne törődj, azt majd én elrendezem. Turul, légy jó fiú, és csomagold ki a fésűimet meg a köntösöm.

Tok hátrapillantott, és látta, hogy Túl őt nézi. A felderítő elfintorodott. A T'lan Imass odalépett hozzá.

– Nekiláthatunk a nyílkészítésnek, katona.

– Rendben, amint végeztem a sátrakkal.

– Jól van. Addig összerakom a nyersanyagokat. Elsőként szerszámkészletet kell készítenünk magunknak.

Tok a katonaévei alatt elég sátrat felállított már ahhoz, hogy munka közben követni

tudja Túl készülődését. A T'lan Imass letérdelt az antilop mellé, és minden különösebb erőfeszítés nélkül, tőben letörte az állat két agancsszárát. Ezután oldalra lépett, s kikötözte a hátán hordott bőrtáska madzagját, majd leengedte a táskát. A zsákban fél tucat nagyobb obszidiándarab csillogott, amelyeket a régi lávafolyamon átkelve gyűjtöttek, valamint volt benne még egy rakás különböző kő a jaghuta torony mögötti partszakaszról. A szintén onnan származó csontnádak és halott sirályok még Tok táskájában pihentek.

Mindig csodálatos – és egyben ijesztő – dolog volt figyelni a halhatatlan harcos csontos, szinte teljesen mumifikálódott kezének fürgeségét. *Egy művész keze.* A T'lan Imass kiválasztotta az egyik obszidiánt, majd felkapott egy nagy parti kavicsot, és három gyors mozdulattal levágott három hosszú, vékony szilánkot a vulkáni üvegből. Néhány kisebb, célzott ütéssel, egy sor kisebb szilánkot készített belőlük, amelyek különböző hosszúságúak és vastagságúak lettek.

Túl letette a kalapácsként használt követ, és az obszidián egyben maradt darabját. Válogatott kicsit a szilánkok között, majd kiválasztott egyet. Bal kezébe fogta az üveget, aztán a jobb kezével megragadta az egyik agancsszárat, és annak leghegyesebb végével faragni kezdte a nagy szilánk élét. Irigy Hölgy felsóhajtott Ifjabb Tok mellett.

– Micsoda fantasztikus tudás. Gondolod, hogy mielőtt meg tudtuk munkálni a fémet, a mi fajtánk is ismerte ezt a tudást?

A felderítő vállat vont.

– Valószínűnek tartom. Néhány malaza tudós szerint csupán fél évezred telt el a vas felfedezése óta – legalábbis Quon Táliban. Azelőtt mindenki bronzot használt. A bronz előtt pedig ötvözetlen rezet meg ónt. Azelőtt pedig ki tudja, miért is ne használhattunk volna követ?

– Ah, tudtam én, hogy tanultál, Ifjabb Tok. A halandó tudósok azonban hajlamosak arra, hogy csakis a halandó eredményeket, fejlődést vizsgálják. Az Ősi Fajok igen kifinomult módon munkálták meg a fémeket. Még a vasat is képesek voltak ötvözni valamivel. Ott van példának az apám kardja.

A férfi felmordult.

– Varázslat. Ráolvasás. Helyettesíti a technikai fejlődést; gyakran akadályozza is a hétköznapi tudás megújulását.

– Katona, ha a varázslatról van szó, valóban elég érdekes teóriákat tudsz előadni. De ennek a gondolatnak bizony leckeszaga volt, vagy tán tévedek? Melyik nekikeseredett tudós – biztos, hogy sikertelen varázsló az illető – fertőzött meg ilyesmivel?

Tok szokásától eltérően, elvigyorodott.

– Ah, majdnem eltaláltad. Nem tudós az illető, hanem Főpap.

– Ah, nos a különböző vallások mindenfajta haladást – technikait vagy mágikust is – potenciális veszélyként értelmeznek. Le kell vetkőznöd ezt a beidegződést, Ifjabb Tok, hacsak nem akarod egész életedben mások előítéleteit ismételgetni.

– Pont úgy beszélsz, mint az apám.

– Hallgatnod kellett volna a bölcsebbre.

Valóban hallgatnom kellett volna rá. De sosem tettem. „Hagyd itt a Birodalmat", ezt mondta. „Találj helyet magadnak valahol, ahová már nem ér el az udvar, a parancsnokok meg a Karmosok. Húzd meg magad, fiam..."

Miután mindhárom sátrat felverte, Tok Túl mellé lépett. Hetven lépésre tőlük, egy közeli domb tetején Mok már felállította a favázas, bőrből varrt kádat. Irigy Hölgy a köntösét és fürdőholmiját cipelő Turullal az oldalán, a kád felé tartott. A farkas és a kutya az antilopon dolgozó Szenu közelében hevertek. A szegula időnként az állatok felé hajította a feleslegesnek ítélt húsdarabokat.

Túl már készített négy kis kőeszközt: kést, ujjnyi méretű kaparót, homorú pengét, igen szépen kidolgozott belső oldallal, és egy szúró- vagy lyukasztószerszámot. Éppen visszafordult a három eredetileg elkészített nagy obszzidiánszilánkhoz. Tok leguggolt a T'lan Imass mellé, és szemügyre vette a kész darabokat.

– Oké – mondta egypercnyi szemlélődés után. – Azt hiszem, kezdem érteni. Ezekkel készíthetjük el a nyílszárat és a tollazatot, ugye?

Túl bólintott.

– Az antilopból nyerjük a nyersanyagot. A kötésekhez bélre lesz szükségünk. A tegez és annak pántja bőrből lesz.

– Mire kell ez a homorú eszköz?

– A csontnád nyílszárat egyenletesre kell csiszolni.

– Ah, igen, már értem. Nem kellene valamiféle ragasztó is?

– De, az lenne a legjobb. Mivel azonban ez fák nélküli füves puszta, be kell érnünk azzal, ami van. A tollazatot is béllel fogjuk felkötni.

– Ahogy mesélsz, abból úgy tűnik, mintha a nyilak elkészítése egyszerű feladat lenne, de valami azt súgja, hogy ez nem így van.

– Van kő, amely homok, van, amelyik víz. Az éles eszközöket az utóbbiakból lehet elkészíteni. Ütőszerszámot a homokkövekből csinálhatunk, de azok közül is csak a legerősebbek alkalmasak e célra.

– Én meg úgy éltem le a fél életemet, hogy azt hittem: a kő az kő.

– A mi nyelvünkben sok különféle szó van a kőre. Nevek, amelyek a jellegét magyarázzák, nevek, amelyek a funkciójára utalnak, nevek arra, hogy mi történt, vagy mi fog történni velük, nevek, amelyek a bennük lakozó szellemre utalnak...

– Elég, elég! Értelek. Miért nem beszélgetünk inkább másról?

– Miről?

Tok a másik domb felé sandított. A kádból csak Irigy Hölgy feje és térde látszott ki. Mögötte a nap éppen a látóhatár felé közeledett. A két szegula, Mok és Turul őrizték, természetesen háttal állva a kádnak.

– Róla.

– Irigy Hölgyről nem tudok sokkal többet, mint amit már elmondtam.

– Ő Fürkész Anomander... társa volt?

Túl folytatta a munkát, vékony, áttetsző obszidiándarabokat pattintott le az egyik darabról, amely lassan határozott lándzsás nyílhegy formát öltött.

– Először három másik személy vándorolt együtt. Fürkész Anomander, Caladan Brood és egy varázslónő, akiből azóta Előd lett – méghozzá az Álmok Királynője.

Ezután drámai események következtek, legalábbis így mondja a legenda. A Sötétség Fiához csatlakozott Irigy Hölgy és egy Osric néven ismert Lélekvesztett. Egy másik trió – ők is együtt vándoroltak egy ideig. Caladan Brood más, magányos utat választott, és néhány évszázad erejéig eltűnt ebből a világból. Amikor visszatért – talán ezer évvel ezelőtt –, már magánál hordta a kalapácsot, amit most is hord: az Alvó Istennő fegyverét.

– Fürkész, Irigy meg az az Osric, miben mesterkedtek együtt?

A T'lan Imass vállat vont.

– Ezt csak ők maguk tudnák megmondani. Összevesztek valamin. Osric eltűnt, senki sem tudja, merre ment. Fürkész Anomander és Irigy Hölgy egy ideig még együtt maradtak. Azt mondják, veszekedéssel váltak el egymástól azokban a napokban, amikor az Elődök összegyűltek, hogy leláncolják a Bukott Istent. Fürkész csatlakozott ehhez a törekvéshez. A hölgy nem. Ennyit tudok róla, katona.

– Mágus.

– A válasz itt van az orrod előtt.

– Úgy érted, a semmiből előtűnő forró fürdővíz?

Túl letette a kész nyílhegyet, és egy másik üvegért nyúlt.

– Én a szegulákra gondoltam, Ifjabb Tok.

– Megbűvölte őket – morogta a felderítő. – Kényszeríti őket, hogy szolgálják, a Csuklyásra, rabszolgává tette őket!

A T'lan Imass keze megállt, s a harcos felnézett a katonára.

– Ez zavar téged? A Malaza Birodalomban talán nincsen rabszolgaság?

– De vannak rabszolgák nálunk is. Adósok, kisstílű bűnözők, hadifoglyok. De Túl, ezek itt *szegulák!* A kontinens legfélelmetesebb harcosai! Főleg az veszedelmes, ahogy egy szó nélkül támadnak: minden figyelmeztetést mellőznek, az okokat pedig csak ők ismerik...

– Ők főleg szavak nélkül kommunikálnak – mondta Túl. – A felsőbbrendűséget testtartással, halvány gesztusokkal, pillantással és fejtartással jelzik.

Tok csak pislogott.

– Tényleg? Akkor miért nem nyisszantották még el a nyakam? Hiszen én erről semmit sem tudok!

– Zavartan viselkedsz a közelükben, és náluk ez az alázat jele – felelte a T'lan Imass.

– Született gyáva vagyok, mindig is tudtam. Ha jól értem, te viszont nem mutatsz... zavart.

– Én nem hátrálok meg senki elől, Ifjabb Tok.

A malaza egy ideig hallgatott, Túl szavain tűnődött.

– A legidősebb testvérnek – akit Moknak hívnak – csak két sebhely van a maszkján. Azt hiszem, tudom, hogy ez mit jelent, és ha igazam van... – lassan ingatta a fejét.

A halhatatlan harcos felnézett, árnyas tekintete Tokra szegeződött.

– Az ifjonc, aki kihívott engem – Szenu... nagyon jó volt. Ha nem ütöm ki, ha nem akadályozom meg, hogy teljesen kihúzza a kardját, akkor lehet, hogy jó sokáig vívtunk volna egymással.

Tok elkomorodott.

– Honnan tudod, hogy mennyire jó, ha nem is tudta előhúzni a fegyverét?

– Onnan, hogy még így is hárította a csapásaimat.

Tok szeme elkerekedett.

– Hárított, félig kihúzott karddal?

– Igen, az első két csapást. A harmadik támadást már nem tudta kivédeni. Csak rá kell nézni a legidősebbre; mozdulataiból, könnyű lépteiből, kecsességéből látszik, micsoda tudással bír. Szenu és Turul mindketten elfogadják őt mint főnököt. Te pedig, a maszkja alapján, úgy gondolod, hogy az övéi között magas lehet a rangja.

– Azt hiszem, a harmadik. A harmadik legmagasabb rangú. Állítólag létezik egy legendás szegula, jeltelen maszkkal. Fehér porcelán. Nem mintha bárki is látta volna, kivéve magukat a szegulákat. Harcos társadalmat alkotnak. Az uruk a bajnok – Tok megfordult, és szemügyre vette a két távolabbi harcost, majd a válla fölött hátrapillantott Szenura, aki még mindig az antilop mellett guggolt, tőlük alig tízlépésnyire. – Vajon mi hozhatta őket a kontinensre?

– Megkérdezhetnéd a legfiatalabbat, Tok.

A felderítő Túlra vigyorgott.

– Ez annyit jelent, hogy te is pont olyan kíváncsi vagy, mint én. Nos, attól tartok, hogy nem végezhetem el helyetted ezt a piszkos munkát, mert a rangsorban Szenu mögött vagyok. Lehet, hogy beszédbe elegyedne velem, de én nem kezdeményezhetek. Ha válaszokat akarsz, neked kell feltenni a kérdéseket.

Túl letette az agancsot és a pengét, s halk csontropogás kíséretében felegyenesedett. Szenu felé indult. Tok követte.

– Harcos! – szólalt meg a T'lan Imass.

A szegula abbahagyta a húskészítést, és lejjebb hajtotta a fejét.

– Mi vett rá benneteket, hogy elhagyjátok az otthonotokat? Mi hozott téged és a fivéreidet erre a helyre?

Szenu az egyik daru dialektusban válaszolt, amely Tok fülében kissé archaikusan csengett.

– Kőpenge úr, mi vagyunk a szegulák büntető serege.

Ha nem egy szegula, hanem valaki más tette volna ezt a kijelentést, Tok biztosan felnevetett volna. Most azonban összeszorította a száját. Túl láthatóan legalább annyira meglepődött, mint a felderítő, mivel csak egy hosszú perc múltán bírt ismét megszólalni.

– Büntető. Kit akarnak a szegulák megbüntetni?

– A betolakodókat, akik a szigetünkre jöttek. Megöljük mindet, aki odajön, de az áradat csak nem akar elapadni. A feladat a Feketemaszkosainkra marad – a harcosok iskolájának Első Szintű Újoncaira – mivel az ellenség fegyvertelenül érkezik, ezért nem érdemes a párbajra. De az ilyen mészárlás megingatja a kiképzés szigorát, foltot hagy a lelkeken, és ezáltal rontja a koncentrációt és a fegyelmet. Elhatároztuk tehát, hogy a betolakodók hazájába utazunk, és megöljük azt, aki a mi földünkre küldi az embereket. Válaszoltam a kérdésedre, Kőpenge úr.

– Tudod ennek a népnek a nevét? Azt, ahogy magukat nevezik?

– Pannion papjai. Téríteni jönnek hozzánk. Minket ez nem érdekel. Őket az nem érdekli, hogy minket nem érdekel a vallásuk. Most azzal fenyegetőztek, hogy hadsereget küldenek a szigetünkre. Sok ajándékot küldtünk nekik, hogy lássák, mennyire örülnénk a hadseregüknek. De ők megsértődtek a hadüzenetünkön. Elismerjük, hogy ezt már nem értjük, és bele is fáradtunk már a Pannionnal való diskurzusba. Mostantól a szegulák érdekében csak a kardok csattognak majd, szavak helyett.

– De Irigy Hölgy magához láncolt benneteket.

Tokban bennakadt a lélegzet.

Szenu ismét meghajtotta a fejét, és nem mondott semmit.

– Szerencsére – folytatta Túl száraz, dallamtalan hangon – most a Pannioni Domínium felé utazunk.

– Ez a döntés örömmel tölt el bennünket – felelte Szenu.

– Hány év telt el születésed óta, Szenu? – kérdezte a T'lan Imass.

– Tizennégy, Kőpenge úr. Tizenegyedik Szintű beavatott vagyok.

Nyársra húzott, kockákra vágott húsdarabok forogtak a tűz fölött, s zsír csöpögött a sistergő lángok közé. Irigy Hölgy ruhájával a kezében tűnt fel a homályban. Vastag, éjsötét köntöst viselt, amely leért egészen a harmatos fűig. Haját egyetlen copfban a tarkóján fogta össze.

– Isteni az illata – éhen halok!

Tok látta, hogy Turul gyorsan megfordul, kesztyűs keze felemelkedik. Olyan gyorsan húzta elő két kardját, hogy a felderítő nem is tudta szemmel követni a mozdulatot – ugyanilyen gyors volt a támadás is. Szikrák ragyogtak fel, ahogy a fényes acél összecsapott a kővel. Túl fél tucat lépést hátrált, ahogy csapások egész sora záporozott a fegyverére. A két harcos gyorsan eltűnt a tűzhely fényköréből a sötétben.

A farkas és a kutya felugattak, és a párbajozok után vágódtak.

– Ez vérlázító! – csattant fel Irigy Hölgy.

Tíz lépésre ismét szikrák robbantak a levegőbe, de a kevéske fényben Tok nem látott mást, mint egy kart és egy vállat, kicsavarodva. Vetett egy pillantást Mokra és Szenura. Utóbbi még mindig a tűzhelynél guggolt, és a vacsora készülését felügyelte. A két sebhelyes, legidősebb harcos mozdulatlanul állt, és a párbajt figyelte – bár lehetetlennek tűnt, hogy jobban látna a sötétben, mint Tok.

Lehet, hogy nincs is rá szüksége...

Újabb szikraeső villant az éjszakában. Irigy Hölgy halkan felkuncogott, fél kezét a szája elé téve.

– Ha jól sejtem, te látsz a sötétben, Hölgyem – mormogta Tok.

– Igen, persze. Ez nagyon különleges párbaj. Még soha... nem, ennél bonyolultabb a helyzet. Egy régi emlék, ami akkor villant az eszembe, amikor először mondtad, hogy ők itt szegulák. Fürkész Anomander egyszer tucatnyi szegulával párbajozott, egyikkel a másik után. Be nem jelentett látogatást tett a szigeten – nem tudott semmit a lakóiról. Emberi formát öltött, készített magának egy maszkot, és úgy döntött, végigsétál a főutcán. Mivel születésétől fogva arrogáns, nem mutatott alázatot

senkivel szemben, akivel találkozott... – Újabb csattanás következett, majd szikrazápor, illetve hangos nyögés. Aztán a pengék ismét összecsaptak. – Két óra. Ennyi időt töltött összesen Fürkész a szigeten, annak lakói között. Elmesélte, milyen sűrű volt a programja ebben a két órában, s hogy aztán elkedvetlenedett, elfáradt, és visszavonult az Üregébe, hogy ki ne ugorjon a szíve a mellkasából.

Új hang szólalt meg – hideg volt és reszelős.

– Feketekard.

Megfordultak, és látták, hogy Mok őket nézi.

– Ez évszázadokkal ezelőtt történt – mondta Irigy Hölgy.

– A szegulák emlékezetéből nem fakul ki a méltó ellenfelek neve, hölgyem.

– Fürkész azt mondta, hogy az utolsó harcos, akit legyőzött, hét jelet hordott a maszkján.

Mok oldalra hajtotta a fejét.

– Az a maszk még mindig vár rá. Feketekard a Hetedik helyen áll. Hölgyem, szeretnénk, ha el is jönne érte.

A nő elmosolyodott.

– Lehet, hogy hamarosan alkalmad nyílik majd személyesen is meghívni őt.

– Ez nem meghívás, hölgyem. Parancs.

A nő búgó hangon, édesen felkacagott.

– Drága szolgám, olyan személy a világon nincs, akit a Sötétség Ura ne fogadna rendületlen tekintettel. Fogd fel úgy, hogy figyelmeztettelek.

– Akkor majd összecsapok vele, hölgyem. Ő a Hetedik. Én a Harmadik vagyok.

A nő karba tett kézzel Mokhoz fordult.

– Ah, igazán? Tudod, hol végezte az a tucatnyi szegula, akikkel összetűzött – a Hetediket is beleértve? A lelkük le van láncolva a kardjában, a Dragnipurban, és ott is maradnak. Az idők végezetéig. Tényleg ennyire szeretnél csatlakozni hozzájuk, Mok?

Hangos puffanás hallatszott a sötétből, majd csend lett.

– Azok a szegulák, akik meghalnak, elbuknak – felelte Mok. – Nem pazaroljuk a gondolatainkat az elbukottakra.

– Ez vonatkozik majd a fivéredre is? – kérdezte Tok halkan.

Túl tűnt fel a fényben, bal kezében a kardjával. Turul testét a gallérjánál fogva, jobb kezével húzta maga mögött. A szegula feje billegett a nyakán. A farkas és a kutya farkcsóválva követték a két harcost.

– Megölted a szolgámat, T'lan Imass? – kérdezte Irigy Hölgy.

– Nem – felelte Túl. – Eltört a csuklója, a bordái, kapott féltucatnyi ütést a fejére. Rendbe jön majd. Idővel.

– Attól tartok, ez így nem lesz jó. Kérlek, hozd őt ide elém.

– Nem szabad mágiával gyógyítani – közölte Mok.

A Hölgy ekkor elvesztette a türelmét. Megperdült, s erőhullám villámlott elő a kezéből. A hullám eltalálta és a levegőbe repítette Mokot. A harcos hangos puffanással ért földet. A varázslatot kísérő fény elenyészett.

– A szolgák nem adhatnak nekem parancsokat! Figyelmeztetlek, Mok, ne feledd el, hol a helyed. Bízom benne, egy alkalomból is megtanultad – visszafordult Turulhoz. –

Természetesen meg fogom gyógyítani. Végül is – folytatta lágyabb hangon – bármelyik kulturált hölgy megmondhatja, hogy a szolgákat tekintve, a három az abszolút minimum – kezét a szegula mellkasára helyezte.

Turul felnyögött. Tok Túlra pillantott.

– A Csuklyásra, hiszen te darabokban vagy!

– Hosszú ideje nem találkoztam már ilyen méltó ellenféllel – mondta Túl. – Még izgalmasabbá tette a dolgot, hogy csak a kardom lapját használhattam.

Mok lassan lábra állt. A T'lan Imass utolsó szavai hallatán megtorpant, és lassan az élőhalott harcos felé fordította a fejét.

A *fenébe is, Túl, éppen most hívtad ki a Harmadikat.*

– Ma éjjel nem akarok több párbajt látni – mondta Irigy Hölgy szigorú hangon. – Legközelebb nem fogom vissza a haragomat. – Mok tekintete elsiklott a T'lan Imassról, Irigy Hölgy pedig kiegyenesedett és felsóhajtott. – Turul meggyógyult. Majdnem elfáradtam! Szenu, drágám, készítsd elő a tányérokat és az evőeszközöket. És az elini vöröset. Finom, csendes vacsora, az kell ide – gyors mosolyt villantott Tok felé. – És elmés társalgás, ugye?

Ezúttal Tokon volt a sor, hogy felnyögjön.

*

A három lovas megállt az alacsony domb tetején. Pálinkás Palás felé fordította a hátasát, és egy ideig csak maga elé nézett, merev arccal. Fürge Ben nem szólt semmit, csak figyelte az ősz szakállú parancsnokot, öreg barátját, és pontosan tudta, hogy mire gondol. *Ezen a dombon találtunk rá Sokfürtre. Mindenütt üres páncélok hevertek – istenem, hiszen még mindig itt rothadnak a fű között –, és itt állt Szélfogó is, a máguscsapat utolsó életben maradt tagja. Éppen csak kimásztunk a beomlott alagútból, s több száz testvért hagytunk magunk mögött betemetve. Lángoltunk a dühtől... tudtuk, hogy elárultak bennünket.*

Itt... ezen a mágia sújtotta dombon, készen álltunk a gyilkolásra. A hidegvérű gyilkosságra... A varázsló Kalapácsra pillantott. A felcser apró szeme Pálinkást fürkészte, és Fürge Ben tudta, hogy Kalapács is éppen a keserű emlékeken töpreng.

Az életünk történetét, a múltunkat, képtelenség eltemetni. Sárga körmök és csontos ujjak nyúlnak ki a földből, megragadják a lábunkat, és jó szorosan fogva tartanak bennünket.

– Foglaljátok össze – morogta Pálinkás. Szürke szeme a város feletti tiszta égboltot fürkészte.

Kalapács megköszörülte a torkát.

– Ki kezdi?

A parancsnok intett a felcsernek.

– Rendben – bólintott Kalapács. – Tehát nézzük Paran... betegségét. Halandó húsához Előd vére... és Elődök lakhelye ért... de ahogy azt majd Fürge is elmondja, ezek közül egyik dolog sem manifesztálódhatna betegség formájában. Nem, a vér és azok a helyek olyanok, akár a jelzőfények egy folyosón.

– Ő viszont egyfolytában visszafelé mászik – tette hozzá Fürge Ben. – Próbál menekülni. És minél jobban próbálkozik...
– Annál betegebb lesz – fejezte be Kalapács.
Pálinkás, aki ismét Palást nézte, elfintorodott.
– Legutóbb, amikor ezen a hegyen álltam, azt kellett hallgatnom, hogy Fürge és Kalam befejezik egymás mondatait. Úgy néz ki, kevesebb a változás, mint gondoltam. Elõd lett a kapitányból?
– Majdnem – ismerte be a varázsló. *És talán mondani sem kell, hogy ez aggasztó. Főleg akkor, ha Paran... akarta ezt. Ugyan ki tudná megmondani, micsoda ambíciók rejtőzhetnek a vonakodó arc mögött?* – tette hozzá magában.
– Mire jutottatok a történetével kapcsolatban, amelyet a Kopókról meg Fürkész Kardjáról mesélt?
– Nyugtalanító – felelte Kalapács.
– Milyen finoman fogalmaztál – mondta Fürge Ben. – Szerintem inkább átkozottul ijesztő.
Pálinkás értetlen arccal fordult felé.
– Ugyan miért?
– A Dragnipur valójában nem Fürkész kardja: nem ő készítette. Mennyit tudhat róla az a fajankó? Mennyit *kellene* tudnia? És mégis, hová a fenébe kerültek azok a Kopók? Bárhol vannak is, Paran az egyikkel összeköttetésben van, a vére által...
– És ettől aztán a kapitány... kiszámíthatatlan – szúrta közbe Kalapács.
– Mi van annak a folyosónak a végén, amit emlegettetek?
– Nem tudom.
– Én sem – ismerte be szomorúan Fürge Ben. – De azt hiszem, oda kellene tűznünk egypár saját fényt is. Ha másért nem, hát azért, hogy megmentsük Parant önmagától.
– És mi volna a javaslat ennek a véghezvitelére?
A varázsló elvigyorodott.
– Már el is kezdtük, parancsnok drága. Azzal, hogy Ezüstrókához kötöttük. Úgy olvas a lelkéből, mint Szélfogó a Sárkányok Asztalából, és ahányszor csak látja, mindig egyre többet tud meg róla.
– Lehet, hogy csak Szélfogó emlékei... vetkőztetik – jegyezte meg Kalapács.
– Nagyon vicces, mondhatom – dörmögte Pálinkás. – Tehát Ezüstróka turkál a lelkében, de nincs rá garancia, hogy a tudását megosztja majd velünk is, vagy igen?
– Ha Szélfogó és Éjsötét lelke dominál benne...
– A varázslónővel nincs is semmi gond, de Éjsötét... – Pálinkás a fejét ingatta.
– Kemény dió volt, nem mondom – helyeselt Fürge Ben. – Titokzatosság lengte körül. Mégis malaza volt...
– De nem tudtunk róla sokat – morogta a parancsnok. – Távoli. Hűvös.
– Melyik volt az Ürege? – kérdezte Kalapács.
– Amennyire én tudom, a Rashan – felelte Fürge savanyú képpel. – A sötétség.
– Tehát Ezüstróka erre a tudásra is támaszkodhat – állapította meg a felcser egypercnyi töprengés után.
– Valószínűleg csak ösztönösen, halványan; úgy értelmezem, hogy Éjsötétből nem

sok minden maradt meg.

– Biztos vagy ebben, varázsló? – kérdezte Pálinkás.

– Nem. – *Éjsötéttel kapcsolatban sokkal kevésbé vagyok biztos, mint mutatom. Voltak már más éjsötétek is... jóval a Malaza Birodalom létezése előtt. A Nathilog háború Első Korában. Kilencszáz évvel ezelőtt, Hétvárosban, Karakarang városának felszabadításakor. Quon Táliban a szetikkel, amikor kiűzték őket a Fennből, csaknem kétezer évvel ezelőtt. Egy nő, egy varázsló, akit Éjsötétnek hívtak – újra és újra felbukkant. Ha egy személyről van szó...*

A parancsnok oldalra hajolt a nyeregben, és a földre köpött.

– Nem vagyok túl boldog.

A varázsló és a felcser hallgattak.

Beszélhetnék neki Hamvasról... de ha most nem boldog, akkor mégis mit tenne vele a hír, hogy el fog pusztulni a világ? Nem, Fürge, ezzel foglalkozz csak te magad, és ha eljön a megfelelő pillanat, ugorj... A *Nyomorék Isten hadat üzent az isteneknek, az Üregeknek, az egész nyavalyás világnak, és mindenkinek, aki benne él. Rendben van, Bukott Isten, de ez azt jelenti, hogy túl kell járnod Fürge Ben eszén. Felejtsd csak el az isteneket meg az ő nehézkes játékaikat – hamarosan a földön fogsz csúszkálni előttem, és nem lesz menekvés...*

Percek teltek el így, csendben. A lovak mozdulatlanul várakoztak, kivéve, amikor egy-egy rovart zavartak el magukról egy farksuhintással vagy bőr- és fülrángatással.

– Tartsátok Parant a megfelelő irányban – mondta végül Pálinkás. – Világítsatok, ha mód van rá. Fürge Ben, tudj meg Éjsötétről mindent; bármilyen forrást felhasználhatsz, sőt, használj is fel mindent, amit tudsz. Kalapács, magyarázd el Indának Paran ügyét! Azt akarom, hogy mindhárman szorosan a kapitány közelében legyetek. Egy orrszőre se hulljon ki anélkül, hogy tudnátok róla – megmarkolta a szárat, és megfordította hátasát. – A darujhisztáni kontingens bármikor megérkezhet Broodhoz, menjünk hát vissza a táborba.

Vágtában lovagoltak le a dombról, a romok között, s magukra hagyták a dombtetőn immár céltalanul zümmögő legyeket.

Pálinkás lefékezett a sátor előtt, amelyet Dujeknek biztosítottak Brood táborában. Lova zihált a hosszú vágtától; átkeltek a Hídégetők táborán, ahol Fürge Bent és Kalapácsot hagyta a parancsnok, és keresztülvágtak Brood igen kiterjedt részlegén. Leugrott a nyeregből, majd elfintorodott, mivel pont a rossz lábára érkezett. Artantosz, a zászlóvivő termett mellette.

– Majd én átveszem a szárat, parancsnok – mondta a fiatalember. – A lovat le kell masszírozni...

– Nem ő az egyetlen – motyogta Pálinkás. – Félkarú odabent van?

– Igen. Már vár téged.

A parancsnok nem vesztegetett több szót, belépett a sátorba.

– Már éppen ideje volt – morogta Dujek az ágyából, majd nyögve felült. – Tölts egy kis sört, ott van az asztalon. Keress egy szabad széket. Éhes vagy?

– Nem.

– Én sem. Igyunk.
Egyikük sem beszélt addig, amíg Pálinkás ülőalkalmatosságot keresett magának, és töltött egy kupa sört. A csend tovább tartott, egészen addig, amíg megitták az első adagot, majd a parancsnok újra töltött.
– A Hold Szülötte – mondta Dujek. Megtörölte a száját, és ismét a korsóért nyúlt.
– Ha szerencsénk van, viszontlátjuk még, de Korall előtt erre semmiképpen nem számíthatunk. Lehet, hogy még annál is később jön csak elő. Tehát Fürkész Anomander beveti a maga – és a Hold – erejét a Pannioni Domínium ellen. Hogy miért? Nem tudni. Lehet, hogy csak egyszerűen szeret harcolni.
Pálinkás elkomorodott.
– Palásnál én úgy láttam, hogy nem szívesen harcol, Dujek.
– Ez csak azért volt így, mert Tiste Andiijai máshol voltak elfoglalva. Ami nem is baj, különben kiirtottak volna bennünket.
– Igazad lehet. Úgy tűnik, jó nagy erőt összegyűjtünk, hogy elbánjunk egy közepes nagyságú, vallásos birodalommal. Tudom, tudom, a domínium a kezdetektől bűzlik, valami nem stimmel vele, és valami készül benne a világ ellen. De akkor is...
– Hát igen. – Dujek vállat vont. – Majd meglátjuk, amikor eljön az idő. Beszéltél Sodrottal?
Pálinkás bólintott.
– Egyetért abban, hogy észrevétlenül kell repülniük – ha lehetséges, nem nekik kellene ellátmányozniuk a seregünket menetelés közben. A felderítői már keresik a megfelelő rejtekhelyet a határ közelében; olyan részt, amely kellően eldugott, ám ahonnan szükség esetén azonnal támadást indíthatnak.
– Remek. Készen áll a hadsereged, hogy elhagyja Palást?
– Igen, ennél felkészültebbek már nem is lehetnének. Kérdéses még a menetelés közbeni ellátmányozás megoldása...
– Ezt majd megbeszéljük akkor, amikor ideérnek a darujhisztáni követek. Nos. Ezüstróka...
– Kemény dió, Dujek. Ez a T'lan Imass gyülekező nyugtalanító fejlemény; főleg, hogy szerinte szükségünk lesz az élőhalott harcosokra, amikor a Pannioni Domínium ellen vonulunk. Legfőbb Ököl, nem tudunk eleget az ellenségről...
– Ez majd még változik. Utasítottad Fürge Bent, hogy lépjen kapcsolatba a capustani zsoldossereg vezetőjével?
– Valamit már ki is főzött. Majd meglátjuk, elfogadják-e az ajánlatot.
– Ezüstrókára visszatérve... Pálinkás, Szélfogó biztos szövetséges volt: barát...
– Ott van a lelke a rhivi gyermekben. Paran és ő... beszéltek egymással – egy percre elhallgatott, tekintete a kezében tartott korsóra szegeződött. Felsóhajtott: – A dolgok még nem forrtak ki teljesen, úgyhogy nem tehetünk mást, mint hogy várunk...
– Egy olyan lény, amely felemészti saját szülőjét...
– Igaz, de ugyan mikor mutatták a T'lan Imassok az érzelmességnek csak szikráját is? Halhatatlanok, lélektelenek, és nézzünk szembe a tényekkel: akár szövetségesek voltak, akár nem, állatira ijesztőek. Csak a Császárnak engedelmeskedtek, senki másnak. Mellettük harcolni Hétvárosban nem volt lélekemelő élmény; ezt mindketten

tudjuk, Dujek...

– A hatékonyság mindig nyugtalanító és ijesztő – dünnyögte a Legfőbb Ököl.

– S most megint jönnek, de most egy gyermek a parancsnokuk...

– Furcsa gondolatmenet, de értem, mire gondolsz – mondta Pálinkás. – Kellanved kellően... visszafogta a T'lan Imassokat, kivéve azt a vérfürdőt Arennél. Egy gyermek azonban, aki a Tellann Üregben született, tépett lelkek egyvelegéből, ilyen erővel a kezében...

– Hány olyan gyermekkel találkoztál eddig, aki akár csak magát is vissza tudta fogni? Szélfogó bölcsességének előtérbe kell kerülnie, méghozzá mihamarabb.

– Megteszünk minden tőlünk telhetőt, Dujek.

Az öregember felsóhajtott, majd bólintott.

– Nos, mi a véleményed új szövetségeseinkről?

– A Bíborsereg távozása nagy érvágás – mondta Pálinkás. – A helyükre került kétes zsoldosok és szabadcsapatok egyvelege jelentős minőségbeli visszaesést jelez. A Mott szabadcsapat a legjobb közöttük, de persze ezt nem az egész seregre értem. A rhivik és a barghasztok elég kemények, ahogy azt mindketten tudjuk, a Tiste Andiiknak pedig párja nincs a harcmezőn. Mégis: Broodnak szüksége van ránk. Nagyon is.

– Lehet, hogy jobban kellünk mi neki, mint ő minekünk – hümmögte Dujek. – Egy átlagos háború viszonyai között mindenképpen.

– Fürkész és a Hold Szülötte Brood cinkelt lapja a pakliban. Legfőbb Ököl, ha a T'lan Imassok is csatlakoznak hozzánk, akkor ezen az egész kontinensen, de talán az egész világon sincsen olyan erő, amely ellen tudna állni nekünk. Isten tudja, akár a fél kontinenst is behabzsolhatnánk...

– Igazán? – Dujek savanyúan elvigyorodott. – Ásd el ezt a gondolatot, öreg barátom, ásd el jó mélyre, hogy soha többé ne kerülhessen napvilágra. Éppen arra készülünk, hogy megdöntsük egy zsarnok hatalmát, hogy azután mi lesz, azt még bőven ráérünk megbeszélni. Most azonban mindketten halálos szakadék fölött egyensúlyozunk...

– Igen, de mennyire. Úgy hívják, Kallor.

– Kallor.

– Megpróbálja majd megölni a gyermeket – jelentette ki Pálinkás.

– Nem fogja – ellenkezett Dujek. – Ha megpróbálja, Brooddal találja magát szemben – a félkarú férfi előrenyújtotta a poharát. Pálinkás töltött neki még egy kis sört. A Legfőbb Ököl hátradőlt, tekintetét a másodparancsnokára függesztette, majd folytatta: – Drága barátom, az igazi cinkelt lap maga Caladan Brood. Olvastam a Laederoni történeteit a nathilogi történelemkönyvekben. A Csuklyásra, ne akard, hogy bedühödjön! Hogy barát vagy-e, vagy ellenség, Broodnak ez nem számít, ha haragos. Fürkész Anomander hatalma legalább hűvös, átgondolt. A Hadúré éppen az ellenkezője. A kalapácsa... azt mondják, ez az egyetlen dolog, ami felébresztheti Hamvast. Ha elég erősen a földhöz csapják, az istennő kinyitja a szemét. Az igazság pedig az, hogy ha Broodnak nem lenne ehhez elég ereje, akkor nem is hordhatná magával azt a fegyvert.

Pálinkás ezen tűnődött egy darabig.

– Reménykedjünk benne, hogy Brood a gyermek védelmezője marad.
– Kallor arra fog törekedni, hogy megingassa a Hadúr véleményét – bökte ki Dujek.
– De nem a kardját fogja használni, hanem a szavait. Lehet, hogy még Fürkész támogatását is megpróbálja kicsikarni ez ügyben...
A parancsnok végigmérte a Legfőbb Öklöt.
– Kallor látogatást tett nálad.
– Igen, és el kell ismerni, nagyon meggyőző tud lenni az a fattyú. Még irántad érzett tiszteletének is hangot adott. Azt mondta, hogy már évszázadok óta nem ütötte meg őt senki sem. Azt is mondta, hogy megérdemelte.
– Igazán nagylelkű – dünnyögte Pálinkás. *Amikor ezt kívánja az érdeke* – tette hozzá magában. – Nem támogatom egy gyermek lemészárlását, semmilyen körülmények között – tette hozzá a parancsnok hűvös hangon. – Nem érdekel, milyen képesség vagy erő lakozik benne.
Dujek felnézett.
– Ha parancsot adnék rá, megtagadnád?
– Hosszú ideje ismerjük már egymást, Dujek.
– Igen, ez igaz. Makacs vagy.
– Ha kell, igen.
A két férfi egy ideig hallgatott, majd a Legfőbb Ököl elfordult és felsóhajtott.
– Vissza kellene téged helyeznem őrmesteri rangba.
Pálinkás felnevetett.
– Tölts még egyet – dörmögte Dujek. – Már úton van a darujhisztáni küldöttség, és kellően jókedvű akarok lenni, amikor a küldött úr vagy hölgy megérkezik.

*

– Mi van, ha Kallornak igaza van?
A Mhybe tekintete összeszűkült.
– Akkor, Hadúr, jobb lesz, ha megkéred, hogy engem is öljön meg, amikor a lányomat lemészárolja.
Caladan Brood széles, lapos homloka összeráncolódott. Lenézett az asszonyra.
– Tudod, hogy emlékszem rád? A törzsből, amikor északon táboroztunk. Fiatal voltál, gyönyörű és eszes. Látlak most, látom, hogy mit tesz veled a gyermek: fájdalmas élmény, asszony.
– Biztosíthatlak, hogy az én fájdalmam még nagyobb, Hadúr. Mégis úgy döntöttem, elfogadom...
– A lányod megöl téged, de miért?
A Mhybe Korlatra pillantott. A Tiste Andii gondterhelt arccal nézett maga elé. A sátorban fojtogatóan sűrű volt a levegő, mindhármukat nedves léghullámok támadták. Az öregasszony visszafordult Caladan Broodhoz.
– Ezüstróka a Tellann, a T'lan Imassok gyermeke, Hadúr. Nekik nincs életerejük, amit átadhatnának a gyermeknek. A rokonai, ám nem adhatnak neki életet, mivel halhatatlanok, ellentétben a gyermekkel, aki hús és vér. Szélfogó halott. Éjsötét

szintén halott. A rokoni kapcsolat fontosabb, mint gondolnád, Hadúr. A vérségi kötelékek hálót alkotnak, s ez a háló segít mindannyiunkat; ezen halad az emberi élet, az újszülött korból a gyermekkorba, aztán gyermekkorból felnőttkorba. Ilyen életenergia nélkül az ember elsorvad és meghal. Az egyedüllét betegséget jelent, Hadúr, és nem csak lelkileg, hanem testileg is. A lányom hálója én vagyok, én egyedül...

Brood a fejét ingatta.

– A magyarázatod nem indokolja a... mohóságát, Mhybe. Azt állítja, ő fogja vezetni a T'lan Imassokat. Azt mondja, hogy azok már meg is hallották a hívó szót. Ez talán nem azt jelenti, hogy a halhatatlan sereg már el is fogadta a személyét?

Korlat szólalt meg:

– Hadúr, azt gondolod, hogy Ezüstróka maga sietteti a növekedését, mert teljes erővel akar szembenézni az idegyűlő T'lan Imassokkal? A halhatatlan sereg elutasítana egy gyermek vezetőt, ezt gondolod?

– Próbálom megérteni, miért teszi ezt az anyjával, Korlat – felelte Brood fájdalmas arckifejezéssel.

– Lehet, hogy igazad van, Hadúr – mondta a Mhybe. – A hús és a vér nem bír magában tartani bármennyi erőt: a korlátok meghatározottak. Az olyan lények esetében, mint például te, Fürkész Anomander – vagy akár te, Korlat – ez nem gond, hiszen elég évszázadot leéltetek ahhoz, hogy helyesen használjátok az erőtöket. Ezüstrókában ez még nincs meg; az emlékei azt súgják, hogy mégis, de gyermeki teste ellentmond az emlékeknek. Hatalmas erő vár rá, s hogy ezt teljesen kordában tudja tartani, ahhoz felnőtt nővé kell válnia, és még akkor is...

– Az Előddé váláshoz tapasztalatok vezetnek – összegezte Korlat. – Érdekes meglátás, Mhybe.

– A tapasztalat pedig... megedz – bólintott a rhivi asszony.

– Ez hát Kallor félelmének gyökere – emelkedett fel a székéből nyugtalan sóhaj kíséretében Brood. – Edzetlen hatalom.

– Lehetséges – mondta Korlat halkan –, hogy Kallor maga a gyermek türelmetlenségének okozója. Ezüstróka minél hamarabb felnőtté akar válni, hogy kiiktassa a Legfőbb Király félelmeit.

– Kétlem, hogy értékelné a helyzetkomikumot – dünnyögte a Hadúr. – Kiiktatná a félelmét, ezt mondtad? Ha jobban belegondolunk, szerintem tudja, hogy előbb vagy utóbb meg kell majd védenie magát vele szemben...

– Valamilyen közös titkuk van – mormogta Korlat.

Csend volt egy ideig. Mindhárman tudták, hogy ez igaz, és ez mindhármukat nyugtalanította. Az Ezüstlélekben lakozó lelkek közül egy már találkozott Kallorral. Vagy Szélfogó, vagy Bellurdan, vagy Éjsötét.

Egy hosszú perc után Brood megköszörülte a torkát.

– Élettapasztalatok... hiszen a gyermek rendelkezik ezekkel, ugye, Mhybe? A három malaza mágus...

A Mhybe fáradtan elmosolyodott.

– Egy thelomen, két asszony és jómagam – egy apa és három vonakodó anya jutott

ennek a gyermeknek. Az apa jelenléte annyira halovány, hogy már arra kezdtem gyanakodni: csak Éjsötét emlékeiben létezik. Ami a két nőt illeti, próbálom kideríteni, milyen emberek voltak, és amit eddig kiderítettem – Szélfogóról – az megnyugtató.

– És Éjsötéttel mi a helyzet? – kérdezte Korlat.

Brood közbekotyogott.

– Nem Fürkész ölte meg őt itt, Palásnál?

– Nem. Éjsötétet tőrbe csalta, elárulta Tajszkrenn Főmágus – felelte a Tiste Andii.

– Úgy informáltak, hogy Tajszkrenn azóta visszamenekült a Császárnőhöz – tette hozzá szárazon, majd ismét a Mhybéhez fordult. – Mit tudtál meg Éjsötétről?

– Ezüstrókában látok néha sötét villanásokat – felelte a rhivi asszony vonakodva. – Úgy hiszem, ezek Éjsötéttől származnak. Sistergő haragot érzek, és bosszúvágyat, amely valószínűleg Tajszkrenn ellen irányul. A jövőben, talán nem is sokára, összecsap majd a két lélek, azután pedig a győztes lelke dominál majd a lányom személyiségében.

– Mit tehetünk azért, hogy segítsük Szélfogót? – kérdezte Brood egypercnyi gondolkodás után.

– A malazák éppen ezen dolgoznak, Hadúr. Sok múlik az erőfeszítésükön. Hinnünk kell bennük. Pálinkásban és Paran kapitányban is: a férfiban, aki valaha Szélfogó szeretője volt.

– Beszéltem Pálinkással – mondta Korlat. – Megingathatatlan hite van, Hadúr. Őszinte, szavahihető ember.

– Szavaidban a szíved hangját hallom – állapította meg Brood.

Korlat vállat vont.

– Annál kevesebb okod van hitetlenkedni, Hadúr. Az ilyesmiben sosem voltam könnyelmű.

– Azt hiszem, ebbe a témába inkább nem merülnék jobban bele – mondta a Hadúr.

– Mhybe, maradj mindig a lányod közelében. Ha azt vennéd észre, hogy Éjsötét lelke kezd felülkerekedni Szélfogón, azonnal értesíts!

S *ha ez megtörténne, a leányom azonnal meg is halna* – gondolta magában a Mhybe.

– Ebben a témában – folytatta Brood, szúrós tekintetét a Mhybére szegezve –, még nem foglaltam állást. Sokkal valószínűbb, hogy az események ilyetén alakulásakor inkább közvetlenebb módon kezdeném támogatni a malazák Szélfogót erősítő törekvését.

A Mhybe csodálkozva nézett rá.

– Pontosan mire célzol, Hadúr?

– Higgy bennem! – felelte Brood.

A rhivi asszony felsóhajtott, majd bólintott.

– Rendben van, akkor hát szólok majd.

A sátorlap fellebbent, és az ajtónyílásban Brood zászlóvivőjének, Hurlochelnak az alakja tűnt fel.

– Hadúr – szólalt meg –, a darujhisztáni követség közeledik a tábor felé.

– Akkor hát menjünk és üdvözöljük őket.

*

Mióta csak megérkeztek, a csuklyás kocsihajtó láthatóan bóbiskolt. A hatalmas, díszes kocsi ajtaját belülről kinyitották, és a nyílásban felbukkant egy királykék papucsba bújtatott láb. A hintó és az azt húzó, ékszerezett hámot viselő három pár ló előtt ott álltak a két szövetséges hadsereg képviselői: Dujek, Pálinkás, Sodrott és Paran kapitány balra, Caladan Brood, Kallor, Korlat, Ezüstróka és a Mhybe pedig jobbra.

A rhivi matrónát nagyon kimerítették az éjszaka eseményei, a Brooddal való beszélgetés pedig csak fokozta fáradtságát – nehéz volt a Hadúr kemény kérdéseire úgy felelni, hogy az igazság egy része rejtve maradjon, ám a Mhybe úgy érezte, erre feltétlenül szükség volt. A kislány találkozása Parannal, sokkal fájdalmasabb és bizonytalanabb volt, mint ahogy azt a Mhybe a Hadúrnak sugallta. Az azóta eltelt órák nem csökkentettek fikarcnyit sem a helyzet fonákságán. Ami pedig még rosszabb, a találkozás valamit megmozdított Ezüstrókában – a gyermek azóta még mohóbban szívta magába a Mhybe erejét, s egymás után vette el fáradt anyjától annak életéveit.

Szélfogó állhat az életerőm mohó szipákolása mögött? Vagy Éjsötét? Nem tart már sokáig. Már várom a Csuklyás Isten megváltó ölelését. Ezüstrókának most már vannak szövetségesei. Megteszik majd, amit kell, ebben biztos vagyok – Rhivik Szellemei, kérlek benneteket, engedjétek, hogy biztos legyek ebben! Az időm már biztosan lejárt, ám a körülöttem lévők még mindig kérésekkel bombáznak engem. Nem, ez nem megy már tovább...

A papucsos láb egyre lejjebb taposta a levegőt, kereste a talajt, míg végül megtalálta. Kimondottan kövér lábszár, térd és comb tűnt elő a papucs felett. A hintóból kiszálló alacsony, kövér kis ember a szivárvány minden színében pompázó selymeket viselt – valósággal káprázott a szeme annak, aki ránézett. Egyik hájas kis kezében vörös zsebkendőt szorongatott, amelyet a homlokához nyomott. Amikor végre mindkét talpa a földön volt, a daru hangosan felsóhajtott:

– Hamvas tüzes szívére, micsoda hőség van ma!

Caladan Brood előlépett.

– A felszabadító hadsereg nevében üdvözlünk, Darujhisztán Képviselője. Nevem Caladan Brood, ez pedig itt Félkarú Dujek...

Az alacsony, kövér kis ember bambán pislogott, aztán ismét megtörölte a homlokát, és szélesen elmosolyodott.

– Darujhisztán Képviselője? Remek! Igazán hízelgő Kruppéra nézve, bár ő csak egyszerű polgár, kíváncsi magánszemély, aki azért jött, hogy tanúja lehessen eme örvendetes történelmi pillanatnak! Kruppe nagyon megtisztelőnek érzi hivatalos, mi több, baráti üdvözleteteket. Kruppe azon is tűnődik, micsoda fogadtatásban részesítitek majd Darujhisztán valódi képviselőit, ti dicső harcosok? Kruppe szíve a puszta gondolattól is csaknem kiugrik a helyéből! Nézzetek csak dél felé: a képviselők kocsija már közeledik felénk!

A férfi monológját csend követte, amelyet az Óriás Varjú kacaja tört meg. A Mhybe fáradtsága, kimerültsége ellenére is elmosolyodott. Óh igen, hát persze! Én ismerem ezt az embert. Közelebb lépett, és nem tudta visszafojtani mondanivalóját:

– Jártam már az álmodban, jó uram...

Kruppe tekintete rászegeződött, majd rémülten elkerekedett. Ismét megtörölte a homlokát.

– Drágaságom, sok minden lehetséges, de...

Banya ismét felkacagott.

– Akkor fiatalabb voltam – tette hozzá a Mhybe. – És terhes. Egy Csontvető társaságában voltunk... és ott volt egy Ősi Isten is.

A széles, kerek arc felragyogott a felismeréstől, majd ismét elkomorodott. Ez egyszer úgy tűnt, elakadt a férfi szava. Egy percig még nézte az asszonyt, aztán a tekintete továbbvándorolt a mellette álló gyermekre. A nő észrevette, hogy a férfi tekintete összeszűkül. *Megérezte, hogy milyen a kapcsolat közöttünk. Azonnal. Hogyan? És miért vagyok ilyen biztos abban, hogy igazam van? Mennyire erős ez a kötelék?*

Caladan Brood megköszörülte a torkát.

– Üdvözlünk, Kruppe polgár. Már ismerjük a gyermek, Ezüstróka születésének körülményeit. Te vagy tehát a halandó, aki ott volt. Azt azonban, hogy ki volt ez az Ősi Isten, még mindig nem tudjuk. Melyikük volt az? E kérdésre a válasz könnyedén befolyásolhatja a... lányhoz fűződő kapcsolatunkat.

Kruppe felpislogott a Hadúrra. A selyemkendővel megtörölgette a tokáját is.

– Kruppe ért téged. De még mennyire, hogy ért! Váratlan feszültség járja át a díszes társaságot, igaz? Tehát a kérdéses istenség. Igen, hm. Bizonytalanság, kétértelműség, ezek igen távol állnak darujhisztáni Kruppe személyiségétől... valószínűleg, de nem biztos – válla fölött hátrapillantott a hivatalos delegáció kocsijára, majd ismét megtörölte a homlokát. – A gyors, egyenes válasz gyakran félrevezető, és gyakran teljességgel téves benyomást kelt az emberben. Óh, istenkém, mit tehetnék?

– A fene vigyen el! – az érkező díszes hintó hajtója kiáltott emígyen. – Kruppe! Mi a fészkes fenét keresel te itt?

A selyembe öltözött kis gömböc hátrált, majd széles mozdulattal meghajolt, csaknem orra bukott közben, de a gesztus ennek ellenére elegánsnak tűnt.

– Drága barátom, Murillió! Feljebb kerültél a ranglétrán ezzel az új hivatással, vagy kisiklottál? Kruppe sosem gondolta volna, hogy ilyen tehetséged van az ökrök hajtásához...

A hajtó arca elsötétedett.

– A Tanács által kiutalt lovakat megmagyarázhatatlan módon valaki meglovasította, közvetlenül az indulásunk előtt. A lovak egyébként a megtévesztésig hasonlítottak azokra, amelyeket te és a hajtód szereztetek...

– Micsoda elképesztő véletlen, drága Murillió!

A hintó ajtaja kinyílt, és feltűnt benne egy széles vállú, kopaszodó férfi. Durva vonású arca sötét volt a haragtól, ahogy Kruppe felé indult.

Az apró, köpcös kis polgár szélesre tárta karját, és közben önkéntelenül hátrált még

egy lépést.

– Drága barátom, társam! Üdvözöllek, Balek tanácstag. S ki az ott mögötted? Nocsak, nem más, mint D'Arle tanácstag! Így végre Darujhisztán minden elengedhetetlenül fontos képviselője jelen van!

– Te persze nem tartozol közéjük, Kruppe – morogta Balek, aki még mindig Kruppe felé lépdelt. A köpcös kis alak szélsebesen hátrált saját kocsija felé.

– Ez nem igaz, Balek barátom! Én itt Baruk mestert képviselem...

Balek megtorpant, s keresztbe fonta izmos karját.

– Igazán? Tehát az alkimista téged küldött maga helyett?

– Nos, természetesen ennyi szót nem pazaroltunk az ügyre. Baruk és énközöttem ugyanis olyan szoros a barátság, hogy a szavakra gyakran nincs is semmi szükségünk...

– Elég volt, Kruppe – Balek Caladan Broodhoz fordult. – Elnézésedet kérem, Hadúr. Én Balek vagyok, ez az úriember itt mellettem pedig D'Arle tanácstag. Mi képviseljük a Darujhisztánt kormányzó Tanácsot. Ennek a... Kruppénak a jelenlétét nem terveztük, sőt, nem is látjuk itt szívesen. Ha egy percre megbocsátasz, azonnal haza is küldöm.

– Úgy tűnik, szükségünk lesz rá is – felelte Brood. – Nyugodj meg, majd elmagyarázom, miért. Most azonban azt javasolnám, menjünk a parancsnoki sátorba.

Balek sötét pillantást vetett a kis gömböcre.

– Micsoda világraszóló hazugságokat adtál elő már megint?

A kerek kis fickó ezen láthatóan megsértődött.

– Kruppe és az igazság összetartoznak egy életen át, Balek barátom! Házasságunk áldott, éppen tegnap ünnepeltük a negyvenedik évfordulónkat, az igazság úrnője meg én. Kruppéra minden kétséget kizáróan szükség van; mindig mindenhol és minden ügyben! Ez küldetés, amely előtt Kruppénak fejet kell hajtania...

Balek halk mordulással emelte a kezét, hogy fültövön csapja Kruppét. D'Arle azonban ekkor előlépett, és Balek vállára tette a kezét.

– Nyugodj meg – mormogta. – Itt mindenki tisztán látja, hogy Kruppe nem képvisel senki mást, csakis Kruppét. Nem felelünk érte. Ha valóban hasznossá tudja tenni magát, akkor lehet, hogy megszolgálja majd a csodálatunkat is.

– De még mennyire! – ragyogott fel ismét Kruppe arca.

Banya lehajolt, hogy Kruppe felé rebbenjen.

– Jó uram, neked Óriás Varjúnak kellett volna születned.

– Neked pedig kutyának! – kiáltotta vissza a férfi.

Banya félig szétterjesztett szárnnyal mozdulatlanná dermedt, és elbizonytalanodott. Oldalra hajtotta a fejét.

– Kutyának? – suttogta.

– Csak azért, hogy megvakargathassam a füled tövét, drágaságom!

– Megvakarni? *Megvakarni?*

– Rendben, akkor nézzünk mást a kutya helyett. A papagáj hogy tetszik?

– Papagáj!

– Tökéletes!

– Ebből elég volt! – mennydörögte Brood. – Mindenki kövessen! – megfordult és elindult a Tiste Andii tábor irányába.

Pálinkásnak elég volt egy pillantást vetnie a Mhybére, és már el is nevette magát. Dujek egy pillanat múlva csatlakozott hozzá, majd a többiek is nevetésben törtek ki. Ezüstróka megszorította anyja kezét.

– Kruppe már fel is fedte, milyen értéket hordoz magában – suttogta halkan –, nem gondolod?

– Igen, gyermekem, megmutatta. Gyere, kislányom, jó példát kell mutatnunk azzal, hogy rögtön a Hadúr után indulunk.

Amint mindannyian beértek a parancsnoki sátorba, és elkezdték levenni a köpönyegeket, valamint a fegyvereket, Paran odalépett Balek tanácstag mellé.

– Örülök, hogy ismét találkozunk – mondta a kapitány –, bár azt hiszem – folytatta halkabban –, hogy a katonai páncélzatot kényelmesebb viseletnek érezted, mint ezt a ruhát.

Balek elfintorodott.

– Igazad van. Néha nosztalgiával gondolok vissza arra az éjszakára, amit a Gadrobi-dombságban töltöttünk. Akkor mindketten csakis önmagunk voltunk, cím nélkül – Paran szemébe nézett, és kissé megijedt attól, amit látott. Kezet fogtak. – Egyszerűbb idők voltak azok...

– Nem túl szerencsés köszöntő – szólalt meg egy hang mögöttük. Amikor megfordultak, Pálinkás parancsnokot pillantották meg, agyagkorsóval a kezében. – Vannak poharak a hátad mögött, tanácstag, azon az asztalt helyettesítő alkalmatosságon. Broodnak nincsenek szolgái, így aztán magamra vállaltam ezt a nemes feladatot.

Paran közelebb húzott három poharat, és az asztalt bámulta közben.

– Ez egy szekérderék: még látszik rajta itt-ott egypár szalmaszál.

– Ez megmagyarázza azt is, miért van idebent olyan szag, mint egy istállóban – tette hozzá a parancsnok, miközben megtöltötte a poharakat gredfallani világos sörrel. – Brood térképasztalának múlt éjjel lába kélt.

Balek felvonta a szemöldökét.

– Valaki ellopott egy asztalt?

– Nem valaki – felelte Pálinkás, és Paranra pillantott. – A Hídégetőid voltak, kapitány, a nyakamat tenném rá.

– Mi a fenéért tettek volna ilyet?

– Ezt neked kell majd kideríteni. Szerencsére a parancsnok csak a kényelmetlenség miatt panaszkodott.

Ekkor Caladan Brood öblös hangját hallották.

– Ha mindenki talál magának ülőhelyet, akkor rátérhetnénk az üzletre, az ellátmányozás kérdésére.

Kruppe volt az első, aki leereszkedett egy székbe – az ideiglenes asztal főhelyére. Egyik kezében poharat, a másikban egy marék rhivi édességet szorongatott.

– Micsoda kellemesen rusztikus környezet! – sóhajtotta elégedett arccal. – Az éhség

csillapítására hagyományos pusztai édesség szolgál. Ez a sör igazán isteni, tökéletes a hőfoka...

– Fogd be a szád, a fenébe is! – mordult fel Balek. – Különben mi a fenét csinálsz te abban a székben?

– Nos, ülök rajta, drága Balek. Közös barátunk, az alkimista...

– Meg is nyúzna elevenen, ha tudná, hogy itt vagy, és az ő képviselőjének adod ki magad.

Kruppe szemöldöke a homlokába szaladt, s közben csaknem megfulladt egy marék behabzsolt édességtől. Köhögés közben morzsákkal terítette be az asztalt, majd ivott egy korty sört, és böfögött is egyet.

– Az Alvilágra, micsoda visszataszító gondolat. És semmi valóságalapja nincs, Kruppe erről biztosíthat mindenkit. Baruknak érdekében áll, hogy ezen fontos személyiségek találkozója gyümölcsöző legyen. A siker nagyon fontos számára, és ezért meg is tesz mindent, ami a saját és szolgája, Kruppe, módjában áll...

– Vannak a mesterednek konkrét javaslatai? – kérdezte Brood.

– Számtalan konkrét javaslata van, Hadúr uram. Annyira sok van ezekből, hogy összességében tekintve, az ember nem láthat mást, mint egyetlen, átfogó tervet! – Kicsit halkabban folytatta: – Ezek a nagyvonalú, látszólag kissé eltúlzott tervek is azt bizonyítják, hogy Baruk mester figyelmét nem kerülheti el egyetlen apró részlet sem, efelől Kruppe biztosíthat mindenkit – ragyogó mosollyal körbenézett. – Kérnék mindenkit, hogy gyorsan beszéljük meg a dolgokat, mert különben ez a megbeszélés elhúzódhat, és kénytelenek lesznek finom vacsorát feltálalni; márpedig az azt követő száraz borocska és ízletes édességek után Kruppe nem lesz többre képes, mint nyögni a gyönyörűségtől.

– Az istenek óvjanak meg ettől – dünnyögte Balek.

D'Arle megköszörülte a torkát.

– Csupán apróbb nehézségekkel kell szembenéznünk, amikor felállítjuk a Hadúr és Félkarú Dujek összevont csapatainak ellátmányozó vonalát. A legkomolyabb nehézséget a lerombolt híd jelenti Darujhisztántól nyugatra. A Catlin folyón csupán néhány átkelőhely található, és a Jaghuta Zsarnok hatalmas bonyodalmat okozott azzal, hogy lerombolta azt a bizonyos kőhidat...

– Ahá – vágott közbe Kruppe, aki a nyomaték kedvéért még egyik tömpe, ragadós ujját is felemelte –, a hidak nem arra valók, hogy valaminek az egyik oldaláról a másikra utazzunk? Nem feltételez ez bizonyos elgondolásokat a két hadsereg vezetőinek vonulási terveire nézve? Kruppe ezen tűnődik... – újabb sutiért nyúlt.

– Mind ezen tűnődünk – nyögte percnyi hallgatás után D'Arle.

Dujek Kruppét méregette gyanakodva, majd megköszörülte a torkát.

– Nos, nem szívesen ismerem be, de ebben bizony van valami – D'Arle felé fordult. – A Catlin folyó bizony csak akkor jelent problémát, ha a déli utakon akarunk továbbvonulni. Ezekre pedig csak akkor térnénk rá, ha a vonulás során a hadseregnek hamar át kellene kelnie...

Mindkét tanácstag elkomorodott.

– Az a szándékunk – vette át a szót Brood –, hogy a folyó északi oldalán maradunk,

és egyenesen Capustan irányába vonulunk. Az útvonal Saltoantól északra húzódna... nagyon északra. Ezután fordulnánk délkeleti irányba.

Balek reagált a hallottakra:

– Uram, te olyan útvonalról beszélsz, amely egyenesen Capustanba visz benneteket. Ez az útvonal azonban nagyon meg fogja nehezíteni az ellátmányozásra irányuló törekvéseinket. Nem tudunk majd a folyón keresztül szállítani. Az ilyen hosszú szárazföldi utánpótlási vonal sikeres működése erősen kétséges...

– Ehhez tudni kell még azt is – tette hozzá D'Arle –, hogy a Tanácsnak privát vállalkozásokon keresztül kell teljesítenie a kéréseiteket.

– Micsoda tapintat! – kiáltotta Kruppe. – Drága katona barátaim, a helyzet a következő. A Darujhisztáni Tanács több nemesi családból áll össze, s ezek közül kivétel nélkül mindnek vannak kereskedelmi érdekeltségei. Ha nem is vesszük figyelembe azt a képzavart, hogy a hadseregetek a Tanács által biztosított hatalmas összegű kölcsönből vásárol utánpótlást a várostól, az említett összeg újraosztása a tanácstagok között, igen bonyolult feladat. A huzakodás, a titkos megbeszélések a hátsó szobákban, a panamázás – nem semmi! Kruppe úgy hiszi, hogy még a legjobb fantáziával megáldott ember sem képes elképzelni azt a rémálomba illő szövevényt, a méricskélést, a súlyozást, az összefonódásokat! E két becses képviselő kétségkívül egyértelmű utasítást kapott, de sajnos nem egyet, hanem körülbelül annyit, ahány tagja van a Tanácsnak! Tehát az előttetek megjelent képviselők kibogozhatatlan csomóban vergődnek, s még az istenek sem tudnák kisegíteni őket a gubancból! Nem marad tehát más lehetőség, mint hogy Kruppe, Darujhisztán alázatos és becsületes polgára, előadja Baruk mesterrel közösen kifőzött tervét.

Balek előrehajolt, és megdörzsölte a szemét.

– Halljuk azt a tervet, Kruppe!

– Pártatlan és hozzáértő irányítóra van szükség az említett szállítmányozás szervezéséhez, ehhez kétség sem fér. Nem lehet a Tanács tagja, hogy ne legyen kitéve annak a belső nyomásnak, ami a nagyra becsült tanácstagokat sújtja. Jártasnak kell lennie a pénzügyekben. Elengedhetetlen a jó szervezőkészség. Összességében tehát egy felsőbb...

Mindenki legnagyobb meglepetésére Balek ökle lecsapott az asztalra, s Balek Kruppéhoz fordult:

– Ha azt képzeled, hogy ilyen beosztásba kerülhetsz te, a kisstílű tolvajok kisstílű orgazdája...

A kis gömböc azonban felemelte a kezét, és hátradőlt.

– Drága barátom, Balek! Igazán letaglózó az ajánlat! Szegény Kruppe azonban sajnos túlságosan el van foglalva a saját kis apró-cseprő dolgaival, ezért nem tudna ellátni egy ilyen feladatot. Nem, Baruk mester, miután hűséges és bölcs szolgájával, Kruppéval alaposan meg hányta-vetette a dolgot, mást javasol...

– Mi ez az egész? – sziszegte Balek, veszedelmes hangon. – Baruk nem is tudja, hogy itt vagy...

– Kis hiba csúszott a kommunikációs rendszerbe, semmi több. Kruppe mindenkit biztosíthat afelől, hogy tisztán látta az alkimista tervét! A javaslat tökéletessége

Kruppének köszönhető ugyan, ám ő nem hálátlan, és elismeréssel adózik Baruk mester kicsiny, ám igen fontos közreműködésének. Hisz' éppen tegnap tűnődött el a szóban forgó közvetítő képességein – ha ez nem direkt célzás a vágyaira, akkor mi lenne az, drága barátom, Balek?

– Ki vele, uram! – morogta D'Arle.

– Kruppe ezt örömmel megteszi, kedves tanácstag. Apropó, hogy szolgál a kedves leányka, Challice egészsége? Valóban megtörtént már a házasságkötés az ünnepség hősével? Kruppe igazán fájlalja, hogy nem vehetett részt a kétségkívül fényes menyegzőn...

– Erre még nem is került sor – csattant fel D'Arle. – A lányom jól van. Fogytán a türelmem, Kruppe...

– Sajnos én magam csak álmodozhatok a fogyásról. Rendben van: a szóban forgó ügynökjelölt nem más, mint a nemrég piacra törő kereskedői szervezet, amelyet Trygalle Kereskedő Ligaként ismernek. – Kruppe ragyogó arccal hátradőlt, és a hasa előtt összekulcsolta a kezét.

Brood Balekhoz fordult.

– Én magam most hallom először ezt a nevet...

A tanácstag komoran nézett maga elé.

– Ahogy Kruppe mondta, csak nemrég törtek be a darujhisztáni piacra. Délről jöttek, talán Elingarthból. Csak egyszer vettük igénybe a szolgálataikat: Félkarú Dujek részére küldtünk támogatást, igen veszélyes körülmények közé – D'Arle tanácstagra nézett, aki vállat vont, majd átvette a szót.

– Nem tettek árajánlatot az összevont hadsereg ellátmányozására vonatkozóan. Sőt, még képviselőt sem küldtek a megbeszélésekre. Ez az egy alkalom, amelyet Balek említett, valamiféle közvetett szerződés volt, ha jól tudom. – Kruppéra nézett. – Ha figyelembe vesszük az érdeklődés hiányát, miért gondolod – vagy miért gondolja Baruk mester –, hogy ez a bizonyos Trygalle Kereskedő Liga elvállalná a közreműködést, vagy hogy egyáltalán módjában állna ellátni a közvetítői feladatokat?

Kruppe töltött magának még egy korsó sört, belekortyolt, majd elismerően csettintett a nyelvével.

– A Trygalle Kereskedő Liga nem ad árajánlatot, mert egészen biztos, hogy annak az összes más kereskedőszervezet alá tudna ígérni, gond nélkül. Más szóval: nem olcsók. Pontosabban szólva: a szolgáltatásaik ára általában fent jár a csillagos égen. De van egy dolog, amiben mindig biztos lehet az ember: ők pontosan azt fogják tenni, amire felbérelték őket, mindegy, milyen... uh, rémálomba illőek... a logisztikai körülmények.

– Befektettél a cégbe, igaz, Kruppe? – csattant fel ismét Balek. – Hát ennyit a te „pártatlan” tanácsodról! Baruknak pedig biztosan nincs semmi köze ahhoz, hogy te most itt rontod a levegőt. A Trygalle Kereskedő Ligát képviseled, nem igaz?

– Kruppe biztosíthat afelől, hogy az érdekeltségek ütközése csupán látszólagos... az igazság az, hogy itt csupán szerencsés egybeesésről van szó. Azt mindannyian nyilvánvalóan látjuk, mire van szükség, és szerencsére azt is, hogy ezt miként lehet megvalósítani! Szerencsés egybeesés, mint már mondtam! Nos, Kruppe megenne még

néhányat ebből a rhivi finomságból, míg ti megvitatjátok javaslatának vitathatatlan előnyeit, és eljuttok az egyértelmű konklúzióig.

Banya varázslatot szimatolt a levegőben. *Ez bizony nem idevalósi. Nem, nem a Tiste Andiiké, nem is az éber rhivi szellemeké...* A tábor fölött körözött, és minden érzékével figyelt. A délutánból lassan alkonyat lett, aztán az alkonyat estébe váltott, és az összejövetel Caladan Brood sátrában egyre csak húzódott. Az Óriás Varjú hamar beleunt a beszélgetésbe, amely a különböző karavánutakat tárgyalta, illetve azt, hány tonna ez vagy az kell hetente a két hadsereg jóllakatásához menetelés közben. Persze a Kruppe nevű furcsa emberke elég mulatságos volt, körülbelül úgy, mint ahogy egy kötélhídon átkelő szemtelen patkány látványa is megér egy-két kacajt. Jól tudta, hogy a zsíros, kellemetlenül választékos külső alatt furmányos elme működik, és igazán érdekes volt végignézni, hogy a két valódi darujhisztáni követ rovására hogyan érdemli ki helyét az asztalfőn... de aztán Banya megérezte, hogy valahol a táborban varázslat éledezik.

Ott, abban a nagy sátorban, pont alattam... ezt ismerem. Itt szokták a rhivik fölravatalozni a Tiste Andii holttesteket. Banya összébb húzta szárnyait, és szűk spirálvonalban leereszkedett. A bejárattól pár lépésnyire landolt. A sátorlap le volt engedve, és szorosan be is kötözték, ám ez Banya éles csőre előtt nem jelentett akadályt. Pillanatokon belül bent is volt a sátorban, s némán és láthatatlanul a hatalmas asztal alá suhant – az asztal alá, amelynek felismerésekor halkan felkuncogott. A sötétben bekucorodott a pokrócok közé.

Négyen hajoltak fölötte az asztal fölé, sutyorogva és dünnyögve. Banya felkapta a fejét, amikor meghallotta a fa kártyalapok koppanásait.

– Már megint itt van – mondta egy kemény női hang. – Biztos, hogy megkeverted ezt a nyavalyás paklit, Inda?

– Megtennéd, hát persze, tizedes. Ne kérdezgess folyton! Nézzétek, ez már a negyedik leosztás, mindig másféle rendszerben, és az üzenet ugyanaz. Obeliszk a domináns; az idő emlékoszlopa a kulcs. Aktív, ez világos, mint a nap – évtizedek óta most először...

– Lehet, hogy ezt is csak az a rajz okozza – szólt közbe egy hang. – Neked nincs olyan laikus kezed, mint Muzsiknak, Inda...

– Ebből elég, Sunyi! – csattant fel a tizedes. – Inda elégszer olvasott már ahhoz, hogy értsen hozzá.

– Nem te mondtad, hogy...

– Pofa be!

– Különben is – dünnyögte Inda –, már mondtam, hogy az új lapnak fix befolyása van: mintha ez tartaná össze az egész rendszert. Amint ezt meglátja valaki, minden új értelmet nyer.

– Azt mondod, összetartja? – szólalt meg a negyedik, utolsó hang, amely egy nőhöz tartozott. – Úgy gondolod, hogy egy új Elődhöz tartozik?

– Erre nem tudok válaszolni, Rebbencs – sóhajtotta Inda. – Mint mondtam, állandó befolyást érzek, de azt nem mondtam, hogy ismerem ennek az erőnek a jellegét. Nem

tudom, mi ez, és nem azért, mert nem vagyok elég jó. Olyan, mintha... még nem ébredt volna fel. Jelenleg csak egy passzívan jelen levő valami. Semmi több. Amikor azonban felébred... nos, nekem az a tippem, hogy szépen felfűti majd a dolgokat.

– Szóval – szólalt meg a tizedes –, mit is látunk itt egészen pontosan, mágus?

– Ugyanazt, mint előzőleg. Az Obeliszktől jobbra a Legfőbb Ház Halál Katonája áll. Jelen van az Árnyak Mágusa, ez is most először aktív, nekem az a tippem, hogy nagy átverés van folyamatban. A Legfőbb Ház Világosság Kapitányának van még némi reménye, de a nyomában ott jár a Csuklyás Hírnöke; nem közvetlenül, úgyhogy talán van közöttük némi távolság. A Legfőbb Ház, Árnyak Merénylője új arcot kapott, erre sok jel utal... állatira ismerős nekem ez az arc.

A Sunyi nevű alak felmordult.

– Szerintem szólni kéne Fürge Bennek...

– Megvan! – szisszent fel Inda. – A Merénylő arca – ez Kalam!

– A nyavalyás! – morogta Sunyi. – Gondolhattam volna! Olyan gyorsan leléptek Muzsikussal, tudjátok, hogy ez mit jelent, ugye?

– Van tippem – mondta a tizedes, igen kevés lelkesedéssel a hangjában. – De a másik része egyértelmű, igaz, Inda?

– Igen. Hétváros lázadni készül, vagy már meg is tette. A Forgószél... a Csuklyás most biztosan mosolyog. Méghozzá nagyon.

– Lesz pár kérdésem Fürge Benhez – motyogta Sunyi. – De bizony ám!

– Kérdezd meg az új kártyáról is! – mondta neki Inda. – Ha nem bánja, hogy csúszkálni kell, meg is nézhetné.

– Aha...

Új kártya a Sárkányok Asztalán? Banya még feljebb szegte a fejét, gondolatai sebesen száguldoztak. Az új kártyák mindig bajt hoztak, főleg a hatalommal bírók. Az Árnyak Birodalma tisztán igazolta ezt... a szeme – először csak az egyik, aztán ahogy még feljebb emelte a fejét, a másik is – lassan ráfókuszált valamire, a gondolatai visszatértek a földre, s végre meglátta az asztal alját.

Emberi szempár nézett rá, a festék csillogott, mintha a szempár élne – egyenesen a Varjú szemébe nézett.

A Mhybe kilépett a sátorból, hiszen már alig látott a fáradtságtól. Ezüstróka elaludt a székében, Kruppe egyik bonyolult monológja alatt, amelyben a kis gömböc a Trygalle Kereskedő Liga szerződéseinek egy újabb jellegzetes és fontos pontját ecsetelte. A Mhybe úgy döntött, nem ébreszti fel gyermekét.

Igazság szerint szeretett volna egy kicsit távol lenni a gyermektől. Ezüstróka körül nőtt a nyomás, az ösztönös szükséglet erősödött, így a gyermek percről percre egyre többet szívott el anyja életerejéből. A menekülés persze nevetségesen fölösleges próbálkozás volt. Az ösztön nem ismert semmiféle kötöttséget, és a távolság nem befolyásolta a működését. Menekülésének a sátorból, a gyermeke mellől csupán szimbolikus jelentése volt, haszna semmi. Minden egyes apró csontja hasogatott a fájdalomtól – ettől a szenvedéstől nem lehetett másként menekülni, csak a lehető legmélyebb alvással, és úgy is csak ideiglenesen – ez az alvás pedig kezdte őt

elkerülni. A sátorból Paran lépett mellé.

– Volna egy kérdésem, Mhybe, azután nem is zavarlak tovább.

Óh, te szegény, szenvedő ember. Mire kellene válaszolnom!

– Mit szeretnél tudni, kapitány?

Paran az alvó tábort fürkészte.

– Ha valaki el akarna rejteni egy asztalt...

A nő pislogott, majd elmosolyodott.

– A ravatalozósátorban találod őket – ebben jelenleg nem lakik senki. Gyere, elvezetlek oda!

– Elég, ha útba igazítasz...

– A séta elmulasztja kicsit a fájdalmaimat, kapitány. Erre gyere! – elindult az első sátorsor előtt. – Felébresztetted Szélfogót – jelentette ki néhány perc után. – Ő lett a lányomban a domináns személyiség, és azt hiszem, ezért csakis neked tartozom hálával.

– Örülök, hogy segíthettem, Mhybe.

– Milyen volt a varázslónő, kapitány?

– Nagylelkű... talán túlságosan is az. Nagyra becsült és hőn szeretett mágus volt.

Óh, uram, annyi mindent tartasz magadban, leláncolva a sötétben! Az elfojtás hiba, és nem erény – még nem jöttél rá?

A férfi folytatta:

– Lehet, hogy te rhiviként megállíthatatlan, érzéketlen szörnyetegnek láttad eddig a malaza hadsereget, amely egymás után nyeli el a városokat. De igazából sosem volt ilyen. Rosszul ellátott seregről van szó, amely gyakran nézett szembe túlerővel, teljesen ismeretlen terepen. Félkarú seregét például darabokra szedték. Brood, a Tiste Andiik és a Bíborsereg érkezése megállította a hadjáratot. Gyakran csak a harci mágusok álltak a sereg és a teljes pusztulás között...

– De ott voltak a moranthok...

– Igen, bár nem lehet rájuk olyan nagymértékben támaszkodni, mint gondolnád. Mindenesetre alkimista robbanószereikkel megváltoztatták a hadviselés jellegét, hogy a quorljaik mozgékonyságáról már ne is beszéljek. A sereg egy idő után nagymértékben támaszkodott erre a két dologra.

– Halvány lámpafény szűrődik ki a ravatalozóból, ott, pont velünk szemben. Hallottam én is a pletykákat, hogy valami nincs rendben a moranthokkal...

Paran a Mhybére pillantott, aztán vállat vont.

– Ellenérzések merültek fel, amelyeket az elit csapat, az Aranyak sorozatos vereségei gerjesztettek. Jelenleg a Feketék biztosan mellettünk állnak, a többiek nem nagyon, bár a Kékek úton vannak Hétváros felé.

A ravatalozó ajtaján kiszédelgő Óriás Varjú megijesztette őket. A madár úgy mozgott, mintha részeg lenne, és tőlük alig háromlépésnyire orra is bukott. Banya felkapta a fejét, fél szemmel Paranra nézett.

– Te! – szisszent fel, majd szétterjesztette hatalmas szárnyát, és a levegőbe emelkedett. Gyors, erős szárnycsapásokkal emelkedett a magasba. Egy perc múlva már nyomát sem látták.

A Mhybe a kapitányra pillantott. A férfi értetlenül bámult maga elé.
– Banya eddig nem mutatta semmi jelét annak, hogy félne tőled – mormogta a rhivi asszony.
Paran vállat vont. A ravatalozóból beszélgetés hangjai szűrődtek ki, majd alakok léptek ki egymás után az ajtón. A vezetőjük lefojtott lámpást tartott.
– Megállj! – mordult fel a kapitány.
A lámpást hordozó nő megrebbent, majd rossz kézzel tisztelgett.
– Uram. Éppen nagy felfedezést tettünk... ebben a sátorban, uram. Az ellopott asztal odabent található.
– Valóban? – dünnyögte a kapitány. – Szép munka, tizedes. Te és a katonáid bizonyságot tettetek lelkiismeretességetekről...
– Köszönjük, uram.
A kapitány a sátor felé indult.
– Azt mondod, odabent van?
– Igen, uram.
– Nos, a katonabecsület úgy kívánja, hogy azonnal visszaszolgáltassuk Caladan Broodnak, nem igaz, Csákány?
– Teljes mértékben egyetértek, uram.
Paran megállt, és szemügyre vette a katonákat.
– Sunyi, Inda, Rebbencs. Négyen vagytok. Szerintem meg tudjátok csinálni.
Csákány tizedes csak pislogott.
– Uram?
– Vissza tudjátok vinni az asztalt.
– Uh, ha javasolhatom, talán keressünk még néhány katonát...
– Szerintem nem szükséges. Reggel tábort bontunk, és azt akarom, hogy a csapat jól kipihenje magát, úgyhogy inkább ne zavarjuk az álmukat. Négyen egy óra alatt biztosan átértek vele. Ez azt jelenti, hogy marad pár percetek összecsomagolni is. Nos, tizedes, jobb lenne, ha rögtön nekilátnátok, nem igaz?
– Igen, uram. – Csákány kelletlenül a társaihoz fordult. – Köpjetek a markotokba, feladatot kaptunk. Inda, valami baj van?
A kérdéses férfiú meredt szemmel bámulta a kapitányt.
– Inda?
– Idióta – suttogta a mágus, tisztán érthetően.
– Katona!
– Hogy nem jöttem rá eddig? Ő az! Világos, mint a nap...
Csákány odalépett a mágushoz, és pofon vágta.
– Térj már magadhoz, a fenébe is!
Inda a nőre nézett, komoran.
– Még egyszer megütsz, és életed végéig bánni fogod.
A tizedesnek a szeme sem rebbent.
– Ha még egyszer megütlek, katona, akkor nem állsz fel többet. Még egy fenyegetés, és véged van, értetted?
A mágus megrázkódott, tekintete ismét Paranra szegeződött.

– Minden meg fog változni – suttogta. – De még nem történhet meg. Gondolkodnom kell. Fürge Ben...
– *Inda!*
A mágus összerezzent, majd biccentett a tizedesnek.
– Persze, fogjuk azt az asztalt. Igen, persze, máris, azonnal. Gyerünk, Rebbencs, Sunyi!
A Mhybe figyelte, ahogy a négy katona visszamegy a ravatalozóba, majd Paranhoz fordult.
– Mi volt ez az egész, kapitány?
– Fogalmam sincs – felelte a férfi fahangon.
– Ahhoz az asztalhoz több kell, mint négy pár kéz.
– Igen, szerintem is.
– De te mégsem hívsz segítséget.
A férfi a Mhybére pillantott.
– A Csuklyásra, dehogy! Hiszen ők lopták el azt az asztalt!

Egy óra volt még vissza napkeltéig. Paran magára hagyta Csákányt és bandáját, elbúcsúzott a Mhybétől, és a Hídégető tábor felé indult, amely Brood főtáborától délnyugatra terült el. Maréknyi katona állt őrségben a tábor szélén, s mind lagymatag tisztelgéssel köszöntötték az elhaladó kapitányt. Meglepetten látta, hogy Pálinkás a központi tűzhely közelében áll, és éppen egy magas, gesztenyeszín hátast nyergel magának. Paran közelebb lépett a parancsnokhoz.
– Véget ért a megbeszélés, uram? – kérdezte.
A parancsnok fáradt tekintettel nézett rá.
– Gyanítom, hogy sosem ér véget, ha Kruppe így folytatja.
– Tehát nem szavaztátok meg ezt a kereskedő ligát.
– Éppen ellenkezőleg, egyhangúlag elfogadtuk a javaslatot, bár Darujhisztánnak ez egy vagyonba fog kerülni. Igaz, legalább garantálva van az ellátmányozásunk a szárazföldön, mi pedig pontosan ezt akartuk elérni.
– Akkor hát miért tart még mindig a megbeszélés, uram?
– Nos, úgy fest, hogy néhány új arc csatlakozik a menetünkhöz.
– Csak nem Kruppe?
– De igen, a nagyra becsült Kruppe úr. Továbbá Balek is – gyanítom, hogy minél hamarabb szeretne megszabadulni a tanácstagi ruhától, és helyette katonapáncélt ölt majd...
– Igen, ez elég valószínű.
Pálinkás még egyszer, utoljára ellenőrizte a hevedert, majd Paranhoz fordult. Látszott rajta, hogy böki a csőrét valami, de aztán némi habozás után mást mondott, mint amit eredetileg akart.
– A Fekete Moranthok elvisznek téged meg a Hídégetőket a Barghaszt vonulathoz.
A kapitány szeme elkerekedett.
– Szép nagy út lesz. És mi lesz, ha odaérünk?
– Amint odaértek, Ügető elválik a csapattól, nem kell teljesítenie a parancsaidat. Az

a feladata, hogy kapcsolatba lépjen a Fehérarcú Barghasztokkal, s ehhez olyan módot választ, amilyet jónak lát. Te és a csapatod kíséritek őt, de a tárgyalásokba semmiképpen nem szólhattok bele. Szükségünk van a Fehérarcúakra, az egész klánra.

– És Ügető tárgyal majd velük? Beru kegyelmezzen szegény fejünknek!

– Hidd el, kapitány, okozhat még neked meglepetéseket az a harcos.

– Értem. Feltételezzük, hogy sikerrel járnak a tárgyalások. Ezután délnek kell vonulnunk?

Pálinkás bólintott.

– Igen, segíteni kell Capustannak – a parancsnok beledugta a lábfejét a kengyelbe, és egy fintor kíséretében a nyeregbe lendült. Megmarkolta a szárat, és lenézett a kapitányra. – Van kérdés?

Paran körbenézett az alvó táborban, aztán megrázta a fejét.

– Mondanám, hogy Oponn szerencséje legyen veled...

– Köszönöm, azt inkább ne.

Pálinkás bólintott.

A parancsnok alatt a hátas váratlanul felnyerített, és rémülten oldalra ugrott. Szél söpört végig a táboron, s a kisebb, gyengén rögzített sátrakat ki is tépte a helyükből. Rémült kiáltások harsantak. Paran felnézett és látta a hatalmas, fekete alakot, amely a Tiste Andii tábor felé repült. A kapitány a sárkányi alak körül halvány aurát is érzékelt – ezüstösen fehéret, csillogót. Paran gyomra összerándult a fájdalomtól – a roham erős volt, de szerencsére csak egy pillanatig tartott.

– A Csuklyás szakállára! – szitkozódott Pálinkás, aki azon volt, hogy megnyugtassa a lovát. Körülnézett. – Ez meg mi volt?

Nem láthatta úgy, ahogy én – nem olyan a vére.

– Megérkezett Fürkész Anomander, uram. Leereszkedik a Tiste Andiijai közé – Paran szemügyre vette a káoszt, amelynek helyén alig egy perce még a Hídégetők alvó tábora volt, majd felsóhajtott. – Nos, kicsit talán korán van, de nem baj – előrébb masírozott, és megemelte a hangját. – Felkelni, mindenki! Tábort bontani! Hangyás őrmester! Ébressze fel a szakácsokat!

– Uh, igenis, uram! Mi keltett fel minket, uram?

– Szélroham, őrmester. Most pedig munkára!

– Igen, uram!

– Kapitány!

Paran Pálinkáshoz fordult.

– Igen, uram?

– Azt hiszem, az elkövetkező órákban elég elfoglalt leszel. Én visszamegyek Brood táborába. Szeretnéd, hogy átküldjem Ezüstrókát elbúcsúzni?

A kapitány habozott, aztán megrázta a fejét.

– Köszönöm, uram, de nem szükséges. – A *távolság számunkra már nem jelent akadályt; vékony, személyes, mások számára láthatatlan kötelék feszül közöttünk. Jelenléte a fejemben eléggé megrázó élmény.* – Vigyázz magadra, parancsnok! – mondta hangosan.

Pálinkás egy percig még méregette őt, majd bólintott. Megfordította és ügetésbe

ugratta a heréltjét.

A Tiste Andiik a központi téren néma gyűrűt alkottak, és várták vezetőjük érkezését. A fekete, ezüsttel díszített sárkány úgy jelent meg felettük az égen, mint egy kitépett darab az éjszakából. Finoman ereszkedett le, s karmai halkan koppantak a síkság sziklás talaján. A hatalmas, félelmetes sárkány alakja már ereszkedés közben halványodni kezdett, majd langyos, fűszeres szellő terjedt szét, és a sárkányalak összezsugorodott. Egy pillanat múlva már a Sötétség Fiát látták a helyén, köpönyegben, a sárkányalak eltűnő kontúrjai között, s mindig változó szeme ezúttal bronzos ragyogásból mérte végig társait.

A Mhybe figyelte Korlatot, aki a mestere felé közeledett. Eddig csak egyszer látta Fürkész Anomandert, a Feketekutya erdőtől délre, és akkor is csak távolról. A Tiste Andiik ura éppen Caladan Brooddal tárgyalt. A Mhybe nem felejtette el a Hold Szülöttét sem, amely ott tornyosult a Rhivi-síkság felett a levegőben. Fürkész éppen felszállni készült a lebegő erődbe. Egyezséget kötöttek a palási varázslókkal, a várost éppen akkor készült megostromolni Félkarú serege. Akkor is úgy állt a Sötétség Fia, ahogy most: magas volt, erős, a hátán hordott kard rettegést ébresztett mindenkiben, hosszú, ezüst haja pedig lobogott a szélben.

Csak az apró bólintásból látszott, hogy észlelte Korlat közeledését.

Jobbról feltűnt Caladan Brood, Kallor, Dujek és a többiek.

A levegő szinte sistergett a feszültségtől, de a Mhybe emlékezett rá, hogy a Feketekutya erdőnél is ugyanezt a feszültséget érezte. Fürkész Anomander annyira más Előd volt, mint Caladan Brood, hogy úgy festett: a hatalom skálájának két ellentétes végében állnak. Fürkész jelenség volt, szívdobogtató, iszonytató jelenség, amelyet nem lehetett figyelmen kívül hagyni, s amely elől menekülni sem lehetett. Erőszak, ősiség, magány, pátosz és a legsötétebb iszonyat – a Sötétség Fia különös keverék volt a halhatatlanok között, s a Mhybe a zsigereiben érezte, hogy a környéken minden rhivi szellem feléledt, és kétségbeesetten mozgolódik.

A kard az oka, de mégsem pusztán csak a kard. A Dragnipur a hideg, nem emberi igazságosztó kezében. Fürkész Anomander az egyetlen személy közöttünk, akinek láttán még Kallor szemében is félelem villan... az egyetlen... kivéve talán még a lányomat, Ezüstrókát. Mitől rettegne Kallor a legjobban, ha nem egy szövetségtől a Sötétség Fia és Ezüstróka között?

Ettől a gondolattól a Mhybe testéből egy csapásra kiszállt a fájdalom. Az asszony merészen előrelépett. Kallor hangja harsant.

– Fürkész Anomander! Tisztánlátásodban bízom, kardod igazságában bízom, ne hagyd, hogy bárki is ellágyítsa szíved, s ezt értem Korlatra is, aki már azon van, hogy szentimentális badarságokat suttogjon füledbe!

A Sötétség Fia csodálkozva felvonta fél szemöldökét, és a Legfőbb Király felé fordult.

– Mi tartja vissza kardomat, Kallor – kérdezte halkan, nyugodt hangon – sötét szívedtől... ha nem a szentimentalitás?

A hajnal első sugara végre felkapaszkodott az égre, a Legfőbb Király sovány arca

láthatóan elsápadt.
– Egy gyermekről van szó – folytatta –, akinek erejét biztosan érzed. A lehető leghamisabb hatalom...
– Erő? Az erő teljesen átszövi ezt a helyet, Kallor. Ez a tábor mágnesként viselkedik. Jogosak a félelmeid – tekintete a Mhybe felé villant, aki tőle pár lépésre állt meg.
Nem is tudott továbbmenni. Fürkész figyelme erős nyomásként hatott rá, fenyegetésként, s erejét megérezve tagjai elgyengültek, levegő után kapott.
– Anya, a természet erői nem túl igazságosak, nem gondolod? – szólalt meg Fürkész.
Kész kínszenvedés volt válaszolni.
– Igaz, Hold Szülöttének Ura.
– Tehát reánk, őrködő istenekre hárul a feladat, hogy döntsünk az igazság felől.
A nő tekintete felvillant.
– Igazán?
– Ő szülte a szörnyszülöttet, Fürkész – mondta Kallor. A Legfőbb Király előrelépett, s gyűlölködő tekintettel méregette a Mhybét. – Elvakult. Ez persze érthető, ám nem megbocsátható.
– Kallor – mormogta a Sötétség Fia, tekintetét továbbra is a Mhybén tartva –, még egy lépés, és véged. – A Legfőbb Király megtorpant. – Úgy látom – folytatta Fürkész –, hogy érkezésemet már mindenki nagyon várta, s azt szeretnétek, hogy én oldjam meg a kialakult igen bonyolult helyzetet...
– A látszat néha csal – mondta Caladan Brood, aki a parancsnoki sátor előtt állt. A Mhybe csak ekkor látta meg, hogy Ezüstróka ott áll a Hadúr oldalán. – Dönts, ahogy akarsz, Fürkész, de nem tűröm el, hogy a táborom területén kivond a Dragnipurt.
Csend volt, de olyan robbanásszerű csend, amilyet a rhivi asszony még sosem tapasztalt. *Az Alvilágra, ez nagyon, nagyon rosszul is elsülhet...* A malazákra pillantott. Dujek a katonák rezzenéstelen, érzelemmentes maszkját vonta magára, de testének feszülése elárulta, hogy fél. Artantosz, a zászlóvivő egy lépéssel hátrébb állt, Dujektől kicsit jobbra, tengerészköpenyben, hátratett kézzel. A fiatal férfi szeme csillogott. *Hatalom ez, ami belőle árad? Nem, tévedtem – már nem látok semmit...*
Fürkész Anomander lassan szembefordult Caladan Brooddal.
– Látom, már meghúztad a vonalakat – mondta halkan. – Korlat?
– Ebben az ügyben Caladan Brood mellett állok, mester.
Fürkész visszafordult Kallorhoz.
– Úgy látszik, egyedül vagy.
– Ez mindig is így volt.
Ah, micsoda elmés, éles válasz.
Fürkész Anomander tekintete egy pillanatra megkeményedett.
– Nem ismeretlen számomra ez a pozíció, Legfőbb Király.
Kallor erre csak bólintott. Patadobogás hallatszott, és a gyűrű délkeleti részén álló Tiste Andiik sora felbomlott. Pálinkás lovagolt be a tisztásra, először csak lépésbe lassítva, majd meg is állította a lovát. Nem lehetett tudni, pontosan mit is hallott a

parancsnok, de úgy cselekedett, ahogy jónak látta. Leszállt a lóról, Ezüstróka felé sietett, és megállt előtte. Kardja némán pattant elő a hüvelyből. Pálinkás Fürkész, Kallor és a tisztás közepén álló többi személy felé fordult, és a földbe döfte a kardot, maga elé.

Caladan Brood a malaza oldalához lépett.

– Ilyen erővel szemben, Pálinkás, jobb lenne, ha...

– Itt maradok – felelte a parancsnok.

Fürkész Anomanderből szürkés, ködszerű felhőben áradt elő a varázserő, amely áthullámzott a tisztáson, könnyedén áthatolt Pálinkáson, s átláthatatlan, vibráló fátyolba burkolta Ezüstrókát.

A Mhybe felkiáltott, s előrelépett, de Korlat gyorsan elkapta a kezét.

– Ne félj – mondta. – Csak meg akarja őt érteni... meg akarja tudni, hogy mi ő...

A varázsfátyol hirtelen megpattant és darabokra esett. A Mhybe felszisszent. Ismerte eléggé a lányát, így azonnal látta, hogy az nagyon dühös. Erő kígyózott elő a testéből, mintha kötelek, gyökerek nőttek volna ki belőle.

Ah, a szellemekre, egyszerre látom Éjsötétet és Szélfogót, s mindketten... dühösek. Az Alvilágra, még egy! Erős akarat, egyéniség, amelyet nehéz feldühíteni... olyan, mint Brood – ki ez? Lehet, hogy – óh, ne! – lehet, hogy ez Bellurdan? Istenem! Pillanatok kérdése, és darabokra szakadunk! Kérlek...

– Nos – nyögte Fürkész –, még soha nem csaptak így a kezemre. Igazán lenyűgöző, ám végzetesen ostoba mutatvány volt. Mi lehet az, amit ez a gyermek ennyire el akar titkolni előlem? – átnyúlt a bal válla fölött, a Dragnipur bőrrel borított markolatáért.

Brood kegyetlenül elkáromkodta magát, és lecsatolta kalapácsát. Pálinkás előrelépett, és kézbe vette a kardját.

Istenem, ez így nagyon nem jó...

– Fürkész – recsegte Kallor –, mit szeretnél, a jobb vagy a bal oldaladra álljak?

Ekkor azonban mindenki megdermedt; sátorcölöpök reccsenése hallatszott. A parancsnoki sátorban kiáltás harsant, majd hatalmas, furcsa tárgy repült elő a sátor bejáratán át. Az asztal, amelyet a Mhybe a ravatalozónál látott utoljára, pörögve, vadul imbolyogva a tisztás fölé emelkedett, s egyik lábán Kruppe csimpaszkodott elkeseredetten. A kis gömböc ruhájából édesség hullott szanaszét. A férfi ismét felkiáltott, és papucsos lábával a levegőbe rúgott.

– Jaj! Segítség! Kruppe utál repülni!

A Hídégetők már éppen befejezték a pakolást, és a keleti oldalon őrt álló katonák felkiáltottak, hogy megpillantották a Fekete Moranthokat, s azok quorljaikon már a tábor közelében vannak. Paran kapitány ekkor növekvő nyugtalansággal az összegyűlt katonák közé vonult.

Az egyik oldalon Csákány ült kimerülten, és a fiatal tisztet figyelte – arcáról egyszerre tükröződött fanyalgás és csodálat. Ő volt az egyetlen, aki látta, hogy Paran tesz még egy lépést előre, aztán eltűnik a semmiben. A tizedes talpra ugrott.

– Ah, a Csuklyás golyóira! Inda! Keresd meg Fürge Bent!

A hajinges mágus, aki pár lépésnyire tőle pihent, felnézett.

– Miért?
– Valaki éppen most tüntette el Paran kapitányt. Keresd meg Fürgét, de gyorsan!

A kapitány szeme elől hirtelen eltűntek a buzgón pakoló katonák, aztán zavaros fátyol ereszkedett a szeme elé, de csak egy pillanatra. A köd eloszlott, és Paran azon kapta magát, hogy Fürkész Anomanderrel és Kallorral néz szembe – mindketten kivont karddal álltak előtte, mögöttük a rémült Korlatot és a Mhybét pillantotta meg, a Tiste Andiik sorfala előtt. Számtalan szempár szegeződött rá, aztán mind a jobb válla fölé néztek, majd vissza rá. Senki sem mozdult, és Paran lassan rájött, nem ő az egyetlen személy, aki meg van lepve.
– Segítség!
A kapitány a kétségbeesett kiáltás hallatán azonnal megfordult és felnézett. Hatalmas faasztalt látott a levegőben forogni, s a bútordarab egyik lábáról Kruppe selyembe öltözött, kövér kis alakja lógott lefelé. Az asztallap alsó felére egy fiatalember arcmását festették rikító, immáron világító festékkel. A képmás lassan lengedezett Paran szeme előtt, s eltelt egy perc, mire felismerte a festett arcot. *Ez én vagyok...*
Fájdalom hasított belé, fekete áradat, amely egyben le is nyelte őt.

A Mhybe látta, ahogy a fiatal kapitány meginog, majd térdre esik, mintha hihetetlen fájdalom rántaná össze a testét. Tekintete rögtön a lány felé villant, s így éppen látta, ahogy a gyermekből előkígyózó erők megkerülik Brood és Pálinkás mozdulatlan alakját, majd felfelé nyúlnak az asztalért.
A négy láb letört. Kruppe egy sikoly kíséretében a föld felé zuhant, és a Tiste Andiik között landolt. A becsapódást meglepett és fájdalmas kiáltások követték. Az asztal megállt a levegőben, az alja pont Kallor és Fürkész felé fordult, rajta pedig ott ragyogott Paran kapitány varázslattal átszőtt arcmása. A lapból fonalak ereszkedtek le a föld felé, s ezüstös láncokként körbefogták a kapitány összegörnyedt testét.
– Nos – szólalt meg mellette valaki döbbenten –, ez a legnagyobb Sárkányok Asztala kártya, amelyet valaha is láttam.
A Mhybe elfordította tekintetét a képről, és elkerekedő szemmel a vékony, sötét bőrű mágusra meredt.
– Fürge Ben...
A Hídégető ekkor előlépett, és felemelte a kezét.
– Kérek mindenkit, bocsássa meg alkalmatlankodásomat! Láthatóan a jelenlévők közül sokan akarnak csatázni, ám én felhívnám a figyelmet arra, hogy ez mennyire nem lenne... hm... bölcs dolog... tehát nem kellene segítségül hívni az erőszakot, amikor nyilvánvaló, hogy a történtek jelentőségét még egyikünk sem ismeri. Nagy a kockázata az elhamarkodott döntésnek... Nos, remélem, mindenki értette, mire célzok.
Fürkész Anomander egy percig csak nézte a mágust, aztán halvány mosollyal eltette a fegyverét.
– Óvatos szavak, bölcs szavak. Ki vagy te, jó uram?
– Csak egy katona vagyok, Sötétség Fia. Azért jöttem, hogy segítsek a

kapitányomnak.

Ebben a pillanatban Kruppe előkeveredett a motyogó, kék-zöld foltokban bizonyosan bővelkedő tömegből, amely tompított esésén. Leporolta selyemöltözetét, és láthatóan mit sem sejtve a tisztás közepére battyogott, ahol éppen a térdelő Paran kapitány és Fürkész Anomander között állt meg. Ekkor felnézett, és álmosan pislogott néhányat.

– Micsoda furcsa véget ért Kruppe reggeli utáni kis étkezése! Befejeződött volna a megbeszélés?

Paran kapitány érzéketlenné vált a belé áramló erővel szemben. Lelke csak zuhant, egyre csak zuhant, majd nagyot csattant a kemény köveken. Páncélja zörgése visszhangzott a fejében. A fájdalmát mintha elvágták volna. Levegő után kapott, és reszketve felnézett.

A lámpások halvány fényében azt látta, hogy egy keskeny, alacsony kis folyosó padlóján fekszik. Jobbján a furcsán egyenetlen falon vastag, dupla ajtó látszott; balján, a dupla ajtóval szemben, széles bejárat ásított, oldalában fáklyákkal. A kő mindenhol furcsán nyersnek, durvának tűnt, fakéregre emlékeztette a kapitányt. A folyosó túlsó végén – úgy nyolc-tíz lépésnyire onnan, ahol a kapitány feküdt – kemény, bronzveretes ajtó látszott. Az ajtó belső küszöbén két formátlan kupac hevert.

Hol? Mi?

Paran a falba kapaszkodva feltápászkodott. Tekintete ismét az ajtóban heverő két kupacra tévedt. Közelebb csoszogott hozzájuk. Az egyik egy férfi volt, ruházata alapján merénylő lehetett, keskeny, borotvált arcán békés kifejezés ült, copfját mintha frissen olajozták volna. Mellette régimódi nyílpuska hevert a földön.

A férfi mellett egy nő feküdt, furcsán megnyúlt, megtépázott köpönyegben, mintha a férfi úgy cibálta volna keresztül a küszöbön. Szemöldöke fölött csúnya fejsérülés csillogott, s a kövezeten látható vérnyomok alapján más sebek is lehettek még a testén.

Mindketten daruk... várjunk csak, hiszen én ismerem ezt a férfit! Simtal ünnepségén... a nőt is láttam már! Ő a Liga Vezetője...

Relik Nom és Örvény – mindketten eltűntek annak a szerencsétlen ünnepségnek az éjjelén. *Tehát akkor Darujhisztánban vagyok. Csakis ott lehetek.*

Ismét a fülében csengett az, amit Ezüstróka mondott – most már hitt is a szavának. Elkomorodott. *Az asztal – a kártya, amelyre az én arcomat festették. Jen'isand Rul, a Sárkányok Asztalának újonnan érkezett Pártatlanja... ismeretlen erővel. Jártam már egy kardban. Úgy tűnik, most már... bárhová bejuthatok. Ez a hely pedig... ez a hely... a Fortély Házában vagyok. Istenek, az Azath egyik Házában vagyok!*

Hangot hallott – csoszogást, amely lassan közeledett felé a dupla ajtó túlsó oldalán. Lassan megfordult, és a kardja markolatáért nyúlt.

A faajtó szélesre tárult.

Paran felszisszent, hátraugrott, s előkapta a kardját.

Az előtte álló jaghután alig volt hús, bordái eltörtek, kiálltak az oldalából, karjáról

szalagként lógtak a bőr- és izomfoszlányok. Sovány, fájdalmas arca széles, agyarakat is kimutató vigyorra húzódott.

– Üdvözöllek – mennydörögte. – Én Raest vagyok. Őr, rab, elátkozott lélek. Az Azath szívesen lát téged, már amennyire az izzadó kő képes látni. Látom, hogy a küszöbön alvó két másikkal ellentétben, neked még ajtóra sem volt szükséged. Nem baj – közelebb lépett, majd felkapta a fejét. – Ahá, te igazából nem is vagy itt. Csak lélekben.

– Ha te mondod... – gondolatban visszatért az ünnepségnek ahhoz a bizonyos utolsó estéjéhez. Átgondolta a villa kertjében történteket. Varázslat emlékei, robbanások, aztán Paran váratlan utazása az Árnyak Birodalmába, Cotillionhoz meg a Kopókhoz. *Olyan utazás, mint ez.* Végigmérte az előtte álló jaghutát. *A Csuklyás vigyen el, hiszen ez a szerencsétlen flótás itt nem más, mint a Jaghuta Zsarnok – az, akit Árva és a T'lan Imass kiszabadított – vagyis inkább csak az, ami megmaradt belőle.* – Miért vagyok itt?

A mosoly kiszélesedett.

– Kövess, kérlek!

Raest a folyosóra lépett, majd jobbra fordult. Minden lépésénél zörgés hallatszott, mintha bőre alatt az összes csontja darabokra törött volna. Hét lépés után a folyosó véget ért. Paran ajtót látott szemben és balra is. A jaghuta a bal kéz felőlit nyitotta ki, amely egy kerek szobába vezetett. Középen gyökerekkel átszőtt csigalépcső tekergett. Semmilyen fényforrás nem volt a helyiségben, ám Paran úgy találta, egészen jól lát így is.

Lementek a lépcsőn – a fokok olyanok voltak, mintha egy törzsből kinövő lapos ágak lennének. A levegő egyre melegebb, párásabb lett, és édes humusz illata érződött benne.

– Raest – szólalt meg Paran, miközben lefelé baktattak –, a merénylő és a Liga Vezetője... azt mondtad, hogy alszanak; de mióta fekszenek idebent?

– Én a Házban nem számolom a napokat, halandó. Az Azath elragadott engem. Ezen esemény óta több kívülálló is megpróbált bejutni – próbálkoztak varázslatokkal, bejutottak a kertbe, de a Ház nem engedett be senkit. A küszöbön fekvő két alak itt volt már akkor is, amikor felébredtem, és azóta sem mozdultak. Ez pedig azt jelenti, hogy a Ház már választott.

Ahogy a Halottasház kiválasztotta Kellanvedet és Táncost?

– Ez eddig rendben is van, de nem tudnád őket felébreszteni?

– Nem próbáltam.

– Miért nem?

A jaghuta megállt és hátranézett a kapitányra.

– Nem volt rá szükség.

– Ők is őrök? – próbálkozott tovább a kapitány, ahogy ismét elindultak lefelé.

– Nem közvetlenül. Nem tudom pontosan, halandó. Talán kéretlen szolgák. A te szolgáid.

– Az enyémek? Nekem nincs szükségem szolgákra, nem akarok szolgákat. Mi több, az sem érdekel, hogy mit akar tőlem az Azath. A Ház rosszul választott, Raest, rossz

emberbe vetette a hitét, és ezt nyugodtan megmondhatod neki. Mondd, hogy keressen egy másik... egy másik olyat, ami én lettem volna.

– Te vagy az Asztal Mestere. Az ilyen dolgokat nem lehet visszacsinálni.

– A micsoda? A Csuklyás szakállára, az Azath jobban tenné, ha ezt a döntését mégiscsak megváltoztatná! – morogta Paran.

– Nem lehet megváltoztatni, de ezt már mondtam. Szükség van egy Mesterre, és ez te lettél.

– De én nem akarom!

– Majd sírok érted egy tengernyi könnyet, halandó. Ah, itt is vagyunk.

A lépcső aljában voltak. Paran úgy tippelte, hogy öt, talán hatemeletnyit mehettek lefelé a föld gyomrának irányába. A kőfalak eltűntek, csak homály volt körülöttük, a talajt pedig gyökerek szőnyege borította.

– Én nem mehetek tovább, Asztal Mestere – mondta Raest. – Menj a sötétbe!

– És ha nem megyek?

– Akkor megöllek.

– Micsoda egy könyörtelen szörny ez az Azath – motyogta Paran.

– Megöllek, de nem az Azathért, hanem azért, mert feleslegesen tettem meg ezt a nagy utat... Halandó, neked nincs semmi humorérzéked.

– És azt hiszed, hogy neked van? – csattant fel a kapitány.

– Ha nem vagy hajlandó továbbmenni, akkor... nem lesz semmi. Csak engem bosszantasz vele. Az Azath türelmes. Előbb vagy utóbb úgyis megteszed az utat, de becses társaságomat csak egy alkalommal élvezheted, és ez most van.

– Tehát legközelebb nem leszel itt, hogy felvidíts? Hogy élem túl?

– Ha van igazság a földön, akkor sehogy.

Paran a sötétség felé fordult.

– Na és van igazság?

– Ezt pont egy jaghutától kérdezed? Na, meddig szobrozunk még itt?

– Rendben van, megyek már – sóhajtotta a kapitány. – Merre induljak?

Raest vállat vont.

– Ha rám hallgatsz, arra mész, amerre akarsz.

Paran elvigyorodott, és elindult a sötétben. Aztán megtorpant és visszafordult.

– Raest, azt mondtad, hogy az Azathnak szüksége van az Asztalhoz egy Mesterre. Miért? Mi történt?

A jaghuta kimutatta agyarait.

– Háború kezdődött.

Paran megborzongott.

– Háború? Belekeveredtek az Azath Házai is?

– Semmilyen egység sincs biztonságban, halandó. Sem a Házak, sem az istenek. Sem te, halandó, sem a rövid életű, jellegtelen kis társaid.

Paran elfintorodott.

– Igazság szerint már így is elég háborúval kell foglalkoznom, Raest.

– Mind ugyanaz.

– Nem akarok ezekre a dolgokra gondolni.

– Akkor ne tedd.

Egy pillanattal később Paran rájött, hogy feleslegesen vitatkozik a jaghutával. Megfordult és folytatta az útját. A harmadik lépéssel a csizmája ismét kőhöz csapódott, nem gyökérhez, aztán feloldódott körülötte a sötétség is, és a halovány, vajszínű fényben hatalmas teremben találta magát. A terem végei – több száz méternyi látható szakasz után – minden irányban a homályba vesztek. Raestnek és a falépcsőnek nyoma sem volt. Paran figyelme ismét a kövezetre terelődött, amelyen állt.

A kis kövek kopott felszínére a Sárkányok Asztalának lapjait vésték.

De nem csak a Sárkányok Asztalát – vannak itt olyan lapok is, amelyeket egyáltalán nem ismerek. Elveszett Házak, és számtalan elfelejtett Pártatlan. Házak és...

A kapitány előrelépett és leguggolt, hogy közelebbről is szemügyre vegyen egy képet. Ahogy összpontosított, elhomályosodott körülötte a világ, és érezte, hogy belép a felvésett tájba.

Hideg szél mart a bőrébe, a levegőben sár és nedves szőr szaga érződött. Talpa alatt a föld hideg volt és fagyos. A távolban valahol varjak károgtak. A képen látott furcsa kis jurta most előtte állt – hosszúkás volt, púpos, s a falakat alkotó vastag állatszőrök között kikandikáltak a vázat alkotó hatalmas csontok és agyarak.

Házak... és Kunyhók, az első emberi építmények. Az emberek valaha ilyen építményekben éltek – mintha egy sárkány belsejében laktak volna. Istenem, micsoda agyarak – nem tudom, milyen állat maradványai, de hatalmas lehetett! Úgy fest, hogy az akaratom irányítja az utazásokat. Beléphetek minden valaha létezett Asztal összes kártyájába. Az izgalom és a várakozás mellett némi félelmet is érzett – hiszen az Asztalon egy rakás kellemetlen hely is volt.

És ez vajon milyen?

A kunyhó bejárata előtt kicsi, kövekkel kirakott tűzhely füstölgött. A füstben egy rakás gally állt, rajtuk nagy húsdarabok sültek. Paran ekkor már azt is látta, hogy a tisztást hatalmas koponyák szegélyezik – kétségkívül azoknak a lényeknek a koponyái, amelyek bordáiból a kunyhó váza készült. A koponyák befelé néztek, és a kapitány a hosszú, sárga őrlőfogak alapján meg tudta állapítani azt is, hogy a lények növényevők és nem ragadozók voltak. Paran a kunyhó bejáratához lépett. Az ajtó csontkeretéről ragadozókoponyák lógtak, így kénytelen volt lehajolni, amikor belépett.

Ahogy elnézem, váratlanul hagyták el. Mintha a lakói csak pár perce léptek volna ki innen... A túlsó végen két trónust látott: csontból készültek, durvák és robusztusak voltak, s egy sárga, emberi koponyákból rakott emelvényen álltak. *Nos, majdnem emberiek. Inkább, mintha T'lan Imassok koponyái lennének...*

Tudás villant az elméjébe. Ismerte ennek a helynek a nevét, a tudás a lelke mélyéből szállt fel. *A Ragadozó Kunyhója... jóval az Első Trónus ideje előtt... ez volt a T'lan Imass erő központja – a szellemviláguk, hiszen amikor még halandók voltak, nekik is voltak szellemeik, akiket tiszteltek és rettegtek. Jóval azelőtt, hogy alávetették magukat* a *Tellann Rituálénak... és ezzel túlélték saját birodalmukat...*

Egy birodalom, amelyet akkor magára hagytak. Elveszett a készítői számára. *Akkor*

viszont mi az a Tellann, amit a T'lan Imassok most használnak? Ah, az az Üreg bizonyára a rituálé során keletkezett, talán Halhatatlansági Fogadalmuk fizikai manifesztációjaként. A jellege nem élet, de nem is halál. A jellege... por.

Egy ideig csak állt mozdulatlanul, és próbálta megérteni a láthatóan végtelen számú tragédiát, amely a T'lan Imass nép sorsául jutott.

Óh, istenem, hiszen túlélték a saját isteneiket is! Valóban a por világában léteznek – éles emlékek, végtelen lét... sehol sem láthatják az út végét. Szánalom öntötte el, s úgy érezte, megszakad a szíve a szerencsétlenekért. *Beru vigyázza őket... milyen egyedül vannak most. Már jó ideje magányosak... de most gyülekeznek, közelednek a gyermekhez, akitől áldást várnak... és valami mást.*

Paran hátralépett, és ismét a kövezeten találta magát. Vonakodva elfordította a tekintetét a Ragadozó Kunyhójáról – *de miért két trónus volt, miért nem csak egy?* –, már meg tudta azt nevezni, ismerte történetét. Egy másik lap keltette fel a figyelmét, amely tucatnyi lépésre volt tőle, balra. Közvetlenül a kő fölött lüktető, vörös fény kavargott a levegőben. Odalépett hozzá és lenézett.

A kő rajzolatán felülről ábrázolt, alvó asszony képe dominált. Bőre kavarogni, gomolyogni látszott. Paran lassan leguggolt, tekintete összeszűkült. A nő bőre végtelenül mély volt, s ahogy a kapitány még közelebb hajolt, egyre több részlet tárult fel előtte. Bőr és mégsem bőr. *Erdők, sziklás pusztaságok, az óceánok folyton kavargó feneke, sebek a világ húsában – ő Hamvas! Ő az Alvó Istennő.*

Aztán megpillantotta a sebet, a fekélyt, amely ott lüktetett az istennőn. A hányinger hullámokban tört Paranra, de nem volt képes elfordítani a tekintetét. A seb szívében púpos, térdelő, összetört alakot látott. Leláncolva. Hamvas saját húsához láncolva. Az alakból a láncokon át méreg szivárgott az Alvó Istennőbe.

Megérezte a betegség közeledtét, érezte a húsába mélyedő karmokat. Megérezte... és úgy döntött, hogy aludni fog. Alig több mint ezer évvel ezelőtt, úgy döntött, hogy aludni fog. El akart menekülni saját húsa börtönéből, hogy megküzdhessen azzal, aki a testét gyilkolja. Ó, istenek égen és alant! Fegyvert kovácsolt önmagából! Teljes erejét, minden hatalmát egyetlen tárgyba helyezte... egy kalapácsba, egy kalapácsba, amely képes összetörni... mindent. Aztán Hamvas talált egy embert, aki méltó a kalapácsra...

Caladan Broodot.

De a láncok eltörése azt jelentette volna, hogy a Nyomorék Istenség kiszabadul. A szabad Nyomorék Isten pedig kiszabaduló bosszúvágyat jelentett volna – ez pedig minden életet eltörölhetett volna a világban. Hamvast, az Alvó Istennőt azonban ez nem zavarta. Hiszen bármikor elölről kezdhette az egészet.

Paran már látta, már értette az igazat. *Elutasítja! A harcos nem hajlandó megtenni! Ha elszabadulna a Nyomorék Isten, akkor mind meghalnánk, ezért Caladan Brood nem hajlandó őt megszabadítani!*

Paran levegő után kapott, majd hátrálni kezdett a kőtől – felállt, hátralépett –, és ismét Raest oldalán találta magát. A jaghuta agyara csillogott a homályban.

– Hogy találtad: a tudás ajándék vagy átok?

Micsoda kérdés...

– Mindkettő, Raest.
– És te melyiket ölelted magadhoz?
– Nem értem, mire gondolsz.
– Könnyeket látok a szemedben, halandó. Örömödben vagy bánatodban sírsz?
Paran elfintorodott és megtörölte az arcát.
– El akarok menni, Raest – mondta morcosan. – Vissza akarok térni...

A szeme kinyílt, és azt látta, hogy térdel, méghozzá alig pár lépésnyire a Sötétség csodálkozó Fia előtt. Paran megérezte, hogy csupán percek teltek el váratlan érkezése óta, ám a köztes időben valahogy feloldódott a feszültség, amelyet először érzett.

Kéz pihent a vállán. Felnézett, és Ezüstrókát látta maga mellett, mögötte pedig a bizonytalanul tipródó Mhybét. A daru Kruppe is a közelben volt, s halkan dudorászva selyemruháját igazgatta. Fürge Ben nála egy lépéssel közelebb állt a kapitányhoz, bár a varázsló tekintete a Sötétség Fiára tapadt. A kapitány lehunyta a szemét. Szédült. Úgy érezte, fenekestől felforgatta az életét mindaz, amit felfedezett.

Kezdve éppen velem. Az Asztal Mestere. A legfrissebb újonc egy háborúban, amelyről semmit sem tudok. Most meg... ez.

– Mi a fene folyik itt? – nyögte Paran.

– Kiterjesztettem a hatalmam – felelte Ezüstróka csodálkozó tekintettel.

Paran nagy levegőt vett. *Hatalom, igen, kezdem megismerni ezt az érzést. Jen'isand Rul. Mind megkezdtük az utazást, de te meg én, Ezüstróka, nekünk az a sorsunk, hogy ugyanoda érkezzünk meg. A Második Gyülekezőre. Vajon ki foglalja majd el azt a két régi trónszéket? Drága gyermek, hová vezeted majd a T'lan Imassokat?*

Fürkész Anomander is megszólalt.

– Nem gondoltam, hogy ilyen... feszélyezett lesz a találkozásunk, Caladan...

Paran hátranézett, tekintete megállapodott a Hadúron. És persze a kalapácson, amelyet oly könnyedén tartott a két erős kéz. *Ismerlek már, Hadúr. Nem mintha fel akarnám fedni sötét titkodat – ugyan mi értelme volna? A döntés a tiéd, és csakis a tiéd. Vagy minket ölsz meg, vagy az istennőt, akit szolgálsz. Brood, én ugyan nem irigylem azt az átkozott lehetőséget, hogy dönthetsz. De nem ám, te szegény ördög! Mégis, mi lehet a megszegett eskü ára?*

A Sötétség Fia folytatta:

– Elnézést kérek mindenkitől. Ahogy ez az ember – mutatott Fürge Benre – bölcsen megjegyezte, ostobaság volna úgy cselekedni, hogy szinte semmit sem tudunk az itt felvonultatott erők milyenségéről.

– Lehet, hogy már el is késtünk – mondta Kallor, s lapos, ősi tekintete Ezüstrókára szegeződött. – A gyermek varázsereje a Tellannból jött, és nagyon régóta nem ébresztették fel ennyire ezt az Üreget. Most mind veszélyben vagyunk. Ha azonnal, mind összefognánk, hogy megöljük ezt a lányt, talán még sikerrel járhatunk. Lehet, hogy erre már soha többé nem lesz lehetőségünk.

– És ha tévedünk, Kallor? – kérdezte Fürkész Anomander. – Ha nem járunk sikerrel, milyen ellenséget szerzünk magunknak? Ez a gyermek csupán önmagát védte, semmi többet nem tett. Ez pedig nem bűn, igaz? Túl sokat kockáztatsz, Kallor.

– Végre – mennydörögte Brood, miközben visszacsatolta mindent pusztító kalapácsát a derekára –, megérkezett a stratégia fogalma – hangjában ott rezgett még a harag, mintha mérges lenne, amiért olyasmit kell magyaráznia, amit már régóta látnia kellett volna mindenkinek. – A semlegesség a legkézenfekvőbb pozíció, amíg Ezüstróka ereje meg nem mutatja jellegét. Már így is éppen elég ellenségünk van. Most pedig elég a drámából. Üdvözöllek, Fürkész. Gondolom, be akarsz számolni a Hold Szülötte haladásáról, és még más információkkal is szolgálnál nekünk – fáradt tekintettel pillantott Paranra. – Kapitány, nem tudnál csinálni valamit azzal az átkozott, lebegő asztallal?

Paran összerezzent a hirtelen ráirányuló figyelem miatt, és vállat vont.

– Nos – nyögte ki –, most valahogy nem jut eszembe semmilyen megoldás, Hadúr. Nem vagyok varázsló...

Brood köhintett, majd elfordult.

– Mindegy, akkor hagyjuk. Majd később foglalkozunk vele. Addig is tekintsünk rá úgy, mint valamilyen furcsa dísztárgyra.

Fürge Ben megköszörülte a torkát.

– Lehetséges, hogy én talán meg tudom oldani a problémát, Hadúr; persze, idő is kell hozzá...

Caladan Dujekre pillantott, aki elvigyorodott, és beleegyezően bólintott Fürgének.

– Tehát mégsem csak egyszerű katona – állapította meg Fürkész.

A hétvárosi mágus vállat vont.

– Szeretem a kihívásokat, uram. Nincs rá garancia, hogy sikerrel járok. Ne, kérlek, ne kutakodj az irányomban, Sötétség Fia. Magamnak való vagyok.

– Ahogy óhajtod – felelte Fürkész, és elfordult.

– Ti is éhesek vagytok?

Minden tekintet Kruppe felé fordult.

Mivel mindenki másfelé figyelt, a Mhybe kihátrált a tisztásról, két sor magas Tiste Andii sátor közé, majd megfordult és futni próbált. Csontjai és izmai tiltakoztak, ám vérét félelem és rettegés hajtotta. Tovább botorkált, könnyei félig elvakították, s kapkodva szedte a levegőt. Halkan felzokogott.

Óh... drága szellemek... tekintsetek le rám! Kegyelmetekért fohászkodom! Kegyelmezzetek nekem, ezért könyörgök! Nézzétek, hogy botladozom, hogy zuhanok a földre – nézzétek! Könyörüljetek rajtam, szellemek! Követelem! Vigyétek már el a lelkem, kegyetlen ősök, könyörgöm, vigyétek el!

A bokáján és csuklóján viselt bronzperecek – kis törzsi védelmezők a csontjaiban érzett fájdalom ellen – hidegek voltak, mintha jég ért volna ráncos bőréhez, vagy egy erőszaktevő. A karperecek nem törődtek törékenységével, hidegen hagyta őket szíve heves dobogása. A rhivi szellemek megtagadták kérését, s kigúnyolták, kinevették őt.

Az öregasszony felkiáltott, megbotlott és térdre esett. Az ütéstől kiszorult minden csepp levegő a tüdejéből. Lerogyott a földre, s ott vonaglott egyedül a poros úton.

– „Hús, amely az életet hordozza bennünk” – szólalt meg fölötte egy halk hang. – Drága barátom, ezek a születés szavai, melyeket oly sok formában, oly sok nyelven

megfogalmaztak már. Egyszerre öröm és fájdalom, veszteség és áldozat – hangot adnak az anyaság kötöttségeinek... és az élet kötöttségeinek is egyben.

A Mhybe felemelte a fejét, és kócos, szürke haján keresztül felnézett. Banya ült felette egy sátorcölöpön, összecsukott szárnnyal, nedvesen csillogó szemmel.

– Láthatod, kedvesem, hogy engem sem hagy hidegen a fájdalom. Kérlek, ne mondd el senkinek, hogy ilyen érzelmes állapotban láttál. Hogyan segíthetnék neked?

A Mhybe megrázta a fejét.

– Sehogy.

– Ő inkább hasonlít rád, mint a többiekre. Több van belőled benne, mint Szélfogóból, Éjsötétből vagy a T'lan Imassokból...

– Értesz engem, Banya? Tényleg értesz? – a Mhybe négykézlábra emelkedett, majd leült, és Banyára nézett. – Nem vagyok más, mint egy halom sajgó csont és ráncos bőr, nem áll másból az életem, csakis fájdalomból. Kiszáradt keserűség – a szellemekre, ennek az életnek, létezésnek minden egyes percével közelebb kerülök a... a... – lehajtotta a fejét – a gyűlölethez – fejezte be suttogva. Rázta a zokogás.

– Ezért most meg akarsz halni – állapította meg Banya. – Igen, megértelek. Egy anyának sosem szabad meggyűlölnie a méhéből származó gyermeket... te azonban túl sokat vársz önmagadtól.

– *Ellopta az életem!* – sikoltotta a Mhybe, ráncos kezét ökölbe szorítva.Ökléből kifutott a vér, s ő csak nézte a csontos, fehér öklöt, mintha az egy idegen keze volna, csontvázszerű, sápadt, halott, vékony karja végére csatolva. – Óh, Banya – sírta halkan –, ellopta az életem...

Az Óriás Varjú szétnyitotta a szárnyát, és leereszkedett a földre. Puhán landolt a Mhybe előtt.

– Beszélned kell vele.

– Nem tudok!

– Meg kell vele értetni...

– Tudja, Banya, tudja. Mit kellene tennem, mégis? Kérjem meg a lányomat, hogy álljon meg a növésben? Ez a folyó megállíthatatlanul folyik előre a medrében...

– A folyókat gátak közé lehet szorítani. A folyókat... el lehet terelni.

– Ezt az egyet nem, Banya.

– Nem fogadom el a szavaidat, kedves. És módot találok rá... Megtalálom a megoldást, ezt megígérem.

– Nincs megoldás, ne pazarold az idődet, barátom. A fiatalságom elmúlt, és nem lehet visszahozni sem alkímiával, sem mágiával: a Tellann megtámadhatatlan Üreg, Banya. Amit megtesz, azt nem lehet visszafordítani. És ha valahogy mégis sikerülne megállítanod a folyót, akkor ugyan mi lenne? Azt szeretnéd, hogy még évtizedeket éljek le egy öregasszony testében? Hosszú éveket ebben a kalitkában? Ebben nem lenne kegyelem. Nem, ez véget nem érő szenvedés lenne csak. Nem, kérlek, hagyj magamra...

Lépések közeledtek felé. Egy perc múlva Korlat guggolt le mellé, és védelmezően átkarolta a vállát.

– Gyere – mormogta a Tiste Andii. – Gyere velem!

A Mhybe hagyta, hogy Korlat talpra segítse őt. Szégyellte saját gyengeségét, de minden védvonala összeomlott, a büszkesége romokban hevert, és a lelkében nem érzett mást, csak azt, mennyire kiszolgáltatott. *Valaha fiatal nő voltam. Mi értelme rágódni a veszteségen? Az időm lejár, kész, vége.* A *belső élet elhervad, mire a külső élet kivirágzik. Olyan csata ez, amelyet egy halandó sem nyerhet meg, de drága szellemek, hol marad a kegyelettel teljes halál? Miért tagadjátok meg tőlem a véget?*

Kihúzta magát Korlat karja közt. *Rendben van. Mivel így elátkoztátok a lelkemet, a saját életem kioltása sem okozhat nagyobb fájdalmat. Rendben, drága szellemek, megadom a választ. Keresztül húzom a számításaitokat.*

– Vigyél a sátramhoz, kérlek – mondta.

– Nem – felelte Korlat.

A Mhybe megfordult és felnézett a Tiste Andiira.

– Azt mondtam...

– Hallottalak, Mhybe, tisztábban, mint szeretted volna. A válaszom nem. Veled maradok, és nem vagyok egyedül a hitemben...

A rhivi asszony gúnyosan felvihogott.

– Hited? Hiszen te Tiste Andii vagy! Bolondnak nézel tán, hogy a hitről beszélsz nekem?

Korlat arca fájdalmasan megmerevedett, elfordította a tekintetét.

– Lehet, hogy igazad van.

Óh, Korlat, annyira sajnálom... ha tehetném, visszaszívnám... – gondolta magában a Mhybe.

– Bárhogy is van – folytatta a Tiste Andii –, nem hagylak egyedül a fájdalmaddal.

– Tudom, milyen fogolyként élni – mondta a Mhybe dühösen. – De figyelmeztetlek, Korlat, figyelmeztetlek benneteket, hogy a gyűlölet magva termékeny talajra talál a lelkemben. S együttérzéseddel, jó szándékoddal, te is csak ezt táplálod. Könyörgöm, engedd, hogy véget vessek ennek.

– Nem, és alábecsülöd az eltökéltségünket. Nem tudsz minket elfordítani magadtól.

– Akkor tényleg belerángattok engem a gyűlöletbe, és ezért megfizetünk; mindazzal, amit a szívemben őrzök, mindazzal, amit valaha értékesnek gondoltatok.

– Képes lennél értelmetlenné tenni az erőfeszítéseinket?

– Nem az én döntésem, Korlat. Ezt próbálom veled megértetni, hiszen nekem elveszett már minden döntésjogom. Elvette a lányom. Most pedig elveszitek ti is. Dühös lénnyé változtattok engem, s még egyszer kérlek – ha szeretsz egy kicsit is –, engedd, hogy befejezzem ezt a borzalmas utazást.

– Nem adok rá engedélyt, hogy megöld magad, Mhybe. Ha a gyűlölet hajt ezentúl – legyen. A Tiste Andiik védelme – és felügyelete – alá kerülsz.

A rhivi asszony összeomlott a vereség miatt. Próbálta szavakba önteni, pontosan mit is érez, és amikor ezzel végzett, maga is elhűlt.

Önsajnálat. Ebbe a csapdába estem... Rendben van, Korlat. Ezt a csatát te nyerted.

– Hamvas haldoklik.

Caladan Brood és Fürkész Anomander csak ketten voltak a sátorban, s a feszültség

utózöngéi még ott hullámzottak közöttük. A tisztásról beszűrődő hangok alapján arra lehetett következtetni, hogy a Fürge Ben nevű mágus sikeresen leszedte az égből a lebegő asztallapot, és éppen azt tárgyalta a többiekkel, mi is legyen a szerencsétlen bútordarab sorsa. A Sötétség Fia levette páncélkesztyűjét, és az asztalra ejtette, mielőtt a Hadúrhoz fordult volna.

– Azt az egy dolgot kivéve, amit nem tehetsz meg, van más lehetőséged segíteni?

Brood megrázta a fejét.

– Régi választások, barátom. Csak egy lehetőségem van, ahogy mindig. Én a Tennes vagyok – az istennő saját Ürege –, és ami őt támadja, az engem is támad. Igen, szétzúzhatnám azt, aki így fertőzi a testét...

– A Nyomorék Istent – mormogta Fürkész, és mozdulatlanná dermedt. – Végtelen sok időn át dajkálta a bosszúját: kegyetlen lesz, Brood. Ez régi történet. Megegyeztünk. Te, én, az Álmok Királynője, Csuklyás – mind egyetértettünk...

A Hadúr széles arca már csaknem összeomlott. Aztán megrázta magát, akár egy medve, és elfordult.

– Csaknem tizenkét évtizede hordom már ezt a terhet...

– És ha meghal?

A Hadúr megrázta a fejét.

– Nem tudom. Az Ürege biztosan meghal vele, minimum az, de közben rajta keresztül a Nyomorék Isten eljuthat minden más Üregbe... és akkor mind elpusztulnak.

– S ezzel együtt a varázslat is kihal.

A Hadúr bólintott, aztán nagy levegőt vett és kihúzta magát.

– Gondolod, hogy ez olyan rossz lenne?

Fürkész felhorkant.

– Feltételezed, hogy a pusztulás ezzel megállna? Úgy tűnik, bármelyik utat választod is, mindenképpen a Nyomorék Isten nyer.

– Úgy fest.

– De már meghoztad a döntést, és megajándékozod ezt a világot meg a lakóit még néhány generációnyi élettel...

– Élettel, halállal, háborúzással, pusztítással. Álmokkal, reményekkel, tragikus végekkel...

– Gondolataid nem haladnak túl jó irányba, Caladan – Fürkész közelebb lépett. – Eddig is és ezután is megteszel mindent, amit csak tudsz; tudom, mert ismerlek. Akkor régen ott voltunk, hogy segítsük cipelni a terhed, de úgy tűnik, azóta mindannyian elhagytunk, hogy a magunk kis dolgaival foglalkozzunk: magadra hagytunk...

– Hagyjuk ezt, Fürkész. Nem vezet semmire. Kevés módunk lesz a továbbiakban négyszemközt beszélni, tárgyalnivalónk pedig van bőven.

Fürkész széles ajka halvány mosolyra húzódott.

– Ez bizony igaz – a sátor bejárata felé pillantott. – Odakint, az előbb... – visszafordult Broodhoz. – A Tennes fertőzött, a kihívásod csupán blöff volt?

A Hadúr kimutatta hegyesre csiszolt fogait.

– Valamennyire, de nem teljesen. Nem az a kérdéses, neki tudom-e ereszteni az erőm, hanem az, vajon milyen is most ez az erő. Méreg vegyül bele, kissé már kaotikus...
– Ez annyit jelent, hogy hevesebb lenne még a szokásos dühöngéseidnél is? Ez bizony riasztó gondolat, Brood. Kallor tudja ezt?
– Nem.
– Jobb lenne, ha ez így is maradna.
– Igen – morogta a Hadúr. – A jövőben talán neked is illenék egy kis önuralmat erőltetni magadra, Fürkész.
A Tiste Andii a pótasztalhoz lépett, és töltött magának egy kis bort.
– Fura, de azt hittem, eddig is éppen ezt tettem.
– Beszélnünk kell még a Pannioni Domíniumról is.
– Valódi rejtély, Caladan. Sokkal titokzatosabb még annál is, amit hittünk. Erőrétegek, egyik a másik alá rejtve. Azt gyanítom – és az Óriás Varjak egyetértenek velem –, hogy a szívében a Káosz Ürege lakozik.
– Ez túl közel sodorja a Nyomorék Istenhez, hogy véletlen egybeesés legyen csupán, Fürkész. Végül is a Nyomorék mérge a Káosz maga.
– Igen – Fürkész elmosolyodott. – Különös, nem igaz? Szerintem nem kérdéses, hogy ki használ fel kit...
– Talán nem.
– A Pannioni Domíniummal való leszámolás jelentős feladat lesz.
Brood elfintorodott.
– Ahogy a gyermek is mondta, segítségre lesz szükségünk.
A Sötétség Fia elkomorodott.
– Ezt magyarázd meg, kérlek!
– A T'lan Imassokról van szó, barátom. A halhatatlan seregek közelednek.
A Tiste Andii arca elsötétedett.
– Ez lenne hát Félkarú Dujek hozzájárulása?
– Nem, a gyermeké. Ezüstrókáé. Ő hús-vér Csontvető, nagyon-nagyon hosszú ideje az első.
– Mesélj róla!
A Hadúr így is tett – részletesen elmondott barátjának mindent. Miután befejezte, csend támadt a sátorban.

Pálinkás szomorúan nézte a kapitányt, és lassan odasétált hozzá. Paran reszketett, mintha láza lett volna, arca hullasápadt volt, és csorgott róla a verejték. Fürge Bennek sikerült valahogy leeresztenie a magasba törő asztallapot a földre; még mindig varázslat védte, felületén apró fehér szikrák és villámok táncoltak, s csak nem akartak eltűnni. A varázsló letérdelt mellé, és Pálinkás a jellegtelen arckifejezésből rögtön látta, hogy barátja mágikus transzba esett. Vizsgálódik, kutakodik...
– Bolond vagy.
A parancsnok a reszelős hang gazdájához fordult.
– Te nem kevésbé, Kallor.

A magas, ősz hajú férfi hidegen elmosolyodott.
– Megbánod még a fogadalmadat, hogy megvéded a gyermeket.
Pálinkás vállat vont és elfordult, hogy továbbmenjen.
– Még nem végeztem veled! – sziszegte Kallor.
– De én már végeztem veled – felelte a malaza nyugodt hangon, s folytatta útját.
Paran lépett elé. A kapitány tekintete réveteg volt, zavaros. Mögötte a Tiste Andiik kezdtek szétszéledni – láthatóan így, hogy a mesterük bevonult a parancsnoki sátorba, már semmi olyan nem maradt a téren, ami érdekelte volna őket. Pálinkás Korlatot kutatta a tekintetével, de nem találta; kisvártatva felfedezte, hogy a Mhybe sincs sehol. A gyermek Ezüstróka Parantól pár lépésnyire állt, és Szélfogó szemével nézte a kapitányt.
– Ne kérdezz semmit! – morogta Paran, amikor Pálinkás megállt vele szemben. – Nincsenek válaszaim. Sem arra, ami itt történt, sem arra, amivé lettem. Talán az lenne a legjobb, ha valaki mást helyeznél a Hídégetők élére...
– Erre nincs semmi szükség – vágott közbe Pálinkás. – Különben is: utálom megváltoztatni a döntéseimet, kapitány.
Fürge Ben lépett melléjük.
– Ez meleg helyzet volt, mi?
– Mi ez az izé? – kérdezte Pálinkás, az asztallap felé intve.
– Pont az, aminek látszik. Egy új Pártatlan kártya a Sárkányok Asztalában. Vagyis, minden Pártatlanok legpártatlanabbika. Ne felejtsük el, hogy az asztalon ott van a teljes pakli – a varázsló Paranra pillantott. – A kapitányunk az Előddé válás küszöbén áll, pont, ahogy gyanítottuk. Ez pedig azt jelenti, hogy amit tesz – és amit nem tesz meg –, annak súlyos következményei lehetnek a világra nézve. A Sárkányok Asztala beszerzett magának egy Mestert. Jen'isand Rult.
Paran elfordult – láthatóan nem akart csatlakozni ehhez a beszélgetéshez. Pálinkás értetlenül nézett a varázslóra.
– Jen'isand Rul. Azt hittem, ez a név a... kirándulására utal, egy bizonyos fegyver belsejében.
– Ez így is van, de mivel a kártyán mégis ez a név szerepel, a két dolog kapcsolatban van egymással valahogyan. Ha a kapitány is a sötétben tapogatózik, ahogy mi, akkor jó kis agymunka lesz kitalálnom, mi lehet ez a kapcsolat. Persze – tette hozzá –, lehet, hogy a kapitány mégis tud valamit, amit ha elmondana, azzal jelentősen megkönnyítené a feladatomat...
Paran már nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de Pálinkás megelőzte.
– Nincsenek válaszai... egyelőre. Ha jól értem, magunkkal cipeljük ezt a nevetséges asztallapot is?
Fürge Ben bólintott.
– Ez lenne a legjobb, egy ideig, hogy tudjam tovább tanulmányozni. Viszont javaslom, hogy mielőtt a Pannioni területre érünk, szabaduljunk meg tőle. A Trygalle Kerekedők elvihetnék Baruk mesterhez Darujhisztánba, megőrzésre.
Új hang szólt közbe:
– A kártya velünk marad.

A három férfi megfordult, Ezüstrókát látták maguk előtt. A kislány mögött tucatnyi Tiste Andii harcos éppen megemelte a kártyát. Fürge Ben komor arccal figyelte, ahogy a sötét bőrű harcosok elcipelik az asztallapot.

– Kislány, igen veszedelmes lenne egy ilyen hatalommal felruházott tárgyat a csatába vinni.

– Vállalnunk kell ezt a kockázatot, varázsló.

Pálinkás a lányhoz fordult.

– Ugyan miért?

– Azért, mert a kártya Parané, és még szüksége lesz rá.

– Kifejtenéd?

– Nem csak egy ellenséggel harcolunk, ahogy azt majd látni fogjátok.

– Én nem akarom azt a kártyát – csattant fel Paran. – Jobban tennéd, ha új arcot festenél rá. Az Árnyak egyik Kópéjának a vére keveredett az enyémmel. Veszélyt jelentek. Mikor látjátok már be végre? A Csuklyás tudja, én legalább tisztában vagyok vele!

Páncélzörgés figyelmeztette őket arra, hogy Kallor közeledik feléjük. Pálinkás szemöldöke összerándult.

– Nem tartozik rád ez a beszélgetés...

Kallor savanyúan elmosolyodott.

– Sosem tartozik rám, pedig mindig rólam van szó...

– Ezúttal nem.

A Legfőbb Király szürke szeme Fürge Benre szegeződött.

– Te, varázsló, magadba zárod a lelkeket... én olyan ember vagyok, aki felszabadítja őket. Eltörjem benned a láncokat? Egyszerű lenne téged tehetetlenné tenni.

– Még ennél is egyszerűbb – felelte Fürge Ben – lyukat ásni a földbe.

Kallor eltűnt a szemük elől, mivel a talaj a lába alatt egyszerűen semmivé lett. Páncél csörgése, majd átkozódó, haragos kiáltás hallatszott. Ezüstróka levegő után kapott, és tágra nyílt szemmel meredt Fürge Benre. A varázsló vállat vont.

– Igazad van, engem tényleg nem érdekel, ki fia-borja Kallor.

Pálinkás a gödör pereméhez lépett és lenézett.

– Mászik kifelé; egész szép teljesítmény egy ilyen öreg embertől...

– De mivel nem vagyok ostoba – mondta Fürge Ben sietve –, most a távozás hímes mezejére lépek – a varázsló csettintett és elhomályosodott, majd egészen el is tűnt előlük.

Pálinkás hátat fordított a nyögdécselő, fújtató és átkozódó Kallornak – akinek kesztyűs keze már a gödör szélét kaparta –, és Paranra nézett.

– Menj vissza a Hídégetőkhöz, kapitány. Ha minden jól megy, Capustanban találkozunk.

– Igen, uram – Paran kissé imbolygó léptekkel távozott.

– Javaslom – szólalt meg Ezüstróka, aki a magát kiásni igyekvő Kallort figyelte –, távozzunk erről a helyről.

– Mehetünk, gyermekem.

Pálinkás lóhátról figyelte, ahogy Félkarú seregének katonái hosszú menetoszlopokban kivonulnak Palás kapuján. Meleg nap volt, s a fojtogatóan párás levegő későbbi vihar ígéretét hordozta magában. A két tábort bontó sereg fölött Fekete Moranthok köröztek quorljaikon – sokkal kevesebben voltak, mint máskor, hiszen Sodrott, a vezetőjük, négy nappal korábban elvitte Paran kapitányt és a Hídégetőket, az előző éjjel pedig a tizenegy egység közül nyolc elrepült délre, a Látomás-hegység környékére, a domínium északi határához.

A parancsnok kimerült volt. Fájós lába miatt nem tudott eleget aludni, s minden napját kitöltötték a szükségletekre, tervezett útvonalra vonatkozó tárgyalások, valamint a szüntelenül áramló küldöncök, akik utasításokat meg üzeneteket hoztak, aztán más utasításokkal meg üzenetekkel távoztak. Már alig várta, hogy megkezdődjön a fél kontinensen át tartó menetelés – ha másért nem, hát azért, hogy választ kaphasson a benne összegyűlt ezernyi kérdésre.

Fürge Ben némán ült a lova hátán Pálinkás mellett. A varázsló hátasa nyugtalanul kapkodta a fejét.

– A lovad megérezte, milyen lelkiállapotban vagy, Fürge – jegyezte meg a parancsnok.

– Igen.

– Azon tűnődsz, vajon mikor engedlek el végre, hogy Paran meg a Hídégetők után vethesd magad, és távol kerülhess végre Kallortól. Ezüstrókától is szeretnél minél messzebb kerülni.

Fürge Ben az utolsó megállapításra felkapta a fejét, aztán felsóhajtott.

– Igen. Azt hiszem, nem is nagyon próbáltam elrejteni a nyugtalanságom, előled legalábbis nem. A gyermek legalább öt évet nőtt, amióta megérkeztünk, Pálinkás. Ma reggel meglátogattam a Mhybét. Korlat megtesz mindent, amit tud, csakúgy, mint a rhivi vajákos asszonyok, de Ezüstróka már csaknem az összes életerőt kiszívta szegény anyjából. A Csuklyás tudja csak, mi tartja még életben. A T'lan Imassok gyülekezésének gondolata sem vidít fel túlzottan. Aztán itt van Fürkész Anomander is, meg akar tudni rólam mindent...

– Ismét megpróbált beléd látni?

– Nem, de miért kísértsük az ördögöt?

– Szükségem van rád még egy kis időre – mondta Pálinkás. – Gyere a kíséretemben, amennyire csak lehet, távol maradunk a Sötétség Fiától. Elkapták már a csalidat a capustani zsoldosok?

– Még csak piszkálgatják.

– Akkor várunk még egy hetet. Ha nem történik semmi, akkor mehetsz.

– Igen, uram.

– Most pedig – folytatta a parancsnok –, miért nem meséled el, min ügyködsz még, Fürge?

A mágus ártatlanul pislogott.

– Tessék?

– Meglátogattad Palás összes templomát és látnokát, mágus. Kisebb vagyont költöttél az Asztal olvasóira. A Csuklyásra, még azt is hallottam, hogy valamelyik

hajnalban kecskét áldoztattál az egyik halomsír tetején. Mi a fenét akartál mindezzel elérni, Fürge?

– Rendben van – motyogta a férfi. – Ebből a kecske-dologból tényleg rémület szaga árad. Beismerem. Eltúloztam kissé az ügyet.

– És mit mondtak neked a halomsír kóbor szellemei?

– Semmit. Ugyanis, hm, nem volt egy szellem sem.

Pálinkás gyanakodva nézett rá.

– Nem volt egy szellem sem? Hiszen rhivi sír volt, nem?

– Igen, egy a kevesek közül, amelyek még ezen a környéken vannak. De már, hm, kitakarították. Nem is olyan régen.

– *Kitakarították?*

– Valaki vagy valami összegyűjtötte őket, uram. Eddig még sosem hallottam, hogy ez lehetséges volna. A legfurcsább dolog, amivel valaha is találkoztam. Egyetlen árva lélek sem maradt azokban a halomsírokban. Úgy értem, vajon *hová lettek?*

– Témát váltasz, Fürge Ben. Szép kísérlet volt, de ez most nem jött be.

A mágus komoran maga elé nézett.

– Kutatok valamit. Semmi olyasmiről nincs szó, amit ne tudnék kézben tartani, és nem vág össze a többi ügyünkkel. Különben is, hivatalosan már megkezdtük a menetelést, nem igaz? Ugyan mihez is kezdhetnék a semmi közepén? Valójában félrevezettek, uram. Azok az ellopott szellemek... valaki elvitte őket, és nekem piszkálja a csőrömet ez az ügy.

– Ha kiderítesz valamit, elmeséled, ugye?

– Persze, uram.

Pálinkás összeszorította a száját, és nem szólt többet. *Túl régóta ismerlek már, Fürge Ben. Belebotlottál valamibe, amitől úgy megijedtél, hogy most a legszívesebben világgá szaladnál.*

Kecskét áldozni – az isten szerelmére!

Félkarú serege – csaknem tízezer veterán a genabackisi hadjáratból – kifelé vonult Palásból az úton, hogy csatlakozzanak Brood hatalmas hadseregéhez. Megindult a menetelés a háború felé – az ellenséget még sosem látták, és nem is tudtak róla szinte semmit.

Hatodik fejezet

Amerre csak járnak, vér folyik a nyomukban...

Kulburat látomása
Horal Thume (szül. 1134)

Saltoan Naplemente Kapujához széles kőhíd ívelt át a csatorna felett. A híd és a csatorna is sürgős felújításra szorult volna, a kötőanyag rég kimorzsolódott a kövek közül, amelyeken pókhálóként terjedtek a gyökerek szorgos munkájának köszönhető hajszálrepedések. Saltoan a Látomás-fennsík egyik legrégebbi városaként, valaha a Catlin folyó partján állt, és a szárazföldi kereskedelem fontos csomópontjaként hízott zsírosra. Aztán egy szép, esős tavaszon, a folyó hirtelen medret váltott. A Korselan kanálist azért építették, hogy fenntartsák a kapcsolatot a folyami kereskedelemmel, valamint a négy nagy tóval, amely közül kettő a régi folyómederben helyezkedett el. Az erőfeszítéseket csak ideiglenes siker koronázta, s az azóta eltelt négyszáz év során a város lassan, de biztosan haladt az enyészet útján.

Zsémbes arca tovább sötétedett, ahogy lovával a hídra lépett és meglátta maga előtt a város alacsony, tömör falait. A fal lankás oldalát sok-sok barna csík csúfította. A karavánkapitány már a bűzt is érezte. A falakon rengeteg embert látott, de közülük alig egy-kettő lehetett őr vagy katona. A város híres Lovas Őrségét északra küldte, hogy Caladan Brood oldalán harcoljon a malazák ellen – a városban maradó katonák annyit sem értek, mint a fényezés Zsémbes csizmáján.

Hátrapillantott gazdája kocsijára, amely éppen felkaptatott a hídra. A bakról Pihe integetett neki. Mellette Jeges fogta a szárat, s szájáról Zsémbes cifra káromkodásokat és méltatlankodást olvasott le. Pihe integetése egy pillanattal később abbamaradt.

Zsémbes figyelme ismét a Naplemente Kapu felé fordult. Közel s távol nyoma sem volt őrségnek, és forgalom sem nagyon volt a környéken. A két hatalmas fa kapuszárny tárva-nyitva állt, s láthatóan már nagyon régen nem is csukta be őket senki. A kapitány kedve még sötétebb lett. Lassított a lován, hogy a kocsi utol tudja érni.

– Egyenesen átvágunk, ugye? – kérdezte Jeges. – Egyenesen a Napkelte Kapuhoz megyünk, igaz?

– Én ezt javasoltam – felelte Zsémbes.

– Mire megyünk a nagy tapasztalatunkkal, ha az uraság nem hallgat a jó szóra? Erre

felelj, Zsémbes!

A kapitány válaszként csak vállat vont. Keruli biztosan hallott minden szót, Jeges pedig bizonyára tisztában volt ezzel. Odaértek az ívelt kapuhoz. Belül a sikátor hirtelen kínkeservesen keskeny ösvénnyé zsugorodott, a kétoldalt álló épületek felső emeletének árnyékában; a házak addig terjeszkedtek kifelé, hogy már csaknem összeértek az út felett. Zsémbes ismét a kocsi előtt léptetett. A koszlott kis csirkék elrebbentek előlük, de a kövér, fekete patkányok, amelyek a szemét között turkáltak, éppen csak felnéztek az elsurrogó kerekekre.

– Pillanatokon belül leborotváljuk a kocsi oldalait – jegyezte meg Pihe.

– Ha átjutunk a Fintor-átjárón, minden rendben lesz.

– Igen, de az a „ha” igen nagy és kövér, Zsémbes. Persze a falakon éppen elég olyan dolog van, ami elmegy kenésnek...

Előttük a sikátor a Fintor-átjáró néven ismert, kis szorossá szűkült, amelynek falát számtalan kocsi véste már barázdásra. A köveken törött küllők, leesett alkatrészek éktelenkedtek. Zsémbes pontosan tudta, hogy a környék lakói nagy kalózok. Azt a kocsit, amelyik bent rekedt a Fintor-átkelőben, szabad prédának tekintették, és ha valaki ellenkezett velük, nem voltak restek, és akár kardot is rántottak. Zsémbes csak egyszer ontott itt vért, úgy hat-hét évvel korábban. Sötét, zavaros éjszaka volt az akkori. Ő meg az emberei kiirtottak egy fél háztömbnyi banditát abban a pár sötét, rémálomba illő órában, mire végül sikerült a kocsit kitolni visszafelé, levenni a kerekeket, hámot rakni rá és átvontatni kötéllel.

Nem szerette volna ezt újra átélni.

A kerékagyak párszor a falhoz dörzsölődtek, de aztán a káromkodó Jegessel és a vigyorgó, teregetett ruhák alatt átbújó Pihével a bakon, sikerült átjutniuk az átjárón, ki a térre. Wu Boltjának terét nem a város tervezői építették. A nyílt tér véletlenül született – itt futott össze tizenhárom különböző méretű és irányú utcácska. A fogadó, amelyhez az utcák vezettek, már nem létezett – még a múlt évszázadban leégett, s helyén széles sávban egyenetlen kövezet maradt csak, ami rejtélyes módon elnyerte a Wu Boltja elnevezést.

– Forduljunk be a Mokaszin utcába, Jeges – utasította az őrt Zsémbes, s a tér keleti végéből nyíló széles útra mutatott.

– Még emlékszem az útra – morogta Jeges. – Istenem, micsoda szag!

Néhány utcagyerek észlelte az érkezésüket, s úgy vonultak a kocsi után sötét, kifürkészhetetlen és koszos arccal, mint holmi röpülésre képtelen keselyűk. Senki sem szólt egy szót sem. Zsémbes, aki még mindig elöl haladt, beléptetett a Mokaszin utcába. A koszos ablakokban látott pár kíváncsi arcot, de az utcán egy lélek sem járt. *Se itt... sem előrébb. Ez így nem lesz jó.*

– Kapitány – szólalt meg Pihe.

Zsémbes nem fordult hátra.

– Egen?

– A kölykök... eltűntek.

– Értem – leoldozta gadrobi késeit. – Töltsd meg a nyílpuskádat, Pihe!

– Megtörtént.

Tudom, de miért is ne jelenthetnénk be hangosan?

Húsz lépésre tőlük három alak lépett az utca közepére. Zsémbes hunyorogva nézte őket. Felismerte a középen álló magas nőt.

– Hello, Nektara. Látom, kiterjesztetted a területed.

A sebhelyes arcú nő elmosolyodott.

– Nocsak, hisz ez Zsémbes! És Pihe. S ki van még velük? Csak nem Jeges Menakisz? Biztos goromba vagy, mint mindig, drága, de én a lábad elé dobom a szívem.

– Butaság volna – morogta Jeges. – Nem túl óvatos a járásom.

Nektara mosolya kiszélesedett.

– Megdobogtatod a szívem, te édes! Mint mindig...

– Mi az ár? – kérdezte Zsémbes, és tíz lépésre Nektarától meg két néma testőrétől, megállította a lovát.

Nektara festett szemöldöke megrándult.

– Ár? Most semennyi, Zsémbes. Még mindig Garno területén vagyunk, ingyen átkelhetünk rajta. Csak kíséretnek jöttünk.

– Kíséretnek?

A kapitány hallotta, hogy a kocsi ablaka kinyílik. Hátrafordult, és gazdája kezét látta, amely magához intette őt.

Zsémbes leszállt a lováról. Elért a hintó ajtajáig, és benézett. Keruli sápadt, kerek arcát látta maga előtt.

– Kapitány, találkozni fogunk a város... a vezetővel.

– A királlyal és a Tanácsával? Miért...

Halk nevetés szakította félbe.

– Nem, dehogy. Saltoan valódi vezetőivel. Nagy költséggel és fáradtságos szervezéssel sikerült elérni, hogy összegyűljön az összes „helytartó” férfi és hölgy, s én beszédet intézek hozzájuk ma este. Elfogadjuk a felkínált kíséretet. Biztosíthatlak, minden a legnagyobb rendben van.

– Ezt miért nem hallhattuk korábban?

– Nem voltam benne biztos, sikerült-e megszervezni a gyűlést. A probléma összetett, mivel a helytartó urak és hölgyek kértek... segítséget. Nekem az a célom, hogy elnyerjem bizalmukat, és biztosítsam őket afelől, hogy a szükséges segítséget képviselem.

Te? De akkor mégis, ki a fene vagy tulajdonképpen?

– Értem. Rendben van, bízz csak meg ezekben a bűnözőkben, ha akarsz, de attól tartok, mi nem csatlakozhatunk hozzád a bizalomban.

– Értelek, kapitány.

Zsémbes visszatért a lovához, fogta a szárat, és Nektarához fordult.

– Mutasd az utat!

Saltoan városának két szíve volt, s ezen szívekben különböző vér áramlott, de mindkettő korrupt és mérgezett volt. Zsémbes a kocsmában ült, hátát az alacsony falnak támasztotta, és a tolvajokból, gyilkosokból, illetve orgazdákból álló társaságot

szemlélte, amely félelmetességben mérte hatalmát.

Jeges a kapitány balján támasztotta a falat, Pihe pedig a jobbján ült, vele egy padon. Nektara a saját székét egy kis, kerek asztallal egyetemben, odahúzta Jeges mellé. A helytartónő előtt álló vízipipából sűrű füst gomolygott, s ködbe burkolta a nő kés csókolta arcát. Bal kezében a vízipipa csutoráját szorongatta, jobbjával pedig Jeges bőrnadrágos combját szorongatta.

Keruli a terem közepén állt, és a bűnözők többsége felé fordult. Az alacsony férfi összekulcsolta a kezét egyszerű, szürke selyem derékszíja előtt, fekete selyemköpönyege úgy omlott alá a válláról, akár a folyékony obszidián. Kopasz feje búbján furcsa kis sapka ült, amely leginkább a legrégebbi darujhisztáni szobrok és képek alakjainak viseletére emlékeztette Zsémbest. Halk, kiegyensúlyozott hangon kezdett beszélni.

– Örömömre szolgál, hogy itt lehetek e jeles társaság körében. Minden városnak megvannak a titkos irányítói, és megtisztelő számomra, hogy megismerhetem e hely vezetőit. Természetesen tisztában vagyok azzal, hogy vannak közöttetek, akik úgy gondolják, engem is olyan fából faragtak, mint esküdt ellenségeiteket, de biztosíthatok mindenkit: ez nem így van. Hangot adtatok a Pannioni Domíniumból Saltoanba érkező papok befolyása miatt érzett aggodalmatoknak. Ők olyan városokról beszélnek, amelyek nemrég léptek be a Pannioni Látó kultuszának védelme alá, és olyan törvénykezésről regélnek az egyszerű néprétegnek, amelyben mindenki egyenrangú, egyenlő jogokkal bír, s amely rendet teremt a régi hagyományok és szokások eltörlése árán. Alattvalóitok között elhintik a nyugtalanság és elégedetlenség magvát – ez igen veszedelmes folyamat.

A tömeg helyeslően mormogott. Zsémbes csaknem elmosolyodott – a szépen komponált beszéd nagyon nem illett a csőcselékhez. Oldalra pillantott, s csodálkozva látta, hogy Nektara keze feljebb csúszott, s a bőrzeke szárnyai alatt benyúlt Jeges nadrágjába. Jeges arca kipirult, ajkán halvány mosoly látszott, szemét félig lehunyta. *Az Álmok Királynőjére, nem csoda, hogy a teremben lévő férfiak többsége erősen fújtat, és nagyokat kortyol a borából.* Ő maga is a poharáért nyúlt.

– Teljes körű mészárlás – mormogta az egyik nő. – Minden egyes átkozott papnak mosolyt kellene vágni a hasára, én mondom, ez az egyetlen megoldás.

– Ők lennének a hit mártírjai – felelte Keruli. – Az ilyen közvetlen támadás bukásra van ítélve, volt már rá példa, nem is egy. Hölgyeim és uraim, ez az információ, vagy inkább a félreinformálás hadjárata. A papok félrevezetik a köznépet. Bármennyit beszélnek is a törvényről meg a rendről, a Pannioni Domínium akkor is zsarnoki birodalom, amelyben az alattvalók hihetetlenül borzalmas dolgokra képesek. Biztosan hallottatok már a teneszkovikról, a Látó nyomorultakból és koldusokból álló seregéről – bármit hallottatok is, az biztosan nem volt túlzás. Kannibalizmus, halottakon elkövetett erőszak...

– A Holt Mag Gyermekei – dörmögte egy férfi előredőlve –, tényleg igaz? Lehetséges egyáltalán? Hogy az asszonyok lemennek a csatamezőre, és megkeresik a még meleg holttesteket...

Keruli komoran bólintott.

– A teneszkovik legfiatalabb generációjában... igen, vannak Holt Mag Gyermekei is. Ők szolgálnak bizonyítékul arra, hogy ez lehetséges. – Kis szünet után folytatta: – A domíniumban vannak teljes jogú polgárok, akik olyan körülmények között élnek, amiről a papok regélnek: ők az eredeti Pannioni városok lakói. Senki más nem kaphat ilyen állampolgárságot. Az állampolgárság nélkül élők helyzete pedig rosszabb, mint a rabszolgáké, mivel alanyaivá – *tárgyaivá* – válhatnak minden elképzelhető és elképzelhetetlen kegyetlenségnek. Számukra az egyetlen lehetőség a Teneszkovi Hadsereg, így ők követik el mindazt az embertelenséget, amit velük tennének. Ha a Birodalom behabzsolja Saltoant, akkor minden lakost kiűznek a házából, megfosztanak minden vagyonától, megtagadják tőlük az élelmet, megtagadják tőlük a tiszta vizet. A kegyetlenség lesz az egyetlen lehetőségük az életben maradásra – vagyis az, ha esküt tesznek, és teneszkovivá válnak.

– Hölgyeim és uraim, ezt a háborút csakis az igazság fegyverével nyerhetjük meg, vagyis úgy, hogy napvilágra hozzuk a pannioni papok hazugságait. Ez a feladat nagyon bonyolult szervezést igényel, irányított pletykákat, teljes körű hírszerzést. Olyan feladatok ezek, amelyben mindannyian jeleskedtek, barátaim. A város lakosságának magának kell elűznie a papokat a városból. El kell őket vezetni ehhez a döntéshez, de nem ököllel és veréssel, hanem szavakkal.

– Miért vagy olyan biztos benne, hogy sikerülni fog? – kérdezte egy férfi.

– Nincs más választásotok – felelte Keruli. – Ha kudarcot vallotok, akkor Saltoan a Pannioni Domínium kezére kerül.

Keruli tovább beszélt, de Zsémbes már nem figyelt a szavakra. Félig lehunyt szemmel a férfin gondolkodott, aki felbérelte őket. A szerződést egy közvetítő hozta össze Darujhisztánban. Zsémbes az indulás reggelén látta először gazdáját a Ború Kapunál – Keruli gyalog érkezett, ugyanilyen öltözetben. A hintó pár perccel utána jött, egy helyi bérbeadótól. Keruli gyorsan beült, és onnantól kezdve a hosszú, fárasztó úton Zsémbes csak kétszer látta és hallotta őt.

Azt hittem, mágus. Most már inkább úgy gondolom, pap. De melyik istent szolgálhatja? Nincs rajta semmi jel. Azt hiszem, ez éppen eleget elárul róla. Keruliban nincs semmi kézzel fogható, kivéve a feneketlen kincsesládát, amelyből nyugodtan jótékonykodhat. Épült új templom mostanság Darujhisztánban? Nem emlékszem – de mégis, egy épült a Gadrobi Negyedben. Hamisnak szentelték, bár nem fér a fejembe, miért akarná valaki a Nyár Tigrisét imádni...

– ...gyilkosságok.

– De az elmúlt két éjjel nem történt semmi.

A férfiak és nők egymás között beszélgettek. Keruli figyelt, de nem szólt egy szót sem. Zsémbes pislogva hátradőlt a padon, és közelebb hajolt Pihéhez.

– Milyen gyilkosságokról van szó?

– Megmagyarázhatatlan gyilkosságok történtek négy éjjel, vagy valami ilyesmi. Helyi probléma, és úgy néz ki, hogy vége.

A kapitány felnyögött, és újra a falnak támasztotta a hátát. Próbált nem tudomást venni az inge alatt csordogáló jeges verítékről. *Jó időt futottak, messze előttünk haladtak – az a hintó természetfeletti sebességgel haladt. De Saltoan utcáin sosem*

jutott volna át. Túl széles, túl magas. Biztos kint táboroztak az út mellett. A táborhely alig pár lépésre van a Napkelte Kaputól... Bizonyíték a feltételezésedre, Gubó barátom?

– Én halálra untam magam, és ti? – Jeges töltött magának még egy pohár bort. – Nektara ugyan elszórakoztatott egy kicsit, és ha abból a sok izzadó, szőrös arcból indulok ki, ez nem csak nekem volt jó. Disznók vagytok, mind egy szálig.
– Nem mi tettük magunkat kirakatba – vágott vissza Zsémbes.
– És akkor mi van? Tán kötelező volt bámulni? És ha egy kisbaba lett volna a meztelen mellemen?
– Én biztos, hogy *bámultam* volna – felelte Pihe.
– Undorító vagy.
– Félreértesz, édes. Nem a melledet – bár az is fenséges látvány volna –, hanem a gyereket! Te meg egy gyerek, jó vicc!
Jeges rávicsorgott.
A fogadó hátsó szobájában ültek, előttük a vacsora romjai búslakodtak az asztalon.
– Mindenesetre – sóhajtotta Zsémbes –, ez a gyűlés eltart egészen reggelig, és utána egyedül a gazdának lesz lehetősége pótolni az elmulasztott alvást a hintó kényelmes belsejében. Bérelt nekünk szobákat odafent, majdnem tiszta ágyakkal, javaslom, használjuk őket.
– A főnök arra célzott, hogy aludjunk, drága Jeges – magyarázta Pihe.
– A biztonság kedvéért bereteszelem az ajtót, te disznó.
– Persze, Nektara ismeri a titkos jelszót...
– Tüntesd el az arcodról azt a kaján vigyort, Pihe, mert ha én teszem, az fájni fog.
– Különben is, miért neked jut minden vidámság?
A nő elvigyorodott.
– A neveltetésen múlik, haver. Azon, ami nekem van, neked meg nincs.
– Tán még a műveltségen is, mi?
– Pontosan.
Egy perc múlva kinyílt az ajtó, és Keruli lépett be rajta. Zsémbes hátradőlt a széken, és végigmérte a papot.
– Nos, sikerült összetoboroznod minden tolvajt és haramiát a városban? Mindenki a te ügyed mellé állt?
– Többé-kevésbé – felelte Keruli. Az asztalhoz lépett, és töltött magának egy kis bort. Felsóhajtott. – A háborút többféle csatamezőn, sokféle eszközzel kell vívni egyszerre. Attól tartok, a hadjárat hosszú lesz.
– Ezért megyünk Capustan felé?
A pap tekintete egy pillanatra megállapodott Zsémbesen, majd elsiklott róla.
– Más feladatok is várnak rám, kapitány. Ez a kis kerülő Saltoanba csupán véletlenszerű közjáték, a nagy terv hangyányi részlete.
Milyen nagy tervről van szó, pap? Zsémbes meg akarta kérdezni hangosan is, de mégsem tette. Kezdett tartani a gazdájuktól, s attól félt, bármi lenne is a válasz, azután csak még rosszabbra fordulna a helyzet. *Nem, Kerui – megtarthatod a titkaidat.*

A Napkelte Kapu alatti átjáró sötét volt, akár egy kripta, s a levegő is síri volt, hűvös és nedves. A kapun túl már látszottak a táborhely sátrai, a napfény által aranyosra színezett füstcsíkon keresztül.

Zsémbes álmos szemmel könnyű ügetésbe ugratta a lovát, s végre kiért a fénybe. Borzasztóan viszketett a bőre az éjjel beszerzett bolhacsípések miatt. Saltoanban maradt, két órán keresztül ténfergett a kapu környékén. Pihe és Jeges egy órával napkelte előtt kivitték a hintót és utasát a városból. Úgy tippelte, hogy már két mérföldre lehetnek a várostól, a régi meder mentén haladva.

A Capustanba vezető út nagyobbik felén garázdálkodó banditák többségének Saltoanban volt a főhadiszállása. Az út második, capani területen áthaladó felét sokkal biztonságosabbnak tartották. Megfigyelők ültek a Napkelte Kapu környékén, és kilesték a kelet felé induló karavánokat – egy másik csapat a Napnyugta Kapunál dolgozott, és a Darujhisztán felé induló kocsikat figyelte. Zsémbes azért maradt hátra, hátha meglát egy, Keruli vagyonára pályázó helyi csapatot, de senki sem indult el a nyomukban – ez a gazda állítását igazolta, miszerint szabad utat és biztonságos áthaladást ígértek nekik. Zsémbes azonban sosem bízott meg a banditák adott szavában.

Vágtába ugratta a lovát, hogy gyorsan átjusson a külváros felett hömpölygő rovarfelhőn. Félvad, csaholó kutyák futottak mellette, így díszkísérettel ért ki a szomorú negyedből a nyílt, kövezett, folyó menti útra. Balján a Látomás-fennsík egészen a Barghaszt-hegységig húzódott. Jobb oldalt durva kövekből felrakott gátat látott, amelyet majdnem teljesen benőtt már a fű, azon túl pedig a folyó vízgyűjtő területét alkotó széles síkság terült el.

A külvárosból kiérve, pár száz méter után a kutyák lassan elmaradoztak, és a kapitány egyedül maradt az úton. Emlékezett rá, hogy a kereskedőút nem tart túl sokáig – ahogy jobb oldalt lassan elmarad a gát, az út átvált homokos parttá, teli hangyabolyokkal, csontfehér hordalékfával és sárga fűcsomóval. Az áradás minden tavasszal tisztára söpörte ezt a szakaszt. Eltévedni szinte lehetetlen volt, hiszen csak a folyómedret kellett követni az északi parton.

Alig egy mérföld után talált rá a holttestekre. Az útonállók tökéletesen megszervezték az akciót – egy mély, átmeneti patakmederből jöhettek elő, és valószínűleg egy perc alatt körbefogták az áldozat kocsiját. A tökéletes terv azonban nem segített rajtuk. A holttestek már két-három naposak is lehettek, megfeketedtek és felpuffadtak, s elszórtan hevertek az út mentén. Kardok, lándzsahegyek, pajzsok – minden, ami fém volt rajtuk, megolvadt valamilyen hihetetlen forróság hatására, ám a ruházatukon és bőrpáncéljukon nem látszott semmilyen sérülés. Néhány banditán még fel lehetett ismerni a megolvadt sarkantyút – lovak nélkül valóban lehetetlen lett volna ilyen messzire kitörni. Az állatoknak azonban nyomuk sem volt sehol.

Zsémbes leszállt és körbejárta a holttesteket, s közben észlelte Keruli kocsijának a nyomait is. Ők is megálltak körülnézni, majd továbbmentek. A nyomuk alatt azonban ott húzódott egy másik kocsié is – ez nagyobb volt, jóval nehezebb, és ökrök húzták.

A holttesteken nem látszott egyetlen seb sem.

Kétlem, hogy Gubónak akár csak a kisujját is mozdítania kellett volna...

A kapitány visszamászott a nyeregbe, és folytatta útját. Alig fél mérföld után már meg is pillantotta a társait. Kis idő múlva odaért a kocsi mellé. Pihe biccentett.

– Szép napunk van, nem igaz, Zsémbes?

– Egy szál felhő sincs az égen. Hol van Jeges?

– Kifogta az egyik lovat elölről. Mindjárt visszajön.

– Ugyan miért tette?

– Csak meg akarta nézni, hogy az út melletti táborban... lakik-e valaki. Ahá, már jön is.

Zsémbes a nevéhez illő arccal fogadta, amikor a nő odaért mellé.

– Átkozott nagy ostobaság volt tőled!

– Ha engem kérdezel, ez az egész út nagy ostobaság. Három barghaszt ül a táborban – és nem, egy banditát sem sütöttek mostanában ropogósra. Különben Capustant már csak napok választják el az ostromtól – talán még időben beérünk a falakon belülre, és akkor az egész pannioni sereg ott áll majd köztünk és a szabad út között. Ha viszont nem érünk oda időben, akkor azok az átkozott teneszkovik jól elszórakoznak majd velünk.

Zsémbes erre még komorabban nézett maga elé.

– A barghasztok merre mennek?

– Északról jöttek, de most arra mennek, amerre mi: közelebbről is meg akarják nézni, mi a helyzet Capustannál, és ne kérdezd, miért. Csak barghasztok, nem igaz? Akkora az agyuk, mint egy tengerimalacé. Beszélnünk kell a gazdával, Zsémbes.

A hintó ajtaja kivágódott mellettük, és Keruli bújt ki rajta.

– Nincs rá szükség, Jeges Menakisz, semmi baj a hallásommal. Azt mondtad, a barghasztok hárman vannak. Melyik klánból valók?

– Fehérarcúak, ha a festékük nem csal.

– Akkor megkérdezzük, nem tartanának-e velünk.

– Keruli... – kezdte Zsémbes, de a gazda félbeszakította.

– Úgy hiszem, jóval az ostrom kezdete előtt elérünk Capustanba. A pannioni erők szeptuma kínos pontosságáról híres. Amint beérünk a városba, a szerződésetek lejár, és azonnal elindulhattok vissza, Darujhisztánba – sötét, misztikus szeme Zsémbes felé fordult. – Nem arról vagy híres, hogy megszeged a szerződéseid, éppen ezért választottalak téged.

– Uram, eszünk ágában sincs felbontani a szerződést, de örülnék, ha jobban átgondolnánk a lehetőségeket. Mi lesz, ha Capustant még az érkezésünk előtt ostrom alá veszik?

– Ez esetben nem hagyom, hogy esztelen akcióval az életeteket tegyétek kockára, kapitány. Akkor csak ki kell tennetek az ellenséges vonalaktól jó távol, és én majd bejutok a városba. Az álruhás közlekedés sikere biztosabb, ha az ember egyedül utazik.

– Megpróbálnál átjutni a pannioni seregen?

Keruli elmosolyodott.

– Van némi tehetségem az ilyen küldetésekhez.

Valóban?

– És mi lesz ezekkel a barghasztokkal? Miből gondolod, hogy elég megbízható útitársaink lesznek?

– Ha megbízhatatlanok, akkor is jobb, ha szem előtt vannak, és nem a hátunk mögött, nem igaz, kapitány?

A kapitány bólintott.

– Igazad van, mester. – Pihe és Jeges felé fordult, majd bólintott. Pihe kényszeredetten elmosolyodott.

Jeges azonban – ahogy az várható volt –, nem viselte ilyen jól a vereséget.

– Ez őrültség! – aztán a levegőbe emelte a kezét. – Rendben van! Belovagolunk a sárkány szájába, miért is ne? – megfordította a lovát. – Menjünk és dobáljuk kicsit a csontokat a barghasztokkal, rendben?

Zsémbes fintorogva figyelte, ahogy a nő elporzik.

– Igazi kincs, nem igaz? – sóhajtotta Pihe.

– Még sosem láttalak ilyen szerelmesnek – jegyezte meg Zsémbes egy sanda pillantás kíséretében.

– Visszafordíthatatlan, ami történt velem, barátom. Kétségbeesetten, őrülten vágyakozom, viszonzatlan érzelmeimen tépelődve. Róla és Nektaráról álmodom... ott vagyok én is köztük...

– Kérlek, Pihe, ettől felfordul a gyomrom.

– Hm – szólalt meg Keruli. – Azt hiszem, jobb, ha én most visszaülök a hintóba.

A három barghaszt nyilvánvalóan egy családból származott, a leány volt a legidősebb. Arcukat fehér festék borította, s ettől úgy néztek ki, mintha kilátszana a koponyájuk. Hajukat vörösre festették, s csontkabalákkal fogták össze. Mindhárman érmékből összeforrasztott páncélinget viseltek – a pénzek között volt ezüst, réz és cink is. A legtöbbjük réginek tűnt, Zsémbes szinte egyet sem ismert közülük. Érmékkel kivarrt kesztyű védte a kezüket. A triónál annyi fegyver volt, ami egy egész őrháznak elég lett volna: láncok, dobófejszék és hosszú nyelű, bronzfejű harci kalapácsok, görbe kardok, arzenálnyi kés és tőr látszott a kezük ügyében.

Egy kicsiny, kövekkel kirakott tűzhely egyik oldalán álltak, a tűzben már csak egy-két zsarátnok pislákolt. Jeges tőlük balra ült a lován. Kupacnyi nyúlcsont jelezte, hogy éppen túl vannak a tízórain. Zsémbes tekintete megállapodott a barghaszt nőn.

– Gazdánk kérdezi, hogy nem tartanátok-e velünk. Elfogadjátok az ajánlatot?

A nő sötét tekintete a kocsira villant, amelyet Pihe éppen akkor hajtott be a táborba.

– Kevés kereskedő utazik már csak Capustan felé – felelte nem sokkal később. – Az út nagyon... veszedelmessé vált.

Zsémbes ezen elcsodálkozott.

– Miért? A pannioniak talán rajtaütéseket szerveznek a folyón túlról?

– Erről nem hallottunk. Nem, a tájon démonok garázdálkodnak. Bennünket azért küldtek, hogy kiderítsük róluk az igazat.

Démonok? A Csuklyásra, már csak ez hiányzott... – gondolta Zsémbes.

– Mikor hallottatok ezekről a démonokról?

A nő vállat vont.
– Két-három hónapja.
A kapitány felsóhajtott, és lassan leszállt a nyeregből.
– Nos, reméljük, hogy csak a pletykákban léteznek.
A nő elvigyorodott.
– Mi ennek az ellenkezőjét reméljük. Én Hetán vagyok, ezek itt pedig a semmirekellő fivéreim, Kafál és Netok. Ez Netok első vadászata a Haláléjjele óta.
Zsémbes a bamba, szerencsétlen külsejű ifjoncra pillantott.
– Látom, milyen izgatott.
Hetán megfordult és a testvérére nézett.
– Biztos jobb a szemed, mint az enyém...
Az Alvilágra, újabb humortalan nőszemély a társaságban...
Jeges Menakisz átvetette lábát a nyeregkápa fölött, és egy kis porfelhőt kavarva a földre csusszant.
– A kapitányunk viccei borzasztóan erőltetettek, Hetán. Nagyot koppannak, mint az ökörtrágya, és pont úgy bűzlenek is. Ne is foglalkozz vele, kislány, kivéve, ha szereted, hogy összezavarnak.
– Szeretem megölni és meglovagolni a férfiakat. Ezen kívül nem sok mindent – morogta Hetán, és karba fonta izmos kezét.
Pihe gyorsan lemászott a bakról, és széles mosoly kíséretében a nőhöz lépett.
– A nevem Pihe, és nagyon örülök, hogy megismerhetlek, Hetán.
– Megölheted, ha kedved tartja – jegyezte meg Jeges.
A barghaszt ifjak valóban mihaszna flótások voltak, és amennyire Zsémbes meg tudta állapítani, mérhetetlenül ostobák is. Pihe esetlen próbálkozásai Hetánnál elég mulatságosak voltak, ezen szórakozott, míg az újraélesztett tűz körül ültek a csillagos ég alatt. Keruli rövid időre megjelent a körükben, mielőtt mindenki lefeküdt volna aludni, de aztán egy csésze gyógytea elfogyasztása után gyorsan vissza is tért a hintóba. Zsémbes feladata volt – ketten maradtak utolsónak Hetánnál a tűznél –, hogy több információt szedjen ki a barghasztokból.
– Ezek a démonok – kezdte –, milyennek írták le őket?
A nő előrehajolt, és rituálisan a tűzbe köpött.
– Gyorsan haladnak, két lábon. A karmuk olyan, akár a sasé, csak sokkal nagyobb van a lábukon. A karjuk penge...
– Penge? Ezt hogy érted?
A nő vállat vont.
– Penge. Véracél. A szemük fekete gödör. Olyan a szaguk, mint az urnáké a sötét szobákban. Nincs hangjuk, egyáltalán nem keltenek semmilyen zajt.
Urnák a sötét szobában? Halottégető urnák... a halotti kamrákban. Ah, persze, halott szaguk van. A karjuk penge... hogyan? Ez meg mi a fenét jelenthet? Véracél... ez a hóban hűtött, vérrel edzett vas... barghaszt szokás, a sámánok így erősítik a fegyvereket. Így a fegyver és hordozója egybeolvadnak. Egybetartoznak...
– A klánodból látott valaki ilyet?
– Nem, a démonok nem jutottak el északra, a hegyeink közé. Itt vadásznak, ezen a

füves pusztán.
– Akkor kitől hallottátok a hírt?
– A vajákosaink látták őket álmukban. A szellemek suttogtak a fülükbe, figyelmeztették őket a veszélyre. A Fehér Klán harci főnököt választott – az apámat –, és várja, hogy mi jön. De apám ismerni akarja az ellenséget, ezért elküldött minket, a gyermekeit, a pusztába.
Zsémbes ezen eltűnődött, s közben a lassan kihunyó tüzet bámulta.
– Apád, a Fehér Klán vezetője, levezeti délre a sereget? Ha Capustant megostromolják, akkor a környező vidék kiszolgáltatottá válik, legalábbis addig, amíg a Pannioni Birodalom uralma alá nem veszi.
– Apánk nem tervezi, hogy délre jön – ismét a tűzbe köpött. – A pannioni háború idővel elér hozzánk. Ezt olvasták ki a vajákosok a bhederinvérből. Akkor háború lesz.
– Ha ezek a démonok előreküldött seregek...
– Akkor, ha megjelennek a hegyeink között, tudni fogjuk, hogy eljött az idő.
– Harc lesz – dünnyögte Zsémbes. – Te pedig ezt élvezed a legjobban.
– Igen, de most meg akarlak lovagolni.
Lovagolni? Inkább eszméletlenre taposni. Hát, legyen...
– Ugyan melyik férfi mondana nemet egy ilyen ellenállhatatlan ajánlatra?
Hetán felkapta a pokrócát, és felállt.
– Kövess engem és siess!
– Nem – felelte a férfi, miközben lassan felkelt. – Én sosem sietek, de ezt hamarosan úgyis megtudod.
– Holnap éjjel meglovagolom a barátodat is.
– Ma éjjel is ezt teszed, kedvesem: álmában.
A nő komoly képpel bólintott.
– Nagy keze van.
– Egen.
– Neked is nagy kezed van.
– Azt hittem, hogy sietős a dolog, Hetán.
– Az is. Menjünk.

Ahogy telt a nap, a Barghaszt-hegység mintha lassan eléjük mászott volna északról, s a távoli hegyekből kopottas, hajlott hátú dombocskák lettek. A Capustanba vezető kereskedőút mentén több olyan domb is volt, amely a barghasztok szent helyének számított. Ezeknek fordítva beásott fák álltak a tetején – ez volt a szellemek megkötésének barghaszt szokása, a Zsémbes mellett baktató Hetán legalábbis ezt mondta. A kapitány száron vezette a lovát. Általában nem nagyon érdekelték a vallással kapcsolatos dolgok, de arra azért kíváncsi volt, hogy a barghasztok miért temetnek fákat gyökerükkel felfelé a dombokra.
– A halandó lelkek kegyetlenek – magyarázta a nő, majd hegyesen kiköpött, hogy nyomatékot adjon szavainak. – Sokakat le kell fogni, különben rossz útra térnének. Ezért tölgyeket hozunk le északról. A sámánok mágikus jeleket rónak a törzsükbe. Azt, akit el akarunk temetni, a fa alá szorítjuk. Szellemeket is hívunk őrségbe, meg

csapdákat állítunk a sötét kör mentén. Néha még így is megszöknek a lelkek, elkapja őket ugyan egy csapda, de azért még tudnak utazgatni a vidéken. Azokat, akik visszatérnek a klánhoz, amelyben éltek, gyorsan elpusztítják, így már megtanulták, hogy távol kell maradniuk a táboroktól. Itt kóborolnak a síkságon. Néha egy-egy ilyen gallybaba hűséges marad a klánjához, annak halandó tagjaihoz, és álmokat küld a sámánoknak, hogy figyelmeztesse őket a veszélyre.

– Gallybabát mondtál? Ez mit jelent?

– Lehet, hogy hamarosan megtudod – felelte a nő egy vállrándítás kíséretében.

– Egy ilyen gallybaba küldte a démonos álmot a sámánnak?

– Igen, és más szellemek is. Sokan próbálnak minket elérni...

Ez is igazolja, milyen nagy a veszély. Értem.

Az előttük elterülő üres tájat fürkészte, és azon tűnődött, vajon mi vár még rájuk. Jeges ötven lépéssel előttük lovagolt. Zsémbes éppen nem látta őt, mivel az út egy domb mögé kanyarodott úgy harminclépésnyire előttük. Jeges bosszantóan nagy ívben tett az utasításaira – Zsémbes azt akarta, hogy mindig lássák egymást. A két barghaszt fiú a hintó két oldalán haladt, néha közelebb, néha távolabb, ahogy az útviszonyok engedték. Kafál a szárazföld felőli oldalt választotta, és éppen az utat takaró kis domb teteje felé ügetett. Netok a folyó homokos partján sétált, s hatalmas szúnyogfelhő kísérte, amely minden lépéssel egyre nagyobbnak és nagyobbnak látszott. Zsémbes tudta, milyen vastag és csúszós a zsírréteg, amellyel a barghasztok a testüket takarják, így sejtette, hogy a szúnyogok majd' felrobbannak a méregtől – a meleg test közelebb csalogatja őket, de a védőréteg miatt képtelenek beleharapni a vacsorába.

Zsémbesnek eszébe jutott, hogy előző éjjel a zsírréteg bizony nem kis feladat elé állította, de azért boldogult... csak beszerzett közben egy szép kis gyűjteményt foltokból, zúzódásokból és harapásokból. Hetán nagyon... eleven volt.

Kafál felkiáltott. Ugyanabban a pillanatban feltűnt Jeges is. Mivel a nő lassú vágtában, ráérősen közeledett, a kapitány megnyugodott kissé, de nyilvánvaló volt, hogy mind a katona, mind a barghaszt felfedeztek valamit maguk előtt, az úton. Kafálra pillantott, s látta, hogy a fiatal harcos leguggolt, tekintete az út távolabbi pontjára szegeződik – de azt is látta, hogy nem nyúl a fegyvereiért. Jeges megállt mellettük, tekintete semmitmondó volt.

– Brokát kocsija előttünk. Megrongálták. Valamiféle csata volt. Csúnya csata.

– Él még valaki?

– Nem, csak az ökröket láttam, de azok elég nyugodtnak tűnnek. Nem láttam egy testet sem.

Hetán a dombon álló fivére felé fordult, és elkapta a tekintetét. Kézjelekkel utasította, majd előhúzott egy lándzsát. Kafál előrerohant, gyorsan eltűnt a szemük elől.

– Rendben van – sóhajtotta Zsémbes. – Fegyvert elő! Menjünk, nézzünk körül!

– Hátra maradjak a hintóval? – kérdezte Pihe.

– Nem kell.

Miután megkerülték a dombot, az ösvény ismét kiszélesedett előttük, mivel a táj

mindkét oldalon ellaposodott. Negyven lépéssel előttük ott hevert Brokát és Nyársas Korbál hintaja az oldalára fordulva. A hátsó tengelyt valaki letépte, összetörte, majd a kocsi mellé dobta. A négy ökör a közelben álldogált, békésen legelészve. A kocsi környékén több foltban kiégett a talaj, s varázslat bűzét lehetett érezni a levegőben. A kocsitól nem messze kis halom emelkedett – ezt valósággal feltépték, a benne álló fordított fát pedig mintha villám csapta volna szét. A temetkezési kamra egykori helyéből még mindig füst szállt az ég felé. Kafál óvatosan közeledett a hely felé, jobb kezében lándzsáját szorongatta, baljával pedig védelmező varázslatokat vetett magára. Netok felkocogott a folyómederből, kétkezes fejszét szorongatott a kezében. Megállt a nővére mellett.

– Valami elszabadult – mormogta, s apró, fekete szeme ide-oda villant.

– Még a közelben van – bólintott Hetán. – Menj és fedezd az öcsédet.

A fiú elügetett. Zsémbes a nő mellé lépett.

– Az a sír... azt mondod, egy szellem vagy lélek kiszabadult belőle?

– Igen.

A barghaszt asszony, görbe karddal a kezében, lassan a kocsi felé indult. A kapitány követte. Jeges hátraügetett, és védekező pozícióba helyezkedett Keruli kocsija mellett. A kocsi oldalába hatalmas lyukat vágtak, a széleken látszott, hogy a vágóeszköz valamiféle penge lehetett, de hatalmasabb, mint amilyet Zsémbes valaha is látott. Felmászott, hogy benézzen a kocsi belsejébe, bár rettegett attól, hogy mit fog látni.

Az utastér üres volt – sehol egy hulla. A bőrborítást letépték a falról, a díszes berendezés összetört. A két hatalmas ládát, amelyek korábban a padlóhoz voltak szegezve, feltépték a helyükből. Tetejük nyitva volt, kibuggyant belőlük a tartalmuk.

– A Csuklyás vigyen el – suttogta a kapitány, s érezte, hogy hirtelen kiszáradt a szája. Az egyik ládában vékony palaszilánkok voltak – persze összetörtek –, amelyekre ősi jeleket véstek nagy aprólékossággal, de igazából a másik láda tartalma volt az, ami miatt Zsémbes hápogni kezdett. Abban egy rakás vértől ragadós... szerv volt. Máj, tüdő, szív, ismerős, éppen ezért borzalmas alakba rendezve. Amikor még élt – s csak nem rég halhatott meg –, emberi formája volt, eltekintve attól, hogy csonttalan, pudingszerű végtagjaira állva is csak Zsémbes térdéig érhetett volna. Nem volt szeme, és amennyire Zsémbes a kocsi homályában meg tudta állapítani, agya sem. A halott lényből még mindig csordogált a híg, vízszerű vér.

Halottidézés, de nem a démoni fajta. Ez olyan emberek játszadozása, akiknek izgatja a fantáziáját a halandóság, a feltámadás és a halhatatlanság. Azok a szervek... élő emberekből származtak. Emberekből, akiket megölt egy őrült. A fenébe is, Gubó, miért kellett neked kapcsolatba kerülni ezekkel?

– Bent vannak? – kérdezte Hetán.

A férfi kihajolt, és megrázta a fejét.

– Csak a roncsok.

A hintó bakjáról Pihe kiáltása hallatszott.

– Nézz előre, Zsémbes! Csapat közeledik.

Négyen voltak – két bőrzekés, fekete öltözékű, egy alacsony és karikalábú, valamint egy magas, vékony alak.

Tehát nincs veszteség. Mégis, valami nagyon csúnya dolog csapott le rájuk, keményen.

– Ezek ők – motyogta.

Hetán felsandított rá.

– Ismered ezeket az embereket?

– Igen, de csak egyet közelebbről. Az őrt, azt az ősz hajú, magas figurát.

– Nem tetszenek nekem – morogta a nő, s még jobban megmarkolta a kardját.

– Tartsátok a távolságot – tanácsolta Zsémbes. – Mondd meg az öcséidnek is. Ne akasszátok össze a bajszotokat velük, úgy értem, a két fekete páncélossal. A kecskeszakállast Brokátnak hívják, a... másikat pedig Nyársas Korbálnak.

Kafál és Netok csatlakoztak nővérükhöz. Az idősebbik fiú gondterheltnek tűnt.

– Tegnap vitték el – mondta. – A varázsgátakat feloldották. Lassan. Mielőtt a dombot felnyitották.

Zsémbes gyanakodva méregette a közeledőket a bakról. Gubó és a szolga, Mocsári Emancipor fáradtnak, kimerültnek tűnt, a két varázsló azonban úgy nézett ki, mintha csak egy kis egészségügyi sétát tettek volna a környéken. De azért fel voltak fegyverkezve. Tiszta fém, feketére bokszolt nyílpuska pihent a karjukban, méghozzá megtöltve és élesítve. A csípőjükön kis fekete tegez fityegett, fejenként csak pár lövedékük maradt. Zsémbes lemászott a bakról, és a közeledők elé ment.

– Jókor jöttetek, kapitány – köszöntötte Brokát halvány mosollyal. – Szerencsések vagytok, hogy mióta elértük a folyót, jobb időt futunk, mint ti. Saltoan óta az utunk minden volt, csak nem békés.

– Azt láttam, uram – Zsémbes tekintete megakadt Gubón. Barátja tíz évvel látszott idősebbnek, mint amikor a legutóbb látta. Kerülte a kapitány tekintetét.

– Látom, a társaságod kibővült, mióta nem láttalak – állapította meg Brokát. – Barghasztok, igaz? Ugye, milyen hihetetlen, hogy más kontinenseken is élnek ilyen népek, és ők is barghasztoknak nevezik magukat? Még a szokásaik is ugyanezek. Micsoda hosszú történelmet temethettek el a nemtörődömségükkel...

– Az „eltemetni” szónak ez a jelentése általában jelképes – jegyezte meg Zsémbes halkan. – Te viszont szó szerint értetted.

A feketébe öltözött férfi vállat vont.

– Nem tudtam ellenállni a kíváncsiságnak. Nem hagyhattunk ki egy ilyen lehetőséget. Sosem hagyjuk ki... Mint kiderült, a szellem, amelyet kiszabadítottunk – bár valaha hatalommal bíró sámán volt –, nem tudott nekünk többet mondani, mint amire már magunktól is rájöttünk. A barghasztok valóban nagyon ősi nép, és valaha sokkal nagyobb számban éltek a földön. Ügyes tengerészek voltak – szürke szeme megállapodott Hetánon. Vékony szemöldöke fölszaladt. – Nem arról van szó, hogy a civilizáltságból valami miatt visszaestek a barbár állapotok közé. Egyszerűen örökös... stagnálásban élnek. A hitrendszerük a szellemekbe vetett bizalommal gátat vet a haladásnak, erre jutottam a bizonyítékok alapján.

Hetán némán a varázslóra vicsorgott. Kafál szólalt meg, hangja el-elfulladt az indulattól.

– Mit tettetek a lélek-fivérünkkel?

– Nagyon keveset, harcos. A belső kötéseket már kijátszotta, ám áldozatául esett az egyik sámáni csapdátoknak: egy gallyakból, ruhából összekötözött bábunak. A szánalom vitte rá a sámánokat, hogy test formájúra kössék a csapdát? Tévedtek...

– A hús – szólalt meg Nyársas Korbál, hátborzongató, vékony hangon – sokkal jobban illett volna hozzájuk.

Brokát elmosolyodott.

– A társam ügyes az ilyen... kirakós játékokban. Engem nem nagyon érdekel az ilyesmi.

– Mi történt itt? – kérdezte Zsémbes.

– Ez nyilvánvaló – vágta rá Hetán. – Betörtek a fekete körbe. Aztán a démon megtámadta őket; egy olyan démon, mint amilyet én és a fivéreim is keresünk. Ezek az... emberek elmenekültek, és valahogy túlélték a támadást.

– Azért nem egészen így történt, édesem – mondta Brokát. – Először is, a lény, ami ránk támadt, nem démon volt. Higgy nekem, történetesen értek az ilyesmihez. De azt gondolhatjátok, hogy csúnyán lecsaptak ránk. Éppen el voltunk foglalva ezzel a sírral. Ha nem riasztott volna bennünket Gubó időben, akkor további kár esett volna a vagyonunkban, hogy védtelenebb társaink testi épségéről már ne is beszéljek.

– Szóval – vágott közbe Zsémbes –, ha nem démon volt, akkor mi?

– Ah, erre a kérdésre nem lesz könnyű válaszolni, kapitány. A lények halhatatlanok voltak, ez egészen biztos. Egy távoli gazda parancsára cselekedtek, s mindenáron véghez akarták vinni a feladatot. Korbál és én kénytelenek voltunk az összes szolgánkat bevetni ellenük, de az üldözésből nem jöttünk ki túl jól. Szolgáink jó része odaveszett, és ráadásul a meglévő mellé érkezett még két lény. S bár a trió most messze jár, nem lélegezhetünk fel. Ismét támadni fognak, és ha még többen gyűltek össze, akkor lehetséges, hogy mindannyiunkat próbára tesznek.

– Ha lehet – szólalt meg Zsémbes –, szeretnék valamit megbeszélni a mesteremmel és Hetánnal.

Brokát bólintott.

– Természetesen. Gyertek, Korbál és többiek, nézzük meg, mi történt szegény kis kocsinkkal.

Zsémbes megfogta Hetán karját, és Keruli kocsija mellé vezette, ahol Jeges és Pihe várakozott. Kafál és Netok követte őket.

– Rabszolgává tették a lélek-testvérünket – sziszegte Hetán, gyűlölettől izzó tekintettel. – Megölöm őket! Mindet!

– Mielőtt egy lépést is tehetnél, meghalsz – csattant fel Zsémbes. – Hetán, ezek varázslók. Ami még rosszabb, halottidézők. Korbál foglalkozik az élőhalottakkal, Brokát a démonidézéssel. A Csuklyás érméjének két oldala. Elátkozott, gonosz és halálosan veszedelmes párosítás. Érted, amit mondok? Ne is próbálkozz velük!

Keruli hangja hallatszott a kocsi belsejéből:

– Barátaim, sajnos azt kell, hogy mondjam, hamarosan szükségünk lesz ezekre a borzalmas emberekre és az erejükre.

Zsémbes a gazda felé fordult. A hintó ablaka résnyire nyitva volt.

– Mik ezek a halhatatlan vadászok, gazda? Te tudod?

Keruli csak hosszú hallgatás után válaszolt.

– Vannak... sejtéseim. Mindenesetre, az biztos, hogy erőhálót szőttek a vidék fölé, hogy minden rezdülést érezhessenek. Nem juthatunk át a tudtuk nélkül...

– Akkor forduljunk vissza – csattant fel Jeges. – Még most, amíg nem késő!

– Sajnos már késő – felelte Keruli. – Ezek a halhatatlan béresek folyamatosan kelnek át a folyón dél felől, és mind a Pannioni Látó szolgálatában állnak. Egyre közelebb kerülnek Saltoanhoz. Sőt, azt hiszem, hogy már többen vannak közöttünk és Saltoan között, mint előttünk, Capustanig.

Ez igazán megnyugtató, Keruli mester.

– Kénytelenek vagyunk ideiglenesen szövetségre lépni ezekkel a halottidézőkkel – folytatta a hintóban ülő férfi. – Csak addig, amíg elérünk Capustanba.

– Nos – mondta Zsémbes –, ők nyilvánvalónak találják a dolgok ilyetén alakulását.

– Az összes... hibájuk ellenére, gyakorlatias emberek.

– A barghasztok nem utaznak velük együtt – sziszegte Hetán.

– Nem hiszem, hogy lenne más választásunk – sóhajtotta Zsémbes. – Ez rád és a fivéreidre is vonatkozik, Hetán. Mi értelme lenne megtalálnotok ezeket a halhatatlan lényeket, ha rögtön szét is tépnek benneteket?

– Gondolod, hogy nem készültünk fel a csatára? Sokáig álltunk a Csontkörben, kapitány, s közben a klán összes sámánja belénk táncolta az erejét. Sokáig álltunk a Csontkörben.

– Három nap és három éjjel – tette hozzá Kafál.

Nem csoda, hogy múlt éjjel majdnem feltépted a mellkasomat!

Keruli szólalt meg:

– Még ez is kevésnek bizonyulhat, ha felhívjátok magatokra a Pannioni Látó figyelmét. Kapitány, hány napi út van még Capustanig?

Tudod te azt nagyon jól.

– Négy.

– Hetán, biztos vagyok benne, hogy ilyen rövid időre képesek vagytok kicsit sztoikusabban felfogni a helyzetet. Megértjük a felháborodásotokat. Az ősök sírhelyének megszentségtelenítése olyan sértés, amelyet nem könnyen tesz zsebre az ember. De vajon nem gyakorlatias-e ebben a témában a saját népetek is? Gondolok itt a varázslatokra, a gallycsapdákra... Fogd fel úgy, mint az óvintézkedések ideiglenesen szükséges kibővítését.

Hetán köpött egyet, majd elfordult.

– Ahogy mondod – felelte kisvártatva. – Szükséges rossz. Rendben van.

Zsémbes visszafordult Brokát és társai felé. A két varázsló a törött tengely két oldalán guggolt. Olvadó vas szaga csapta meg a kapitány orrát.

– Nem tart sokáig a javítás, kapitány – mormogta Brokát.

– Remek. Azt mondtad, három ilyen lény kószál a közelben, milyen messze lehetnek most?

– Kis sámánbarátunk követi a vadászokat. Alig egy mérföldre lehetnek, és elmondanám, hogy ők ezt a távolságot pár perc alatt könnyedén meg is teszik. Nem lesz sok idő a figyelmeztetés és a támadás előtt, de talán fel tudunk majd készülni.

– Miért utaztok Capustanba?
A varázsló csodálkozva nézett fel.
– Nincs rá különösebb okunk. Utazgatunk, ez a hobbink. Amikor a kontinens nyugati partjára értünk, kelet felé akartunk menni. Capustan a lehető legkeletebbi terület, ahová mehetünk, nem igaz?
– Majdnem. Délen a kontinens tovább nyúlik kelet felé, Elingarthon túl, de azon a részen csak néhány, kalózok irányította városka és városállam van. Különben is, oda csak a Pannioni Domíniumon át lehet eljutni.
– Ha jól értem, ez nagy megpróbáltatás lenne.
– Sosem jutnátok át.
Brokát erre csak mosolygott, majd visszahajolt a tengely fölé. Zsémbes felnézett, és végre elkapta Gubó tekintetét. Kis biccentéssel oldalra hívta a vonakodó őrt.
– Szép kis kalamajkába kerültél, barátom – mondta Zsémbes halkan. Gubó erre nem mondott semmit, de a válasz ott volt a tekintetében. – Ha elérünk Capustanba, fogd a pénzt, és fuss. Vissza se nézz! Tudom, hogy igaz volt a gyanúd, Gubó. Tudom, mert láttam, hogy mi van a kocsiban. Ha próbálkozol valamivel, nem a halál a legrosszabb, amivel megjutalmazhatnak téged. Értesz?
A férfi humortalanul elvigyorodott, és kelet felé nézett.
– Te azt hiszed, hogy eljutunk odáig, Zsémbes? Nos, meglepetés, a holnapi napkeltét sem éljük már meg – vad tekintettel bámult a kapitányra. – El sem tudod képzelni, mit engedtek szabadjára a gazdáim; egy rémálomba illő hordát, szolgákat, őröket, szellemgyilkolókat, és még a saját erejüket is mellé. A Csuklyás legyen hozzánk kegyes! De ez az egész arzenál csak arra volt elég, hogy elzavarja a lényt, és amikor megjött a másik kettő, már nekünk kellett visszavonulni. Zsémbes, az a sok szolga most ott füstölög a síkságon szétszórva, összekaszabolva. Zsémbes, láttam, ahogy démonokat gyilkoltak! Persze ezek ketten úgy viselkednek, mintha mi sem történt volna, de higgy nekem, ez nem jelent semmit. Egyáltalán semmit. – Még jobban lehalkította a hangját: – Ezek őrültek, barátom. Teljesen őrültek, hidegvérűek, mint a gyíkok. Szegény Manci már három éve velük van... micsoda történeteket mesélt róluk... – a férfi megborzongott.
– Manci? Ja, Emancipor! Amúgy hol van a macska?
Gubó felnevetett.
– Elrohant – az összes lovunkkal együtt, pedig azután, hogy megtámadtak bennünket azok az ostoba banditák, lett belőlük egy tucatnyi. Elfutott, miután kibányásztam a karmait Manci hátából, oda ugrott, amikor elszabadultak az Üregek.

Miután befejeződött a javítás és helyrezökkent a hintó, folytatták az utat. Annyi idejük volt még a napból, hogy világosban megtegyenek egy vagy két mérföldet. Jeges ismét elöl lovagolt, Kafál és Netok pedig oldalvédként haladt tovább. Emancipor hajtotta a batárt, a két varázsló eltűnt az utastérben. Zsémbes és Gubó pár méterrel Keruli hintója előtt haladt, és jó ideig nem nagyon beszélgettek. Aztán a kapitány felsóhajtott.
– Ha esetleg érdekel, Gubó, vannak még emberek, akik nem szívesen látnának

téged holtan. Látják, hogyan sorvadsz belül, és érdekled őket annyira, hogy ez fáj nekik...

– A bűntudat jó fegyver, Zsémbes, legalábbis az volt éveken át. De már elkopott az éle. Ha törődsz velem, nyeld le a fájdalmad. Engem nem érdekel.

– Jeges...

– Többet ér annál, mint hogy összeálljon egy magamfajtával. Különben is, nem akarom, hogy megmentsenek. Ezt nyugodtan megmondhatod neki.

– Te mondd meg neki, Gubó, és amikor beépíti az öklét az arcodba, jusson eszedbe, hogy én bizony figyelmeztettelek. Te mondd meg neki, én nem adom át az önsajnáló kis üzeneteidet.

– Fogd vissza magad, Zsémbes. Csúnya sebeket ejthetek rajtad, mire a kardod befejezi rajtam a munkát.

– Hát ez édes! Arra használod a még meglévő barátaid egyikét, hogy megölesd magad vele. Lehet, hogy tévedtem? Nem a családod tragikus halálán szánakozol, téged csak egy dolog érdekel: önmagad. A bűntudatod folyton csak emelkedő ár, és az egód a gátja; folyton friss téglákkal magasítod. A fal egyre magasabb és magasabb, és te már szédítő magasságból nézel le a világra, szánakozó vigyorral.

Gubó sápadt volt és reszketett.

– Ha így látod – nyögte halkan –, akkor miért nevezed magad a barátomnak?

Beru tudja, már magam is kételkedem. Nagy levegőt vett, és igyekezett lenyugodni. *Hosszú ideje ismerjük egymást, és még sosem csaptunk össze.*

– Az volt a szokásod, hogy napokra lerészegedtél, elhagytad már ezt a szokást, én viszont még nem. Ehhez neked az kellett, hogy minden szeretted meghaljon, s rettegek attól, hogy rám is csak ez hatna.

Csuklyásnak hála, hagy az a lány a kövér kereskedőt választotta.

– Ez nem valami sok, Zsémbes.

Egy fából faragtak minket, te fajankó – nézz csak ki a fal mögül, és meglátod. De hangosan nem mondott semmit.

– A nap már majdnem lenyugodott – állapította meg Gubó. – A sötétben támadnak.

– Hogyan lehet védekezni ellenük?

– Sehogy. Lehetetlen. Az alapján, amit láttam, olyan, mintha fát vágnál, és nagyon gyorsak. Istenem, milyen gyorsak! Nekünk befellegzett, Zsémbes. Brokátban és Korbálban nem sok erő maradt. Láttad, hogy megizzasztotta őket a kocsijavítás? Kiszáradtak, mindketten.

– Keruli is mágus – mondta Zsémbes. – Vagyis inkább pap.

– Akkor reméljük, hogy az istene fél szemmel azért figyel minket.

És erre ugyan mennyi esélyünk lehet?

A lenyugvó nap fénye vérbe borította mögöttük a tájat, miközben tábort vertek. Jeges a kocsik mellett kitűzött, kötelekből épített, ideiglenes karámba vezette az ökröket és a lovakat. Így volt rá némi esélyük, hogy elmeneküljenek a szárazföld felé.

A sötétséggel együtt valamiféle beletörődés is leszállt rájuk. A kis tűz fölött vacsora rotyogott, Pihe nevezte ki magát szakácsnak. Sem Keruli, sem a mágusok nem bújtak elő a kocsijukból, hogy csatlakozzanak a kis társasághoz a tűznél. A füsttelen lángok

köré molylepkék gyűltek. Zsémbes vizezett bort kortyolgatott, és szórakozásként a lepkéket figyelte, amelyek a lángok hegyén táncoltak, majd szépen, sorban a tűzbe haltak. Leszállt az éj, felettük kigyulladtak a csillagok. Amikor befejezték a vacsorát, Hetán felállt.

– Pihe, gyere velem! Most!

– Hölgyem? – kérdezett vissza a férfi értetlenül.

Zsémbes kiköpött egy korty bort. Köhögött, majdnem megfulladt, Jeges a hátát püfölte. Időbe telt, mire rendbe jött. Könnybe lábadt szemmel Pihére vigyorgott.

– Hallottad a hölgyet.

Látta, hogy barátja szeme lassan elkerekedik. Hetán türelmetlenül előrelépett és megragadta Pihe karját. Felrántotta a földről, és magával húzta a sötétbe. Jeges értetlenül nézett utánuk.

– Ez meg mi volt?

Egyik férfi sem szólalt meg. Jeges Zsémbesre pillantott. Egy perc múlva felszisszent.

– Micsoda gusztustalanság!

– Drágaságom – nevetett fel a kapitány –, a saltoani mutatványod után ez egy kicsit erős volt tőled!

– Te csak ne „drágámozz” engem, Zsémbes! Mégis, mit kellene nekünk, többieknek csinálni? Csak üljünk itt, és hallgassuk a fű zizegését meg a nyögéseket a domb mögül? Undorító!

– De Jeges, igazán megérthetnéd! Jelen körülmények között ez tökéletesen érthető...

– Nem erről van szó, te idióta! Az a nő *Pihét* választotta! Istenem, mindjárt elhányom magam! Nézz körül! Itt vagy te, és nézzünk szembe a ténnyel: az ilyen kulturálatlan, hebehurgya nőknél, nagyon is bejössz. Vagy itt van Gubó, aki magas, és akinek megtépázták a lelkét – igazán megérne egy-két kígyócsatát. De *Pihe?* Az a szőrös majom?

– Nagy keze van – mormogta Zsémbes. – Ezt mondta Hetán tegnap... hm, tegnap éjjel.

Jeges csak bámult rá, majd előrehajolt.

– *Megvoltál neki múlt éjjel!* Igaz? Az a rendetlen, zsíros barbár elkapott téged! Látom a sunyi arcodon, hogy igazam van, Zsémbes, úgyhogy ne is próbáld tagadni!

– Nos, te is hallhattad, hogyan állhatna neki ellen bármelyik férfi is?

– Rendben van! – csattant fel a nő. – Gubó, talpra, a fenébe is!

A férfi összerezzent.

– Nem... én nem tudnék, nem, én nem. Ne haragudj, Jeges...

A nő dühösen a barghaszt ifjoncok felé fordult. Kafál elmosolyodott.

– Válaszd Netokot. Ő még nem...

– Rendben! – a nő intett.

Az ifjú bizonytalanul felállt.

– Nagy a keze – állapította meg Zsémbes.

– Pofa be, Zsémbes!

– A másik irányba menjetek, kérlek – folytatta a férfi. – Nehogy valami... illetlen

dolgot lássatok.

– Igazad van. Menjünk, Netok.

Elvonultak. A barghaszt úgy ügetett a nő után, mint egy kiskutya. A kapitány Gubóhoz fordult.

– Ostoba barom.

A férfi csak megrázta a fejét, és tovább bámulta a lángokat. Emancipor a fűszeres borral teli kancsóért nyúlt.

– Még két éjszaka lenne... – motyogta magában. – Ez jellemző.

Zsémbes egy percig csak nézte az öreget, aztán elvigyorodott.

– Még nem haltunk meg. Ki tudja, lehet, hogy Oponn rád mosolyog.

– Régóta várom már – dünnyögte Mocsári.

– Különben hogy a fenébe keveredtél össze ezzel a két alakkal?

– Hosszú történet – motyogta a férfi, majd belekortyolt a borába. – Túl hosszú ahhoz, hogy most elmeséljem. Tudod, a feleségem... Nos, a munka sok utazással jár...

– Azt akarod ezzel mondani, hogy két rossz közül a kisebbiket választottad?

– Az ég óvjon, jó uram.

– Ha-ha, mostanra meggondoltad magad, igaz?

– Ezt nem mondtam...

A sötétből ekkor nyávogás hallatszott.

– Vajon melyikük adhatta ki ezt a hangot? – tűnődött Zsémbes.

– Egyikük sem – felelte Mocsári. – Visszajött a macskám.

Hintóajtó nyikordult, majd Brokát fekete alakja jelent meg a tűz fényében.

– A gallybabánk visszajön... méghozzá sietve. Azt javaslom, szóljatok a többieknek, és fogjatok fegyvert. Ami a taktikát illeti, próbáljátok alulról szúrni őket, és maradjatok laposan, ha a közelben vannak. Jobban kedvelik a vízszintes vagdalkozást. Emancipor, ha lennél szíves csatlakozni hozzánk. Zsémbes kapitány, talán értesíteni kellene Keruli mestert, bár szerintem már ő is tudja, mi jön.

Zsémbes hirtelen fázni kezdett. Felállt.

– Örülhetünk, ha egyáltalán látunk valamit ebben a vaksötétben.

– Ez nem jelent problémát – felelte Brokát. – Korbál, drága barátom – kiáltott hátra –, széles fénysávot kérnénk, ha lehet.

A környéket hirtelen erős, aranyos fény árasztotta el, amely csak tőlük harminc lépésre fordult ismét sötétbe. A macska ismét elnyávogta magát, s Zsémbes megpillantott egy barnás villanást, amely gyorsan a sötétbe veszett. Az egyik oldalról Hetán és Pihe érkeztek sietve, a ruhájukat igazgatva. Jeges és Netok is megérkezett. A kapitány kényszeredetten elvigyorodott.

– Ha jól látom, kevés volt az idő – mondta a nőnek.

Jeges elfintorodott.

– Lehetnél megértőbb is – mondta. – A fiúnak ez volt az első próbálkozása.

– Ühüm.

– Nagy szégyen – tette hozzá a nő, miközben felhúzta a párbajkesztyűjét. – A zsír ellenére, volt benne valami...

A három barghaszt összegyűlt, Kafál egy sor lándzsát döfött maguk köré a kavicsos

földbe, Hetán pedig vastag kötéllel készült összefogni hármójukat. A kötélről fétisek és csontok lógtak fürtökben, és Zsémbes úgy tippelte, hogy a harcosok között úgy öt-hat méternyi szabad kötél marad majd. Amikor ők ketten végeztek, Netok dupla élű fejszét adott a kezükbe. Mindhárman letették a fejszéket a földre, és megfogtak egy-egy lándzsát. Hetán vezetésével halk, mormogó énekbe kezdtek.

– Kapitány!

Zsémbes elfordította a tekintetét a barghasztokról, és Keruli mestert pillantotta meg maga mellett. A férfi összefonta ujjait maga előtt, selyemköntöse úgy zubogott, akár a víz.

– A védelem, amit ajánlani tudok, korlátozott. Maradjatok a közelemben, te, Jeges és Pihe. Ne engedjétek magatokat előrébb csalogatni. Koncentráljatok a védekezésre.

Zsémbes előhúzta a kardjait, és bólintott. Pihe a kapitány baljára állt, kétkezes kardját rezzenéstelenül tartotta maga előtt. Jeges Zsémbes jobbján helyezkedett el, párbajtőrrel és késsel a kezében. Zsémbes őt féltette a legjobban. A fegyverzete túl gyenge volt az ellenséggel szemben – eszébe villantak a Brokát kocsiján látott kardnyomok. Az elkövetkező csatában kétségkívül nem a könnyedség, hanem a hatalmas erő jelent majd ütőkártyát.

– Maradj egy lépéssel mögöttem, Jeges! – mondta.

– Ne légy ostoba!

– Nem a lovagiasság szól belőlem, Jeges. Tűfejnyi lyukakkal nem lehet legyőzni egy halhatatlant.

– Azt majd meglátjuk.

– Maradj a mester közelében! Ez parancs.

– Hallottam – morogta a nő.

Zsémbes ismét Kerulihoz fordult.

– Uram, ki az istened? Ha idehívod, mire számíthatunk?

A kerek arcú férfi kissé megütközött.

– Hogy mit várhatunk? Attól tartok, fogalmam sincs, kapitány. Az... hm... istenem ereje nemrég éledt újjá, több ezer éves álom után. Az istenem Ősi.

Zsémbesnek leesett az álla.

Ősi? Hát nem tagadták ki végleg az Ősi Isteneket a kegyetlenségük miatt? Mire számíthatunk vajon a részéről? Álmok Királynője, vigyázz ránk, kérlek!

Látta, hogy Keruli vékony pengéjű kis tőrt vesz elő, és mélyen a bal tenyerébe döfi. Vér csöppent elé a fűbe. A levegő hirtelen összesűrűsödött, s olyan szaga lett, akár egy mészárszéknek. A fénykörbe váratlanul egy kicsiny, emberi formájú, ágakból és kötelekből összerakott alak rohant be, varázslat füstjét húzva maga után.

A gallybaba sámán.

Zsémbes érezte, hogy a föld megremeg a gyorsan közeledő léptek alatt – mély, folyamatos dübörgés hallatszott, mintha nehézlovasság érkezne. *Nem, inkább olyan, mintha óriások jönnének. Két lábon, öt pár, talán több.* A lények kelet felől támadtak.

Szellemalakok villantak be a képbe, majd gyorsan el is tűntek – a vadászok lassan körbevették őket. Erre utalt az is, hogy a dobogás megszűnt, majd elszórtan és halkan folytatódott. A barghaszt éneknek váratlanul vége szakadt. Zsémbes a harcosok

irányába pillantott. A három barghaszt kelet felé nézett, lándzsa volt a kezükben. Lábuk körül egyre sűrűsödő köd kavargott. Csak percek kérdése volt, hogy Hetán és a fivérei teljesen eltűnjenek.

Csend volt.

A kardok ismerős, csúszós bőrmarkolata ezúttal valahogy idegennek tűnt Zsémbes kezében. Hallotta saját heves szívdobogását. Orráról és ajkáról izzadság csöpögött. Próbált belelátni a fénykörön túli nagy sötétségbe. Nem látott semmit. *A katona perce a csata előtt – ugyan ki választja ezt az életet? Az ember többekkel van együtt, egyazon veszedelemmel néz szembe mindenki... mégis olyan egyedül vagyunk. A félelem hideg ölelésében, rettegve attól, hogy talán egy perc múlva megszűnünk létezni. Istenem, nem szeretnék katona lenni...*

A sötétből széles, lapos, agyarakkal teli arcok bukkantak elő – olyan sápadtak voltak, akár a kígyók hasa. A szemek helyén üres gödör, a fejek egy percre meginogtak, mintha zsinóron rángatnák őket. A szörnyeknek csak a feje kétszer akkora volt, mint egy felnőtt ember. Hatalmas, fekete acélkardok villantak. A pengék összeforrtak a lények csuklójával – nem volt kezük –, és Zsémbes látta, hogy azok a kardok egyetlen suhintással átvághatják egy ember combját.

A halhatatlan szörnyek gyíkszerűek voltak, ám szárnyatlan madárként mozogtak, két lábon, az egyensúlyukat pedig hosszú, vastag farok segítette ki. Furcsa, foltos páncélt viseltek: ez borította vállukat, a mellkasukat a kiugró bordázat fölött és a csípőjüket is. A fejüket és tarkójukat hosszúkás, lapos csontsisak védte, amelynek csatja az álluk alatt ért össze, és nyakvédőt alkotott. Keruli felszisszent Zsémbes mellett.

– K'Chain Che'Mallék. K'ell Vadászok. Elsőszülöttek minden fajban. A Matróna saját gyermekei. Ez a tudás még az Ősi Istenek számára is csak halovány emlék. A szívemet megszállta a kétkedés.

– Mi a fenére várnak? – morogta a kapitány.

– Bizonytalanok... a barghaszt varázslat kavargó felhője miatt. Ismeretlen dolog ez a mesterük számára.

A kapitány hitetlenkedve felhördült.

– A Pannioni Látó irányítja ezeket a...

Az öt vadász támadásba lendült. Fejük megnyúlt, kardjuk villámgyorsan szelte a levegőt. Hárman a barghasztokra csaptak le a sűrű, fehér ködön át. A másik kettő Brokátra és Korbálra pályázott.

Pillanatokkal azelőtt, hogy elérték volna a köd szélét, három lándzsa villant elő a homályból – mindhárom a vezérvadászra irányult. Varázslat szakította szét a bestia száraz, élettelen húsát. Olyan hang hallatszott, mintha fát hasítottak volna ketté. Sötétszürke izomrostok, bronzos csontdarabok és égő bőrcafatok repültek szanaszét. A vadász feje megingott a szétroncsolt nyakon. A K'Chain Che'Malle megtántorodott, majd összecsuklott. Két társa közben eltűnt a varázsködben. Bent vas csendült vason.

Brokát és Nyársas Korbál előtt a két vadászt fekete varázshullámok ostromolták meg, mielőtt két méternél közelebb kerülhettek volna a varázslókhoz. A mágiától felhólyagzott a bőrük, s rothadó, savas folyadék csorgott rajtuk végig, amely felmarta

a bundájukat. A bestiák habozás nélkül átrobogtak a hullámokon, amelyeken túl a két mágus már várta őket – mindketten bokáig érő fekete páncélinget viseltek, és hosszú kardot tartottak a kezükben. Fegyverükből füst gomolygott elő.

– Vigyázz, mögöttünk! – sikoltotta váratlanul Pihe.

Zsémbes megperdült.

Egy hatodik vadászt látott maga előtt, amely keresztülrobogott a sikoltozó, bakoló lovak között, és egyenesen Keruli felé tartott. A többi K'ell Vadásztól eltérően, ennek a lénynek furcsa jelek díszítették a bőrét, gerince mentén pedig tűhegyes tüskék sorakoztak.

Zsémbes a vállával arrébb lökte gazdáját, aki a földre bukott. Leguggolt, és még éppen időben emelte fel mindkét kardját, hogy hárítsa vele a vadász egyik kardjának vízszintes csapását. A gadrobi acél fülsiketítően csendült, a kapitány karját villámcsapásként érte az ütés. Inkább hallotta, mint érezte csontja reccsenését, s látta, hogy a törött csontvég kibukkan a bőre alól, és lehetetlenül kicsavarodik. Érzéketlenné vált kezéből kiesett a fegyver, s pörögve a földre hullott. A vadász második csapásának ketté kellett volna szelnie Zsémbest – ehelyett a penge összecsapott Pihe kétkezes kardjával. Mindkét fegyver összetört. Pihe hátratántorodott, mellkasából és arcából vér fröccsent a vasszilánkok nyomán.

Karmos, háromujjú láb rúgott a kapitányba. A férfi a levegőbe emelkedett, s fájdalom hasított a koponyájába, amikor a feje a vadász állához ért. A lény feje nagy reccsenéssel hátranyeklett.

Zsémbes a földre zuhant, tüdejéből kiszorult minden csepp levegő. Hatalmas súly nehezedett rá, a karmok áthatoltak a páncélján, és a húsába mélyedtek. A három ujj a mellkasa köré zárult, s érezte, hogy előrébb vonszolják a testét. Páncéljának pikkelyei lepattogtak, ahogy továbbvonszolták őt a porban. Térdvédője kicsavarodott, és a földet szántotta. Vakon, ernyedt végtagokkal hevert, és érezte, hogy a karmok még mélyebbre süppednek. Köhögött, szája megtelt vérrel. A világ elsötétedett körülötte.

Érezte, ahogy a karmok megremegnek, mintha berezonáltak volna valamilyen hatalmas csapástól. Újabb remegés következett, majd még egy. A karmok összerándultak. Aztán a kapitány teste megint a levegőbe emelkedett. A földre érkezés után tehetetlenül továbbgurult, a kocsi egyik kitört kereke állította meg.

Érezte, tudta, hogy haldoklik. Erőlködött, hogy ki tudja nyitni a szemét – látni akarta a világot, még egyszer, utoljára. Bármi jobb lett volna, mint a végtelen szomorúság, amit érzett. *Nem lehetett volna hirtelen? Azonnali? Miért jutott nekem ez a lassú, elgondolkodó távozás? Istenem, már a fájdalmat sem érzem – miért nem hagy el az öntudat? Miért kínoznak azzal, hogy tudom, mi történik velem?*

Valaki sikoltott, a hangból halál érződött – Zsémbes azonnal megérezte. *Igen, sikolts csak, kiáltsd világgá keserűséged és fájdalmad, kiálts rá a hálóra, amely lassan rád ereszkedik és körbefog. Hangok a halandó világnak, még egyszer, utoljára...* A sikoly elhalt, és csend lett, Zsémbes nem hallott már semmit, csak a saját szívdobbanásait.

Tudta, hogy nyitva van a szeme, mégsem látott. Vagy Nyársas Korbál fényvarázslata tört meg, vagy a kapitány rátalált saját sötétségére. Szíve már

kihagyott. Lassult a verése, s halkult is, mintha lovasok távolodnának tőle az úton. Halkabban, egyre halkabban hallatszottak...

Második könyv

Kandallókő

Életem alkonyán gyakran eljön a sötét óra, amikor is visszanézek arra, amit megéltem. A sok szeretett ember halála a dicsőségnek minden szikráját kiölte belőlem. Már nem érzem győzelemnek azt, hogy engem elkerültek a sorscsapások.
Tudom, hogy figyelsz engem, barátom, ahogy ráncos arccal, némán, keserűségtől lassú léptekkel járom végig az utolsó éveket, sötétségbe öltözve, mint minden idős ember, s kínoznak az emlékek...

Az Út Előttünk
Capustani Jhorum

Hetedik fejezet

Kik a réteken járnak,
Mikor a Nyár Vadkanja
Dobogó patával arra kószál,
S a Vaserdő megadja magát
A sors elkerülhetetlen csapásának – ők
Mind-mind gyermekek, mintha újra gyermekek
lennének.

Fener Hite
Dellem Desztrián (szül: ?)

A fűszeres bor színére emlékeztető tenger felett született szél átsuhant a tengerparti harcmezőn, és megkerülte az alacsony, köves dombon álló Keleti őrtornyot, amelynek csukott ablakdeszkái mögül halvány fáklyafény szűrődött ki. Amikor elérte a város kötőanyag nélkül épített falait, a szél fütyülni kezdett, és sós vizet fröcskölt a kerekded kövekre. Ezután az éjszaka lehelete felemelkedett, átsuhant a merlonok között, az emelvények felett, és beszökött Capustan kanyargós utcáira, amelyeken egy lélek sem járt.

Karnadasz a régi barakkok fölé nyúló saroktoronyban állt, egyedül, szemben a viharral, vadkanszőrrel díszített köpönyege szárnyként csattogott a szélben. Bár a torony lőtere alapján a délkeleti pozíciót védte, onnan, ahol állt, Karnadasz tisztán ellátott észak felé, egészen figyelme tárgyáig, amely úgy ötszáz méterre lehetett tőle, a fal mellett.

Dzselarkán herceg hodályszerű, leginkább sziklatömbhöz hasonlatos palotája egyedülálló építménynek számított a városban. Ablak nélküli, szürke kövekből épült szerkezete tele volt szögletekkel, kiugró részekkel, tornyokkal és látszólag teljesen felesleges párkányokkal. Magasan az oldalában lévő parti fal fölé emelkedett. Karnadasz gondolatban már látta, ahogy a falon túli nyílt terepről kőhajítók rohamozzák meg a palotát, és az összeomlik.

Micsoda gondolatok! Hol marad a megnyugtató tudás, a történelem végtelen, ciklikus sodrának ismerete? A békét háború, majd megint béke követi. A béke az az időszak, amíg a háborút várja az ember. Felkészülési idő, vagy a szándékos tudatlanság időszaka, amikor vakon és süketen a biztonságosnak hitt falak mögött

éldegélnek az emberek.

A palotában Brukhalián Halandó Kard újabb szócsatát vívott a herceggel, és a Maszkok Tanácsának féltucatnyi képviselőjével. A Szürkekardok parancsnoka, Karnadasz számára emberfelettinek tűnő türelemmel viselte az ehhez hasonló, maratoni megbeszéléseket. *Én biztosan nem bírtam volna ilyen sokáig táncolni a parázson – nap nap után, heteken keresztül. Azért fantasztikus, hogy a hosszú hetek óta húzódó csatározások során mennyi mindent el lehetett érni. Vajon hányat valósítottak meg a Halandó Kard – és Dzselarkán herceg – javaslatai közül, miközben a birkózás tovább folytatódik, és a maszkos barmok egyre újabb és újabb kifogáslistát terjesztenek be...? Ostobák. Már késő, bolondok – már megtettük, amit megtehettünk, hogy megvédjük az átkozott városotokat...*

Gondolatban felrémlett előtte egy szőrösre festett, érdekes maszk, amelynek viselője a szövetségesük kellett volna, hogy legyen a Tanácsban. Rath'Fener szólt a Nyár Vadkanja nevében – aki a Szürkekardok patrónus istene volt. *De a politikai ambíciók felőrölnek téged, csakúgy, mint a többi papot a Tanácsban. A nyár véres agyara előtt térdelsz, de... lehet, hogy ez már csak a látszat?*

A ki nem mondott kérdésre válaszként felsüvített a szél. A távoli öböl felett gomolygó felhők között villámok cikáztak. Rath'Fener a Királyi Rend papja volt, veteránnak számított az egyházpolitikában, és elért már mindent, amit Fener egyházának felszentelt falain belül el lehet érni. De a Nyár Vadkanja nem civilizált isten. Rendek és parancsok, vasalt reverendák... szekuláris pompa, kis, arrogáns játszmák a világi hatalom megszerzéséért. *Nem, mégsem vádolhatom Rath'Fenert hitetlenséggel – csak a maga módján szolgálja az istenünket.*

A Nyár Vadkanja a háború nyelvén szólt. Sötét, gyilkos, egyidős magával az emberiséggel. A csatadal: haldokló, bosszúra éhes sikolyok, a vasfegyverek disszonáns, őrült csattogása, puffanás a pajzson, nyílvesszők sziszegése... S *bocsássanak meg mindannyiunknak, de a hang lassan üvöltéssé erősödik. Most nem lehet templomok falai közé bújni. Nem lehet ostobán politizálni. Úgy szolgálhatjuk Fenert, ha az átázott, gőzölgő talajon lépkedünk kivont fegyverrel, harcra készen... Mi magunk vagyunk a csapás és ellencsapás, a harag, a fájdalom és a félelem kiáltása...*

Nem Rath'Fener volt az egyetlen pap a városban, aki elérte a Királyi Rangot. Egyetlen különbség volt csak: míg Rath'Fener csak álmodozott arról, hogy letérdel a szőrmés köpönyeg előtt, és alázatosan magára vállalja az ősi Desztrián címet, amelyet már olyan régóta nem töltött be senki – Karnadasz már el is érte ezt.

Karnadasz könnyedén a helyére tehette volna Rath'Fenert, pusztán azzal, hogy felfedi előtte a halandó hierarchiában elfoglalt magasabb pozícióját. *Helyre tenni? Egy intéssel kitagadhatnám a szemetet.* De Brukhalián megtiltotta, hogy megtegye ezt az édes bejelentést. A Halandó Kard ebben az ügyben hajthatatlan volt. Azt mondta, hogy az idő nem alkalmas a lépés megtételére, nem szabad azt túl olcsón elpazarolni. *Türelem, Karnadasz, eljön majd az idő...*

Nem volt könnyű ezt elfogadni...

– Kellemes az éjszaka, Desztrián?

– Ah, Itkován. Nem is láttalak ebben a sötétben. Ez az éjszakai vihar a Vadkané.

Szóval, mióta álldogálsz itt, Lélekpajzs? – *Mióta bámulod Főpapod a magad hideg, zárkózott módján? Sötét Itkovián, felfeded valaha is valódi énedet?*

Képtelenség volt kifürkészni a férfi arckifejezését a sötétben.

– Csak pár perce.

– Elkerül tán az álom?

– Ha keresem, rátalálok könnyen.

Karnadasz végigmérte a Lélekpajzsot, látta a szürke esőköpeny alól kivillanó kék páncélinget, s az esőtől fényes, fekete, csuklóban végződő páncélkesztyűt. Lassan bólintott.

– Nem is vettem észre, hogy már ilyen közel van a hajnal. Hosszú távollétre számítasz?

Itkovián vállat vont.

– Nem, feltéve, ha tényleg nagy számban keltek át a folyón. Mindenesetre nem vihetek ki többet két szárnynál. Ha a szokásosnál kicsit nagyobb felderítő egységekre bukkanunk, akkor viszont megkezdődnek majd az első támadások a domínium ellen.

– Végre – mondta a Desztrián fintorogva. Újabb szélroham suhant át az emelvény felett.

Egy ideig csend volt. Aztán Karnadasz megköszörülte a torkát.

– Megkérdezhetem, mi hozott most fel ide, Lélekpajzs?

– A Halandó Kard visszatért a legutolsó megbeszélésről. Szeretne beszélni veled.

– És amíg mi cseverésztünk, ő türelmesen ült és várt?

– Azt hiszem, igen, Desztrián.

A két Szürkekard a toronyból levezető csigalépcső felé fordult. Leereszkedtek a csúszós, mohos lépcsőkön, amelyek két oldalán, a fal mentén kis patakban rohant lefelé az esővíz. Amikor a harmadik fordulóhoz értek, már látták saját leheletüket a levegőben. A zsoldossereg érkezéséig a barakkban közel egy évszázadon át nem lakott senki. A hideg, ami beleette magát a vastag falú toronyba, ellenállt minden melegítési kísérletnek. Korát tekintve régebbi volt, mint a Darutorony – amelyet átneveztek Rabtoronnyá, s amely otthont adott a Maszkok Tanácsának – és minden más épület Capustanban, kivéve persze Dzselarkán herceg palotáját. *Azt a palotát pedig nem emberi kezek emelték, biztosan nem. Fener szőrös púpjára fogadnék!*

Amikor elérték a földszintet, Itkovián benyitott a nyikorgó ajtón, amelyen át egyenesen a Körterembe jutottak. A hatalmas, alig bútorozott helyiségben ott állt Brukhalián Halandó Kard. Egyedül volt, s ahogy ott várt mozdulatlanul a kihűlt kandalló előtt, magassága és testalkata ellenére is úgy nézett ki, akár egy szellem. Az érkezőknek háttal helyezkedett el, hosszú, hullámos, fekete haja kibontva a csípőjéig omlott le.

– Rath'Hamis úgy hiszi – kezdte a parancsnok anélkül, hogy megfordult volna –, hogy hívatlan vendégek érkeztek a várostól nyugatra fekvő pusztába. Démoni teremtmények.

Karnadasz leoldozta magáról köpenyét, és kirázta belőle a vizet.

– Azt mondod, Rath'Hamis. Bevallom, nem nagyon értem a Tigris hirtelen támadt lelkesedését az isteni létforma iránt. Az, hogy egy Első Bajnok kultusza sikeresen

beverekedte magát az egyházi tanácsba...

Brukhalián lassan megfordult, csokoládébarna szeme a Desztriánra szegeződött.

– Értelmetlen a rivalizálás, barátom. A Nyár több harci hangnak is teret ad, vagy talán belekötnél még a rhivik és barghasztok heves természetű szellemeinek létjogosultságába is?

– Az Első Bajnokok nem istenek – makacskodott Karnadasz, majd megdörzsölte az arcát, hogy elmulassza a szél okozta fagyos merevséget. – De még csak nem is törzsi szellemek, uram. Támogatta valaki a többi pap közül Rath'Hamis véleményét?

– Nem.

– Gondoltam...

– Mint tudjuk – folytatta Brukhalián –, a papok arról sincsenek meggyőződve, hogy a Pannioni Birodalom valóban meg akarná ostromolni Capustant.

Karnadasz összeszorította a száját. *Igazad van, Halandó Kard.* Brukhalián tekintete Itkoviánra siklott.

– Készen állnak az oldalszárnyak, Lélekpajzs?

– Igen, uram.

– Nem gondolod, hogy ostobaság volna a járőrözés során figyelmen kívül hagyni Hamis papjának értesülését? – kérdezte a Halandó Kard.

– Nem hagyok figyelmen kívül semmit, uram. Nyitva tartom a szemem.

– Mint mindig, Lélekpajzs. Indulhatsz az oldalszárnyakkal. A Két Agyar vigyázzon rád.

Itkovián meghajolt, majd távozott a teremből.

– Most pedig, drága főpapom – szólalt meg a Halandó Kard –, biztos vagy ebben a... meghívásban?

Karnadasz megrázta a fejét.

– Nem, egyáltalán nem. Nem tudtam kideríteni semmit a küldőjéről, még azt sem, hogy valóban a mi oldalunkon áll-e, vagy csak meg akar minket téveszteni.

– De még mindig választ vár?

– Igen, Halandó Kard.

– Akkor hát adjunk neki választ. Most.

Karnadasz szeme elkerekedett.

– Uram, akkor talán jobb lenne, ha kerítenék egy Sörényt, hátha az ellenséget hívjuk be magunk közé...

– Desztrián, ne feledd, hogy én vagyok Fener fegyvere.

Igen, de vajon elég lesz ez?

– Ahogy gondolod, uram. – Karnadasz a terem üres részébe sétált. Feltűrte vizes ingujját, majd intett a bal kezével. A pap előtt apró, pulzáló fényfolt jelent meg. – A mi nyelvünkön fogalmazták – mondta, miután ismét áttanulmányozta a küldeményt. – Fener hitének nyelve, vagyis bizonyos fokú tudást fed fel társaságunkat és halhatatlan patrónusunkat illetően. Az üzenet értelme is ezt sugallja.

– És ebben vagy te olyan bizonytalan.

Desztrián fáradt arcán árnyék suhant át.

– Leszűkítettem a lehetőségek listáját, Halandó Kard. Az ilyen tudás villogtatása

mögött vagy a küldő arroganciája áll, vagy testvéries érzületét próbálja velünk tudatni.
– Engedd szabadjára a meghívást.
– Ahogy parancsolod – ismét intett. A fénykör felragyogott, aztán növekedni kezdett. Ahogy nőtt, úgy lett egyre haloványabb, áttetszőbb. Karnadasz hátralépett, hogy helyet adjon a további terjeszkedéshez, és közben alig bírta visszafogni félelmét: az üzenet mögött hatalmas erő lüktetett. – Uram, lelkek vannak benne. Nem kettő vagy három, tucatnyi, talán még annál is több: mégis egy testhez vannak kötve. Még sosem láttam ehhez foghatót.
A fénykörben lassan kibontakozott egy törökülésben üldögélő alak, sötét bőrű, vékony. Könnyű bőrpáncélt viselt. A férfi arcán enyhe meglepettség látszott. A háttérben a két Szürkekard egy kis sátor belsejét látta. A férfi előtt apró kokszkosár állt, sötét szemében tükröződött az izzó zsarátnokok fénye.
– Szólítsd meg! – parancsolta Brukhalián.
– Milyen nyelven, uram? Elinül?
A halk szóváltás hallatán a figura oldalra hajtotta a fejét.
– Elég nehéz dialektus – mondta daru nyelven. – Az anyja nyilvánvalóan a daru. Értitek, amit mondok?
Karnadasz bólintott.
– Igen, ez csak kicsit különbözik a capantól.
A férfi kihúzta magát.
– Capan? Tehát sikerült! Capustanban vagytok, hát ez remek. Tehát ti lennétek a város irányítói?
A Desztrián elkomorodott.
– Nem ismersz minket? Az üzeneted... utalt arra, hogy ismered a Hitet...
– Ah, nos igen, az Üregeim erejének ez a bizonyos összefonása tükröt állít azoknak, akik belebotlanak, de ez csak a papokra érvényes, hiszen pont papokat akartam elérni. Feltételezem, ti a capustani egyházi tanács tagjai vagytok... hogy is hívják? Maszkok Tanácsa, ugye?
– Nem – morogta Brukhalián –, nem mi vagyunk a Maszkok.
– Kérlek, folytasd! Most már tényleg nagyon kíváncsi vagyok.
– Örömmel hallom, uram – felelte a Halandó Kard, és előrelépett. – Üzenetedre Karnadasz Desztrián ad választ. Itt áll mellettem – az én kérésemre. Én a Szürkekardok parancsnoka vagyok...
– Zsoldosok! A Csuklyás szakállára! Ha egy rakás túlfizetett fegyverforgatót akartam volna keresni...
– Uram – Brukhalián hangja halk volt, de keményen csengett. – Mi a Nyár Vadkanjának hadserege vagyunk. Fenernek esküdtünk fel. A sereg minden katonája ezt a hitet követi. A szentírás tanítása szerint képezték ki őket, s az Agyaras Isten nevében a Desztrián adta rájuk áldását. Valóban, mi egy csapat... fegyverforgató vagyunk. Saját egyházunk is van, ahol növíciusaink száma meghaladja a hétezret is... és ez a szám egyre csak emelkedik.
– Rendben van, bocsánat, most már értem. Várjunk csak... azt mondod, a kultusz

terjed? A város engedélyezte, hogy új hívőket fogadjatok magatok közé?

Brukhalián elmosolyodott.

– Capustan még csak félig fegyverkezett fel, uram. A törzsi eredet néhány szokása még fennmaradt, pont a legértelmetlenebbek. A nőket eltiltják a harc művészetétől. A Nyár Vadkanja azonban nem alkalmaz ilyen értelmetlen megkötéseket...

– És nem pirítottak még rátok? – nevetett fel a férfi.

– Itt szerzett újoncaink száma hivatalosan csak ezerkétszáz. Mivel sok másod- és harmadszülött leányt egyszerűen kiraknak az utcára, a vezetők közül még egynek sem tűnt fel, hogy a szám túl alacsony. Azt hiszem, eleget meséltem magunkról, így elsőre. Te ki vagy, uram?

– Ah, milyen udvariatlan vagyok. A nevem Adaephon Ben Delat. Az egyszerűség kedvéért szólítsatok Fürge Bennek...

– Darujhisztáni vagy? – kérdezte Karnadasz.

– A Csuklyásra, nem, akarom mondani, nem, dehogy. Én... Caladan Brood seregéhez tartozom.

– Hallottuk már ezt a nevet, mióta északra jöttünk – mondta Brukhalián. – Hadúr, aki egy hódító birodalom ellen harcol a seregével.

– Nos, a hódító birodalom azóta... meggondolta magát. Mindenesetre üzenetet szeretnénk eljuttatni Capustan vezetőinek...

– Ha ez olyan egyszerű lenne! – motyogta Karnadasz. A Halandó Kard bólintott.

– Akkor választanod kell, uram. A Maszkok Tanácsa és Dzselarkán herceg is a magáénak vallja ezt a címet. A tanácson belül is több érdekcsoport különül el, így meglehetősen nehézkessé vált a döntéshozatal. A Szürkekardok a hercegnek felelnek. A feladatunk egyszerű: el kell érnünk, hogy sokba kerüljön a Pannioni Domíniumnak elfoglalni Capustant. A Látó terjeszkedése a városfalaknál megáll majd, és nem jut tovább. Tehát elmondhatod az üzenetedet nekem, és rajtam keresztül a hercegnek. A másik lehetőség, hogy tovább keresed a Maszkok Tanácsával a kapcsolatot...

– Gyanítottuk, hogy nem lesz egyszerű feladat – sóhajtotta Fürge Ben. – Szinte semmit nem tudunk a társaságotokról. Vagyis, csak alig valamit. Ezzel a beszélgetéssel sok újat tanultam – a férfi tekintete Karnadaszra villant. – Desztrián. Fener hitében ez gyakorlatilag a főesperességgel egyenlő, nem igaz? De csak a katonai arénában: a felszentelt templomban, amely a csatamező. Tisztában van vele Fener képviselője a Maszkok Tanácsában, hogy magasabb rangban vagy, mint ő, nagyjából annyira állsz felette, mint a tigris a macska felett?

Karnadasz elfintorodott.

– Nem ismeri a valódi rangomat, uram. Ennek is megvan az oka. Igazán imponáló, hogy mennyit tudsz Fener hitéről. Nem is imponáló, hanem inkább megdöbbentő.

A férfi összerezzent.

– Nos, igen. Köszönöm. – Brukhaliánhoz fordult. – Te vagy az Isten Halandó Kardja – elhallgatott, s valószínűleg ekkor érthette csak meg, mit is takar pontosan a név, mivel a szeme elkerekedett. – Uh, rendben van. Azt hiszem, a Hadúr egyet értene a döntésemmel, hogy nektek adom át az üzenetét. Sőt, biztos vagyok benne. Remek – nagy levegőt vett, majd belekezdett. – Caladan Brood Capustán segítségére siet a

seregével. Az ostrom, biztos megértitek, nem csupán elkerülhetetlen, de nagyon is közeli. A legfőbb kérdés tehát, hogy odaérünk-e időben...

– Uram – szólt közbe Brukhalián komor képpel –, mekkora pontosan Brood hadserege? Tudnotok kell, hogy mi legalább hatvanezer, de talán még több pannionival fogunk szembenézni, s ők mind veteránok. Tisztában van vele, micsoda vérfürdőbe készül nagylelkűen bevezetni az embereit?

– Nos, biztos, hogy ennyien nem vagyunk. Viszont – Fürge elvigyorodott – viszünk magunkkal pár meglepetést. Desztrián, később kellene folytatnunk a beszélgetést. A taktikai részletekhez már szükség lesz Broodra és a többiekre is. Javasolhatom, hogy egy óra múlva folytassuk?

– Talán jobb lenne holnap éjjelig elhalasztani – mondta Brukhalián. – A nappali órák elég sűrűek, és túl nyilvánosak is. Csakúgy, mint Dzselarkán hercegé.

Fürge Ben bólintott.

– Akkor legyen holnap napkelte előtt két órával – hirtelen körülnézett. – A csudába, szükségem lenne egy nagyobb sátorra...

Egy perc múlva a képe eltűnt. A fénykör lassan összezsugorodott, majd Karnadasz intésére semmivé foszlott. A Desztrián Brukhaliánhoz fordult.

– Erre nem számítottam.

A Halandó Kard bólintott.

– Szólni kell a hercegnek. Lehet, hogy ennek a Broodnak a serege meg tudja kicsit csiklandozni az ostromló sereg oldalát, de ennél többet ne várjunk tőlük. A realitás talaján kell tartanunk a herceget... feltéve, ha egyáltalán szólunk neki.

Nem nyerhetjük meg ezt a háborút. Ez biztos. Nincs helyük a hiú ábrándoknak.

– Mit gondolsz erről a Fürge Benről? – kérdezte Brukhalián.

– Sokarcú ember, uram. Talán Fener egykori papja. A tudása túlságosan is pontos volt.

– Sok lélek egy testben, ezt mondtad?

Karnadasz megborzongott.

– Biztosan tévedtem – mondta. – Lehet, hogy a rítushoz más mágusok segítségére is szükség volt, és őket éreztem meg.

Brukhalián elgondolkodva nézte a papot, de nem szólt egy szót sem. Kis idő elteltével elfordult.

– Fáradtnak látszol, uram. Aludnod kellene egy kicsit.

Karnadasz lassan bólintott.

*

Ahogy a varázslat fénye elhamvadt, Fürge Ben felsóhajtott és jobbra fordult.

– Nos?

Pálinkás, aki a sátor falának támaszkodva üldögélt, előrehajolt, és töltött mindkettejüknek a gredfallani sörből.

– Harcolni fognak – mondta a szakállas parancsnok. – Egy ideig mindenképpen. Az a parancsnok kemény kardforgatónak tűnt, de lehet, hogy színház az egész, és nincs

mögötte semmi. Elég dörzsöltnek látszott, tehát biztosan tudja, mennyit számít a külső. Hogy is nevezted?

– Halandó Kard. Nem valószínű, hogy az, bár a cím valaha, a régmúltban tényleg létezett. Jóval azelőtt, hogy a Sárkányok Asztala elismerte volna a Felsőbb Házak Lovagjainak létjogosultságát, Fenernek már volt ilyenje. A komoly címeket pontosan elkapták. Desztrián... a Csuklyás szakállára, a kultusznak legalább ezer éve nem volt igazi Desztriánja! A címek csak külsőségek, Pálinkás...

– Tényleg? – kérdezte a parancsnok. – Akkor miért titkolja annyira Fener papja elől a Maszkok Tanácsában?

– Huh. Nos... ah, ez egyszerű. A pap tudná, hogy ez hazugság. Tessék, itt a válasz a kérdésedre.

– Egyszerű, azt mondod? És mindig az egyszerű válasz a valódi válasz?

A varázsló elengedte a füle mellett a kérdést, és nagyot kortyolt a söréből.

– Mindenesetre azt mondanám, hogy az ottani társaságban a Szürkekardok érhetnek a legtöbbet, de ez sajnos nem sok.

– Bevették a mesét a „véletlen” kapcsolatról?

– Szerintem igen. Úgy alkottam a varázslatot, hogy az a csapat igazi milyenségét tükrözze vissza – kapzsiságot, gyávaságot, tisztességet, satöbbi. Azt azonban el kell ismernem, hogy igaz hitre nem számítottam. Mindegy, a varázslatnak képlékenynek kellett lennie, és az is volt.

Pálinkás felállt, s amikor rossz lábára helyezte a súlypontját, összerándult az arca.

– Akkor a legjobb lesz, ha megkeresem Broodot és Dujeket.

– Szerintem az oszlop elején lesznek – mondta Fürge Ben szórakozottan.

– Hogy vág ma az eszed – jegyezte meg a parancsnok búcsúzásképpen.

Egy perc múlva, amikor a parancsnok mondanivalójának lényege beszűrődött végre Ben gondolatai közé, a mágus elkomorodott.

*

Az út túloldalán, a barakk kapujával szemben, egy régi bronzkerítés mögött bújt meg az a temető, amely a Capustant alapító törzsek ősi temetkezési helyéül szolgált. A napégette, rovásírásos agyagoszlopok tömege – amelyek mindegyikében egy-egy álló helyzetben nyugvó halott volt – sűrű erdőként emelkedett a temető szívében, a sokkal egyszerűbb és hétköznapibb daru kőurnák gyűrűjében. A város története olyan volt, akár egy véres, ijesztő mese, és a zsoldosok közül Itkovián feladata volt, hogy ezt mélységeiben is felkutassa. A Szürkekardoknál a Lélekpajzs feladatkörébe tartozott tudományos kutatás és harcolás egyaránt. Persze sokan gondolták, hogy a két terület nagyon távol áll egymástól, ám valójában éppen ennek az ellenkezője volt igaz.

A történelmekből, filozófiákból, vallásokból lehetett megérteni az emberi motivációkat, márpedig a motiváció rejlett mindenféle taktika és stratégia szívében. Az emberek kiszámítható rendszerben mozogtak, és ez igaz volt a gondolataikra is. A Lélekpajzsnak előre kellett látnia az eseményeket, mind a szövetségesek, mind az

ellenség következő lépéseit tekintve.

A nyugatról érkező daruk megjelenése előtt a Capustant alapító törzsek csak néhány generáció óta hagyták el a nomád életmódot. *A halottaikat pedig állva hagyják, hogy szabadon vándorolhassanak a láthatatlan szellemvilágban.* A capanok gondolkodásmódjában annak ellenére, hogy már többtucatnyi generációjuk élt és halt meg ezen a helyen, még mindig jelen volt ez a nyughatatlanság – főként azért, mert a daruk zárt közösséget alkottak.

Capustan korai történetében azonban sok volt még a homályos pont, és Itkovián azon a kevés információn tűnődött, amit össze tudott kaparni erről az időszakról, miközben a két oldalszárnnyi katona élén, a széles, kövezett utcán a Dzselarkán tér és a délre néző Főkapu felé lovagolt.

Az eső lassan már csak szemerkélt, a keleti égbolton tornyosuló felhőkön átvágta magát a hajnal, s a szél is alábbhagyott már időnként.

A várost alkotó negyedeket Táboroknak hívták, és minden Tábor önálló, többnyire kerekded szerkezetű kis városkának tetszett, középen saját főtérrel. A Táborok közötti széles, egyenetlen sávok alkották Capustan főutcáit. Ez a séma csak a régi Darutorony – a mostani Rabtorony, a Maszkok Tanácsának fellegvára – környékén, a Templom negyedben változott meg. Pontosan tervezett, egyenes utcáival ez a városrész képviselte egyedül a daru stílust.

Itkovián sejtette, hogy a Táborok helyén valaha tényleg táborok álltak. Törzsi lakhelyek, amelyek a vérrokonság alapján szerveződtek. Mivel a Catlin folyó mellett, hajózással is foglalkozó népcsoportok között helyezkedett el, a hely ideális kereskedelmi központtá lett, ami pedig elősegítette a letelepedett életmód kialakulását. Mindezek eredményeképpen olyan furcsa város született, amelyhez foghatót Itkovián még sosem látott. A széles, nyitott utakat hullámos vonalú falak szegélyezték; a kutak mellett homokozók sorakoztak; a capustani kanyargós utcákon pedig daru és capan lakosok sétáltak. Az előbbiek tartották magukat az eltérő, változatos hagyományokhoz – nem lehetett két egyformán öltözöttet látni közöttük –, míg utóbbiak a verség kötelékében családjaik ragyogó színeit viselték. Az így keletkezett emberáradat szöges ellentétben állt az egyszerű, festetlen épületekkel. *Capustan szépsége nem az épületekben, hanem az itt élőkben lakozik...* Még a daru templomépítők is fejet hajtottak a helyi visszafogott építészeti szokások előtt. A végeredmény szakadatlan mozgás volt, egyszerű, változatlan háttérrel. A capan törzsek magukat ünnepelték, ők voltak a szín a színtelen világban.

Itkovián csak két épületet nem tudott hová besorolni: a régi barakkot, amelyet a Szürkekardok rekviráltak maguknak, és Dzselarkán palotáját. A régi tornyot jóval a capanok és daruk érkezése előtt építették ismeretlenek, éppen a palota árnyékába.

Dzselarkán palotája olyan építmény volt, amelyhez hasonlót Itkovián még sosem látott. Domináns volt, furcsa stílusa idegennek, ellenségesnek tűnt a többi épülethez képest. Capustan királyi családja kétségkívül azért választotta lakhelyéül, mert impozánsan felsőbbrendűnek tűnt, és nem azért, mert különösen biztonságos lett volna. A kőfalak nevetségesen vékonyak voltak, s ablakok, lapos tetők hiányában a bent élők semmit sem láthattak a külvilágban történtekből. A legrosszabb azonban

talán az volt, hogy csak egy bejárattal rendelkezett a kastély: egy főkapuval, amelyen át a széles feljáró egyenesen az udvarba vezetett. A korábbi hercegek őrtornyokat emeltettek a főbejárat két oldalára, és járdát az udvari fal mentén. A palotához hozzáépített dolgok azonban rendszerint ledőltek – a kőfalakról valami miatt lepergett minden kötőanyag, a gerendás megoldásokhoz viszont túlságosan gyengék voltak. Egyszóval: különös épület volt a palota.

Miután átkeltek a Főkapu forgatagán – kemény, fekete vas és sötét bőr vegyült a tarka színek közé –, a csapat jobbra fordult, egy ideig a déli karavánutat követte, majd amikor elérték a nyílt síkságot, letértek róla nyugatnak. Ellovagoltak a táj monotóniáját megtörő pár kecske-, juh- és marhafarm alacsony kőfala mellett, és kiértek a lakatlan pusztába.

Ahogy továbbhaladtak a szárazföld belseje felé, az ég tisztulni kezdett felettük, és mire elérkezett a déli pihenő – tizennégy mérföldre Capustantól –, a kék égboltot már nem maszatolta egyetlen felhő sem. Az étkezést gyorsan lezavarták, közben a harminc katona alig váltott néhány szót egymással. Addig még semmilyen nyommal nem találkoztak, ami a karavánszezon csúcspontján eléggé furcsa volt. Miután a Szürkekardok elpakolták a holmijukat, a Lélekpajzs megszólalt, először azóta, hogy elhagyták a barakkot.

– Ragadozó formáció, lassú vágtában. Szidlisz csatlós legyen legelöl, húsz lépésre. Mindenki kutasson nyomok után.

Az egyik katona – fiatal, női tanítvány, a csapat egyetlen újonca – szólalt meg:

– Milyen nyomokat kell keresnünk, uram?

Itkovián nem foglalkozott a nő udvariatlanságával, és válaszolt a kérdésére.

– Bármilyet, katona. Nyeregbe!

Figyelte, ahogy a harcosok tökéletesen egyszerre a nyeregbe lendülnek – az újonc kivételével, aki imbolygott egy kicsit, mielőtt a kengyelbe tette volna a jobb lábát, és összefogta volna a szárat.

A kiképzés ezen korai szakaszában keveset mondtak az újoncoknak: az illető vagy gyorsan elleste a tapasztalt katonáktól, hogy mit kell csinálnia, vagy csak rövid ideig maradt meg a társaságnál. A lány ott tartott, hogy már megtanították lovagolni, elég jól ahhoz, hogy ne essen le a nyeregből vágtában sem, és már viselte a páncélzatot és fegyverzetet, hogy szokja annak súlyát. A fegyverforgatás művészete későbbi fázisban következett. Ha a csapatot rajtaütés érte, az ilyen újoncokat két veterán védte.

A fiatal nőt egyelőre a lova irányította. A gesztenyeszín herélt pontosan tudta, hol van a helye a ragadozó formáció megtört szárnyra emlékeztető alakzatában. Veszély esetén arra is számítani lehetett, hogy a ló elviszi a lovast, minél messzebb a veszedelemtől. Már az is sokat jelentett, hogy kiválasztották a járőrcsapatba. A csapat egyik jelszava a következő volt: „Képezzük a katonákat a való világban!”

A csapat formációba húzódott, a képzelt ragadozó fejében Itkovián lovagolt. Lassú vágtában haladtak előre egy-másfél mérföldet. A hőség közben lassan elviselhetetlenné fokozódott. Az északi szárny hirtelen lassítása miatt a többiek körbeügettek, mintha az állatokat láthatatlan kötelék fogta volna össze. Nyomot

találtak. Itkovián előrepillantott és látta, hogy Szidlisz csatlós lassít, majd megfordul. Ez azt bizonyította, hogy mind a katona, mind a lova megérezte a változást hátulról. A nő a helyén maradt és figyelt. A Lélekpajzs a jobb szárnyban lovagló katonákhoz ügetett, majd lassított.

– Jelentést kérek!

– Az újonc látta meg a nyomot először, uram – szólalt meg a szárny képviselője. – Egy spirál csúcsa. Az ez után felfedezett további nyomok északnyugati haladási irányra utalnak. Valamilyen, két lábon járó lényről van szó, uram. Nagydarab. Háromujjú, karmokkal.

– Csak egy lény?

– Igen, uram.

– Mennyire friss a nyom?

– Ma reggel járt erre, uram.

Másodszor is Szidliszre pillantott, mire az visszaindult a csapathoz.

– Váltsd fel a felderítőt, Natalián! Követjük a nyomokat.

– Igen, uram – felelte a szószóló, majd némi habozás után hozzátette: – Lélekpajzs, a nyomok közötti távolság... igen nagy. A lény nagyon sebesen haladt.

Itkovián a katona szemébe nézett.

– Milyen gyorsan? Vágtában? Vadászvágtában?

– Nehéz lenne pontosan megmondani. Talán kétszer olyan gyorsan, mint a vágta.

Tehát úgy fest, hogy megtaláltuk a démoni teremtményeket.

– Íjászok, a szárnyak végére! Torun, Fatalián és az újonc kivételével, mindenki lándzsát szegezz! A megnevezett katonák lasszóval jöjjenek.

A csapat ismét megindult. Most Natalián haladt elöl, a szárnyak végén lovagoló íjászok pedig megtöltötték rövid, ívelt íjukat. A Lélekpajzs két oldalán Torun és Natalián lovagolt, lasszóval.

A nap lassan vánszorgott az égen. Natalián minden nehézség nélkül a nyomon tudta őket tartani, mivel azok egyenesen északnyugat felé tartottak. Itkovián maga is látta a kemény talajban lévő lábnyomokat. *Valóban hatalmas állat lehet, ha ilyen nyomokat hagyott* – gondolta magában. Sebessége alapján a Lélekpajzs kezdte úgy vélni, hogy sosem érik utol a lényt.

Kivéve persze, ha a bestia úgy döntött, hogy megáll és bevár bennünket – helyesbített magában Itkovián, amikor látta, hogy Natalián a következő emelkedőre érve megtorpan. A csapat lassított, minden szempár az elöl lévő katonára szegeződött. Natalián folyamatosan figyelt valamit, amit egyelőre csak ő láthatott. Kezében volt a lándzsája, de nem készült támadásra. Lova idegesen táncolt alatta, és amint közelebb értek, Itkovián látta, hogy az állat retteg.

Felértek az emelkedőn.

Széles, az útra merőleges irányú medencét láttak maguk alatt, amelynek füvét összevissza taposta egy nemrég erre vonuló vad bhederincsorda. A medence közepén, úgy kétszáz lépésre onnan, ahol álltak, szürke bőrű, kétlábú, hosszú farkú lény álldogált. Dupla fogsorában karomszerű agyarak meredeztek. Karja széles pengéjű pallosban végződött. A lény mozdulatlanul állt, egyenesen, és őket nézte. Itkovián

szeme résnyire szűkült.

– Úgy tippelem – szólalt meg mellette Natalián –, öt szívdobbanásnyi idő alatt ideérne, Lélekpajzs.

– Mégsem mozdul.

– Ilyen gyorsaság mellett, uram, nem is kell neki.

Egészen addig, amíg jónak nem látja, vagyis rajtunk múlik az időzítés. Jobb, ha gyorsak leszünk – gondolta magában Itkovián.

– Akkor válasszuk meg mi a támadás pillanatát – mondta. – Lándzsások! A lény altestére célozzatok, és hagyjátok a fegyvert, kerüljétek a csapásvonalat. Íjászok, ti a szemére és a nyakára célozzatok. Ha alkalom adódik rá, küldjetek le egy nyilat a torkán is. Jó messzire kerüljük ki, ha kifogytak a fegyverek, és vonjatok kardot a közelharchoz. Torun és Fatalián – kivonta pallosát –, ti velem jöttök. Rendben, vágta, aztán ötven lépésnél vadászvágta. Ha a bestia támad, korábban.

A formáció megindult lefelé a lejtőn, kivont fegyverrel. A lény továbbra is mozdulatlanul figyelte őket. Amikor már csak száz méter volt közöttük a távolság, a bestia lassan felemelte a pengéit, elfordította a fejét, így a rajta lévő sisakszerűség mögött megpillantották tarajos vállát.

Hetven méter – a lény feléjük fordult, kardjait kitartotta oldalra, és csapkodni kezdett a farkával.

A szárnyvégeken az íjászok beleálltak a kengyelbe, megfeszítették erős, szögletes íjaik húrját, vártak egy pillanatot, majd lőttek. A nyilak mind az állat fejét támadták, pengeéles nyílhegyek mélyedtek sötét szemgödrébe. A bestiát láthatóan nem zavarták a testébe mélyedő nyilak – tett egy lépést előre.

Ötven lépés – az íjak ismét megzendültek. A nyak mindkét oldalába nyilak vágódtak. Az íjászok oldalra fordították a lovukat, hogy messzire elkerüljék a lényt, aztán újra támadhassanak. A lándzsások lovai megfeszítették nyakukat, és megindult az elsöprő támadás.

Megvakítottuk, mégis lát. Sehol egy csepp vér. Fener, kérlek, fedd fel előttem, mi is ez a lény. Parancsodat várom...

A lény hihetetlen sebességgel indult meg előre. Egy szemvillanás alatt a Szürkekardok között termett. Lándzsák siklottak felé a levegőben minden irányból, majd a hatalmas pallosok mozgásba lendültek. Sikolyok harsantak. Vér fröccsent, hatalmas mennyiségben. Itkovián látta, ahogy egy ló fara leesik az orra előtt – a lovas jobb lába, amely még mindig a kengyelben volt, oldalra zuhant. Értetlenül bámulta a ló farát – a láb reflexszerűen rángatózott benne –, mely megfordult, s így láthatóvá vált az is, hogy az állat első fele eltűnt. Szétroncsolt gerinc, bordák, kifelé türemkedő belső szervek, véres hús...

A saját lova magasra szökkent, hogy kikerülje az állati roncsot.

A Lélekpajzs arcába vörös eső záporozott, amikor a lény hatalmas állkapcsa – tele nyilakkal – utána kapott. Balra dőlt, s ha csak egy hajszálnyival is, de sikerült elkerülnie a véres, húscafrangos agyarakat. Ellovagolt a lény mellett, s visszakézből nagyot sújtott rá pallosával. A penge páncélzatnak ütközött.

Egy ugrás kellős közepén az állat felsikoltott, ahogy valami megütötte hátulról. A

hátasnak sikerült még tenni egy lépést előre, meg-megroggyanó mellső lábán, mielőtt a fara lezuhant volna Itkovián mögött. A Lélekpajzs tudta, hogy borzalmas dolog történt a lóval, így gyorsan előhúzta a tőrét, és egy suhintással elvágta az állat ütőerét, hogy megkímélje a szenvedésektől. Aztán kirúgta magát a kengyelből, és balra lendült. A haldokló ló fejét ugyanakkor jobbra lökte.

A földre zuhantak, és az ellenkező irányba gurultak.

Itkoviánnak sikerült guggolásba érkeznie néhány fordulat után. Megkockáztatott egy gyors pillantást hátra, s látta, hogy a lova a levegőt rugdossa. A két hátsó láb a csánknál véget ért. Mindkét patáját levágták. A halott állat gyorsan elcsendesedett.

A bestia körül mindenfelé halott katonák és véres lótetemek hevertek. A lény lassan Itkovián felé fordult. Hosszú, vastag bőrű karját vér és epe festette színesre. Agyarai közé egy nő hosszú, vértől vörösre csíkozott barna haja szorult nagy csomókban. Aztán Itkovián megpillantotta a lasszókat. Mindkettő lazán lógott, az egyik az állat nyakán, a másik magasan a jobb lába körül. A föld nagyot dobbant, ahogy a lény tett egy lépést Itkovián felé. A Lélekpajzs felemelte pallosát.

A bestia már emelte hatalmas, karmos lábát, hogy megtegye a következő lépést, amikor a két kötél teljesen egyszerre megfeszült. A tökéletesen időzített, ellentétes rántások hatására a lény teste a levegőbe emelkedett. Lába száraz, papírzörgésszerű hang kíséretében, kiszakadt a csípőjéből, feje pedig hasonló hangot adva elvált a nyakától.

A test és a fej nehéz, csonttörő huppanással a földre zuhant.

Nem mozdult – a lény halott volt.

Itkovián remegni kezdett. Lassan felegyenesedett. Torun három lovast vitt magával, csakúgy, mint Fatalián. A köteleket ráerősítették mindegyikük nyeregkápájára, ez adta a hatalmas erejű rántást – négy harci mén mindkét oldalon –, mely elvégezte azt, amire a fegyverek képtelenek voltak. A két íjász a Lélekpajzs mellé vágtázott. Az egyik a kezét nyújtotta.

– Uram, gyorsan, nyeregbe!

Itkovián kérdő tekintettel nézett vissza rá, de gyorsan a nyeregbe lendült, a lovas mögé. Ekkor meglátta, hogy mi közeledik. Négy újabb démon jött feléjük, nyaktörő sebességgel. Alig négyszáz méterre voltak csak a domboldalban.

– Nem futhatunk el előlük.

– Igen, uram.

– Akkor szétválunk – mondta Itkovián.

A lovas vágtába ugratta a lovát.

– Igen, uram. Mi vagyunk a leglassabbak, Torun és Fatalián megütköznek velük, kis időt nyerünk...

A ló váratlanul hatalmasat bakolt alattuk. A Lélekpajzs erre nem számított: feje hátranyeklett, s a férfi nem tudott időben megkapaszkodni a nyeregben. Leesett a lóról. Keményen a talajnak vágódott, minden csepp levegő kiszorult a tüdejéből. Aztán félig ájultan tovább gurult, és egy pár hihetetlenül kemény lábnak ütközött. Itkovián pislogott, levegő után kapkodott, és rájött, hogy egy szögletes alkatú, szőrmébe öltözött hullát bámul. A sisakot díszítő agancs alatt, a sötétbarna bőrű arc

megmozdult, a végtelennek tetsző, sötét szemgödör a Lélekpajzsra meredt.

Istenem, micsoda egy nap!

– Jönnek a katonáid – szólalt meg a lény elin nyelven, rekedten. – Ebből a csatából... kimentünk benneteket.

Az íjász még mindig a riadt hátassal küzdött, cifrán káromkodott, majd meglepetten felszisszent. A Lélekpajzs tanácstalanul bámult a halhatatlan figurára.

– Igazán?

– A halhatatlanok ellen – mondta a hulla –, halhatatlanoknak kell harcolniuk.

Itkovián csata zajait hallotta a távolból; nem sikolyokat, csak fegyverek csattogását, méghozzá egyre közelebbről. Felnyögött, és az oldalára gördült. Tarkójából tompa, lüktető fejfájás indult, hányingere támadt. Összeszorította a fogait, és felült.

– Tíz túlélő – mormogta fölötte az alak. – Jól szerepeltetek... főleg ahhoz képest, hogy halandók vagytok.

Itkovián a medencében zajló eseményeket figyelte. Egy csapatnyi olyan hulla harcolt a lényekkel, mint akivel éppen beszélgetett. A démonok közül már csak ketten éltek. A két bestia körüli csatát borzalmas volt még nézni is. A halhatatlan harcosokból testrészek szóródtak mindenfelé, de ők csak támadtak és támadtak. Hatalmas kőkardjukkal darabokra vágták a bestiákat. Fél perc sem telt bele, és már vége is volt a csatának.

A Lélekpajzs úgy tippelte, legalább hatvan halhatatlan katona odaveszett az összecsapásban. A többiek folytatták a munkát a már mozdulatlan bestiákon, egyre apróbb és apróbb darabokra szelték őket. Ahogy ezt figyelte, porfelleg támadt a domboldalon – újabb halhatatlan katonák érkeztek kőkarddal. Hadsereg, amely mozdulatlanul állt a napsütésben.

– Nem tudtuk, hogy a K'Chain Che'Mallék visszatértek erre a vidékre – mondta a szőrmébe öltözött harcos.

Itkovián életben maradt katonái közelebb értek hozzájuk. Senki sem szólt egy szót sem, mindenki a furcsa katonákat leste.

– Kik – nyögte Itkovián tompa hangon –, kik vagytok ti?

– Én Pran Chole Csontvető vagyok, a Kron T'lan Imassok nemzetségéből. A Gyülekezőre érkeztünk. És úgy fest, hogy egy háborúba is belecsöppentünk. Azt hiszem, halandó, szükségetek van ránk.

A Lélekpajzs tíz megmaradt katonájára nézett. Az újonc köztük volt, de két védelmezője nem. *Húsz. Katonák és lovak... meghaltak.* Végigmérte az előtte sorakozó arcokat, majd bólintott.

– Igen, Pran Chole, szükségünk van rátok.

Az újonc arca fehér volt, akár a hó. A földön ült, és csak nézett a semmibe. Véres volt – az egyik őt védő, már halott katona vére fröcskölte össze. Itkovián ott állt mellette, és nem szólt egy szót sem. Gyanította, hogy az ütközet kegyetlen vége talán örökre összetörte a capan újoncot, pedig az aktív szolgálatnak az lett volna a célja, hogy megerősíti a jelöltet, nem pedig az, hogy megtöri. A Lélekpajzs alábecsülte az ellenség erejét, s ennek eredményeképpen a fiatal nő jövője hamuszürkévé vált. A két

felfoghatatlanul hirtelen jött haláleset talán élete végéig kísérteni fogja... És nem volt semmi, amivel Itkovián enyhíthette volna a fájdalmát.

– Lélekpajzs.

Itkovián lenézett rá – csodálkozott, hogy a lány meg tud szólalni, méghozzá ilyen kemény hangon.

– Igen, újonc?

A nő körülnézett, és összehúzott szemmel fürkészte a többlégiónyi halhatatlan katonát. Azok teljesen körbevették őket, s mozdulatlanul álltak rongyaikban.

– Több ezren vannak.

Túlvilági alakok, több sorban emelkedtek a füves pusztaságba, a fű fölé. Mintha maga a föld vetette volna ki őket a húsából.

– Igen, úgy tippelem, hogy a számuk meghaladhatja a tízezret is. T'lan Imassok. A harcosok híre már eljutott hozzánk. – *Bár én nem akartam hinni a létezésükben...* – tette hozzá magában. – Ez az első személyes találkozás, a lehető legjobbkor történt...

– Most visszatérünk Capustanba?

Itkovián megrázta a fejét.

– Nem mindannyian. Nem most rögtön. Több ilyen K'Chain Che'Malle is lehet még a pusztában. Pran Chole, a fegyvertelen harcos, aki valamiféle főpap vagy sámán lehet, összefogást javasolt, és én beleegyeztem. Nyolcan nyugat felé indulunk.

– Csalinak.

A férfi felvonta szemöldökét.

– Pontosan. A T'lan Imassok láthatatlanul utaznak, így mindig körülvesznek majd bennünket. Ha láthatóan vonulnának ebbe a csatába, akkor a K'Chain Che'Mallék valószínűleg messze elkerülnék őket, amíg elég nagy számban nem tudnának szembeszegülni velük. Egyszerűbb így, kettesével-hármasával levágni őket. Újonc, egyik katonánk veled tart vissza, Capustanba. Azonnal indultok. Jelentést kell tenni a Halandó Kardnak. Kettőtöket, láthatatlan formában, egy csapat válogatott T'lan Imass fog kísérni, akik nagykövetfélék lesznek. Meggyőztek, hogy egyetlen K'Chain Che'Malle sem található e pont és a városkapu között.

A lány lassan felkelt.

– Uram, egyetlen lovas is elegendő lenne. Visszaküld engem Capustanba, hogy megóvjon... mitől? Attól, hogy lássam, amint a K'Chain Che'Mallékat darabokra vágják a T'lan Imassok? Lélekpajzs, döntésében nincs sem könyörület, sem szánalom...

– Úgy fest – mondta Itkovián a hatalmas sereget szemlélve –, mégsem vesztél el számunkra. A Nyár Vadkanja megveti a vak alázatot. Velünk jöhetsz, újonc.

– Köszönöm, Lélekpajzs.

– Újonc, remélem, nem hitetted el magaddal, hogy ha még több K'Chain Che'Mallét látsz meghalni, akkor majd elhallgat benned a fájdalom üvöltő szava? A katonáknak ingyen jár a húsukat és vérüket óvó páncél, ám a lelkükre nekik maguknak kell páncélt kovácsolniuk. Lassan, apránként.

A lány lenézett véres egyenruhájára.

– Azt hiszem, ez már elkezdődött, uram.

Itkovián egy percig hallgatott, és a mellette álló újoncot nézte.
– Ostoba emberek a capanok, hogy megtagadják a szabadságot az asszonyaiktól. Erre a bizonyíték itt áll mellettem.
A lány vállat vont.
– Nem vagyok egyedi eset.
– Menj a lovadhoz, katona! Irányítsd ide hozzám Szidliszt!
– Igen, uram.
Figyelte, ahogy a lány a túlélő katonákhoz és azok életben maradt lovaihoz sétál. A katonák mindegyike a hevederszíjak, kengyelszárak épségét vizsgálta. A lány melléjük lépett, majd Szidliszhez szólt, aki bólintott és elindult a Lélekpajzs felé.
Ekkor Pran Chole lépett mellé.
– Itkovián, meghoztuk a döntést. Kron nagykövetei kiválasztattak, és most a hírvivődet várják.
– Értettem.
Szidlisz megérkezett.
– Capustanba megyek, Lélekpajzs? – kérdezte.
– Láthatatlan kísérőket kapsz. Egyenesen a Halandó Kardnak és a Desztriánnak tegyél jelentést. Bizalmasan. A T'lan Imassok nagykövetei egyelőre csakis a Szürkekardokkal tárgyalnak, és senki mással.
– Igen, uram.
– Halandók – szólalt meg Pran Chole fahangon –, Kron megbízott, hogy mondjak el nektek néhány dolgot. Ezek a K'Chain Che'Mallék valaha K'ell Vadászokként voltak ismertek. A Matróna kiválasztott gyermekei, akiket csatára neveltek. Ők azonban itt halhatatlanok, és az, aki irányítja őket, jól elbújt – valahol délen van, úgy hisszük. A K'ell Vadászokat a Hasadás helyén, Bánatnál szabadították ki a sírjukból. Nem tudom, hogy a jelenlegi térképek tartalmazzák-e ezeknek a helyeknek az ősi nevét...
– Bánat – Itkovián bólintott. – A Lamatath-síkságtól délre, a nyugati parton található, a szegulák lakhelyéül szolgáló szigettől pont északra. Csapatunk Elingarthból származik, ez a város a Lamatath-síkság keleti végével határos. Nem ismerek ugyan senkit, aki látta volna Bánatot, de a régebbi térképekről mindig átkerül a név az újakra. Az általánosan elterjedt nézet szerint, nincs ott semmi. Egyáltalán semmi.
A Csontvető vállat vont.
– Gondolom, a halmok már eléggé elkophattak. Régen nem látogattuk már meg a Hasadást. Lehet, hogy a K'ell Vadászok a Matróna vezényletére támadtak; úgy gondoljuk ugyanis, hogy anyjuknak sikerült kiszabadulnia börtönéből. Ez tehát az ellenség, akivel szembe kell néznünk.
A Lélekpajzs komor arccal a fejét ingatta.
– Délről egy Pannioni Domínium nevű birodalomból jön a veszély, ezt a Látó irányítja – egy halandó ember. Ezek a K'Chain Che'Mallék csak mostanában tűntek fel a vidéken, míg a birodalom terjeszkedési szándékáról már évek óta tudunk – nagy levegőt vett és folytatta volna, ám ekkor rádöbbent, hogy tízezer ráncos, halott arc bámul rá; szava elakadt, szája kiszáradt, szíve hevesebben kezdett verni.

– Itkovián – recsegte Pran Chole –, ez a szó, hogy „Pannion”... van speciális jelentése a helyi nyelvben?

A férfi megrázta a fejét, és nem mondott semmit.

– Pannion – mondta a Csontvető. – Ez jaghuta szó. Egy jaghuta név.

*

Lassan alkonyodni kezdett. Ifjabb Tok a tűznél üldögélt, s épen maradt szeme a mellette fekvő hatalmas farkast vizslatta. Baaljagg – *minek is nevezte Túl? Aya, azt mondta.* A feje hosszabb és keskenyebb volt, mint az erdei farkasoké, amelyeket messze északon, a Feketekutya erdőben látott. A szintén hatalmas északi farkasoknál ez az állat legalább két-három tenyérnyivel magasabbnak tűnt. Szemöldöke lapos volt, füle kicsi, fogsora viszont akár egy oroszlánéval vagy medvéével is vetekedhetett volna. Az állat izomzata erőteljes volt, s sejteni lehetett, hogy a farkas sebes és kitartó is egyben. Baaljagg alkalmasnak látszott mind a gyors gyilkolásra, mind a többmérföldes üldözésre.

A farkas felnyitotta fél szemét, és a katonára pillantott.

– Neked már ki kellett volna halni – morogta Tok. – Százezer éve eltűnt a fajtád a föld felszínéről. Mit keresel te itt?

A felderítő egyetlen társasága a farkas volt, egyelőre. Irigy Hölgy úgy határozott, hogy Üregén keresztül kis kitérőt tesz északnyugatnak, és ellátogat a százhúsz mérföldre lévő Callowsba, hogy feltöltse készleteit. *Milyen készleteit? Fogyóban lenne a fürdőolaja?* – gondolta Tok. Nem hitte a nő kifogását, ám bizonytalansága ellenére, tippje sem volt, hogy mi lehetett a nő kerülőjének valódi oka. A nő magával vitte Garathot, a kutyát, és Mokot is. *Gondolom, elég biztonságosnak tűnt itt hagyni Szenut és Turult. Végül is Túl már mindkettejüket legyőzte. Mégis, mi lehetett olyan fontos, hogy Irigy megszegte saját szabályát a szolgák minimumát illetően?*

Túl félórával korábban eltűnt egy porfelhőben – újabb vadászatra indult. A két szegula nem volt adakozó hangulatban: egyik sem elegyedett beszédbe a rangban alacsonyan álló malazával. Távol húzódtak tőle. *A naplementét nézik? Vagy csak pihentetik kicsit a harci szellemet?*

Eltűnődött azon, mi is történhet messze, északon. Dujek úgy döntött, hogy a Pannioni Domínium ellen vonul. Újabb háború készült egy ismeretlen ellenfél ellen. Félkarú serege volt Tok családja – vagyis a családpótlékja, mint minden olyan gyermeknek, aki a hadseregbe született bele. Tulajdonképpen nem ismert más világot. Családja folyton gondokkal küzdött. Vajon miféle háború várt rájuk? Hatalmas, mindent elsöprő ütközetek, vagy lassú araszolás az erdőkön, sziklákon keresztül, ostromokkal tűzdelve? Leküzdötte magában a türelmetlenség újabb hullámát; már napok óta gyülemlett benne a feszültség, ahogy csak vándoroltak a pusztában. Türelmetlensége egyre csak nőtt, és félő volt, hogy átszakítja a Tok által megszabott határokat...

Átkozott légy, Sokfürt, amiért ilyen messzire hajítottál engem! Rendben, szóval az Üreg kaotikus volt – csakúgy, mint a bábu, aki rám szabadította. De miért köpött ki

itt, a Bánatnál? És különben is, hová lettek a közben eltelt hónapok? Kezdte elveszíteni a véletlenszerűségekbe vetett hitét, s hite összeomlása után ingatag talajra lépett. *Bánathoz és a sérült Üreghez... Bánathoz, ahol egy renegát T'lan Imass a fekete porban hevert és várt – azt mondja, nem rám, hanem Irigy Hölgyre. De nem is csak egy egyszerű T'lan Imass volt az, hanem az egyetlen, akivel ezelőtt találkoztam. Aztán jött Irigy Hölgy, valamint átkozott szegula szolgái meg négylábú kísérői – ne is merülj bele jobban, Tok... Mindegy. Most együtt utazunk. Északra, mert mindannyian oda akarunk eljutni. Micsoda szerencse, micsoda szerencsés... véletlen!*

Toknak nem tetszett az a tudat, hogy kihasználják, hogy manipulálják. Barátja, Paran példájából látta, mibe kerülhet ez. *Parant keményebb fából faragták, mint engem – ezt már az elején láttam. Megütötték, pislogott egyet, aztán csak ment tovább. Volt rajta valami belső páncél, valami, ami megvédte őt. Nekem nincs ilyenem. Ha a helyzet komolyabbra fordul, akkor én általában összekuporodom, és elkezdek vinnyogni.*

A két szegulára pillantott. Úgy tűnt, egymáshoz is pont olyan keveset beszélnek, mint idegenekhez. *Erős, csendes típusúak. Utálom. Korábban nem utáltam, de most már utálom ezt... Szóval... itt vagyok a semmi kellős közepén, és a társaságban az egyetlen igazán épeszű teremtmény egy kihalt fajtához tartozó farkas.* Tekintete ismét megpihent Baaljaggon.

– És hol van a családod, állatka? – kérdezte kedvesen, az aya meleg, barna szemébe nézve.

A válasz azonnal érkezett, elvesztett szeme gödrében, egy csomó villódzó szín formájában – aztán a színek képpé álltak össze. Társai három ökörrel birkóztak, a vadászok és az áldozatok mély sárba süppedtek – csapdába estek, halálra ítéltettek. A jelenetet fentről látta, a gödör széléről, és mindig körözött, egyfolytában mozgott a kép. Tok fejében nyüszítés hallatszott. Kétségbeesett szeretet, viszonzás nélkül. A hideg levegőben egyre növekvő félelem...

Egy kölyök zavarodottsága.

Menekülés. Sáros pusztákban, homokos síkságon, egy haldokló tenger mentén kóborolt.

Éhség.

Aztán egy alak jelent meg előtte. Csuklyában, durva szövésű, fekete gyapjúruhában; egy kéz – az ujjak végéig bőrcsíkokba csavarva – kinyúlt felé. Melegség. Üdvözlet. Kézzel fogható törődés, egy érintés a lehajtott homlokon. Az érintés. Tok tudta, hogy ez egy Ősi Isten érintése volt. És egy hang: *Te vagy az utolsó. A legutolsó, és szükség lesz még rád. Idővel. Megígérem, hogy elhozok majd neked egy... elveszett lelket, amelyet kitéptek a testéből. Természetesen, egy pont megfelelőt. Éppen ezért lehet, hogy hosszúra nyúlik majd a keresés. Türelem, kicsike... addig is, itt ez az ajándék...*

A kölyök lehunyta a szemét, mély álomba merült – és rögtön nem volt már egyedül. Nagy tundrákon vándorolt egy fajtársával együtt. Végtelen sok szerelmes álom, boldogság, amelybe csak az ébrenlét magányos órái, évei, évszázadai, évezredei csempésztek keserűséget... mert éberen egyedül volt.

Baaljagg, az álomvilág ayái közt egyeduralkodó, számtalan gyermek anyja egy olyan

világban, ahol az idő nem létezik. Nincs hiány zsákmányban, nincsenek ínséges idők. Két lábon járó alakok a horizonton, de csak ritkán láthatók, és sosem jönnek közelebb. A rokonok viszont olykor-olykor benéznek. Erdőlakó agkorok, fehér bendálok, sárga szőrű az'togok a messzi délvidékről – nevek, amelyek mindörökre beleégtek Baaljagg halhatatlan elméjébe... Végtelen suttogás azoktól az ayáktól, akik csatlakoztak a T'lan Imassokhoz akkor, ott, a Gyülekező idején. Egy egészen másféle halhatatlanság története...

Az éber, magányos Baaljagg szeme többet látott a világból, mint bárki is gondolta volna. Végül aztán megérkezett az ajándék, a tépett lélek a sajátja mellé, aztán egybeolvadt a kettő. Ebből azonban újra fájdalom és veszteség érzése támadt. A bestia most keresett... *valamit.* Valamiféle... *jóvátételt.*

Mit kérdeznél tőlem, farkas? Nem, nem is tőlem – nem engem kérdezel, igaz? A társamtól, a halhatatlan harcostól szeretnél valamit. Onos T'oolantól. Őt vártad, amíg Irigy Hölgy társaságában kóboroltál. És Garath? Újabb titok... majd máskor...

Tok pislogott, feje megrándult, ahogy a gondolatkapcsolat megszakadt. Baaljagg ott aludt mellette. Szédülten, reszketve körülnézett. Tucatnyi lépésre tőle Túl állt, felé fordulva, néhány nyúltetemmel a vállán.

Ah, Beru bocsásson meg! Nem megmondtam? Túl puhány vagyok én ehhez a világhoz, és a történelemben felgyülemlett tragédiákhoz.

– Mit? – kérdezte Tok rekedt hangon. – Mit akar tőled ez a farkas, T'lan Imass?

A harcos oldalra hajtotta a fejét.

– A magánya végét, halandó.

– Adtál... adtál neki választ?

Túl elfordult, és a földre dobta a vadnyulakat. Amikor megszólalt, hangjából a felderítő megdöbbentő fájdalmat érzett ki.

– Nem tehetek érte semmit.

A hideg, érzelemmentes tónus eltűnt, és Tok most az egyszer bepillanthatott a ráncos halotti maszk mögé.

– Korábban sosem hallottam fájdalmat a hangodban, Túl. Nem gondoltam...

– Rosszul hallottad – vágott közbe a T'lan Imass, ismét a megszokott fahangon. – Befejezted a nyilak készítését, Ifjabb Tok?

– Igen, pont úgy, ahogy mutattad. Készen vannak, a tizenkét legrondább nyíl, amit valaha is szerencsém volt birtokolni. Köszönöm, Túl. Nevetségesek, de büszke vagyok rájuk.

Túl vállat vont.

– Jó szolgálatot tesznek majd.

– Remélem, igazad lesz – felkelt. – Elkészítem az ételt.

– Az Szenu feladata.

Tok a T'lan Imassra sandított.

– Ugye, nem kezded te is? Ők szegulák, Túl, és nem szolgák. Amikor Irigy Hölgy nincs itt, útitársként fogom kezelni őket, akiknek a társaságát megtiszteltetésnek érzem – felsandított és látta, hogy a két harcos őt bámulja. – Még akkor is, ha nem is állnak velem szóba.

Átvette a nyulakat, majd leguggolt a tűz mellé.
– Mondd csak, Túl – kezdte, miközben nekilátott, hogy megnyúzza az első nyulat –, amikor kint jársz vadászni... láttad már más utazók nyomát? Teljesen egyedül vagyunk ezen a Lamatath-síkságon?
– Nem láttam más emberek jelenlétére utaló jeleket, Ifjabb Tok. Bhederincsordákat, antilopokat, farkasokat, prérifarkasokat, rókákat, nyulakat, néha prérimedvéket láttam. Zsákmánymadarakat és zsákmányoló madarakat. Különböző kígyókat, gyíkokat...
– Szép választék – motyogta Tok. – De akkor miért van az, hogy ahányszor körbenézek, soha nem látok semmit? Semmit. Sem állatokat, sem madarakat, semmit soha.
– A síkság hatalmas – felelte Túl. – És itt van a Tellann Üreg is, amelynek ereje körbevesz, bár ez jelenleg nagyon gyenge. Valaki elszívja az életerőmet, szinte teljesen kimerülök tőle. Erről ne is kérdezz, nem tudok többet mondani. A Tellann ereje többé-kevésbé elbizonytalanítja a halandó állatokat. Azonban egy csapat aya'tog – sárga szőrű farkas – a nyomunkban jár. Egyelőre még bátortalanok. Lehet, hogy később úrrá lesz rajtuk a kíváncsiság.
Tok tekintete ismét Baaljaggra tévedt.
– Ősi emlékek.
– Emlékek a jégben – a T'lan Imass sötét, árnyas tekintete a malazára szegeződött. – Ebből és korábbi szavaidból arra következtetek, hogy történt valami... lélekkapocs közted és az aya között. Hogyan lehetséges ez?
– Nem vagyok tudatában semmiféle lélekkapocsnak – felelte Tok, aki közben továbbra is az alvó farkast bámulta. – Látomásokkal... ajándékozott meg. Azt hiszem, megosztotta velem az emlékeit. Hogyan? Nem tudom. Érzelmek jöttek az emlékekkel, elegendő érzelem ahhoz, hogy sírva fakadjak – egy pillanat múltán ismét a kezében lévő, félig csupasz lénnyel kezdett foglalatoskodni.
– Minden ajándéknak ára van.
Tok elfintorodott és elkezdte kibelezni a nyulat.
– Ára. Igen, ez így van. Kezdem elhinni a régi közmondást: a valódi látás képességéhez el kell veszíteni a fél szemünket.
– Hogyan veszítetted el a szemed, Ifjabb Tok?
– Egy lepattanó szikladarab volt a Hold Szülöttéből; a halálos eső, a vérfürdő kellős közepén.
– Kő.
Tok bólintott.
– Kő – aztán ledermedt és felnézett.
– Obeliszk – mondta Túl. – A Kunyhók ősi Asztalában Menhírként volt ismeretes. Kő érintett, halandó – *chen're aral lich'fayle* – ott, a szemöldöködön. Új nevet adok neked. Aral Fayle.
– Nem emlékszem, hogy új nevet kértem volna tőled, Túl.
– A neveket nem kérésre adják, halandó. A nevet ki kell érdemelni.
– Huh, ez olyan, mintha a Hídégetők mondták volna.
– Ősi szokás ez, Aral Fayle.

A Csuklyás szakállára!

– Rendben! – csattant fel. – Csak azt nem értem, ugyan mivel érdemeltem én ki bármit is...

– A Káosz Üregébe küldtek, halandó. Túlélted, ami már önmagában is különleges esemény, és a Hasadáshoz vezető úton lassan továbbutaztál. Aztán a Bánat Kapujában ott kellett volna ragadnod, ehelyett az kiköpött téged. Kő vette el egyik szemed világát. Aztán itt van még az aya is, aki téged választott lelki társául. Baaljagg különleges megtiszteltetésben részesített téged, Aral Fayle...

– Nekem mégsem kell új név! A Csuklyás szakállára! – poros, régi páncélja alatt rettenetesen izzadt. Kétségbeesetten kutatott kiút után, hogy végre elterelhesse magáról a beszélgetés témáját. – Különben is, mit jelent a tiéd? Onos T'oolan – ez mit jelent?

– Az „Onos" azt jelenti: „klán nélküli ember". A „T" töröttet jelent. „Ool" azt jelenti, „fátylas, eltakart", míg a „lan" palát jelent. A T'oolan egyben: „hibás kő".

Tok egy percig meredten nézte a T'lan Imasst.

– Hibás kő?

– Több jelentése is van.

– Gondoltam.

– Egyetlen darabból több szilánk is készül, mindegyik más és más célból. Ha a kő szívében kristályerek, csomók találhatók, akkor képtelenség megmondani előre, milyen szilánkok lesznek belőle. Minden egyes csapás számtalan haszontalan szilánkot is létrehoz: repedt, törött darabkákat. Haszontalanokat. Így volt ez a családban is, ahol születtem. Rossz szilánkok, rossz csapásokból.

– Túl, én nem látok benned hibákat.

– A tiszta palában minden kvarcszem kapcsolódik. Mind egy irányba fordul. A céljuk is közös. A kéz, amely ilyen palával dolgozik, magabiztos lehet. Én Tarad klánjába születtem. Tarad rosszul döntött, hogy belém fektette bizalmát. Tarad klánja már nem létezik. A Gyülekezőn Logrost választották meg, hogy vezesse az Első Birodalom klánjait. Úgy hitte, hogy húgom, aki Csontvető, ott lesz majd a szolgálói között. Kilava megtagadta a részvételt a rituáléban, így a Logros T'lan Imassok meggyengültek. Az Első Birodalom elbukott. Két fivérem, T'ber Tendara és Han'ith Iath vadászokat vezettek északra, és sosem tértek vissza. Ők is elbuktak. Első Bajnoknak választottak, mégis elhagytam a Logros T'lan Imassokat. Egyedül járok, Aral Fayle, és ezzel a lehető legnagyobb bűnt követem el, amit csak a népem ismer.

– Várj egy percet – ellenkezett Tok. – Azt mondtad, hogy a Második Gyülekezőre mész... vagyis visszatérsz a népedhez...

A halhatatlan harcos nem felelt. Tekintete lassan észak felé fordult. Baaljagg felkelt, nyújtózkodott egy kicsit, aztán Túl oldalára ügetett. A hatalmas állat leült, és mozdulatlanul szemlélődött, együtt a harcossal. Ifjabb Tok hátán végigfutott a hideg. *A fenébe is, mibe keveredtünk?* Szenura és Turulra pillantott. A két szegula őt bámulta.

– Ha jól értem, éhesek vagytok. Látom, hogy már türelmetlenül várjátok a vacsorát. Ha gondoljátok, talán...

Harag.
Hideg, halálos.
Nem emberi.

Tok hirtelen valahol máshol találta magát, és ismét egy állat szemével látott – ezúttal azonban az állat nem az aya volt. A képek nem a múltból származtak, hanem a jelenből; azt látta, ami éppen történt, rengeteg emlékkel a háta mögött. Egy perc múlva teljesen eltűnt a saját énje, elsöpörték azt egy másik lény gondolatai.

Oly rég volt már, hogy a tudatom... szavakban tudatosult bennem. Régen voltam ennyire tudatomnál.

De most már késő.

Izmai rángatóztak, vér szivárgott belőlük a tépett bundán át. Sok-sok vér áztatta alatta a talajt, s a fű is összeragadt tőle. A vére lassan szivárgott lefelé a dombról.

Lassacskán visszatér oda, ahonnan indult. Most találtam magamra, éppen a legvégén. S az emlékek feléledtek...

Az utolsó napok – oly réginek tűntek – kaotikusan alakultak. A rituálé váratlanul és visszafordíthatatlanul elszabadult. A Lélekvesztettet magával ragadta az őrület. Az őrület fajtája erősebbjét szétszaggatta, az egységet feldarabolta, a hatalom vad lett, vérszomjas – megszülettek a Szétszéledtek. A Birodalom széttépte saját magát.

De ez már rég volt, nagyon rég...

Én Hamis vagyok – sok néven ismernek. Hamis, a Nyár Tigrise, a Háború Karma, Néma Vadász... Ott voltam a végkifejletnél, egyike voltam a kevés túlélőnek, amikor a T'lan Imassok végeztek velünk. Brutális, de kegyes mészárlás volt. Nem volt más választásuk – ezt most már belátom, bár egyikünk sem készült fel annak idején a megbocsátásra. Akkor nem. A sebek túl frissek voltak.

Istenem, egy egész Üreget téptünk darabokra azon a távoli kontinensen. A keleti területet olvasztott kővé változtattuk, ami csak lassan hűlt ki, s azután olyan anyag lett belőle, ami ellenáll a varázslatnak. A T'lan Imassok ezrei áldozták magukat, hogy kiirtsák a rákos burjánzást, amivé lettünk. Ez volt a vég, az ígéretes kezdet vége, a dicsőség vége. Az Első Birodalom vége. Dölyfösen, ostobán, magunknak akartuk azt a nevet, ami jogosan a T'lan Imassoké volt...

Mi, a pár túlélő, elmeneköltünk. Ryllandaras, öreg barátom – összevesztünk, megvívtunk, aztán egy másik kontinensen ismét megvívtunk. Ő jutott a legtovább, módot talált rá, hogy uralja képességeit – Lélekvesztett és Szétszéledt is volt egyszerre. Fehér farkas, az'tog, agkor... És a másik társam, Messremb – vajon hová tűnhetett? Jó lélek volt, rajta is úrrá lett az őrület, ám hűséges, olyan hűséges maradt...

Előddé válás. Kemény érkezés – az Első Bajnokok. Sötét, kemény élet.

Emlékszem egy füves rétre, amely felett már alkonyodott az ég. Egy farkast láttam a távoli hegygerincen – fél szeme volt csak, s az úgy világított, akár egy kis hold. Ez az egyetlen, furcsa emlék tér most vissza a fejembe, élesen, akár a karmom. De miért?

Több ezer éve bolyongok ezen a földön, mélyen elmerültem az állati létben, s emberi emlékeim egyre halványabbak és halványabbak lettek. De mégis... ez a kép, a farkas képe, most hirtelen élesen visszatért...

Hamis vagyok. Emlékeim sebesen térnek vissza hozzám, de közben a testem hűl, egyre csak hűl.

Napokig követte a titokzatos állatot, hajtotta őt a kíváncsiság. Ismeretlen volt a szag – halál és alvadt vér aromája keveredett benne. Félelmet nem érzett, csak pusztítani akart, hiszen már régóta csak ezt tette – ellenállást szinte sosem tapasztalt. A fehér farkas már évszázadokkal ezelőtt eltűnt a ködben, meghalt, vagy ha nem, hát az sem számított sokat. Hamis ledobta őt egy sziklaperemről, látta, ahogy a farkas pörögve eltűnik a sötét mélységben. Azóta nem találkozott említésre méltó ellenféllel. A tigris arroganciája legendás volt – nagy önbizalma nem volt alaptalan.

A négy K'Chain Che'Malle elhátrált tőle. Hideg közönnyel várták a tigrist.

Beléjük téptem. Húsukat szakítottam, csontjukat törtem. Egyet a földre vittem, belemélyesztettem agyaraimat élettelen nyakába. Még egy pillanat, még egy szívverésnyi idő elég lett volna, hogy csak hárman maradjanak.

Közel jártam...

Hamis a földön feküdt, és tucatnyi sebből vérzett, nagyon is halandó módon. Valójában, már régen meg kellett volna halnia, de ő kitartott. Az állati erő, amellyel az életbe kapaszkodott, vak gyűlöletből fakadt. A négy K'Chain Che'Malle otthagyta őt vérbe fagyva – tudták, hogy úgysem kelhet már fel többé, és nem adták meg a kegyelemdöfést.

A Nyár Tigrise ernyedten hevert a füvön, és üvegesedő tekintettel figyelte a távolodó K'Chain Che'Mallékat. Elégedetten látta, amint az egyik támadó kis bőrdarabon lengedező karja a földre hullott – de a lény hátra sem nézett, csak ment tovább, félkarúan.

Aztán, amikor a halhatatlan vadászok a gerincre értek, megvillant a szeme. A fű közül karcsú, fekete alak emelkedett a támadók közé. Az erő fekete árként csapott le. Az első K'Chain Che'Malle azonnal elesett.

A csata áttért a domb túloldalára, Hamis látókörén kívülre, de a tigris a távozó élet dobolása mellett hallotta, hogy a harc folytatódik. Elkezdte magát húzni előre, centiről centire.

A domb túloldaláról egy perc múlva már egy pisszenés sem hallatszott, Hamis azonban tovább araszolt, vastag vércsíkot hagyva maga után. Borostyánszín szeme a gerincre szegeződött, élni akarása már csak állati makacsság volt, amely abból fakadt, hogy nem hitt a vereségben, a végben.

Láttam már ilyet. Antilopoknál. Bhederineknél. Akaratos tagadás, értelmetlen küzdelem, menekülési vágy, miközben a nyaki érből áradó vér megtölti a számat. A lábak rángatóznak, mintha a zsákmány még futna, menekülne – közben pedig már neki is látok az evésnek, láttam már ilyet, és most már értem is.

A tigris szégyelli magát a zsákmánya emlékei láttán.

Már elfelejtette, miért is akart annyira feljutni a gerincre – csak azt tudta, hogy fel kell oda jutnia, hogy lássa, mi van a domb mögött.

Mi van a domb mögött? Igen. A nap már alacsonyan jár. A töretlen, végtelennek tetsző füves puszta hullámzik az alkonyatban. Egy utolsó pillantás a vad természetre, mielőtt átlépnék Csuklyás átkozott kapuján.

Karcsú, izmos és sima bőrű nő jelent meg előtte. Alacsony volt, de nem törékeny, vállán egy párduc bőrét viselte, kócos, fekete haja csillogott a lemenő nap fényében. Szeme mandulavágású volt, és olyan borostyánszínű, mint Hamisé. Arca szív alakú volt, erősen csontos.

Vad istennő, miért szorul össze a szívem a látványodtól?

A nő odalépett hozzá, leült, felemelte és az ölébe vette a tigris fejét. Apró kéz simogatta el a vért és a habot a haldokló szeme sarkából.

– Elpusztultak – mondta az ősi nyelven, az Első Birodalom nyelvén. – Nem volt nehéz munka – nagyon meggyengítetted őket, Néma Vadász. Igazából elég volt egy kis legyintés, és darabokra estek.

Hazug.

A nő elmosolyodott.

– Voltam már a közeledben, Hamis, ám nem mertem közeledni. Eszembe jutott, milyen tomboló volt a haragod, amikor annyi évvel ezelőtt elpusztítottuk a birodalmad.

A *harag már régen lecsendesedett, Imass. Csak azt tettétek, amit muszáj volt. Meggyógyítottátok a sebeket...*

– A T'lan Imassok ezért nem zsebelhetik be a dicsőséget. Mások is részt vettek a széttört Üreg helyreállításának munkájában. Mi nem is tettünk mást, csak leméşzároltuk a fajtádat – már azokat, akiket megtaláltunk. Ez a mi egyetlen szakterületünk.

A gyilkolás.

– Igen, a gyilkolás.

Nem tudok visszatérni az emberi alakomba. Nem találom azt magamban.

– Túl sok idő telt el, Hamis.

Most meghalok.

– Igen. A gyógyításhoz sajnos nem értek.

A tigris magában elmosolyodott: *Nem, csak a gyilkoláshoz.*

– Csak a gyilkoláshoz.

Akkor vess véget a szenvedésemnek, kérlek.

– Most az ember beszél belőled. Az állat sosem kérne ilyesmit. Hová lett a ravaszságod, Hamis? Hová lett az éles eszed?

Kigúnyolsz?

– Nem. Itt vagyok, te is itt vagy. De mondd csak, ki ez a harmadik jelenlévő?

Harmadik?

– Ki szabadította ki az emlékeidet, Hamis? Ki hozta vissza emberi énedet? Évszázadokon át állat voltál, állati aggyal. Ha eddig eljut valaki... innen már nincs visszaút. Mégis...

Mégis itt vagy.

– Amikor életed ebben a világban megszűnik, Hamis, azt gyanítom, hogy nem a Csuklyás birodalmába kerülsz majd, hanem... máshová. Nem mondhatok semmi biztosat. De megéreztem az ébredéseket. Egy Ősi Isten ismét aktív – talán pont a legősibb, mind közül. Megtette a megfelelő lépéseket. Kiválasztották az alkalmas

halandókat, és előkészítik őket. Miért? Mit keres ez az Ősi Isten? Nem tudom, de azt hiszem, hogy az események mögött igen komoly veszedelem húzódhat. Azt gondolom, hogy a játszma, amely nemrég kezdődött, igen sokáig húzódik majd.

Új háború?

– Nem te vagy a Nyár Tigrise? Ebben a háborúban az Ősi Isten megítélése szerint, rád is szükség lesz.

Hamis gondolatban elmosolyodott.

Rám sosem volt szükség, T'lan Imass.

– Változások következnek. Úgy fest, ez mindannyiunkat érinti.

Ah, akkor hát ismét találkozhatunk? Örülnék neki. Szeretnélek újra látni, de az éjsötét párduc bőrében...

A nő mély torokhangon felnevetett.

– Tehát az állat ismét felébredt. Ég veled, Hamis.

A nő az utolsó pillanatban meglátta azt, amit a tigris már csak érzett. Sötétség ereszkedett le rá, látómezeje összeszűkült. Látása... két szemről... egyre csökkent.

Fél szem. Az éj lassan leszállt a füves pusztára, a hatalmas Lélekvesztett tigris a zsákmányul ejtett, félig elfogyasztott ranagbika mellett feküdt. Hideg, kihívó tekintete még egyszer, utoljára felvillant. Minden... olyan régen történt...

Aztán sötét lett.

Egy kesztyűs kéz erősen arcon csapta. Ifjabb Tok vonakodva kinyitotta fél szemét, és Szenu festett maszkját látta maga fölött.

– Furcsa időpontot választottál az alvásra – mondta a szegula színtelen hangon, aztán felegyenesedett, és arrébb lépett.

A levegőben sülő hús édes szaga terjengett. Tok nyögve az oldalára gördült, aztán lassan felült. Emlékhangok visszhangzottak a fejében, és végtelen szomorúság, félig megfogalmazott megbánás, végül az utolsó, hosszú lehelet. *Istenem, ne legyen több látomásom. Könyörgök.* Próbálta összeszedni magát, körülnézett. Túl és Baaljagg meg sem mozdultak, amióta elaludt; mindketten mozdulatlanul és – Tok ezt csak most vette észre – feszülten figyeltek észak felé. Úgy hitte, tudja is, hogy kit várnak.

– Már nincs messze – mondta a férfi. – Gyorsan közeledik – az éjszakával, s ahogy a nap lemegy, egyre gyorsul. Halálos méltóság; ősi, milyen ősi szempár.

Túl megfordult.

– Mit láttál, Aral Fayle? Merre jártál?

A malaza feltápászkodott.

– Beru vigyázzon ránk, éhes vagyok. Elég éhes ahhoz, hogy akár nyersen is felfaljam azt az antilopot. – Nagy levegőt vett: – Hogy mit láttam? Tanúja lehettem, T'lan Imass, Hamis halálának. Errefelé Trake néven is ismert, ő a Nyár Tigrise. Hogy hol történt? Innen északra. Nem messze. És nem, nem tudom, hogy miért.

Túl egy percig hallgatott, aztán csak bólintott.

– Chen're aral lich'fayle. A Menhír az emlékek őrzője – hirtelen visszafordult észak felé, Baaljagg is felkelt, s felborzolta a szőrét.

A párduc, amelyről Tok tudta, hogy jön, végre megjelent: kétszer olyan hosszú volt,

mint egy ember magassága, szeme csaknem egy magasságban volt Tokéval, kékesfekete szőre csillogott. Előtte fűszeres fuvallat érkezett, majd az alak elhomályosodott, elsötétedett. Egy alacsony asszony állt előttük, aki egyenesen Túl szemébe nézett.

– Szervusz, fivérem.

A T'lan Imass lassan biccentett.

– Szervusz, húgom.

– Nem öregedtél valami szépen – jegyezte meg a nő. Előrelépett. Baaljagg hátrált.

– Te viszont igen.

A nő elmosolyodott, és ettől átlagosnak mondható arca hihetetlenül megszépült.

– Kedves vagy, Onos. Látom, egy halandó aya a társad.

– Olyan halandó, mint te, Kilava Onass.

– Valóban? Biztosan fél az én fajtámtól, igaz? Nem baj, gyönyörű állat – kinyújtotta a kezét.

Baaljagg közelebb merészkedett.

– Imass vagyok – morogta a nő. – Igen, az vagyok, de hús-vér. Mint te. Most már emlékszel?

A hatalmas nőstény farkas lehajtotta a fejét, és Kilavához ügetett. Nekinyomta vállát az asszonyénak, aki az állat bundájába fúrta az arcát, és felsóhajtott:

– Micsoda váratlan meglepetés – suttogta.

– Több annál – mondta Ifjabb Tok.

Amikor a nő ránézett, Tok érzékiséget látott a szemében, de olyan természetes volt ez a kisugárzás, hogy a felderítő azonnal tudta: ez csak annyira szól neki, amennyire bárki másnak, akire a nő ránézett. *Ilyenek voltak valaha a T'lan Imassok, még a rituálé előtt. Ilyenek is maradtak volna, ha Kilavával egyetemben, a többiek is elutasítják a rituálé hatalmát.* Percnyi szemlélődés után a szempár összeszűkült.

Tok bólintott.

– Láttalak téged kinézni Hamis szeméből – mondta a nő.

– Mindkettőből?

A nő elmosolyodott.

– Nem. Csak az egyikből, abból, amelyiket te már elvesztetted. Szeretném tudni, mit tervez az Ősi Isten... velünk.

A férfi megrázta a fejét.

– Nem tudom. Nem emlékszem rá, hogy találkoztam volna vele. Semmi suttogás vagy ilyesmi.

– Onos fivérem, ki ez a halandó?

– Aral Faylénak neveztem el, nővérem.

– És kőből készült fegyvert adtál neki.

– Igen. Nincs jelentősége.

– Számodra talán nincs...

– Nem szolgálok semmilyen istent – morogta Túl.

A nő szeme megvillant.

– Én talán igen? Ez nem a mi sorsunk része, Onos! Ugyan ki merne bennünket

manipulálni? Egy T'lan Imass Csontvető és a T'lan Imassok Első Kardja – külön úton. Nem kockáztatnák a haragunkat...

– Elég – sóhajtott fel Túl. – Te meg én nem egy úton járunk, nővérem. Sosem jártunk egyazon úton. Én a Második Gyülekezőre utazom.

A nő gúnyosan elhúzta a száját.

– Gondolod, hogy én nem hallottam a hívó szót?

– Ki hív bennünket? Tudod, Kilava?

– Nem, és nem is érdekel. Nem veszek részt rajta.

Túl felemelte a fejét.

– Akkor miért vagy itt?

– Ez az én dolgom.

Ő... engesztelést keres. A gondolat úgy röppent be Tok fejébe a semmiből, és tudta, nem is az ő gondolata, hanem az Ősi Istené. Az isten ekkor beszélni kezdett, szavai, akár a homokszemek, úgy peregtek Tok gondolatai közé:

– Jóvátenni egy régi bűnt, begyógyítani egy régi sebet. Találkozni fogtok megint, többször is. Ennek azonban nincs nagy jelentősége. Az utolsó találkozás lesz a legfontosabb, engem ez érdekel, de ez majd csak évek múlva esedékes. Ah, méltatlan hozzám ez a gyerekes türelmetlenség. Halandó, a Pannioni Látó gyermekei szenvednek. Módot kell találnod, hogy megváltsd őket. Nehéz lesz – elképzelhetetlenül nagy a kockázat –, de a Látó karjába kell téged hajtanom. Nem hiszem, hogy valaha is megbocsátasz majd nekem.

Tok küszködve az előtérbe nyomta saját kérdését:

– Meg kell őket váltani. Miért?

– Furcsa kérdés ez, halandó. Most a szánalomról és együttérzésről van szó. Az ilyen erőfeszítések mögött hihetetlen képességek szabadulhatnak fel. Egy álmodó ember mutatta ezt nekem, és hamarosan te magad is láthatod majd. Képesség...

– Szánalom – mondta Tok, akit szinte sokkolt az Ősi Isten váratlan távozása. Pislogott, és Túlt meg Kilavát látta maga előtt. A két T'lan Imass őt bámulta. A nő arca nagyon sápadt volt.

– A nővérem nem tud semmit a szánalomról – mondta Túl.

Tok csak bámult a halhatatlan harcosra, és próbálta felidézni magában, miről is volt szó a... látogatás előtt. Nem jutott eszébe semmi.

– Onos fivérem, mostanra rá kellett volna már jönnöd: minden változik – mondta Kilava lassan. Még egyszer végigmérte fivérét, és elmosolyodott, de mosolyában szomorúság bujkált. – Most megyek...

– Kilava – Túl előrelépett, csontjai halkan megzörrentek –, a rituálé szakított el téged a népedtől, az vágta el a vér kötelékét. Talán ez a Második Gyülekező...

A nő arca ellágyult.

– Drága fivérem, a hívó nem törődik velem. Régi bűnömet nem lehet jóvátenni. Különben is, az az érzésem, hogy nem azt kapod majd ettől a gyülekezőtől, amit vársz. De azért... köszönöm kedvességed, fivérem.

– Azt mondtam... nem járunk... egy úton – suttogta a halhatatlan harcos. Minden szó kész kínszenvedés volt neki. – Dühös voltam, nővérem... de ez egy régi harag.

Kilava...

– Régi harag, ez igaz. De igazad volt. Mi sosem jártunk egy úton. Múltunktól nem szabadulhatunk. Talán egy napon majd begyógyulnak közös sebeink. Ez a találkozás... reményt adott nekem – megsimogatta Baaljagg fejét, majd elfordult.

Tok csak nézte, ahogy a nő eltűnik a sötétben. Ismét csont zörgését hallotta. Megfordult és látta, hogy Túl térdre borult, és lehajtotta a fejét. A *halottaknak nincsenek könnyei, mégis...*

Tok habozott, aztán a halhatatlan harcoshoz lépett.

– Igaztalant állítottál, Túl – mondta.

Penge szisszenése hallatszott, és amikor megfordult, a malaza látta, hogy Szenu és Turul kivont karddal közelednek felé. Túl felemelte a kezét.

– Állj! Tegyétek el a fegyvert, szegulák. Nem érdekelnek a sértések, még akkor sem, ha egy barát illet velük.

– Nem sértésnek szántam – mondta Tok, és visszafordult a T'lan Imasshoz. – Csak megállapítottam. Mit is mondtál? Hogy elszakadt a vérségi kötelék. – Túl vállára ejtette a kezét. – Számomra egészen világos, minden jel arra mutat, hogy a kötelék nem szakadt meg. Még mindig létezik. Talán ebbe belekapaszkodhatnál, Onos T'oolan.

A T'lan Imass felemelte a fejét, s a csontsisak pereme alól előtűnt másik szemgödre is. *Istenem, csak nézem, és nem látok semmit. Ő néz és látja... mit lát?* Ifjabb Tok azon törte a fejét, mit mondhatna, mit tehetne még. A pillanat elhúzódott. Vállat vont, és a kezét nyújtotta.

Legnagyobb meglepetésére, Túl belekapaszkodott. A malaza küszködve felsegítette barátját, de közben megfeszült minden izma. *A Csuklyás vigyen el, ez a legnehezebb csontrakás, amit valaha is... mindegy, nem érdekes.*

Szenu törte meg a csendet, hangja határozottan csengett.

– Kőkard és Kőnyíl, gyertek. A vacsora már készen van.

Hát hogy a fenébe érdemeltem én ki mindezt? Onos T'oolan. És egy szegula tisztelete... Kétségtelen, hogy a csodák tekintetében ez az este viszi el a pálmát.

– Igazából csak két haldokló embert ismertem – szólalt meg Túl az oldalán. – Mindketten alábecsülték a képességeiket, és az első az életével fizetett ezért. Aral Fayle, barátom, ma éjjel elmesélem neked, miként bukott el Árva Végrehajtó.

– Biztos lesz tanulsága is a mesének – jegyezte meg Tok szárazon.

– Persze.

– Én meg azt hittem, hogy az estét csontok dobálásával töltöm majd Szenu és Turul társaságában.

– Gyere enni, Kőnyíl! – csattant fel Szenu.

Uh, a csudába, azt hiszem, kicsit túlzásba vittem a bizalmaskodást...

*

Vér öntötte el a csatornákat, nem is olyan régen. A nap és a szárazság poros feketén őrizte meg a folyamot, amely elég mély volt ahhoz, hogy teljesen eltakarja az alatta

húzódó köves utat, és amely lassan csordogált az öböl koszos vize felé.

Callowsban senki sem maradt életben. A nő a szárazföldi úton közeledett a város felé, és a kapun kívül látott máglyák mérete alapján úgy tippelte, legalább harmincezren estek áldozatául a vérfürdőnek. Garath előreügetett, át a kapu íve alatt. A nő kicsit lassabb tempóban követte.

A város valaha gyönyörű volt. Rézkupolás templomok, minaretek, romantikusan kanyargó kis utcácskák, virágokkal tömött balkonok jellemezték. Gondoskodó kezek híján a növények barnába, feketébe fordultak. Irigy Hölgy talpa alatt száraz levelek zörögtek, ahogy a főutcán sétált. Kereskedőváros, iparosok paradicsoma. Számtalan hajó árboca látszott elöl, a kikötőben – mind mozdulatlanul álltak, ami annyit jelentett, hogy minden hajót meglékeltek, és a kikötő iszapjába süllyesztettek.

Csak tíz nap telt el a mészárlás óta, nem több. Még érezte Csuklyás leheletét, a meglepett sóhajt a nem várt ajándék láttán – de ebbe enyhe bizonytalanság is vegyült. *Nyugtalan vagy, drága Csuklyás. Ez valóban nincs így rendben...*

Garath magabiztosan vezette előre – tudta, hogy így lesz. Ősi, szinte teljesen elfeledett sikátorban vonultak, ahol a macskakő helyenként besüllyedt, megrepedezett – bár ez a rárakódott évtizedes mocsoktól alig látszott. Alacsony, pici házba tartottak, amelynek alapköveit sokkal szebben faragták ki, mint a fal többi tégláját. Bent egyetlen helyiség volt csupán, nádszőnyeggel, alatta pedig hajópadlóval. A bútorzat szegényes és ütött-kopott volt, a tűzhelyen a bronztálban ételmaradék rothadt. A tűzhely egyik oldalán egy gyermekjáték hevert.

A kutya a kis szoba közepén körözött.

Irigy Hölgy is odalépett, és félrerúgta a nádszőnyeget. Nem volt csapóajtó. A lakóknak fogalmuk sem volt, hogy mi fekszik az otthonuk alatt. A nő megnyitotta Üregét, elhúzta kezét a padlódeszkák felett, és nézte, ahogy azok porrá omlanak, s kerek lyuk marad utánuk. A sötétségből áporodott, sós szellő érkezett.

Garath a lyuk szélére ügetett, majd eltűnt a sötétben. A nő egy pillanat múlva már hallotta is lentről a kutyakörmök kopogását.

Irigy Hölgy felsóhajtott és követte a kutyát.

Lépcső persze nem volt, de Ürege segítségével Irigy Hölgy lassan érkezett a kövezetre. Megerősített látással körbenézett, majd megdermedt. A templom csupán ebből az egyetlen helyiségből állt, négyszögletes volt, valaha alacsony mennyezettel, de a tető persze már régen eltűnt a gerendák fölül. Nem volt oltárkő, de a Hölgy pontosan tudta, hogy ennek a bizonyos Ősi Istennek a templom egész padlózata áldozati oltárként szolgált. *Régen, a véres időkben...*

– El tudom képzelni, mi ébreszthette fel neked ezt a helyet – mondta Garathnak, aki leheveredett, és csak percekre járt már az elalvástól. – Az a sok vér, ami leszivárgott, és csak csöpög, csöpög az oltárodra. Bevallom, a darujhisztáni rezidenciád sokkal jobban tetszik. Nagyobb, szinte már méltó arra, hogy belépjek oda. De ez... – elfintorodott.

Garath lehunyt szemmel megrándult.

Üdvözöllek, irigy Hölgy.

– Hívó szavad meglepően zavarosan hangzott, K'rul. A Matróna és halhatatlan

vadászainak műve ez? Ha igen, akkor teljesen feleslegesen rángattál ide. Tisztában vagyok a képességeikkel.

Irigy Hölgy, lehet, hogy ez az isten nyomorék és meg van láncolva, de sohasem teljesen egyértelmű, hogy mire készül. Ez a játszma mesteri osztással kezdődött. Semmi sem úgy van, mint ahogy azt elhiteti velünk, és pont olyan kegyetlenül bánik tudatlan szolgálóival, mint ellenségeivel. Itt van mindjárt a Pannioni Látó. Ami Callowst illeti, a halál a tenger felől érkezett. Egy Üregben megzavarodott flotta keze által. Hidegvérű, kegyetlen gyilkosok jöttek. Keresnek, mindig csak keresnek, most a világ óceánjait kutatják.

– Mit keresnek, ha szabad kérdeznem?

Méltó ellenfelet, se többet, se kevesebbet.

– És van ezeknek a veszedelmes tengeri gyilkosoknak nevük is?

Egyszerre csak egy ellenféllel foglalkozz, Irigy Hölgy. Légy türelmesebb!

A nő karba tette a kezét.

– Te kerestél meg engem, K'rul, és biztos lehetsz benne, hogy én aztán nem akartam veled többet találkozni. Az Ősi Isteneknek vége, és ez szerintem helyes is – apám, Drakonusz sem kivétel. Társak voltunk talán kétszázezer évvel ezelőtt? Szerintem nem, bár az emlékeim kétségkívül homályosak. Persze nem voltunk ellenségek, ezt elismerem. De barátok? Szövetségesek? Azok egészen biztosan nem. Most mégis itt vagy. Összegyűjtöttem a te tudatlan szolgálóidat, ahogy kérted. Van fogalmad róla, mennyi energiámba kerül féken tartani a szegulákat?

Ah, igen – hol is van a harmadik?

– Ájultan fekszik a várostól fél mérföldre. Életbevágó volt, hogy elhozzam a T'lan Imass közeléből. Az istenek tudják, nem a jó társaság miatt vonszoltam idáig sem magammal. Nem értettél meg, K'rul. A szegulákat *nem lehet irányítani.* Nem is tudom, mitől féljek igazán, ezzel a három rettenetes harcossal kapcsolatban. Mok ki fogja hívni Túlt. Jegyezd meg, amit mondok! Bár engem valahol izgat ez a probléma – micsoda összecsapás lesz! Mindegy, gondolom, bármelyikük esik is el, az rosszul fogja érinteni az érdekeidet, és keresztülhúzza a számításaidat, K'rul. Tudod, az Első Bajnokot Turul majdnem legyőzte. Mok apróra fogja szeletelni...

K'rul halk nevetését hallotta a fejében.

Remélhetőleg ez nem következik be addig, míg Mok és a fivérei be nem verekszik magukat a Pannioni Látó tróntermébe. Egyébként Onos T'oolanban több rejtőzik, mint gondolod, Irigy Hölgy. Hagyd őket harcolni, ha Mok kihívja. De gyanítom, hogy a Harmadik meglep majd téged az... önuralmával.

– Önuralom? K'rul, áruld el nekem, számítottál rá, hogy a Szegula Első olyan magas rangú valakit küld a büntetőseregében, mint a Harmadik?

Bevallom, nem. Erre a feladatra, hogy két frontra osszuk a Látó seregét, bőven elég lett volna három- vagy négyszáz Tizenegyedik Szintű újonc. Ez elég kényelmetlenséget okozott volna a Látónak, aki kénytelen lett volna elvonni seregének egy részét a közeledő malazák elől. De a Második hiányzik, Mok ereje pedig növekszik – az Elsőnek kétségkívül megvolt az oka, hogy így döntsön.

– Még egy utolsó kérdést. Miért teszek én egyáltalán neked szívességet?

Most is olyan kötekedő vagy, mint régen. Rendben van. Legutóbb hátat fordítottál az ügynek, amikor szükség lett volna rád. Ez elszomorított engem, de szerencsére elegen voltunk ahhoz, hogy leláncoljuk az idegen istent – bár az ár, amit fizettünk, sokkal kisebb lett volna, ha te is ott vagy. De a Nyomorék Isten még leláncolva sem nyugszik. Végtelen, elviselhetetlen fájdalomban él, szétzúzva, összetörve, de még ebből is erőt kovácsolt magának. Haragja hajtja, és a bosszúvágy...

– Azok a bolondok, akik legyőzték, már rég halottak, K'rul. A bosszú csak kifogás. A Nyomorék Istent a becsvágy hajtja. Rothadó, összetört szívében bizony hatalomvágy lakozik.

Talán igen, talán nem. Ahogy *a halandók mondják, idővel megtudjuk. A lényeg az, hogy a leláncoláskor elhessegetted hívó szavamat, Irigy Hölgy. Ezúttal nem maradhatsz ki az ügyből.*

– Igazán? – a nő elhúzta a száját. – És ugyan mióta vagy te az én gazdám, mi? K'rul, mióta...

Képek villantak az agyában, megingott. Sötétség. Aztán káosz jött, vad, fokuszálatlan erő, egy értelem nélküli univerzum, semmi vezetés, semmi jelentés. Egységek röpködtek keresztül a káoszon. Elvesztek, rettegtek a születő fénytől. Aztán valami kiélesedett – fájdalom csapott le, mintha felvágták volna a csuklóját, forróság öntötte el –, és kegyetlenül hirtelen megérkezett a rend. Létrejött a szív, s ez pumpálta a vért egyenletes tempóban. A szívnek két kamrája volt – Kurald Galain, a Sötétség Anyjának Ürege, és Starvald Demelain, a... Sárkányok Ürege. A vér pedig, amely maga volt a hatalom, ereken, vércsatornákon áramlott szét az egész szervezetben. A következő gondolattól Irigy Hölgy hátán végigfutott a hideg. Az erek, a vénák – maguk az Üregek.

– Ki teremtette mindezt? – suttogta. – Ki?

K'rul felelt:

Drága Hölgy, tudod te is a választ, és átkozott legyek, ha megkönnyítem neked ennek a tudatosítását. Varázslónő vagy. A Fény Vad Loboncára, a hatalmad a lelkem véréből táplálkozik, és ebben az ügyben most azt fogod csinálni, amit mondok!

Irigy Hölgy újabb lépést hátrált – a vízió hirtelen eltűnt, s ő szédülten pislogott maga elé. Szíve hevesen dobogott, nagy levegőt vett.

– Ki tudja az... igazat, K'rul? – *Azt, hogy amikor az Üregekben járkálunk, akkor a te húsodban vagyunk. Azt, hogy amikor Üregünk erejéből merítünk, akkor a te véredet szívjuk.* – Ki tudja?

Fürkész Anomander, Drakonusz, Osric és még páran. Mostantól te is közéjük tartozol. Bocsáss meg, Irigy Hölgy, távol áll tőlem a zsarnokiság. Jelenlétem az Üregekben mindig is passzív volt, tehát te is azt teheted, amit csak akarsz, mint minden más lény, aki halhatatlan véremben úszik. Erőszakosságomnak most is csak egy oka van. Ez a Nyomorék Isten, ez az idegen, aki másik birodalomból jött... Irigy Hölgy, én félek.

A nő e szavak hallatán szinte reszketni kezdett.

K'rul folytatta:

Ostobán elveszítettünk néhány szövetségest. A legnagyobb veszteség Dassem Ultor

volt, aki belebetegedett, hogy Csuklyás a Láncoláskor elvette a leányát – ez nagy érvágás volt. Dassem Ultor, az Első Kard, újjászületve...

– Gondolod, hogy ha válaszoltam volna a hívásra, akkor Csuklyás nem viszi a lányt? – kérdezte halkan. – Más szóval, én vagyok a felelős Dassem Ultor elvesztéséért?

Erre a kérdésre csak maga Csuklyás adhatna választ, és ő valószínűleg hazudna nekünk. Dassem, a Bajnoka – Dessembrae – annyira megerősödött, hogy már-már hatalmasabb volt uránál. Kár lenne ezen rágódni, csak vonjuk le a következtetést: a passzivitás halálos következményekkel is járhat. Gondolj csak bele: Dassem bukása miatt egy halandó birodalom most a káosz szélére sodródott. Dassem bukása miatt az Árnyak Trónja új birtoklóra talált. Dassem bukása miatt... ah, mindegy. A dominósor szinte végtelen. De már megtörtént és kész.

– Mit szeretnél tőlem, K'rul?

Szükség van rád. Már megmutattam a veszedelem nagyságát. A Pannioni Domínium csak egy apró része az egésznek, de neked egyenesen a birodalom szívébe kell elvezetned a kiválasztottjaimat.

– És ha odaérünk? Felérek én az ott rejtőző erővel?

Talán, de nem biztos, hogy okos dolog lenne ezt az utat választani, Irigy Hölgy. Megbízom az ítélőképességedben, ebben az ügyben belátásod szerint kell majd döntened. Lehet, hogy úgy döntesz majd: elvágod a Birodalom szívében talált csomót. De az is lehet, hogy módot találsz majd annak feloldására, és ezzel felszabadíthatsz minden erőt, amely háromszázezer évvel ezelőtt rabságba esett.

– Rendben van, akkor hát majd azt tesszük, amit jónak látok. Micsoda öröm! Most már mehetek? Már úgy várom, hogy visszatérhessek a többiekhez, főleg Ifjabb Tokhoz! Cuki fiú, nem igaz?

Vigyázz rá nagyon, Hölgy. A Nyomorék Isten pont a sebeket, sérüléseket keresi a szolgáiban. Azon leszek, hogy távol tartsam Tok lelkét a Nyomorék Istentől, de kérlek, vigyázz rá te is. És... van még valami abban az emberben, valami... vadság. Meg kell várnunk ennek ébredését, hogy tudjuk, milyen a természete. Ja, és még egy dolog...

– Igen?

A csapatod már közel jár a Pannioni Domínium területéhez. Miután visszatérsz a többiekhez, nem szabad az Üreged segítségével gyorsítanod az utazásotokat.

– Miért?

A *Pannioni Domíniumban, Hölgyem, a vérem mérgezett. A mérget te le tudnád győzni, de Ifjabb Tok nem.*

Garath felébredt, felkelt és kinyújtóztatta tagjait. K'rul eltűnt.

– Óh, istenkém – suttogta a Hölgy, és hirtelen kiverte a víz. – Mérgezett. Az Alvilágra... vennem kell egy jó fürdőt. Gyere, Garath, szedjük fel a Harmadikat. Csókkal ébresszem fel?

A kutya ránézett.

– Dupla sebhely a maszkján, és egy rúzsozott száj lenyomata! Vajon akkor Negyedik vagy Ötödik lenne belőle? Mit gondolsz, hogyan számolják náluk az ajkakat? Egy felső, egy alsó, vagy a kettő jelent egyet? Derítsük ki.

*

Előttük a domb mögül por és sötét varázslat felhője emelkedett az ég felé.

– Lélekpajzs – kérdezte Fatalián –, szövetségeseink csapdája talán már be is zárult?

Itkovián elkomorodott.

– Nem tudom. Majd megtudjuk, amikor úgy gondolják, hogy megjelennek és értesítenek bennünket.

– Nos – morogta a katona –, az ott előttünk csata. Az elszabadított varázslatból ítélve, csúnya csata.

– Ezen nem vitatkozom – felelte a Lélekpajzs. – Lovasok, új formáció: fordított nyíl, fegyverek készenlétben! Ügetés, aztán ha már látjuk őket, azonnal megállunk!

A megfogyatkozott szárny formációba rendeződött és elindult előre. Itkovián úgy tippelte, hogy elég közel járhatnak a kereskedőúthoz. Ha a K'Chain Che'Mallék megtámadtak egy karavánt, akkor az utasoknak már befellegzett. Ha volt a karavánnal egy vagy két mágus is, akkor talán törhettek némi borsot a ragadozók orra alá a haláluk előtt. A feléjük sodródó kénes varázslatszag alapján Itkovián úgy tippelte, valami ilyesmi történhetett.

Ahogy közeledtek a gerinc felé, T'lan Imassok jelentek meg előttük – úgy tucatnyian lehettek, és a katonáknak háttal sorakoztak fel a dombtetőn. A Lélekpajzs úgy gondolta, hogy a többiek talán még a csatában vannak, amit ő még mindig nem lát. Megpillantotta Pran Chole Csontvetőt, és a halhatatlan sámán felé irányította új lovát.

Felértek a dombtetőre. A mágikus erőcsapások elcsendesedtek, a csatazaj elhalt.

Alattuk ott húzódott a karavánút. A megtámadott karaván két kocsiból állt, az egyik jóval nagyobb volt, mint a másik. Mindkettőt tönkretették, széttépték. Körülöttük deszkadarabok, plüss béléscafatok és ruhák hevertek a földön. Jobbra, egy alacsony kis dombon három alak feküdt, a föld fekete volt körülöttük. Egyikük sem mozdult. A hintók körül nyolc további utas hevert, de közülük is csak ketten voltak eszméletüknél – két fekete páncélzatú férfi, akik lassan feltápászkodtak a földről.

A Lélekpajzs ezen részletekkel csak egy rövidke pillanatig foglalkozott. Az öt K'Chain Che'Malle vadász szétmarcangolt holtteste között ugyanis több száz hatalmas, izmos farkas állt – az állatok szeme pont olyan mély gödörben ült, mint a T'lan Imassoké. Itkovián szemügyre vette a néma, félelmetes állatokat, és a Csontvetőhöz fordult.

– Ezek... a ti állataitok, jó uram?

A Csontvető vállat vont.

– Egy ideje nem járnak velünk. A T'lan Ayák gyakran csatlakoznak hozzánk, ám nincs közöttünk más kötelék... csak amit a rituálé teremtett – egy hosszú percig hallgatott, majd folytatta. – Azt hittük, elveszítettük őket. De úgy látszik, hozzájuk is eljutott a hívó szó. Háromezer éve már, hogy utoljára T'lan Ayán pihenhetett a szemem.

Itkovián a Csontvető szemébe – szemgödrébe – nézett.

– Csak nem boldogságot hallok a hangodban, Csontvető?
– De igen. És bánatot is.
– Bánatot miért? Ahogy elnézem, ezek a T'lan Ayák egyetlen veszteség nélkül legyőzték a K'Chain Che'Mallékat. Négy-ötszázan lehetnek... öt ellen. Gyors győzelem volt.
A Csontvető bólintott.
– A fajtájuk nagyon ügyes a nagy testű vadak leteperésében. Bánatom a kétes dicsőségből ered, halandó. Az Első Gyülekezésnél rosszul bántunk az ayákkal – kevesen voltak már akkor is –, és kegyetlen utat választottunk. Úgy döntöttünk, ostoba módon, hogy az ayákat is bevonjuk a rituáléba. Önző szeretetünkkel csak ártottunk nekik. Mindazt, ami miatt a hús-vér ayák büszke és dicső lények voltak, a rituálé elsöpörte. Most ők is olyanok, mint mi: halott héjak, amelyeket halott emlékek gyötörnek.
– Még halhatatlanul is van bennük tartás – mondta Itkovián. – Csakúgy, mint bennetek.
– A T'lan Ayákban van tartás, ez igaz. De a T'lan Imassokban? Nem, halandó. Bennünk nincs.
– Akkor hát ebben eltérő a véleményünk, Csontvető. – Itkovián a katonáihoz fordult. – Nézzétek végig az elesetteket!
A Lélekpajzs lelovagolt a dombról a két páncélos utashoz, akik éppen a nagyobbik kocsi maradványai mellett álldogáltak. Páncélingük cafatokban lógott róluk. Vér csordogált a sebeikből, s jelentős tócsába gyűlt már a lábuknál. Volt valami a két férfiban, ami nyugtalanította Itkoviánt, de elhessegette ezt az érzést. Amikor a Lélekpajzs odaért melléjük, a szakállas fickó odafordult hozzá.
– Üdvözöllek, harcos – mondta olyan akcentusban, amely Itkovián számára furcsán csengett. – Igazán hihetetlen dolgok történtek az imént.
Fegyelmezettsége ellenére, nyugtalanságát már nem tudta elfojtani. Sikerült azért viszonylag közömbös hangon válaszolnia.
– Az biztos, uraim. Meg vagyok döbbenve, hogy bár a K'ell Vadászok kétségkívül nektek szentelték a legnagyobb figyelmet, mégis életben maradtatok.
– Makacs és erős egyének vagyunk – tekintete a Lélekpajzs válla fölött a tájat fürkészte. – Szegény útitársaink híján voltak ezen erőnek.
Fatalián, aki végigjárta az összes testet, illetve a mellettük guggoló katonákat, visszatért Itkoviánhoz.
– Lélekpajzs. A három barghaszt közül, fent a dombon, egy halott. A másik kettő megsérült, de megfelelő ellátás mellett túlélik a csatát. Ami a többieket illeti, csupán egyetlen férfi nem lélegzik már. Rengeteg sebet kell majd ellátnunk. Közülük ketten még nem biztos, hogy túlélik. Egyik túlélő sem tért még magához. Az a helyzet, hogy olyan, mintha mély álomba merültek volna.
Itkovián a szakállas fickóra pillantott.
– Tudnál mondani valamit erről a furcsa alvásról, uram?
– Attól tartok, semmit – Fataliánhoz fordult. – Uram, van a túlélők között egy magas, sovány, középkorú fickó, valamint egy alacsony, öreg?

– Igen. De az előbbi már közel jár a Csuklyás Kapujához.
– Nem szeretnénk elveszíteni, ha lehetséges.
Itkovián megszólalt.
– Uram, a Szürkekardok értenek a gyógyításhoz. Meg fognak tenni minden tőlük telhetőt. Ennél többet nem lehet tőlük kérni.
– Természetesen. Elnézést... elragadtattam magam.
– Értem. – a Lélekpajzs Fataliánhoz fordult. – Táplálkozhattok a Desztrián erejéből is, ha szükséges.
– Igen, uram.
Figyelte, amint katonája elvonul.
– Harcos – szólalt meg a szakállas férfi –, az én nevem Brokát, ez pedig a társam, Nyársas Korbál. Meg kell kérdeznem, hogy ezek a két- és négylábú, halhatatlan szolgák...
– Nem szolgák, Brokát. Szövetségesek. Ezek itt T'lan Imassok. A farkasok pedig T'lan Ayák.
– T'lan Imass – suttogta Nyársas Korbál élveteg hangon, csillogó tekintettel. A gerincen álló alakokra bámult. – Halhatatlanok, és a legnagyobb rituáléban születtek, amelyet mágus valaha is végrehajtott! Beszélnem kell velük! – Brokáthoz fordult. – Szabad? Kérlek!
– Ahogy akarod – felelte Brokát, egy vállrándítás kíséretében.
– Egy pillanat! – szólt közbe a Lélekpajzs. – Mindkettőtökön súlyos sebek vannak, el kellene látni őket...
– Szükségtelen, Lélekpajzs, de azért köszönjük. Mi elég... gyorsan gyógyulunk. Kérlek, koncentráljatok a társainkra. Milyen furcsa, málhás állataink és igavonóink sértetlenek, látod? Szerencse, be tudjuk őket fogni a kocsiba, amint megjavítottuk.
Itkovián szemügyre vette a roncsot, amelyet Brokát még meg akart javítani. *Javítani?*
– Uram, azonnal el kell indulnunk, vissza, Capustanba. Nem lesz idő... megjavítani... ezt a kocsit.
– Biztosíthatlak, hogy nem fog sokáig tartani.
A gerincről kiáltás hallatszott. A Lélekpajzs odafordult és látta, hogy Korbál egy visszakézből adott pofontól lerepül a domboldalon – a pofont a Csontvető adta neki. A férfi a földre zuhant, és legurult a domb aljába. Brokát felsóhajtott.
– Sajnos, híján van a jó modornak – mondta társát figyelve, aki lassan feltápászkodott a földről. – Ez az ára a védetten vagy inkább elzártan töltött gyermekkornak. Remélem, a T'lan Imass nem sértődött meg túlságosan. Lélekpajzs, mondd csak, nagyon bosszúálló természetűek a T'lan Imassok?
Itkovián elmosolyodott magában. *Kérdezzük csak meg az első jaghutától, aki szembe jön.*
– Nem tudom, uram.

A kisebb hintó roncsaiból három betegszállító ágyfélét tákoltak össze. A T'lan Imassok bőrhevedert készítettek, és ezt adták a T'lan Ayákra, akiket a hordágyak

húzására kiválasztottak. A karaván lovait Itkovián és katonái vették pártfogásukba.

Itkovián figyelte Korbált, aki visszavezette az ökröket a megjavított hintóhoz. A Lélekpajzs azon kapta magát, hogy tekintete kerüli a hintót – a javítás részleteibe még utólag is beleborzongott. Brokát a halott K'Chain Che'Mallék csontjai közül válogatott, azokkal végezték el a szükséges pótlásokat. A csontokat varázslattal illesztették a hintó vázába, így az olyan lett, mint valami borzalmas lény csontváza. Ezt követően Brokát a kocsit szürke bőrrel vonta be – a végeredmény iszonyatos volt.

Nem iszonyatosabb, mint a kocsi két tulajdonosa...

Pran Chole lépett a Lélekpajzs mellé.

– Készen vagyunk, katona.

Itkovián bólintott, majd halkan megkérdezte:

– Csontvető, mit tudsz mondani erről a két varázslóról?

– A herélt őrült, mégis a másik jelent nagyobb veszedelmet. Nem látom őket szívesen a társaságban, Lélekpajzs.

– Herélt? – Itkovián tekintete Korbálra siklott. – Tehát eunuch. Értem. Szellemidézők?

– Igen. A herélt a Csuklyás Kapuja előtti káoszban kutat. A másiknak ősibb az érdeklődési köre: idéző, és nagy hatalommal rendelkezik.

– De nem hagyhatjuk itt őket, indok nélkül...

– Ahogy gondolod. – A Csontvető némi habozás után folytatta: – Lélekpajzs, a sebesült halandók mindannyian álmodnak.

– Álmodnak?

– Ismerős a jelleg – mondta a T'lan Imass. – Védi őket valaki. Már alig várom, hogy felébredjenek, főleg a papra vagyok kíváncsi. Katonáid igen ügyesnek bizonyultak a gyógyításban.

– A Desztriánunk a Felsőbb Denulból merít erőt. Ha szükséges, képesek vagyunk elszívni valamennyit az ő erejéből, bár ha jól sejtem, most elég sötét lehet a hangulata. Fáradt, tudja, hogy gyógyítások történtek, de ezen kívül semmit sem tudhat biztosan. Karnadasz nem szereti a bizonytalanságot. Sem a Halandó Kard, Brukhalián – fogta a szárat, és kihúzta magát a nyeregben. – Az eunuch végzett a feladatával. Talán indulhatnánk. Egész éjjel úton leszünk, hajnalban érünk majd Capustan kapuihoz.

– És a T'lan Imassok és T'lan Ayák jelenléte? – érdeklődött Pran Chole.

– Ha lehet, kérlek, rejtőzzetek el. Kivéve a beteghordozó ayákat. Ők áthúzhatják a terhüket a városon, egyenesen a Szürkekardok barakkjához.

– Gondolom, jó okod van erre, Lélekpajzs?

Itkovián bólintott. A csapat hátat fordított a lemenő napnak, és megindult a város felé.

*

Desztrián ölbe tett kézzel ült, és sajnálattal nézte Dzselarkán herceget. Nem, ennél erősebben érzett, hiszen a férfi nyilvánvalóan nagyon ki volt merülve – szánta őt. Karnadasz feje lüktetett. Denul Üregét üresnek érezte, mintha telerakták volna

hamuval. Ha az asztalon hagyja a kezét, bárki láthatta volna, hogy remeg.

Mögötte a Halandó Kard fel-alá járkált.

Itkovián két csapat katonával nyugatnak indult, és valami történt velük. A Desztrián háta mögött minden lépésből szinte ordított az aggodalom.

Capustan hercege szorosan lehunyta a szemét, mutatóujját a halántékára szorította, hidegen kovácsolt rézkoronája alatt. Huszonkét éves volt, ám fáradt, nyúzott arca alapján kinézett negyvennek is. Borotvált feje búbján látszottak az anyajegyek, amelyek a királyi családot jellemezték: olyan volt, mintha vér fröccsent volna a fejére, és rászáradt volna. A herceg felsóhajtott és megszólalt.

– A Maszkok Tanácsa hajthatatlan, Halandó Kard. Ragaszkodnak hozzá, hogy a külső őrsáncerődökben az ő templomosaik legyenek.

– Azok az erődök az ostrom megkezdése után teljesen el lesznek zárva a várostól – morogta Brukhalián.

– Tudom. Mindketten tudjuk. Elszigetelődnek, szétszedik őket, minden egyes katonát lemészárolnak... aztán megerőszakolják őket. A papok azt hiszik magukról, hogy a taktikázás mesterei. Végül is ez vallási háború. Úgy hiszik, hogy az egyházak elit alakulataié az első ütközet joga.

– Az övék lesz – mondta Brukhalián. – De más már nem nagyon jut majd nekik.

– Tényleg nem. Talán ha folyosót hagynának, hogy vissza tudjanak vonulni...

– Ez még több emberéletet követelne, herceg. Nem is valószínű, hogy sikerülne. Az én katonáim nem fognak tömeges öngyilkosságban részt venni. És kérlek, ne is próbálj nekem parancsot adni ilyesmire. Arra szerződtünk, hogy védjük a várost. A mi megítélésünk szerint ennek a leghatékonyabb módja az, ha a falakat védjük. Az őrsáncerődök kétélű fegyverek – jobban fogják szolgálni az ellent, mint minket, hiszen azok lehetnek majd a főhadiszállásaik, onnan indíthatnak majd gyors csapásokat. A templomosok igazi kis erődöt adnak nekik a csatatér közepén. Amint felállítják az ostromfegyvereiket a sáncerődökben, folyamatos bombázásra számíthatunk.

– A Maszkok Tanácsa úgy hiszi, hogy az erődök nem fognak elesni, Halandó Kard. Ragaszkodnak ehhez, tehát az ebből következő félelmeinket ők teljességgel irrelevánsnak tekintik.

Egy darabig hallgattak, a csendet csak Brukhalián lépteinek zaja törte meg. A herceg végül felnézett, barna szeme követte a Halandó Kard lépteinek útját. A Dzselarkán elkomorodott, majd felsóhajtott és felkelt a székéből.

– Csodára van szükség, Halandó Kard, méghozzá gyorsan. Kérlek, találj ki valamit! – megfordult, és a terem ajtajához lépett, ahol már várta őt két testőre.

Amint a nehéz ajtó becsukódott a herceg mögött, Brukhalián Karnadaszhoz fordult.

– Még mindig szívják az erődet?

A Desztrián megrázta a fejét.

– Már egy ideje nem. Nem sokkal azután, hogy a herceg váratlanul betoppant, abbamaradt a dolog. Mindenesetre elvettek minden erőt a testemből, és napokba telhet, mire ismét rendbe jövök.

Brukhalián lassan kifújta a levegőt.

– Nos, tisztában voltunk az őrjárat veszélyével. Ebből most arra kell következtetnünk, hogy a Pannioni Látó seregei már megkezdték az átkelést a folyón. A kérdés csak az: mennyien lehetnek.

– Úgy fest, elegen ahhoz, hogy szétverjék két egységünket.

– Akkor Itkoviánnak el kellett volna kerülnie az összecsapást.

Karnadasz végigmérte a Halandó Kardot.

– Ez nem volt szép tőled, uram. A Lélekpajzs óvatos ember. Ha lett volna rá lehetősége, elkerülte volna a harcot.

– Igen – sóhajtotta Brukhalián. – Tudom...

A barakk külső kapuja felől hangok hallatszottak. Patadobogás verte fel az udvar csendjét.

A teremben hirtelen megnőtt a feszültség, ám egyik férfi sem szólalt meg. Az ajtó kinyílt, és amikor megfordultak, Itkován felderítőjét látták becsörtetni rajta. A katona két lépés után megtorpant és lehajtotta a fejét.

– Halandó Kard. Desztrián. Üzenetet hozok a Lélekpajzstól.

– Csatába keveredtetek – morogta Brukhalián.

– Igen, uram. Egy pillanat, uram. – Szidlisz megfordult, és halkan becsukta az ajtót. Visszafordult a parancsnokhoz és a paphoz. – A Pannioni Látó démoni szolgái már itt vannak a pusztában – mondta. – Rátaláltunk egyre, és megrohamoztuk. A taktika, amelyet alkalmaztunk, megfelelő volt, és gyorsan nagy csapást mértünk vele a bestiára. Nem is lett volna semmi baj, de kiderült, hogy a démon halhatatlan – életre keltett holttest, de mire erre rájöttünk, már késő lett volna visszavonulni. Gyakorlatilag meg sem érezte a súlyos sebeket. Mindenesetre sikerült végeznünk a démonnal, ám nagy árat fizettünk a sikerért.

– Szidlisz felderítő – szólalt meg Karnadasz –, a csata, amelyet leírtál, nem most történt, különben nem lehetnél itt, ám gyógyító erőm elszívása csak most ért véget.

Szidlisz elkomorodott.

– A csata túlélőinek nem volt szükségük az erődre, uram. Ha lehet, folytatnám a történetet, és akkor érthetőbbé válik majd az egész.

Brukhalián csodálkozva felvonta a szemöldökét a furcsa válasz hallatán, majd bólintott.

– Folytasd csak.

– Miután a démon elpusztult, összeszedtük magunkat. Akkor láttuk csak meg, hogy négy újabb démon közeledik hozzánk.

A Desztrián megrázkódott. *Akkor hogy lehet, hogy egyáltalán életben maradt egy ember is a csapatból?* – gondolta.

– Abban a pillanatban – folytatta Szidlisz – nagy szerencsénkre, nem várt szövetségesek érkeztek. A halhatatlan démonokat mind egy szálig gyorsan elpusztították. Az említett szövetséghez persze szükség volna még a formális megállapodásra. Egyelőre a közös ellenség felismerése tartja össze az erőket; úgy gondolom, hogy ez jelenleg is folytatódik. A Lélekpajzs és megmaradt katonái a szövetséges csapattal tartanak, hogy további ilyen démonokat vadásszanak le a pusztában.

– A Desztrián kimerültségéből ítélve, találtak is néhányat – jegyezte meg Brukhalián.
Szidlisz bólintott.
– Van még valami, katona? – kérdezte Karnadasz.
– Igen, uram. Velem együtt megérkeztek az említett lehetséges szövetségesek képviselői is. A Lélekpajzs úgy ítélte meg, hogy a tárgyalásoknak szigorúan csak a Szürkekardok és vendégeink között kellene folynia. Azt is említette, hogy a Tanácsnak vagy a hercegnek csak azután kellene említést tenni a fejleményekről, miután önök beszéltek egymással.
Brukhalián egyetértően bólintott.
– A képviselők az udvaron várakoznak?
Válaszként a felderítő bal oldalán porfelhő emelkedett a levegőbe. Három kiszáradt, szőrmékbe öltözött harcos emelkedett ki a kőpadlóból. Széles vállukon rothadó szőröket viseltek, bőrük sötétre száradt, magasak voltak, karjuk hosszú volt és izmos. A Desztrián felugrott a székéből, és hátrált egy lépést. Szeme elkerekedett. Brukhalián nem mozdult, csak szigorú tekintettel méregette a három lényt. A levegőben sár és mocsár szaga terjedt szét.
– Úgy nevezik magukat, hogy Kron T'lan Imassok – mondta Szidlisz nyugodt hangon. – A Lélekpajzs úgy számolta, hogy a katonáik legalább tizennégyezren vannak.
– T'lan Imass – suttogta Karnadasz. – Ez igazán nyugtalanító... fejlemény.
– Talán túleshetnénk a bemutatkozáson – folytatta Szidlisz. – Ők Csontvetők, sámánok. A bal oldali, aki havasi medve szőrméjét viseli, Bek Okhan. Mellette Bendal Home áll, ő fehér farkas szőrméjét viseli. A Csontvető, aki mellettem áll és pusztai medve bundáját hordja, Okral Lom. Azért nevezem meg a szőrméjük eredetét is, mert ez egyenes utalás... Lélekvesztett alakjukra. Legalábbis ezt mondták nekem.
Bendal Home előrelépett.
– Kron és a Kron T'lan Imassok nevében üdvözöllek, halandó – mondta a Csontvető halk, reszelős hangon. – Újabb hírekkel szolgálhatok a klánoktól, akik a Lélekpajzsotokat kísérik. Újabb K'Chain Che'Malle K'ell Vadászokra bukkantak, amelyek éppen egy karavánt támadtak. A vadászokat kiiktatták. Katonáitok ellátták a karaván utasainak sebeit. Most mindannyian Capustan felé tartanak. Nem várható újabb összecsapás, úgyhogy hajnaltájt érkeznek majd a falak elé.
Karnadasz reszketve visszaomlott a székébe. Nehezen tudott csak megszólalni, teljesen ki volt száradva a torka.
– K'Chain Che'Mallék? Életre keltve?
– Köszönjük, Szidlisz – mondta Brukhalián. – Most elmehetsz. – Bendal Home-hoz fordult. – Jól értem, hogy Kron szövetséget kötne a Pannioni Domínium és ezek ellen a... K'Chain Che'Mallék ellen?
A Csontvető oldalra hajtotta a fejét, fakó haja előbuggyant csontsisakja alól.
– Nekünk nem ez a háború az elsődleges feladatunk. Hívó szóra érkeztünk erre a kontinensre. A K'Chain Che'Mallék jelenlétére nem számítottunk, de nem tűrhetjük el őket. Továbbá érdekel bennünket ennek a Pannioni Látónak a személye; gyanítjuk,

hogy nem halandó ember, ahogy ti hiszitek. Kron úgy ítéli meg, hogy az események jelen szakaszában szükséges, hogy itt maradjunk veletek. De a helyzet persze nem ilyen egyszerű. Az, aki hívott bennünket, már közeledik. Ha megérkezik, megtörténik a T'lan Imassok Második Gyülekezése. Ezután az lesz, amit ő akar. Lehet, hogy a gyülekező után már... nem is leszünk számotokra olyan... értékesek.

Brukhalián lassan Karnadasz felé fordult.

– Uram? Van kérdése Bendal Home-hoz?

– Olyan sok, hogy hirtelen azt sem tudom, melyikkel kezdjem, Halandó Kard. Csontvető, mi ez a Gyülekező, amiről szót ejtettél?

– Ez csak a T'lan Imassokra tartozik, halandó.

– Értem. Nos, ez becsukja az ajtót egy gondolatmenet és az ahhoz kapcsolódó számtalan kérdés előtt. Akkor térjünk át a Pannioni Látóra – ő valóban halandó ember. A saját szememmel láttam, és nem volt semmi jele mágiának a húsában. Csak egy öregember, semmi más.

– De ki áll mögötte? – kérdezte a Csontvető Bek Okhan reszelős hangon. A Desztrián pislogott.

– Amennyire én tudom, senki.

A három T'lan Imass erre nem szólt semmit, de Karnadasz úgy sejtette, hogy némán kommunikálnak egymással, és talán távoli társaikkal is.

– Halandó Kard – mondta a pap halkan –, értesítsük erről a herceget? És a Tanácsot?

– Tényleg szükség van egy megbeszélésre, mielőtt ezt eldöntenénk, uram – felelte Brukhalián. – A Lélekpajzs érkezését mindenképpen meg kell várnunk. Aztán ott van még a további ügy, ma éjjelre, nem igaz?

– Igen, ez igaz. – *Fener vigyázzon rám, elfelejtettem... Fürge Ben... a szent patára, lassan minden szekrényből szövetségesek jönnek elő...*

– Brukhalián Halandó Kard – szólalt meg Bendal Home –, Itkovián katonád úgy döntött, hogy érkezésükkor bejön velük a városba hat a T'lan Ayák közül, akik most velünk utaznak.

– T'lan Ayák? – kérdezett vissza Karnadasz. – Még sosem hallottam ezt a nevet.

– Farkasok a jég idejéből. Ők is halhatatlanok, mint mi.

Brukhalián elmosolyodott. Egy perc múlva Karnadasz is elmosolyodott.

– A herceg... csodát kért, igaz?

– Megkapja.

– Meg bizony.

– Ha az este folyamán szükség lenne ránk – mondta Bendal Home Brukhaliánnak –, csak szóljatok.

– Köszönjük, uraim.

A három T'lan Imass egy porfelhő kíséretében eltűnt.

– Ha jól értem, nem kell szállásról gondoskodnunk a vendégeink részére – morogta Desztrián.

– Nyilván nem. Sétáljunk egyet, uram, sok mindent kellene megbeszélnünk, és kevés rá az idő.

Karnadasz felkelt.
– Ma éjjel nem alszunk.
– Úgy néz ki, nem.

Napkelte előtt két órával Brukhalián egyedül ácsorgott a szobájában. A fáradtság eső áztatta köpenyként nehezedett a vállára, ám ő nem adta meg magát. A Lélekpajzsnak és seregének hamarosan meg kellett volna érkeznie, és a Halandó Kard elhatározta, megvárja őket – ez volt a legkevesebb, amit parancsnokként tehetett.

A szoba sötétjével egyetlen lámpa harcolt, amely furcsa árnyékokat vetett mindenfelé. A kandallóban elhamvadt zsarátnok és hamu szürkéllett. A levegő fagyos volt, de Brukhalián csak így tudott ébren maradni.

A Fürge Bennel és Caladan Brooddal való mágikus találkozás a felszíni udvariaskodás alatt bizony kissé csalódást okozott – a Halandó Kard és Karnadasz is érezte, hogy távoli szövetségeseik elhallgattak előlük valamit. A végső szándékkal kapcsolatos bizonytalanság és a visszafogottság az adott körülmények között érthető volt ugyan, ám a két Szürkekardot erősen nyugtalanították. Úgy tűnt, hogy a szövetségesek számára nem Capustan megmentése az elsődleges cél. Ígéretet tettek rá, hogy próbálnak segíteni, de a Halandó Kard gyanította, hogy csupán kisebb rajtaütésekre és minimális hadianyagra számíthatnak tőlük – ha egyáltalán odaérnek időben –, közvetlen segítségre aligha. Brukhalián ezek után gyanakodni kezdett, hogy Caladan Brood veterán serege, amely hosszú évek óta harcolt ezzel a Malaza Birodalommal, vagy a harci kedvet veszítette el, vagy a nagy veszteségek miatt az ütőképességet.

Azért persze volt még egy-két ötlete arra, miként láthatnák hasznát a közeledő szövetségeseknek. Néha már a veszély közeledte is elég volt... *elég nagy csapást kellene mérnünk a szeptum seregére ahhoz, hogy Brood közeledtének hírére elveszítse a higgadtságát.* Másrészt a város védelmének összeomlása után a Szürkekardok számára lehetőség nyílt volna a visszavonulásra, kevés veszteséggel. Ebben az esetben azonban felmerült egy igen nagy kérdés: vajon mi kellene ahhoz, hogy a Halandó Kard tiszta lelkiismerettel érvénytelennek nyilváníthassa a megkötött szerződést? Dzselarkán herceg halála? A fal védelmének összeomlása? Vagy a város egy részének elvesztése?

Hallotta, hogy a háta mögött megmozdul a levegő, s mintha finom surrogással kettévált volna valami szövet. Élettelen szagú szellő legyintette meg az arcát. A Halandó Kard lassan megfordult.

Az Üreg szürkés, elmosódó kapujában magas, kopottas páncélzatot viselő alak állt. Erős arccsontjaira sápadt, pergamenszerű bőr feszült, boltozatos homloka és kiugró szemöldökcsontja alatt szeme mély gödörben ült. Alsó ajka felett agyar vége csillogott. A lény szája halvány, kissé gúnyos mosolyra húzódott.

– Fener Halandó Kardja – szólalt meg halk, lágy hangon az elinek nyelvén. – Csuklyás, a Halál Urának üdvözletét hozom.

Brukhalián csak köhintett, de nem szólt semmit.

– Harcos – folytatta a lény egy pillanat múltán –, reakciód érkezésemre, szinte...

lakonikusnak mondható. Valóban olyan nyugodt vagy, mint ahogy mutatod?

– Fener Halandó Kardja vagyok – felelte Brukhalián egyszerűen.

– Igen, tudom – mondta a jaghuta. – Én a Halál Hírnöke vagyok, valaha Gethol néven ismert a világ. A történet, amely jelenlegi... munkám mögött rejlik, megér egy epikus költeményt. Az is lehet, hogy még hármat is. Nem vagy rá kíváncsi?

– Nem.

Az arcra eltúlzottan sértődött kifejezés ült ki, majd a Hírnök szeme megvillant.

– Milyen sekélyes a fantáziád, Halandó Kard. Rendben van, akkor hát barátságos bevezető nélkül mondom el Uram üzenetét. Csuklyás senki előtt nem tagadhatná le végtelen éhségét, és az is igaz, hogy nagy várakozással néz a közelgő ostrom elébe, ám uram hosszú távon tervez, ezért arra gondolt, megkeresi Fener halandó katonáit...

– Akkor magát az Agyarast kellett volna megkeresned, uram – morogta Brukhalián.

– Kedves Halandó Kard, ez sajnos már nem lehetséges. Fener most mással van elfoglalva. Igazság szerint uratokat akarata ellenére, birodalma legszélére rángatták – a Hírnök nem emberi szeme összeszűkült. – Fener igen nagy bajban van. Patrónusotok erejének csökkenése tagadhatatlan tény. Csuklyás úgy látja, hogy eljött a segítségnyújtás ideje, s végre megmutathatja, milyen testvéries is a kapcsolat közte és uratok között.

– Mit ajánl hát Csuklyás?

– Ennek a városnak már befellegzett, Halandó Kard. Erős seregednek azonban nem kell csatlakoznia a Csuklyás Kapujában tülekedő tömeghez. Ostoba, értelmetlen áldozat volna, nem is kicsi. A Pannioni Domínium nem több, csupán egyetlen aprónak mondható elem egy sokkal hatalmasabb háborúban – egy háborúban, amelyben minden isten részt vesz... *s egy oldalon harcolnak majd...* olyan ellenség ellen, aki minden riválisát ki akarja irtani. Tehát Csuklyás felajánlja az Üregét, mint menekülési útvonalat, neked és a katonáidnak. Gyorsan kell döntenetek, mert az Üreg itteni bejárata összeomlik, mire ideérnek a pannioni seregek.

– Amit ajánlasz, az a szerződésünk megszegését jelenti.

A Hírnök gúnyosan felnevetett.

– Ahogy azt már többször is mondtam Csuklyásnak, ti emberek, végtelenül érzelgős népség vagytok. Szerződés? Szavak egy papiruszon? Uram ajánlata nem olyasmi, amiről tárgyalni kellene.

– Ha elfogadnánk Csuklyás felkínált menedékét – mondta Brukhalián csendesen –, patrónusunk arca is megváltozna, igaz? Mivel Fener nem elérhető... gyenge pont lett. Tehát Csuklyás gyorsan kihasználja az alkalmat, hogy megkaparintsa magának a Nyár Vadkanjának halandó seregét, lehetőleg épségben, hogy azután a katonák őt szolgálják, csakis őt.

– Ostoba halandó – sziszegte Gethol. – Fener lesz a Nyomorék Isten elleni háború első áldozata. A Vadkan el fog esni – és senki sem mentheti meg őt. Csuklyás védelmét nem ajánlják fel mindennap csak úgy, akárkinek. Egy ilyen megtiszteltetést...

– Megtiszteltetés? – vágott közbe Brukhalián olyan hangon, mintha penge siklana kövön. Szemében különös láng gyúlt. – Engedd meg, hogy Fener nevében – suttogta

– válaszoljak a megtisztelő ajánlatra!

A Halandó Kard pallosa villámgyorsan kiugrott a hüvelyéből, és alulról a Hírnök arcába csapott. Csont reccsent, sötét vér fröccsent. Gethol hátrált egy lépést, ráncos kezét szétroncsolt arcához kapta. Brukhalián leengedte a fegyverét, szemében vad düh lángja lobogott.

– Gyere közelebb, Hírnök, szívesen elismétlem a véleményemet.

– Nem tetszik nekem ez a hang – sziszegte Gethol felszakadt ajakkal. – Kénytelen leszek hasonló hangnemben válaszolni, de nem Csuklyás nevében. Nem bizony. Ez a válasz az enyém, csakis tőlem származik.

Mindkét kezében egy-egy pallos jelent meg, pengéjük úgy csillámlott, akár a folyékony arany. A Hírnök szemében visszatükröződött a fegyverek fénye. Tett egy lépést előre. Aztán megtorpant, és védekező pozícióba emelte kardját. Brukhalián mögött egy hang szólalt meg:

– Üdvözlünk, jaghuta.

A Halandó Kard megfordult, és három T'lan Imasst látott maga előtt. Mindegyik furcsán testetlennek tűnt, mintha éppen új alakot készülnének ölteni. Brukhalián rádöbbent, hogy a harcosok rögvest felveszik Lélekvesztett, állati formájukat. A levegőben tömény, fűszeres szag áradt szét.

– Ez a harc nem a ti dolgotok – csattant fel ingerülten Gethol.

– A harcod ezzel a halandóval? – kérdezte Bek Okhan. – Nem, az valóban nem. Te azonban, jaghuta, nagyon is a mi dolgunk vagy.

– Én a Halál Hírnöke vagyok, kihívnátok a Csuklyás egyik szolgáját?

A T'lan Imass száraz ajka mosolyfélére húzódott.

– Miért haboznánk, jaghuta? Kérdezd meg az urad: ő kihívna bennünket?

Gethol felnyögött, amikor egy erő hátrarántotta a testét. Az Üreg összecsukódott, elnyelte őt. A hirtelen bezárult kapu helyén kicsit mozgott még a levegő, de aztán ez is elült.

– A válasz kétségkívül „nem” volt – jegyezte meg Bek Okhan.

Brukhalián felsóhajtott. Visszatolta kardját a hüvelybe, és a T'lan Imass Csontvető felé fordult.

– Érkezésetek megfosztott engem a bosszú lehetőségétől.

– Megértünk, Halandó Kard, és nem kételkedünk abban, hogy győztél volna. Mivel azonban régóta vadászunk erre a jaghutára, kénytelenek voltunk... közbelépni. Úgy tűnik, bármire képes, hogy elmeneküljön előlünk. Még egy isten szolgálatába is elszegődik, csak hogy megszabaduljon. A Csuklyás iránt mutatott közömbösséged értékes társasággá tesz számunkra.

Brukhalián elfintorodott.

– Ha csak azért is, hogy több esélyetek legyen elfogni ezt a jaghutát.

– Hát igen.

– Akkor hát értjük egymást.

– Úgy tűnik, igen.

Egy percig csak nézte a három lényt, majd elfordult.

– Szerintem nem valószínű, hogy a Hírnök ma éjjel visszatérne a körünkbe.

Elnézést a nyers modoromért, de szeretnék újra egyedül lenni.

A T'lan Imassok bólintottak és eltűntek.

Brukhalián a kandallóhoz sétált, és ismét előhúzta pallosát. A fegyver tompa végével a kihűlt zsarátnok közé nyúlt, és lassan megkavarta a hamut. Lángnyelvek emelkedtek ki belőle, a széndarabok halvány vöröses fénnyel felizzottak. A pengén a jaghuta vérének foltjai sisteregve megfeketedtek, majd nyomtalanul elégtek. A férfi sokáig bámult még a tűztérbe, és bár a felszentelt kard ereje változatlannak bizonyult, a Halandó Kard nem látott maga előtt mást, csak hamut.

*

Fel a sötétség mélyéről, kapkodó küzdelem. Robbanásszerű fájdalomsorozat rázta testét, szemhéja mögött lángcsóvák villantak. Sebesülések megrázó emléke, feltépett, szúrt sérülések – az ő testén.

Halkan felnyögött, s saját hangja hallatán hirtelen visszatért az öntudata – feküdt, de kissé megdöntve, teste alatt bőr feszült. Rájött, hogy korábban mozgást érzett, zötykölődést és ringatózást, de ez megszűnt. Kinyitotta a szemét, és látta, hogy az árnyékban van. Tőle balra, alig egy karnyújtásnyira, kőfal emelkedett. A levegőben lovak és por szagát érezte, valamint vért és izzadságot is szimatolt, utóbbiakat sokkal közelebbről. A jobbján egy barakk fürdött a reggeli napfényben, előtte homályos alakok mászkáltak. Katonák, lovak és hihetetlenül nagy, sovány farkasok. Csizmatalp csikordult a kavicson, s újabb árnyék vetődött rá. Zsémbes pislogva felnézett. Jeges arca sápadt volt, rászáradt vérfoltok pettyezték, haja kemény csomókban lógott a vállára. Kezét a férfi mellkasára tette.

– Elértük Capustant – mondta rekedt hangon. A férfi kipréselt magából egy biccentést.

– Zsémbes...

A nő szemét elöntötte a fájdalom. Zsémbes érezte, hogy szívét jeges marokként szorítja össze a félelem.

– Zsémbes... Pihe meghalt. Ott... otthagyták, kövek alá temették. Otthagyták. És Netok – Netok, az a drága fiú... olyan kíváncsi, olyan ártatlan volt. Férfivá tettem őt, ezt legalább megtettem, Zsémbes. Meghalt ő is, mindkettejüket elvesztettük. – Jeges ekkor hátrált, kilépett Zsémbes látóteréből, de a lépteit még hallani lehetett.

Újabb arc kúszott fölé, egy ismeretlené. Fiatal, kedves nő volt, sisakkal a fején.

– Már biztonságban vagyunk, uram – mondta capani akcentusban. – Kényszergyógyításon estél át. Részvétem a veszteséged miatt. Mind gyászolunk veled – mármint mi, a Szürkekardok. Nyugodj meg, bosszút álltunk helyetted a démonokon...

Zsémbes itt elvesztette a fonalat, nem figyelt tovább. Tekintete elvándorolt, majd megállapodott a ragyogó kék égen. *Láttalak, Pihe. Te barom. A lény elé vetetted magad, kettőnk közé. Láttalak, a fenébe is.*

Test a kövek alatt, arc a sötétben, por borítja – már soha többé nem fog mosolyogni.

Újabb hang szólt hozzá.

– Kapitány.
Zsémbes elfordította a fejét, és kipréselt magából néhány szót.
– Megtettük, Keruli – mondta. – Elkísértünk. Ideértél. A Csuklyás járjon a nyomodban, ne is lássalak többé!
A pap lehajtotta a fejét, és Zsémbes a düh ködén át látta, hogy elhátrál előle. Aztán elment.

Nyolcadik fejezet

Minél keményebb a világ, annál nagyobb a dicsőség.

Táncos

Minden irányban csontokból épült hegyek nyújtóztak. A jaghuta próbált megkapaszkodni a domboldalban, de a csontok recsegtek-ropogtak és kicsúszkáltak Gethol alól. Szétroncsolt arcából már nemigen csordogált a vér, de fél szemére még mindig alig látott – egy fehéren csillogó szilánk ragadt bele. A fájdalom lassan lüktetéssé csendesedett.

– A hiúság – morogta roncsolt ajakkal – nem az én keresztem – visszanyerte egyensúlyát, felegyenesedett és elindult a lejtőn. – A halandó embereket képtelenség kiismerni. Nem, még Csuklyás sem számíthatott ilyen... fordulatra. De jaj! A Hírnök arca összetört, és ami összetört, azt eldobják. Eldobják...

Gethol körülnézett. Végtelen dombság, jellegtelen égbolt, hűvös, halott levegő. A csontok. A jaghuta felvonta épen maradt szemöldökét.

– Mindenesetre értékelem a humorodat, Csuklyás. Haha. Tehát ide löktél ki engem. Haha. Szabadon elsunnyoghatok. Már nem vagyok szolgálatban. Hát legyen.

A jaghuta megnyitotta Üregét, és belenézett a megnyíló kapuba, amely a hideg, szinte teljesen levegőtlen Omtose Phellack Üregbe vezette őt.

– Kiismertelek, Csuklyás. Már tudom, hogy ki – mi – vagy. Arcod tükörképe édes irónia... De vajon te ismersz engem?

Besétált az Üregbe. Az ismerős jeges fuvallat csökkentette fájdalmát s idegességét is. A magas, meredek jégfalak minden oldalát zöldeskék fényben fürdették meg. Megállt, beleszagolt a levegőbe. Nem érezte Imassok bűzét, nem látta betolakodóknak semmi jelét, ám az őt körülvevő erő gyengébb volt, megviselték az évezredes ostromok, a T'lanok elleni csaták. A jaghutákhoz hasonlóan, az Omtose Phellack haldoklott. Lassan, biztosan, haldoklott.

– Ah, öreg barátom – suttogta –, már majdnem végünk van. Te és én lassan a... nemlétbe süllyedünk. Egyszerű igazság. Nekieresszem a haragomat? Nem. Végül is a haragom nem elég. Sosem volt az.

Továbbsétált a fagyott emlékek között, amelyek rothadni kezdtek, ott, karnyújtásnyira tőle. Egyre közeledtek, egyre szűkebb helyet hagytak a jaghutának.

A hasadás felfedezése váratlanul érte – a seb széles volt, és éppen keresztezte útját.

Lágy, meleg szellő fújt belőle, amely a rothadás és betegség édeskés szagát hordozta. A szélein a jég sebes és hólyagos volt, teli sötét erekkel. Gethol megállt a hasadás előtt, és érzékeivel körbetapogatta. A felismerés pillanatában felszisszent.

– Nem voltál eddig sem tétlen, igaz? Mi ez a meghívás, amit az utamban hagytál? Én ebből a világból származom, míg te, idegen, nem. – Ellépett a seb mellett, ajka gúnyos vigyorra húzódott. Aztán megtorpant és visszanézett. – Már nem vagyok a Csuklyás Hírnöke többé – suttogta. – Elbocsátottak. Nem végeztem jól a dolgom. Ez elfogadhatatlan. Mit akarsz nekem mondani, Leláncolt?

Tudta, hogy nem kaphat választ, míg nem születik meg a döntés – míg az út végére nem ér.

Gethol belépett a hasadásba.

A jaghuta elmosolyodott, amikor meglátta, hogy a Nyomorék Isten kis sátrat húzott leláncolásának helye köré. Összetört, szétzúzták, tele volt sebekkel, amelyek sosem gyógyulhattak be, ám még így is úrrá lett rajta a hiúság. Gethol megállt a bejárat előtt. Megemelte a hangját.

– Oszlasd fel a ködöt, nem vagyok hajlandó bemászni hozzád.

A sátor megremegett, majd lassan szétfoszlott. Helyén köpönyeges, csuklyás, formátlan alak maradt a sárban ülve. Kettejük közé egy kokszégető emelt füstfalat, s a köpönyeg alól összevissza tört kéz nyúlt ki, hogy a csuklya alatt megbújó arc felé legyezze a füstöt.

– Micsoda... roncsoló csapás, jaghuta – hörögte a Leláncolt Isten. – Hirtelen támadt bosszúvágyadat... éreztem. Vérmérsékleted veszélybe sodorta a Csuklyás szép kis tervét, ugye tudod? Ez volt az, amitől... a Halál Ura annyira elszontyolodott. Egy Hírnöknek engedelmesnek kell lennie. Egy Hírnöknek nem lehetnek személyes érzelmei, vágyai. Egy olyan, mint te... nem méltó.

Gethol körbenézett.

– Forróságot érzek a talpam alatt. Hamvas húsához láncoltunk téged, sőt, a láncok vége a csontjaiban ered, és te megmérgezted őt.

– Igen. Mérgező tüske vagyok az oldalában... és egy napon meg is ölöm. Hamvas halálával pedig ez az egész világ elenyészik. Hideg, élettelen lesz a szíve, és nem ad többé életerőt, termékenységet. A láncokat el kell szakítani, jaghuta.

Gethol felnevetett.

– Minden világ meghal egyszer. Nem én leszek a leggyengébb láncszem, Nyomorék Isten. Végül is, én is részt vettem a láncolásban.

– Ah – sziszegte a nyomorék –, mégis te vagy a leggyengébb láncszem. Mindig is te voltál. Azt hitted, hogy elnyerheted a Csuklyás bizalmát, és elbuktál. Mindketten tudjuk, hogy nem ez volt az első bukásod. Amikor fivéred, Gothos érted kiáltott...

– Elég! Ki a sebezhető kettőnk közül?

– Mindketten azok vagyunk, jaghuta. Mindketten azok vagyunk – az isten keze ismét előtűnt, s lassan végigúszott kettejük között a levegőben. Lakkozott fa kártyalapok jelentek meg a levegőben, képes felükkel Gethol felé. – Íme – suttogta a Leláncolt –, a Láncok Háza...

A jaghuta működő szeme gyanakodva összeszűkült.
– Mit... mit tettél?
– Már nem vagyok kívülálló, Gethol. Én... beszállok a játszmába. És nézz csak körül, alaposabban. A Hírnök munkakörét... még nem töltötte be senki.
– Nem csak a Hírnöki poszt szabad... – jegyezte meg a jaghuta.
– Valóban, ezek az első napok. Vajon ki nyeri majd el a Házamban a Királyi posztot? A Csuklyástól eltérően, én értékelem az ambiciózus szolgákat. Örömmel üdvözlöm az önálló ötleteket. Még a bosszúvágy sem zavar.
– A Sárkányok Asztala ellenáll majd neked, Leláncolt. A Házadat... ostromolni fogják.
– Ez mindig így volt. Úgy beszélsz az Asztalról, mint egységről, pedig mindketten tudjuk, hogy alkotója por. Nincs senki, aki irányítani tudná. Ott van példának az Árnyak Házának újjáéledése. Igazán érdekes fejlemény volt. Gethol, nekem szükségem van rád. A... hibáiddal együtt. A Láncok Házában egyetlen posztot sem tölthet be testileg-lelkileg ép lény. Nézz rám, nézd összetört, szétzúzott testemet, a Házam azt tükrözi, amit magad előtt látsz. Azután szemléld meg ezt a világot is, amely tele van fájdalommal és szenvedéssel a halandók számára. Gethol, hamarosan több ezren imádnak majd engem. Kételkedsz ebben? Igen?
A jaghuta egy percig hallgatott.
– A Láncok Háza megtalálta Hírnökét – szólalt meg végül. – Mi a feladatom?

*

– Nem vagyok normális – közölte Murillió, de azért még egyszer eldobta a csontokat. A faragott csontok pörögtek-forogtak, aztán megálltak.
– Az Úr nézett rád, barátom, de szerény személyemre bizony nem ő kacsintgat! – kiáltotta Kruppe, és a csontokért nyúlt. – Most pedig Kruppe merészen megduplázza a tétet, mily szépen, költőien tudok szólni; hajrá! – A csontok elbukdácsoltak, és jelöletlen felükkel felfelé álltak meg. – Ha! Nagy nyeremény üti Kruppe markát! A tiéd, varázsló!
Fürge Ben összegyűjtötte a csontocskákat, és közben a fejét csóválta.
– Láttam én már minden lehetséges csalási módot – a rossztól a kifinomultig –, de téged még az én szakavatott szemem sem tud tetten érni, Kruppe!
– Csalás? A Királynő bocsássa meg, dehogy! Amit a szegény vesztesek ezen az éjjelen látnak, nem más, mint a kozmosz jóindulata szegény Kruppe iránt!
– A kozmosz jóindulata? – morogta Murillió. – Az meg mi a fene?
– Más kifejezés a csalásra – fújta megvetően Balek. – Tedd meg a tétet, Fürge, kész vagyok még többet elveszteni a nehezen megkeresett kis pénzemből!
– Az asztal az oka mindennek – mondta Murillió. – Az befolyásol mindent, és Kruppe rájött, hogyan működik. Ne is tagadd, te hájas kis...
– Kruppe tagad mindent, amit tagadni lehet, drága barátaim. Őszintén mondhatom, hogy még semmiféle szerkezet vagy minta nem alakult ki, méghozzá azért, mert a fő erő elmenekült feladatai elől. Az említett menekülés persze csak illúzió, bár az

önfelismerés halogatása kézzel fogható következményekkel járhat. Mindenki legnagyobb szerencséjére, itt van Kruppe...

– Persze, persze – vágott közbe Fürge Ben. – Sötét szív, ahol a legjobban számít, és koponya a sarokban.

– Bátor tét, titokzatos mágus. Kruppe tiszta kézzel háromszorosára emeli a tétet, és garantáltan nem csal!

A varázsló felhorkant.

– Olyat még nem láttam. Soha. Egyszer sem – az asztalra gurította a csontokat.

A csiszolt ujjcsontok megálltak, terpesztett ujjú kéz formájába rendeződtek. Minden jel és rovás tökéletesen illeszkedett a mintába.

– Most már láttál, ámulhatsz-bámulhatsz, varázsló! Kruppe kincsesládája megtelt!

Fürge Ben a csontkezet bámulta a kopott asztalon.

– Mi ennek az értelme? – sóhajtotta Balek. – Úgyis Kruppe nyer minden körben. Nem túl ügyes a taktikád, kis gömböc: a jó csaló néha veszít is, hogy ne keltsen feltűnést.

– Ez is igazolja Kruppe ártatlanságát! Csalással sorozatosan győzelmet aratni, valóban ostobaság lenne. Nem, ez a jóindulat igazi, és nyilvánvalóan Kruppe felett áll.

– Ezt hogy csináltad? – suttogta Fürge Ben.

Kruppe előhúzott egy gyűrött selyem zsebkendőt a ruhájából, és megtörölgette a homlokát.

– Az Üregek hirtelen életre keltek, s láthatatlan ujjak tapogatóznak, bizony! Kruppe szenved a kegyetlenségedtől; könyörülj szegény Kruppén, kegyetlen mágus!

Fürge Ben hátradőlt, és Pálinkásra pillantott, aki félig lehunyt szemmel a többiektől távolabb üldögélt, hátát a sátor falának vetve.

– Van benne valami gyanús, erre a fejemet tenném, de képtelen vagyok elkapni. Síkos, istenem, milyen csúszós!

– Add fel! – felelte Pálinkás vigyorogva. – Ha jól sejtem, úgysem kapnád el soha.

A mágus Kruppéhoz fordult.

– Nem az vagy, akinek látszol...

– Dehogynem! – vágott közbe Balek. – Csak nézzetek rá! Zsíros, hájas, csúszós, akár egy nagy, vajban sült angolna! Kruppe pontosan az, aminek látszik, higgyetek nekem! Nézzétek izzadt homlokát, az arca, akár a főtt rák, a szeme kidülledt, nézzétek a sunyi tekintetét! Ez Kruppe, pontosan az, aminek látszik!

– Kruppe elpirult! Micsoda kegyetlenség! Kruppe összeroppan a hirtelen támadt, nem kívánt figyelem kereszttüzében!

Figyelték, ahogy a férfi kicsavarja a zsebkendőjét, és tágra nyílt a szemük, amikor meglátták az asztalra csorgó hatalmas, olajos tócsát. Pálinkás felkacagott.

– Mind a mellényzsebében vagyunk, most is! Fél, mi? Izzad? Mindez csak illúzió.

– Kruppe lassan megtörik a megállapítások súlya alatt! Olvad, folyik, szétesik, dadogó bolonddá válik! – elhallgatott, majd előrenyúlt és besöpörte a nyereményét. – Kruppe szomjas. Vajon maradt még bor abban az agyagkancsóban? Kruppe közben azon is gondolkodik, vajon mi hozhatta Korlatot a sátor elé, ilyenkor, az éjszaka

közepén, amikor mindenki hullafáradt az újabb napi meneteléstől?

A sátorlap megrebbent, és a Tiste Andii asszony belépett a lámpa fénykörébe. Ibolyaszín szeme azonnal rátalált Pálinkásra.

– Parancsnok, Uram örülne neki, ha megtisztelnéd a társaságoddal.

Pálinkás csodálkozott.

– Ilyenkor? Rendben, elfogadom a meghívást – lassan állt fel a székéből, kímélte fájós lábát.

– Egyszer elkaplak – vetette oda Fürge Kruppénak.

– Kruppe tagadja, hogy szerény személye mögött bonyolultabb elme rejtezne, mint ami látszik, te aggodalmaskodó varázsló. Az Egyszerűség Kruppe szeretője, s természetesen karöltve jár drága feleségével, Igazsággal. Hosszú és hűséges kapcsolat fűz össze hármunkat.

Amikor Pálinkás kilépett a sátorból, a daru még mindig beszélt. A parancsnok Korlat oldalán a Tiste Andii tábor felé tartott. Pár perc után a férfi az oldalán baktató asszony felé fordult.

– Azt hittem, urad már eltávozott a kötelékből, napok óta nem látta őt senki.

– Egy darabig még velünk tart – felelte Korlat. – Fürkész Anomandernek nincs türelme a stratégiai megbeszélésekhez meg ilyesmikhez. Banya látja el őt friss információval.

– Ez még kíváncsibbá tesz, vajon mit akarhat tőlem?

A nő elmosolyodott.

– Ezt csakis uram fedheti fel előtted, parancsnok.

Pálinkás erre már nem szólt semmit.

A Sötétség Lovagjának sátra semmiben sem különbözött a többi Tiste Andii lakhelyétől – nem állt előtte őr sem, és egy sor közepén, sok másik között helyezkedett el. Lámpás halvány fénye szűrődött ki a réseken. Korlat megállt a bejárat előtt.

– Eddig kellett kísérnem téged. Bemehetsz, parancsnok.

Fürkész Anomandert összecsukható, bőrborítású tábori széken ülve találta, a Tiste Andii kinyújtotta hosszú lábát. Vele szemben ugyanilyen, de üres szék állt, s oldalt, karnyújtásnyira mindkét széktől, kerek asztalkán egy kancsó bort és két poharat helyeztek el.

– Köszönöm, hogy eljöttél – mondta a Sötétség Lovagja. – Kérlek, helyezd magad kényelembe. – Pálinkás leült a székre. Fürkész előrehajolt, megtöltötte a két poharat, és az egyiket a parancsnok felé nyújtotta, aki hálásan elfogadta tőle a bort. – A megfelelő kilátások mellett – kezdte a Tiste Andii –, még a halandók élete is hosszúnak tűnhet. Teljesnek. Engem mostanában is csak a véletlen sors zavar. Férfiak és nők rájönnek, hogy már régóta egy ösvényt taposnak valaki mással. Életük fonala, ha csak rövid időre is, de összeér, és ezzel a véletlen érintkezéssel változás következik be az életükben.

Pálinkás félig lehunyt szemmel figyelte a lovagot.

– Én nem találom a változást olyan különösebben veszedelmes jelenségnek, uram.

– Szólíts Fürkésznek, kérlek. Egyetértek veled... ami az esetek nagyobbik hányadát

illeti. A parancsnokságban feszültség pattog, és biztos vagyok benne, hogy ezzel te is tökéletesen tisztában vagy. – A malaza bólintott. Fürkész fátyolos tekintete egy pillanatra kitisztult, és Pálinkásra fókuszált, de aztán ismét kifürkészhetetlenné vált. – Megfontolás. Régóta dédelgetett ambíciók, amelyek most tovább erősödnek. Régi és új ellenérzések. A helyzet folytán a vezetők kapcsolata... egyre távolabbi. Mind eltávolodunk társainktól. Ha azonban összeszedjük magunkat, akkor a nyugalom lassan visszatér, vele a természetes ösztönök is, és ez... reményteli lehet – a különös szempár ismét a parancsnokra fókuszált, majd elrebbent róla, ez alkalommal is olyan gyorsan, mint korábban.

Pálinkás lassan, némán nagy levegőt vett.

– S mi a remény útja?

– Az ösztöneim abban a pillanatban, amikor a sorsfonalam összetalálkozik egy másikéval – bármilyen rövid is a kontaktus –, azonnal megsúgja, érdemes-e az illető a bizalmamra. Ott van mindjárt Ganoes Paran kapitány. Először ezen a pusztán találkoztunk, nem messze mostani táborhelyünktől. Oponn játékszere volt, s csak egy percre lehetett a haláltól az Árnyak egyik Kopójának agyarai között. Egy halandó, minden fájdalma az arcára írva... Él-e vagy meghal, nem számított nekem semmit. Mégis...

– Megkedvelted.

Fürkész elmosolyodott és belekortyolt a borába.

– Igen, ez a helyes kifejezés.

Ezután hosszabb időre csend telepedett a sátorba a két férfi közé. Egy idő után Pálinkás kiegyenesedett a székében – ekkor döbbent csak rá valamire.

– Gondolom – kezdte boroskupáját nézegetve –, nagyon kíváncsi vagy Fürge Benre.

Fürkész Anomander biccentett.

– Természetesen – felelte, kissé meglepett és kérdő hangsúllyal.

– Először Hétvárosban találkoztam vele... pontosabban szólva, a Szent Raraku Sivatagban – mondta Pálinkás. Előrehajolt és újratöltötte a poharakat, aztán visszaereszkedett a székbe, hogy folytassa a történetet. – Elég hosszú elbeszélés lesz, remélem, elég türelmed van végighallgatni.

Fürkész elmosolyodott válasz helyett.

– Remek. Egyébként érdemes is meghallgatni – Pálinkás tekintete elkalandozott, majd megpihent a rúdon lógó lámpás halovány lángcsóváján. – Fürge Ben. Adaephon Delat, ügyes varázsló a Hét Szent Védelmező egyikének alkalmazásában, az Arenből indult, csírájában elfojtott lázadás idején. Delat és még tizenegy mágus alkották a Szent mágus seregét. Megtorló seregeink varázsereje messze túlhaladta az övékét – ott volt Bellurdan, Éjsötét, Tajszkrenn, A'Karonys, Tesormalandis, Tönkös, vagyis egy kemény csapat, amely az utolsó pontig végrehajtotta a Császár parancsát. Szóval a várost, amelyben a Szent Védelmező bevackolta magát, megostromoltuk, a falak beomlottak, az utcákon kitört a vérengzés – a harci őrület magával ragadott mindenkit. Dassem leszúrta a Szent Védelmezőt – Dassem és követőinek csapata, amelyet ő az Első Csapásának nevezett –, és sikerült átvágnia magát az ellenség sorain. A Védelmező mágusai, látván a munkaadó halálát és a hadsereg szétesését,

menekülőre fogták a dolgot. Dassem elrendelte, hogy a csapatom induljon az üldözésükre, ki a sivatagba. A vezetőnk helybéli volt, akkoriban vették be a Karmosok közé...

Kalam Mekhar széles, sötét arca csillogott az izzadságtól. Pálinkás figyelte, ahogy a férfi megfordul a nyeregben, ahogy széles válla a poros telaba alatt megrándul.

– Együtt maradtak – morogta a vezető. – Azt hittem, hogy szétválnak majd... s ezzel arra kényszerítenek, hogy mi is ezt tegyük. Vagy válasszunk közülük, parancsnok. A nyomok kifelé vezetnek, uram, a Raraku szívébe.

– Mennyire lehetnek előttünk? – kérdezte Pálinkás.

– Félnapnyi járásnál nincs messzebb. És gyalogosan vannak, uram.

A parancsnok a sivatag okkerszín homályába hunyorgott. Hetven katona volt a parancsnoksága alatt, szedett-vedett társaság, amely tengerészekből, mérnökökből, gyalogosokból és lovasokból állt; mindegyikük olyan csapatból érkezett, amely gyakorlatilag megszűnt létezni. Többségük maga mögött tudhatott már háromévnyi ostromot, csatát és üldözést. Dassem Ultor őket ítélte nélkülözhetőnek és szükség esetén feláldozhatónak.

– Uram – szakította félbe Kalam a gondolatait –, a Raraku szent sivatag. Hatalommal bír...

– Vezess minket tovább! – parancsolta Pálinkás.

A csupasz, lakatlan pusztaságba a homokördögök jelöltek csak kesze-kusza, céltalan ösvényeket. A csapat ügetésben haladt, néha sétáltak egy kicsit pihenésképpen. A nap egyre magasabbra kúszott az égen. Valahol mögöttük még mindig lángolt egy város, ám úgy tűnt, mintha az előttük lévő táj teljes szélességében lángolt volna.

Az első testet kora délután fedezték fel. Össze volt gömbölyödve, szakadt, égett telabája lobogott a szélben. A ruha alatt aszott alak feküdt, arcát az ég felé fordítva. Szeme helyén mély szemgödör látszott csupán. Kalam leszállt a nyeregből, és hosszú ideig vizsgálgatta a holttestet. Végül felállt, és Pálinkáshoz fordult.

– Azt hiszem, Kebharla az. Inkább tudós volt, mint varázsló, nagyon érdekelték a rejtélyek. Uram, van itt valami furcsaság...

– Valóban? – krákogta a parancsnok. Előrehajolt a nyeregben, és szemügyre vette a testet. – Attól eltekintve, hogy a teste úgy néz ki, mintha már száz éve halott lenne, milyen furcsaságot találtál még?

A férfi arca elkomorodott. Egy katona Pálinkás háta mögött felkuncogott.

– Megkérném a vicces kedvű katonát, hogy jöjjön előre! – kiáltotta a parancsnok anélkül, hogy hátrafordult volna.

Egy lovas léptetett elé. Vékony volt, fiatal, és díszes, túlságosan nagy, hétvárosi sisakot viselt.

– Uram – jelentkezett a katona.

Pálinkás végigmérte.

– Az istenért, ember, vedd le azt a sisakot! Megfő az agyad. És ez a hegedű... hiszen már eltört!

– A sisakot hideg homok borítja, uram.

– Hogy micsoda?

– Hideg homok. Úgy néz ki, mint a leborotvált szőr, uram, de ha egy marékkal a tűzbe dobnak belőle, hideg marad, uram. Nagyon furcsa dolog.

A parancsnok gyanakodva méregette a sisakot.

– Az Alvilágra, hiszen ezt viselte a Szent Védelmező!

A férfi bólintott.

– Igen, és amikor Dassem kardja lesöpörte, egyenesen a kezem közé repült, uram!

– És a hegedű jött mögötte?

A katona gyanakodva összehúzta a szemöldökét.

– Nem, uram. A hegedű az enyém. Malaz városban vettem, meg akartam tanulni játszani rajta.

– És ki mártotta bele az öklét, katona?

– Sunyi volt az, uram, az a férfi, aki Csákány mellett áll.

– Nem is tudott játszani azon a vackon! – kiáltotta oda a szóban forgó férfi.

– Most már nem is fogok, igaz? Eltörött. De ha vége lesz a háborúnak, megcsináltatom!

Pálinkás felsóhajtott.

– Vissza a helyedre, Muzsikus úr, és egy pisszenést se halljak többé felőled, értetted?

– Még valami, uram. Rossz érzésem van... ezzel az egésszel kapcsolatban.

– Nem vagy ezzel egyedül, katona.

– Nos, szóval, csak arról van szó, hogy...

– Parancsnok! – kiáltotta a Sunyi nevű katona, majd oldalba bökte a lovát, és felzárkózott melléjük. – A srác megérzései eddig még mindig bejöttek, uram. Mondta Nubber őrmesternek, hogy ne igyon abból a pohárból, de Nubber ivott belőle, és most halott, uram.

– Megmérgezték?

– Nem, uram. Döglött gyík volt benne. Megakadt a torkán. Nubber megfulladt egy döglött gyíktól! Hé, Muzsikus! Jó kis név, Muzsikus, haha!

– Istenem! – lehelte Pálinkás. – Ebből elég – visszafordult Kalamhoz. – Menjünk tovább.

A férfi biccentett és visszamászott a nyeregbe.

Tizenegy mágus gyalogosan, felszerelés nélkül menekült egy élettelen sivatagon keresztül, a vadászatnak rövid ideig kellett volna tartania. Késő délután rátaláltak egy másik holttestre – ez is olyan aszott volt, mint az első –, aztán, amikor a nap már vörös sugarakat lövellt a horizontról, egy harmadik holttestre bukkantak. Előttük, mindössze fél mérföldnyi távolságra fehér, csipkézett mészkősziklák emelkedtek – a lenyugvó nap ezeket is vörösre festette. Kalam elmondta a parancsnoknak, hogy a menekülő mágusok nyomai pont a sziklák felé vezetnek.

A lovak fáradtak voltak, csakúgy, mint a katonák. Vízkészletük aggasztóan megfogyatkozott. Pálinkás megálljt parancsolt, és tábort ütöttek.

Miután megvacsoráztak, és a katonák elfoglalták őrhelyüket, a parancsnok

csatlakozott Kalam Mekharhoz a tűznél.

A merénylő újabb trágyakockát dobott a lángok közé, majd ellenőrizte a tűz fölötti bödönben melegedő víz hőmérsékletét.

– Ebben a teában olyan füvek vannak, amelyek holnap csökkentik majd a vízveszteségünket – mormogta a hétvárosi férfi. – Szerencse, hogy van nálam belőle. Nagy ritkaság, lassan aranyárban mérik. Olyan sűrűt vizel tőle az ember, mint a leves, és csak keveset. Izzadni attól még izzadunk majd, de azt kell is...

– Tudom – vágott közbe Pálinkás. – Elég hosszú ideje rostokolunk ezen az átkozott kontinensen ahhoz, hogy tudjak néhány dolgot, Karmos.

A férfi a lefekvéshez készülődő katonákra pillantott.

– Mindig elfelejtem, parancsnok. A csapatban mindenki olyan... fiatal.

– Pont, mint te, Kalam Mekhar.

– És ugyan mit láttam a világból, uram? Meglehetősen keveset. A Szent Falah testőreként Arenben...

– Testőr? Miért szerénykedsz? A privát bérgyilkosa voltál.

– Azt akartam mondani, uram, hogy még csak az utam elején járok. De ezek a katonák... és ön... amit láttak, amin keresztülmentek – megcsóválta a fejét. – Minden ott van a szemekben.

Pálinkás a férfit méregette, s a csönd kellemetlenül hosszúra nyúlt. Kalam levette az edényt a tűzről, és kitöltött belőle két pohár gyógyszerszagú teát. Az egyiket a parancsnok felé nyújtotta.

– Majd holnap utolérjük őket.

– Persze. Egész nap egyenletes tempóban haladtunk, kétszer olyan gyorsan, mint egy kocogó ember. Mennyire járhatunk közel ezekhez az átkozott mágusokhoz? Egyórányira vannak? Vagy kettőre? Kettőnél többre nem lehetnek. Vagy az Üregeket használják...

A merénylő komor képpel megrázta a fejét.

– Az nem lehet, uram – akkor már elvesztettem volna a nyomukat. Ha Üregbe tértek volna, akkor minden nyomukat elveszítem, azonnal.

– Igen. De a nyomok nem szakadtak meg. Miért van ez?

Kalam a tűzbe bámult.

– Nem tudom, uram.

Pálinkás felhajtotta a keserű teát, majd a tűzhely mellé ejtette a bádogpoharat, és elvonult.

Teltek-múltak a napok, az üldözés során átkeltek a dombság repedései, hasadékai és víznyelői között. Egyesével újabb testeket fedeztek föl, s Kalam rendre azonosította is az aszott hullákat: Renisht, a Felső Meanas varázslóját; Kelugert, D'risst, az Ősz Férgének papját; Narkalt, a harcos-papot, aki Fenernek esküdött fel, és esélyes volt a Halandó Kard címre; Ullant, Soliel Lélekvesztett papnőjét.

A nélkülözés az üldözőkre is rossz hatással volt. Néhány ló elpusztult, ezeket feldarabolták és megették. Az életben maradt állatok lesoványodtak. Ha a mágusok útja nem pont a titkos források felé vezette volna mindig Kalamot és a katonákat, már mindenki meghalt volna Raraku élettelen sivatagában.

Set'alahd Crool, egy félvér jaghuta, aki egy alkalommal fél tucat dühödt ellenlépéssel visszaverte Dassem Ultor támadását, kardja pedig egy ismeretlen Előd áldása miatt ragyogott; Etra, a Rashan Üreg varázslónője; Bririth'eran, a Serc Üreg varázslója, aki képes volt vihart hozni az égből; Gellid, a Tennes Üreg boszorkánya...

Már csak egy varázsló maradt, aki azonban mindig előttük haladt, megfoghatatlanul – csak könnyű léptei nyomát ismerték.

A vadászok ekkor már csendben jártak. Átragadt rájuk Raraku csendje. Megedzette, megkeményítette, kiszívta őket a nap. A hátasaik pont ugyanolyanok voltak, mint ők – soványak, szikárak, kitartóak és vad tekintetűek.

Pálinkás csak lassan értette meg, mit is lát Kalam szemében – nehezen fogta fel, hogy a merénylő tekintetében hitetlenkedés keveredik óvatossággal és nem kevés félelemmel. De Kalam maga is megváltozott. Nem járt ugyan messze attól a vidéktől, amelyet az otthonának nevezett, de olyan volt, mintha egy egész világon átkelt volna.

Raraku mindannyiukat megváltoztatta.

Felkapaszkodtak egy meredek, sziklás csatornában, átkeltek egy erodált hasadékon, amelynek mészkőfalai foltosak és himlőhelyesek voltak, s végül kijutottak egy természet alkotta amfiteátrumba. A tisztás túlvégén, egy nagyobb kövön ott ült törökülésben az utolsó mágus, és őket várta.

Ruháiból csak cafatok maradtak, csontsoványra fogyott, sötét bőre berepedezett, erősen hámlott, szeme viszont olyan keményen és tisztán ragyogott, akár az obszidián.

Kalam csak nehezen tudta megállítani a lovát. Esetlenül megfordította a hátast, és Pálinkás szemébe nézett.

– Adaephon Delat, Meanas mágusa – mondta csontszáraz, reszelős hangon. Kiszáradt, repedező ajka mosolyra húzódott. – Sosem volt nagy eresztés, uram. Kétlem, hogy képes lesz védekezni.

Pálinkás nem felelt. Elléptetett a merénylő mellett, és a varázsló közelében állt meg.

– Volna egy kérdésem – mondta a varázsló suttogva, ám hangja tisztán hallatszott a tisztás túloldalán is.

– Igen?

– Ki a fene vagy te?

Pálinkás felvonta szemöldökét.

– Számít ez?

– Átkeltünk az egész Rarakun – mondta a varázsló. – A sziklák túloldalán már a G'danisba vezető út kanyarog. Átkergettetek az egész Rarakun... az istenért, ennyit egy ember sem ér. Még én sem.

– Volt veled tizenegy másik mágus is, varázsló.

Adaephon Delat vállat vont.

– Én voltam a legfiatalabb – a legegészségesebb –, messze a legerősebb. Most azonban már engem is cserbenhagyott a testem. Nem tudok továbbmenni – sötét tekintete Pálinkás mögé meredt. – Parancsnok, a katonáid...

– Mi van velük?

– Többek lettek... és kevesebbek is egyszerre. Már nem azok, akik voltak. Uram, a Raraku felégette az összes, múltjukba vezető hidat; mindegyiket. – Csodálkozva nézett

Pálinkás szemébe. – És a tieid mind. Szívvel-lélekkel. A tieid.

– Jobban, mint gondolnád – mondta Pálinkás. Megemelte a hangját. – Sunyi, Muzsikus, a helyeteken vagytok?

– Igen! – kiáltotta két hang kánonban.

Pálinkás látta, hogy a varázsló megfeszül. Egy pillanat elteltével a parancsnok megfordult a nyeregben. Kalam tucatnyi lépésre tőle mereven ült a lován, homlokáról izzadság csordogált. Két oldalán, picivel hátrébb, Muzsikus és Sunyi helyezkedett el, a merénylőre irányított, töltött nyílpuskával. Pálinkás mosolyogva visszafordult Adaephon Delathoz.

– Ti ketten igen különös játékot játszottatok. Muzsikus szagolta ki a titkos jelbeszéd nyomait – a megkarcolt sziklákat, a testek helyzetét, azok ujjait: egy, kettő vagy három volt begörbítve, vagy éppen annyi, amennyi a jelhez kellett. Már akár egy héttel ezelőtt is rövidre zárhattuk volna a dolgot, de addigra... kíváncsi lettem. Tizenegy mágus. Amikor az első felfedte előtted ősi tudását, a tudást, amelyet már nem tudott használni semmire, már csak az üzletet kellett megkötnöd. Ugyan milyen választási lehetőség állt a többiek előtt! Vagy a Raraku ölte volna meg őket, vagy mi. És ott volt... a megváltásféleség. De az volt tulajdonképpen? Most ott dörömböl benned a lelkük, Adaephon Delat? Sikoltoznak, hogy engedd ki őket a börtönükből? Persze más is van, amit nem értek. Ez a játék, amelyet Kalammal ketten játszottatok – mi volt a célja?

A kimerültség illúziója lassan eltűnt a varázslóról, s előtűnt a fiatal, egészséges, fitt férfi, aki valójában volt. Kényszeredetten elmosolyodott.

– A dörömbölés... alábbhagyott már valamelyest, parancsnok. Még a szellemlét is kívánatosabb, mint a Csuklyás ölelése. Sikerült... egyensúlyt teremtenünk, hogy úgy mondjam.

– Neked pedig elképzelhetetlenül hatalmas erő került a birtokodba.

– Igen, tekintélyes erőre tettem szert, de most nem áll szándékomban használni. Hogy milyen játékot játszottunk, parancsnok? Csak a túlélés játékát. Az elején. Hogy őszinte legyek, nem gondoltuk, hogy eljuttok idáig. Azt hittem, hogy Raraku elragad majd benneteket – gondolom, ez meg is történt, csak egészen más módon, mint ahogy azt én gondoltam. Amivé te és a katonáid lettetek... – a fejét csóválta.

– Amin keresztülmentünk – mondta Pálinkás –, azon ti is átestetek. Te és Kalam.

A varázsló lassan bólintott.

– Ezért is következett most be ez a sorsdöntő találkozás. Uram, Kalam és én követnénk téged. Ha befogadsz bennünket a csapatba.

– A Császár elvesz majd téged tőlem.

– Csak akkor, ha elárulod a titkunkat, parancsnok.

– És Kalammal mi lesz? – kérdezte Pálinkás, s visszanézett a merénylőre.

– A Karmosok sem... fognak örülni – morogta a férfi. Aztán felderült az arca. – Nem baj, úgy kell Komornak!

Pálinkás elfintorodott, és még jobban kicsavarta a felsőtestét, hogy lássa a katonáit. Az előtte sorakozó arcokat akár kőből is faraghatták volna. A csapat, amely a hadsereg szedett-vedett túlélőiből állt, összekovácsolódott, kemény maggá vált.

– Istenem! – suttogta a bajsza alatt. – Mivé lettünk?

A Hídégetők első véres küzdelme G'danis visszahódítása volt – egy mágus, egy merénylő és hetven katona beviharzott a lázadó erődbe, és egy éjszaka alatt kiirtotta az ott állomásozó négyszáz fegyverest.

A lámpás már leégett, de a sátorlapokon beszűrődő hajnali fény éppen elegendőnek bizonyult. A történet után támadt csendet lassan betöltötték az ébredező, újabb napi menetelésre készülődő tábor hangjai. Fürkész Anomander felsóhajtott.

– Lélekköltöztetés.

– Igen.

– Olyat már hallottam, hogy egy lélek átvándorolt egy számára előkészített edénybe. De hogy tizenegy lelket – tizenegy mágus lelkét – átköltöztessék egy tizenkettedik testbe, amelyben már lakik egy lélek... – hitetlenkedve megrázta a fejét. – Ez valóban fantasztikus. Már értem Fürge Ben kérését, hogy ne kutassam őt tovább – felnézett. – De ma éjjel leleplezted őt. Én nem kértem...

– Ha kérted volna, uram, az gyanakvásra utalt volna – felelte Pálinkás.

– Akkor hát értesz engem.

– Az ösztönök – a malaza elmosolyodott. – Én megbízom a saját ösztöneimben is, Fürkész Anomander.

A Tiste Andii felkelt székéből. Pálinkás követte.

– Igazán mély benyomást tettél rám – mondta Fürkész Anomander –, amikor a gyermek, Ezüstróka védelmére keltél.

– Te pedig azzal tettél rám mély benyomást, hogy gátat szabtál indulataidnak.

– Igen – motyogta a Sötétség Fia, majd enyhén felvonta szemöldökét, és maga elé nézett. – A kerub titokzatossága azonban...

– Tessék?

A Tiste Andii elmosolyodott.

– Eszembe jutott az első találkozásom Kruppe nevű társunkkal.

– Attól tartok, uram, hogy Kruppe olyan titok, amelyről semmit sem mondhatok neked. Kétlem, hogy bármelyikünknek is sikerülne őt kiismerni.

– Ebben igazad lehet, Pálinkás.

– Fürge Ben ma reggel távozik, hogy csatlakozzon Paran kapitányhoz és a Hídégetőkhöz.

Fürkész bólintott.

– Igyekszem távol tartani magam tőle, nehogy idegessé tegyem – percnyi hallgatás után a Tiste Andii kinyújtotta a kezét. Megfogták egymás csuklóját.

– Igazán kellemes volt ez az este – mondta Fürkész.

Pálinkás elfintorodott.

– Nem vagyok híresen jó történetmesélő, úgyhogy megköszönöm a türelmed.

– Talán valamelyik este viszonozhatnám a dolgot, nekem is van pár jó sztorim.

– Ebben biztos vagyok – lehelte Pálinkás.

Elengedték egymás csuklóját, és a parancsnok a sátor bejárata felé fordult. Fürkész utánaszólt.

– Még valami. Ezüstrókának nem kell tőlem félnie, sőt, Kallort is a helyére teszem majd.

Pálinkás lenézett a földre.

– Köszönöm, uram – mondta, aztán távozott.

Istenem, hiszen ma éjjel szereztem egy barátot. Mikor botlottam utoljára ilyen nagy ajándékba? Nem emlékszem. A Csuklyásra, tényleg nem emlékszem.

Fürkész Anomander a sátor bejáratában állt, és a veteránt figyelte, aki lassan, bicegve távolodott a sorok között. Háta mögött halk karomkopogás hallatszott.

– Uram – motyogta Banya –, okos dolog volt ez?

– Hogy érted? – kérdezte Fürkész szórakozottan.

– Nagy árat kell fizetni azért, ha az ember barátokat szerez a rövid életű halandók között, de persze ezt már a saját, tipikusan szomorú tapasztalataidból is leszűrhetted volna.

– Óvatosan, Banya.

– Tán tagadod szavaim igazát, uram?

– A rövid létnek is megvan a maga szépsége.

Az Óriás Varjú hátravetette a fejét.

– Őszinte megfigyelés? Veszedelmesen gyorsan levont következtetések? Kicsavart és túlságosan is szomorú bölcsesség? Kétlem, hogy kifejtenéd ezt bővebben. Ugye, nem teszed? Hagyod, hadd találgassak, hadd rágódjak a végtelen sok lehetőségen! Te disznó!

– Te is érzed a hullaszagot a levegőben, édesem? Esküszöm, hogy én érzem. Miért nem mész, és keresed meg a forrását? Most. Ebben a pillanatban. És ha már megtöltötted a hasad, keresd meg Kallort, és hozd ide hozzám.

Az Óriás Varjú morogva kilépett a sátorból, dühösen széttárta hatalmas szárnyát, és felrebbent a magasba.

– Korlat – motyogta Fürkész –, kérlek, gyere ide hozzám – visszafordult a sátor belseje felé. Korlat pár percen belül meg is érkezett. Fürkész továbbra is a sátor hátsó falát nézte.

– Uram?

– Rövid időre távozom. Úgy érzem, szükségem van Silannah közelségére.

– Örülni fog érkezésednek, uram.

– Csak néhány napig leszek távol, nem tovább.

– Értem.

Fürkész a nő felé fordult.

– Terjeszd ki védelmed Ezüstrókára is.

– Örömmel teljesítem a feladatot, uram.

– Észrevétlenül figyeltesd Kallort. Ha gyanús viselkedésen kapnád, azonnal értesíts, de szükség esetén ne habozz bevetni a Tiste Andiik teljes erejét. Akkor legfeljebb csak darabjainak összeszedését láthatom majd.

– A teljes erőnket, uram? Ilyet már régen, nagyon régen nem tettünk. Valóban úgy gondolod, hogy Kallor elpusztításához szükség lesz erre?

– Nem lehetek benne biztos. Miért kockáztatnánk?
– Rendben van. Megkezdem az előkészületeket Üregeink egyesítéséhez.
– Látom rajtad, zavar az utasításom.
– Összesen ezeregyszáz Tiste Andii van, uram.
– Tisztában vagyok vele, Korlat.
– A Leláncolásnál csak negyvenen voltunk ott, mégis elpusztítottuk a Nyomorék Isten egész birodalmát – persze az is igaz, hogy újszülött volt még a birodalom. Akkor is, uram... tizenegyezer harcos... akár az egész kontinens is belepusztulhat.
Fürkész szeme elhomályosodott.
– Korlat, az erő elszabadításakor javaslom, gyakoroljatok önuralmat – ha egyáltalán sor kerül a Kurald Galain csapatos nekieresztésére. Brood nem örülne túlzottan. Egyébként úgy hiszem, hogy Kallor nem tesz majd semmi meggondolatlan dolgot. Azért nem árt elővigyázatosnak lenni.
– Értettem.
Visszafordult a sátor belseje felé.
– Ennyi, Korlat.

A Mhybe álmodott. Újra – hosszú idő óta először – a tundrán sétált, moszat és szegényes fű ropogott a talpa alatt. Száraz szél csapta meg az arcát, a halott jég szaga érződött benne. Fájdalom nélkül lépkedett, s amikor levegőt vett, nem hallotta azt a furcsa zörgést sem a mellkasából. Rádöbbent, hogy visszatért leánya születésének helyére.
Tellann Ürege, a hely, amely nem valahol létezik, hanem valamikor. Az ifjúság ideje – a világé és az én ifjúságomé is...
Felemelte a karját, látta, hogy borostyánszín bőre sima, a vénák és erek nem dagadtak ki belőle – sőt, alig látszottak a fiatalos izmok között.
Fiatal vagyok. Olyan, amilyennek lennem kellene.
Nem ajándékot kapott. Nem, ez inkább kínzás volt. Tudta, hogy csak álmodik; tudta, mi vár rá, amikor felébred.
Egy régen kihalt, ősi állatokból álló kisebb csorda dobogtatta meg alatta finoman a földet. Az állatok az általa választott ösvénnyel párhuzamosan haladtak, egy gerinc mentén, púpos hátuk olykor-olykor előtűnt a sziklák mögül – olyan volt, mintha folyékony, égetett umbra köde suhanna a levegőben. Valami megmozdult benne, egyfajta csendes csodálatot érzett a méltóságteljes lények iránt.
A *bhederinek rokonai, csak nagyobbak, és a szarvuk messze kiáll kétoldalt – hatalmasak, királyiak.*
Lenézett és megtorpant. Lábnyomok keresztezték az útját. Bőrbe bugyolált lábak taposták meg a moszatot. Nyolc, kilenc egyént számolt össze.
Hús-vér Imassok? A Csontvető Pran Chole és társai? Ki járkál az álomvilágomban ilyenkor?
Szeme kinyílt, poros sötétségben találta magát. Elvékonyodott csontjaiba azonnal tompa fájdalom költözött. Reumás kezével összehúzta álla alatt a szőrmét, hogy ne érezze a hideget. Szeme megtelt könnyel, és felpislogott a bőrsátor hullámzó, befelé

hajló tetejére, majd szaggatottan felsóhajtott.

– Rhivi szellemek – suttogta. – Könyörgök, vigyetek el, most azonnal. Vessetek véget szenvedéseimnek. Jaghan, Iruth, Mendalan, S'ren Tahi, Pahryd, Neprool, Manek, Ibindur – neveteken szólítalak benneteket, rhivik szellemei...

Légzése nem állt le, szíve makacsul vert tovább... a szellemek nem hallgatták meg könyörgését. A Mhybe halkan sírva fakadt, majd felült, hogy felvegye ruháit.

Kitántorgott a ködös hajnali fénybe. A rhivi tábor már ébredezett körülötte. Egyik oldalról bhederinek szomjas bőgését hallotta, s mokaszinos talpa alatt érezte patáik dübörgését is, aztán meghallotta a fiatalok kiáltásait is, akik visszatértek az éjszakai csordaőrzésből. A közeli sátrakból emberek léptek elő, s halk hangon elénekelték a hajnalt köszöntő rituálé dalát.

Iruth met inal barku sen netral... ah'rhitan! Iruth met inal...

A Mhybe nem énekelt velük. Nem érzett semmi örömöt azért, mert újabb nap virradt rá.

– Drága leány, nálam van az, amire szükséged van.

A hang irányába fordult. A daru, Kruppe, döcögött felé az ösvényen, kis faládával kolbászujjai között. A Mhybe halvány mosolyt préselt ki magából.

– Bocsáss meg, hogy ajándékod bizalmatlansággal tölt el. Tudod, a múltbeli emlékek...

– Kruppe átlát a ráncok függönyén, drágám. Mindig. Éjféli társa a Hűség – drága társ ő, kinek érintését Kruppe igen nagyra becsüli. A pénzügyi érdekek – folytatta, miközben a Mhybe elé ért és megállt, tekintetét a kezében lévő szelencére szegezve –, néha váratlan, ám igen örömteli ajándékot teremnek. Ebben a szerény kis dobozban kincs lapul, amelyet neked ajánlok, kedveském.

– Nem megyek semmire a kincsekkel, Kruppe, de azért köszönöm a kedvességed.

– A történelmet érdemes megismerni, erről Kruppe biztosíthat téged. Amikor Darujhisztán alatt a híres, gázban dús barlangok felé kiszélesítették, kiterjesztették a járatokat, helyenként nem természetes módon keletkezett szobácskákra bukkantak. A szobák falait számtalan, agancsból készített kalapács csapásával faragták meg, és az így létrehozott hullámos falakon fantasztikusabbnál fantasztikusabb jelenetek láthatók. Köpettel, szénnel, epével, vérrel, meg még ki tudja, mi mindennel nem festettek a falakra, de volt ott még más is. Valami sokkal érdekesebb. Emelvények, amelyek leginkább a barbár népek faragott oltáraihoz hasonlítottak, és az oltárokon ezek, ni!

Felpattintotta a dobozka fedelét.

A Mhybe először azt hitte, hogy pattintott kőpengéket lát maga előtt, amelyek hasonlóan törékenynek tűnő anyagból faragott láncszerűségen sorakoznak. Aztán a tekintete gyanakodva összeszűkült.

– Igen – suttogta Kruppe. – Olyanok, mintha palából lennének. De nem, ezek itt rézből vannak. Hidegen munkálták meg őket, a sziklák ereiből is hidegen kaparták ki a rezet, majd hatalmas kövek alatt lapították meg az anyagot. Rétegenként, szépen sorban. Úgy munkálták meg őket, hogy az örökséget mintázzák – apró szeme megvillant, tekintete a Mhybére siklott. – Kruppe látja, mennyire szenvedsz a

vékonyodó csontjaidat hasogató fájdalom miatt, drága, és nem bírja ezt tovább nézni. Ezek a réztárgyak nem szerszámok, hanem ékszerek, amelyeket a testen viseltek. Ha közelebbről megnézed, láthatod, hogy a pengéket apró karmokkal a bőrruhához lehet erősíteni. Találsz majd köztük csuklópántot, bokaláncot, karpántot és... nyakláncot is. Hatásosak lehetnek... fájdalmad csökkentésére. A réz az istenek első ajándéka.

A Mhybe maga sem értette, miért érzékenyült el annyira, de letörölte a könnyeket ráncos arcáról.

– Köszönöm, Kruppe barátom. Törzsünk is ismeri a réz gyógyító hatását. De sajnos az öregkor ellen nem tehetnek semmit...

A daru szeme megvillant.

– Kruppe története még nem ért véget, leányom. Tudósokat vittek le az említett termekbe, éles elméjű embereket, akik az ókor sok titkát megfejtették már. Minden teremben oltár állt – összesen nyolc –, de nem volt közöttük két egyforma, minden teremben más és más, kegyetlen, ám valós jelenet díszítette a falat. Tradicionális ábrázolások. Nyolc barlang, mindegyik világosan kimutatott jelleggel. Tudjuk, kiknek a keze faragta ezeket – a művészek nem maradtak névtelenek –, és Darujhisztán legkiválóbb látói is megerősítették a feliratokat. Drágám, ismerjük azoknak a nevét, akik valaha birtokolták ezeket a tárgyakat – belenyúlt a dobozba, és elővette az egyik ékszert. – Ez Jaghané volt – letette és felkapott egy bokapántot – Ez S'ren Tahi tulajdona volt. És itt, ez a gyerekes kis nyílhegy... Maneké, a rhivi koboldé volt. Vicces kis figura lehetett, nem igaz? Kruppe úgy érzi, maga is hasonlít ehhez a bolondos kis lényhez, Manekhez, bizony. Manek a sok átverés és játék ellenére, igen jószívű volt, nem igaz? És itt ez a másik darab. Iruthé volt – látod a csiszolását? A hajnal ragyogását adja vissza ez a kis kalapált fémdarab...

– Lehetetlen – suttogta a Mhybe. – A szellemek...

– Valaha hús-vér emberek voltak, drágám. Halandók. Talán az első rhivi törzsből? A Hit – mondta biztató mosollyal – mindig kedves társunk. Tehát, a reggeli teendők elvégzése után, Kruppe szeretné rajtad látni ezeket az ékszereket, hadd csillogjanak a fényben. Az elkövetkező napokban, éjjeleken, mindig kapaszkodj bátran a Hitbe, Szent Szülő.

A nő egy hangot sem bírt kinyögni. Kruppe a kezébe adta a dobozt. Az ékszereknek szép súlyuk volt.

Honnan tudtad? Pont ezen a reggelen, amikor a szégyen hamvában ébredtem, hidegen... megfosztva az életem során dédelgetett hittől. Óh, te drága, titokzatos kis emberke, honnan tudtad?

A daru sóhaj kíséretében hátralépett.

– A küldetés olyan volt, akár egy nehéz szülés, Kruppe egészen elfáradt, és nagyon meg is éhezett közben. Az a doboz megerőltette túlságosan elkényelmesedett kezem.

A nő elmosolyodott.

– Nehéz szülés, Kruppe? Erről mondhatnék neked egyet s mást.

– Nem kétlem, de a megérdemelt jutalmak miatt aztán ne keseregj, kislány – kacsintott, majd elindult vissza arra, amerről jött. Pár lépés után megtorpant és visszafordult. – Óh, Kruppe majdnem elfelejtette elmondani, hogy a Hitnek van egy

ikertestvére, aki pont ugyanolyan kedves. Álomnak hívják. Ha lemondasz a kedvességről, leányom, akkor lemondasz az igazi ajándékokról is – intett fél kézzel, majd ismét elfordult.

Továbbsétált, és hamarosan el is tűnt a Mhybe szeme elől. *Valóban nagyon hasonlít Manekre. Elhintettél itt valamit, igaz, Kruppe? Hit és álmok. A remény és vágy álmai? Vagy az alvás álmodása? Vajon kinek az ösvényét kereszteztem múlt éjjel?*

*

Nyolcvanöt mérföldnyire onnan, északkeleti irányban, Csákány éppen nekivetette a hátát a füves domboldalnak, és hunyorogva figyelte a nyugati irányban távolodó utolsó quorlt, amely már csak apró fekete pont volt az ég kék hátterében.

– Szívesen meghaltam volna, semmint hogy még egy percig egy ilyen fenevad hátán üljek – morogta mellette egy hang.

A tizedes lehunyta a szemét.

– Ha engedélyezed, hogy kitekerjék a nyakad, Hangyás, fogadok, hogy valaki közülünk még ma megteszi.

– Micsoda szörnyűségeket beszélsz, Csákány! Ugyan miért lettem ilyen népszerűtlen? Soha senkinek nem ártottam semmilyen módon, vagy igen?

– Adj egy percet, hogy felfogjam, mit mondtál, aztán majd válaszolok.

– Nem várok én választ, te némber, és ezt pont olyan jól tudod, mint én – halkabbra vette a hangját. – Különben is, a kapitány tehet mindenről...

– Nem tett ő semmi rosszat, őrmester, és az ilyen suskus elég tisztességtelen. Tudod, mi a következménye, ha széllel szemben vizelsz. Ezt a tervet Pálinkás és Dujek főzték ki. Ha mindenáron szidni akarsz valakit, akkor szidd őket.

– Pálinkást és Dujeket? Szó sem lehet róla.

– Akkor hagyd abba a morgást!

– Azzal, hogy ilyen hangnemben beszéltél a feljebbvalóddal, elnyerted a szakács megtisztelő tisztségét mára. Lehet, hogy holnapra is, még meggondolom.

– Istenem – motyogta a nő –, hogy utálom az alacsony, nagy bajszú férfiakat!

– Személyeskedünk, személyeskedünk? Rendben, akkor a mosogatás is a te reszortod ma este. Ráadásul már azt is tudom, milyen ínyencséget akarok vacsorára. Fügével töltött nyulat hajdinával...

Csákány felegyenesedett, arcára kiült a rémület.

– Meg akarod velünk etetni Inda hajingét? Nyúl meg füge mellé?

– Hajdinát mondtam, te idióta! Tudod, gabonaféleség, kását főznek belőle, és van belőle egy zsáknyi az egyik pakkban! Én is kását akarok. Hozzá pedig csipkebogyószószt meg édesvízi osztrigát...

Csákány visszazuhant.

– Akkor már inkább a hajing!

Az utazás eddig idegölő volt, kevésszer álltak csak meg pihenni, akkor is igen rövid időre. A Fekete Moranthok társasága ráadásul nem volt valami szórakoztató. Szótlanok voltak, távolságtartóak és komorak. Csákány még egyszer sem látta, hogy

valamelyik harcos levetette volna a páncélját. Úgy viselték a kitinszerű, fekete védőruhát, mint egy második bőrréteget. A csapatból, amely a Barghaszt-vonulat lábához szállította őket, csak Sodrott, a parancsnok és az ő quorlja maradt ott. Paran kapitány feladata volt kommunikálni a Fekete Moranth parancsnokkal. – *Oponn szerencséjére is szüksége lett volna.*

A quorlok magasra vitték őket, így meglehetősen hideg légrétegben utaztak egész éjjel. Csákánynak minden porcikája fájt. Lehunyta a szemét, és hallgatta, ahogy a többi Hídégető összekészíti a további utazáshoz szükséges felszerelést és élelmet. Mellette Hangyás végtelennek tűnő listába szedte panaszait.

Nehéz léptek közeledtek feléjük, és sajnos pont előttük haltak el. Valaki eltakarta a kelő nap fényét előlük. Csákány kisvártatva kinyitotta a fél szemét. Paran kapitány figyelme azonban Hangyásra összpontosult.

– Őrmester.

Hangyás mormogása abbamaradt.

– Uram?

– Úgy fest, hogy Fürge Bent feltartják. Később csatlakozik majd hozzánk, és a te osztagod biztosítja majd a kíséretét. Mi többiek, Ügetővel megyünk tovább. Terelő elkülönítette a számotokra szükséges felszerelést.

– Ahogy akarja, uram. Akkor várjuk a kígyót – meddig várjunk, mikor induljunk utánatok?

– Inda azt mondja, hogy a késlekedés nem lehet hosszú. A mai nap folyamán megérkezik Fürge Ben.

– És ha nem jön meg?

– Megjön.

– De ha mégsem?

Paran megvetően felmordult és otthagyta őket.

– Te nem vagy normális, Hangyás.

– Hiszen teljesen logikus a kérdésem! Ugyan miért kapta fel ennyire a vizet?

– Valahol a fejedben van egy parányi agyacska, őrmester, hát miért nem használod néha? Ha a mágus nem jelenik meg, akkor az azt jelenti, hogy nagy baj van, és ha ez történik, akkor jobb, ha elhúzzuk a csíkot – bárhová, csak itt nem szabad maradnunk.

Hangyás vörös arca elsápadt.

– Miért nem ér ide? Mi a baj? Csákány...

– Nem történt semmi baj, Hangyás! A Csuklyás leheljen rád! Fürge Ben még ma ideér. Ez olyan biztos, mint hogy a nap ma is felkelt, és most is sütögeti a mogyorónyi agyad! Legalább az új tagokra legyél tekintettel, őrmester! Itt van Kalapács és Sunyi is, szégyent hozol ránk!

Hangyás talpra ugrott.

– Mi a fenét bámultok, majmok? Munkára! Te, Kalapács, segíts Terelőnek, azt akarom, hogy a tűzhely kövei egyenesen álljanak! Ha lefordul a fazék, mert nem álltak egyenesen a kövek, akkor megnézhetitek magatokat! Sunyi, menj és keresd meg Indát...

Az utász a dombtető felé bökött az ujjával.

– Ott van fent, őrmester. Azt a fejjel lefelé álló fát vizsgálja.
Hangyás csípőre tette a kezét, és komoly képpel bólintott.
– Nem is csodálom. Ugyan milyen fa az, amelyik fejjel lefelé nő? Ez minden okos embert kíváncsivá tesz.
– Ha olyan kíváncsi vagy – motyogta Csákány –, miért nem mész fel és nézed meg magad a fát?
– Áh, mi értelme volna? Szóval, Sunyi, menj és hozd ide Indát! De futólépésben ám!
– Futólépésben, hegynek fölfelé? Beru vigyázzon ránk. Hangyás, úgy csinálsz, mintha sietnünk kellene valahová!
– Hallottad a parancsot, katona.
Az utász komor képpel elindult futólépésben a hegynek felfelé, ám pár lépés után lépésre váltott. Csákány elvigyorodott.
– De hol lehet Rebbencs? – kérdezte Hangyás.
– Pont melletted, uram.
– A Csuklyás szakállára! Ilyet többé ne csinálj! Különben hol tekeregtél?
– Sehol – felelte a nő.
– Hazug – mondta Csákány. – Láttam, amikor elslisszoltál, Rebbencs. Végül is halandó vagy, nem isten.
A nő vállat vont.
– Hallottam egy érdekes beszélgetést Paran és Ügető között. Kiderült, hogy a barghaszt semmirekellő valaha igen magas ranggal bírt a törzsben. Ahhoz a sok tetováláshoz van valami köze a dolognak. Mindegy, a lényeg az, hogy azért vagyunk itt, mert meg kell keresnünk az egyik legnagyobb törzset – a Fehérarcúakat –, és rá kell bírnunk őket, hogy működjenek együtt velünk. Szövetségesként, a Pannioni Domínium ellen.
Csákány megvetően felhorkant.
– Iderepítettek minket, és pont a Barghaszt-vonulat lábánál raktak le. Mégis mit hittél, miért?
– Van egy kis gond – folytatta a nő színtelen hangon, a körmeit vizsgálgatva. – Ügető úgy visz minket be, hogy ne trancsírozzanak fel minden egyes csapattagot, de lehet, hogy neki lesz egy vagy két küzdelme. Személyes összecsapások, párbajok, ha úgy tetszik. Ha nyer, életben maradunk. Ha megöleti magát...
Hangyásnak leesett az álla, bajusza pedig rángatózni kezdett, mintha önálló életre kelt volna.
Csákány felnyögött. Az őrmester megperdült.
– Tizedes, keresd meg Ügetőt! Ültesd le azzal a csicsás fenőköveddel, és élesíttesd meg vele tisztességesen a fegyvereit.
– Ugyan már, Hangyás!
– Tennünk kell valamit!
– Mivel kapcsolatban? – kérdezte egy új hang.
Hangyás ismét megperdült.
– Inda, hála istennek, hogy itt vagy! Ügető megöleti az egész csapatot!

A mágus vállat vont.
– Ez megmagyarázza azt a sok felbolydult szellemet ott a dombon. Biztos megérzik a szagát...
– Szagát? Felbolydultak? A Csuklyás csontjaira, nekünk annyi!

Paran, aki a többi Hídégetővel együtt álldogált, gyanakodva nézett le a halomsír tövében gyülekező kis csoportra.
– Vajon mi izgatta fel ennyire Hangyást? – tűnődött hangosan.
Ügető kimutatta a fogsorát.
– Rebbencs itt volt az előbb – morogta. – Mindent hallott.
– Óh, hát ez igazán remek hír, miért nem szóltál?
A barghaszt vállat vont és hallgatott. A kapitány elfintorodott, és a Fekete Moranth vezetőhöz vonult.
– Elég pihent a quorlod, Sodrott? Azt szeretném, ha magasan fölénk repülnél. Tudni akarom, felfedeztek-e bennünket...
A kitinszerű fekete sisak a kapitány felé fordult.
– Már tudják, hogy megjöttünk, Nemesvérű.
– A kapitány is megteszi, Sodrott. Nincs rá szükségem, hogy mindig emlékeztessenek a vérem értékes voltára. Szóval tudják? Honnan, és egy még fontosabb kérdés: te honnan tudod, hogy ők tudják?
– A földjükön állunk, kapitány. Alattunk a lélek az őseik véréből keletkezett. A vér suttog. A moranth hallja a vér suttogását.
– Csodálom, hogy bármit is hallasz abban a sisakban – motyogta Paran, aki fáradt és ingerült volt. – Mindegy. Akkor is szeretném, ha fölénk repülnél.
A parancsnok bólintott. A kapitány megfordult, és szemügyre vette a csapatát. Veteránok voltak, gyakorlatilag mind egy szálig. Csendesek, rémisztően szakavatottak. Elgondolkodott, vajon milyen lehet egy ilyen katona szemével a világ – a lélek fáradtságának sok-sok rétegén keresztül, amelybe Paran éppen csak belekóstolt. *Katonák most, és katonák lesznek életük végéig is – egyikük sem merne lelépni, hogy békét találjon. A magány és nyugalom lerombolná a hideg önuralom biztonságos börtönét – az egyetlen dolgot, ami nem hagyja, hogy megbomoljon az elméjük.*
Pálinkás azt mondta Parannak, hogy ha véget ér a háború, a Hídégetők nyugdíjba vonulnak – ha nem maguktól, akkor majd kényszerítik őket. A hadseregekben voltak tradíciók, és ezeknek nem a szigorú fegyelemhez, sokkal inkább az emberi lélek halovány igazságaihoz volt közük. Rituálék jelölték a kezdetet, ezeken minden egyes újonc átesett. Rituálék jelölték a véget is, formálisan zárták le a karriert, elismeréssel – minden elképzelhető téren. Ezekre szükség volt. Az elismerés egyfajta tiszta tudatot ajándékozott a távozónak, útmutatást arra, miként tovább. Egy katonát nem lehetett volna útmutatás nélkül elbocsátani, nem lehetett kivetni őket egy olyan világba, amely felismerhetetlen és idegen volt számukra. *Emlékezés és az elkerülhetetlen dolgok tisztelete. De amikor ennek vége, ugyan mi marad az egykori katonából? Mivé válik? Egy egész jövőt tölt el hátrafelé menetelve, múltját szemlélve – annak borzalmait,*

veszteségeit, fájdalmait, a puszta lét okozta kínokat mérlegelve? A rituálé igazából előrefordulás, előrenézés, egy gyengéd és tiszteletteljes kéz a vállon.

Paranban lassan, de biztosan növekedett a szánalom, hullámként, amely nem csapott ki, nem is öntötte el érzelmeit, ám a kapitány mégis attól félt, hogy belefullad.

S amikor a Fehérarcúak ránk találnak... lehet, hogy itt minden nő és férfi átvágott torokkal végzi, és a Királynő bocsásson meg nekem, de már nem is tudom, nem ez lenne-e a kegyesebb megoldás? Királynő, segíts rajtam...

Néhány gyors szárnycsapás, és a quorl a Fekete Moranthtal a nyergében már a levegőben volt.

Paran még egy percig figyelte az emelkedést, aztán összerándult a gyomra. A csapatához fordult.

– Talpra, Hídégetők. Ideje indulnunk.

*

A sötét, áporodott levegőben beteges pára terjengett. Fürge Ben érezte, ahogy a lelke keresztülküzdi magát rajta, akár egy úszó, aki erős árral szemben tempózik. Egy pár pillanat után abbahagyta a kutakodást, és oldalra siklott, egy másik Üregbe.

Itt sem volt sokkal jobb a helyzet. Valamiféle fertőzés szivárgott be a fizikai világból, fentről, és megbetegített minden egyes Üreget, amelybe bekukkantott. Leküzdötte hányingerét, és továbbment.

Ennek olyan bűze van, mint a Nyomorék Istennek... de az ellenség, akinek a földjéhez közeledünk, a Pannioni Látó. Persze lehet, hogy csak véletlen egybeesésről van szó, hiszen ez a módszer igen hatásos a védekezésben. De ugyan mióta hiszek én a véletlenekben? Nem, ez a szagelegy valami mélyebb igazságmagról árulkodott. *Lehet, hogy az a fattyú Előd le van láncolva, és a teste összetört, de érzem a kezét – még itt is –, ahogy láthatatlan szálakat mozgat.*

A varázsló halványan elmosolyodott. *Méltó ellenfél.*

Ismét új Üregbe lépett, és egy nyomot vett észre... valaminek a nyomát. Valaki járt előtte, s az illető hűvös, furcsán élettelen jellegű szagot hagyott maga után. *Ezen talán nem is kellene csodálkoznom – végül is, éppen a Csuklyás birodalmának határán járok. De akkor is...* Megmozdult benne a nyugtalanság. Elhessegette az idegességét. A Csuklyás Ürege jobban ellenállt a méregnek, mint bármelyik, ahová Fürge Ben eddig belépett.

A talaj agyagos, nedves és ragadós volt, a hidegnek a vékony kis mokaszin nem jelentett akadályt. Halvány, színtelen fény világította meg a tájat, az égbolt jellegtelen volt, és olyan alacsonynak látszott, mint egy pince boltozata. A levegőben terjengő köd az olajhoz hasonlított, és elég sűrű volt ahhoz, hogy a varázsló úgy érezze: alagútban jár.

Fürge Ben léptei lassultak. Az agyagos talaj már nem volt sima alatta. Mély barázdákat látott benne, sorokba és oszlopokba rendezett jeleket. A varázsló gyanította, hogy primitív írással van dolga, de... Leguggolt és megtapogatta a földet.

– Vagy frissen rótták... vagy időtlen írás – az érintés megbizsergette az ujját, így

visszahúzta a kezét. – Védvonalak, talán. Kötések.

Fürge Ben óvatosan kikerülte az írást, és továbbsétált. Megkerült egy nagy gödröt, amely teli volt színes kavicsokkal – valamely templom felajánlásai lehettek Csuklyásnak – szentírásokkal és imákkal, a világ összes nyelvén, számtalan hívőtől. *És csak hevernek itt. Észrevétlenül, elfeledve vagy kidobva. Az irodaszolgák is meghalnak, Csuklyás – miért nem fogod őket munkára, és takaríttatod el velük ezt a sok holmit? Annyiféleképpen próbáljuk feledni halandó voltunkat – ezek közül az ügybuzgóságot biztosan nagyra értékelik.*

A jelek egyre sűrűbben következtek egymás után, a varázsló így kénytelen volt még lassabban haladni. Egyre nehezebben talált akkora tiszta helyet, amin elfért volna a lába. Megkötöző varázslatok – a hatalom elsuttogott szavai életre keltek, erőre kaptak a Csuklyás földjén.

Néhány méterre előtte az ösvényen, egy jelsor közepén, apró alakot pillantott meg. Fürge Ben arca minden lépéssel egyre komorabbá vált. Olyan volt, mintha valaki tüzet akart volna rakni... ágakat, száraz füvet halmoztak fel egy nagyobb, sápadt kövön.

Aztán látta, hogy a kupac megremeg.

Ah, tehát hozzád tartoznak ezek a megkötő varázslatok, picike. A lelked csapdába esett. Valaki ugyanazt tette veled, amit régen én tettem a Sokfürt nevű varázslóval. Igazán különös. Olyan közel húzódott, amennyire csak tudott, majd lassan leguggolt.

– Kicsit rosszul nézel ki, barátom – mondta a varázsló.

A miniatűr, dióból készült fej kicsit imbolygott a levegőben, majd hátrarándult.

– Halandó! – sziszegte a lény a barghasztok nyelvén. – Értesíteni kell a klánokat! Én nem mehetek tovább, nézd csak, a védvarázslatok követtek, a csapda bezárult: fogságba estem!

– Azt látom. A Fehérarcúakhoz tartoztál, sámán?

– Még mindig hozzájuk tartozom!

– Mégis elmenekültél a sírhalmodból, kijátszottad a fajtád által készített védvonalakat, legalábbis egy ideig. Komolyan azt hiszed, hogy örömmel visszafogadnának téged, Régi Lélek?

– Engem elvonszoltak a síromból, te ostoba! A klánokhoz utazol, látom a szemeden, hogy így van. Elmondom neked a történetem, halandó, és hogy tudják, szavaid igazak, elárulom neked az igazi nevemet is...

– Meggondolatlan ajánlat, Régi Lélek. Mi van, ha a neved segítségével a hatalmamba kerítelek?

A lény megremegett, majd enyhén gúnyos hangon válaszolt

– Biztos, hogy nem lehetnél rosszabb, mint az előző gazdáim. Talamandas vagyok, az Egységes Klán Első Tűzhelyének szülöttje. Én voltam az első gyermek, aki erre a földre született. Tudod, hogy mi ennek a jelentősége, halandó?

– Attól tartok, nem, Talamandas.

– Az előző gazdáim – azok az átkozott szellemidézők – keresztül vájták magukat mindenen, halandó, és csak percek választották el őket attól, hogy megtudják a valódi nevem. Nem véletlenül mondtam, hogy átvájták magukat, mivel tényleg ezt tették, s

karmaik közömbösek maradtak a fájdalmaim iránt. A nevemmel együtt megismerték volna azokat a titkokat, amelyeket már a népem is régen elfeledett. Tudod, mi a szerepe a sírhalmainkon ültetett fáknak? Nem, nem tudod. Valóban lekötözik a lelket, megakadályozzák, hogy az vándoroljon, de *miért?* A tenger felől jöttünk erre a vidékre, kivájt fatörzsből készült hajókban szeltük a hatalmas hullámokat – a világ akkor még fiatal volt, a mi vérünkben pedig ott pezsgett múltunk minden titka. Nézd meg a barghasztok arcát, halandó! Nem, inkább gondolj egy olyan barghaszt koponyára, amelyről már lekopott a hús.

– Láttam már... barghaszt koponyákat – felelte Fürge Ben lassan.

– Aha, és láttál már ilyen koponyákat... felélesztve?

A varázsló összevonta a szemöldökét.

– Nem, de rémlik valami nagyon hasonló... soványabb... élesebb, jellegzetesebb vonásokkal...

– Hasonló, igen, hasonló. Soványabbak? Ne csodálkozz ezen, hiszen mi sosem éheztünk, mert etetett minket a tenger. És voltak közöttünk tartheno toblakaik is...

– Ti T'lan Imassok voltatok! A Csuklyás szakállára! Akkor... te és a néped elutasítottátok a rituálét...

– Hogy elutasítottuk? Szó sincs róla. Egyszerűen csak nem érkeztünk meg időben – egy jaghuta üldözése közben távoli vizekre kerültünk, kénytelenek voltunk jégfolyamok és puszta szigetek között tengődni. A népünk többi részétől elzárva éltünk, ősibb népek között – a tarthenókkal –, és megváltoztunk... míg a többiek nem változtak. Halandó, amikor egy vidék végre új gyermekkel ajándékozott meg minket, eltemettük a csónakjainkat... méghozzá örökre. Ebből a hagyományból született a halomsírokba temetett fák tradíciója is, bár erre népem tagjai közül már senki sem emlékszik... Oly régen volt...

– Meghallgatom a történeted, Talamandas. De előbb válaszolj egy kérdésemre! Mit tennél... ha kiszabadítanálak a börtönödből?

– Ez lehetetlen.

– Ez nem válasz a kérdésre.

– Rendben van, bár nincs semmi jelentősége a dolognak. Megpróbálnám kiszabadítani az Első Családokat – igen, mi szellemek vagyunk, akiket a most élő klánok tisztelnek. De az ősi megkötések sok tekintetben nem hagyták, hogy felnőjünk – gyermekek maradtunk. Jó szándékkal tették ezt, ám akkor is rossz lett az eredmény. Ki kell bennünket szabadítani. Akkor felnőhetnénk, valódi hatalommá válnánk...

– És végül valódi istenek lennétek – suttogta Fürge Ben, tágra nyílt szemmel. Végigmérte a száraz fűből és ágakból font kis alakot.

– A barghasztok elutasítják a változást, a most élő törzsek ugyanúgy gondolkodnak, ahogy mindig is gondolkodtak. Nemzedékről nemzedékre. A fajtánk ki fog halni, halandó. Belülről rothadunk el. Az ősöknek nem engedik, hogy valódi tanácsokkal lássák el az élőket, nem engedik, hogy valódi erőre tegyenek szert... hogy elnyerjék a *mi* erőnket. Hogy választ is kapj a kérdésedre, halandó, ha megtehetném, megmenteném a még élő barghasztokat.

– Mondd, Talamandas – kérdezte Fürge Ben fátyolos tekintettel –, minek gondolod

a túlélést: jognak vagy kiváltságnak?

– Az utóbbinak, halandó. Az utóbbinak. Azt ki kell érdemelni. Szeretnék lehetőséget kapni a bizonyításra. A népem érdekében.

A varázsló lassan bólintott.

– Remek kívánság, Régi Lélek – kinyújtotta a kezét, tenyérrel felfelé, és merően bámulni kezdte. – Ebben az agyagban só van, ugye? Érzem a szagát. Az agyag általában levegőtlen, élettelen. A talaj végtelenül buzgó szolgáit visszaszorítja. De a só, nos... – vonagló kupac materializálódott Fürge Ben tenyerében. – Néha – folytatta – a legegyszerűbb lények tudják csak feloldani a legbonyolultabb varázslatokat, méghozzá elképzelhetetlenül egyszerű úton. – Vérvörös férgek, hosszúak és vékonyak, egyik oldalukon lábszerű képződményekkel, forogtak és vonaglottak a varázsló tenyerében, s kis kupacokban a jelekkel telerótt agyagra hullottak. – Ezek a kis állatok egy távoli kontinensről származtak át ide. Són élnek, legalábbis minden jel erre mutat. A Setta régen kiszáradt tengereinek medrébe fúrt bányák tele vannak ilyen lényekkel, főleg a száraz évszakban. Még a legkeményebb agyagból is képesek homokot csinálni. Más szóval: levegőt visznek a levegőtlenbe – leejtette a kupacot a földre, és figyelte, ahogy a férgek szétterjednek és belefúrják magukat a földbe. – Azt még nem is mondtam, hogy gyorsabban szaporodnak minden más fajnál. Ah, nézd azokat a jeleket, ott a szélén, látod? A kötés már oszladozik. Érzed?

– Halandó, ki vagy te?

– Az istenek szemében, Talamandas? Csak egy pici sóféreg. Most pedig meghallgatnám a történeted, Régi Lélek...

Kilencedik fejezet

Stratem szubkontinensén, Korlelri déli partjai
mentén hatalmas félsziget található, ahová még
az istenek sem teszik be a lábukat. Keleti partvidékén,
több ezer négyzetmérföldes területen egy
hatalmas plaza található. Igen, nyájas olvasó,
erre a képződményre nem lehet más kifejezést
használni. Így lehetne a legjobban leírni:
sötétszürke, szinte fekete kövek, négyszög alakúak,
amelyek ellenálltak az időnek, nincs rajtuk sem
kopás, sem repedés. A hihetetlen monotóniát
mindössze szél alkotta porcsíkok és dombocskák
törik meg helyenként. Ugyan ki fektethette le
ezeket a köveket?
Adjunk talán hitelt Gothos ködös megfogalmazású,
dicsőséges „Tekercsének”? Ragasszunk
félelmetes nevet ezen plaza alkotóira? Ha ezt kell
tennünk, akkor az a bizonyos név a K'Chain Che'Malle.
De kik voltak a K'Chain Che'Mallék?
Egy Ősi Nép, Gothos legalábbis ezt állítja.
Kihaltak még jóval a jaghuták, a T'lan Imassok
és a Forkruli Támadók előtt.
Ez lenne az igazság? Ah, ha igen, akkor ezeket a
köveket félmillió – vagy talán még annál is
több – évvel ezelőtt rakták le. Jelen krónika írója
szerint ez totális képtelenség.

Végtelen utazásaim
Esslee Monot (a Kétkedő)

Te miben méred az életet, Ifjabb Tok? Kérlek, drágám, nagyon szeretném hallani a

véleményed. A tett a legpontosabb mérték, nem gondolod?
A férfi borús pillantást vetett az asszonyra menet közben.
– Arra célzol, hogy a jó szándék elegendő, Hölgy?
Irigy vállat vont.
– Talán nincs értéke a jó szándéknak?
– Egészen pontosan mit akarsz bebizonyítani? És kinek: magadnak vagy nekem?
A nő felhúzta az orrát, és szaporázni kezdte a lépteit.
– Most egyáltalán nem vagy kellemes társaság – mondta, miközben kikerülte a malazát. – És gonoszkodsz is. Inkább Túllal fogok beszélgetni – *neki* nem hullámzó a kedélyállapota!
Nem, az ő kedélyállapota mindig csak lóg a levegőben, a szél hátán.
Egy perc múlva rájött, hogy ez nem egészen igaz. A T'lan Imass a múlt héten, nővére távozásakor megmutatta, micsoda érzelmekre képes. *Azt hiszem, egyikünk sem érzéketlen a vérző szívek láttán* – gondolta magában. Baaljagg vállára engedte a kezét, aztán a távoli, északkeleti irányban húzódó dombok és a mögöttük emelkedő, fehérre fakult hegyek felé sandított.
A dombság jelölte a Pannioni Domínium határát. A hegyek lábánál volt egy város, legalábbis a Hölgy ezt mondta. *Sasfészek. Furcsa név. És nem szeretik az idegeneket... Akkor meg mi a fenéért megyünk oda?*
Félkarú serege gyakorlatilag hadat üzent a teokratikus birodalomnak. Túl információi hallatán Tok elcsodálkozott, ám nem kételkedett azok hitelességében. Minél többet tudott meg a Pannioni Domíniumról, annál tisztábban látta, mi táplálja Dujek haragját a birodalom iránt. Az öreg Legfőbb Ököl gyűlölte a zsarnokságot. *Ez persze ironikus, hiszen az Öreg Császár is zsarnok volt... azt hiszem. De az is lehet, hogy nem. Despotikus, ez biztos, monomániás, talán kicsit őrült is...* Elkomorodott és hátrapillantott a három szegulára. Kemény maszkokat, csillogó szempárokat látott. Tok megborzongott, és inkább visszafordult a távoli hegyek felé.
Valami nagyon nincs rendben. Talán pont ezen a helyen. Mióta a Hölgy visszatért Callowsból, Mokkal, akinek vérvörös, festett száj nyoma díszeleg a maszkján – a Csuklyás szakállára, vajon tud róla egyáltalán? Ha Szenu vagy Turul helyében lennék, én vajon mernék neki szólni? Igen, a visszaérkezésük óta valami megváltozott. Valami van a Hölgy pillantásában, egy kis feszélyezettség – jól titkolja, de én észrevettem egy-két gyors pillantásából. Megemelték a tétet, én pedig olyan játszmában veszek részt, amelyet nem is ismerek. Azt sem tudom, milyen játékosok állnak az ellenséges oldalon.
Pislogott, és azt vette észre, hogy a Hölgy ismét ott lépdel az oldalán.
– Túl talán rosszat mondott? – kérdezte.
A nő fintorgott és elhúzta a száját.
– Sosem gondolkodtál még el azon, vajon mi járhat a halhatatlanok fejében, Ifjabb Tok?
– Nem. Legalábbis nem emlékszem, hogy valaha is foglalkoztam volna a témával.
– Valaha nekik is voltak isteneik, tudtad?
Oldalra pillantott.

– Valóban?
– Nos, szóval inkább csak szellemeik. Föld, szikla, fa, állat, nap, csillag, agancs, csont, vér...
– Igen, igen, értem a logikáját.
– Nagy illetlenség más szavába vágni, fiatalember, minden korodbéli fiatal ilyen? Ha igen, akkor a világ valóban spirálvonalban halad lefelé, az Alvilág irányába, már ami a fejlettséget illeti. Ott tartottam, hogy szellemek. Mostanra mind kihalt. Nem maradt belőlük más, csak por. A T'lan Imassok maguk irtották ki a bálványaikat. Nehéz elképzelni, de hidd el, Ifjabb Tok, hogy ők minden szempontból istentelenek. Hitük... hamuvá égett. Még egy kérdés, drágám: elképzelted már, milyen lesz az életed a halálod után?
– A Csuklyás Kapuja meg ilyenek? – morogta a férfi. – Igazság szerint inkább nem is nagyon gondolok ilyesmire, Hölgy. Mi értelme volna? Meghalunk, és a lelkünk átszáll a másvilágra. Gondolom, a Csuklyáson vagy valamelyik segédjén múlik, mi lesz a lelkek sorsa, ha van egyáltalán további sorsuk.
A nő szeme megvillant.
– Ha lesz nekik. Igen.
Tok hátán végigfutott a hideg.
– Mihez kezdenél, ha tudnád, hogy a Csuklyás nem csinál majd semmit a lelkeddel? – kérdezte Irigy Hölgy. – Mi lenne, ha tudhatnád, hogy a lelked az idők végezetéig elveszetten, céltalanul bolyong majd? Hogy remény és álmok nélkül él majd tovább?
– Az igazat mondod, Hölgy? Biztosan tudod ezt? Vagy csak egyszerűen játszol velem?
– Természetesen csak játszom veled, ifjú szerelmem. Ugyan honnan tudhatnék bármit is Csuklyás sötét birodalmáról? De azért gondolj csak bele, milyen formában van jelen az Ürege ebben a világban – a városi temetőkre, rég elfeledett sírhalmokra gondolok... nem éppen a fesztiválrendezők legkedveltebb helyei, ugye? Gondolj csak a Csuklyás elfeledett ünnepeire. Rajzó legyek, vérben fürdetett novíciusok, károgó hollók, hullaégetőből származó hamuval bedörzsölt arcok – nem ismerlek ugyan, de szerinted sem túl vidámak ezek az ünnepek, igaz?
– Nem beszélgethetnénk inkább másról, Irigy Hölgy? Ettől ugyanis nem nagyon vidulok fel...
– Csupán a T'lan Imassok természetén tűnődtem...
Igazán? Ah... persze. Felsóhajtott.
– Ők háborúznak a jaghuták ellen, Hölgy. Ez a feladatuk, és láthatóan ki is elégíti őket. Úgy hiszem, nincs nagy szükségük szellemekre, istenekre vagy hitre. Azért vannak, hogy megvívják a háborújukat, és amíg csak egy élő jaghuta is található ezen a földön...
– Van még? Úgy értem, él még itt jaghuta?
– Honnan tudjam? Kérdezd meg Túlt.
– Már kérdeztem.
– És?
– És... nem tudja.

Tok megbotlott, lassított, a nőre bámult, majd hátranézett a T'lan Imassra is.

– Nem tudja?

– Ahogy mondom, Ifjabb Tok. Na, erre mit lehet lépni?

A férfi nem tudott mit mondani.

– Mi van, ha a háború már véget ért? Mi lesz a T'lan Imassok további sorsa?

A férfi elgondolkodott, mielőtt válaszolt volna.

– Második Gyülekező?

– Hm...

– Vég? A T'lan Imassok vége? A Csuklyás szakállára!

– És nem lesz egyetlen szellem sem, aki fogadhatná azt a sok fáradt, kimerült lelket...

Vége, vége. Istenem, lehet, hogy igaza van. Túl szőrmével borított hátát bámulta, és úgy érezte, nagyon hiányozna neki a harcos, s igen nagy veszteség lenne, ha nem lenne többé.

– Lehet, hogy tévedsz, Hölgy.

– Lehet – felelte a nő, nem túl nagy meggyőződéssel. – Reméled, hogy tévedek, Ifjabb Tok? – A férfi bólintott. – Miért? – kérdezte a Hölgy.

Hogy miért? Embertelen lények, akik népirtásra esküdtek fel. Brutálisak, halálosak, páratlan harcosok. Végtelenül közönyösek. Tok az előttük lépkedő T'lan Imass felé intett.

– Azért, mert ő a barátom, Irigy Hölgy.

Nem beszéltek halkan. Tok szavai hallatán az Imass hátranézett, kiugró szemöldöke alatt sötétlő szemgödre Tokra meredt. Aztán a fej ismét előrefordult.

– A Gyülekező meghirdetője a Malaza Büntetőhadsereggel menetel, Ifjabb Tok – magyarázta Irigy Hölgy. – A Pannioni Domínium területén mind összetalálkozunk. Mi, ők meg a T'lan Imassok még létező klánjai. Biztos, hogy csata bőven lesz. Nem könnyű feladat egy birodalmat elpusztítani. Én már csak tudom, hiszen nem is egyet elpusztítottam már. – A férfi csak bámult rá, és nem mondott semmit. A nő elmosolyodott. – Tehát ők északról közelednek, mi meg dél felől. Az előttünk álló út kissé rázós lesz.

– Bevallom, ezen már gondolkodtam – ismerte be Tok. – Egészen pontosan hogyan fogunk átkelni egy ellenséges, fanatikus birodalmon?

– Egyszerűen, kedves. Átvágjuk magunkat rajtuk.

Istenem, ha ezekkel az alakokkal maradok, a halál fia vagyok – gondolta Tok.

Irigy Hölgy még mindig mosolygott, és Tok arcát fürkészte.

– Úgy törünk a szív felé, akár egy fehéren izzó penge, a jégen át... s eljutunk a fagyott, időtlen lélekig. – Kissé hangosabban folytatta: – Így gondoljuk, nem igaz, Onos T'oolan?

A T'lan Imass megtorpant. Baaljagg ellépett Tok mellől, és előreiramodott. Garath, a kutya, követte. A malaza megperdült, három kard szisszent elő egyszerre a helyéről.

– Ah – sóhajtotta Irigy Hölgy. – Valami jön.

Tok előkészítette az íját, és megtöltötte, majd a fegyvert a vállához emelve a horizontot kezdte fürkészni.

– Én nem látok semmit... de hiszek nektek.
Pár pillanat múltán előttük vagy száz méterre, egy K'Chain Che'Malle bukkant fel a gerinc mögül – hatalmas volt, előredőlt, és úgy tűnt, mintha a föld fölött suhanna, pedig két lábon futott. Karja végén penge csillogott. Az aya és a kutya hátrahőkölt. Toknak eszébe jutott, mikor látott ilyen lényt – az emlék halovány volt, eltompította Hamis fájdalma –, és a felismeréstől egy pillanatra elakadt a lélegzete.
– K'ell Vadász. Élettelen – mondta Túl, s még nem nyúlt a kőkardjáért.
A T'lan Imass megperdült, és a három szegulára nézett. Egy hosszú pillanatig csak nézték egymást, aztán az Imass bólintott. A szegulák megindultak a K'Chain Che'Malle felé – Mok volt középen, Szenu a balján, Turul a jobbján, s mindketten egy lépéssel fivérük előtt.
– Fogadás – motyogta Irigy Hölgy.
– Eljött az ideje – mondta Túl –, hogy próbára tegyük az erejüket, Hölgy. Itt, még a Pannioni Domínium határán. Tudnunk kell, mennyire... éles a késünk.
Tok megpendített egy nyílvesszőt.
– Valami azt súgja, ennyi erővel akár gallyakat is dobálhatnék felé – motyogta, hiszen eszébe jutott Hamis halála.
– Tévedsz – felelte Túl –, de most még nem is kell lemérni kőnyilaid erejét.
– Az erejüket, mi? Remek, de nekem nem ez a gondom. Csak fél szememre látok, Túl. Nem vagyok képes bemérni a távolságokat. És ez a valami *gyors.*
– Hagyjuk ezt a példányt a szegulákra – mondta a T'lan Imass.
– Ahogy akarod – vont vállat Tok. Szíve azonban továbbra is ugyanolyan hevesen dobogott.
A K'Chain Che'Malle olyan sebesen vágódott a három harcos közé, akár a villám. De a szegulák még nála is gyorsabbak voltak. Szenu és Turul már elléptek a lény mellett, s fordulás nélkül, visszakézből csaptak le rá vad kegyetlenséggel. Közben egy gyík fürgeségével siklottak el a lény erős, tüskés, alattomosan csapkodó farka elől.
Mok, aki pont szemben állt a lénnyel, egy lépést sem hátrált.
A lény két karja Mok mellett, veszélyesen közel zuhant a földre – a fivérek egyetlen támadása, ügyes csapásai nyomán mindkét vállízület szétnyílt. Mok felfelé döfött a kardjával, aztán suhintott, megcsavarta a fegyvert, elfordította, és amikor visszahúzta, a hegyén ott ingott a vadász hatalmas feje. De ez is csak egy pillanatig maradt így – a Harmadik lelökte kardjáról a görbítő súlyt, és elugrott jobbra. Csak hajszálon múlt, hogy a lefejezett, súlyos test nem temette maga alá. A K'Chain Che'Malle teste mennydörgésszerű robajjal zuhant a földre, lába még kirúgott, farka még csapkodott. Aztán mozdulatlanná merevedett.
– Nos – motyogta Tok, miután végre ismét levegőhöz jutott –, ez nem is volt olyan nehéz. Ezek a lények sokkal keményebbnek látszanak, mint amilyenek valójában. Ez igazán jó hír. Most pedig egyszerűen csak bevonulunk a Pannioni Domíniumba, igaz? Először Sasfészket rakjuk rendbe, aztán a távolabbi...
– Értelmetlenségeket motyogsz – vágott közbe Irigy Hölgy. – Ez nagyon taszító szokás, Tok. Kérlek, hagyd abba!
Tok szorosan csukott szájjal csak bólintani tudott.

– Most pedig menjünk, és vizsgáljuk meg ezt a K'Chain Che'Mallét. Ami engem illet, én bizony kíváncsi vagyok rá.

Figyelte, ahogy a nő elindul előre, majd botladozó léptekkel utánament. Túl mellett elhaladva, bátortalanul a T'lan Imassra vigyorgott.

– Azt hiszem, most már lazíthatsz, nem igaz?

A halhatatlan arc felé fordult.

– A Harmadik lefejező csapása, Ifjabb Tok...

– Igen?

– Én nem tudtam volna megcsinálni. Ehhez sosem... értettem.

Tok megállt, szeme összeszűkült.

– Túl, ez igen szép viadal volt, tényleg nem vagy ennyire gyors?

– Lehetséges.

– És meg tudta volna ezt tenni, ha a fivérei közben nem vágják le a karját? Mi lett volna akkor, ha a lény a lábával és nem a szájával támad? Túl, az a K'Chain Che'Malle mindhármukkal egyszerre akart harcolni. Ostoba volt. Arrogáns.

A T'lan Imass lehajtotta a fejét.

– Arrogancia. A halhatatlanság velejárója, Ifjabb Tok.

A malaza vigyora kiszélesedett.

– A te arroganciádat pedig éppen most ingatták meg, igaz, Túl?

– Ezt az érzést eddig nem ismertem.

Tok vállat vont, aztán fordult volna, hogy a Hölgy után menjen. A kőkard hirtelen ott termett Túl kezében.

– Ki kell őt hívnom.

Tok arcáról egy csapásra lefagyott a vigyor. Közelebb lépett az Imasshoz.

– Maradj, barátom, neked nem kell...

– Ki kell őt hívnom. Most rögtön.

– De miért?

– A T'lan Imassok Első Bajnokánál nem lehet jobb harcos a világban, Aral Fayle.

– Istenem, ne kezdd te is!

A T'lan Imass megindult a szegulák felé.

– Várj! Túl!

Az Első Bajnok hátrapillantott.

– Halandó, korábbi szavaid ellenére, a te hited is csak olyan megtépázott, mint az enyém.

– A fenébe is, Túl, ez most egyáltalán nem a legalkalmasabb pillanat! Gondolkodj! Mindenkire szükség lesz – méghozzá egy darabban!

– Elég a szavakból, Aral Fayle.

A fivérek a halott K'Chain Che'Malle körül ácsorogtak. Irigy Hölgy már odaért hozzájuk, és guggolva a holttestet vizsgálta. A szegulák közül Szenu vette észre őket először. Lassan eltette a kardját, és hátrálni kezdett. Egy perc múlva Turul ugyanezt tette. Mok lassan a T'lan Imass felé fordult.

– Az Alvilágra! – csattant fel Irigy Hölgy. Felállt, arca egyre sötétedett. – Most nem! – intett, mire Mok összeesett.

Túl megtorpant.
– Ébreszd fel őt, Hölgy – recsegte.
– Nem teszem. Szenu, Turul, építsetek hordágyat a fivéreteknek! Ti fogjátok őt húzni!
– Hölgyem...
– Nem állok veled szóba, T'lan Imass – kijelentése megerősítéseként hátat is fordított Túlnak, és keresztbe fonta a karját.
Egy hosszú percig egyikük sem mozdult. Aztán az Első Bajnok végül eltette a kardját.
– Nem maradhat alva élete végéig, Hölgy – mondta. – Nem teszel mást, csak elodázod az elkerülhetetlent.
A nő nem válaszolt. Tok nagy levegőt vett.
– Micsoda kedves asszony – sóhajtotta halkan.
A nő meghallotta, és szívdobogtató mosollyal a férfi felé fordult.
– Köszönöm, drága!
– Ez nem... – elhallgatott.
A nő felvonta szemöldökét.
– Tessék?
– Semmi, semmi. – *Istenem, nem szóltam egy szót sem!*

Kötelekből, bőrdarabokból és két, Irigy Hölgy által szerzett fémkarikából, kezdetleges hordszánt tákoltak össze a Harmadiknak, s az eszközt Szenu és Turul húzta hámmal. A két fivért nyilvánvalóan felzaklatta az események ilyetén alakulása, ám Tok – és a T'lan Imass – számára nyilvánvaló volt, senki sem fogja megvétózni a Hölgy döntését.
Ahogy telt-múlt a délután, lassan leereszkedtek a dombság túloldalára. Észak felől esőfelhők közeledtek, s eltakarták a hegyeket. A levegő is lehűlt kissé.
A határt a vonulat mentén sorakozó kőhalmok jelölték. Imitt-amott régen elhagyott, elkerített területek szomorkodtak, a kötőanyag nélkül felrakott, alacsony kőfalak arról árulkodtak, hogy valaha más élet folyt a vidéken. Az előttük elterülő tájat kővel kirakott utak szabdalták, bár a köveket a legtöbb helyen már benőtte a fű. A dombok között széles, lankás völgy húzódott, alján, az északnyugat felé kanyargó patakocska mentén fák sorakoztak. A völgyben három szögletes farmépület látszott, és a patak mellett lévő építmények alapján a falucska valószínűleg átkelőhely lehetett. Állatokat nem láttak sehol, és a házak kéményéből nem szállt fel füst – az amúgy idilli kép így kissé hátborzongatónak tetszett.
A váltás azonban – a pusztaságból átérni zöld legelőkre, emberi tevékenység jelei közé – önmagában is sokkolta Tokot. Tompa és halovány nyugtalansággal ismerte be, hogy már egészen hozzászokott a pusztához, amelyet elinül Lamatathnak neveztek. A csapattagokon kívül nem látott embereket – nem voltak körülötte idegenek –, és csak most jött rá, hogy egész életében utált idegenek között lenni. *Talán mindenki így van ezzel. Ismeretlen arcok, erőltetett érdeklődés, minden érzék kiélesítve, hogy megpróbáljuk megérteni az ismeretlent. Ezek a társadalomra jellemző természetes*

tortúrák. Vajon mindenkiben ott lapul a vágy, hogy észrevétlen, láthatatlan maradhasson? Lehet, hogy az gátol bennünket a legjobban, ha mások is figyelik, mit teszünk?

– Nagyon elgondolkodtál, drága – mormogta Irigy Hölgy az oldalán.

A férfi vállat vont.

– Nem vagyunk túlságosan... feltűnőek? Mi, ez az egész kis csapat. Maszkos harcosok, egy óriási farkas és egy kutya... meg egy T'lan Imass.

Túl megtorpant, és feléjük fordult.

– Akkor én most láthatatlanná válok.

– Amikor porrá omlasz össze – kérdezte Tok –, olyankor a Tellann Üregedbe vonulsz vissza?

– Nem. Egyszerűen csak felveszem azt a formát, ami akkor lennék, ha nem estem volna át a rituálén. Nem volna bölcs dolog a Tellann Üreget használni a Pannioni Domínium területén, Ifjabb Tok. Mindenesetre a közelben maradok, és éber leszek.

– Már úgy megszoktam, hogy itt vagy a közelben – mondta Tok. – Úgy értem, testi mivoltodban – elkomorodott. – Tudod, hogy értem.

A T'lan Imass megrázkódott, majd kis porfelhőt kavarva, eltűnt.

– Vannak más lehetőségek is – mondta Irigy Hölgy –, már ami agyaras barátainkat illeti. Nézzük csak – Baaljagghoz lépett. – Te, kutyusom, túlságosan... rémisztő látványt nyújtasz... jelenlegi formádban. Mi lenne, ha kisebb lennél egy kicsit?

Az aya nem mozdult, csak nézte a nőt, aki felé nyújtotta karcsú ujjait. Baaljagg egy szemvillanás alatt hatalmasból és erősből akkorává változott, mint Garath kutya. Irigy Hölgy elmosolyodott, és dél felé pillantott.

– Azok a sárga farkasok még mindig követnek bennünket, annyira kíváncsiak ránk, de nem hiszem, hogy a közelünkbe merészkednének így, hogy emberek közé értünk. Ha a szegulákat gyermekméretűre zsugorítanám, az nem volna túl hatásos álca, ugye, Ifjabb Tok?

A malaza elképzelte a két maszkos, halálosztó „gyermeket" – a kép olyan életszerűre sikeredett, hogy egészen beleborzongott.

– Huh – nyögte. – Nem. Úgy értem, igen. Egyetértek veled.

– Az a kis falucska – folytatta a nő – pont jó terep lesz arra, hogy kipróbáljuk: miként is reagálnak az emberek a két szegulára. Ha további illúziókat is alkalmazni kell a csapatunk küllemére vonatkozólag, akkor majd később befejezzük. Nem felejtettem ki semmit, drága?

– Azt hiszem, nem – motyogta Tok.

– Lehet, hogy a kis faluban van valamilyen fogadó.

– Én a helyedben nem reménykednék, Hölgy. Ezek az utak már évek óta nem láttak tisztességes kereskedőszekeret!

– Micsoda barbárság! Mindegy, azért lemegyünk körülnézni, ugye?

Pont, amikor elérték a falucska első omladozó házát, elkezdett csöpögni az eső. Az épület valaha utazók részére fenntartott fogadó volt, istálló és kereskedőkocsiknak való kis csarnok is tartozott hozzá, de már régóta nem lakott benne senki, s félig szét

is esett – a konyha kőből és fából rakott egyik fala félig beomlott, így az épület belseje ki volt téve az időjárás viszontagságainak. A téglából rakott tűzhelyekben magasra nőtt a fű és gaz. Az elhagyott fogadó mögött három kis épület állt. Az egyik kovácsműhely volt, a másik cipészműhely, a harmadik pedig egy dézsmaszedő irodája és lakhelye. Mind lakatlan. Egyetlen épület állt csak az átkelő túloldalán, amin látszott, hogy használják.

Fala magas volt – a kövek színe és formája változatos eredetről árulkodott –, a kapuszárnyak fából készültek, a belső szerkezetből pedig csak annyi látszott, hogy a csiszolt réz dominál benne, valamint a piramis forma.

– Úgy hiszem, ez templom lehet – motyogta Tok. A malaza a falucska egyetlen utcájának közepén állt, és hunyorogva nézegette a patak túloldalán levő épületet.

– Valóban az – mondta Irigy Hölgy. – Azok pedig, akik bent vannak, tudják, hogy jövünk.

A férfi oldalra pillantott.

– Honnan tudják?

A nő vállat vont.

– Idegenként jövünk a Lamatathból; bent van egy pap, aki konyít egy keveset a varázserővel növelt tájékozódásról, de könnyű őt félrevezetni. Elfelejted... – elmosolyodott. – Volt időm bőven kifinomultra csiszolni a személyiségemet...

Kifinomult? A Csuklyás szakállára, asszony!

– A pap már a kezemben van, drága, és nem sejt semmit. Sőt, azt hiszem, ha megkérjük, még szállást is ad nekünk. Kövess!

A nő után botladozott.

– Szállást? Elment a józan eszed, Hölgy?

– Hallgass, fiatalember. Most igen jó hangulatban vagyok, nem akarod, hogy megharagudjak rád, ugye?

– Nem. Egyáltalán nem. Mégis, Irigy Hölgy, nagy kockázatot vállalunk...

– Badarság! Meg kell tanulnod bízni bennem, Ifjabb Tok – kinyújtotta a kezét, átölelte a férfi derekát, és magához húzta őt. – Menjünk egymás mellett, drága. Így, ugye, milyen jó? A csípőnk összeér, a testi közelség miatt gyorsabban kezd verni a szív. Az eső csendes kopogása...

– Értem, értem, Hölgy! Kérlek, ne részletezd tovább, mert akkor igencsak nehezemre esik majd lépkedni!

A nő felkacagott.

– Azt hiszem, végre sikerült téged elcsábítani, édes. Most azonban melyik úton haladjak veled tovább? Annyi lehetőség van előttünk! Mondd, Ifjabb Tok, kegyetlennek tartasz?

A férfi tekintete a templomra szegeződött. Beleléptek a hűvös patakba. A víz a bokájuk körül rohant el, de nem emelkedett feljebb.

– Igen – felelte végül Tok.

– Lehetséges. Sőt, a helyzet az, hogy legtöbbször tényleg kegyetlen vagyok. Azt hiszem, te ezt az elejétől fogva tudod. Tetszik, ahogy próbálsz ellenállni. Mit gondolsz, mi vár ránk?

– Nem tudom. Nos, megérkeztünk. Kopogjak?
Irigy Hölgy felsóhajtott.
– Már hallom a közeledő léptek zaját.
A bal oldali ajtószárny kinyílt, és feltűnt benne egy meghatározhatatlan korú, meztelen férfi. Bőre sápadt volt, fejét és szemöldökét leborotválták, vizenyős szürke szeme Irigy Hölgyet vizslatta.
– Üdvözöllek, asszonyság – mondta a férfi. – Kérlek, kerülj beljebb. A Pannioni Domínium kiterjeszti védelmét rád – tekintete oldalra villant, felmérte a farkast, a kutyát és végül a szegulákat – és társaidra – ezután hátralépett.
Irigy Hölgy kifürkészhetetlen pillantást vetett Tokra, majd a pap után indult. Az épület forró, párás levegője nehéz volt a bomlás szagától, és amint kiértek a boltív árnyéka alól, a malaza megpillantotta a szag forrását is. A belső falon testek sorakoztak, mellkasukon átszúrt vaskampóra akasztották őket, és a lábuk vagy egy méterre a föld fölött lógott. A hátuk mögött a kő vöröses és sárgás volt. Szemüket kiszúrták, fejük lefelé lógott, hajfürtjeikből esővíz csöpögött. A pap, amikor meglátta, mit figyelnek a vendégek, halvány mosollyal magyarázni kezdte:
– A falu lakóit megajándékoztuk. Amint elkészültek a templom építésével, azonnal megkapták az ajándékot. Azért tettük ide őket, szem elé, hogy mindig emlékeztessenek bennünket urunk jóságára.
– Igen különös formája ez a jóságnak – motyogta Tok, aki alig bírta leküzdeni hányingerét.
– Hamarosan megérted majd, jó uram – felelte a pap. – Kérem. Vacsorát készítünk. Kahlt Látótestőr – a templom vezetője – a vendégváró teremben vár benneteket.
– Milyen kedves tőle – mondta Irigy Hölgy. – Igazán különleges megoldásokkal épült ez a templom.
Tok elfordult a fölaggatott holttestektől, és az építményt kezdte tanulmányozni. A kintről is látott piramis alak egészen a földszintig jellemző volt, a rézborítást pedig csak a helyenként szükséges ablaknyílások törték meg. Ezekbe a nyílásokba csiszolt rózsakvarc lapokat illesztettek. A főhajó bejárata szűk volt, de magas, négy hasított sziklatömbből készült – az egyik széles küszöbként szolgált, kettő oldalt menhírként helyezkedett el, egy pedig felettük, áthidaló gyanánt. Mögötte háromméteres kis folyosó következett, majd végre elértek a piramis szívébe.
Széles, alacsony helyiségbe léptek. A levegő itt még forróbb volt, mint a külső épületrészben, a fényeket pedig rózsaszínre festették, és ezerfelé szórták az ablakok. Alacsony asztal várta őket, amely körül kis zsámolyok és párnák sorakoztak, hogy a vendégek le is pihenhessenek. A bejárattal szemben háromszögletű ajtó állt, s mellette egy mozdulatlan, magas alakot láttak, ősi, fekete páncélzatban. Dupla élű, hosszú nyelű baltáját az ajtókeretnek támasztotta, a baljára. A harcosnak csupasz volt a feje, borotválhatta a koponyáját, s szögletes, csupasz arcán régi sebek látszottak – az áll vonalában, illetve végig, az orrsövény mentén.
A Csuklyás szakállára, én tudom, hogyan szerezhet valaki ilyen sebeket – az állvédős, nehéz sisak hagy ilyen nyomot... ha valaki buzogányt vág neki szemből.
Irigy Hölgy habozott, majd a paphoz fordult.

– Úgy értettem, hogy a Főpap vár bennünket. Nem ezt mondtad?
A csupasz férfi elmosolyodott.
– Így igaz, asszonyom – meghajolt a harcos irányába. – Ő Kahlt Látótestőr, ennek a templomnak a vezetője. A Pannioni Látó gyermekei közül a Látótestőrök a legértékesebbek. Legyőzhetetlen harcosok, és igen nagy tudásúak is egyben. Most pedig, hogy teljes legyen a bemutatkozás, elárulnád a becses neveteket?
– Islah'Dracon úrhölgy vagyok – mondta Irigy Hölgy a Látótestőrre szegezve tekintetét. – Társam neve Ifjabb Tok, ők a testőreim, Turul és Szenu, valamint alvó fivérük, Mok. Az állatok nevére is kíváncsi?
Ezek után biztos...
A pap azonban nemet intett.
– Arra nem lesz szükség. A Pannioni Domíniumban nem jár ilyen tisztelet a lelketlen lényeknek. Ha képes vagy fegyelmezni őket, akkor a vendégszeretetünk jeleként megtűrjük őket is a templomban. Köszönöm, hogy megtisztelt a neve közlésével, hölgyem. Most távozom.
A pap még egyszer meghajolt, majd egy kis ajtó felé hátrált és eltűnt. Kahlt Látótestőr előrelépett, páncélzata megzördült.
– Foglaljatok helyet! – mondta nyugodt hangon. – Igen ritkán fogadunk csak vendégeket.
Irigy Hölgy felvonta szemöldökét.
– Ritkán? Valóban?
Kahlt elmosolyodott.
– Igazság szerint itt ti vagytok az első vendégek. A Pannioni Domínium különleges, elszigetelt ország. Kevesen látogatnak csak ide, és ők is csak egyszer. Vannak persze olyanok, akik magukhoz ölelik a hitet, őket testvérként üdvözöljük magunk között. Ha rátalál valaki a hitre, igen nagy a jutalma – a szeme megvillant. – Nem titkolt reményem, hogy ti is rátaláltok a hitre.
Tok és Irigy Hölgy helyet foglaltak a párnákon. Baaljagg és Garath a szegulákkal maradt, akik a bejáratban álltak. Kahlt Látótestőr a vendégeivel szemben foglalt helyet.
– Beteg talán az egyik szolgád? – kérdezte. – Küldessek gyógyítóért?
– Nem szükséges, köszönöm. Mok idővel majd felépül, csak aludnia kell. Kíváncsi vagyok néhány dologra, Látótestőr. Miért építettek templomot egy ilyen elszigetelt kis faluba? Főleg, ha kivégeztétek a lakosokat?
– A lakosokat megajándékoztuk, nem kivégeztük – felelte a Látótestőr sötét arccal. – Nálunk csak a bűnözőket végzik ki.
– Az áldozatok megelégedtek ezzel a magyarázattal?
– Lehetséges, hogy ezt nemsokára magad is megkérdezheted tőlük, Hölgy.
– Lehetséges.
– Válaszolnék a kérdésedre. Ez a templom egyike a hetven nemrég elkészült építménynek, amelyek mindegyike egy-egy hagyományosnak mondható határállomást ellenőriz a Pannioni Domínium szélén. A Pannioni Látó birodalmának határai földrajziak és hitbéliek is egyben. Az ellenőrzés és őrködés a leghívebb

alattvalók feladata.

– Tehát most a vendégeid vagyunk, de igazából inkább csak megvizsgálsz bennünket, hogy érdemesek vagyunk-e belépni a birodalom földjére.

Kahlt vállat vont, majd egy fürt helyi gyümölcsért nyúlt. Tok nem ismerte a növényt.

– Frissítsétek fel magatokat. A bor gredfallani, nagyon finom. A hússzeletek bhederincombból származnak...

Irigy Hölgy előrehajolt, könnyedén felkapott egy szeletet, és a szoba bejárata felé dobta. Garath előrelépett, megszagolta a húst, majd jóízűen be is falta. A nő a főpapra mosolygott.

– Köszönjük, elfogadjuk.

– A mi kultúránkban – nyögte Kahlt ökölbe szorított kézzel – az, amit tettél, a legnagyobb sértésnek számít.

– Az én kultúrámban ez csupán az elővigyázatosság jele.

A Látótestőr hidegen elmosolyodott.

– A becsület és a bizalom a Pannioni Domínium területén a legnagyobb erénynek számít. Ennél nem is lehetne nyilvánvalóbb, hogy mennyire más az a kultúra, amelyben te nevelkedtél.

– Ez igaz. Kockázatosnak találod a rossz befolyásunkat?

– Neked nincs befolyásod itt, Hölgyem. *De nekünk tehet, hogy lesz rátok.*

Tok töltött magának egy kis bort, és próbálta kitalálni, vajon miben sántikálhat a hölgy. Besétáltak a darázsfészekbe, és a nő mosolyogva húzogatta éppen a legfőbb vezető szárnyát. Kahltnak sikerült visszanyernie az önuralmát.

– Bölcs dolog maszk mögé rejteni a szolgáidat, hölgyem? Ez a szokás szöges ellentétben áll az imént tapasztalt, sajnálatos paranoiáddal.

– Ah, de ezek itt nem egyszerű szolgák, Látótestőr. Igazság szerint, ők követek. Mondd csak, ismered a szegula nevet?

Kahlt lassan hátradőlt, és szemügyre vette az ajtóban várakozó mozdulatlan harcosokat.

– A szigeti emberek... akik legyilkolják a papjainkat, mind egy szálig. Azt kérték, üzenjünk nekik hadat, és küldjünk rájuk egy hadsereget. Az arrogancia megkapja jól megérdemelt jutalmát, ezt hamarosan tapasztalni fogják. Végül is fegyvertelen misszionáriusokat legyilkolni, nem nagy feladat... Tízezer Látótestőr áll majd bosszút a szegulákon. Na jó – sóhajtotta. – Miért jöttek ezek a követek? Bocsánatért esedeznének?

– Áh, dehogy! – felelte Irigy Hölgy. – Azért jöttek, hogy...

Tok keze az asztal alatt a nő karjára kulcsolódott. Irigy Hölgy meglepetten fordult felé.

– Hölgyem, higgadj le – mormogta Tok, majd a Látótestőrhöz fordult. – Azért küldték őket, hogy átadjanak egy üzenetet a Pannioni Látónak. Személyesen.

– Igen, végül is ez a lényege a dolognak – jegyezte meg Irigy Hölgy szárazon.

Tok visszahúzta a kezét, hátradőlt s várta, hogy a szíve ne dobogjon már olyan hevesen.

– Az ilyen audienciának szigorú feltételei lehetnek – mondta a Látótestőr, tekintetét továbbra is a szegulákra függesztve. – Fegyvertelenség. Maszk levétele. Talán még más is, de ezt nem az én feladatom eldönteni – tekintete ismét Irigy Hölgyre vándorolt. – Hogy lehetnek ezek a követek a te szolgáid?

– Női mivoltomnak köszönhetem – felelte a nő, és megajándékozta a papot egy mosollyal.

A férfi láthatóan megremegett.

Igen, tudom én is, hogy milyen érzés. A szíved éppen most olvadt szét. Küzdesz a késztetés ellen, hogy a lába elé vesd magad. Igen, az előbb csak a szárnyadat húzta ki, most már a gombostűt is előkészítette...

Kahlt megköszörülte a torkát.

– Most magatokra hagylak benneteket a vacsorával. A hálószobákat már előkészítették. Az a szerzetes lesz a kísérőtök, akivel az ajtóban is találkoztatok. A nap egy óra múlva ér véget. Köszönöm ezt a beszélgetést, sokat tanultam belőle – felkelt, fogta a fejszéjét, és távozott a belső ajtón át.

Amint az ajtó bezárult a pap mögött, Tok felnyögött.

– Tanult? Ezt viccnek szánta?

– Egyél csak, drága – mondta Irigy Hölgy. – Jól bevacsorázunk... mielőtt megkapjuk az ajándékunkat.

Tok félrenyelt egy korty bort. Egy percig csak köhögött, majd miután levegőhöz jutott végre, könnyes szemmel a hölgyre nézett.

– Ajándékot? – nyögte.

– Te és én, igen. Gondolom, a szegulák majd megfelelő kíséretet kapnak, vagy valami ilyesmi. Baaljaggot és Garathot valószínűleg levágják. Ezt kóstold meg, igazán ízletes. Úgy tippelem, még hajnal előtt kieresztik az ereinkből a forrongó vért, a kelő nap tiszteletére, vagy valami hasonló, nevetséges indokkal. Persze van más lehetőség is: ha magunkhoz öleljük a Hitet. Gondolod, hogy elég meggyőzőek lennénk? Milyen gyümölcs lehet ez? Olyan az íze, akár a csizmatalpé. Én nem hiszem, hogy meggyőzhetnénk, már elhatározta magát.

– És te segítettél neki ebben, Irigy Hölgy.

– Valóban? – megmerevedett, egy pillanatig elgondolkodva nézett maga elé, majd egy kenyérszeletért nyúlt. – Nem tudom, miről beszélt. Igaz, hogy ingerült voltam kissé. Észrevetted már valaha, hogy a nyelv kifacsarásával micsoda brutalitást lehet közvetíteni? Ah, eszembe jutott közben valami! Nézd csak a szegulákat – maszkot hordanak, ez igaz, de ugyanakkor a beszédük egyenes és igaz, nem? Gondolod, hogy ez szimbolizálhat valamit? Változékony, mozgékony arcunk könnyedén hazudhat helyettünk: az arc sokkal inkább nevezhető maszknak, mint az, amit a fivérek viselnek. Még egy kis bort? Igazán nagyon finom. Gredfallani? Még sosem hallottam róla. A szegulák csak a szemüket mutatják, az azt körülölelő vonásokat nem, de a lélek tükre úgyis a szem. Figyelemre méltó szokás. Vajon kitől eredhet?

– Hölgy, kérlek – szakította félbe Ifjabb Tok –, ha meg akarnak bennünket ölni...

– Lényegtelen, hogy ők mit akarnak, szívem. Ha jól érzem, ez a méz lóhere porából van. Fincsi. Apropó, a minket körülvevő falak üregesek, de nem üresek. Volnál

kedves odaadni ezt a tányér húst a kutyáimnak? Köszönöm, drága, igazán kedves vagy.

– Rendben van – morogta Tok. – Szóval tudják, hogy mi tudjuk. Most mi lesz?

– Nos, nem tudom, te hogy vagy ezzel, de én hullafáradt vagyok. Nagyon remélem, hogy az ágy jó puha lesz. Mit gondolsz, érdekelhetik a pannioniakat olyan apróságok, mint a vízvezeték-szerelés?

– A vízvezeték-szerelés nem érdeklődés kérdése, Hölgyem, de biztos vagyok benne, hogy kidolgoztak már valamilyen módszert.

– Végeztünk az étkezéssel! De hol lehet az a szegény kis szerzetes? – Kinyílt egy oldalsó ajtó, és megjelent a pap. – Micsoda véletlen. A gazdádnak üzenjük, hogy köszönjük a vacsorát. Most pedig kérlek, vezess minket a hálóhelyünkre.

A szerzetes bólintott és meghajolt.

– Kövessetek, drága vendégek. A kutyáknak kint kell maradniuk az udvarban.

– Ez természetes.

A férfi ismét meghajolt. Irigy Hölgy intett apró kezével, mire a két állat megfordult és kirobogott az ajtón.

– Milyen jól neveltek – mormogta a pap.

– Fogalmad sincs, mennyire – felelte Irigy Hölgy.

A hálófülkék az egyik fal mentén sorakoztak, és kicsi, alacsony, négyzet alakú helyiségek voltak. A bútorzatuk mindössze egy matracos ágyból, egy polcból és egy lámpásból állt. A folyosó végében lévő szoba fürdőhelyiségként szolgált, süllyesztett padlóját kővel rakták ki, a medencékbe pedig folyamatosan csorgott a friss, hűs víz. Tok hagyta, hogy a Hölgy hódoljon szenvedélyének, és visszavonult a hálóhelyiségébe. Egy sóhaj kíséretében letette a holmiját. Az idegei már rongyosra szakadtak, és Irigy dallamos hangja sem segíthetett rajta. Ledobta magát a heverőre.

Aludni? Lehetetlenség. Ezek a nyavalyások talán már a kardjukat élesítik, hogy megkapjuk tőlük az ajándékot. Arra készülünk, hogy magunkhoz öleljük a hitet, melynek halálfeje van...

Váratlan, dallamos sikoly hallatán, felpattant a szeme. Sötét volt – a lámpások vagy kialudtak, vagy elvitték őket. Tok rádöbbent, hogy mégis elaludt, és varázslatra gyanakodott. A sikoly ismét felharsant, de a vége ezúttal bugyborékolósra sikeredett.

Szobája előtt karmok koppantak a folyosón.

Ifjabb Tokról patakokban csorgott az izzadság, mégis fázott. Felugrott az ágyról. Előhúzta a széles pengéjű obszidiántőrt, amelyet Túl készített neki, s jobb kezébe fogta a bőrrel borított markolatot. Bal kezébe saját, régi vaskése került.

Karmok. *Vagy egy Lélekvesztett jár odakint... vagy Baaljagg és Garath látogattak fel hozzánk.* Némán imádkozott, hogy az utóbbi legyen igaz.

Valahol a közelben beomlott egy fal – Ifjabb Tok ijedtében felugrott a levegőbe. Valaki felsírt, majd csontok reccsentek, és a hang elakadt. A testet pont Tok ajtaja előtt húzták el – a felderítő remegő térddel földre ereszkedett.

Sötét van. Mi a fenét kellene tennem? Nem látok semmit.

Az ajtó egy nehéz test súlya alatt szilánkokra hasadt. A zaj visszaverődött a

falakról. Az ajtó maradványa bezuhant... s vele egy meztelen holttest érkezett, valamint halovány fény, valahonnan a folyosóról.

Hatalmas fej jelent meg a nyílásban, a szem halványan világított a sötétben. Tok megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Baaljagg – suttogta. – Mekkorát nőttél, mióta utoljára láttalak!

Az aya egy pillanatra maradt csak mozdulatlan, míg kölcsönösen felismerték egymást, aztán elvonult az ajtó előtt. Tok megvárta, míg a hatalmas test átér, majd utána fordult.

A folyosó romokban hevert. Összetört kövek, szétszakított matracok és húsdarabok feküdtek mindenütt. A falakra vér és epe fröccsent. *Istenem, ez a farkas átrágta magát a karnyi vastagságú kőfalakon? Hogyan?*

Baaljagg kopogó körömmel, lehajtott fejjel caplatott a fürdő felé. Tok könnyed léptekkel haladt a nyomában. Mielőtt odaértek volna, a bejárat előtt egy oldalsó folyosóról egy másik négylábú alak baktatott elő. Sötét volt, szürke-barna foltokkal, és halk vakkantással köszöntötte a farkast. A széles, véres pofában izzó szempár ült, mely lassan Tok felé fordult.

Garath?

A kutya vállát fehér por borította. Oldalra lépett, hogy elengedje Baaljaggot.

– Garath – mormogta Ifjabb Tok, miközben elhaladt a fenyegetően hatalmas, véres állkapocs mellett. – Mi volt abban a bhederinszeletben, amit ettél?

A kedves pajtás ezen az éjjelen eltűnt, és a helyébe egy hidegvérű, profi gyilkológép lépett. A hatalmas kopó szemében a halál lángja lobogott. A kutya elengedte Tokot is, majd megfordult és visszabaktatott a kis folyosóra, ahonnan előbukkant.

A fürdőhelyiséget az egyik falon sorakozó gyertyák világították meg. Baaljagg a csempékhez szorította az orrát, és körbeszimatolt a medencék körül. A víz vérvörös volt és gőzölgött. A zavaros felszín alatt, a medence fenekén, Tok négy hullát látott páncélban. Nem lehetett benne biztos, de olyan volt, mintha elevenen megfőzték volna őket. A malaza a falnak dőlt, és néhány hullámban kiadta magából a vacsorát, amit a Látótestőr olyan szívesen adott nekik.

Távoli robaj hallatszott, és a talaj is megremegett Tok talpa alatt. *Garath folytatja a kegyetlen vadászatot. Ah, szegény bolondok, nem jó vendégeket fogadtatok be a templomotokba.*

– Ah, hát itt vagy!

Ifjabb Toknak még mindig hányingere volt. Megfordult, és Irigy Hölgyet látta maga előtt, makulátlanul tiszta, fehér hálóruhában, feltűzött, fekete hajjal. A nő az ajtóban állt.

– A páncél sajnos végzetesen nehéznek bizonyult – mondta szánakozva, a négy hullát szemlélve. Aztán felderült az arca. – Na, mindegy! Gyertek, ti ketten! Szenu és Turul már kész kell, hogy legyen a Látótestőrökkel.

– Nem csak egy van? – kérdezte Ifjabb Tok.

– Összesen úgy húszan lehettek. Kahlt a kapitányuk, és a templom főpapja is volt egyben. Harcos papok – micsoda szerencsétlen kombináció. Most menj vissza a

szobádba, drága. Szedd össze a holmidat. Az udvaron találkozunk.
A nő elindult. Tok a nyomában botladozott, Baaljaggal a háta mögött. Szaggatottan levegő után kapott.
– Megjelent Túl is a csatára? – kérdezte.
– Nem láttam. Nem is volt rá szükség. Kézben tartottuk az ügyet.
– Én meg végigaludtam az egészet!
– Rád Baaljagg vigyázott, kedvesem. Fáradt voltál, nem? Ah, meg is jöttünk. Szedd össze a felszerelésedet. Garath szeretné lerombolni a templomot...
– Igen – vágott közbe Tok. – Ami Garathot illeti...
– Bal lábbal keltél fel, igaz, fiatalember? Nem ér rá mindez később?
– Rendben van – morogta Ifjabb Tok. – Majd később megbeszéljük.

Miközben a templom belső helyiségei porrá omlottak, Tok az udvarban állt és figyelte, ahogy a szegulák módszeresen lepakolják a falusiak holttesteit a falról, és a helyükre felteszik a Látótestőrök frissen lemészárolt maradványait. Kahlt is ott volt közöttük, de a testén csupán egyetlen seb látszott: a döfés nyoma, amely egyenesen a szívéig hatolt.
– Dühös elszántsággal küzdött – sutyorogta Irigy Hölgy Tok fülébe. – A fejszéje mintha száz helyen lett volna egyszerre, Turul azonban alig mozdult. Láthatatlan mozdulatokkal hárított. Aztán lazán kinyújtotta a kardját, és szíven szúrta a Látótestőr kapitányt. Igazán gyönyörű párbaj volt, Ifjabb Tok.
– Nem kétlem – morogta a férfi. – Mondd csak, most már tud rólunk a Pannioni Látó?
– Igen, persze, és a temploma pusztulása igen mélyen érinti majd.
– Egy egész hadsereget küld majd a nyakunkra.
– Ha tud egy hadsereget nélkülözni az északi csatákból, akkor biztosan ezt teszi. Biztosan úgy érzi, hogy valamiféleképpen reagálnia kell a lépésünkre – ha mást nem, hát megpróbál majd minket lelassítani.
– Akkor én akár itt és most visszafordulhatok – közölte Ifjabb Tok.
A nő felvonta szemöldökét.
– Nem bízol magadban?
– Hölgyem, én nem vagyok szegula. Nem vagyok az Előddé válás határán járó aya. Nem vagyok T'lan Imass. Nem vagyok kutya sem, aki szemtől szemben egy szinten áll az Árnyak Kopóival. És nem vagyok boszorkány sem, aki egy csettintéssel meg tud főzni négy harcost elevenen!
– Boszorkány! Ezzel megsértettél! – a nő közelebb lépett Tokhoz, és csípőre tette a kezét. Tekintete lángolt. – Még hogy boszorkány! És különben is, láttál engem valaha csettintgetni? Az Alvilágra, micsoda közönséges dolog lenne!
A férfi önkéntelenül hátralépett.
– Csak szófordulat volt...
– Óh, hallgass már el! – a tenyerébe vette a férfi arcát, és közelebb húzta magához. Telt ajka csábítóan szétnyílt.
Tok próbált elhúzódni, de az izmai mintha leolvadtak volna a csontjairól. Irigy

Hölgy hirtelen meggondolta magát. Arca elkomorodott.
– Nem, talán inkább mégsem. Jobban szeretem... hogy szabad vagy – a komorság elmélyült. – Legtöbbször legalábbis, bár ma reggel erősen próbára tetted a türelmem. – Elengedte a férfit, egy percig még az arcát fürkészte, aztán elmosolyodott és elfordult. – Azt hiszem, át kellene öltöznöm. Szenu! Ha végeztél, kérlek, hozd ide a ruhatáram!
Tok megrázta magát. Egész testében remegett – pontosan tudta, mi lett volna annak a csóknak az eredménye. *És a költők a szerelem láncairól írnak. Hah! Amit ők metaforikusan említenek, azt ő szó szerint hajtja végre. Ha a vágynak istennője lenne...*
Porfelhőt láttak, s egy pillanat múlva a semmiből előtűnt Túl alakja. A T'lan Imass elfordította a fejét, szemügyre vette Mok ájult testét, majd megszólalt.
– K'ell Vadászok közelednek felénk. – Egy pillanatig úgy tűnt, hogy a T'lan Imass mondani akar még valamit, de aztán meggondolta magát, és ismét eltűnt a szemük elől.
– Látod? – szólt Irigy Hölgy a malazához. – Még most sem vagy hálás, amiért ragaszkodtam hozzá, hogy aludj pár órát?

Egy kereszteződéshez értek. A két kövesút közötti alacsony kis dombocskán, félig a földbe temetve, két menhír állt. A lapjukra ősi hieroglifákat róttak, a jelek igencsak megkoptak már az idők folyamán, alig látszott belőlük valami.
Irigy Hölgy megállt a kövek előtt, és fél kézzel az arcát simogatva, megnézte a jeleket.
– Milyen különös – szólalt meg egy idő után. – Ennek a nyelvnek bizony az imari lehetett az őse. Azt hiszem, genoszteli dialektus.
Tok megdörzsölte koszos, izzadt homlokát.
– Mi áll rajtuk? Hadd találjam ki! „Mindazokat, akik ide bemerészkednek, felnégyeljük, elevenen megsütjük, lefejezzük, és jól meg is verjük."
A nő felvonta a szemöldökét.
– A jobb oldali a Kel Torba vezető utat jelöli. A bal oldali a Sasfészek felé igazít el. Az üzenetek egyszerűek, mégis nagy a jelentőségük. A Pannioni Domínium valaha nyilvánvalóan Genostel kolóniája volt – a genoszteliek távoli, hajózással foglalkozó nép, drága. Fénykoruknak azonban már évszázadokkal ezelőtt befellegzett. Nagyságukat az is igazolja, amit itt látunk, magunk előtt, hiszen a Genosztel-félsziget a világ túlsó végében található.
Tok hunyorogva a Sasfészekbe vezető kanyargós utat méregette.
– Nos, lehet, hogy a városaik megmaradtak, de a pannioniak egészen biztosan hegyi emberek leszármazottai. Pásztorkodó népeké. Barbároké. A daru és gadrobi népek riválisaié. A gyarmatot leigázták, Irigy Hölgy.
– Ez mindig így van, nem igaz? Egy civilizáció felvirágzik, aztán jön egy hordányi dünnyögő barbár, közel ülő szemekkel, és eltapossa. A Malaza Birodalom is jó lesz, ha vigyáz magára.
– „Sose becsüld alá a barbárokat" – motyogta Tok. – Kellanved Császár szavai.

– Meglepően bölcs. Mi történt vele?

– Megölte egy közel ülő szemű asszony... de a nő a civilizáltabb hordából származott. Napani... már ha a napaniakat lehet civilizáltnak nevezni. Mindenesetre, a birodalom szívében élnek.

– Baaljagg nagyon nyugtalannak látszik, drága. Folytatni kellene az utunkat, főleg, hogy itt vannak mindenfelé ezek a kétlábú, élettelen gyíkok.

– Túl azt mondta, hogy a legközelebbi is többnapnyi járásra van innen. Milyen messze van innen Sasfészek?

– Ha a köveken feltüntetett távolságok reálisak, akkor holnap estére fogunk a város kapujához érni.

Elindultak az úton, a szegulák a hordszánnal küszködtek. A kövek ugyan többnyire kopottak voltak a múltbéli használattól, de nagy részüket már fű borította. A szezonban kevés utas járhatott erre, ha használták egyáltalán az utat, és ahogy mentek, Tok nem látott rajtuk kívül egy lelket sem. A legelőkön régi birka- és marhatetemek éktelenkedtek, korábbi farkastámadások bizonyítékaként. Nem voltak pásztorok, akik vigyáztak volna a nyájra, és a háziasított állatfajok közül csak kettő, a ló és a kecske élhette túl a visszavadulást.

Amikor a délután folyamán megálltak pihenni egy újabb elhagyatott kis falucska szélén – ebben nem volt templom –, Tok ismét ellenőrizte a fegyvereit, aztán ingerülten felszisszent, és Irigy Hölgyre nézett, aki vele szemben ült.

– Ennek így nincs semmi értelme. A Pannioni Domínium terjeszkedik. Igen nagy tempóban. A hadseregnek élelem kell. Csakúgy, mint a városoknak. Ha a vidéki területeken csak szellemek járnak, ugyan ki a csuda látja el őket?

Irigy Hölgy vállat vont.

– Ezt ne tőlem kérdezd, drága. A hadászati és ellátmányozási témák engem halálosan untatnak. Talán Sasfészekben majd választ kapunk az ilyen felesleges kis részletkérdésekre is.

– Részletkérdés?

– Nos, igen. A Pannioni Domínium terjeszkedik. Van hadereje, vannak városai. Ezek vitathatatlan tények. A részletek a tudósokra tartoznak, Ifjabb Tok. Szerintem inkább a dolgok gyakorlatiasabb részével kellene foglalkoznod – például azzal, túléled-e az utat, nem igaz?

A férfi csak nézett Irigyre, majd legyintett.

– Már így sem érek többet egy halottnál. Akkor meg mit gondolkodjak a halálon?

– Ez abszurdum! Túlságosan nagyra értékellek ahhoz, drága, hogy csak úgy hagyjam, hogy elvágják a torkodat. Meg kell tanulnod bízni bennem, drága!

Elfordította a tekintetét.

– A részletek, Hölgyem, rejtett igazságokat fednek fel az ember előtt. Ismerd meg az ellenséged – ez alapszabály. Amit tud az ember, azt bármire felhasználhatja – habozott, aztán folytatta. – A részletek megismerése bizalomhoz is vezethet, ha a lehetséges szövetségesek céljairól és érdekeiről informálódunk.

– Ah, értem. És te mit szeretnél megtudni?

A malaza a nő szemébe nézett.

– Mit csinálsz te itt?
– Ifjabb Tok, talán már elfelejtetted? A T'lan Imass társad azt mondta, hogy a Bánat Hasadás titkait csakis a Pannioni Domíniumban lehet megismerni.
– Ez csak kifogás, Hölgyem – morogta Tok. – Buzgón szövögeted a szálakat. Mindannyiunkat dróton rángatsz. Engem, a szegulákat, még Túlt is – intett. – Garathot, a kutyusodat. Lehetne akár az Árnyak Kopója is...
– Valóban lehetne – mosolyodott el a nő. – De remélem, nincsenek ilyen ambíciói.
– Ez mit akar jelenteni?
– Nagyon könnyű elterelni a figyelmed, drága. Ha sodródó levél vagy egy széles, mély folyó felszínén, akkor lazíts és hagyd, hogy sodorjon az áramlat. Biztosíthatlak, nálam mindig bevált ez a taktika. Ami pedig a manipulálást illeti, komolyan azt hiszed, hogy elég erőm van irányítani egy T'lan Imasst? A szegulák, hm, ez egészen más tészta; végül is egy cél felé menetelünk, úgyhogy a különválás gondolata fel sem merül bennük...
– Még nem gondoltak rá, Hölgy. De majd fognak.
A nő vállat vont.
– Végül ott van Baaljagg és Garath; rajtuk sem fog a hatalmam, erről biztosíthatlak.
A férfi szája mosolyra húzódott.
– Tehát csak én maradtam.
A nő kinyújtotta a karját, és pillekönnyű kezét a férfi vállára ejtette.
– Ebben a tekintetben, drága, csak egyszerűen nő vagyok...
A férfi lerázta magáról a kezet.
– Varázslat van a bájaid mögött, Irigy Hölgy. Ne is próbáld bemagyarázni nekem, hogy nem így van.
– Varázslat? Nos, igen, így is nevezhetjük, azt hiszem. Titokzatosság is, igaz? Csodálat és izgalom. Remény és lehetőségek. A vágy, kedvesem, a legerősebb varázslat, ami csak létezik a világon. Én sem vonhatom ki magam a hatása alól... – Félig lehunyt szemmel közelebb hajolt. – Nem erőltetem rád a csókomat, Ifjabb Tok. Érted? A választás a tiéd kell, hogy legyen, különben tényleg csak rabszolgává tennélek. Mit mondasz erre?
– Azt mondom, hogy ideje indulni – mondta és felkelt. – Nyilvánvaló, hogy hiába várok tőled őszinte válaszokat.
– Hiszen az igazat mondtam! – csattant fel a nő, aki szintén felállt közben.
– Elég – mondta Tok, és összeszedte a holmiját. – Befejeztem a játékot, Irigy Hölgy. Szórakozz mással!
– Jaj, úgy utálom, amikor ilyen vagy!
– Duzzogj csak – motyogta Tok a bajsza alatt. Az út felé indult.
– Mindjárt elveszítem a türelmem, fiatalember! Hallottad?
Tok megállt és hátranézett.
– Van még vissza pár világos óra a napból.
– Óh! – a nő haragosan toppantott. – Pont olyan vagy, mint Fürkész!
Tok szeme lassan elkerekedett, majd a férfi el is vigyorodott.
– Lélegezz mélyeket, kislány.

– Igen, ezt is ő szokta mondani! Ah, hát ettől megáll az eszem! Újra megtörténik! Mi a baj veletek, férfiakkal?

A férfi elnevette magát – nem gúnyosan, inkább kedvesen.

– Gyere már, Irigy. A gyermekkorom részletes történetével foglak untatni, ezzel legalább elütjük az időt. Egy hajón születtem, és több nap telt el a születésem után, mire Idősebb Tok összeszedte a bátorságát, és elismerte az apaságot. Az anyám ugyanis Cartheron Crust kapitány húga volt, és köztudott, milyen rossz természete van a kapitánynak...

A Sasfészek falain túl elterülő vidék borzalmas látványt nyújtott. A farmok helyén feketére égett a föld, néhol még füstölögtek a romok; az út két oldalán pedig feltépték a földet, így a talajban hatalmas sebek tátongtak. A kis városka szögletes falaitól alig egy nyíllövésnyire, hatalmas máglyák maradványai éktelenkedtek a vidéken, mint holmi kerek, fehér hamuval leszórt sírhalmok. A vidéken egy lélek sem járt.

Sasfészek kocka alakú, lapos tetejű épületei felett sűrű füst lebegett a levegőben. A szürke felleg felett apró fehér pettyek – sirályok – mozogtak. Halk kiáltásaik kórusa volt az egyetlen hang, amit Irigy Hölgy és kis csapata a szárazföldi kapu felé közeledve hallott. Az égetés elnyomta még a város túloldalán kezdődő hatalmas tó jellegzetes szagát is, a levegő forró volt, és valahogy ragadósnak tűnt. A kapu tárva-nyitva állt. Ahogy közelebb értek hozzá, Tok a boltívek mögött mozgó alakot pillantott meg. Egyetlen, sötét, néma árny suhant el előttük, messze. Tok idegei pattanásig feszültek.

– Mi történt itt? – tűnődött hangosan.

– Tényleg nagyon kellemetlen – helyeselt Irigy Hölgy.

Bevonultak a kapu boltíve alatt a városba, és azonnal megcsapta őket az édeskés szag – az égő hús jellegzetes bűze. Tok felszisszent. Baaljagg és Garath – mindketten kicsinyítve – megnyúlt orral előreügettek.

– Azt hiszem, ezzel megkaptuk a választ az ellátmányozásra vonatkozó kérdésünkre – állapította meg Irigy Hölgy.

Tok bólintott.

– Megeszik a saját halottjaikat. Nem hiszem, hogy jó ötlet volna bemenni a városba.

A nő csodálkozva fordult felé.

– Hát te nem vagy kíváncsi?

– Kíváncsi vagyok, öngyilkos hajlamom viszont nincs.

– Nem kell félni. Menjünk beljebb.

– Irigy...

A nő tekintete megkeményedett.

– Ha a lakosok elég ostobák ahhoz, hogy megtámadjanak bennünket, akkor megismerik a haragomat. És Garathét is. Ez esetben viszont kénytelen leszel beismerni, hogy amit eddig végső, teljes pusztításnak gondoltál, lehet még sokkal, de sokkal rosszabb is. Tanulhatsz egyet s mást a mértékről, drága. Gyerünk!

– Igenis, asszonyom.

– Úgy látom, a barátság kéz a kézben jár a szemtelenséggel. Milyen kár.

Tok és Irigy Hölgy bevonultak egy térre, nyomukban ott ügetett a két szegula, maguk mögött eszméletlen fivérüket húzták. A belső falakhoz törött emberi csontokat támasztottak – volt, amelyik már szinte elszenesedett a hőtől, de volt köztük még véres és nyers is. A téren található épületek kiégtek, ajtajuk és ablakuk már nem volt. A földön különböző állatok – kutyák, ökrök, lovak és szamarak – csontjai hevertek, lerágva. A tér közepén három férfi várta őket. Messziről lerítt róluk, hogy papok: frissen borotválták őket, magasak voltak, sápadtak, és seszínű ruhát viseltek. Egyikük Tok és Irigy Hölgy láttán előrelépett.

– Üdvözlet, idegenek. Egyik tanítványunk megpillantott benneteket az úton, ezért idesiettünk elétek. Igen jeles napot választottatok a dicső Sasfészek megtekintésére, ezzel azonban az életeteket is kockára tettétek. Elvezetünk hát benneteket, hogy nagyobb esélyetek legyen túlélni a Fellélegzés erőszakos... utózöngéit. Ha lennétek szívesek követni minket... – egy oldalsó utcácska felé intett. – Az Iltara út torkolatában nem leszünk a körmenet útjában, mégis láthatjuk a csodát.

– Remek – mondta Irigy Hölgy. – Köszönjük, szentéletű emberek.

Az oldalsó utca torkolatáig alig ötven lépést kellett csak megtenniük, ám ez idő alatt a város csendjét egyre hangosodó mormogás törte meg, száraz hang, amely Sasfészek szívéből származhatott. Baaljagg és Garath visszatértek a Hölgy két oldalára. Szenu és Turul egy oldalsó épület falához támasztották a hordszánt, aztán a tér felé fordultak, és fegyverük markolatára engedték a kezüket.

– A Hit akarata magához ölelte Sasfészek lakóit – folytatta a pap. – Úgy érkezik ez, akár egy láz, amelynek csak... a halál szabhat gátat. De azt sem szabad feledni, hogy az első Fellélegzés pontosan ebben a városban, Sasfészekben történt, tizennégy évvel ezelőtt. A Látó visszatért a Hegyről, és elmondta az Igaz Szavakat, s szavai hatalma szétterjedt... – a pap hangja elcsuklott az érzelemtől, amelyet saját szavai váltottak ki belőle. Lehajtotta a fejét, s egész testében remegett.

Egy másik pap folytatta a történetet:

– A Hit itt virágzott ki először. Egy elingarthi karaván táborozott a város falain túl. Az idegeneket egyetlen éjszaka alatt elérte az ajándék. Kilenc hónappal később pedig, a halandó világba érkezett a Holt Mag Első Gyermeke. Ez a gyermek mostanra felnőtté vált, s ez az esemény a Hit újabb burjánzásához vezetett: bekövetkezett a második Fellélegzés, az Első Gyermek, Anaszter vezetésével. Láthatjátok őt – anyjával az oldalán – új teneszkovijai élén. Messze északon már várja őket egy háború: Capustan hitetlen városát meg kell ajándékozni.

– Szentéletűek – szólalt meg Irigy Hölgy hangosan, hogy túlkiabálja az egyre erősebb kántálást –, kérlek, bocsássátok meg a tudatlanságomat. A Holt Mag Gyermeke – mit jelent ez egészen pontosan?

– Az ajándék elfogadásának pillanatában, a legtöbb hitetlen hímnemű akaratlanul elhinti életmagvait... s ez folytatódik a halál után is. Ebben a pillanatban, ha egy nő meglovagolja a testet, magába fogadhatja a halott ember magvait. Az így fogant gyermekek a Látó legszentebb alattvalói. Anaszter az első közülük, aki elérte a felnőttkort.

– Ez igazán... fantasztikus – préselte ki magából Irigy Hölgy. Tok most először látta

a nőt igazán elsápadni.

– A Látó ajándéka ez, hölgyem. A Holt Mag Gyermekei az arcukon viselik a halál életre lehelt csókját; ez bizonyítja az Ajándékozás valódiságát is. Tudjuk, hogy az idegenek félnek a haláltól. A Hívők nem.

Tok megköszörülte a torkát, és a paphoz hajolt:

– Amikor ezek a teneszkovik elhagyják a várost... marad élő ember a falakon belül?

– A Fellélegzés teljes, uram.

– Más szóval, akik nem kapták el a lázat, azokat... megajándékozták.

– Így igaz.

– Azután megették őket.

– A teneszkoviknak is vannak szükségleteik.

A beszélgetés ezzel véget ért, mivel a hatalmas emberáradat eleje előbukkant a főútról, és elárasztotta a teret. Fiatal férfi vezette őket, ő volt az egyetlen, aki lovon ült. Hátasa kivénhedt igásló volt, teknős háttal, és bögölycsípésekkel a nyakán. Ahogy a fiatalember előrelovagolt, feje hirtelen Tok és társai irányába fordult. Hosszú, vékony karját feléjük lendítette, és felvisított. A sikolyban nem hallatszott értelmes szó, ám a követők pontosan megértették. Több száz arc fordult az idegenek felé, aztán a tömeg megindult az irányukba.

– Óh – nyögte Irigy Hölgy.

A második pap hátrahőkölt.

– Védelmünk már nem elegendő. Készüljetek az ajándék fogadására, idegenek! – s ezzel a három novícius elszelelt.

Irigy Hölgy felemelte a kezét, s váratlanul ott termett mellette két hatalmas állat. Mindkettő villámgyorsan a tömegre vetette magát. Vér és testek borították el a kövezetet. A szegulák megkerülték Tokot. Szenu megállt Irigy Hölgy mellett.

– Ébreszd fel a fivérünket! – kiáltotta.

– Rendben – felelte a nő. – Biztos, hogy hamarosan felbukkan Túl is, de azt hiszem, mindketten túlságosan el lesznek foglalva ahhoz, hogy egymással foglalkozzanak.

A bőrszíjak szétpattantak, és Mok valósággal felrepült a helyéről. Fegyverei már ott is voltak a kezében.

És itt vagyok én, elfeledetten. Tokban megérett az elhatározás:

– Jó mulatást! – kiáltotta, és elindult egy oldalsó kis utca felé.

Az aya és a kopó belevetették magukat a tömegbe, és szépen irtották annak tagjait. Irigy Hölgy megperdült, szeme elkerekedett.

– Tessék? Hová mész?

– Megtértem a Hitnek – kiáltott vissza Tok. – Ez a tömeg éppen a Malaza Hadsereg felé tart – bár még maga sem tudja! Én pedig velük tartok!

– Tok, figyelj! Egy perc alatt elsöpörjük ezt a nevetséges hadsereget, a sápadt arcú vezetővel együtt! Nincs rá semmi szükség...

– Kérlek, ne irtsd ki őket! Kérlek, Irigy! Vágjátok át magatokat rajtuk, persze, de nekem még szükségem van rájuk.

– De...

– Erre már nincs idő! Döntöttem. Ha Oponn is úgy akarja, ismét találkozunk – menj

és keresd meg a válaszaidat, Irigy. Nekem most sürgősen barátokat kell szereznem!

– Várj...

Tok még egyszer intett búcsúzóul, majd megfordult és elviharzott. Robbanásszerű varázshullám vágta hátba, s előrelökte, de nem fordult vissza. Irigy elengedte őt. *A Csuklyás tudja, lehet, hogy pont most veszítette el a türelmét. Istenem, csak párat hagyjon állva ez a lány...*

Az első kereszteződésnél balra fordult, és belevetette magát az utcán tülekedő, sikoltozó parasztok tömegébe. Mindenki a város főtere felé tülekedett, ahol már elkezdődött a Hívők Miséje. Ő is sikoltozni kezdett – értelmetlenül, mint aki nem tud egy nyelven sem –, és hadonászott a levegőben, pont, mint a többiek.

Akár egy levél a széles, mély folyón...

Tizedik fejezet

A Sötétség Anyjának három gyermeke született.
Az elsők, a Tiste Andiik voltak számára
a legkedvesebbek, ők éltek a Fény Előtti világban.
A másodikak, a Tiste Liánok, fájdalommal
születtek, ők voltak a Fény dicsőségének
megtestesítői, ezért az Elsők megtagadták anyjukat,
és száműzetésbe mentek. Ők lettek a Sötétség Anyja
elátkozott gyermekei. Ekkor az anyát könyörület
szállta meg, s életet adott a harmadik fajnak,
akik középre kerültek a Fény és a Sötétség csatájában:
ők voltak a Tiste Edurok, akiknek árnyék ült a szívén...

Kilmanar fabulái
Sebun Imanan

A kéz keményen arcul csapta. A fájdalom gyorsan eltompult, s mire rájött volna, mit is jelenthet pontosan, már újra álomba merült. Másodszor is arcon csapták. Zsémbes lassan kinyitotta fél szemét.

– Menj innen... – motyogta, és ismét lehunyta a szemét.

– Részeg vagy – csattant fel Jeges Menakisz. – És büdös is. Uram isten, a takaród ragad a hányadéktól! Kész, vége, felőlem meg is rohadhat itt. A tiéd, Gubó. Én megyek vissza a barakkba.

Zsémbes hallgatta a csizmák távolodó kopogását a nyikorgó, egyenetlen hajópadlón. Kinyílt az ajtó, aztán becsukódott. Felsóhajtott, a másik oldalára fordult, és vissza akart aludni. Hideg, vizes ruha csapódott az arcába.

– Törülközz meg! – mondta Gubó. – Józanul van rád szükség, barátom.

– Senkinek sincs rám józanul szüksége – mondta Zsémbes, és elhúzta az arcából a ruhát. – Hagyj engem békén, Gubó! Pont te akarod...

– Igen, pont én. Ülj már fel, a fenébe is.

Kezek ragadták meg a vállát, és húzták felfelé a földről. Zsémbes megragadta Gubó csuklóját, de csupán a ruháját tudta egyszer-kétszer megrántani, többhöz nem volt ereje. Fájdalom hasított a fejébe, lehunyt szemhéján villámok cikáztak át. Előrehajolt

és hányt; habosat, szürkét, keserűt, az orrán és a száján keresztül egyszerre, a padlóra, két lába közé.

A rohamok lassan elcsitultak. A fejét valahogy tisztábbnak érezte. Kiköpködte a hányadék maradékát a szájából, és elkomorodott.

– Nem kértem semmit, te átkozott. Nincs jogod...

– Pofa be.

Zsémbes nyöszörögve a kezébe hajtotta a fejét.

– Hány napja...?

– Hat. Elszalasztottad az utolsó alkalmat is, Zsémbes.

– Alkalmat? Miről beszélsz?

– Már túl késő. A szeptum és az ő pannioni serege átkelt a folyón. Az invázió elkezdődött. Az a hír járja, hogy a falakon túl álló bástyákat még az éjjel, de legkésőbb holnap le fogják rohanni. Nem állhatnak ellen az ostromnak. Az ellenség ereje igen nagy. Veteránok, akik már nem is egy ostromot tudnak a hátuk mögött... és mind sikerrel járt...

– Elég. Túl sokat beszélsz. Nem tudok gondolkodni.

– Úgy érted, hogy nem *akarsz* gondolkodni. Pihe halott, Zsémbes. Ideje kijózanodni és meggyászolni őt.

– Te csak ne beszélj, Gubó...

– Én is letöltöttem a gyászévet, Zsémbes.

– Hát persze.

– Félreértesz engem. Mindig is félreértettél. Gyászoltam, és ez már elhalványodott. Elmúlt. Most... most nincs semmi bennem. Üres, sötét barlang a lelkem. Csupa hamu. De te nem olyan vagy, mint én. Azt hiszed, hogy igen, pedig nem.

Zsémbes kinyújtotta a kezét, és a vizes ruha után tapogatózott, amit előzőleg hagyott a földre esni. Gubó felvette, és a kezébe nyomta a rongyot. Zsémbes lüktető homlokához szorította borogatás gyanánt, majd felnyögött.

– Értelmetlen, céltalan halál.

– Minden halál értelmetlen és céltalan, barátom. Egészen addig, amíg az élők értelmet nem adnak neki. Te vajon milyen értelmet adsz Pihe halálának? Fogadd meg a tanácsomat – az üres barlang nem ad vigaszt.

– Nem is keresek vigaszt.

– Pedig kellene. Nincsen értelmesebb cél ennél, én már csak tudom. Pihe nekem is a barátom volt. Abból, amit a ránk találó Szürkekardok elmondtak, én úgy vettem ki, hogy te a földön voltál, Pihe pedig azt tette, amit egy barátnak tennie kell: megvédett. Föléd állt és felfogta a csapásokat. Belehalt. De elérte, amit akart: megmentette az irhád. És ez a jutalma, Zsémbes? A szelleme szemébe néznél, és közölnéd vele, hogy nem volt értelme?

– Nem lett volna szabad ezt tennie.

– Nem ez a lényeg, te is tudod.

A szobában egy ideig csend volt. Zsémbes megdörzsölte borostás arcát, aztán lassan Gubóra emelte vizenyős, véreres tekintetét. Az öreg katona ráncos arcán könnyek csorogtak végig. Zsémbes figyelme láttán meglepődött és elfordult.

– Jeges a legszívesebben kitekerné a nyakad – motyogta, miközben a szoba egyetlen, zárt spalettájú ablakához ment. Kinyitotta az ablakot, a szobát elöntötte a fény. – Elveszített egy barátot, és talán most még egyet elveszíthet.

– Már így is kettőt veszített el, Gubó. Ott volt az a barghaszt ifjú is...

– Igen, igazad van. Mióta megérkeztünk, nem sokat láttunk Hetánból és Kafálból. Folyton a Szürkekardokkal vannak – valami készül, azt hiszem. Lehet, hogy Jeges többet tud az ügyről – ő is a barakkban lakik.

– És te?

– Még mindig Brokát és Nyársas Korbál alkalmaz.

– Te átkozott bolond!

Gubó megtörülte az arcát, elfordult az ablakból, és kipréselt magából egy kényszeredett vigyort.

– Üdv újra közöttünk!

– Menj a pokolba, te szemét!

Az ingatag lépcsősoron lassan leballagtak a földszintre. Zsémbes erősen magas barátjára támaszkodott, mert a vér üvöltve dobolt a fejében, üres gyomrát pedig újra és újra összeszorította a hányinger. A városról származó emlékei igen darabosak és homályosak voltak, először a sokk miatt, aztán később az újabb és újabb korsó ledöntött sör nyomán. Csodálkozva nézett körül.

– Melyik negyedben vagyunk? – kérdezte.

– A Régi Daru rész végében, a Templomnegyedben – felelte Gubó. – Ha egy utcával északabbra mész, fénybe és kertekbe ütközöl. Megtaláltad a negyed egyetlen koszos sikátorát, és abban is az egyetlen büdös szobát, Zsémbes.

– Azt hiszem, már jártam itt korábban – motyogta Zsémbes, miközben a környékbeli házakat vizslatta. – Valami más ügyből kifolyólag...

– Még emlékszem, hogy az ember mindig nagyon könnyen találhat más ügyeket, ürügyként.

– Igen, nem kétlem, hogy emlékszel rá – végignézett magán, és konstatálta, hogy a ruházata siralmas állapotban van. – Fürdenem kellene, hol vannak a fegyvereim?

– Jeges gondoskodott róluk. A pénzed nagy részét is biztonságba helyezte. Fizetett mindenhol – nincs adósságod senkinél –, úgyhogy ezt az egész kis ügyet magad mögött hagyhatod.

– És elsétálhatok.

– És elsétálhatsz. Csatlakozom hozzád, elkísérlek a barakkig...

– Nehogy eltévedjek, ugye? – kérdezte Zsémbes gúnyosan.

Gubó bólintott.

– Nos, még van pár órám, mielőtt elkezdenék reszketni.

– Igen. Lehet, hogy ezen a Desztrián segíthet, ha szépen megkéred.

Dél felé fordultak, miután megkerülték a viharvert társasházat, s elérték a kerek Táborok magas falai között húzódó széles utakat. Az utcákon csak kevés lakos járkált, és akiket láttak, azok is idegesen siettek, pánikkal teli tekintettel. A várost körülvették, de még nem kezdődött meg a vérontás. Zsémbes a csatornába köpött.

– Miben mesterkednek a gazdáid, Gubó?
– Elfoglaltak egy nemrég elhagyott házat. Beköltöztek.
A Gubó hangjában támadt feszültség hallatán, Zsémbes hátán végigfutott a hideg.
– Folytasd!
– Ezért is... mentem hozzád. Részben. Egy Templomos Őr találta meg a múlt éjjel az első holttestet, alig száz méterre a lakhelyünktől. Feltrancsírozva. A belső szervei nélkül.
– Szólj a hercegnek, Gubó! Nem szabad habozni; fertő egy ostromlott város szívében...
– Nem tehetem – a veterán megállt és megragadta Zsémbes karját. – Nem szabad megtennünk. Te nem tudod, mire képesek, amikor sarokba szorítják őket...
– Ki kell őket kergetni, Gubó. Hadd fogadja őket a pannioniak hada. De előbb fel kell nekik mondanod. És talán annak az öreg inasnak, Mocsárinak is ezt kellene tennie...
– Nem megy.
– Dehogynem...
Gubó szorítása fájdalmassá erősödött.
– Nem – sziszegte –, nem tehetjük!
Zsémbes elgondolkodva nézte az utcát.
– Falakat rombolnának le, Zsémbes. Külső falakat. Több száz katonát söpörnének el a seregből, aztán feléleszteték, és ellenünk küldenék a halottakat. Gyakorlatilag tálcán nyújtanák át Capustant a pannioniaknak. De volna itt még más is. Gondoljunk át egy másik lehetőséget. Mi lenne akkor, ha a pannioniak bőszítenék fel őket...?
– Rájuk támadnának – Zsémbes felsóhajtott és bólintott. – Igen. De addig is, a gyilkosságok áldozatainak száma egyre csak növekszik majd. Nézz körül, Gubó, ezeket az embereket csak egy hajszál választja el a pániktól. Mit gondolsz, mi kell ahhoz, hogy átessenek a holtponton? Még hány áldozatot viselnek el nyugodtan? A Táborok rokoni kapcsolatokra épültek: minden szomszédságot vér és házasság kötelékei fűznek össze. Vékony jégen jársz...
– Egyedül nem tudom megtenni – mondta Gubó.
– Mit?
– Követni Nyársas Korbált. Amikor éjjel nekiindul. Ha el tudnám ugrasztani a leendő áldozatait, de közben nem venne észre...
– Neked elment a józan eszed! – szisszent fel Zsémbes. – Ő átkozott varázsló, te hülye! Az első alkalommal kiszagolna téged!
– Igen, ha egyedül dolgoznék, így lenne...
Zsémbes szemügyre vette a mellette álló férfit, a vékony, fáradt arcot, a szürke szakáll felett égő sötét szempárt. Gubó alkarján régi égésnyomok látszottak – a tűz utáni reggelen csupasz kézzel turkált a még izzó zsarátnokok között, abban az őrült hitben, hogy megtalálja őket... hogy valahol a romok között megtalálja a családját, élve.
Gubó nem bírta a fokozott figyelmet.
– Bennem ehhez nincs elég ravaszság – mondta, majd elengedte Zsémbes karját. –

Kellene valaki, aki kitalálja, hogyan lehetne ezt véghezvinni. Kellene valaki, aki túljárhat Nyársas Korbál eszén...

– Nem Korbálén. Brokátén.

– Persze, csakhogy nem ő járkál ki esténként. Brokát eltűri Korbál furcsa... hobbiját. Nyársas olyan, akár egy gyerek: elkényeztetett, rossz, gonosz gyerek. Most már ismerem őket, Zsémbes. Már ismerem őket.

– Vajon hány bolond akarhatott eddig túljárni Brokát eszén?

– Úgy tippelem, temetők vannak teli velük.

Zsémbes lassan bólintott.

– S mindezt miért? Megmenteni pár életet... azért, hogy aztán a teneszkoviknak később legyen kit leölni és megenni?

– Még az is kegyesebb vég, barátom.

– A Csuklyásra, Gubó. Ezen még gondolkodnom kell.

– Este meglátogatlak. A barakkban. Jeges...

– Jeges nem tudhat erről semmit. Ha kiszimatolja, képes maga menni Nyársas után, és nem lenne óvatos...

– Megölnék. Igen, ez biztos.

– Istenem, mindjárt szétrobban a fejem.

Gubó elvigyorodott.

– Rajtad már csak egy pap segíthet.

– Pap?!

– Egy pap, aki ért a gyógyításhoz. Gyere, tudom, kihez kell fordulni.

*

Itkovián Lélekpajzs a barakk kapujában álldogált, teljes páncélzatban, kesztyűsen, sisakban – annak állvédőjét becsatolva hagyta, de a rostélyt azért felhajtotta. Délután egy óra már percekkel korábban elmúlt. A többiek késtek, de ez nem volt már újdonság – mint ahogy Itkovián pontossága sem volt az. Régen hozzászokott már ahhoz, hogy Brukhaliánra és Karnadaszra mindig várnia kell, és a jelek szerint a két barghaszt, akik velük tartottak volna, szintén nem becsülték sokra a pontosságot.

Tudta, hogy a Maszkok Tanácsa őrjöngeni fog majd a tiszteletlenség miatt – nem is először.

Az ellenszenv kölcsönös. A párbeszéd egyre jobban akadozik. Az ilyen helyzetek senkinek sem válnak a hasznára. És szegény Dzselarkán herceg a két csapat között vergődik, és hallgatja mindkét oldal panaszait, érveit.

A Lélekpajzs Capustan falain töltötte a délelőttöt, s a Pannioni Domínium hadseregének fegyelmezett felvonulását méregette. Úgy tippelte, hogy Kulpath szeptum legalább tízlégiónyi beklitet kapott a parancsnoksága alá – ez a vörös- és aranyszínbe öltözött, csúcsos sisakú gyalogság volt a birodalmi sereg szíve és lelke –, vagyis a híres Százezrek felét. Kulpath urdomenjei – elit nehézgyalogosai – legalább nyolcezren voltak. Az áttörés után mindig az urdomenek nyomultak be elsőként a városba. A két meghatározó csapat mellett még voltak más erők is a táborban:

betaklitek, középgyalogság; legalább három szárny betrullid – könnyű lovasság; illetve egy osztagnyi desandi – utászok és mérnökök; meg persze scaladi íjászok. Összesen úgy nyolcvanezer lelket számlálhatott a csapat.

A szeptum seregének tekintélyes, rendezett tábora mögött a táj hullámzani látszott a hatalmas embertömegtől, amely délen a folyópartig, keleten pedig a kavicsos tengerpartig húzódott. Ők voltak a teneszkovik, a parasztsereg, a kócos Holt Mag Asszonyaival, az ő sikoltozó, ördögi gyermekeivel; a ragadozó csapatok – vadászok, akik a gyengéket és öregeket keresték saját soraikban, és akik hamarosan talán ugyanezt tehették volna Capustan lakosai között is. Éhező horda – a látványuktól Itkoviánban összeomlott az a hivatásához tartozó tárgyilagosság, amellyel a szeptum seregét vizsgálta. Amikor elhagyta a falat, életében először volt nagyon megrázva.

Már százezer teneszkovi nyüzsgött a tájon, és minden órában egyre több érkezett a túlzsúfolt kompokon – éhségük szinte kézzel fogható volt, megtöltötte a levegőt. A herceg capanthall katonái, akiket a falakra osztottak be, holtsápadtak voltak, és gyakorlatilag meg sem mertek mozdulni. Amikor felért a falra, a Lélekpajzs ingerültséget érzett a félelmük miatt – távozásakor viszont már ő is osztozott velük a rettegésben, amely olyan érzés volt, mintha hideg kést forgatnának a szívében. A külső bástyákon állomásozó Templomos csapatok szerencsések voltak – az ő haláluk kegyesen gyorsnak ígérkezett, és tudhatták, hogy hivatásos katonák keze által fognak elesni. Capustan és védőinek sorsa azonban ennél sokkal borzalmasabbnak tűnt.

Érmékből készített páncél halk csilingelése jelezte a két barghaszt érkezését. Itkovián szemügyre vette az elsőként érkező nőt. Hetán arca, csakúgy mint fivéréé, hamuval volt bekenve. A gyászt jelző zsíros hamu addig maradhatott az arcukon, amíg ők helyesnek látták, és a Lélekpajzs sejtette, hogy nem fogja megérni annak lemosását. *Ebben a nőben még így, szürkére mázolva is, van valamilyen vad szépség.*

– Hol van a hegyi medve és a kiskutya? – kérdezte Hetán.

– Fener Halandó Kardja és a Desztrián, éppen most léptek ki a hátad mögött található épületből, Hetán.

– Remek, akkor menjünk és találkozzunk ezekkel a nevetséges papokkal.

– Még mindig nem értem, miért kérted ezt a meghallgatást, Hetán – mondta Itkovián. – Ha azt akarod bejelenteni, hogy a barghasztok összes klánja erre tart és segít majd a városon, akkor nem a Maszkok Tanácsához kéne fordulnod. Ott azonnal megkezdődik majd az áskálódás és intrika, hogy ki befolyásolhasson téged és a néped, s a végtelenségig is elhúzódhat a rivalizálás és a fölény bizonyítgatásának szokásos vitája. Ha nem akarsz a Szürkekardokkal tárgyalni, akkor azt javaslom, fordulj a herceghez...

– Túl sokat beszélsz, farkas.

Itkovián elhallgatott, szeme összeszűkült.

– A szád túlságosan el lesz majd foglalva, amikor az ágyamba viszlek – folytatta a nő. – Ehhez ragaszkodni fogok.

A Lélekpajzs sarkon fordult, hogy üdvözölje az érkező Brukhaliánt és Karnadaszt. Szalutált.

– Kiszínesedett az arcod – jegyezte meg Desztrián. – Nem voltál így kipirulva,

amikor lejöttél a falakról.

Hetán felkacagott.

– Most lesz életében először nővel.

Karnadasz felvonta szemöldökét.

– És mi lesz az esküddel, Lélekpajzs?

– Tartom magam az eskühöz – mondta a Lélekpajzs. – A barghaszt téved.

Brukhalián is közbeszólt.

– Különben is, nem gyászolsz éppen, Hetán?

– A gyász azt jelenti, hogy átérezzük a virág lassú hervadását, hegyi medve. Ha egy férfit viszek az ágyamba, azzal felidézem a virág dicső virulását...

– Akkor kénytelen leszel egy másik virágot választani – mondta Karnadasz halovány mosollyal. – A Lélekpajzs cölibátust fogadott, úgyhogy...

– Akkor gúnyt űz az istenéből! A barghasztok ismerik Fenert, az Agyaras Istent. A vére folyékony tűz!

– A harc heve...

– A szenvedélyé, te ostoba!

– Elég volt – morogta Brukhalián. – Most menjünk a Rabtoronyhoz. Híreim vannak számotokra, és nem fél perc lesz, míg elmondok mindent. Gyerünk!

Kiléptek a barakk kapuján, és balra fordultak, hogy átvágjanak a széles úton, amely a város déli fala mentén haladt. Capustan nyílt részeit – a zárt egységben épített Táborok miatt – alig kellett átalakítani, hogy megfelelő csatamezővé váljanak. Bizonyos stratégiai pontokat megerősítettek, kővel, fával, áztatott szalmabálákkal. Úgy tervezték, hogy ha az ellenség áttöri a falat, és betör a város területére, be lehessen őket keríteni. Dzselarkán herceg a fél kincstárát kiürítette, és íjakat, nyilakat, ballisztikát, kőhajítókat meg más, tömegpusztító fegyvereket vásárolt. A városban kiépült a védelmi háló, Brukhalián jól kiszámított, logikus tervei alapján.

Nem adunk át egyetlen utcakövet sem, míg azt nem borítja bokáig pannioni vér.

Néhány színes öltözetű polgár jött velük szembe, de messzire elkerülték a Szürkekardokat és a hamuval borított, barbár barghasztokat.

– A Desztrián és én tárgyaltunk a Kron T'lan Imassokkal – mondta Brukhalián. – Bek Okhan tájékoztatott arról, hogy a szövetségi ajánlatuk csak a K'Chain Che'Mallék ellen érvényes. Vagyis nem fognak halandó emberek ellen harcolni. Azt is elmondta, hogy a K'Chain Che'Mallék a várostól északra, fél mérföldre gyülekeznek, és összesen úgy nyolcvanan lehetnek. Ebből én arra következtetek, hogy ők lesznek Kulpath nyitóharcosai: az északi kaput támadják majd először. A veszedelmes pokolfajzatok harcba küldésével félelmet akarnak kelteni a katonáinkban. A kaput betörnék, a vadászok berontanának a városba, aztán megkezdődne a vérfürdő. Ezután Kulpath megindítaná az urdomenjeit is a többi kapu ellen. Capustan alkonyatra el is esne. – Kis szünetet tartott, mintha a szavakat keresné, majd folytatta: – A szeptum kétségkívül nagyon magabiztos. Szerencsére a K'ell Vadászok sosem érik el az északi kaput, mert tizennégyezer T'lan Imass, és számtalan T'lan Aya állja útjukat. Bek Okhan biztosított afelől, hogy a K'Chain Che'Mallék pusztulása teljes lesz és végleges.

– Ha helyes a feltételezésünk a terveit illetően – mondta Itkovián, miközben elérték a Régi Daru negyedet –, akkor Kulpath szeptumnak bizony új taktikát kell majd találnia.
– Méghozzá igen nagy zűrzavar közepette – tette hozzá Karnadasz.
Brukhalián bólintott.
– Nekünk pedig ki kell találnunk, mit változtat.
– Nem fogja tudni, hogy a T'lan Imassokat csak a K'Chain Che'Mallék érdeklik – mondta a Lélekpajzs. – Legalábbis egy darabig nem jön majd rá.
– Az is lehet, hogy a T'lan Imassokra vonatkozó korlátozás is csak ideiglenes lesz – mondta a Desztrián. – Ha megtörténik a Gyülekező, akkor lehet, hogy a T'lan Imassok új célt kapnak majd.
– Mit tudunk a Hívóról?
– Brood seregével utazik.
– Mennyire vannak innen?
– Hat hétnyi járásra.
Hetán felhorkant.
– Nagyon lassan jönnek.
– Kis hadsereg – morogta Brukhalián –, és óvatos is. Én nem találok semmi kivetnivalót a választott tempójukban. A szeptum egy nap alatt akarja bevenni a várost, de azt is jól tudja, hogy maximum hat hete van végrehajtani a feladatot. Ha első kísérlete balul sül el, visszavonul egy kicsit, és átgondolja a taktikáját. Valószínűleg ez is eltart majd egy ideig.
– Nem leszünk képesek hat hétig tartani magunkat – mormogta Itkovián, miközben tekintete a Régi Daru negyed főutcájának templomsoráról a régi, Rabtoronynak nevezett építmény vastag falaira siklott.
– Muszáj lesz – felelte Brukhalián. – Lélekpajzs, segíts ki, kérlek! Kulpath ostroma Setta ellen, ott nem voltak K'Chain Che'Mallék, hogy gyorsítsák a bevételt. Meddig húzódott?
– Három hétig – vágta rá Itkovián. – Setta nagyobb város, védői pedig egységesek és jól szervezettek voltak. Olyan ostromot húztak el három hétig, aminek csak egy hétig kellett volna tartania. Capustan kisebb, és jóval kevesebb a védő is – ráadásul a katonaság korántsem egységes. A teneszkovik serege pedig Setta óta megkétszereződött. Végül pedig azt sem szabad elfelejteni, hogy a bekliteket és urdomeneket igencsak megedzették az előző csaták. Hat hét, uraim? Lehetetlen.
– Véghez kell vinnünk a lehetetlent, Lélekpajzs.
Itkovián összeszorította a száját, és nem felelt. Amikor már a Rabtorony közelében jártak, Brukhalián megállt, és a többiekhez fordult.
– Hallottál mindent, Hetán. Ha a Fehérarcú Klán harcosai dárdát ragadnának, hányan lennének összesen? És mennyi idő alatt érnének ide?
A nő elvigyorodott.
– A klánok még sosem egyesültek azért, hogy háborúba menjenek, de ha megtennék, a seregben összesen hetvenezer harcos lenne – mosolya hidegen és gúnyosan kiszélesedett. – Most nem egyesülnek. Nem jönnek. Nem harcolnak.

Számotokra nincs remény.
– A Pannioni Domínium éhes tekintete rátok pillant majd legközelebb – mondta Itkovián.
A nő vállat vont.
– Akkor mégis mi célja van ennek a beszélgetésnek a Tanáccsal? – kérdezte Brukhalián.
– Majd a papoknak megválaszolom ezt a kérdést.
– Én abban a hitben voltam, hogy azért jöttetek délre, mert tanulmányoznotok kellett a K'Chain Che'Mallékat – mondta Itkovián.
– Nem volt rá semmi szükség, hogy többet mondjunk a küldetésünkről, farkas. A sámánok által ránk bízott feladatok közül egyet már végrehajtottunk. Most teljesítenünk kell a második feladatot is. Bekísértek végre minket a bolond papokhoz, vagy egyedül kell továbbmennünk ?

A Tanácsterem hatalmas helyiség volt, amelynek főbejáratával szemben, félkörívben egy sor faoszlop állt. A kupola mennyezete valaha ragyogott a sok aranylevéltől, de ezekből a díszekből alig néhány darab maradt csak meg. A freskók, amelyeket az arany hajdan szépen megvilágított, megkoptak, jellegtelenné váltak – néhány díszes ruhába öltözött alak látszott csak rajtuk, semmi több. A padlót élénk színű, mintázatot nem alkotó, geometrikus alakzatokból álló kövezet borította. Középen meglehetősen kopott gránitkör látszott.
A kőfalakon magasan elhelyezett fáklyákból sárgás, remegő fény és fekete füstcsíkok terjedtek szét. A bejárat két oldalán és a körben látható tizennégy kisebb ajtó előtt mozdulatlan Templomosok álltak, teljes felszerelésben.
A Maszkok Tanácsának tizennégy papja a legmagasabb oszlop előtt ült, sorban, komor öltözetben, némán. Mindegyiknek saját istenét ábrázoló, faragott, festett maszk takarta a vonásait. Az ábrázolások különbözőek voltak, de abban megegyeztek, hogy valamennyi ijesztő volt egy kicsit, s az isten legjellemzőbb arckifejezéséhez igazították – most azonban mindegyikük közömbös, kifürkészhetetlen képet mutatott. Brukhalián csizmájának dobogása visszhangzott a teremben. A helyiség közepére sétált, és megállt a kerek kőlapon, amelyet találóan Köldöknek neveztek.
– Maszkok Tanácsa! – szólalt meg. – Bemutatom nektek Hetánt és Kafált, a Fehérarcú Barghaszt Klán küldötteit. A Szürkekardokat érte a megtiszteltetés, hogy bemutassák őket. Most, hogy ezt elvégeztük, elhagyjuk az ülést – hátralépett.
Rath'Dessembrae felemelte karcsú kezét.
– Egy percet várj még, Halandó Kard! – mondta. – Nem tudunk ugyan semmit a barghasztok szándékairól, de arra kérünk benneteket, maradjatok még, mert a későbbiekben meg kell beszélnünk néhány fontos dolgot.
Brukhalián fejet hajtott.
– Ez esetben kifejeznénk pártatlanságunkat a barghasztokkal és ismeretlen kérésükkel kapcsolatban.
– Természetesen – mormogta a maszkos nő, s istene szomorkás arca halvány mosolyra gyúlt.

Itkovián figyelte Brukhaliánt, aki visszatért mellé és Karnadasz mellé, a bejárathoz. Hetán és fivére átvették helyét a Köldökön. A nő végigmérte a papokat, aztán felemelte a fejét, és hangosan felkiáltott.

– A Fehérarcok gyászolnak!

Egy kéz csapott le a korlátra. Rath'D'rek felpattant, az Ősz Férgét ábrázoló arc komor volt.

– Már megint? Az Alvilágra, éppen most jutott eszetekbe ismét előhozakodni a klánotok kérésével? Ugyanazok a nyitószavak! Ugyanaz az idióta kérés! A válasz az első alkalommal „nem” volt, a második alkalommal is „nem” volt, mindig *„nem”* volt! Az ülésnek vége!

– Nincs vége!

– Hogy merészelsz ilyen hangon...

– Pofa be, szarcsimbók!

Itkovián elkerekedő szemmel nézett Hetánra, aztán a Tanácsra. A barghaszt asszony széttárta a karját.

– Figyeljétek a szavamat! Ha nem teszitek, végetek!

A fivére halk kántálásba kezdett. A levegő megmozdult a két harcos körül. A Templomosok minden oldalon a fegyverük után kaptak. Karnadasz elrobogott Itkovián mellett, majdnem fel is döntötte a Lélekpajzsot. Ruhája úszott utána a levegőben.

– Egy percre, ha kérhetem! – kiáltotta. – Szent fivérek és nővérek! Elnéznétek, hogy leöldösik hű szolgáitokat? Szeretnétek, hogy az egész Rabtorony elpusztuljon, s vele együtt ti is odavesszetek? Kérlek benneteket, nézzétek meg jól az előttetek bontakozó varázslatot. Nem egyszerű sámáni mágia – nézzétek! A barghaszt szellemek összegyűltek. Fivéreim, nővéreim, a barghaszt szellemek itt vannak, ebben a teremben!

Csend lett, eltekintve Kafál halk kántálásától. Brukhalián közelebb húzódott Itkoviánhoz.

– Lélekpajzs – motyogta –, tudsz valamit arról, mit is látunk pontosan?

– Sosem merült fel bennem ez a lehetőség – suttogta Itkovián. – Ez nagyon régi petíció. Nem gondoltam...

– Mit akarnak?

A férfi a fejét csóválta.

– Elismerést. A város barghaszt földön épült, ők legalábbis ezt mondják. Az előző ülések jegyzőkönyvéből az derül ki, hogy eddig mindig páros lábbal rúgták ki a kérelmezőket. Halandó Kard, én nem gondoltam, hogy...

– Figyeljünk! Az asszonyt hagyják beszélni!

A fivérek és nővérek hallgattak a Desztriánra, és visszaültek a helyükre, de mindannyiuknak dühös volt az arca, vagyis a maszkja. Ha nem lett volna olyan feszült a helyzet, Itkovián biztosan mosolygott volna azon, milyen... egységes az istenek véleménye.

– Változás történt – mondta Hetán, s összehúzott szemöldökkel végigmérte a papokat és papnőket. – Ami eddig kérés volt, mostantól követelés. Most felsorolom a

korábbi ürügyeket, amelyek alapján elutasítottátok a kérést, és elmondom a válaszainkat is. Talán ez alkalommal bölcsen szavaztok majd. Ha nem, akkor erőszakot kell alkalmaznom.

Rath'Csuklyás felkacagott és előrehajolt.

– Erőszakot alkalmazol? Drága kislányom, ezt a várost talán csak órák választják el a teljes megsemmisüléstől. Te pedig erőszakkal fenyegetsz minket? Tényleg olyan buta kislány vagy, mint amilyennek látszol?

Hetán hidegen elvigyorodott.

– Tehát a múltbeli ürügyek. A legkorábbi daru feljegyzések szerint ez a terület lakatlan volt. Néhány régen elhagyott épületet találtak csupán, amelyek nyilvánvalóan nem barghaszt kéz által épültek. Az a néhány feljegyzés, amelyet a pásztornépek hátrahagytak, szintén ezt az állítást igazolja. A barghasztok innen északra éltek, a dombok lankáin, a Vonulattól innen. Igen, a sámánok ellátogattak erre a vidékre, de csak mint zarándokok, ami annyit tesz, hogy ritkán, rendszertelenül. Eddig egyetértünk? Remek. Erre az érvelésre mi igen egyszerű választ adtunk: a barghasztok nem élnek szent földön – vagyis nem építkeznek az őseik csontjaira. Ti talán a temetőitekben éltek? Nem. Mi sem. Az első capan törzsek nem találtak itt mást, csak barghaszt sírokat. Lerombolták őket, és a darukkal közösen, várost emeltek a mi szent földünkre. Ezt természetesen már nem lehet visszacsinálni. A múlton nem lehet változtatni, és mi sem vagyunk ostobák, hogy lehetetlenséget kérjünk. Nem, a mi kérésünk igen egyszerű volt: a tulajdonjogunk formális elismerése, és lehetőség arra, hogy a barghasztok ide zarándokolhassanak. Ti újra meg újra elutasítottátok a kérésünket. Papok, a türelmünknek vége.

Rath'Árnytövis felkacagott, s a levegőbe emelte a kezét:

– Valóban! Remek! Ez nagyon jó! Fivéreim és nővéreim, adjunk meg mindent a barghasztoknak, amit csak kérnek! Édes irónia elajándékozni azt, amit pár órán belül úgyis elveszítünk. Vajon a pannioniakat érdekelni fogja a kérésetek? Nem hiszem – maszkján torz, gúnyos mosoly tűnt fel.

Hetán megrázta a fejét.

– Azt mondtam, hogy a türelmünknek vége, ganajtúró. A korábbi ajánlataink érvényüket vesztették. A város el fog esni. A pannioniak nem ajánlanak majd barátságot. A barghaszt zarándokok igényeire azonban megoldást kell találni – karba tette a kezét. – Ez a helyzet.

A csend hosszúra nyúlt. Aztán Rath'Álmok Királynője felnyögött. Hetán a nő felé fordult.

– Tehát rájöttetek.

A papnő maszkja elgondolkodó kifejezést mutatott, reszkető keze és kapkodó mozgása azonban elárulta valódi érzelmeit.

– Nem tudjuk mind. Csak kevesen közülünk – elfordította a fejét, és végignézett a társain. Rath'Hamvas volt az első, aki reagált: hangosan felszisszent.

Rath'Csuklyás egy kis idő eltelte után megszólalt:

– Értem. Igazán különleges lehetőség volna...

– Nyilvánvaló! – Rath'Árnytövis felpattant a székéből. – Ehhez aztán nem kell

semmiféle titkot ismerni. Mindenesetre, át kell gondolnunk a helyzetet. Mit veszítünk, ha engedünk? Mit nyerünk, ha elutasítjuk?

– Nem – mondta Hetán. – Az elutasítással nem fogtok minket arra kényszeríteni, hogy megvédjük a várost a Pannioni Domíniumtól. Humbrall Taur, atyám jól gondolta, hogy ilyen csavarosan fogtok taktikázni. Ha muszáj, elfogadjuk a veszteséget. De ha ma úgy döntötök, hogy elutasítjátok a követelésünket, akkor a fivérem és én megölünk mindenkit a teremben, mielőtt távoznánk. Ti el tudjátok fogadni a veszteséget?

Egy hosszú percig senki sem szólalt meg, majd Rath'Álmok Királynője megköszörülte a torkát.

– Hetán, kérdezhetnék valamit? – A szürke arcú asszony bólintott, ezért a papnő folytatta: – Hogyan fogjátok végrehajtani a dolgot, ha... beleegyezünk?

– Milyen titkotok van? – visította Rath'Oponn. – Neked meg Rath'Csuklyásnak meg Rath'Hamvasnak! Mi ez az egész? A tanács többi tagjának is tudnia kell mindenről!

– Használd azt a cseppnyi agyad! – vihogta Rath'Árnytövis. – Mit látogatnak és tisztelnek a zarándokok?

– Huh... relikviákat? Ikonokat?

Rath'Árnytövis egy tanító bölcs és türelmes arckifejezését öltötte magára.

– Nagyon jó, fivérem. Tehát hogyan vethetünk véget a zarándoklatoknak?

Rath'Oponn csak nézett maga elé, maszkjára kiült a tanácstalanság.

– El kell vinni a relikviákat, te idióta! – visította Rath'Árnytövis.

– Várjunk csak! – szólt közbe Rath'Beru. – Ehhez az kell, hogy tudjuk a pontos helyüket, nem igaz? Hát nem rombolták le az összes sírhalmot? Az Alvilágra, hány meg hány házban és tábori tűzhelyen állhat egy-egy ütött-kopott barghaszt urna díszként? Talán neki kéne indulnunk átkutatni minden házat?

– Minket nem holmi urnák érdekelnek – morogta Hetán.

– Tehát ez a titok! – vetette oda Rath'Árnytövis Rath'Berunak a fejét ingatva. – Két nővérünk és egy fivérünk tudja, hol vannak a csontok! – Rath'Álmok Királynőjéhez fordult. – Nem igaz, kedvesem? Valami ostoba vagy bölcs ember annak idején összeszedte a csontokat, és egy bizonyos helyre temette őket, és ez a hely még mindig létezik, igaz? Tedd félre ezt az átkozott idegességet, és elő a farbával, asszony!

– Olyan durva vagy! – sziszegte a papnő.

Itkovián figyelme lankadt, ahogy a szópárbaj tovább folytatódott. Tekintete Hetánra tapadt, és figyelme ismét felélénkült. Szeretett volna a nő szemébe nézni, hogy megbizonyosodjon róla: feltételezése helytálló.

A nő reszketett. Olyan jelentéktelenül, hogy a Lélekpajzs nem gondolta, hogy rajta kívül bárki más is felfigyelt volna rá. Reszketett... *azt hiszem, tudom, hogy miért.* Szeme sarkából mozgást látott. Karnadasz hátrált, ismét Brukhalián oldalára vonult vissza. A Desztrián tekintete látszólag a Tanács fivéreire és nővéreire, közöttük is Rath'Fenerre szegeződött, aki a jobb szélen ült. Karnadasz tartásából – és abból, hogy kényszeredetten kerülte tekintetével Hetánt – Itkovián arra következtetett, hogy a Desztrián ugyanazt gondolja, amit ő. Ettől rögtön hevesebben kezdett verni a szíve.

A Szürkekardok ebben nem kellett, hogy részt vegyenek. Pártatlan szemlélőkként

voltak csak jelen, Itkovián azonban nem tudta megállni, hogy néma akaratával ne erősítse Hetán álláspontját.

A Desztrián Brukhalián mellé ért, és közömbösen Itkovián szemébe nézett. A Lélekpajzs a lehető leghalványabb biccentéssel felelt. Karnadasz szeme elkerekedett, majd a Desztrián felsóhajtott.

Hát igen. A barghasztok. Több generációnyi zarándoklat... jóval a capanok és daruk érkezése előtt, azelőtt, hogy a település megszületett volna. A barghasztok általában nem foglalkoznak ennyit a halottaikkal. Nem, az itt – valahol – rejtőző csontok nem holmi egyszerű hadvezér vagy sámán maradványai. Ezek a csontok olyasvalakihez tartoznak, aki... halálosan fontos. Annyira nagyra becsülik őt, hogy a fiai és lányai számtalan emberöltő óta eljárnak a sírjához, hogy kifejezzék tiszteletüket. Fontos igazság... amelyből egy másik következik. Hetán reszket. A barghaszt szellemek... reszketnek. Elvesztek – vakká tette őket a megszentségtelenítés. Hosszú időre... elvesztek. A legszentebb maradványok... és a barghasztok sosem voltak benne biztosak – sosem tudták, kik ők, és mit keresnek ebben a világban, ezen a helyen, sosem voltak benne biztosak, hogy egyáltalán léteznek.

A szellem-isteneik halandó maradványai. És Hetán éppen most fog rájuk találni. Humbrall Taur régóta dédelgetett gyanúja... Humbrall Taur lehetetlen – nem, inkább nevetséges – felkiáltása. „Keresd meg nekem az Alapító Családok maradványait, Hetán lányom!”

A Fehérarcú Klánok tisztában voltak vele, hogy Capustan eleste után a Pannioni Domínium listáján ők a következő pont. Valódi háború készült. De a klánokat eddig még sosem lehetett egyesíteni – a régi vérbosszúk és a rivalizálás szétzilálták az egységet. Humbrall Taurnak szüksége volt azokra a csontokra. Mint egy lobogóra. Hogy összeköthesse általuk a klánokat – és elfeledtessen minden bosszúvágyat.

De Hetán elkésett. Ha ezt a szópárbajt megnyeri, akkor is vesztett. Viheted a csontokat, drága, de hogyan jutsz ki velük Capustanból? Hogyan viszed őket át azon a pannioni tömegen?

Rath'Álmok Királynőjének hangja szakította meg gondolatmenetét.

– Rendben van. Hetán, Humbrall Taur leánya, eleget teszünk a kérésednek. Átadjuk neked őseid földi maradványait – lassan felállt, és magához intette a Templomosok kapitányát. A katona közelebb lépett, ő pedig a fülébe suttogta az utasításokat. A férfi bólintott, és a legközelebbi ajtón át távozott. A maszkos asszony visszafordult a barghasztokhoz. – Némi időbe telik... míg elérjük a nyugvóhelyet. Engedelmetekkel, addig szeretnénk beszélni Brukhalián Halandó Karddal a város védelmét érintő kérdésekről.

Hetán maga elé nézett, aztán vállat vont.

– Ahogy akarod. De a türelmünk véges.

Az Álmok Királynőjének maszkján mosoly terült szét.

– Szemtanúja lehetsz az exhumálásnak, Hetán.

A barghaszt asszony elhátrált a Köldökről.

– Lépj elő, Halandó Kard – mennydörögte Rath'Csuklyás. – Ezúttal, ha lehet, kard nélkül.

Itkovián figyelte, ahogy parancsnoka előrecsörtet, és azon tűnődött, vajon miért mondhatta a pap azt, amit mondott. Persze Brukhalián válaszát, a hideg mosolyt sem értette.

Rath'Árnytövis előrehajolt.

– Tudnod kell, Halandó Kard, hogy most már a Maszkok Tanácsa is elismeri azt, amit te már régóta tudsz: Capustan el fog pusztulni.

– Tévedsz – felelte Brukhalián, mélyen zengő hangon. – Még semmi sem biztos a hamarosan elkezdődő ostrommal kapcsolatban; feltéve, hogy mindenki összedolgozik.

– A külső bástyák tartani fogják magukat, ameddig csak lehet – csattant fel Rath'Beru.

– Lemészárolják őket, te bolond! – üvöltötte Rath'Árnytövis. – Több száz életet dobunk el, feleslegesen! Pedig nem engedhetjük meg magunknak!

– Elég! – csapott az asztalra Rath'Álmok Királynője. – Nem ezt akartuk most megtárgyalni. Halandó Kard, a Lélekpajzs csapatának hazatérését igen sokan látták. Főleg a... hatalmas farkasok megjelenése keltett feltűnést. Azt mondják, hogy az állatok valahogy. .. avíttnak tűntek. Ilyen lényeket nem láttak már...

Kinyílt egy belső ajtó, és egy sor páncél nélküli Templomos katona vonult be rajta. Mindegyiknél csákány volt, így vonultak keresztül a széles termen. Aztán az egyik szélen megálltak, és vizsgálgatni kezdték a kerámialapokat. Brukhalián megköszörülte a torkát.

– Ez a téma, Rath'Álmok Úrnője, inkább Dzselarkán hercegre tartozik...

A papnő figyelme egy pillanatra a munkásokra terelődött, majd újra a Halandó Kardra koncentrált.

– A herceggel már folytattunk egy beszélgetést ebben a témában. Vonakodott megosztani velünk a tudását, és megpróbált az információkért cserébe mindenfélét kicsikarni a Tanácstól. Mi nem megyünk bele zsarolásba, Halandó Kard. Tudni akarjuk, mi ezeknek az állatoknak a szerepe, jelentősége, és te el fogod mondani.

– Munkaadónk távollétében sajnos ebbe nem mehetünk bele – közölte Brukhalián. – Ha a herceg másként utasítana...

A munkások közben elkezdték kalapálni a lapokat a csákányokkal. Lábuk körül kerámiaszilánkok pattogtak. Itkovián látta, hogy Hetán tesz egy lépést a munkások felé. Kafál kántálása suttogássá halkult, zizegésszerű alapzajjá, és közben csillogó szemmel a munkásokat figyelte.

A csontok itt nyugszanak alattunk. Ide gyűjtötték őket össze, a Rabtorony legbelső termébe – vajon mikor történhetett mindez?

Rath'Árnytövis Brukhalián szavai hallatán felhorkant:

– Ugyan már! Ezen könnyedén segíthetünk. Valaki mindjárt idehívja a herceget. Lélekpajzs, a megmentett utazók között volt két mágus is – talán az ő kutyáik voltak a halhatatlan farkasok? Megtudtuk, hogy a mágusok a Daru negyedben ütöttek tanyát. A kereskedők csapatának másik fele ugyanezt tette; megvettek egy kis házat, és petíciót írtak a Tanácshoz, hogy engedélyezzük nekik a renoválást. Micsoda furcsa társaság! Százezer kannibál tolong a kapu előtt, és ezek az idegenek ingatlant

vásárolnak! Ráadásul halhatatlan farkasok a kis házi kedvenceik! Itkovián, mit szólsz te mindehhez?

A Lélekpajzs csak vállat vont.

– A gondolatmenetedben volt némi logika, Rath'Árnytövis. Ami a mágusok és kereskedők furcsa tevékenységét illeti, nos, én nem tudok semmit az optimizmusuk okáról. Erről talán őket magukat kellene megkérdezni.

– Ezt tesszük majd, Lélekpajzs. Ezt tesszük majd.

A kerámiákról kiderült, hogy nagyobb, négyszögletes kőlapokhoz illesztették őket. A munkásoknak sikerült egy ilyen követ meglazítani és félrehúzni a helyéről. A kő alól korhadó faszerkezet részei tűntek elő. A szerkezet ácsolt volt, egy föld alatti terem mennyezetét alkotta. Miután az első követ megemelték, a munka már sokkal jobb tempóban haladt tovább.

– Azt hiszem – mondta Rath'Csuklyás –, talán későbbre kellene halasztani a herceggel kiegészült tanácskozást, mivel úgy fest, hogy Hetán kérésének hála, a teremnek hamarosan nem lesz padlója. A következő találkozásunkkor itt lesz már Dzselarkán herceg is, hogy fogja Brukhalián kezét, miközben kérdezgetjük. Időközben történelmi felfedezésnek lehetünk a szemtanúi, s jobb is lesz, ha erre összpontosítunk.

– Istenem – motyogta Rath'Árnytövis –, te aztán tudsz bánni a szavakkal. Mindegy, azért megfogadjuk a tanácsodat. Gyorsan, katonák, szedjétek már föl a követ! Hadd lássuk a régi csontokat!

Itkovián Hetán oldalára settenkedett.

– Szép munka volt – suttogta.

A nő az idegesség miatt kapkodva lélegzett, és nyilván azért nem válaszolt, mert nem érezte magát elég erősnek hozzá. További köveket húztak el a helyükről. Már előkészítették a lámparudakat is, de a sötétség egyelőre elnyelte mindazt, ami a padló alatt rejtőzött. Kafál végzett a kántálással, és Itkovián másik oldalára lépett.

– Itt vannak – mormogta. – Itt tolonganak.

A Lélekpajzs bólintott, hiszen tudta, miről van szó. *A kántálás előcsalogatta a szellemeket a föld alól. Megérkeztek. Éledeznek az álomból. Tényleg érezni lehet őket.*

Hatalmas gödör tátongott a teremben, széle repedezett volt, de szabályos. Úgy hét méter lehetett az átmérője, s elért egészen a Köldökig, amelyről kiderült, hogy tulajdonképpen egy oszlop teteje. A Tanács papjai és papnői felálltak a helyükről, és a gödör széle felé tartottak, hogy közelebbről is szemügyre vegyék. Egy alak elvált a többiektől, és a Szürkekardok felé indult. Brukhalián és Itkovián fejet hajtottak Rath'Fener előtt. A férfi agyaras, szőrös maszkján semleges arckifejezés ült, de az emberi szempár hidegen villant Karnadasz felé.

– Elutaztam Urunk patái elé, uraim – mondta halkan, nyugodt hangon. – Négy napig koncentráltam, átsuhantam az akadályok között, és az Agyaras Isten birodalmának vérrel áztatott szélében találtam magam. Te, uram, mikor utaztál így utoljára?

A Desztrián elmosolyodott.

– És mit tudtál meg ott, Rath'Fener?

– A Nyár Tigrise halott. Teste a pusztában rothad, innen messze, délen. A Pannioni Látó harcosai ölték meg. De nézzétek csak meg Rath'Hamist – frissnek tűnik, mintha némán lelkendezne valami miatt.

– Tehát valószínű – mondta Karnadasz néhány másodperccel később –, hogy Hamis története ezzel még nem ért véget.

Rath'Fener dühösen felszisszent.

– Lehet, hogy így próbál istenné válni? De a háborúnak csak egy istene lehet!

– Lehet, hogy okosabb volna, ha szétnéznénk a saját istenünk háza táján – mormogta a Desztrián.

A maszkos pap felhorkant, azután sértetten elviharzott. Itkovián egy percig csak nézte, aztán Karnadaszhoz hajolt.

– Te teljesen immúnis vagy a meglepetésekre? Tudtál te erről az eseményről?

– Hamis haláláról? – A Desztrián lassan felvonta a szemöldökét, s közben még mindig Rath'Fenert figyelte. – Hát persze. A kollégám messzire utazott, hogy elérjen Fener patájához. Én viszont, barátom, mindig is ott maradtam – Karnadasz Brukhaliánhoz fordult. – Halandó Kard, biztosan tudom, hogy eljött végre az idő, leleplezhetem ezt a csaló gazembert, és megcáfolhatom vélt előjogait...

– Nem – morogta Brukhalián.

– Messziről bűzlik, mennyire kétségbe van esve. Nem bízhatunk egy ilyen kétkedő lényben.

Brukhalián Karnadasz felé fordult.

– És mi lenne ennek a cselekedetnek a következménye? Elfoglalnád a helyét a Maszkok Tanácsában?

– Talán nem is lenne most olyan rossz ötlet...

– Ez a város nem a mi otthonunk, Karnadasz. Túlságosan veszedelmes lenne jobban belegabalyodni az itteni rendszer szövevényébe. A válaszom továbbra is nem.

– Rendben van.

A lámpásokat meggyújtották közben, és a Templomos katonák óvatosan elkezdték leereszteni őket. A teremben mindenkinek a gödörre összpontosult a figyelme. A föld alatti, döngölt padlójú terem olyan alacsony volt, hogy alig férhetett el benne egy ember. A két szint közötti részen nyitott, tengerjáró csónak fekete, díszesen faragott árboca emelkedett. Olyan régi volt, hogy már meg is csavarodott, bár ebben közrejátszhatott a régebben ránehezedő kő és föld súlya is. Itkovián onnan, ahol állt, még az oldalvitorlát tartó ágrendszer hálószerű mintáját is látta.

Három munkás ereszkedett le a föld alatti terembe, lámpással a kezében. A Lélekpajzs közelebb lépett. A csónakot egyetlen farönkből faragták ki, s teljes hosszában – úgy tízméteres lehetett – rögzítették nyugvóhelyéhez. Mellette Itkovián újabb csónakot pillantott meg, az elsőhöz hasonlót, majd még egyet. A Rabtorony Tanácsterme alatt teljes szélességében tartott a föld alatti helyiség, s tele volt csónakokkal. Itkovián nem tudta igazán, mire is számított, de abban biztos volt, hogy nem erre. *A barghaszt nem tengerjáró nép... legalábbis most már nem az. Istenem, ezek a csónakok több ezer évesek is lehetnek.*

– Több tízezer évesek – suttogta mellette a Desztrián. – Már az épen tartó varázslat

is elhalványodott.
Hetán leugrott a gödörbe, és az első csónak mellett landolt. Itkovián látta rajta, hogy ő is meg van lepődve. Hetán kinyújtotta a kezét, kíváncsian meg akarta érinteni a csónakot, de aztán elbizonytalanodott, s a keze ott maradt a levegőben lebegve.
Az egyik őr a csónak fölé emelte a lámpását. Mindenki levegő után kapott. A csónak tele volt pakolva testekkel. Mindegyiket vörös vitorlavászonnak látszó anyagba csavarták, méghozzá úgy, hogy minden végtagot külön-külön bebugyoláltak, így minden testet, a lábujjaktól a fejbúbig, teljesen beborított a vászon. Láthatóan a holttestek nem szikkadtak össze a vászon alatt.
Rath'Álmok Úrnője megszólalt.
– A Tanácsunk régi feljegyzéseiből kitűnik, hogy szinte minden... letarolt halomsírban találtak ilyen rönkcsónakot Capustan építése közben. Mindegyikben csupán néhány test volt, és a kiemelés során a legtöbb csónak sajnos megsérült. Az akkori capustaniakban azért volt némi tisztelet mások halottai iránt – a testeket, amelyek nem pusztultak el véletlenül az ásatások során, összegyűjtötték, és a megmaradt csónakokba temették – a papnő hangja élesen visszhangzott a nagy csendben. – Összesen kilenc csónak látható alattunk, bennük hatvan test. Az akkori tudósok arra a megállapításra jutottak, hogy a halomsírokat nem a barghasztok emelték... azt hiszem, mindenki jól látja, hogy ezt mire alapozták. Az is megfigyelhető, hogy a testek nagyobbak – majdnem olyan felépítésűek, mint a toblakaik –, s ezzel is igazolható a feltevés, hogy nem barghasztok. Hetán népét nézve azonban nyilvánvaló, hogy van némi toblakai vér az ereikben. Az én tézisem az, hogy a toblakaik, a barghasztok és a trellek egy és ugyanazon nagy család tagjai, csak a barghasztok közelebb állnak a mai emberekhez, mint a másik kettő. Az elméletemet nem bizonyíthatom sok mindennel, egyszerűen csak megvizsgáltam testi jellemzőiket és életmódjukat.
– Ők a mi Alapító Szellemeink – mondta Hetán. – Az igazság valósággal visít bennem. Az igazság vasmarokkal szorítja a szívem.
– Megtalálják lassan az erejüket – mondta Kafál a gödör széléről.
Karnadasz bólintott:
– Valóban megtalálják. Öröm és fájdalom... boldogság, amelyet csupán az a tudat keserít, hogy néhány társuk még mindig elveszett. Lélekpajzs, istenek születésének vagyunk a tanúi.
Itkovián Kafálhoz lépett, és a férfi vállára tette a kezét.
– Barátom, hogyan fogjátok elszállítani a maradványokat a városból? A pannioniak a saját istenükön kívül minden mást tagadnak, és pusztítandó ellenségnek tartanak. Megpróbálnak majd mindent elpusztítani, amit találtatok.
A barghaszt a Lélekpajzsra emelte kemény, szúrós tekintetét.
– Nincs válaszunk, farkas. Még nincs. De nem félünk. És soha többé nem is fogunk félni.
Itkovián lassan bólintott.
– Nagyon jó érzés – mondta teljes átéléssel –, amikor az embert magához öleli az istene.

Kafál elmosolyodott:
– Istenei, farkas. Nekünk már sok van. Az első barghasztok, akik erre a földre érkeztek. A legelsők.
– Az őseitek istenné váltak.
– Igen. Ki merné aláásni a büszkeségünket?
Erre még nincs válasz.

*

– Bocsánatkéséssel tartozol – mondta Jeges Menakisz, miközben kilépett az edzőtérről, és egy ruháért nyúlt, hogy felitassa arcáról az izzadságot. Zsémbes felsóhajtott.
– Igen, bocsáss meg, kislány...
– Ne nekem mondd, te idióta. Azért nincs értelme bocsánatot kérni, hogy olyan vagy, amilyen, nem igaz? Mindig ilyen maradsz – kis szünetet tartott, vívótőre élét méregette, s amikor egy kis karcot talált a markolat közelében, elkomorodott. Hátranézett a Szürkekard újoncra, aki még mindig az edzőkörben állt, és új ellenfélre várt. – Átkozott zöldfülű, de gyorsan tanul. Ökör, neked Keruli mestertől kellene bocsánatot kérned...
– Már nem a munkaadóm.
– Megmentette az életünket, Zsémbes, még a te semmirekellő irhádat is.
Zsémbes keresztbe fonta a karját, és felvonta a szemöldökét.
– Ah, igazán? És mégis hogyan? Az első rohamnál elfutott. Furcsa, de nem láttam semmiféle varázserejű robbanást, villámlást, amit a drágalátos Ősi Istene produkált volna...
– Mind elestünk, te bolond. Végünk lett volna. De a pap elmenekítette a lelkünket – olyan messzire, hogy a K'Chain Che'Mallék azt hitték, már meg is haltunk. Nem emlékszel arra, hogy álmodtál? Álmodtál! Bekerültünk mind az Ősi Isten Üregébe. Én emlékszem minden egyes részletre...
– Azt hiszem, én túlságosan el voltam foglalva azzal, hogy tényleg haldokoltam – csattant fel Zsémbes.
– Igen, és ettől is Keruli mentett meg téged. Hálátlan kutya. Engem az egyik percben még egy nagy démon dobált össze-vissza, a következő pillanatban pedig arra ébredtem, hogy... valahol máshol vagyok... és egy hatalmas farkas áll mellettem. És én tudtam – azonnal megéreztem, Zsémbes –, hogy amellett a farkas mellett semmi rossz sem érhet el hozzám. A farkas... vigyázott rám.
– Az Ősi Isten egyik szolgája?
– Nem, neki nincsenek szolgái: barátai vannak. Nem tudom, mi a véleményed, de én akkor, a farkas mellett rádöbbentem... nos, szóval ha egy istennek barátai vannak, oktalan, bamba követők helyett... a fenébe is, Zsémbes, én testestől-lelkestől neki ajánlom magam. És harcolni is fogok érte, mert tudom, hogy ő is harcolni fog értem. Még hogy az Ősi Istenek borzalmasak, persze! Bármelyik másiknál szívesebben választom őt; elmehetnek a sunyiba a templomaikkal, az idióta papjaikkal, a

perselyeikkel meg a napi rituáléikkal!

Zsémbes hitetlenkedve meredt rá.

– Azt hiszem, még mindig hallucinálok – motyogta.

– Most nem is én vagyok a lényeg, Zsémbes – mondta Jeges, miközben eltette a fegyverét. – Keruli és az ő Ősi Istene megmentették az életed, barátom. Ezért aztán most elmegyünk hozzá, és te bocsánatot kérsz tőle, és ha van egy csepp eszed, akkor felajánlod neki a szolgálataidat...

– Persze, még mit nem. Igen, bocsánatot kérek tőle, meg minden, de én nem akarom, hogy bármi közöm legyen akármelyik istenhez is; nem számít, hogy Ősi vagy nem Ősi, és a papjaik sem érdekelnek...

– Tudtam, hogy ehhez nincs elég eszed, de mindegy, megpróbáltam. Akkor hát menjünk. Gubó hová lett?

– Nem tudom. Csak elkísért idáig.

– Az Ősi Isten őt is megmentette. Meg Mancit. A Csuklyás tudja, a két szellemidézőt teljesen hidegen hagyta a sorsuk. Ha van egy csepp esze, azonnal felmondja a szerződését.

– Nos, egyikünk sem olyan eszes, mint te, Jeges.

– Mintha én ezt nem tudnám!

Elhagyták a barakkot. Zsémbes még mindig érezte az elmúlt pár nap hatását, de az, hogy a gyomra már étellel volt tele, és nem borral meg sörrel, valamint az, hogy a Szürkekardok papja, Karnadasz, ellátta, sokat segített. Járása biztosabb lett, a szeme mögött érzett lüktető fájdalom tompa sajgássá csitult. Össze kellett szednie magát, hogy lépést tudjon tartani Jeges katonás tempójával. A nő szépsége mindig feltűnést keltett, járása és sötét tekintete azonban tiszta utat biztosított számára bármely tömegen át – Capustan rémült lakosai pedig még az átlagosnál is gyorsabban sprinteltek el előle.

Jobbról megkerülték a temetőt, amelyben a különös, állva eltemetett halottak nyugodtak. Ezután újabb temető következett, ezúttal daru szokás szerint kriptákban és urnákban eltemetett halottakkal – ezt a stílust Zsémbes Darujhisztánból már jól ismerte. Jeges ezután kicsit balra tartott, s befordultak egy keskeny, kanyargós kis utcába, amely a temető alacsony fala és a Tura'l tér között húzódott. Húsz lépéssel előttük, kisebb tér helyezkedett el, s miután ezen átkeltek, elérték a Templomnegyed keleti csücskét. Zsémbesnek ekkor lett végleg elege abból, hogy csak üget Jeges nyomában, mint egy kiskutya.

– Figyelj! – morogta. – Ebből a negyedből mentem át a barakkba. Ha Kerulinak a közelben van a szállása, akkor miért nem jöttél inkább te értem, és intéztük el gyorsan ezt az ügyet? Megspóroltál volna nekem egy nagy, felesleges sétát.

– Elmentem érted, de úgy bűzlöttél, akár a pöcegödör. Így akartál volna Keruli mester elé állni? Meg kellett tisztálkodnod, enned kellett valamit, és nekem eszem ágában sem volt a kedvesnővért játszani mindehhez.

Zsémbes cifrákat gondolt magában. *Istenem, bárcsak tele lenne a világ engedelmes, passzív nőkkel.* Ezen elgondolkodott, aztán elkomorodott. *Most, hogy így belegondolok, kész rémálom volna. Egy férfi feladata felizzítani a parazsat, nem*

kioltani azt...

– Töröld le a képedről azt az álmodozó vigyort! – csattant fel Jeges. – Megérkeztünk.

Zsémbes pislogott, aztán az előttük álló kicsiny, romos ház láttán felsóhajtott – az épület egyszerű terméskőből épült, a vakolat már csak nyomokban látszott rajta; a tető behajlott, az öreg fa elkorhadt már benne, a bejárati ajtó szemöldökfája pedig olyan alacsonyan volt, hogy tényleg csak a szemöldökükig ért fel. Le kellett hajolniuk, ha be akartak menni.

– Ez lenne az? Istenem, hát ez siralmas.

– Keruli szerény ember – mondta Jeges, csípőre tett kézzel. – Az Ősi Istennek nem sokat számít a pompa és a csillogás. Különben is, olcsón megkapta ezt a házat, a történtek után jól lement az ára.

– Történtek?

Jeges elfintorodott.

– Az Ősi Isten oltára a föld, amely úgy lesz megszentelve, hogy vért ontanak rajta. Egy egész család lett ebben a házban öngyilkos, nem egészen egy héttel ezelőtt. Keruli nagyon...

– Örvendezett?

– Nem tiszta szívből. Természetesen szánta a holtakat...

– Természetesen.

– Aztán ajánlatot tett a házra.

– Hát persze.

– Mindenesetre, ez itt mostantól templom...

Zsémbes megperdült.

– Álljunk csak meg! Ha bemegyek, azzal nem veszem magamra a hitet vagy ilyesmi, ugye?

A lány elvigyorodott.

– Nem, persze.

– Úgy értettem, nem kötelezem el magam semmire, és kész. Értetted? És jobb, ha ezt Keruli is minél hamarabb megérti. Meg a vérszomjas istene is! Se keresztvetés, se biccentés az oltár felé, és ha ez nem elfogadható, akkor egyszerűen idekint maradok!

– Nyugi, nem vár tőled senki semmit, Zsémbes. Miért is tennék?

A férfi fel sem vette a gúnyos hangnemet.

– Rendben, akkor mutasd az utat!

– Mindig ezt teszem – az ajtóhoz csörtetett, és kinyitotta. – Helyi biztonsági intézkedések: ezeket az ajtókat nem lehet berúgni, mert mindegyik kifelé nyílik, és nagyobb a lapja, mint belül a kerete. Ügyes, mi? A Szürkekardok a fal eleste után házról házra tartó csatákra számítanak: a pannioniak nem fogják csak úgy egyszerűen megkapni a várost.

– Capustan védői arra számítanak, hogy a falak elesnek? Nem valami szép kilátás. Mind halálos csapdába estünk, és Keruli álomba menekítő taktikája aligha lehet elég hatásos, ha közben a pannioniak nyársra húzva sütögetik az ember testét.

– Micsoda egy pesszimista ökör vagy!

– Ez az ára a tisztánlátásnak, Jeges.

A lány lehajtotta a fejét, amikor belépett az ajtón, majd intett Zsémbesnek, hogy kövesse. A férfi némi habozás után belépett. Kis előszobában találták magukat. A fal csupasz volt, a padló agyagtéglás, s mindössze pár lámpatartó és fogasként szolgáló, de éppen üresen árválkodó vaskampó alkotta a bútorzatot. Velük szemben másik ajtónyílás tátongott, amelyen ajtó helyett hosszú bőr szolgált függöny gyanánt. A levegőben mosószappan szaga érződött, enyhén keserű, epére emlékeztető aromával. Jeges lecsatolta a köpönyegét, és felakasztotta az egyik kampóra.

– A feleség kivonszolta magát a szobából, és itt halt meg – mondta. – Végighúzta a beleit maga mögött a folyosón. Ebből páran azt a következtetést vonták le, hogy talán nem is akart annyira öngyilkos lenni. Vagy hogy meggondolta magát menet közben.

– Lehet, hogy a kecsketejszállító kopogtatott – vetette fel Zsémbes –, és ő le akarta mondani nála a rendelését.

Jeges egy percig csak nézett rá, és komolyan átgondolta a javaslatot. Aztán vállat vont.

– Egy kicsit nyakatekert magyarázatnak tűnik, de ki tudja? Lehetséges – megfordult, és a bőrt félrehúzva, belépett a belső helyiségbe.

Zsémbes az égre emelte a szemét, sóhajtott, majd utánament. A következő helyiség a ház egész hosszán végigfutott – a hátsó falon egy sor kisebb fülke nyílt belőle, amelyeket raktárnak és hálófülkének is lehetett használni. Középen boltíves folyosó vezetett a hátsó kijárathoz, s azon át a kertbe. A szoba egyik sarkába mindenféle padokat és székeket zsúfoltak. Előttük egy nagy tűzhely, mellette egy kisebb kenyérsütő búbos kemence látszott. A helyiségben kellemes meleg volt, és a sülő kenyér finom illatát lehetett érezni. Keruli mester a tűzhely bal oldalán, az agyagpadlón foglalt helyet, törökülésben. Lehajtott fejjel ült, kopasz feje búbján izzadságcseppek csillogtak. Jeges előrelépett, majd fél térdre ereszkedett.

– Mester?

A pap felnézett, kerek arca mosolyra húzódott.

– Tisztára töröltem a múltjukat – mondta. – Most már békében nyugodhatnak. A lelkük kellemes álomvilágot teremtett. Hallom a gyermekek nevetését.

– Istened igen kegyes – motyogta Jeges.

Zsémbes elhúzta a száját, majd előrecsörtetett.

– Köszönöm, hogy megmentetted az életem, Keruli mester – morogta. – Sajnálom, hogy olyan bunkón viselkedtem. Látom, még a készleteid is megérkeztek, remek. Nos, akkor én most mennék is...

– Egy percre még, kapitány.

Zsémbes visszafordult.

– Volna itt valami – mondta Keruli –, a barátod, Gubó részére. Segíthet neki... a küldetésében.

– Igazán? – kérdezte zavartan Zsémbes, kerülve Jeges tekintetét.

– Ott, a második ládában, igen, abban a kis fémben. Nyisd csak ki. Látod? Ott van a kis oldalsó zsebben.

– A kis agyagmadár?

– Igen. Kérlek, mondd meg neki, hogy zúzza finom porrá, aztán keverje bele hűtött vízbe, amit előzőleg legalább száz szívdobbanásnyi ideig forralt. Amint elkeverte, azonnal meg kell innia: mind egy cseppig.

– Azt akarod, hogy sáros vizet igyon?

– Az agyag enyhíti majd a gyomorpanaszait, és lesz még más kedvező hatása is, amit idővel biztosan felfedez.

Zsémbes habozott.

– De ő nem hívő ember, Keruli.

– Mondd meg neki, hogy ha ezt nem teszi meg, akkor szem elől téveszti azt, akit követ. Az illető könnyedén megszökhet előle. Azt is mondd meg, hogy ha el akarja érni a célját, el kell fogadnia a szövetségeseket. Ez rád is vonatkozik. Az ügyben egyébként osztom a véleményed, én is aggódom. Idővel még több szövetséges csapódik majd mellé.

– Rendben van – mondta Zsémbes, a vállát vonogatva. Elvette a kis agyagmadarat, és eltette a szütyőjébe.

– Miről beszéltek ti ketten? – kérdezte Jeges halkan.

Zsémbes a gyengéd hang hallatán megfeszült, mivel az általában a robbanás legbiztosabb előjelének számított, Keruli azonban csak elmosolyodott.

– Privát ügyről van szó, drága Jeges. Most pedig volna számodra is egy feladatom: kérlek, légy még egy kicsit türelemmel. Zsémbes kapitány, nem tartozunk egymásnak semmivel. Békében válhatunk el.

– Rendben. Köszönöm – tette hozzá sután. – Kitalálok egyedül is.

– Később beszélünk – mondta Jeges. – Ugye?

Ahhoz előbb meg kell találnod.

– Persze, kislány.

Pár pillanattal később már kint állt az utcán, és furcsamód úgy érezte: hatalmas súlyt vettek le a válláról. Pedig nem történt vele más, mint hogy találkozott egy öregemberrel, akinek igen megbocsátó volt a természete. Egy darabig csak állt ott mozdulatlanul, és figyelte az utcán elsiető helybélieket. *Mint a hangyák a megbolygatott bolyban. A következő rúgás már halálos lesz.*

Jeges figyelte a távozó Zsémbest, majd Kerulihoz fordult.

– Azt mondtad, feladatod van számomra.

– Barátunkra, a kapitányra, nehéz út vár.

Jeges elkomorodott.

– Zsémbes nem jár göröngyös ösvényeken. Ha bajt szimatol, azonnal elfordul, és a másik irányba megy tovább.

– Néha nincs másik irány.

– És mit tehetek én ez ügyben?

– Eljön az ő ideje. Méghozzá nemsokára. Arra kérlek, hogy maradj mindig a közelében.

A lány erre még komorabb arcot vágott.

– Ez igazán rajta múlik. Nagy tehetsége van ahhoz, hogy eltűnjön mások elől.

Keruli visszafordult a tűzhöz.
– Én azt hiszem – motyogta –, hogy ez a képessége éppen most hagyja majd cserben.

*

A rönkcsónakok és a testek, lámpafényben és szűrt napfényben fürödtek. Az egész gödröt feltárták, így gyakorlatilag a Rabtorony teljes padlózatát feltörték – a Köldök és az oszlopa magányosan álldogált középen. A csónakokon így már látszott, hogy kopottak, töröttek, mintha egy ősi hurrikánnak estek volna áldozatul.
Hetán az első rönkcsónak előtt térdelt, lehajtott fejjel. Már jó ideje nem mozdult.
Itkovián leereszkedett a gödörbe, hogy maga is megvizsgálja a maradványokat, s Kafállal a nyomában, óvatos léptekkel körbesétált a csónakok között. A Lélekpajzs figyelmét elsősorban a faragott jelenetek kötötték le: nem volt közöttük két egyforma, mégis mindegyik kapcsolódott a többihez, tengeri csatákat ábrázoltak. A barghasztokat könnyen föl lehetett ismerni hosszú, lapos rönkhajóikról, s mindig egyazon ellenséggel küzdöttek: magas, sötét bőrű lényekkel, akiknek az arca szögletes, a szeme mandulavágású volt, s magas falú hajókon jártak.
Amikor a Lélekpajzs lehajolt, hogy szemügyre vegye az egyik faragást, Kafál halkan megszólalt a háta mögött.
– T'isten'ur.
Itkovián hátranézett.
– Tessék?
– Az Alapító Szellemek ellenségei. T'isten'urok, a Szürkebőrűek. A legrégebbi legendákban szereplő démonok, akik összegyűjtötték áldozataik levágott fejét, ám a testeket életre kényszerítették... a fejek mindig figyeltek, a testek egyfolytában dolgoztak. T'isten'urok: a démonok, akik az árnyak között tanyáztak. Az Alapító Szellemek a Kék Pusztán küzdöttek velük... – elhallgatott, s gondterhelten összehúzta a szemöldökét. – A Kék Puszta. Nem ismertünk ilyen helyet. A sámánok úgy vélték, hogy ez volt a Születésünk Birodalma. De most... csakis a tenger, az óceán lehetett.
– Amely a barghasztok valódi Születési Birodalma egyben.
– Igen. Az Alapító Szellemek elűzték a T'isten'urokat a Kék Pusztából, visszakergették a démonokat a föld alatti világukba, az Árnyak erdejébe – ez a birodalom állítólag messze, innen délkeletre volt...
– Talán egy másik kontinensen.
– Talán.
– Éppen most fedezed fel az igazságot, amelyre a legrégebbi legendáitok épülnek, Kafál. Az én szülővárosomban, Elingarthban, amely innen délre található, keringenek történetek egy messzi kontinensről, amely pont az általad említett irányban van. Azon a vidéken állítólag mindent erdő borít: erdei fenyők, mahagónik meg lucfenyők is. Igazi rengeteg, amelyben nincsen tisztás, az erdő aljában töretlen az árnyék, s ahol az emberek halálos haraggal születnek. – Itkovián egy percig csak tanulmányozta a faragásokat, aztán folytatta: – Lélekpajzsként én legalább annyira vagyok tudós, mint

harcos. T'isten'ur – furcsa visszhangokat kelt bennem ez a név. A Tiste Andiik a Sötétség Lakói. S ott vannak a ritkán, félelemtől csak suttogva emlegetett árnyrokonaik, a Tiste Edurok. Szürke bőrűek voltak, és minden forrás szerint, régen kihaltak – szerencsére, hiszen a névhez rettegés szegődött állandó társul. T'isten'ur, az első glottális zárhang a múlt időt jelöli, igaz? Csakúgy, mint a Tlan, ami ma már T'lan. A nyelvetek rokonságban áll a T'lan Imassokéval. Nagyon közeli rokonságban. Mondd csak, értitek a moranthok nyelvét?

– A moranthok a barghaszt sámánok nyelvét beszélik – a szent nyelvet –, amely a sötétség gödréből emelkedett, abból az Üregből, amelyből minden szó és gondolat megszületett. A moranthok azt állítják, hogy a barghasztok rokonai; Bukott Testvéreiknek neveznek bennünket. De ők a bukottak, nem mi. Ők költöztek be egy árnyas erdőbe. Ők vették át a T'isten'urok ördögi alkímiáját. Ők régen békét kötöttek a démonokkal, s megosztották velük titkaikat, még mielőtt visszavonultak volna hegyi erődjeikbe, s arcukat örökre rovarpáncél mögé rejtették volna. Ne kérdezz többé a moranthokról, farkas. Elbuktak, és nem bocsátottunk meg nekik. Ennyi.

– Rendben van, Kafál – Itkovián lassan felegyenesedett. – De a múlt nem hagyja, hogy eltemessétek, ahogy azt itt is láthatod. A múlt is rejt magában nyughatatlan titkokat, kellemeseket és kellemetleneket egyaránt. Ha egyszer megkezdődik ezek feltárása... nem lesz többé visszaút.

– Eljutottam már magam is eddig a következtetésig – morogta a barghaszt harcos. – Atyám is figyelmeztetett: sikerünk ára, hogy a szomorúság magvait is megleljük.

– Szeretném egyszer megismerni Humbrall Taurt – mormogta Itkovián.

– Atyám az ölelésével össze tudja roppantani egy ember mellkasát. Mindkét kezében elbírja a vaskardot, és egyetlen szívdobbanásnyi idő alatt megöl akár tíz harcost is. A klánok azonban az intelligenciájától félnek a legjobban. Tíz gyermeke közül Hetán hasonlít rá a legjobban, az esze tekintetében.

– Megdöbbentően egyenes és szókimondó.

– Csakúgy, mint az apánk. Figyelmeztetlek, Lélekpajzs, hogy már feléd fordította a lándzsáját, és felmérte a távolságot is. Nem menekülhetsz. Az ágyába visz, minden fogadalmad ellenére, és azután már az övé leszel.

– Tévedsz, Kafál.

A barghaszt erre csak elvigyorodott, de nem mondott semmit.

Benned is megvan az apád eszessége, Kafál, hiszen ügyesen elterelted a szót a barghasztok titkairól, méghozzá azzal, hogy újabb támadást intéztél az önérzetem ellen. Tucat lépésnyire mögöttük, Hetán végre felállt, és a papokhoz fordult.

– Visszarakathatjátok a köveket. Az Alapító Szellemek csontjainak elszállításával még várni kell...

Rath'Árnytövis felhorkant.

– Ugyan meddig? Míg a pannioniak teljesen le nem rombolják a várost? Miért nem szólsz inkább apádnak, hogy hozza ide a barghaszt harcosokat? Vedd rá, hogy áttörje az ostromgyűrűt, és akkor te meg a pereputtyod békén elvihetitek ezeket a csontokat, áldásunkat adjuk rá!

– Nem. Vívjátok csak meg a saját háborútokat.

– Amint velünk végeztek, a pannioniak titeket is behabzsolnak! – visította Rath'Árnytövis. – Bolondok vagytok! Te is, apád is! A klánok is! Mind bolondok vagytok!
Hetán elvigyorodott.
– Csak nem félelmet látok az istened arcán?
A pap összegörnyedt, és rekedten suttogta:
– Árnytövis sosem fél.
– Akkor biztosan a halandót láttam meg a maszk alatt – vágta rá Hetán győztes mosollyal.
Rath'Árnytövis felszisszent, aztán megperdült, és a társai között átfurakodva, csattogó szandálban kiviharzott a teremből. Hetán kimászott a gödörből.
– Itt végeztem. Kafál! Visszatérünk a barakkba!
Brukhalián lehajolt, hogy kisegítse a gödörből a Lélekpajzsot, s ahogy Itkovián kiegyenesedett, a Halandó Kard közelebb húzta őt magához.
– Kísérd ezt a kettőt – mormogta. – Terveznek valamit az elszállítással kapcsolatban...
– Lehet – vágott közbe Itkovián –, de uram, igazán nem tudom, hogyan tehetném.
– Akkor gondolkodj rajta, barátom – parancsolta Brukhalián.
– Bármi áron, Lélekpajzs. – Itkovián még mindig ott állt a Halandó Kard előtt, s a sötét szempárba nézett. – Uram, a fogadalmam...
– Én Fener Halandó Kardja vagyok. A tudást nem én akarom megszerezni, hanem maga az Agyaras Isten. Lélekpajzs, ez a tudásvágy a félelemből fakad. Az istenünk retteg. Fel tudod ezt fogni?
– Nem – vágta rá Itkovián. – Nem fogom fel. De megértettem a parancsot. Végre is hajtom.
Brukhalián elengedte Itkovián karját, és Karnadasz felé fordult, aki sápadtan, mozdulatlanul állt mellettük.
– Lépj kapcsolatba Fürge Bennel, uram, bánni áron...
– Nem vagyok benne biztos, hogy menni fog – felelte a Desztrián –, de megpróbálom, uram.
– Ez az ostrom olyan, akár egy vérvörös virág – morogta Brukhalián a semmibe meredve –, és még ma meglátjuk a bimbó kinyílását. Ha megragadjuk a szárát, a tüskéit is megtapasztalhatjuk...
A három férfi a közeledő Rath pap felé fordult. Nyugodt, álmos tekintet nézett rájuk: csíkok, macskavonások.
– Uraim – mondta a férfi –, csata előtt állunk.
– Ha nem mondod, észre sem vesszük – felelte Brukhalián szárazon.
– Uraink, a háború istenei, kemény feladat előtt állnak. A Vadkan. A Tigris. Egy bajba jutott Előd, és egy szellem, amely nemsokára valódi istenné válik. Ti még nem gondolkodtatok rajta, hogy ez valójában kinek a háborúja lehet? Ki lenne olyan vakmerő, hogy szembeszegül az urainkkal? De van valami, ami még ennél is furcsább – kinek az akarata rejtőzhet Hamis váratlan Elődté válási folyamata mögött? Ugyan mi haszna lenne két háborúistennek? Miért kell, hogy a Nyárnak két Ura legyen?

– Ez a cím nem kizárólagos – felelte a Desztrián. – Mi sosem vitattuk Hamis jogát hozzá.

– Nem tudtad elrejteni a szavaim hallatán rád törő félelmet, Karnadasz, de ezt most hagyjuk. Volna azonban még egy kérdésem. Mikor közlöd végre Rath'Fenerrel, hogy te vagy Fener Desztriánja, mely rangot évszázadok óta nem viselte senki jogosan, rajtad kívül, persze? Különben vajon miért pont most látta jónak Fener felújítani ezt az ősrégi címet? – Egy pillanattal később vállat vont: – Ah, mindegy, felejtsétek el! Egyet azonban tudnotok kell: Rath'Fener nem szövetségesetek, és nem szövetségese az isteneteknek sem. Érzi a veszélyt, amit a pozíciójára jelentetek, és meg fog tenni mindent annak érdekében, hogy összetörjön titeket, és az egész csapatot is. Ha segítségre volna szükségetek, keressetek bátran engem.

– Pedig magadat és az istenedet is a mi riválisunkként állítod be – morogta Brukhalián.

A maszk mosolyra húzódott.

– Ez csak most tűnik így, Halandó Kard. Most távozom. Viszlát, barátaim.

A három Szürkekard hallgatott, s figyelték a távozó papot, majd Brukhalián megrázta magát.

– Menj utadra, Lélekpajzs. Desztrián, veled még váltanék pár szót...

A döbbent Itkovián megfordult, és a két barghaszt után indult.

A föld megmozdult a talpunk alatt. Minden bizonytalan, pont most, percekre a vérontástól – csőstül jön a baj. Agyaras Isten, kérlek, ne hagyj minket bizonytalanságban. Könyörgök! Nem most jött el ennek az ideje.

Tizenegyedik fejezet

A malaza haderő legnagyobb erősségének vélt tulajdonsága, amely szerint a sereg képes alkalmazkodni bármilyen ellenséges taktikához, valójában csak legenda volt. A mobilitás illúziója mögött ott feszült a kemény akarat és a meggyőződés, hogy a saját taktikájuk a lehető legjobb.
A rugalmasság illúzióját erősítette még a malaza haderő szerkezeti felépítése is, amelynek alapját nagy tudás, elemzési készség és több különböző haditaktika ismerete alkotta.

Temul tizenhárom oldalas, „Malaza Hadviselés” című értekezésének levonata
(IX. kötet, VII. *könyv,* XXVII. *fejezet)*
Enet Obar (az Élettelen)

Inda hajinge meggyulladt. Csákány könnyező szemmel, az orrfacsaró füst miatt köhögve figyelte, ahogy a sovány mágus ide-oda gurul a tűzhely mellett a porban. A pörkölődő hajból csak úgy dőlt a füst, a mágus átkai pedig kis szikrák hátán szálltak az ég felé. Mivel mindenki más el volt foglalva azzal, hogy megfulladjon a kacagástól, a tizedes fogta a lába mellett heverő vizestömlőt, lecsatolta a tetejét, aztán a térde közé kapta, és a sugárral célba vette a fetrengő mágust. Sziszegő hang hallatszott.

– Elég, elég! – visította a mágus hadonászva. – Jól van már, na! Hát még megfulladok!

Sunyi már a földön hempergett a nevetéstől, és maga is veszedelmesen közel került a tűzhöz. Csákány kinyújtotta csizmás lábát, és arrébb lökte az utászt.

– Mindenki nyugodjon le! – csattant fel. – Még a végén az egész osztag ropogósra sül! A Csuklyásra!

Az oldalán, a sötétben, megszólalt Rebbencs.

– Meghalunk az unalomtól, tizedes, az a bajunk!

– Ha az unalom olyan végzetes betegség volna, már egy katona sem élne a

világban, Rebbencs! Ez gyenge kifogás. A probléma egyszerű: az őrmesterrel kezdve, aki szintén itt fetreng a fűben, a csapat összes tagja őrült, mindenki.

– Persze, téged kivéve...

– Vigyázz a nyelvedre, kislány, trágyában is jártam ebben a csizmában! Melléfogtál. Én őrültebb vagyok mindenki másnál – ha nem lennék az, már régen elszöktem volna. Istenem, nézd ezeket az idiótákat. Itt egy mágus, aki a halott anyja hajából szőtt inget hordja, és ahányszor megnyitja az Üregét, mindig elözönlenek bennünket a patkányok. Aztán itt egy utász, maradandó égésnyomokkal, akinek a gyomra egy önmagába forduló Üreg kell, hogy legyen, mert már három napja táborozunk itt, és ő még egyszer sem vonult félre a bokrok közé. Van még a csapatban egy napani nő is, egy bhederin bikával a sarkában, aki vagy vak, vagy mindannyiunknál jobban lát, amikor a nőre néz. Aztán van egy gyógyítónk, aki annyira leégett a napon, hogy már be is lázasodott.

– Ne fáraszd magad, Hangyást nem is kell említened – mormogta Rebbencs. – Az őrmester bárkinél jelesre vizsgázna, mint vérben forgó szemű őrült...

– Még nem fejeztem be. Van egy másik nő is a csapatban, aki szeret a barátai mögé lopakodni. És persze – tette hozzá halkan –, ott van még a jó öreg Hangyás. Mintha hideg acélból lennének az idegei. Meg van róla győződve, hogy az istenek ragadták el Fürge Bent, és hogy ez csakis az ő, vagyis Hangyás hibája. Valahogyan. – Csákány egyik ujját a karján lévő pántok alá csúsztatta és elkomorodott. – Törődnek is az istenek Fürge Bennel! Hát még Hangyással... Egyikünkre sem figyelnek, mindegy, mit teszünk...

– Zavar talán Hamis karpántja, tizedes?

– Vigyázz a szádra, Rebbencs! – morogta Csákány. – Nem vagyok abban a hangulatban...

Inda csuromvizesen, fancsali képpel tápászkodott fel a földről.

– A gonosz szikra! – sziszegte. – Úgy pattant utánam, akár egy ördögi kis lángbogár; valami gonosz szellem ólálkodik körülöttünk, ne feledjétek szavamat!

– Nem feledjük! – horkant fel Csákány. – Felvésem még a sírkövedre is, Inda, és ezt veheted ígéretnek!

– Istenem, micsoda bűz! Szerintem még egy zsírral kent barghaszt sem maradna meg a közeledben! Azt mondom, szavazzunk; úgy értem, az egész osztag. Én arra szavazok, hogy tépjük le azt a gusztustalan hajinget Inda koszlott hátáról, és temessük el valahol, lehetőleg több tonnányi törmelék alatt. Te mit mondasz, őrmester? Hé, Hangyás!

– Shh! – sziszegte az őrmester, dühösen a fénykör széléről, ahol üldögélt. A sötétben bámult valamit. – Van ott valami!

– Ha egy újabb dühös patkány lesz... – kezdte Csákány.

– Én nem csináltam semmit! – morogta Inda. – És senki sem fogja eltemetni az ingemet, addig legalábbis semmiképpen, amíg élek. Felejtsd el, utász! Különben is, mi ebben az osztagban nem szavazunk semmiről. Én nem tudom, hogy a Kilencedikben mit engedett meg nektek Pálinkás, és mit nem, de itt ez nem szokás. Már nem a Kilencedikbe tartoztok, érthető?

– Kuss! – csattant fel Hangyás. – Valaki van ott a sötétben! Szimatol!

Hatalmas alak tűnt fel a sötétből, pont az őrmester orra előtt, aki ijedtében felkiáltott, és hátraugrott – kis híján bele a tűz közepébe.

– Az a bhederin bika jött meg már megint! – kiáltotta Sunyi. – Hé, Terelő! Megjött az udvarlód. Áuu! Istenem, mivel ütöttél meg, te nőszemély? Buzogánnyal? Vagy egy átkozott... hogy az öklöddel? Hazug! Hangyás, ez a katona kis híján betörte a fejem! Nem vevő a viccekre! Áuu... Áuu!

– Hagyd békén! – parancsolta Csákány. – Valaki hajtsa el azt a bikát...

– Ezt azért megnézném – vihogta Rebbencs. – Egytonnányi szarv, pata meg farok...

– Ebből elég! – csattant fel Csákány. – Nem mindenki hallgatná ezt szívesen, kislány. Nézd már, Terelő is egészen elpirult, Sunyi agyonverése közben!

– A pirulás csak az erőfeszítés miatt van, tizedes. Az utász nagyon ügyesen ugrik el az ütések elől, hoppsza, ezt most nem tudta elkerülni. Juj!

– Nyugodj le, Terelő! – üvöltötte Csákány. – Már a szeme is keresztbe áll, és kezdhetsz reménykedni, hogy nem okoztál neki maradandó sérüléseket!

– Hát igen – tette hozzá halkan Inda. – A srác robbanósokat hord a hátizsákjában, és ha nem tud célba dobni...

Ez végre talált. Terelő leengedte az öklét, és hátralépett. Sunyi részegesen támolygott pár lépést, majd lezuttyant a földre. Törött orrából ömlött a vér.

– Nem érti a viccet – motyogta feldagadt szájjal, majd eldőlt.

– Remek – morogta Csákány. – Ha reggelig nem tér magához, és nekünk el kell indulni, mit gondolsz, ki húzza majd a betegkocsit, Terelő?

A nagydarab nő elkomorodott, és a pokróca keresésére indult.

– Ki sérült meg? – érdeklődött egy gyengécske hang.

A katonák felnéztek, és Kalapácsot látták, pokrócba burkolózva a fénykörbe támolyogni.

– Felébredt a főtt rák – állapította meg Inda. – Gondolom, nem szunyókálsz többé napos domboldalon, ugye?

– Sunyi a betegünk – mondta Csákány. – Rossz irányba simogatta Terelő szőrét. Ott fekszik a tűz mellett, látod?

Kalapács bólintott, és az utász mellé lépett.

– Elég rémes képet vázoltál fel, tizedes – letérdelt és vizsgálni kezdte Sunyit. – A Csuklyás szakállára! Törött orr, zúzott, dagadt állkapocs, szegény még be is csinált – Csákányra pillantott. – Senkinek sem jutott eszébe, hogy leállítsa ezt a diszkrét kis vitát?

A bhederinbika halkan felhorkant, majd sarkon fordult és eldobogott. Kalapács felkapta a fejét.

– Fenerre, ez meg mi a fene volt?

– Sunyi riválisa – morogta Rebbencs. – Biztos eleget látott ahhoz, hogy inkább másnál próbálkozzon.

Csákány felsóhajtott és hátradőlt. Figyelte, ahogy a gyógyító ellátja az ájult utászt. *Ez a csapat bizony nem sok jót ígér. Hangyás nem olyan, mint Pálinkás, Inda nem olyan, mint Fürge Ben, én pedig nem vagyok olyan, mint Kalam tizedes. Ha lehet*

olyat mondani, hogy volt egy legjobb csapat a Hídégetők között is, akkor ez csakis a Kilencedikre lehet igaz. De Terelő legalább állná a sarat Ügetővel szemben...

– Jó volna, ha az a varázsló most már hamarosan felbukkanna – mormogta Rebbencs, kis idő múlva.

Csákány bólintott a sötétben, majd hozzátette:

– Lehet, hogy a kapitány meg a többiek már a Fehérarcúaknál vannak. Lehet, hogy Fürge Ben meg mi túl későn érünk oda, és már nem segíthetünk...

– Semmiképpen sem befolyásolhatjuk az eseményeket – mondta Rebbencs. – Maximum végignézhetjük a történéseket, ha még időben odaérünk, nem maradunk le semmiről.

– Pedig lehet, hogy jobb lenne.

– Kezdesz úgy beszélni, mint Hangyás.

– Igen, nos, a dolgok nem állnak túl jól – mormogta Csákány. – A csapat legjobb mágusa eltűnt. A zöldfülű, kékvérű kapitánykánk sincs itt, meg Pálinkás sem: már nem az a csapat vagyunk, mint régen.

– Palás óta nem vagyunk ugyanazok.

A tizedes fejében felvillantak a Palás alatti alagút képei, a Vérfürdő napja, a káosz és az iszonyat. Elfintorodott.

– Elárultak bennünket a mieink. Ez a legrosszabb az egészben, Rebbencs. Elviselném, ha az ellenség kardja, varázslótüze által vesznék el, de még azt is, ha egy démon tépne szét élve. De hogy a társam villantja meg a kést, amikor hátat fordítok... – a tűzbe köpött.

– Összetört bennünket – mondta Rebbencs.

Csákány bólintott.

– Lehet – folytatta mellette Rebbencs –, hogy nem is lenne baj, ha Ügető veszítene a Fehérarcúak táborában, és kivégeznének bennünket. Akár a szövetségeseink lesznek a barghasztok, akár nem, nekem nincs túl sok kedvem ehhez a háborúhoz.

Csákány a lángokat bámulta.

– Arra gondolsz, mi lenne velünk, ha megint csatába mennénk, igaz?

– Kiszáradtunk, tizedes. Tele vagyunk repedésekkel...

– Az a legnagyobb baj, hogy nem bízhatunk meg senkiben. Nincs miért harcolnunk.

– Ott van Dujek, válasz mindkét kérdésre – mondta Rebbencs.

– Hát igen, a mi kis renegát Öklünk...

Rebbencs halkan felhorkant. Csákány a barátnőjére pillantott, és felvonta a szemöldökét.

– Igen?

– Nem is renegát – mondta Rebbencs halkan. – Csak Caladan Brood és a Tiste Andiik miatt vagyunk szabadjára engedve, mert különben sosem lehetett volna létrehozni ezt a szövetséget. Még sosem gondolkodtál rajta, tizedes, hogy ki lehet az az új zászlóvivő Félkarú mellett?

– Mi is a neve? Artantal? Artantosz. Huh. Pont akkor jött...

– Egy nappal a törvényen kívül helyezés után, tizedes.

– És? Mit gondolsz, ki lehet ő?

– Szerintem felsőrangú Karmos. Ő képviseli itt a Császárnőt.
– Van rá bizonyítékod?
– Nincs.
Csákány visszafordult a tűzhöz.
– Akkor most ki vetődik árnyakra, Rebbencs?
– Nem vagyunk renegátok – kötötte az ebet a karóhoz Rebbencs. – A Császárnő érdekei szerint járunk el, tizedes, mindegy, hogy milyennek látszik a helyzet. Pálinkás is tudja ezt. És talán a gyógyító is, meg Fürge Ben...
– Tehát a Kilencedik...
– Igen.
Csákány egyre komorodó arccal felkelt, Kalapács mellé csörtetett és leguggolt.
– Hogy van az utász, gyógyító? – kérdezte halkan.
– Nem olyan rossz a helyzet, mint ahogy első ránézésre hittem – mondta Kalapács. – Enyhe agyrázkódás. Tiszta szerencse, hogy nincs nagyobb baj. Csak nehezen meríthetek erőt a Denul Üregemből.
– Nehezen? Ezt hogy érted?
– Nem is tudom. Valahogy... megromlott. Valami mintha... megfertőzte volna. Indának is ugyanez a gondja a saját Üregével. Lehet, hogy Fürge Ben is ezért késik.
– Ezt korábban is mondhattad volna, Kalapács – morogta a tizedes.
– Túlságosan lefoglalt, hogy felépüljek a *napszúrásomból,* tizedes.
A nő szeme összeszűkült.
– Ha nem a nap miatt égtél meg, akkor mi volt veled?
– Bármi fertőzte is meg az Üregem, elért engem is. Azt hiszem, ez lehet a helyzet.
– Kalapács – mondta könnyed hangon Csákány –, hallottam egy kósza pletykát, hogy nem is vagyunk törvényen kívül helyezve, és hogy erről Pálinkás meg Dujek tudnak is. Talán a Császárnő mégis felénk kacsintgat.
A tűz fényében a gyógyító arca közömbös volt, amikor vállat vont.
– Ez nekem új, tizedes. Nagyon úgy hangzik, mintha Hangyás találta volna ki.
– Nem ő volt, de biztosan nagyon tetszeni fog neki, ha meghallja.
Kalapács apró szeme Csákányra szegeződött.
– És ugyan miért mondanád el neki?
Csákány felvonta a szemöldökét.
– Hogy miért mondanám el pont Hangyásnak? A válasz egyértelmű, Kalapács. Imádom nézni, ahogy pánikol. Különben is – tette hozzá egy vállrándítás kíséretében –, csak üres szóbeszéd az egész, nem? – felegyenesedett. – Gondoskodj róla, hogy az utász tudjon holnap menetelni.
– Megyünk valahová, tizedes?
– Ha a mágus felbukkan, akkor megyünk.
– Rendben. Megteszem, amit tudok.

Fürge Ben rothadó, gyenge erőbe kapaszkodva, kihúzta magát az Üregéből. Köhögött, kiköpte a betegesen keserű nyálat a szájából, aztán előretántorgott pár lépést. Végre tiszta, hűvös éjszakai levegő töltötte meg a tüdejét. A mágus megállt,

hogy a gondolatait is rendbe szedhesse.

Az elmúlt fél napot azzal töltötte, hogy kínkeservesen, végtelennek tűnő küzdelmek árán, megszabadult a Csuklyás birodalmából, ám tudta, hogy az általa használt Üregek közül ez a legkevésbé fertőzött. A többi megölte volna. Ez a felismerés gyengeséggel, tehetetlenséggel töltötte el – olyan mágus lett, akit megfosztottak a hatalmától, s a tudományterületen megszerzett hatalmas tudása hirtelen hasztalanná, értelmetlenné vált.

A puszta hűvös szele körbeölelte a testét, és felszárította a bőréről az izzadságot. Minden ízében remegett. Felette az égen hidegen ragyogtak a csillagok. Északra, úgy egy kilométerre, a bozótoson és a füves dombokon túl, hegyvonulat húzódott. A legközelebbi hegy tövében tábortűz tompa, sárga fénye világított.

Fürge Ben felsóhajtott. Az út kezdete óta senkivel sem tudott varázslat útján kapcsolatot létesíteni. *Paran hagyott nekem egy osztagot... ez jobb, mint amiben reménykedni mertem. Nem tudom, hány napot veszíthettünk. Úgy volt, hogy én leszek Ügető hátvédje, ha nem alakulnak jól a dolgok...*

Megrázta magát, és elindult előre. Még mindig Csuklyás Üregének gyengítő hatásával küszködött. *Ez a Nyomorék Isten támadása – háborút indított az Üregek ellen. A varázslat volt a fegyver, amellyel legyőzték őt. Most ezt a fegyvert akarja elpusztítani, hogy az ellenségei magukra maradjanak. Fegyvertelenül, védtelenül.*

A varázsló menet közben összehúzta magán a köpönyegét. *Nem, nem maradunk teljesen védtelenek. Az eszünk megmarad. Mi több, a cselt is ki tudjuk szagolni – én legalábbis biztosan. Ez márpedig csel – az egész Pannioni Domínium és fertőző hatása is. A Nyomorék Istennek valahogy sikerült megnyitnia a Káosz Üregének kapuját. Cselfogás, lehet, hogy a Pannioni Látó mit sem sejt önnön szerepéről, nem is sejti, hogy kihasználják, hogy ő csak eszköz egy nyitójátszmában. A nyitójátszma célja az, hogy kiderítse: mennyire erős az ellenség akarata, hatékonysága... Le kell győznünk az eszközt. Gyorsan. Kíméletlenül.*

Lassan az osztag tábortüzének közelébe ért, már a halk mormogást is hallotta. Úgy érezte, hazaért.

*

A gerinc mentén több ezer koponya táncolt a póznák hegyén, az olajos fűből készült hajfonatok lángja furcsa, ijesztő árnyékokat vetett a halálban vigyorgó arcokra. A hullámzó dallamú, morajló énekben sok hang emelkedett és süllyedt. Paran közelében fiatal harcosok mérkőztek egymással, rövid, görbe pengéjű késsel. Időről időre vér fröccsent a teret övező tűzkörbe, s a lángok sisteregve lobbantak az ég felé – a kapitány úgy látta, hogy a táborban a rivalizálás minden másnál előrébb való.

A Hídégetők osztagai között barghaszt nők járkáltak, és katonákat – férfiakat és nőket – húztak magukkal a tábor bőrsátorai felé. A kapitány először úgy gondolta, hogy megtilt minden ilyen kapcsolatot, ám hamar rájött, hogy ez a parancs egyrészt kivitelezhetetlen, másrészt ostobaság is volna. *Lehet, hogy holnapra vagy holnaputánra már mind halottak leszünk.*

A Fehérarcú törzs klánjai összegyűltek. A völgyet megtöltötték a senan, gilk, ahkrata, barahn és még sok más klán sátrai. Paran úgy tippelte, legalább százezer barghaszt válaszolt Humbrall Taur hívó szavára, és jött el a gyülekezőre. De nem egyszerű gyülekezőről, tanácskozásról volt itt szó. *Azért jöttek, hogy elfogadják Ügető kihívását. Ő klánjának utolsó tagja, és heges testére rátetoválták törzse teljes történelmét – ötszáz generációra visszamenőleg. Azért jött, hogy bizonyítsa a rokonságot, a vérségi kapcsolatot, mely a távoli múltban gyökerezik, a kezdetek kezdeténél... és még valami mást is, bár senki sem magyarázza el pontosan, miről van még itt szó. Fondorlatos, ravasz rókák. Túl sok titok működik itt párhuzamosan...*

Egy nith'ritan harcos bugyborékoló sikolyt hallatott, ahogy a riválís klán harcosa egy mozdulattal átvágta a torkát a horgas késsel. Kiáltozás, szitkozódás hallatszott. A legyőzött harcos a tűz mellett fetrengett a földön, s az élet gyorsan elszivárgott belőle. Csillogó, rohamosan növekvő tócsa gyűlt alatta. Gyilkosa vad üdvrivalgás közepette, táncot járt körülötte.

Sodrott a kapitány mellé lépett, a közelben álló barghasztok dühös sziszegése közepette. A Fekete Moranth láthatóan föl sem vette az ellenségeskedést.

– Nem vagy túl népszerű errefelé – jegyezte meg Paran. – Nem is tudtam, hogy a moranthok ilyen messze keleten is vadásztak.

– Nem is tettük – felelte Sodrott, a kitinsisak miatt vékony és jellegtelen hangon. – Az ellenségesség ősi érzés, amely emlékekből táplálkozik, nem pedig tapasztalatokból. Az emlékek hamisak.

– Valóban? Nem láttam, hogy túlzottan igyekeztél volna meggyőzni őket...

– Felesleges volna, kapitány. Kíváncsi vagyok rá, vajon ez a harcos, Ügető, jól képzett bajvívó?

Paran elfintorodott.

– Sok rázós helyzet van már a háta mögött. Azt hiszem, nem kell félteni. Igazság szerint, még sosem láttam küzdeni.

– És a Hídégetők közül látta valaki?

– Beszélnek róla, persze. De beszélnek sok mindenről, úgyhogy nem hiszem, hogy ez megbízható vélemény lenne. Hamarosan a saját szemünkkel láthatjuk.

– Humbrall Taur már kiválasztotta a harcosát – mondta Sodrott. – Az egyik fiát.

A kapitány a sötétben a Fekete Moranth parancsnokra sandított.

– Ezt hol hallottad? Érted a barghasztok nyelvét?

– Rokonságban áll a mi nyelvünkkel. Mindenki a választásról beszél. Humbrall legifjabb fiáról van szó, aki még névtelen, s még két holdtöltére van a Halál Éjjelétől – a felnőtté avatástól. Késsel a kezében született. Párbajban veretlen, pedig már veteránokkal is harcolt. Szíve hideg, s nincs benne kegyelem... a leírás még hosszan folytatódik, ám én nem fárasztom magam azzal, hogy elismételjem. Hamarosan magunk is láthatjuk ezt az ígéretes ifjút. A többi csak szófecsérlés.

– Én alapvetően továbbra sem értem, miért van szükség erre a párbajra – mondta Paran. – Ügetőnek nem kell már semmit sem bizonyítania: a történelem ott van a bőrén, tisztán és egyértelműen. Ugyan miért kellene kételkedni a hitelességében? Tetőtől talpig barghaszt – elég ránézni.

– A vezéri posztra pályázik. A törzse története szerint, ő az Alapító Családok egyenes ági leszármazottja. A vére kékebb, mint ezen klánoké, s el kell fogadnia a kihívást, ha biztosítani akarja a pozícióját.

Paran elfintorodott. A gyomra görcsbe rándult. A szájában savanyú ízt érzett, amit semennyi sör vagy bor nem tudott elmosni. Alvás közben víziók gyötörték – a Fortély Ház alatti hideg barlang, a faragott kövezet a Sárkányok Asztalának ősi, végtelenül mély képeivel. Tudta, hogy ha lehunyná a szemét, ismét a Bestia Kunyhójában találná magát – a T'lan Imassok ősi otthonában, az üres, aganccsal díszített trón előtt –, méghozzá testi valójában, éberen és érzékenyen, mintha valóban odautazott volna, nem csak lélekben. *Addig is... lehet, hogy már el is jött az idő... a trón csak vár és vár... az új úrra. Vajon a Császár is így láthatta, amikor az Árnyak Trónja előtt találta magát? Hatalom, a Kopók irányításának joga, minden csak egy lépésre tőle?*

– Te nem vagy jól, kapitány.

Paran Sodrottra pillantott. A moranth éjfekete páncélzatán tűz fénye tükröződött, sisakja rostélya azt az illúziót keltette, mintha sok kis szem sorakozna rajta. Egyetlen bizonyíték volt csupán arra, hogy hús-vér ember rejtőzik a páncélzatban: a szétroncsolt kéz, amely élettelenül lógott a jobb kar végén. *Szétzúzta, szétroncsolta a rhivi szellem szorítása... igazából az egész karja elhalt. Az élettelenség lassan, de biztosan felkúszik majd... először a válláig, aztán a mellkasáig is elér. Egy év múlva ez az ember már halott lesz – egy isten gyógyító érintésére lenne szükség, hogy megússza,* s *erre ugyan mennyi esélye van?*

– Rendetlenkedik a gyomrom – felelte végül.

– Úgy próbálsz megtéveszteni, hogy jelentéktelennek tünteted fel a dolgot – állapította meg Sodrott. Aztán vállat vont. – Ahogy akarod. Nem kérdezősködöm tovább.

– Meg kellene tennetek valamit – mondta Paran kisvártatva, miközben újabb párbajra lett figyelmes a tűznél. – Persze csak akkor, ha nem vagytok túl fáradtak, te meg a quorlod...

– Eleget pihentünk – felelte a Fekete Moranth. – Mondd, és mi megtesszük, amit kérsz.

A kapitány nagy levegőt vett, majd sóhajtott és bólintott.

– Remek. Köszönöm.

A keleti horizonton feltűntek a nap első sugarai, s gyorsan szétterjedtek a Barghaszt-vonulattól délre fekvő dombok csúcsain. Paran véreres szemmel, a hidegtől reszketve összehúzta magán a takaróját, s nézte, ahogy a hatalmas, egész völgyet betöltő, füstös tábor lassan ébredezni kezd. Képes volt megkülönböztetni a különböző klánok táborait, a látszólag rendetlen összevisszaságban felvert sátrak között álló barbár lobogók alapján – Pálinkás alaposan eligazította őt. Figyelme főleg azokra a területekre irányult, ahol a parancsnok szerint potenciális bajkeverőnek számító klánok tanyáztak. A Kihívás Tisztásának egyik oldalán – ahol pár órán belül sor kellett, hogy kerüljön Ügető és Humbrall Taur bajnokának viadalára – ott táborozott az ezer harcost számláló ahkrata törzs. Külső jellegzetességeik közé tartozott az

orrkarika, az egy varkocsba font haj, és a moranth áldozatoktól összeszedett – zöld, piros, fekete, elvétve arany – páncélzat. Ők voltak a legkisebb csoport, ők kalandoztak a legmesszebbre, és állítólag ők voltak a leggonoszabbak is. A szövetség létrehozásában azért is jelenthettek nagy akadályt, mert nyíltan az ellenségei voltak az Ilgres Klánnak, amely éppen Caladan Brood oldalán harcolt.

Humbrall Taur legnagyobb riválisa Maral Eb főnök volt, aki klánja teljes erejét – tízezer főt – felvonultatta a gyülekezőn. Ő volt a barahnok vezetője. Harcosai vörös okkerrel festették arcukat, testüket bronz gyalogsági páncélzat védte, hajukba pedig sok csigát és kagylót fontak. Megvolt az esélye annak, hogy Maral megpróbálja majd megkaparintani Humbrall Taur posztját, s csak az elmúlt éjjelen a Kör ötven olyan párbajt látott, amelyben barahn harcosok hívták ki Humbrall Taur senan harcosait. Megvolt az esély arra is, hogy a hatalmi harc miatt hatalmas háború robban ki.

Paran talán a gilk harcosokat találta a legfurcsábbnak. Még sosem látott hozzájuk hasonló katonákat. Hajukat rövidre nyírták, csíkosra borotválták, testüket pedig valamiféle teknős páncéljából készített védőruha borította. A többi barghaszthoz képest feltűnően alacsonyak és köpcösek voltak, s Paran úgy vélte, bármilyen nehézgyalogsággal szemben megállnák a helyüket.

Még tucatnyi kisebb, változatos külsejű és természetű törzs tartozott a sokszínű Fehérarcú Klánhoz. A zűrzavaros kapcsolatokat, évszázados eredetű ellenségeskedést látva, Paran azt sem értette, hogy Humbrall Taurnak hogyan sikerülhetett egyáltalán megszerveznie a gyülekezőt, és négy napig fenntartani a viszonylagos békét.

A mai nap lesz a csúcspont. Ha Ügető megnyeri a párbajt, akkor sem garantált, hogy mindenki elfogadja a pozícióját. Lehet, hogy véres megtorlások következnek. Ha pedig veszít... Paran gyorsan elhessegette a borús gondolatokat.

Kiáltás harsant – valaki a hajnalt köszöntötte. Hirtelen minden tábor megbolydult, a sátrakból néma alakok tűntek elő. A kutyaugatásból és orrhangú kecskemekegésből álló aláfestő zenéhez fegyverek és páncélzat zörgése társult. Olyan volt, mintha a Kihívás Tisztása nagy levegőt vett volna – minden harcos arrafelé indult el.

Paran oldalra pillantott és látta, hogy már a Hídégetők is szedelőzködnek, mint a rémült vadak, akik a hajtók kürtszavára ébredtek. Harminc és még egynéhány malaza – a kapitány tudta, hogy az emberei nem adják majd olcsón a bőrüket, és küzdeni fognak, ha arra kerül sor. Persze azt is tudta, hogy a küzdelem hamar véget érne. Az egyre világosodó eget fürkészte, hátha megpillant egy fekete pöttyöt – Sodrottat quorlja hátán, gyorsan közeledve –, de az ezüstöskék, végtelen égbolton nem látszott semmi.

Paran arra lett figyelmes, hogy a barghasztok elhallgattak. Megfordult és látta, hogy Humbrall Taur átkel a tömegen, majd a tisztás közepére lép. Érkezése óta a kapitány még nem került ilyen közel a Hadvezérhez. A harcos hatalmas volt, bestiális – hátát emberi skalpokból varrt köpönyeg borította. Régi érmékből összeállított páncélinge csillogott a reggeli napfényben: az ősi, ismeretlen érmékből a senan törzs valaha a múltban igen nagy mennyiséget találhatott, mivel az összes harcos ilyen páncélinget viselt. *Több hajónyi ilyen érmét zsákmányolhattak. De az is lehet, hogy templomban találták – akkor az érmehalmoknak a plafonig kellett érniük.*

A Hadvezér nem pazarolta az időt holmi szónoklattal. Lecsatolta buzogányát a szíjáról, az ég felé emelte, majd lassan körbefordult. Minden szempár rászegeződött. A tisztást az elit harcosok állták körül, mögöttük pedig ott tolongott a tömeg, amely betöltötte az egész völgyet.

Humbrall Taur megtorpant, amikor egy eszetlen kutyakölyök ügetett a tisztásra. Egy jól célzott kavics megtette a hatását – a kutya vinnyogva elszaladt. A Hadvezér morgott valamit, majd intett a fegyverével.

Paran figyelte Ügetőt, ahogy az kilépett a tömegből. A tetovált barghaszt a malaza tengerészgyalogság páncélzatát viselte: keményített, gőzölt bőrpáncélt, a vállán és a csípőjén erősítő vaspántokkal. Félsisakját még Hétvárosban, Arenben szerezte egy halott tiszttől. Az orcavédőket és az állvédőt aprólékosan vésett ezüstberakás díszítette. Tarkóját és nyaka két oldalát fémszövet védte. Bal alkarjára kerek pajzsot erősített, kezét pedig szögekkel kivert félkesztyű védte. Jobb kezében egyenes, tompa hegyű pallost tartott.

Érkezése halk mormogást váltott ki a barghasztok tömegéből. Ügető erre úgy felelt, hogy kimutatta kékre festett, hegyesre reszelt fogait.

Humbrall Taur végigmérte őt, s láthatóan nem vette jó néven, hogy a harcos barghaszt fegyver helyett malazát választott magának. Aztán az ellenkező irányba fordult, és még egyszer intett a fegyverével.

Legifjabb fia előlépett.

Paran eddig nem igazán tudta, mit is várjon, de a vékony, vigyorgó fiú – aki csak bőröket viselt, jobb kezében pedig mindössze rövid, görbe pengéjű kést tartott – egyáltalán nem illett az elvárásaihoz. *Ez meg mi? Talán valamiféle durva, agyafúrt sértés? Lehet, hogy Taur biztosítani akarja saját vereségét, a legkisebb fia élete árán?*

A harcosok minden oldalon dobogni kezdtek. A kemény talajon ritmikusan dübörgő talpak zenéje megtöltötte az egész völgyet, visszhangzott a domboldalakról. A névtelen ifjú a Körbe baktatott, és megállt Ügetővel szemben, tőle ötlépésnyi távolságra. Végigmérte a Hídégetőt, tetőtől talpig, s mosolya kiszélesedett.

– Kapitány – sziszegte egy hang Paran mögött.

A férfi megfordult.

– Céltalan tizedes, mi az? Mit tehetek érted? Bökd ki, de gyorsan!

A magas, vékony harcos arcára még a megszokottnál is savanyúbb kifejezés ült ki.

– Csak azon gondolkodtunk, uram... Szóval, ha ez a dolog balul ütne ki, akkor én meg még páran, hm... a lényeg, hogy van még némi moranth muníciónk. Robbanós is, abból öt van kéznél. Nyithatnánk esetleg valamiféle ösvényt... ott az a kisebb dombtető, uram, oda lehetne visszavonulni. Látni, hogy jól védhető, meredek az oldala...

– Felejtsd el, tizedes! – morogta Paran. – A parancs nem változott. Mindenki maradjon a seggén!

– Én tudom, hogy kemény legény Ügető, de...

– Hallottad a parancsot, katona.

Céltalan bólintott.

– Igen, uram. Csak az van, hogy páran – kilenc, talán tíz katona –, nos, azt beszélik,

hogy ők majd a belátásuk szerint fognak cselekedni, és a pokolba veled... uram.
Paran elfordította tekintetét a kör közepén álló, még mindig mozdulatlan harcosokról, és a tizedes vizenyős szemébe nézett.
– Te vagy a szószólójuk, tizedes?
– Nem! Én aztán nem, uram! Nekem nincs véleményem, és soha nem is volt. Tényleg nem, kapitány. Nem, én nem vagyok szónok. Én csak elmondtam, mi történik a csapatban, ennyi.
– Ők pedig ott állnak egy kupacban, és figyelnek bennünket beszélgetés közben. Pont ezt akarták. Te vagy a szájuk, tizedes, akár tetszik, akár nem. Ez az az alkalom, amikor meg kellene ölnöm a hírnököt; ha másért nem, hát azért, hogy megszabaduljak egy ostoba embertől.
Céltalan savanyú arca elsötétedett.
– Én nem tenném, uram – mondta halkan. – A legutóbbi kapitánynak, aki kardot emelt rám, kitörtem a nyakát.
Paran felvonta a szemöldökét. *Beru vigyázzon rám, én még a valódi idiótákat is alábecsülöm ebben a bagázsban.*
– Ez alkalommal talán fogd vissza magad egy kicsit, tizedes – mondta. – Menj és mondd meg a társaidnak, hogy maradjanak nyugton, míg jelt nem adok. Mondd meg nekik azt is, hogy nem adjuk könnyen a bőrünket, de a legnagyobb ostobaság volna kitörni, pont, amikor a barghasztok erre a leginkább számítanak.
– Azt akarod, hogy ezt mind elmondjam nekik, uram?
– A saját szavaiddal, igen.
Céltalan felsóhajtott.
– Akkor nem is lesz olyan nehéz. Már megyek is, kapitány.
– Menj, tizedes!
Paran visszafordult a körhöz, és látta, hogy Humbrall Taur a két harcos közé lépett. Ha szólt is hozzájuk, csakis röviden és halkan tehette, mert szinte azonnal hátralépett, és a feje fölé emelte a buzogányát. A harcostömeg dobogása abbamaradt. Ügető előreemelte a pajzsát, bal lábát hátralendítette, jobb kezében a kard szabályos védpozícióba került. Az ifjú ellenfél nem mozdult, hanyag tartásban maradt, kezében lazán tartott késsel. Humbrall Taur elérte a kör szélét. Még egyszer, utoljára meglengette a buzogányt a feje fölött, majd leengedte a kezét.
A párbaj elkezdődött.
Ügető hátralépett és lehajolt – csak a szeme villogott az ifjúra a pajzs karimája fölül. Félig kinyújtotta a karját, pallosa hegye a vállával egy vonalban lebegett. Az ifjonc elé pattant, a kés a kezében kígyózni kezdett a levegőben. Ügető valamiféle láthatatlan mozdulatára reagálva, a fiatalember balra táncolt, kése pedig védekező mozdulattal suhant a levegőben – de a Hídégető nem harapott rá a csalira, nem lendült támadásba. A tízlépésnyi távolság megmaradt közöttük.
Ahányszor a fiú megmozdul, Ügető fejében egyre tovább rajzolódik a taktikai térkép. Megtudja, mire reagál a fiú, és mire nem, mitől kezd habozni, mitől lesz feszült, mire vonul vissza. Minden súlypontáthelyezésnek, lépésnek, a láb helyzetének is jelentősége van... és Ügető még meg sem mozdult.

Az ifjonc közelebb lépett a barghaszt pajzsos keze felőli oldalon. Újabb lépés – a Hídégető kardja megvillant a levegőben. A fiú hátraugrott, majd még jobban kilépett oldalra. Ügető úgy mozdult, mint minden más gyalogsági harcos: elfordult és arrébb helyezte a lábát. A barghaszt ekkor lendült támadásba.

Paran felhorkant, amikor látta, hogy a Hídégető nehézkessége egy csapásra eltűnik. Ügető kihasználta a magasságából fakadó előnyt, és a pajzsa mögül hárította a fiú felfelé irányuló támadását. A horgas kés lendületét vesztve csusszant le a sisakról, aztán a nehéz, kerek pajzs mellbevágó élményben részesítette az apró harcost.

Az ifjonc a földre zuhant, továbbcsúszott, közben nagy porfelhőt kavart.

Egy ostoba harcos biztosan követte volna, s szembetalálja magát az ifjú késével a napsütötte porfelhőben – de Ügető ehelyett csak visszahúzódott a pajzsa mögé. Az ifjú előlépett a kavargó felhőből, kígyózó késsel. Poros arcáról nem akart leolvadni a mosoly.

Ez bizony nem az a stílus, amihez a fiú szokott. Ügető úgy viselkedik, mintha egy falanx első sorában állna, a többi jeges tekintetű malaza gyalogsági katona között. Azon a halálos emberfalon már nem is egy barbár hadsereg felmorzsolódott. Ezek a Fehérarcúak bizony még nem találkoztak a birodalmi hadsereggel a csatamezőn.

A barghaszt ifjonc fürge, ugrándozós táncba kezdett, s körbe-körbelejtett Ügető körül. Néha beljebb lépett, aztán hátraugrott, játékához felhasználta a napfényt, a fegyverek és a páncél csillogását, valamint a felrúgott porfelhőket. A Hídégető válaszként mindig csak a négy védekező pozíció valamelyikébe állt – mint a gyalogságiak, ha magukra maradnak a csatában –, aztán várt, csak várt, a nézők szerint néha talán túl sokáig is, mielőtt pózt váltott volna. Minden alkalommal a malaza gyalogság lépéseit ismételte, mint egy keményfejű újonc. Nem dőlt be semmilyen cselnek, sosem lendült támadásba a fiú kilengései és gyenge mozdulatai láttán, amelyek persze csak megjátszottak voltak.

A harcosok köre kezdett hangot adni elégedetlenségének. Ez nem olyan párbaj volt, mint amit megszoktak. Ügető nem ment bele a fiú játékába. *Ő már a Malaza Birodalom katonája, s mozdulataival is ezt fejezi ki.*

Az ifjonc ismét támadásba lendült: kígyózó, szinte villámgyorsan cikázó kése ezúttal a Hídégető jobb térde felé villant, ott is a páncélzat összeeresztését célozta meg. A pajzs lecsapott s eltérítette a kést. A pallos vízszintes mozdulattal a fiú feje felé suhant. Az ifjonc lebukott, késével Ügető csizmájába csapott, de nem tudott benne kárt okozni. A Hídégető a srác arcába csapott pajzsával.

Az ifjonc hátralépett, orrából ömlött a vér. Kése azonban tévedhetetlenül siklott a levegőben, el a pajzs széle mellett – mintha az valamiféle sorvezető lenne –, s a páncél összeillesztésénél mélyen Ügető pajzstartó kezébe nyomódott. A penge harapott – aztán feltépte az ereket, az izmokat.

A malaza lesújtott pallosával, s csuklóból lecsapta a fiú kezét.

Vér fröcsögött mindkét harcosból, ám a közelharcnak láthatóan még nem volt vége. Paran döbbenten látta, hogy a fiú bal keze fellendül, s merev ujjakkal lesújt Ügető torkára, pont az állvédő alatt. Furcsa, pattanó hang hallatszott a barghaszt torkából. A bal kezéből már ömlött a vér, s élettelenül lógott az oldalán. A Hídégető lassan a

földre csúszott.

Ügető utolsó mozdulata villámgyors kardsuhintás volt, a fiú hasán, keresztbe. A nedves hús szétvált, a fiú lenézett, s az utolsó dolog, amit életében látott, a hasából kitüremkedő belső szervek képe volt. Összecsuklott, és a földre rogyott.

Ügető a haldokló fiú előtt feküdt, a torkát markolászta, és tehetetlenségében a levegőt rugdosta.

A kapitány előrelendült, de az egyik Hídégető még nála is gyorsabban reagált – Mulcs volt az, egy egyszerű kis felcser a Tizenegyedik Osztagból. A felcser berobogott a körbe, Ügető mellé vetette magát. A katona kezében kis szike villant, ahogy gyorsan lefogta a vonagló harcost, és hátratolta a fejét, hogy hozzáférjen a nyakához.

A Csuklyásra, mi a fene...

Mindenki felbolydult. A Kör felbomlott, barghaszt harcosok rohantak a tisztásra kivont fegyverrel, ám zavarodottan – azt már nem tudták, mihez is kezdjenek a fegyverükkel. Paran gyorsan a katonái felé kapta a fejét, és látta, hogy azokat éppen körbeveszi egy nagy csapat visítozó barbár.

Istenem, végünk van.

A zűrzavarba kürtszó hasított. Arcok fordultak a hang irányába. Senan harcosok igyekeztek visszaállítani a kör szentségét, üvöltözve lökdösték hátra a többi törzs harcos férfiúit és asszonyait. Humbrall Taur ismét a magasba lendítette a buzogányát, így parancsolt némán csendet mindenkire.

A Hídégetőket körülvevő barghasztok között ismét mozgás támadt, s a kapitány rémülten látta, hogy emberei moranth muníciót tartanak a kezükben. A barghasztok hátráltak, és némelyikük már lendítette volna a lándzsáját.

– Hídégetők! – kiáltotta Paran, s elindult katonái felé. – Tegyétek el azokat a vackokat! Azonnal!

A kürt másodszor is fölharsant. Az arcok ismét a hang irányába fordultak. A halálos robbanószerek gyorsan eltűntek az esőköpenyek és zubbonyok rejtekében.

– Nyugalom, hidegvér! – morogta Paran, amikor odaért az embereihez. Halkan folytatta: – Fogjátok már vissza magatokat, őrültek! Senki sem számított rá, hogy döntetlen lesz a vége! Maradjatok a jobbik eszeteknél. Céltalan tizedes, menj Mulcshoz, és derítsd ki, mi a fenét csinált azzal a szikével. Hozhatod a rossz hírt Ügetőről, persze, tudom, tudom, nagyon úgy nézett ki, hogy vége van. De a fiúcska is. Ki tudja, lehet, hogy így az dönt majd, ki halt meg előbb...

– Kapitány – vágott közbe az egyik katona –, csak annyi volt, hogy már majdnem nekünk estek. Nem terveztünk semmit, a te jelzésedre vártunk, uram.

– Ezt örömmel hallom. Tartsátok nyitva a szemeteket, de maradjatok nyugton, míg én tárgyalok Humbrall Taurral. – Paran megfordult, és a kör felé indult.

A barghaszt Hadvezér arca szürke volt, tekintete újra meg újra a tőle vagy tíz lépésre a véres földön fekvő kis alakra tévedt, aki már nem mozdult. Humbrall körül tucatnyi kisebb törzs főnöke ugrándozott, és mindegyik próbálta túlkiabálni a többieket, hogy a nagy vezér az ő tanácsát fogadja meg. Taur egyikükkel sem foglalkozott.

Paran átvágott a tömegen. Jobbra pillantott, s látta, hogy Céltalan már ott térdel Mulcs mellett. A gyógyító fél kézzel Ügető bal karját szorította, és lehunyt szemmel mormolt valamit. Ügető megmozdult – a Hídégető még mindig életben volt. A kapitány döbbenten látta, hogy már nem vergődik. Mulcsnak valahogy sikerült megoldania, hogy levegőhöz jusson. Paran hitetlenkedve rázta a fejét. Ha valakinek eltörik a légcsöve, akkor az meghal, és kész. *Kivéve, ha van kéznél egy Felsőbb Denult használó gyógyító... Mulcs viszont nem az, csak egy egyszerű felcser, pár jó trükkel – a fickó kirántott a kalapjából egy csodát...*

– Malaza! – Humbrall Taur apró szeme Parant fürkészte. Intett neki. – Beszélnünk kell, négyszemközt! – daruról más nyelvre váltott, és a körülötte tülekedő harcosokra üvöltött. Azok elkomorodtak, és lassan elvonultak, közben pedig gyilkos pillantásokat vetettek a kapitány felé.

Egy perc múlva Paran és a barghaszt kapitány már egymással szemben állt. Humbrall Taur végigmérte a fiatal tisztet.

– A harcosaid nem tartanak sokra – mondta. – Azt mondják, puhány vagy.

Paran vállat vont.

– Katonák. Én az új felettesük vagyok.

– Engedetlenek. Meg kellene ölnöd közülük egyet-kettőt, aztán a többiek már tisztelnének.

– A feladatom nem megölni, hanem életben tartani őket, Hadvezér.

Humbrall Taur szeme összeszűkült.

– A barghasztod az idegen harcmodort választotta. Nem úgy harcolt, mint mi, a vérei. Az én névtelen fiam huszonhárom csatában győzött. Sosem veszített, egyetlen karcolást sem szerzett. Elvesztettem az egyik gyermekemet, egy nagyszerű harcost.

– Ügető még él – mondta Paran.

– Már meg kellett volna halnia. Ha betörik valakinek a torkát, akkor az megfullad. Már nem lett volna szabad felemelnie a kardját. A fiam a kezét áldozta, hogy megölje őt.

– Dicső erőfeszítés volt.

– De úgy tűnik, hiábavaló. Gondolod, hogy Ügető felépül a sebesülésből?

– Nem tudom. Beszélnem kell a gyógyítóval.

– A szellemek hallgatnak, malaza – mondta Humbrall Taur néhány másodperccel később. – Várnak. Nekünk is ezt kell tennünk.

– Lehet, hogy a tanácsod tagjai nem értenek majd egyet veled – jegyezte meg Paran.

Taur elkomorodott.

– Ez a barghasztok baja. Térj vissza a csapatodhoz, malaza. Tartsd őket életben... ha tudod.

– Az életünk Ügető sorsától függ?

– Nem teljesen. Most végeztünk – hátat fordított a kapitánynak. A többi törzsi vezető azonnal összesereglett körülötte.

Paran elhúzódott, leküzdötte a gyomrában növekvő görcsöt, majd odasietett, ahol Ügető feküdt. Tekintetét a barghaszt harcosra szegezte, és leguggolt a gyógyító mellé.

Ügető két kulcscsontja között, a torka aljában kisebb lyuk tátongott, amelyből csontsíp állt ki. A harcos ezen át lélegzett. A torka többi része összetört, s ki sem látszott a kék-zöld foltok alól. A barghaszt nyitott szeméből fájdalom sugárzott. Mulcs hátrapillantott.

– Meggyógyítottam a karján esett sebeket, összeforrtak az érfalak – mondta halkan. – Azt hiszem, nem fogja elveszíteni. Persze, ha Kalapács nem jön mihamarább, valószínűleg gyengébb lesz majd.

Paran a csontcsőre mutatott.

– Az meg mi a fene, gyógyító?

– Mostanság nem túl egyszerű az Üregekkel játszadozni, uram. Különben sem vagyok elég jó az ilyesmihez. Ez egy felcser trükkje, Bullittól tanultam, még amikor a Hatodik seregben szolgáltam; mindig próbált varázslatmentes megoldásokat kitalálni, mert amikor igazán nagy szüksége lett volna rá, sosem találta az Üregét.

– Átmeneti megoldásnak látszik...

– Az is, kapitány. Szükségünk van Kalapácsra. Mihamarább.

– Szép, gyors munka volt, Mulcs – mondta Paran, miközben felegyenesedett. – Köszönöm.

– Én köszönöm, uram.

– Céltalan tizedes!

– Kapitány?

– Hívj ide párat a katonák közül. Nem akarom, hogy valamelyik barghaszt túl közel kerüljön Ügetőhöz. Amikor Mulcs jónak látja, szállítsátok vissza a táborba a sebesültet.

– Igen, uram.

Paran figyelte, ahogy a katona elsiet, majd dél felé fordult, és az eget kezdte fürkészni.

– A Csuklyásra, végre! – suttogta megkönnyebbülve.

Mulcs felkelt.

– Elküldted Sodrottat, hogy megkeresse őket, ugye? Úgy látom, van egy utasa is. Biztos Fürge Ben lesz...

Paran elmosolyodott, és a távoli, gyorsan közeledő fekete pöttyre hunyorított.

– Ha Sodrott követte az utasításaimat, akkor nem ő jön vele...

Mulcs hátrapillantott.

– Kalapács. Fener patáira, ez szép menet volt, kapitány.

Paran a gyógyító szemébe nézett.

– Senki sem hal bele ebbe a küldetésbe, Mulcs.

Az öreg veterán megfontoltan bólintott, majd visszatérdelt Ügető mellé, hogy ellássa.

*

Felkaptattak egy újabb füves domboldalon. Csákány Fürge Benre pillantott.

– Szóljak valakinek, hogy vigyen, mágus?

Fürge Ben letörölte homlokáról az izzadságot, és megrázta a fejét.
– Nem, már jobban vagyok. A barghaszt szellemek errefelé sűrűen előfordulnak, és egyre csak sokasodnak. Ellenállnak a fertőzésnek. Minden rendben lesz, tizedes.
– Ha te mondod, bár elég pocsékul nézel ki. – *Milyen finoman fogalmaztam...* – tette hozzá magában.
– Csuklyás Üregе nem a legvidámabb hely.
– Ez nem jó hír, mágus. Ezzel a tudattal éljünk ezután?
Fürge Ben erre nem mondott semmit. Csákány felvonta a szemöldökét.
– Hát ennyire rossz? Ez igazán remek. Mi lesz, ha Hangyás ezt meghallja!
A mágus kipréselt magából egy mosolyt.
– Csak azért mondod el neki, hogy lásd, ahogy pánikol, igaz?
– Persze. A szakasznak is kell néha egy kis szórakozás, nem igaz?
A széles dombtetőn ismét csak egy halom követ találtak, elszórtan. Apró, hosszú lábú, szürke madarak ugráltak el a katonák útjából. Az utazók nem beszélgettek túl sokat – éppen dél felé járhatott az idő, s igen nagy volt a forróság. Zümmögő legyek kísérték őket útjukon.
Azóta, hogy hajnalban Sodrott meglátogatta őket, a szakasz nem beszélt senkivel. Tudták, hogy a párbaj már lezajlott, de fogalmuk sem volt, miként végződhetett. *A Csuklyásra, lehet, hogy pont a kivégzésünkre vonulunk.* Inda és Fürge Ben csaknem teljesen használhatatlanok voltak, nem tudtak érintkezésbe lépni az Üregükkel, s mindketten sápadtan, remegő léptekkel, némán baktattak. Sunyi állkapcsa túlságosan fel volt dagadva ahhoz, hogy nyöszörgésen kívül más hangot is hallathasson, ám a pillantások, amelyeket menet közben Terelő felé vetett, gyilkos indulatokról árulkodtak. Rebbencs valahol előttük, vagy talán mögöttük járőrözött. *Lehet, hogy itt van a sarkamban!* – hátrapillantott, de nem látott senkit maga mögött. Hangyás haladt leghátul, s halk beszélgetést folytatott önmagával. A legyek zümmögése mellett az őrmester motyogása is állandó alapzajnak számított.
A tájon nem volt más élet, csak a fű és a völgyekben időszakos vízfolyások által termékennyé tett talajban álló fák. Az égbolt ragyogó kékjén sem felhő, sem madár nem látszott. Messze északon és keleten húzódtak a Barghaszt-vonulat fehér, csipkés, fiatal csúcsai.
Sodrott információi szerint a barghasztok egy völgyben gyülekeztek, négy mérföldre a szakasz tartózkodási helyétől. Úgy számolták, alkonyatra odaérnek – persze, ha nem jön közbe semmi.
Csákány halk nyögésre lett figyelmes, s amikor Fürge Ben felé fordult, látta, hogy tucatnyi földes kéz kulcsolódik a varázsló bokájára. A föld valósággal forrongott Fürge Ben csizmája körül, aztán a kezek elkezdték őt lefelé húzni. Egyre több és több foltos, csontvázszerű kéz fonódott a vonagló varázsló lábfejére, térdére.
– Fürge! – kiáltotta Csákány, s a varázsló mellé ugrott. Fürge Ben a tizedes felé nyújtotta a kezét, arcára kiült a döbbenet: a föld már a derekánál hullámzott. Dobbanó léptek, kiáltások hallatszottak. Csákány még éppen el tudta kapni a varázsló csuklóját.
Fürge Ben már mellkasig a földbe ágyazódott. A kezek ismét előtűntek és megragadták a varázsló jobb karját. A férfi a tizedes szemébe nézett és megrázta a

fejét.
– Engedj, tizedes...
– Megőrültél?
– Most, még mielőtt leszakítanák a kezed... – jobb válla eltűnt a föld alatt.
Inda termett mellettük, s azonnal előrevetette magát, hogy megragadja Fürge Ben nyakát.
– Engedd el! – üvöltötte Csákány, s közben maga is elengedte a varázsló kezét.
Inda bambán nézett fel rá.
– Mi van?
– Engedd már el, a fenébe is!
A csapatmágus elengedte a varázslót, majd szitkozódva arrébb gurult. Hangyás pattant oda melléjük, gyalogsági ásóval a kezében, s amint Fürge Ben feje eltűnt a földben, azonnal lapátolni kezdett.
– Hagyd abba, Hangyás! – csattant fel Csákány. – A végén még megskalpolod szegényt!
Az őrmester felkapta a fejét, majd úgy ugrott hátra, mintha darázs csípett volna bele.
– A Csuklyásra! – felemelte a gyalogsági ásót, és a lapjára meredt. – Nem látok vért! Lát valaki rajta vért? Vagy – istenem! – hajat! Ez itt haj? Ah, Álmok Királynője...
– Az ott nem haj – morogta Inda, miközben kivette Hangyás kezéből a gyalogsági ásót. – Ez gyökér, te idióta! Elkapták. Elkapták Fürge Bent.
– Kik? – érdeklődött Csákány.
– A barghaszt szellemek. Egy egész hordányi! Csapdába csaltak bennünket!
– Akkor téged miért nem vittek? – kérdezte a tizedes.
– Gondolom, én nem vagyok túl veszélyes. Legalábbis remélem – felkapta a fejét, és gyanakodva körbenézett. – Most azonnal el kell tűnnöm erről a dombról!
Csákány figyelte, ahogy a mágus lerobog a lejtőn.
– Sunyi, tartsd rajta a szemed, rendben?
A feldagadt arcú utász bólintott, majd Inda után nyargalt.
– Most mihez kezdjünk? – kérdezte Hangyás, a bajszát rágcsálva.
– Várunk egy vagy két órát, aztán ha a varázsló nem tud kimászni, megyünk tovább.
Az őrmester kék szeme elkerekedett.
– Itt hagyjuk? – suttogta.
– Vagy ez, vagy letaroljuk ezt az egész dombot. De az sem lenne jó, nem találnánk meg, mert az Üregbe rántották le őt. Itt van, és még sincs itt, érted? Talán ha Inda összeszedi magát, képes lesz egy kicsit körbeszimatolni.
– Tudtam én, hogy Fürge Ben csak bajt hoz a fejünkre – motyogta Hangyás. – A mágusokra nem lehet számítani. Igazad van, minek várnánk rá a végtelenségig? Úgyis csak a terhünkre van. Pakoljunk és menjünk.
– Azért nem nagy dolog várni egy kicsit – mondta Csákány.
– Persze, igazad van.

A tizedes sötét pillantást vetett az őrmesterre, aztán elfordult és felsóhajtott.
– Ehetnénk valamit. Nincs kedved készíteni valamit, Hangyás?
– Van szárított datolya meg kenyérgyümölcs és egy kis füstölt angolna arról a piacról, Palástól délre.
Csákány összerezzent.
– Jól hangzik...
– Máris hozom!
A férfi elsietett.
Istenkém, Hangyás, hozzád aztán illik a neved! De velem mi lehet? Datolyát meg angolnát emlegettek, és nekem összefutott a nyál a számban...

A magas falú kenuk mozdulatlanul rothadtak a mocsárban, kötelek rögzítették őket egymáshoz, és a parton álló, mohos ciprustörzsekhez. Többtucatnyi hajó állt egymás mellett. A fedélzetükön kupacok – a néhai felszerelés és élelem maradványai – látszottak, amelyeket vastagon beborított a moszat, a penész és a gomba. A jelenetet sápadt, vértelen, sárgás fény világította meg. Fürge Ben, akit teljesen beborított a nyálka, felhúzta magát a partra, és kiköpte a poshadt vizet. Lassan felegyenesedett és körülnézett.
Üldözőit nem látta sehol. A levegőben rovarok zümmögtek érthetetlen lelkesedéssel. Békák kórusa brekegett valahol a sás között, a vízcsobogás pedig állandó alapzajnak tűnt. A levegőnek enyhén sós szaga volt. *Egy régen halott Üregben járok, amely már rothadásnak indult, mert kikopott a halandók emlékezetéből. Az élő barghasztok semmit sem tudnak erről a helyről, pedig ide jönnek a halottaik – már ha eljutnak idáig.*
– Rendben van – mondta furcsán tompa hangon a sűrű, állott levegő miatt. – Itt vagyok. Mit akartok tőlem?
A ködben megmozdult valami. Alakok tűntek elő, akik a térdig érő, fekete vízben kíváncsian közeledtek felé. A varázsló tekintete összeszűkült. A lények nem olyan barghasztok voltak, mint akiket a halandó világból ismert. Szélesebbek, alacsonyabbak, robusztusabbak voltak, jellegzetesebb csontozattal, mintha az Imassok és a toblakaik keveredéséből születtek volna. *Istenem, mennyi idős lehet ez a hely?* A boltozatos homlok és kiugró szemöldökcsont alól apró szempárok villantak a sötétben. Az orcájukat fekete bőrcsík keretezte, amelyre a kiborotvált pajesszal párhuzamosan lógó csöves csontokat kötöztek. A férfiak és a nők, akik lassan körbevették Fürge Bent, mind szűk szabású fókaprém ruhát viseltek, csontokkal, kagylókkal és agancsokkal díszítve. Csípőjükről hosszú, keskeny pengéjű kés lógott. Néhány férfi hosszú dárdát cipelt a kezében, ezek a fegyverek láthatóan teljes egészében csontból készültek.
A Fürge Ben előtt álló, rothadó tuskóra aprócska alak pattant fel: egy szalmából, ágakból font emberszerű lény, dió fejjel. A varázsló biccentett.
– Talamandas. Azt hittem, visszatérsz a Fehérarcúakhoz.
– Vissza is tértem, mágus, hála a te bölcsességednek.
– Furcsa módját választottad hálád kimutatásának, Régi Lélek. – Fürge Ben

körülnézett. – Hol vagyunk?

– Az Első Partraszállás helyszínén. Itt várakoznak azok a harcosok, akik nem élték túl az utazás végét. A hajóflottánk hatalmas volt, mágus, ám az utazás végén a kenuk felében csak halottak utaztak. Folyamatos csaták közepette szeltük át az óceánt.

– És hová mennek most a barghasztok halottai?

– Sehová és mindenhová. Elvesznek. Varázsló, a bajnokod legyőzte Humbrall Taur bajnokát. A szellemek nagy levegőt vettek, és még mindig bent tartják, mert lehet, hogy a kihívó is meghal.

Fürge Ben összerezzent. Egy percig hallgatott.

– És ha így lesz?

– Akkor a katonáid meghalnak. Humbrall Taurnak nincs más választása. Polgárháborúval kellene szembenéznie. Maguk a szellemek is elveszíthetik az egységüket. Miattatok túl nagy lenne a széthúzás, az ellenségeskedés. De én nem is ezért hívtalak ide. – A kis bábu a mögötte sorakozó harcosokra mutatott: – Ezek itt a katonák. A hadsereg. De... a hadvezéreink nincsenek a körünkben. Az Alapító Szellemeket régen elvesztettük. Mágus, Humbrall Taur egyik gyermeke megtalálta őket. Rájuk lelt!

– De van valami gond.

Talamandas láthatóan összeroskadt.

– De még mekkora! Csapdába estek... Capustan városában.

A hallottak jelentősége lassan eljutott Fürge Ben tudatáig.

– Tudja Humbrall Taur?

– Még nem. A sámánja elkergetett a közeléből. A legősibb szellemeket nem látják szívesen. Csak a fiatalok térhetnek vissza hozzájuk, mert nekik még kicsi a hatalmuk. Megnyugtatóan hatnak az élőkre, vigasztalják őket, és a vigasznak igencsak megnőtt a jelentősége a barghasztok életében. Nem mindig volt ez így. Egy megosztott történelmet láthatsz most magad előtt. Hatalmas különbségekkel – és nagyfokú elfeledettséggel. Idegenek vagyunk a gyermekeink életében, nem hallgatnak ránk, és félnek a hatalmunktól.

– Reménykedett egyáltalán Humbrall Taur, hogy a gyermeke megtalálja majd az Ősöket?

– Nagy kockázatot vállalt, ám tudja, hogy a Fehérarcú Klán igen sebezhető. A fiatal szellemek túl gyengék, nem tudnak ellenállni a Pannioni Domínium erejének. Vagy lemészárolják, vagy rabszolgaságba döntik majd őket. Amikor pedig eltűnik a vigasz, előtűnik majd a barghasztok hitének gyengesége, az erő hiánya. A klánokat felmorzsolják a Pannioni Domínium seregei. Humbrall Taur a hatalom után nyúlt, de nem tudja, merre találja a sötétben.

– S ha elmondom neki, hogy meglettek az Alapító Szellemek... vajon hisz majd nekem?

– Te vagy az egyetlen esélyünk. Meg kell őt győznöd.

– Kiszabadítottalak a csapdából – kezdte Fürge Ben.

– Mit kérsz tőlem cserébe?

– Ügetőnek fel kell épülnie a sebeiből. El kell, hogy ismerjék, mint bajnokot, hogy

helyet kapjon a főnökök tanácsában. Hatalmi pozícióra lesz szükségünk, Talamandas.
– Nem térhetek vissza a törzshöz, varázsló. Úgyis megint elzavarnának.
– Sugározhatod az erődet egy halandó testén keresztül?
A bábu lassan bólintott.
– Van egy denul gyógyítónk, ám hozzám hasonlóan neki is problémái vannak az Ürege megnyitásával... tudod, a Pannioni Domínium mérge miatt.
– Ahhoz, hogy felruházhassuk az erőnkkel – mondta Talamandas –, el kell őt vezetni ebbe az Üregbe, erre a helyre.
– Nos – mondta Fürge Ben –, akkor miért nem találjuk ki, hogy ezt miként lehetne megvalósítani?
Talamandas lassan megfordult, és a rokonszellemekre nézett. Néhány pillanattal később visszafordult a varázslóhoz.
– Rendben.

*

Vaddisznó ugrott ki Sodrott elé, amikor a Fekete Moranth utasával együtt landolni akart. A quorl ijedtében oldalra rebbent, majd gyorsan a földre huppant a kör szélén. Az összegyűlt harcosok nevettek, szitkozódtak, de ennél messzebbre egyikük sem merészkedett.
Paran vetett még egy pillantást a szakaszra, amelynek tagjai őrt álltak Ügető és Mulcs felett, majd odaügetett, ahol Sodrott és a hólyagos bőrű Kalapács éppen leszálltak a quorlról, számtalan kihívó, fegyverrázó harcos gyűrűjében.
– Engedjétek őket, a fenébe is! – üvöltötte a kapitány, s közben félrelökött maga elől egy senan törzsi harcost. A fickó felmordult és kihúzta magát, majd kivillantotta hegyesre reszelt fogait: ki akarta hívni a kapitányt. Paran ügyet sem vetett rá, s öt további, hasonlóan nehezen megtett lépés után már oda is ért Sodrotthoz és Kalapácshoz.
A gyógyító szeme elkerekedett a félelemtől.
– Kapitány...
– Igen, meglehetősen forró itt a hangulat. Gyere velem. Sodrott, szerintem neked mihamarabb el kellene húznod innen...
– Igaz. Visszatérek Hangyás őrmesterhez és a szakaszához. Mi történt?
– Ügető megnyerte a párbajt, de a háborút lehet, hogy elveszíti. Indulj, mielőtt darabokra szednének.
– Igen, kapitány.
Paran megragadta a gyógyító karját, és elindult vele a tömegen át.
– Ügetőnek szüksége van rád – mondta menet közben. – Csúnya a sebe. A légcsöve szétment...
– Akkor hogy a fenébe lehetséges, hogy még mindig életben van?
– Mulcs nyitott egy rést a tüdeje felett, azon át kap levegőt.
Kalapács elkomorodott, majd bólintott.
– Okos. De kapitány, lehet, hogy nem sok hasznomat látod, és Ügetőnek sem

segíthetek...

Paran erre felkapta a fejét.

– Pedig muszáj lesz. Ha ő meghal, nekünk annyi.

– Az Üregem...

– Nem érdekelnek a kifogások, csak gyógyítsd meg, érted?

– Értem, uram, de tudnod kell, hogy ebbe valószínűleg belehalok.

– Fener patájára!

– Értem én, jó üzlet ez, uram. Ne aggódj, meggyógyítom Ügetőt. Mind kikeveredhettek innen, és nem számít, ennek mi lesz az ára.

Paran megtorpant. Lehunyta a szemét, és próbálta leküzdeni a gyomrát támadó, égető fájdalmat. Összeszorította a fogát, úgy szólt Kalapácshoz.

– Ahogy mondod, Kalapács.

– Céltalan már integet.

– Akkor menj csak, gyógyító.

– Igen, uram.

Kalapács kiszabadította a karját, és a szakasz felé indult. Paran kinyitotta a szemét. *Istenem, hihetetlen! Ez az ember meg sem inog. Nyugodtan szembenéz a sorssal. Kik – vagy mik – ezek a katonák?*

Kalapács félrelökte Mulcsot, letérdelt Ügető mellé, a harcos kemény tekintetébe nézett, és kinyújtotta a kezét.

– Kalapács! – szisszent fel Mulcs. – Az Üreged...

– Pofa be! – felelte Kalapács, miközben lehunyta a szemét, és ujját a betört, szétroncsolt torokra nyomta.

Megnyitotta az Üregét, és a lelke felsikoltott, amikor a dühöngő erő a testébe szállt. Érezte, hogy a húsa dagad, szétnyílik, hallotta, hogy a vére túlcsordul, és azt is, hogy Mulcs iszonyodva felsikolt. Aztán a fizikai valóság eltűnt, s ő elmerült a fájdalom háborgó tengerében.

Keresd az ösvényt, a fenébe is! A gyógyulás útját, a rend erét – istenem! Maradj józan, gyógyító! Tarts ki...

De érezte, hogy józan esze eltűnik, szétmorzsolódik. Lelki szeme előtt darabokra szakadt az én-tudata, és nem tehetett ellene semmit. Saját lelki erejébe, egészségébe kellett kapaszkodnia, ebből merített Ügető szétroncsolt torkának gyógyításához... de ez az erő hamar megfogyatkozott.

Kezek ragadták meg, és kezdték el rángatni – új támadás indult ellene. Szelleme küszködött, próbált szabadulni. Minden oldalról sikolyok ölelték körül, mintha számtalan lelket gyilkolnának körülötte halomra. Kezek váltották egymást a végtagjain, ha valamelyik eltűnt, rögtön másik jött a helyére. Rángatták jobbra-balra, s szelleme fejet hajtott a nyúlkáló, taszigáló kezek vad eltökéltsége előtt.

Hirtelen minden lenyugodott. Kalapács azon kapta magát, hogy a földön térdel egy pocsolyában, és csend van körülötte. Aztán mormogás támadt. Felemelte a fejét.

– *Meríts belőlünk erőt!* – susogta körülötte vagy ezer hang egyszerre. – *Vidd az erőnket! Térj vissza a helyedre, és használd mindazt, amit adunk neked. De siess – az*

ösvény, amelyet törünk neked, sokba kerül, nagyon sokba.

Kalapács megnyílt a körülötte örvénylő erő felé. Nem volt más választása, nem állhatott ellen az erő akaratának. Végtagjai, teste mintha nedves agyagból lettek volna, s mintha éppen frissen gyúrták volna újra őket. A csontoktól kifelé haladva, tépázott lelke mintha újjáépült volna.

Előrelendült, megperdült és sétálni kezdett. Talpa alatt hepehupás, süppedős volt a talaj. Nem nézett le, csak ment előre. A Denul Üreg teljesen körbevette, minden kegyetlenségével, gyilkos kedvével, ám őt megvédték. A méreg, mivel nem érhette el a gyógyító lelkét, üvöltött dühében.

Kalapács ismét érezte az ujjait, amelyeket továbbra is barátja törött nyakához szorított, ám a lelke még mindig sétált. Lépésről lépésre, rendíthetetlenül nyomult előre. *Ez a testembe vezető út. Ki tette ezt értem? És miért?*

Az Üreg lassan elhomályosult körülötte. Már majdnem hazaért. Kalapács lenézett, és pontosan azt látta, amit várt. Holttestekből állt az a göröngyös szőnyeg, amin járt – hullákkal volt kikövezve az út, amelyen át biztonsággal átjuthatott a mérgezett Üregen. Sokba került... nagyon sokba.

A gyógyító szeme felpattant. Ujja alatt horzsolást érzett a harcos bőrén, de semmi többet. Kipislogta szeméből az izzadságot, és Ügető szemébe nézett.

Úgy látszik, két ösvény volt. Egy nekem, és egy neked, barátom.

A barghaszt lagymatagon felemelte a jobb kezét. Kalapács vasmarokkal szorította meg a felé nyújtott kezet.

– Visszajöttél – suttogta –, te cápafogú fenegyerek!

– Ki volt? – nyögte Ügető, s az erőfeszítéstől megfeszült szeme körül a bőr. – Ki fizette meg az árat?

Kalapács megrázta a fejét.

– Nem tudom. Nem én voltam.

A barghaszt tekintete a gyógyító karjára villant, melyen a bőr szétnyílt, s a sebből szivárgott a vér. Kalapács ismét megrázta a fejét.

– Nem én voltam.

Paran képtelen volt megmozdulni, nem tudta magát rávenni, hogy közelebb lépjen oda, ahol a katonák csoportosultak, Ügető feküdt, Kalapács pedig térdelt. *Az istenek bocsássák meg, én megparancsoltam annak a gyógyítónak, hogy ölje meg magát. Ha ez a parancsnoki poszt valódi arca, akkor ez halálos vigyor. Nekem ugyan nem kell! Nem, Paran, nem tudod jobban megacélozni magad ehhez a világhoz, ezekhez a döntésekhez. Ki vagy te, hogy életek felől dönthetsz? Hogy mérlegelheted az emberek értékét, élethez való jogát? Nem, ez kész rémálom! Elegem van belőle.*

Mulcs lépett a látómezejébe, s odatántorodott hozzá. A férfi arca fehér volt, szeme tágra nyílt. Majdnem hasra esett.

Nem, ne is mondj inkább semmit! Menj a fenébe!

– Halljuk, gyógyító...

– Minden... minden rendben, kapitány. Ügető túl fogja élni...

– És Kalapács?

– Kisebb sérüléseket szenvedett, majd én ellátom a sebeit. Életben maradt – ne kérdezd, hogyan.
– Most hagyj magamra, Mulcs!
– Uram?
– Menj innen! Menj vissza Kalapács mellé! Tűnj a szemem elől!
Paran hátat fordított a férfinak, s csak hallotta, ahogy az elsietett. A kapitány lehunyta a szemét, és már várta, hogy a gyomrát kínzó görcs ismét megrohamozza, hogy ismét elöntse őt a lángoló fájdalom. De most minden csendes, békés volt. Megtörölte a szemét, nagy levegőt vett. *Senki sem hal meg. Mind kijutunk innen, jobb lesz, ha ezt meg is mondom Humbrall Taurnak. Ügető nyert... a többit meg a Csuklyás vigye el!*
Tizenöt lépésre onnan, Mulcs és Céltalan csak guggoltak és figyelték, ahogy a kapitányuk lassan kihúzza magát, megigazítja a derékszíját, és határozott léptekkel elindul Humbrall Taur sátra felé.
– Igen kemény legény – motyogta a gyógyító.
– Hideg, akár a jaghuta tél – felelte Céltalan fintorogva. – Kalapács úgy nézett ki, mintha meghalt volna.
– Egy ideig elég közel járt a Csuklyás Kapujához, ez biztos.
A két férfi ezután hallgatott, aztán Mulcs oldalra hajolt, és a földre köpött.
– Lehet, hogy a kapitánynak a végén mégis sikerül...
– Igen – felelte Céltalan. – Lehet.
– Hé! – kiáltotta egy katona a közelükben. – Nézzetek a gerinc felé! Az ott nem Terelő? Meg Inda. Hoznak valakit!
– Biztos Fürge Ben az – mondta Mulcs, miközben felkelt. – Túl sokáig játszadozott az Üregével. Idióta.
– A mágusok mind azok – vihogta Céltalan. – Ugyan kinek van rájuk szüksége?
– Ez a véleményed? És mi a helyzet a gyógyítókkal, tizedes?
A férfi amúgy is hosszúkás arca megnyúlt, álla leesett.
– Uh, a gyógyítók hasznosak, Mulcs. Nagyon hasznosak. Én a varázslókra meg ilyenekre értettem...
– Hagyjuk, mielőtt még nagyobb ostobaságot mondanál, Céltalan. Nos, most itt vagyunk mind. Vajon mit tesz velünk ez a sok Fehérarcú?
– Ügető győzött!
– És?
A tizedesnek ismét leesett az álla.

Humbrall Taur bőrsátrában sűrű füst gomolygott. A nagydarab törzsvezető egyedül álldogált, háttal a kerek tűzhelynek, s a tűzzel a háttérben csupán a sziluettje látszott.
– Mit akarsz nekem mondani? – morogta, miután Paran mögött lezárult a sátorlap.
– Ügető életben marad. Továbbra is igényt tart a vezetői posztra.
– De nincs törzse...
– Van törzse, Hadvezér. Harmincnyolc Hídégető. Ezt a harcmodor megválasztásával tudatta veled.

– Tudom én is, hogy mit mutatott.
– De ki értette?
– Én, és csakis ez számít.
Ezután egy ideig csend volt. Paran körbenézett a sátorban, és a szétszórt holmikat vizslatta, hátha azokból többet is megtudhat a hatalmas harcos természetéről, gondolkodásáról. A padlót bhederinbőrök borították. Az egyik oldalhoz tucatnyi lándzsát támasztottak, amelyek közül egy törött volt. A hátsó fal előtt hatalmas, egyetlen farönkből kifaragott láda állt, melybe akár három hulla is befért volna, szépen kiterítve. A fedele hátra volt tolva, s alsó felén látszott a hatalmas, meglehetősen bonyolult zárszerkezet is. A ládával párhuzamosan egy rakás takaró hevert rendetlen összevisszaságban – nyilván ez lehetett a Hadvezér fekhelye. A sátor falára minden oldalon érméket varrtak, a tetőről pedig még több, a sokéves füsttől fekete érme lógott lefelé.
– A parancsnoki posztodnak lőttek, kapitány.
Paran pislogott, majd a törzsfőnök szemébe nézett.
– Ez számomra megkönnyebbülés – felelte.
– Sose ismerd el, hogy nem akarsz uralkodni, malaza. Saját félelmeid elhomályosítják majd az ítélőképességed, ha az utódod döntéseit figyeled. Félelmed elvakít majd, s nem látod meg benne sem a bölcsességet, sem az ostobaságot. Ügető még sosem volt vezető pozícióban; láttam a szemében, amikor kilépett a sorból. Mostantól figyelned kell rá. Tiszta fejjel – a férfi megfordult, és a ládához sétált. – Van mézborom. Igyál velem!
Istenkém, a gyomrom...
– Köszönöm, Hadvezér.
Humbrall Taur elővett a ládából egy agyagüveget és két fapoharat. Kinyitotta az üveget, beleszagolt, majd töltött.
– Várunk még egy napot – mondta. – Aztán szólni fogok a törzsekhez. Ügetőnek is módja lesz szólni hozzájuk, hiszen kivívta magának a klánvezetői címet. De előre leszögezek valamit, kapitány – Paran kezébe nyomott egy poharat. – Nem megyünk Capustanba. Nem tartozunk semmivel azoknak az embereknek. Minden évben egyre több fiatalt veszítünk el miattuk, az életstílusuk miatt. A kereskedőik nem hoznak közénk semmi értéket, csak ígérgetnek meg ácsingóznak; ha tehetnék, még a ruhát is lehúznák népünk tagjairól.
Paran belekortyolt az erős mézborba, s érezte, hogy az ital szinte égeti a torkát.
– Nem Capustan a ti valódi ellenségetek, Hadvezér.
– A Pannioni Domínium háborút indít majd ellenünk. Tisztában vagyok ezzel, kapitány. Beveszik Capustant, aztán majd arra használják, hogy itt állomásoztathassák a seregeiket a határon. Nemsokára megindulnak majd ellenünk.
– Ha tudod mindezt, akkor miért nem...
– Huszonhét törzsünk van, Paran kapitány. – Humbrall Taur megitta a borát, majd megtörölte a száját. – Csak nyolc törzsi vezető állna mellém. Ez nem elég, valamennyire szükség lenne. Mondd csak, az új vezető jól bánik a szavakkal?
Paran elfintorodott.

– Nem tudom. Alig használ szavakat. Persze, egészen eddig nem is volt rá szüksége. Azt hiszem, holnap majd kiderül minden.

– A Hídégetőid még mindig veszélyben vannak.

A kapitány megdermedt, tekintetét a poharában lötyögő sűrű mézborra szegezte.

– Miért? – kérdezte percnyi hallgatás után.

– Barahnok, gilkek, ahkraták – ezek a klánok szövetségre léptek ellenetek. Most is hamis történeteket terjesztenek. Azt állítják, hogy a gyógyítóitok valójában halottidézők. Ügetőt nem gyógyítják, hanem egy rituáléval feltámasztják a halottak közül. A Fehérarcúak nem szeretik a malazákat. Szövetségben álltok a moranthokkal. Meghódítottátok már északot, ki tudja, mikor fordultok felénk, éhes villanással a szemetekben? Ti vagytok a pusztai medve az oldalunkon, s arra biztattok bennünket, támadjuk meg a déli tigrist. A vadász mindig kiismerheti a tigris gondolkodását, de a medvéét soha.

– Tehát a sorsunk még mindig bizonytalan – mondta Paran.

– Holnap eldől minden – felelte Humbrall Taur.

A kapitány kiitta pohara tartalmát, és az edényt a láda szélére tette. Gyomrában mintha apró robbanások zajlottak volna le. Az erős mézbor elzsibbasztotta ugyan a nyelvét, de azért érezte a vér ízét a szájában.

– Meg kell néznem a katonáimat – mondta.

– Adj nekik kimenőt erre az éjszakára.

Paran bólintott, majd kivonult a sátorból. Tíz lépésre már várta őt Csákány és Rebbencs. A kapitány komoran nézte a két nőt, akik azonnal odarohantak hozzá.

– Ha jól sejtem, újabb remek hírek következnek – motyogta.

– Kapitány.

– Igen, tizedes?

Csákány pislogott.

– Nos, izé, sikerült. Gondoltam, illene jelentenem...

– Hol van Hangyás?

– Nem érzi jól magát, uram.

– Beevett valamit?

Rebbencs elvigyorodott.

– Ez nem rossz. Beevett valamit.

– Kapitány – vágott közbe sietősen Csákány, fenyegető pillantást küldve Rebbencs felé. – Egy időre elvesztettük Fürge Bent, aztán visszakaptuk, csakhogy nem ébredt fel. Inda azt mondja, valamiféle sokk érhette. Beszippantotta őt egy barghaszt Üreg.

Paran erre már felkapta a fejét.

– Hogy micsoda? Azonnal kísérj oda hozzá! Rebbencs, te menj Kalapácsért, méghozzá futólépésben, aztán siessetek utánunk! Csákány? Miért állsz még mindig ott? Vezess!

– Igen, uram.

A Hetedik osztag már ledobta a holmiját a Hídégetők táborhelyén. Terelő és Sunyi éppen a sátrakat bontogatták, Hangyás pedig sápadtan, reszketegen figyelte őket. Inda Fürge Ben mellett ült, s elgondolkodva vakargatta a mellkasát a szakadt hajing résein

keresztül. Közben az ájult mágust bámulta. Sodrott, a Fekete Moranth is a közelben álldogált. A többi osztag tagjai tisztes távolságot tartva figyelték az újonnan érkezetteket, de egy lépést sem mertek tenni feléjük. Paran a tizedessel együtt Inda és Fürge Ben mellé lépett. A kapitány a többi katonára pillantott.

– Mi van velük? – tűnődött hangosan.

– Látod Sunyi dagadt arcát? – kérdezte tőle Csákány. – Terelőre rájött a bolondóra. Mind úgy tippelünk, nagyon megtetszett neki szegény utász.

– S úgy mutatta ki gyengéd érzelmeit, hogy majdnem agyonverte?

– Elég durva szegény.

A kapitány felsóhajtott, és arrébb tolta Indát, majd a mágus mellé térdelt.

– Mondd el, mi történt, Inda! Csákány azt mondja, egy barghaszt Üregbe került.

– Igen, uram. Persze én is csak találgathatok. Éppen átkeltünk egy halomsíron...

– Ah, hát ennyi eszetek van? – csattant fel a kapitány.

A mágus megroggyant a dühös pillantás miatt.

– Igen, nos, nem is ez volt az első, amin út közben átkeltünk, de az összes többi elég békés volt. Szóval, a szellemek felnyúltak, és magukkal rántották Fürge Bent, ő pedig eltűnt a szemünk elől. Vártunk egy darabig. Aztán az Üreg visszaköpte, ilyen állapotban. Kapitány, az Üregek megromlottak. Nagyon. Fürge azt mondta, hogy a pannioniak okozzák, de nem is igazán ők, hanem az erő, ami a Pannioni Látó mögött áll. Azt mondta, mind nagy bajban vagyunk.

Léptek közeledtek feléjük. Paran megfordult, és Kalapácsot meg Rebbencset pillantotta meg. Mögöttük ott lépkedett Ügető is. A többi osztag tagjai közül páran ujjongással köszöntötték, majd pisszegés hallatszott. Ügető kimutatta a fogait, és hirtelen irányt váltott. Egy alak úgy ugrott el előle, akár a nyúl. A barghaszt szélesen elvigyorodott.

– Gyere csak, Ügető – mondta Paran. – Beszélnünk kell.

A nagydarab harcos vállat vont, aztán a kapitányhoz lépett.

Kalapács Paran vállára támaszkodott, úgy ereszkedett le Fürge Ben mellé.

– Bocs, kapitány – nyögte. – Nem vagyok túl jól.

– Nem kérem többé, hogy használd az Üreged, gyógyító – mondta Paran. – De ébren lenne szükség Fürge Benre. Van tipped?

Kalapács a varázslóra sandított.

– Uram, én nem azt mondtam, hogy gyenge vagyok, hanem azt, hogy nem vagyok túl jól. Segítséget kaptam Ügető gyógyításához. Azt hiszem, szellemek voltak. Talán barghasztok. Összeraktak, valahogyan, és a Csuklyás tudja, szükségem is volt rá. De most olyan, mintha valaki másnak a lába, keze lenne rajtam – kinyújtotta a kezét, és megérintette Fürge Ben homlokát. – Már visszafelé igyekszik. A védelmező varázslat tartja csak álomban.

– Fel tudnád kicsit gyorsítani a visszatérést?

– Hogyne – a gyógyító pofon vágta a varázslót. Fürge Ben szeme felpattant.

– Aúú! Kösz, Kalapács, ez kedves volt tőled.

– Ne nyafogj, Fürge Ben! A kapitánynak beszéde van veled.

A varázsló sötét tekintete a kapitányra siklott, majd Paran válla fölött Ügetőre.

Fürge Ben elvigyorodott.
– Mind tartoztok nekem.
– Ne is törődj vele – mondta Kalapács Parannak. – Ez a fickó mindig ezt hajtogatja. Istenem, micsoda egója van. Ha Pálinkás itt lenne, fejbe csapna érte, varázsló, és erős késztetést érzek, hogy én tegyem meg helyette.
– Még gondolatban se merészeld – Fürge Ben lassan felült. – Mi a helyzet errefelé?
– A fejünk még mindig a nyaktiló alatt pihen – mondta Paran halkan. – Nincs errefelé túl sok barátunk, az ellenségeink viszont egyre bátrabbak. Humbrall Taur vezetői pozíciója igen ingatag, és ezt ő maga is tudja. Az sem segített sokat a helyzeten, hogy Ügető megölte a kedvenc fiát. Ennek ellenére, a harci vezető legalább a mi oldalunkon áll. Többé-kevésbé. Capustan egy köpetnyit sem érdekli, de a Pannioni Domínium fenyegetésével tisztában van.
– Nem foglalkozik Capustannal? – Fürge Ben elmosolyodott. – Ezen könnyen változtathatok. Kalapács, társaságot kaptál a testedbe?
A gyógyító értetlenül pislogott.
– He?
– Furán érzed magad, ugye?
– Nos...
– Ezt mondta – vágott közbe Paran. – Te mit tudsz erről?
– Mindössze mindent. Kapitány, beszélnünk kell Humbrall Taurral. Mi hárman – nem is, inkább négyen –, te is jössz, Ügető. A Csuklyásra, vigyük Sodrottat is! Jóval többet tud, mint amit elmondott, és lehet, hogy a sisak miatt nem látom a képeden a vigyort, moranth, de attól még tudom, hogy ott van! Inda, ez a hajing bűzlik. Menj arrébb, mielőtt elhányom magam.
– Némi hálát vártam volna, amiért védtem az irhádat – morogta Inda, de azért engedelmesen elhátrált.
Paran felegyenesedett, és Humbrall Taur sátra felé pillantott.
– Remek, tehát kezdjük elölről.

Közeledett a naplemente, s a völgy lassan árnyékba borult. A barghasztok továbbra is nagy lendülettel vetették bele magukat a vad táncba meg a párbajozásba. Csákány Humbrall Taur sátrától alig harminc méterre ült, megoldott páncélzatban.
– Még mindig itt vannak a nyavalyások. Hagyják, hogy itt üljünk, és ne tegyünk semmit, csak nézzük, ahogy ezek a barbárok leöldösik egymást. Nem hiszem, hogy azt kellene hinnünk, hogy vége van, Rebbencs.
A mellette ülő sötét szemű nő elkomorodott.
– Előkerítsem Hangyást?
– Minek? Hallod ezt a szuszogást? Az őrmesterünk az, éppen egy barahn lánykával hancúrozik. Egy-két percen belül visszajön, elégedett képpel.
– A lány pedig ott lesz mögötte egy lépéssel...
– Zavarodott arccal...
– „Ennyi volt?”
– Pislogott, és így lemaradt a lényegről.

Halkan, gonoszkodva felnevettek. Aztán Csákány ismét elkomorodott.

– Lehet, hogy holnap mind meghalunk, függetlenül attól, amit Fürge Ben mond Taurnak. A kapitány azért még képes gondolkodni, ezért kimenőt adott nekünk ma éjszakára.

– „A Csuklyás hajnalban érkezik...”

– Igen.

– Ügető abban a viadalban megtette, ami tőle telt – állapította meg Rebbencs. – Ilyen egyszerű kellett volna, hogy legyen az egész.

– Hát, én bizony jobban örültem volna, ha Terelő áll ki helyette. Nem lett volna semmi gond, ebben biztos lehetsz. A lány gyorsan elintézte volna azt a barbárt. Azt hallottam, hogy a mi kis tetovált harcosunk csak állt és hagyta, hogy az ellen odalépjen hozzá. Terelő a helyében előrelépett volna, lecsapta volna a tollas dárdát, a fejjel együtt...

– Nem is volt semmiféle tollas dárda, csak kés.

– Mindegy. A lényeg az, hogy Ügetőben nincs meg az a gonoszság, ami Terelőben nagyon is dolgozik.

– Senkiben sincs meg, és csak most jöttem rá, hogy nem tért vissza azóta, hogy a bokrok közé vonszolta azt a gilk harcost.

– Kompenzál, amiért Sunyi elfutott és elbújt előle. Szegény kölyök... már úgy értem, a gilk. Mostanra biztosan meg is halt.

– Reméljük, hogy a lány ezt azért észreveszi.

A két nő ezután elhallgatott. A tűznél a párbajok egyre gyorsabban zajlottak le, és egyre több nézőt vonzottak. Csákány felnyögött, amikor látta, hogy újabb barghaszt harcos zuhan a földre, ellenfele késével a torkában. *Ha ez így megy tovább, holnap újabb halomsírt kell majd építeniük. Persze lehet, hogy ez amúgy is benne van a holnapi programban – halomsír építése a Hídégetőknek.* Csákány körülnézett s a magányosan lézengő Hídégetőket kereste a helybéliek között. A fegyelem összeomlott. A reménysugár, ami azután csillant föl újra, hogy Ügető életben maradt, hamar kihunyt, amikor kiderült, hogy a barghasztok így is leöldöshetik őket – pusztán gyűlöletből.

– A levegő olyan... furcsa – jegyezte meg Rebbencs.

Igen... mintha maga az éj gyulladt volna meg... mintha egy láthatatlan tűzvihar szívében vergődnénk. Csákány karján a pántok melegek voltak, és egyre jobban átforrósodtak. *Ideje volna megint belemerülni abba a hideg vizes hordóba – rövid ideig tart csak a megkönnyebbülés, de a semminél ez is több.*

– Emlékszel még arra az éjszakára, Feketekutyában? – folytatta Rebbencs, fojtott hangon. – A visszavonulás...

Rhivi Égőföldre tévedtünk... gonosz szellemek emelkedtek fel közénk a hamuból...

– Igen, Rebbencs, jól emlékszem. – *És ha az a csapat Fekete Moranth nem vesz észre, és nem menekít ki bennünket...*

– Ugyanazt érzem, Csákány. Itt szellemek szabadultak el.

– Nem a legerősebbek, itt most ősök gyülekeznek. Ha a legerősebbek is itt lennének, a hajunk is égnek állna.

– Igaz. De akkor hol lehetnek ők? Hol lehetnek a legfurmányosabb barghaszt szellemek?

– Nyilvánvalóan valahol máshol. Ha Oponn ránk mosolyog, holnap sem bukkannak fel.

– Az lenne a logikus, ha eljönnének. Az ember azt gondolná, egy ilyen látványosságot nem hagyhatnak ki.

– A változatosság kedvéért, próbálj most inkább valami kellemesre gondolni, Rebbencs. A Csuklyás szakállára!

– Csak gondolkodtam – felelte a lány a vállát vonogatva. – Na jó – folytatta, s felállt –, azt hiszem, most sétálok egy kicsit. Hátha összejön valami nekem is.

– Értesz barghasztul?

– Nem, de néha a legfontosabb kommunikáció nem is szavakkal zajlik.

– Te is pont olyan vagy, mint a többiek, Rebbencs. Valószínűleg ez az utolsó éjjelünk az élők sorában, te meg lelépsz.

– Hisz pont ez a kimenő lényege, nem?

Csákány csak nézte, ahogy a barátja eltűnik az árnyak között. *Átkozott nőszemély... itt hagyott egyedül, és még szerencsétlenebbül érzem magam, mint eddig. Honnan tudhatnám, hogy merre vannak a komoly barghaszt szellemek? Lehet, hogy itt várnak valamelyik domb mögött. Készen állnak arra, hogy reggel kiugorjanak a rejtekhelyükről, és hülyére ijesszenek mindenkit. És honnan tudhatnám, miként határoz holnap a barghaszt Hadvezér? Vállon vereget minket, vagy elvágja a torkunkat?*

Inda keresztülnyomakodott a tömegen, és Csákány felé indult. Az égett haj szaga úgy lengte körül, akár egy második ruha, az arca pedig komor volt. Leguggolt Csákány elé.

– Nem megy túl jól, tizedes.

– Fő a változatosság – csattant fel Csákány. – Mi a baj már megint?

– A katonáink fele már részeg, a másik fele pedig jó úton halad a részegség felé. Azt, hogy Paran meg a vezérkara eltűnt a sátorban, és azóta sem jött elő, senki sem tekintette jó jelnek. Reggel az ujjunkat sem leszünk képesek megmozdítani.

Csákány Taur sátra felé pillantott. Az árnyalakok odabent már jó ideje meg sem mozdultak. A nő bólintott.

– Oké, Inda. Hagyd a csudába az aggodalmaskodást! Menj és mulass!

A férfi bambán nézett rá.

– Mulatni?

– Igen, emlékszel még, mit jelent? Ellazulás, élvezetek, kellemes közérzet. Menj csak, a lány már vár rád valahol a tömegben. A dologban az a jó, hogy kilenc hónap múlva biztos nem leszel a környéken. Persze lehet, hogy kicsivel több esélyed lenne, ha levetnéd azt a hajinget – csak erre az éjszakára.

– Ezt nem tehetem! Mit gondolna a mama?

Csákány a férfi rémült arcát nézte.

– Inda – mondta lassan –, az anyád halott. Nincs itt, és nem figyeli, hogy mit teszel. Rosszalkodhatsz is, Inda. Komolyan mondom.

A mágus behúzta a nyakát, mintha egy láthatatlan kéz meglegyintette volna, és Csákány egy pillanatra még mintha a kéz lenyomatát is látta volna a kopasz fejbőrön. A férfi aztán elosont, motyogva, a fejét rázva.

Istenem... lehet, hogy minden ősünk itt van a közelben! Csákány körbenézett. *Ha a közelembe jössz, papa, elvágom a torkod – pont úgy, mint az első alkalommal...*

Paran véreres szemmel lépett ki a sátor bejáratán. Az égbolt szürke volt, halovány fény ragyogta be. A völgyben mozdulatlan felhőként ült a köd és a faszén füstje. A kapitány nem látott más mozgást, csak egy csapat kutyát az egyik gerincen.

És mégis itt vannak, éberen. Mindannyian. Az igazi csata véget ért, és itt, előttem – szinte látom is őket – állnak a barghasztok sötét, Ősi Istenei, s évezredek óta először nézik a halandó hajnalt...

Valaki odalépett mellé. Paran oldalra pillantott.

– Nos?

– A barghasztok Ősi Istenei elhagyták Kalapácsot – mondta Fürge Ben. – A gyógyító most alszik. Érzed őket, kapitány? A szellemeket? Minden korlát megsemmisült, és a Régi Lelkek csatlakoztak a fiatal szellemtestvéreikhez. Az elfeledett Üreg már nem elfeledett többé.

– Ez mind nagyon szép – motyogta Paran. – De még mindig maradt egy város, amelyet fel kellene szabadítanunk. Mi lesz, ha Taur fellendíti a lobogót, és a riválisai ellenállnak neki?

– Nem tesznek ilyet. Nem tehetik meg. A Fehérarcúak valamennyi sámánja érzi a változást, a szellemek ébredését. Érzik az erőt, és tudják, miből fakad. Ráadásul a szellemek a tudtukra fogják adni, hogy a mestereik – a barghasztok valódi istenei – Capustanban vannak, csapdában. Az Alapító Szellemek felébredtek. Ideje kiszabadítani őket.

A kapitány egy ideig csak nézte az oldalán álló varázslót.

– Te tudtad, hogy a barghasztok és a moranthok rokonságban állnak egymással? – kérdezte egy idő után.

– Igen, sejtettem. Taurnak ez nem nagyon tetszik, a törzsek felháborodnak majd, de ha maguk a szellemek befogadták Sodrottat és a népét...

Paran felsóhajtott. *Aludnom kellene. De nem megy.*

– Jobb lesz, ha összeszedem a Hídégetőket.

– Ügető új törzsét – mondta Fürge Ben, vigyorogva.

– Ha így van, miért hallatszik idáig a horkolása?

– Még nem szokta meg a felelősséget, kapitány. Neked kell erre megtanítanod.

Ugyan mire? Hogy miként lehet a felelősség terhével élni? Ez az, amihez én magam sem tudok hozzászokni. Elég Pálinkás arcára nézni, és rögtön tudja az ember, hogy ez senkinek sem megy – legalábbis, akinek van szíve, annak nem megy. Csak egy dolgot tanulhatunk meg: azt, hogy miként palástolhatjuk az érzelmeinket, a gondolatainkat, hogy miként áshatjuk el jó mélyre a lelkünkben az emberségünket. Ezt pedig nem lehet megtanítani – csak ellesni másoktól.

Tizenkettedik fejezet

Ott várt a lány a Hegy Szívében,
békéről álmodott, s oly mélyen
meggörnyedt a kíntól, hogy amikor rátalált,
a férfi abbahagyta a keresést,
s magára vette az ő minden sebét,
mert a hatalom ölelése olyan szeretet,
mely megsebez.

A Látó Ébredése
Sasfészeki Scintalla (1129-1164)

A lenyugvó nap fényében a sziklapárkány – a tóval a háttérben – olyan színű volt, akár a vízzel hígított vér. Keselyűk repkedtek körülötte a levegőben, kétszer annyian, mint az Óriás Varjak, s galléros nyakukat az erőd tövében állomásozó, tábortüzek körül heverő emberek felé nyújtogatták.

A félszemű teneszkovi, aki valaha felderítő volt Félkarú seregében, feszült figyelemmel követte a keselyűk kanyargását, mintha isteni üzeneteket olvasna ki a madarak röptéből, a sötétedő égbolt vásznán. Mindazok, akik látásból ismerték, egyetértettek abban, hogy ő valóban megtért. A Pannioni Domínium hatalmassága az első napon Sasfészekben elnémította – és azóta már három hét eltelt. A kezdetektől fogva ott lobogott szemében az éhség vad tüze – az ősi láng, mely sötétben lopakodó farkasokról suttogott egyre hangosabban. Az a hír járta, hogy maga Anaszter, a Holt Mag Gyermekei között az Első is felfigyelt a férfira – a hosszú menetelés során közelebb is rendelte őt magához. Végül aztán a félszemű teneszkovi kapott lovat is, így Anaszter hadnagyai között lovagolhatott, az emberi áradat elején.

Persze, Anaszter tisztikarában kegyetlenül gyorsan cserélődtek az arcok. A formátlan, éhező sereg most a Pannioni Látó lábánál várakozott. Tudták, hogy hajnalban a Látó megjelenik majd a Szirt középső tornyának teraszán, és felemelt kézzel megáldja alattvalóit. Az ezután következő vad üvöltés egy egyszerű embert ledöntene a lábáról, de a Látó, az idős Látó, nem volt egyszerű ember. Ő volt Pannion megtestesülése: az istené, az egyetlen istené.

Anaszter és az őt követő teneszkovi sereg észak, a folyó és Capustan felé vonulva,

már magával vihette a Látó hatalmát. Az ellenséget, mely felsorakozott ellenük, meg kellett erőszakolni, emészteni, el kellett tüntetni a föld színéről. A százezrekben nem volt efelől semmi kétség. Csak bizonyosság – borotvaéles, erős vaskard a végtelen, csillapíthatatlan éhség markában.

A félszemű férfi továbbra is a keselyűket figyelte. Páran azt suttogták, hogy a Látóval kommunikál, és nem is a keselyűk röptét nézi, hanem magát a Szirtet, az Erődöt.

A parasztok majdnem rá is hibáztak az igazságra. Ifjabb Tok valóban a fölébük magasodó erődöt figyelte, amely valaha kolostor volt, de ez már alig látszott a katonai jellegű hozzáépítések – őrtornyok, ostromfalak, mellvédek, meredek falú sáncok – formátlansága mögött. Az építkezés még nem ért véget, a kőművesek és mérnökök az est beálltával sem hagyták abba a munkát. Úgy tűnt, egész éjjel dolgozni akarnak, fáklyák és lámpák lobogó fényénél.

Ah, igyekezzetek is befejezni a fejlesztés utolsó hullámát. Bizony, érzel valamit, öregember. Új érzelem ez, eddig nem ismerted – mi, többiek viszont annál inkább. Úgy hívják: félelem. A hét K'ell Vadász, akiket tegnap küldtél ki, akik felleltek bennünket az úton... nem jöhetnek már vissza. S a mágikus tűz, amelyet éjjelente a déli horizonton látsz... egyre csak közeledik. Megállíthatatlanul. Az oka egyszerű: magadra haragítottad Irigy Hölgyet. Nem túl vonzó, amikor haragos. Ellátogattál a mészárlás helyszínére, Sasfészekbe? Kiküldted kedvenc urdomenjeidet, hogy részletes jelentést hozzanak? Remegni kezdett a lábad a hírek hallatán? Kellett volna. A farkas is, a kutya is hatalmas, néma, és úgy hatolnak át az embertömegen, mint a forró kés a vajon. Ott a T'lan Imass is, akinek kardja villámgyorsan suhog a levegőben, s egy szemvillanás alatt halomra öli kedves elitjeidet. És a szegulák, óh, a szegulák... A háromfős büntető hadsereg, mely dölyfösségedet jött letörni...

Tok gyomrában már tompult a fájdalom; az éhség kötötte csomó megkeményedett, összeszáradt, s már szinte érzéketlen szükségletgóccá változott – úgy érezte, őbenne már maga az éhség is éhezik. Feszes bőre alatt tisztán látszott minden bordája. Gyomra felpuffadt a gázoktól. Ízületei egyfolytában fájtak, és már érezte, hogy a fogai is meglazultak a helyükön. Az utóbbi napokban nem érzett más ízt, mint néha egy kis összevakart kásáét, saját nyála keserűségét, és időnként az állott vízzel erősen felhígított borét, amelyet a szekerekről, tömlőből osztottak. Néhanapján kapott egy-egy korty sört is, ezt az Első Gyermek kegyeltjeinek tartották fenn.

Tok hadnagytársai – és maga Anaszter is – jól tápláltak voltak. Örömmel fogadták az asztalukra kerülő sok holttestet – azokét, akik nem bírták a hosszú menetelést. Bográcsaikban mindig rotyogott étel. Ez volt a hatalmasok kiváltsága.

A metaforát megvalósították – szinte látom magam előtt, ahogy hajdani öreg tanáraim bölcsen bólogatnak. Itt, a teneszkovik között, nem takarja jótékony lepel a brutális igazságot. Uraink fölfalnak bennünket. Ez mindig így volt. Hogy is hihettem ennek ellenkezőjét? Katona voltam egykoron. Valaki más akaratának kegyetlen végrehajtója.

Megváltozott, és ezt nem is volt nehéz felismernie. Lelkét megtépázta a sok borzalom, amelyet maga körül látott, az éhségből és fanatizmusból fakadó tiszta

becstelenség. Átalakult, szinte felismerhetetlenül, s valami mássá változott. Hitének ledöntése nyomán – mert nem hitt már semmiben, főleg nem saját fajtája jóságában – hideg maradt, kemény és veszedelmes.

De nem volt hajlandó emberi húst enni. *Jobb, ha magamat emésztem fel belülről, a saját izmaimat, egyik rostot a másik után – ha elpusztítom mindazt, ami én voltam. Ez az utolsó feladatom a világban – már el is kezdtem.* De rádöbbent már egy mélyebb igazságra is – elhatározása szilárdnak hitt alapja repedezett. *Nem, ezt gyorsan el kell felejteni.*

Fogalma sem volt, mit láthat benne Anaszter. Tok némának tettette magát, elutasította az áldott húst: semmi mást nem kínált a világnak, mint a jelenlétét, fél szeme élességét – mindent látott, amit látni lehetett –, de az Első valahogy mégis rátalált a tömegben, kirángatta őt a többiek közül, és hadnagyi rangot aggatott rá.

De persze nem parancsolok senkinek. Taktikák, stratégiák, a hadseregek vezetésével járó, legyőzhetetlennek tűnő szervezési gondok – melyek még ebben az anarchikus seregben is megfigyelhetők... némán ülöm végig Anaszter tanácskozásait. Nem kérdi senki a véleményem. Nem teszek jelentést senkinek. Vajon mit akarhat tőlem?

A néma felszín alatt, a sötét mélységben, persze még mindig kétségek kavarogtak. Arra gondolt, Anaszter talán tudja, kicsoda is ő. Lehet, hogy csak a Látó kezére akarták adni? Ez lehetségesnek tűnt – a világ már olyan volt körülötte, hogy bármit lehetségesnek látott. Bármit, mindent. Maga a valóság is feladta már a szabályait az ő világában – élet és halál összefolyt, s vad szeretetet látott a haldokló rabokat meglovagoló asszonyok szemében. A nők remélték, hogy magukba zárhatják a testből menekülő, utolsó életmagvakat – olyan volt ez, mintha a test próbálná megcáfolni az elmúlás véglegességét –, miközben a lélek elmerült a sötétben. *Szeretet, nem szenvedély. Ezek a nők a halál pillanatának áldozzák szívüket. Ha pedig a mag megered...*

Anaszter volt az első generáció legidősebb tagja. Sápatag, magas fiatalember, sárgás szemmel, és ritkás, fekete hajjal. Gebéje hátáról irányította a hatalmas hadsereget. Arca embertelenül szép volt, mintha nem lakozna lélek a vonások alkotta maszk alatt. Különböző korú és nemű emberek jöttek hozzá tömegével, mind gyengéd érintéséért könyörögtek, de ő elutasította valamennyit. Csak az anyját engedte közel magához; ő simogathatta a haját, s napszítta, barna kezét is a vállára helyezhette.

Tok jobban félt ettől az asszonytól, mint bárki mástól, jobban, mint Anaszter kegyetlenségétől – jobban, mint magától a Látótól. Démoni tűz lobogott mindig a szemében. Ő volt az első asszony, aki meglovagolt egy holttestet, s közben a frissen esküdött pároknál elhangzó Éjszakai Fogadalmat sikoltotta, majd miután a férfi meghalt alatta, úgy siratta őt, mint egy falusi özvegy. A történet gyakran elhangzott. Temérdek szemtanúja volt. A teneszkovik közül más asszonyok is hozzá csapódtak. Talán azért, mert hatalommal bírt a tehetetlen férfiak fölött; talán azért, mert bátor tett volt ellopni az akaratlanul kiontott magvakat; de az is lehet, hogy csupán fertőző volt az őrülete.

Miután megindult a menetoszlop Sasfészekből, olyan falura bukkantak, amely megtagadta az Ölelést. Tok csak nézte, ahogy Anaszter nekieresztette anyját, illetve

annak követőit – az asszonyok elkapták a férfiakat, fiatal fiúkat, késük halálos döfésre lendült, aztán úgy csócsálták a testeket, mint a legborzalmasabb vadállatok. Tok akkor olyasmit érzett, gondolt, amit azóta sem feledett el. *Ezek a nők valaha emberiek voltak. Olyan faluban vagy városban éltek, amely nem sokban különbözött ettől. Feleségek voltak, anyák, vezették a háztartást, ellátták a háziállatokat. Táncoltak, sírtak, vallásosak voltak, s nagy tisztelettel viseltettek a régi istenek iránt. Normális életet éltek.*

A Pannioni Látóban és az istenben, mely rajta keresztül uralkodott, méreg volt. Méreg, amely Tok számára ismerős érzésekből születhetett. Az emlékek elég erősek voltak ahhoz, hogy darabokra szedjenek mindenféle emberi kapcsolatot. *Egy elárult gyermek, talán. Egy gyermek, akit kézen fogva vezettek... az iszonyatba és fájdalomba. Ilyen érzést ébreszt bennem mindaz, amit magam körül látok. Anaszter anyja is gonosszá formálódott, rémálomba illő szerepet vállalt magára. Anya, aki nem anya, feleség, de mégsem az, nő, aki nem is nő.*

Kiáltások harsantak, amelyek egy lovascsapat megjelenését jelezték a Szirt külső kapujában. Tok arra fordította a fejét, és szemügyre vette a növekvő sötétségben közeledő alakokat. Páncélosok voltak. Egy urdo parancsnok, oldalán két Látótestőrrel, mögöttük pedig három oszlopban, huszonegy urdomen.

A csapat mögött egy K'ell Vadász ügetett.

Anaszter egy intésére a hadnagyok az alacsony domb felé indultak, melyet a fiú főhadiszállásul választott. Ifjabb Tok is ott volt közöttük. Az Első szemének fehérjéje mézszínűnek tűnt, pupillája mocsárszínűnek. Alabástromszín arca fáklyafényben fürdött, ami dús ajkát furcsán élénkpirosra festette. Visszaszállt a lovára, amelyet most szőrén ült meg. Görnyedten figyelte kiválasztott tisztjeit.

– Hírek érkeztek – mondta reszelős hangon.

Tok sosem hallotta őt ennél hangosabban beszélni. Lehet, hogy nem is volt ennél több hangja, talán torok- vagy hangszálbetegséggel született. De az is lehet, hogy sosem volt szüksége nagyobb hangerőre, így is figyeltek rá.

– A Látó és én gondolattal kommunikáltunk, és most többet tudok, mint azok a hírnökök, akik a Szirt szent falain belül nyüzsögnek. A koralli Ultentha szeptumot a Látó magához hívatta, s ezzel nagy találgatás kezdődött.

– Milyen hírek érkeztek az északi határról, Dicső Első? – kérdezte az egyik tiszt.

– Már majdnem készen állnak a kezdésre. Gyermekeim, attól tartok, már nem érünk oda az ostrom kezdete előtt.

Mindenki felszisszent.

Attól tartok, az éhségünk nem csillapodhat. Ez volt Anaszter szavai mögött a valódi üzenet.

– Azt hallottam, hogy Kaimerlor, egy nagy falu innen keletre, elutasította az Ölelést – szólalt meg egy másik tiszt. – Dicső Első, talán...

– Nem – felelte Anaszter. – Capustanon túl már várnak ránk a barghasztok. Azt mondják, több százezren lehetnek. Belső ellentétekkel küzdenek. Gyenge a hitük. Ott megtalálunk mindent, amire szükségünk lehet.

Nem fog sikerülni. Tok ezt biztosan érezte, és a többiek is. Mindenki hallgatott.

Anaszter tekintete a közeledő katonákra tapadt.
– A Látó ajándékot készített nekünk – mondta. – Tudja, hogy szükségünk van táplálékra. Úgy tűnik – folytatta nyugodtan –, hogy Korall lakosai nem bizonyultak elég... erősnek a hitükben. Ez az igazság az álcájuk mögött. Csak az Ortnai-csatornán kell átkelnünk, hogy megtömhessük a bendőnket, és a közeledő urdu azt a hírt hozza majd, hogy kompok várnak ránk, elég nagyok ahhoz, hogy mindannyian átjussunk.
– Akkor hát lakomázni fogunk – morogta az egyik tiszt.
Anaszter elmosolyodott.
Lakomázni. Csuklyás, vigyél el, kérlek... Tok érezte, hogy növekszik lelkében a vágy, a követelőzés, amelyről sejtette, nem tudja majd legyőzni, amely majd szétrombolja védelmi rendszerét. *Lakoma – istenem, mennyire éhes vagyok!*
– A hírek sora még nem ért véget – folytatta az Első. – Az urdónak van egy második feladata is – a fiú beteges színű szeme Ifjabb Tokra siklott. – A Látó az Elutasító társaságára vágyik, a félszeműére, akinek a tekintete Sasfészek óta éjszakáról éjszakára változott, bár kétlem, hogy ő ezt tudja. Az Elutasító a Látó vendége lesz. Az Elutasító, akinek a szeme úgy csillog a sötétben, akár a farkasoké. Nem lesz szüksége azokra a furcsa kőfegyverekre, személyesen gondoskodom róla, hogy biztonságban legyenek.
Toktól gyorsan elvették az obszidián hegyű nyílvesszőket és a tőrt, s átadták azokat Anaszternek. A katonák megérkeztek. Tok odalépett hozzájuk, és térdre borult az urdo lova előtt.
– Megtiszteltetés érte őt – mondta Anaszter. – Vigyétek!
Tok valóban hálás volt, s megkönnyebbülés hulláma söpört végig elvékonyodott erein. Nem fogja látni Korall falait, nem fogja látni, ahogy a több tízezer lakost darabokra tépik, nem fogja látni az erőszakot, nem fogja látni önmagát a tömegben, amint a neki jogosan járó hús felé rohan...

Az építőmunkások a bejárat körüli védőerődítményen szorgoskodtak – por és sár borította alakok, akik a fáklyák fényében démoninak tűntek. Az urdo harci ménjének nyomában poroszkáló Tok szánalommal figyelte erőfeszítéseiket. A kő, a föld és a fa nem jelentettek akadályt Irigy Hölgy varázsereje számára, amelyet Tok Sasfészekben látott elszabadulni. Mint ahogy a régi legendákban is szerepelt, az erő széles hullámokban gördült elő, s élettelenné tett mindent, amin csak átcsapott. Sort sor után, utcát utca után borított el, s nyomában több száz holttest maradt. Tok némi büszkeséggel emlékeztette magát arra, hogy Irigy Hölgy mégiscsak Drakonusz lánya – vagyis Ősi Istenség.
A Pannioni Látó varázslókat lökött oda elé – Tok hallott erről –, de ők sem boldogultak. A nő félrepöckölte támadó mágiájukat, elsöpörte erejüket, aztán Baaljaggra meg Garathra hagyta a piszkos munkát. K'Chain Che'Mallék is támadták, ám darabokra szedte őket az erejével. Garath kutya elszórakozott azokkal, akiket Irigy Hölgy figyelemre sem méltatott – volt, hogy egyedül dolgozott, és volt, hogy kettesben Baaljaggal. Állítólag mindketten gyorsabbnak bizonyultak, mint az élettelen vadászok, és sokkal ravaszabbnak is. Három szorosabb összecsapásra került eddig

sor. Ezekben többlégiónyi pannioni betaklit és lovas betakullid vett részt, továbbá scalandi könnyűgyalogság és a malaza Csapatmágusoknak megfelelő rangú varázslók is. Ez a komplett sereg úgy támadta a maroknyi ellent, mintha az is egész hadsereg volna. Ezekből a csatákból eredt a T'lan Imassról – a pannioniak nem ismerték ezt a fajt, így a harcost Kőkardnak nevezték el – és a szegulákról szóló sok pletyka. A szegulák az első két csatában csak ketten voltak, a harmadikban viszont már hárman. Az egyik oldalon Kőkard harcolt, a másikon a szegulák. Irigy Hölgy középen állt és harcolt, Garath és Baaljagg pedig úgy röpködtek, akár a sötét leplek.

Három csata, három vert sereg, több ezer halott – mindig volt, aki menekülni próbált, de Irigy Hölgy bosszúja mindenkit elért.

Olyan iszonyatos, akár maga Pannion, drága barátom. Olyan iszonyatos... és olyan kegyetlen is. Túl és a szegulák tiszteletben tartják a visszavonuló ellenséget – ők megelégszenek a győzelemmel, nem vágynak többre. Még a farkas és a kutya sem üldözi hosszan a menekülőket. Iriggyel azonban más a helyzet. Nem valami bölcs taktika – az ellenfél most már tudja, hogy lehetetlen visszavonulni, ezért legközelebb marad, és harcol a végsőkig. A szegulák nem menekülnek a sérülések elől; Garath és Baaljagg sem. Már Túlt is elborították párszor a karddal hadonászó katonák – bár ő bármikor porrá omolhat, és másik helyszínre suhanhat. Egy csapatnyi lándzsás azonban már eljutott Irigy Hölgy közelébe – alig tizenkét lépésre voltak tőle, amikor megállították őket. Legközelebb talán jön majd egy kósza nyílvessző...

Nem bánta, hogy otthagyta őket. Velük nem maradhatott volna életben.

Ahogy közeledtek a külső fal megerősítéséhez, Tok néma, mozdulatlanul őrködő urdomeneket pillantott meg az épületek között. Általában fél tucat urdomen tartozott egy hatékony csapatba, itt viszont több tucatnyian tömörültek. *Lehet, hogy nem csak lelassítják majd a szegulákat. Lehet, hogy meg is állítják őket. Ez a Látó utolsó védvonala...*

A Szirt belső kapujához egyetlen meredek, tükörsima falú rámpa vezetett. Az árokban mindkét oldalon emberi csontok hevertek halomban. Felmentek a rámpán. Száz lépés után végre áthaladtak a kapuív alatt. Az urdo parancsot adott katonáinak a lenyergelésre, majd maga is leszállt a lováról. Tok két Látótestőr között állt és figyelte, ahogy a K'Chain Che'Malle lefelé irányított kardokkal, áthalad a kapun. Az élettelen szempár a malazára villant, majd egy pillanat múlva az állat továbbindult, s bekanyarodott egy kivilágítatlan, fedett folyosóra, amely a fallal párhuzamosan futott. Az urdo felemelte a sisakrostélyát.

– Elutasító, tőled balra található a Látó tornyának bejárata. Odabent vár rád. Indulj!

Lehet, hogy mégsem lesz belőlem rab. Lehet, hogy csak kíváncsi a csodabogárra... Tok meghajolt a tiszt előtt, majd erőtlenül a tátongó bejárat felé botorkált. *A Látó biztosan tudja, hogy nem kell tőlem tartania. A Csuklyás már itt jár az árnyékomban. Nem tart már sokáig...*

A torony egész földszintje egyetlen hatalmas helyiségből állt, amelynek plafonját kaotikus halmazban boltívek, álgerendák és valódi tartógerendák szőtték át. A terem közepén hatalmas, bronzból vert csigalépcső állt – vagyis lógott. A legalsó lépcsőfok a padlótól egytenyérnyire helyezkedett el, s az egész építmény lassan, nyikorogva

forgott. A bejárattal szemközti falon lámpás pislákolt – ez jelentette az egyetlen fényforrást, így a szoba homályba borult, de Tok minden nehézség nélkül ki tudta venni a fal csupasz köveit és azt is, hogy sehol nem volt egyetlen bútordarab sem. Emiatt, amikor csoszogva elindult a hodály kövezett padlóján, át a kis pocsolyákon, minden egyes lépte visszhangzott körülötte.

Megfogta a lépcső korlátjának legalsó elemét. A hatalmas függőlépcső folytatta a lassú forgást, s oldalra húzta Tokot, aki azonnal ki is billent az egyensúlyából. Elfintorodott, és felhúzta magát az első lépcsőfokra. *A piszok a legfelső szinten van, ez biztos, ül egy koszos kis szobában. A szívem a lépcső közepénél tovább biztos nem bírja. Ott fog ülni fent, és várja a látogatót, aki sosem érkezhet meg. Jó kis vicc, a Csuklyás biztos vigyorog rajta.* Elkezdett mászni felfelé.

Negyvenkét lépés után jutott el a következő szintre. Tok lehuppant a hűvös bronz lépcsőfordulóra – a végtagjai égtek, a világ pedig úgy forgott vele, mintha részeg lenne. Izzadt tenyerét a koszos, rücskös fémfelülethez nyomta, s némi pislogás után megpróbált fókuszálni.

A szobát, amelyben volt, nem világította meg semmi sem, fél szeme azonban meglátott minden apró részletet: a nyitott fülkékben kínzószerszámok sorakoztak, s alacsony, foltos faágyak. Az egyik fal előtt sötét rongyok hevertek halomban – magán a falon pedig borzalmas falvédők helyezkedtek el: egy őrült művész munkái, emberbőrből. A tökéletesen ép művekről még a körmök sem hiányoztak; kifeszítették őket, jóval nagyobbra, mint az emberi alak. Az arcok laposak voltak, s a szem helyén csak a csupasz fal látszott. Az orrlyukat és a szájat szorosan bevarrták, a hajat csimbókban oldalra kötötték mindegyik áldozaton.

Tokra hullámokban tört rá a hányinger, reszketett, szinte lebénult. Sikoltani szeretett volna, hogy kiengedje az iszonyat feszültségét, de nem volt képes többre egy halk nyögésnél. Remegve felhúzódzkodott, felnézett a spirálvonalban futó lépcsősorra, és ismét megindult felfelé.

Szobák sora mellett haladt el, de a bennük látott jelenetek rövid idő múlva már összefolytak előtte. Csak mászott, mászott felfelé a végtelennek tűnő lépcsősoron. Teljesen elvesztette az időérzékét. A torony ekkor már minden oldalon nyöszörgött, nyikorgott körülötte – mozgott az erős szélben. A mászás vált az életcéljává, mintha csakis erre az egyetlen feladatra született volna: hogy felérjen a lépcsősor tetejére. Hideg fém, kő, halványan világított szobák emelkedtek és süllyedtek a szeme előtt, mint a kelő és nyugvó nap, születő és meghaló emberek, felemelkedő, aztán elhaló civilizációk – minden, ami a születés és halál között volt, dicsőnek tűnt, de nem volt az.

Tok lázas volt, gondolatai összekeveredtek, s ahogy teste felfelé mászott a lépcsőn, elméje közben egyre lejjebb zuhant az őrület végtelen kútjában. *Drága Csuklyás, gyere, találj rám! Könyörgök hozzád. Menekíts meg ennek az őrült istennek a lába elől, vess véget ennek a megalázó életnek. Mire odaérek hozzá, már nem marad belőlem semmi...*

– A lépcsősornak vége – szólt hozzá egy öreg, magas, reszketeg hang. – Emeld fel a fejed, szeretném megnézni azt az ijesztő arcot. Nincs erőd hozzá? Ha megengeded...

Tok testébe új akarat szivárgott, egy idegen lény egészséges, élettel teli szelleme – erő költözött izmaiba. Az érzet azonban beteges volt, kellemetlenül áporodott. Tok felnyögött, próbált ellene küzdeni, ám meg kellett adnia magát. Légzése egyenletessé vált, szíve már nem dobogott olyan hevesen. Felemelte a fejét. Az utolsó, bronzból kovácsolt lépcsőfordulóban térdepelt.

Faragott székben egy ráncos öregember teteme üldögélt púposan, kitekeredve. Szeme ragyogott, s olyan volt, mintha arcán a bőr csupán vékony filmréteg volna, foltos és tépett, akár egy régi lámpáé. A Pannioni Látó holttest volt, de a porhüvelyben egy másik lény lakozott, s próbálta azt megtölteni élettel. Tok a lényt egy nagyjából ember formájú, szellemszerű erőgócnak látta a gazdatestben.

– Ah, látom már – szólalt meg egy hang, bár az ajkak nem mozogtak. – Ez valóban nem emberi szem. Igazából, mintha farkasé lenne. Hihetetlen. Azt mondták, nem beszélsz. Megszólalnál a kedvemért?

– Ha akarod – mondta Ifjabb Tok, a hosszú némaság miatt élesnek tűnő, valójában azonban rekedt hangon.

– Örülök. Már annyira unom a saját hangom. Akcentusod furcsa, ismeretlen. Biztos, hogy nem sasfészeki polgár vagy.

– Malaza vagyok.

A test megnyikordult, miközben előredőlt. A szempár felragyogott.

– Valóban? Tehát annak a távoli, furcsa birodalomnak vagy a gyermeke. De te dél felől érkeztél, míg kémeim jelentése szerint, birodalmad hadserege Palásból indul erre. Hogy tévedtél el ennyire?

– Nem tudok semmit arról a hadseregről, Látó – mondta Tok. – Most teneszkovi vagyok, és csakis ez számít.

– Szép válasz. Mi a neved?

– Ifjabb Tok.

– Hagyjuk most egy kicsit a malaza hadsereget, rendben? A déli területről egészen eddig nem érkezett semmiféle fenyegetés a gyermekeim felé. A helyzet megváltozott. Új, makacs ellenfél érkezik onnan, s megvallom, irritálónak találom a közeledését. A... szegulákról van szó, és egy bosszantó, ám szerencsére aprócska csapat szövetségesről. A te barátaid, Ifjabb Tok?

– Nekem nincsenek barátaim, Látó.

– Még teneszkovi társaid sem a barátaid? És mi a helyzet Anaszterrel, az Első Gyermekkel, aki egy napon majd egész hadseregnyi Holt Mag Gyermeket vezet dicsőségre? Ő különlegesnek talált téged. És én? Talán nem én vagyok az Urad? Nem én voltam az, aki magához ölelt téged?

– Nem tudhatom biztosan, melyikőtök ölelt magához – mondta Tok, tompa hangon.

Mind a lény, mind a test összerezzent szavai hallatán, s a két alak egy pillanatra elvált egymástól – Toknak bele is sajdult a szeme a látványba. *Két lény, az élő a holt mögött rejtőzik.* Hatalom sugárzott szét, míg végül már úgy tűnt, hogy az ősi test egyszerűen szétesik. A végtagok vészesen rángatóztak. Néhány pillanattal később a reszketés alábbhagyott, a test végre megnyugodott.

– Több ez, mint egy farkas szeme, hiszen tisztán megláttál vele valamit, amit eddig

még senki. Ah, pedig vizsgáltak már varázslók is, csillogó Üregük erejével, s nem pillantottak meg semmi rendkívülit. Álcámnak nem akadt ellenfele. De te...

Tok vállat vont.

– Látom, amit látok.

– Melyik szemeddel? – Tok ismét csak vállat vont. Erre nem tudott felelni, a Látó azonban folytatta: – De éppen a barátokról beszéltünk, Ifjabb Tok. Szent ölelésemben egy halandó sem érezheti magát egyedül. Már látom, hogy Anaszter félreismert téged.

– Nem azt mondtam, hogy egyedül érzem magam, Látó. Azt mondtam, hogy nincsenek barátaim. A teneszkovik között szent akaratod eszköze vagyok, együtt a többiekkel. De ha a mellettem lépkedő asszonyra vagy a karomban tartott fáradt gyermekre nézek, esetleg a mögöttem botorkáló férfira... ha ők meghalnak, én felfalom a húsukat. Ilyen társaságban nem létezhet valódi barátság, Látó. Csak eleséget látunk egymásban.

– Te mégsem eszel.

Tok erre nem felelt.

A Látó ismét előrehajolt.

– De most már ennél, igaz?

Az őrület pedig úgy borul rám, mint a legmelegebb köpönyeg.

– Ha életben akarok maradni.

– És fontos számodra az élet, Ifjabb Tok?

– Nem tudom, Látó.

– Akkor derítsük ki, rendben? – Az aszott kar a levegőbe emelkedett, s varázslat hasított a levegőbe Ifjabb Tok előtt. Kis asztalka jelent meg a malaza lábánál, rajta nagy kupac főtt hús gőzölgött. – Itt van hát a táplálék, amire szükséged van – mondta a Pannioni Látó. – Édes hús, azt hallottam, ezt szereti mindenki a legjobban. Ah, látom, az éhség lángja lobban farkasszemedben. Valóban lakik benned egy ragadozó, ugyan mit törődne az a hús eredetével? Azért figyelmeztetlek, jobb, ha lassan falatozol, mert összement a gyomrod, és kivethet magából mindent, amit hirtelen beletömsz.

Tok halkan felnyögött, majd térdre esett az asztalka előtt, és kinyújtotta a kezét. Fogai egytől egyig belesajdultak az első harapásba, s a hús levével együtt saját vére ízét is érezte. Nagyot nyelt, s a gyomra összerándult a kis falat körül. Kényszerítette magát, hogy abbahagyja, hogy várjon.

A Látó felemelkedett a székéből, és merev mozdulatokkal az ablakhoz sétált.

– Megtudtam, hogy a halandó seregek nem képesek legyőzni a veszedelmet, ami dél felől közeledik. Ezért aztán visszavonultattam a seregeim, és most saját kezűleg bánok el az ellenséggel – a Látó megfordult, és Tokra nézett. – Azt mondják, a farkasok, ha tehetik, elkerülik az emberi húst. Ne hidd, hogy könyörtelen vagyok, Ifjabb Tok. A hús, ami előtted illatozik, báránycomb.

Tudom, te fattyú. Úgy tűnik, nem csak a szemem olyan, mint egy farkasé – a szaglásom is. Felkapott egy újabb darabot.

– Ez már nem számít, Látó.

– Ennek örülök. Érzed, ahogy az erő lassan visszatér a testedbe? Vettem a

bátorságot, és elkezdtelek meggyógyítani – lassan, hogy minél kisebb trauma érje ezáltal a lelked. Kedvellek téged, Ifjabb Tok. Csak kevesen tudják, de én nagyon jó gazda is tudok lenni, ha akarok – az öregember visszafordult az ablakhoz.

Tok folytatta az evést, s érezte, hogy az erő lassan visszaköltözik a testébe. Szeme a Látóra tapadt, majd az öregember felélesztett teste körül támadó erővonal láttán, összeszűkült. *Hideg ez a varázslat. A szélben jég szaga érződik – emlékek jönnek, ősi emlékek –, kinek az emlékei?*

A szoba elhomályosodott, majd a szeme láttára szertefoszlott. Baaljagg... *Tempósan baktatott előre, s közben balra pillantott, Irigy Hölgyre, aki tőle pár lépésnyire menetelt. Mögötte ott ügetett Garath, akinek masszív, izmos oldalát sebek borították. Sérüléseiből még mindig szivárgott a forró, vad vér – a káosz vére. Garath balján Túl menetelt. A kardok éle új térképet rajzolt a T'lan Imass testére, törött csontokkal, széthasított bőrrel, hússal – Tok még sosem látott ilyen csúnyán összekaszabolt Imass testet. Lehetetlenségnek tűnt, hogy Túl nemhogy megáll a lábán, de még járni is képes.*

Baaljagg nem fordította jobbra a fejét, hogy lássa a szegulákat, de Tok tudta, hogy ők is ott vannak – még Mok is. Tokhoz hasonlóan az ayát is olyan emlékek foglalkoztatták, melyeket az északról támadó hűvös szél szaga ébresztett – emlékek, amelyek felkeltették Túl érdeklődését is.

A T'lan Imass felemelte a fejét, s egyre lassabban lépkedett. Aztán meg is állt. A többiek csatlakoztak hozzá. Irigy Hölgy Túlhoz fordult.

– Milyen varázslat ez, T'lan Imass?

– Pontosan tudod te is, Irigy Hölgy – felelte Túl, reszelős hangon. Továbbra is a szelet szimatolta. – Váratlan fordulat, mely tovább bonyolítja a szálakat a Pannioni Látó néven ismeretes egység körül.

– Lehetetlen szövetség, mégis létezik...

– Mégis létezik – bólintott Túl.

Baaljagg tekintete visszafordult észak felé, ahol a csipkés horizonton halvány, hideg fény terjedt szét. A fény lassan leomlott a hegyek oldalán, megtöltötte a völgyeket, s tovább hömpölygött. A szél felerősödött, jegessé és keserűen csípőssé vált.

Emlékek éledtek... ez jaghuta varázslat volt.

– Le tudod győzni, Túl? – kérdezte Irigy Hölgy.

A T'lan Imass a nőhöz fordult.

– Klán nélküli vagyok. Gyenge. Irigy Hölgy, ha te nem tudod megállítani, akkor át kell kelnünk, ahogy tudunk – ez pedig közben fejlődik, és arra törekszik majd, hogy megfékezzen bennünket.

A Hölgy gondterhelten nézett maga elé. Ahogy az északról terjedő jelenést nézte, egyre jobban elkomorodott.

– K'Chain Che'Malle... és jaghuta erő, együtt. Volt már példa hasonló szövetségre?

– Nem – felelte Túl.

Eső támadt a kis csapatra a hegyek felől, majd gyorsan átváltott havazásba. Tok érezte a Baaljagg oldalát támadó, szúrós kis pelyheket. Az állat összébb húzta magát.

Egy perc múlva ismét elindultak, s nekifeszültek a jeges szélnek.

Előttük a hegyek megvastagodtak, zöldes-fehér jégpáncél borult rájuk...

Tok pislogott. A toronyban, a hússal roskadásig megrakott asztal előtt találta magát. A Látó háttal állt neki, s testéből áradt a jaghuta varázserő – az öregember holttestébe bújt lény teljes egészében láthatóvá vált: magas volt, vékony, kopasz és zöldes bőrű. *De többről van itt szó* – gondolta Tok. A lény lábából szürke gyökerek indultak lefelé, s átfúrták magukat a kőpadlón. A gyökerek tekeregtek, s kaotikus erő sugárzott belőlük, fájdalommal és extázissal egyszerre. *A jaghuta egy másik varázslatból is merít, valamiből, ami sokkal ősibb, sokkal halálosabb, mint az Omtose Phellack.*

A Látó megfordult.

– Nagyon... csalódott vagyok, Ifjabb Tok. Azt hitted, kapcsolatba léphetsz a farkastestvéreddel anélkül, hogy én tudomást szereznék róla? Tehát az, aki benned él, már készen áll az újjászületésre.

Az, aki bennem él?

– A Bestia Trónja szabad – folytatta a Pannioni Látó. – Sem te, sem a bestia istenség nem szállhattok szembe az én hatalmammal. De ha tudatlanságban maradtam volna, talán sikerült volna orvul legyilkolnotok. Hazudtál!

Az utolsó szót, a szemrehányást már sikoltotta a lény, és Tok nem egy öregembert, hanem egy gyermeket látott maga előtt.

– Hazug! Hazug! És ezért meg fogsz bűnhődni! – a Látó vadul hadonászni kezdett a levegőben.

Ifjabb Tok testébe fájdalom hasított: vasmarok kulcsolódott a törzse, a végtagjai köré, s a levegőbe emelte őt. Csontok reccsenése hallatszott – a malaza felsikoltott.

– Összetörlek! Igen, darabokra törlek! De nem öllek meg, nem, még nem, még nagyon sokáig nem! Ah, hogy vonaglasz, de ugyan mit tudsz te a valódi fájdalomról, halandó? Semmit. Majd én megmutatom neked, Ifjabb Tok. Majd én megtanítalak... – ismét intett.

Tok teljes sötétségben találta magát. A fájdalmas szorítás nem gyengült, de nem is erősödött. Zihálása halkan visszhangzott a nehéz, állott levegőben. *Ő... elküldött engem magától. Az istenem elküldött engem... és most már tényleg egyedül maradtam. Egyedül...*

A közelben megmozdult valami – valami hatalmas, s kemény bőr dörzsölődött a kőhöz. Vinnyogó hang közeledett Tok felé.

Visítás kíséretében hatalmas, száraz bőr borította kar fonódott a malaza köré, s fojtogató, kétségbeesett ölelésbe vonta őt. Tok kemény, málló bőrű mellkason találta magát, tucatnyi holttest társaságában, amelyek a bomlás különböző stádiumaiban voltak. Együtt szenvedett velük az óriási, hüllőszerű kar gyilkos ölelésében.

Tok mellkasát széttrancsírozták saját, szilánkosra tört bordái. Bőre vértől lett sikamlós, de a gyógyító varázslat, mellyel a Látó megigézte őt, működött, s lassan gyógyította, újjáépítette a szöveteit, csak azért, hogy a lény, aki ölelte őt, őrült szorításával ismét szétroppanthassa a csontjait.

Koponyájában felcsendült a Látó hangja.

A többiekre már ráuntam... de téged életben tartlak. Méltó vagy arra, hogy átvedd a helyem az édes, anyai ölelésben. Szegény, őrült. Énjét felemésztette az őrület, de bizonyos szükségletek szikráit még magában hordozza. Felejthetetlenül. Vigyázz, mert felemészthet ezzel, ahogy engem is felemésztett – míg olyan keserűvé nem váltam, hogy inkább eltaszított magától A késztetés, amikor túl sok van belőle, méreggé változik, Ifjabb Tok. Ez a szeretet nagy megrontója, és téged is megront majd. A tested. A lelked. Érzed? Már elkezdődött. Drága malaza, érzed már?

Nem volt a tüdejében elég levegő ahhoz, hogy sikoltson, de a lény megérezte, hogy remeg, és még szorosabban magához ölelte őt.

A helyiséget megtöltötte a szipogás – Ifjabb Tok és fogvatartója duettjének előadásában.

Tizenharmadik fejezet

Ebben az időben talán Félkarú serege volt a legfényesebb haderő, amelyet a Malaza Birodalom addigi története során produkált, annak ellenére is, hogy a Hídégetők csapata Palás ostrománál szinte teljesen megsemmisült. A seregben voltak katonák Hétvárosból, Falarból, Malaz szigetéről, összesen tízezren tartoztak ide. A lista szerint volt közöttük négyezer-kilencszáztizenkét nő, a többi férfi; ezerkettőszázhatvanhét huszonöt év alatti, hétszázhuszonegy harmincöt év feletti katona, a többiek a kettő között valahol...
Ez valóban figyelemre méltó. Főleg, ha megemlítünk még valamit: ezek között a katonák között akadtak veteránok a wicka háborúból (lásd Koltén forradalmát), az areni felkelésből (mindkét oldalról) és a Feketekutya erdőből, valamint a Mott erdőből is.
Hogy is mérhet az ember egy ilyen hadsereget? Csakis a tettei alapján – a Pannioni Domínium területén történő megmérettetések után pedig Félkarú serege megérdemelte, hogy kőbe véssék a történetét.

Kelet-Saltoan, *A pannioni háború története*
Gouridd Palah

A magas füvű, halványzöld préri felett, fekete kis felhőkben rovarok rajzottak. A karámokban ökrök bőgtek és dobogtak, szemüket ellepték a szomjas rovarok. A Mhybe figyelte az állatok között járkáló rhivi társait, akik tégelyeket hurcoltak, benne zsírral kevert, őrölt citromfűmaggal, amelyet az állatok szeme köré, szájához, füléhez kentek. A készítmény használt a bhederineknek, legalábbis úgy, ahogy azt a rhivik elkészítették – maguk a rhivik is ennek a készítménynek egy gyengébb változatát

alkalmazták. Brood katonáinak nagy része is ráfanyalodott a gusztustalan, ám hatékony kenőcsre – a Tiste Andiiknak erre nem volt szüksége, mert az ő vérük nyilvánvalóan nem vonzotta a harapós bögölyöket. A rovarokat az évnek ebben a szakában nem más csábította oda, mint a több ezer védtelen malaza katona.

A csapatnyi fáradt idegen számára újabb menetelés a Csuklyás átkozta kontinensen – külföldiek, akiket annyi éven át gyűlöltek, kitaszítottak, rettegtek itt. Új szövetségeseink, szürkére festett zubbonyban, színtelen jelzéseik ismeretlen irányultságú hűségről suttognak. Követnek egy embert, és nem kérdeznek – nem kell nekik magyarázat vagy ok.

Amikor a napsugarak áttörtek a délnyugaton összegyűlt felhők között, a Mhybe a fejére húzta durva vászoncsuklyáját. A menetiránynak háttal helyezkedett el – egy rhivi szekér derekában feküdt, s a hosszú sor ellátmányos kocsit meg az azok oldalában menetelő malaza katonákat nézte.

Vajon Brood is ilyen hűséget tudhat maga mögött? Ő volt az a Hadúr, aki elsőként megverte a malaza hadsereget. Területeinket megszállták. A mi célunk tiszta volt és világos, és olyan parancsnok oldalán harcoltunk, aki felért az ellenséggel. Most újabb veszély fenyegeti az otthonunkat, és Brood úgy döntött, ismét a seregek élére áll. De vajon ha az Alvilág felé vezetne bennünket – követnénk? És most, hogy tudom, amit tudok, vajon én követném?

Gondolatai a Tiste Andiik és Fürkész Anomander felé szálltak. Mind idegenek voltak Genabackison, mégis harcoltak a védelmében, a népek szabadságáért. Fürkész abszolutista módon uralkodott a Tiste Andiik fölött. *Igen, ők szemrebbenés nélkül követnék a vezetőjüket a pokolba is. Bolondok.*

És persze ott voltak még az újsütetű szövetségesek, a malazák is. Félkarú Dujek. Pálinkás. És tízezer rendíthetetlen lélek. Vajon mi tehette ezeket a férfiakat és nőket ilyen sziklaszilárddá a hitükben?

A Mhybe kezdett félni a bátorságuktól. Kiszáradt testében megtört lélek lakozott. Becstelenné vált önnön gyávasága miatt, megfosztotta magát a tisztelettől – már anya sem volt. Elveszett, még a rhivik számára is. *Már nem vagyok több, csupán táplálék a gyermeknek. Láttam őt, de csak messziről, mostanában... magasabb, teltebb, gömbölyű a csípője, melle, arca. Ez a Szélfogó nem volt éppen nádszál karcsú. Ez az új nő felemészt engem, álmatag szemével, telt, vastag ajkával, ringatózó járásával...*

Egy lovas ügetett oda a szekér végéhez, zörgő páncélban, libegő köpönyegben. A szekér mellett lassított. Sisakrostélya fel volt emelve, látszott rövidre nyírt ősz szakálla, felette pedig a rendíthetetlen, acélszürke szempár.

– Engem is elzavarsz, Mhybe? – kérdezte, miközben lépésre váltott.

– Mhybe? Az a nő halott – felelte. – Elmehetsz innen, Pálinkás.

Figyelte, ahogy a férfi lehúzza ütött-kopott bőr lovaglókesztyűjét széles, szintén ütött-kopott kezéről. A kéz aztán megpihent a nyeregkápán.

Olyan durva a keze, akár egy kőművesé, mégis gyengéd érintéseket ígér. Bármely, még élő asszony megkívánhatná...

– Elég a butáskodásból, Mhybe. Beszélnem kell veled. Korlat mondta, hogy álmok kínoznak. Egy veszedelem miatt sikoltozol, ami felénk közelít; valami sötét és halálos

erő üldöz álmodban. Asszony, a félelmed szinte kézzel fogható: látom, hogy szavaim nyomán iszonyat villant a szemedben. Mondd el, mit szoktál látni, Mhybe!

A nő szíve fájdalmasan dübörgött a mellkasában, de azért ki tudott magából préselni egy rekedt kacajt.

– Mind bolondok vagytok. Szembeszállnátok az ellenfelemmel? A halálos, megállíthatatlan ellenséggel? Mit tennél? Tán kivont karddal őriznéd az ágyam?

Pálinkás elkomorodott.

– Ha ezzel segítenék...

– Szükségtelen. Ami értem jön álmomban, az mindannyiunkat akar. Ah, lehet, hogy kicsit megszépítjük borzalmas képét, lefedjük egy sötét fátyollal, mely alól csak ritkán villanhat ki a koponya vigyora; ez pillanatnyi sokkot okoz, mégis hozzá lehet szokni, mert emberi, szinte már megnyugtatóan az. Templomokat építünk, hogy azt hihessük, így majd könnyebb lesz átkelnünk végtelen birodalmába. Kapukat, íveket alkotunk...

– A halál az ellenséged? – Pálinkás elfordította a tekintetét egy pillanatra, majd visszafordult. – Ez ostobaság, Mhybe. Mindketten túl idősek vagyunk már ahhoz, hogy féljünk a haláltól.

– Szemtől szemben a Csuklyással! – csattant fel az asszony. – Így látod te, te ostoba! Ő a maszk, amely mögött olyasmi rejtezik, ami felfoghatatlanul borzalmas! Én *láttam!* Én *tudom,* hogy mi vár rám!

– Tehát már nem vágyakozol utána...

– Akkoriban tévhitben éltem. Hittem a törzsi szellemvilágban. Éreztem az őseim szellemének jelenlétét. De ők csupán megszemélyesített emlékek: az öntudatunk tartja csak össze őket, semmi más! Ha elbukunk a hitünkben, elvész minden. Örökre.

– Ilyen borzalmas lenne a nemlét?

A nő előrehajolt, és megragadta a szekér korlátját. Körme belemélyedt a kopott fába.

– Hiszen nem a nemlét következik ezután, te ostoba! Egy olyan helyet képzelj el, amely zsúfolásig tele van emlékfoszlányokkal – fájdalom, keserűség emlékeivel! Azokkal az érzelmekkel, amelyek a legmélyebben fészkelik be magukat a lelkünkbe! – gyengeség tört rá, hátradőlt, lehunyta a szemét. Felsóhajtott: – A szeretet hamuvá válik, elfújja a szél, Pálinkás. Még az öntudat is elvész. Ehelyett mindaz, ami marad a lélekből, örökös fájdalomra és keserűségre ítéltetik; a közös emlékfoszlányok megélésére, minden lényére, aki valaha létezett. Álmomban... ott állok a szélén. Nincs bennem erő, a lelkem már megmutatta gyengeségét, hibáit. Amikor meghalok... tudom, hogy mi vár rám, tudom, mi követeli magáénak az emlékeimet, a fájdalmam – kinyitotta a szemét, és a férfi arcába nézett. – Ez a valódi pokol, Pálinkás. Minden legenda és történet ellenére, ez a valódi pokol. És feléli magát, hiszen folyton éhség gyötri.

– Az álom néha nem más, mint a lélek félelmeinek leképezése – mondta a malaza. – Igazságos büntetést képzelsz el, mert úgy érzed, bűnös voltál életedben.

A nő szeme összeszűkült.

– Tűnj a szemem elől! – morogta, s elfordult. Szorosabbra húzta a csuklyáját, hogy kizárja a külvilágot: mindazt, ami a kemény, kényelmetlen szekérderékon kívül

létezett. *Menj innen, Pálinkás, és vidd a pengeéles szavaidat is, meg hideg, vastag páncélodat, amely maga a tudatlanság. Nem zúzhatod szét egy egyszerű kijelentéssel mindazt, amit láttam. Nem vagyok kemény kezedbe való kő. A bennem lévő keménységről lepattannak a szerszámaid.*

Pengeéles szavaid nem jutnak el a szívemig.

Nem merem elfogadni a bölcsességed. Nem merem...

Ah, Pálinkás, te piszok!

A parancsnok sétagaloppban haladt a poros úton, míg el nem érte a malaza hadsereg menetoszlopának elejét. Ott megtalálta Dujeket, akinek egyik oldalán Korlat lovagolt, a másikon pedig Kruppe haladt, egy öszvér hátán, kényelmetlenül fészkelődve. A daru kis gömböc folyton a rovarokat hessegette maga körül.

– Micsoda kegyetlen rovarinvázió! Kruppe szenved!

– Hamarosan feltámad a szél – morogta Dujek. – Dombság felé közeledünk.

Korlat közelebb húzódott Pálinkáshoz.

– Hogy van az asszony, parancsnok?

A férfi elfintorodott.

– Nincs jobban. Lelke pont olyan aszott és csavarodott, mint a teste. Elképzelt magában egy halálképet, és az elől menekül álmában.

– Szélf... Ezüstróka úgy érzi, elhagyta őt az anyja. Ez keserűséget szül benne. Már nem is keresi a társaságunkat.

– Ő sem? Azt hiszem, ez valamiféle akaratháborúvá fejlődik. A legkevésbé egyedüllétre van szüksége.

– Ebben pont olyan, mint az anyja.

A férfi szaggatottan felsóhajtott, és mocorgott kicsit a nyeregben. Gondolatai elkalandoztak – fáradt volt, lába sajgott. Nem sokat aludt. Gyakorlatilag semmit sem tudtak Paran és a Hídégetők sorsáról. Az Üregek átjárhatatlanná váltak. Azt sem tudták, megkezdődött-e már Capustan ostroma, és hogy mi a város helyzete. Pálinkás már bánta, hogy elküldte a Fekete Moranthokat. Dujek és Caladan Brood serege az ismeretlen felé masírozott; még Banyát, az Óriás Varjút és a rokonságát sem látták már vagy egy hete.

Az átkozott betegség az oka, amely az Üregeket támadja...

– Késnek – jegyezte meg Dujek.

– De nincs szó másról, csupán késésről, Kruppe efelől biztosíthat mindenkit. Emlékezzünk csak a legutóbbi szállítmányra. Majdnem alkonyatkor érkezett. A vezérkocsiban csak három ló maradt, a másik három elpusztult, és kivágták őket a szárról. Négy részvényes is odaveszett, lelkük és vagyonuk a halálos szelek martalékává vált. És maga a kereskedőnő! Ő sem volt messze a haláltól. A figyelmeztetés érthető volt, barátaim; az Üregeket súlyos támadás érte. S ahogy közeledünk a Pannioni Domínium felé, a fertőzés csak egyre... uh, gonoszabbá válik.

– Mégis ragaszkodsz ahhoz, hogy ide fognak érni.

– Igen, Kruppe biztos ebben, Legfőbb Ököl! A Trygalle Liga mindig betartja a szerződéseit. Nem szabad alábecsülni őket. Ez a szállítmány érkezésének a napja,

tehát a szállítmány meg fog érkezni. S ha teljesítették Kruppe szerény kérését, akkor a csomagok között lesz egy kis tégely is, csurig a lehető legjobb rovarriasztó kenőcscsel, amelyet Darujhisztán bölcs alkimistái csak létre tudtak hozni.

Pálinkás Korlathoz hajolt.

– Hol vonul Ezüstróka? – kérdezte halkan.

– Leghátul, parancsnok...

– És vigyáz rá valaki?

A Tiste Andii nő felvonta szemöldökét.

– Kellene?

– Honnan a fenéből tudhatnám? – csattant fel Pálinkás, de rögtön meg is bánta a keménységét. – Bocsáss meg, Korlat. Megkeresem a lányt – megfordította a lovát, és vágtába ugratta.

– Mindenki türelmetlenkedik – jegyezte meg Kruppe, miután a parancsnok elviharzott. – Kivéve Kruppe, akinek a feje felett hatástalanul szállnak el a gonosz megjegyzések, s aztán elvesznek a semmiben. S a lejjebb célzott dárdák, nos, azok lepattannak húsomról...

– Vagyis a hájadról – mondta Dujek. A parancsnok letörölte a homlokáról a port, majd oldalra hajolt, és a földre köpött.

– Hm, a kellően kipárnázott Kruppe csupán mosolyog a Legfőbb Ököl tréfáján. Menetelés közben, a civilizációtól távol, az ember nem fürdőzhet másban, csak a katonák gúnyos egyenességében. Ellenanyag a csatornapatkányok harapásaira, frissítő balzsam az unalmas, nyámnyila nemesek után: miért használjunk tűt, ha kalapácsunk is van, igaz? Kruppe mélyeket szippant, de nem olyan mélyeket, hogy köhögnie kelljen a természet poros lehelete miatt, ilyen egyszerű a helyzet. A bölcsességnek gyorsan lépést kell váltania, s a finom udvari táncokról át kell térnie a durva ritmusú, bakancsos dobogásra...

– A Csuklyás vigye el – motyogta Korlat a Legfőbb Öklönek. – Végül mégis a bőre alá fúrtad magad...

Dujek válaszként csak elégedetten elvigyorodott.

Pálinkás az út szélére irányította a lovát, majd bevárta a menetoszlop végét. Mindenütt rhiviket látott, akik magányosan vagy kisebb csoportokban baktattak, lándzsájukkal a vállukon. Bőrük napbarnított volt, könnyű léptekkel haladtak – láthatóan föl sem vették a tűző napsütést és a hosszú gyaloglást. A bhederincsordát a hadsereg mellett terelték, negyed mérföldre az oszloptól északra. A köztes területen is rhivik járkáltak, a csorda felé vagy onnan vissza az oszlopba. Néha szekér is csatlakozott a csorda felé vonuló tömeghez, s ez visszafelé általában állattetemeket vitt.

Végre odaért a hátvéd, ahol Pálinkás állt. Kétoldalt malaza lovasok haladtak, akik elég erős csapást mérhettek bármilyen támadóra – s elég ideig feltartóztathatták az ellent, hogy a menetoszlop megforduljon, és támadásba lendüljön. A parancsnok leemelte a nyeregkápáról a vizestömlőt, és ivott egy kortyot. Közben szemügyre vette katonái elrendeződését.

Elégedetten léptetni kezdett, s közben a menetoszlop végét fürkészte – nem sokat látott a hatalmas porfelhő miatt.

A nő úgy sétált a porfelhőben, mintha nem akarná, hogy észrevegyék – járása annyira hasonlított Szélfogóéra, hogy Pálinkásnak végigfutott a hátán a hideg. Húsz lépésre mögötte, két malaza katona masírozott. Vállukon nyílpuska volt, fejükön sisak, lehajtott rostéllyal. A parancsnok megvárta, hogy a trió elhaladjon mellette, majd besorolt mögéjük. Pillanatokon belül ott baktatott a két malaza mellett.

A katonák felnéztek. Egyikük sem szalutált – a csatatéren szokásos szabályzatot követték. A Pálinkáshoz közelebb baktató nő kurtán biccentett.

– Parancsnok. Azért jöttél, hogy benyeld a napi poradagot?

– Ti ketten hogyan érdemeltétek ki a kiváltságot?

– Önként jelentkeztünk, parancsnok – mondta a másik nő. – Az ott Szélfogó. Igen, tudjuk, most Ezüstrókának hívatja magát, de minket nem csap be. Az ott a mi csapatmágusunk.

– Tehát úgy döntöttetek, hogy a hátvédjei lesztek.

– Igen. Csereüzlet, uram. Mint mindig.

– És ketten elegendőek vagytok?

Az első nő elvigyorodott a félrostély alatt.

– Átkozottul jó harcosok vagyunk, uram, a húgom meg én. Hetven szívdobbanásonként mindketten két nyilat lövünk ki. És ha arra már nincs idő, akkor hosszúkardra váltunk, fejenként kettőre. És ha azoknak már nincs éle, akkor jön a malackampó...

– És – folytatta a másik –, ha már nincs semmi vas a környéken, akkor a fogunkkal folytatjuk, uram.

– Hány bátyátok volt?

– Hét, uram, de amint tudtak, elszöktek otthonról. Apánk is elszökött, de anyánk azt mondta, hogy jobb is nekünk nélküle – és ezt nem csak úgy mondta.

Pálinkás közelebb léptetett hozzájuk, és feltűrte bal ingujját. Lehajolt, és megmutatta a két nőnek az alkarját.

– Látjátok ezt a sebhelyet, nem, ezt itt?

– Szép szabályos harapás – állapította meg a közelebbi nő. – De elég kicsi.

– Ötéves volt a kis imposztor. Én tizenhat. Ez volt az első verekedés, amit elveszítettem.

– Katona lett a kislányból, uram?

A férfi felegyenesedett és letűrte az ingujját.

– A Csuklyásra, nem. Amikor tizenkét éves lett, felkerekedett, hogy feleségül menjen egy királyhoz. Ezt mondta. Ekkor láttuk őt utoljára. Azóta sem hallottam felőle.

– Fogadok, hogy tényleg férjhez ment egy királyhoz – mondta az első nő. – Ha egy kicsit is hasonlított rád, akkor sikerült neki.

– Most már nem csak a por fojtogat, katona. Menjetek csak tovább.

Pálinkás előreügetett Ezüstrókához.

– Most már meg is halnának érted – szólalt meg a nő, amikor Pálinkás odaért mellé.

– Persze tudom, hogy nem direkt csinálod – folytatta. – Nem gondolsz ilyesmire, amikor emberséges vagy, öreg barátom. Éppen ezért vagy olyan halálosan veszedelmes.

– Nem csodálom, hogy egyedül menetelsz itt – felelte Pálinkás.

A nő gúnyosan elmosolyodott.

– Tudod te is, hogy sok közös van bennünk. Csak csettintünk egyet, és máris ott tolong előttünk tízezer ember. Néha rádöbbenünk erre, és a hirtelen támadt nyomás miatt kicsit megkeményedik a lelkünk. Ami pedig puha volt, az zsugorodik egy kicsit, gyengül valamennyit.

– Nem gyengül, Ezüstróka. Inkább csak koncentráltabbá, szelektívebbé válik. Az, hogy érzed a terhet, azt mutatja: az még létezik.

– Most, hogy így belegondolok, van némi különbség – mondta Ezüstróka. – Alád tízezer lélek tartozik. Alám százezer.

Pálinkás vállat vont. Ezüstróka folytatta volna, de mögöttük hangos csattanás hallatszott. Megperdültek, és hatalmas hasadást pillantottak meg a földön, ezerlépésnyire tőlük, melyből vérvörös folyó buggyant elő. A két tengerészgyalogos menekülőre fogta a dolgot, mivel a folyam egyenesen feléjük tartott.

A magas fű megfeketedett, hullámzani kezdett, majd minden oldalon elfeküdt. A távolban a rhivik, akik meglátták a jelenséget, kiáltozni kezdtek.

A hasadékból előtűnő Trygalle hintó fekete lángokkal égett. A lovak is égtek, s iszonyatosan sikoltozva, őrült tempóban vontatták ki a kocsit az elárasztott mezőre. Az állatok egy pillanat múlva hamuvá lettek, így a kocsi saját lendületétől gurult tovább a terjedő vörös folyamban. Az egyik első kerék kidőlt. A hatalmas járgány inogni, kacsázni kezdett, égett testek potyogtak le róla, aztán a kocsi oldalra dőlt, és még egyszer fellángolt.

A második előtűnő hintót ugyanez a varázstűz támadta, de ezt még tudták irányítani. A nyolc befogott lovat védővarázslat aurája vette körül, amely azonban folyamatosan gyengült, s nem tartott volna már sokáig. A lovak kidübörögtek a tisztásra, átgázolva a vérvörös folyamon, amely továbbra is áradt a hasadásból. A hajtó őrült pokolfajzatnak tűnt, ahogy feketén lángoló köpönyegében a bakon állt. Figyelmeztetően a két tengerészgyalogosra kiáltott, majd oldalra dőlt, és erősen meghúzta a szárat. A lovak lefékeztek, mire a hintó két kerékre állt, s egy pillanatig úgy tűnt, fel is borul, de aztán a másik két kerék is visszazökkent a földre. Egy őr, aki a kocsi oldalán kapaszkodott, lezuhant a nagy zökkenés miatt – hangos csobbanással landolt a még mindig terjedő folyamban. Vörös kéz emelkedett a habok fölé, majd az is visszasüllyedt, s az őr eltűnt a szemek elől.

A lovak és a kocsi a két katonától alig tucatnyi lépésre állt meg. Ahogy kijutottak a folyóból, a tűz lassan elenyészett rajtuk.

Egy harmadik kocsi tűnt fel, majd egy negyedik és egy ötödik is. Az ezek után előtűnő jármű akkora volt, akár egy ház, vasalt kerekeken gurult, és izzó varázsnimbusz vette körül. Több mint harminc igásló húzta, de Pálinkás sejtette, hogy a könnyítő varázslat nélkül még ennyi állat sem bírt volna a hatalmas súlyú kocsival.

Mögötte a hasadás egy utolsó adag vér kifröccsentése után, hirtelen bezárult.

A parancsnok lenézett és látta, hogy a lova csánkig áll a vérben. Ezüstrókára pillantott. A nő mozdulatlanul állt, és nézte a csupasz vádlija körül fodrozódó vért.

– Ez az ő vére – mondta lassan, hitetlenkedve.

– Kié?

Ezüstróka felnézett, az arca szomorú volt.

– Egy Ősi Istené. Egy *baráté.* Ez tölti meg az Üregeket. Megsebezték. Valahogyan. Megsebezték... talán halálosan – istenem! Az Üregek!

Pálinkás fogta a szárat, és vágtában csobogott át a mezőn a hatalmas járgányhoz, amelynek díszes oldaláról hatalmas darabok hiányoztak. Fekete foltok éktelenkedtek ott, ahol nemrég még őrök kapaszkodtak. Az egész jármű füstölgött. Alakok kezdtek kifelé tántorogni, vakon tapogatózva, nyöszörögve, mintha kitépték volna lelküket a testükből. Látta, ahogy az őrök térdre esnek a vérben, és sírnak, vagy csak lehajtott fejjel, hátborzongatóan némán, roskadoznak.

Ahogy Pálinkás a kocsi mellé ért, kinyílt a hozzá legközelebb eső oldalajtó. Egy nő tűnt fel benne, aki alig bírt kimászni. Lesegítették a lépcsőn, de amint a véres talajra ért a csizmája, eltolta a segítőit. A parancsnok leszállt a nyeregből. A kereskedő fejet hajtott, majd véreres, ám határozott tekintettel, kihúzta magát.

– Bocsáss meg a késés miatt, uram – mondta a fáradtságtól rekedtes hangon.

– Remélem, találtok más útvonalat is vissza, Darujhisztánba – mondta a parancsnok, a nő mögött álló kocsit méregetve.

– Ha felmértük a károkat, majd eldöntjük, mi legyen. – A keleti porfelleg felé fordult: – Letáborozott már a sereged éjszakára?

– A parancsot már biztosan kiadták.

– Remek. Nem vagyunk abban az állapotban, hogy ügessünk utánatok.

– Azt látom.

A vezérkocsik egyike felől három őr – részvényes – közeledett, egy hatalmas, démoni kar súlya alatt roskadozva. A kart vállból tépte ki valamilyen erő, s még mindig csöpögött belőle a vér. Három karmos ujj és két vetélőujj libegett az egyik őr arca előtt. Mindhárom részvényes vigyorgott.

– Kiderült, hogy még mindig itt van, Haradas! A másik három eltűnt. Ugye, milyen szép?

Haradas, a kereskedő, lehunyta a szemét, és felsóhajtott.

– A támadás egészen korán ért bennünket – magyarázta Pálinkásnak. – Tucatnyi démon jött a nyakunkra; valószínűleg legalább annyira féltek, mint mi.

– És miért támadtak rátok?

– Nem is volt ez igazán támadás, uram – mondta az egyik őr. – Csak ki akartak jutni abból a rémálomból. Bele is mentünk volna, csak túl nehezek voltak...

– És nem írták alá a szerződést sem – mutatott rá egy másik őr. – Üzletet ajánlottunk...

– Ebből elég, uraim – vágott közbe Haradas. – Vigyétek el ezt az izét!

De a három férfi túl közel lépett a hatalmas kocsi első kerekéhez. Amint a démoni kéz hozzáért az abroncshoz, reflexszerűen ráfonódott, s nem engedte.

A három őr ijedtében hátralépett, a démoni kéz pedig ott maradt, a keréken lógva.

– Hát ez igazán remek! – csattant fel Haradas. – Ugyan mikorra fogjuk ezt levakarni onnan?

– Gondolom, ha az ujjak eléggé elvékonyodtak – felelte az egyik őr, a kart vizsgálgatva. – Egy ideig zötykölődni fogunk. Bocsáss meg.

A katonák közül egy csapat lovas vált ki és közeledett a kocsik felé.

– Érkezik a kíséretetek – állapította meg Pálinkás. – Részletes beszámolót szeretnénk majd az utazásról, asszonyom. Azt javaslom, tedd magad szabaddá, és add át az elosztási menetrendet a helyettesednek.

A nő bólintott.

– Jó ötlet.

A parancsnok Ezüstróka nyomát kutatta. A nő – a két katonával a nyomában – folytatta a menetelést. Az isten vére vörösre színezte a katonák csizmáját és a rhivik csupasz lábát.

A síkságon egy több mint kétszáz méter hosszú és széles területen olyan volt a föld, akár egy vörös, szakadozott takaró...

Kallor gondolatai, mint mindig, most is sötétek voltak.

Por és hamu. A bolondok csak mondják, mondják a magukét a parancsnoki sátorban – micsoda időpazarlás! Halál árad szét az Üregekben – és akkor mi van? A rend mindig veszít a káosszal szemben, pont a szabályai miatt omlik össze végül. A világ csak jobb lehet mágusok nélkül. Én aztán biztos nem fogok sírni a mágia után!

A ritka tengeri kukacok őrleményét tartalmazó magányos gyertyából sűrű, nehéz füst szállt fel, amely már betöltötte az egész sátrat. Árnyak kószáltak a füstfelhők alatt. Halványsárga fény csillant meg a régi, gyakran javított páncélzaton.

Kallor a díszes acélfa trónuson ült, és nagyokat szippantott az élénkítő füstből. *Az alkímia nem varázslat. A természet sokkal több csodát rejteget, mint amit egy varázsló akár ezer élet során felfedezhetne a mágia világában. Itt vannak például ezek az Évszázad Gyertyák – találó a nevük. Újabb réteg életerő szivárog a csontjaimba, érzem – minden lélegzetvétellel jobban érzem magam. Jó is ez. Ugyan ki akarna örökké élni egy olyan testben, amely már a legkisebb mozgáshoz is gyenge? Egyetlen éjszaka alatt újabb százévnyi erőt szívhatok magamba, egyetlen ilyen viaszoszlop által – és még több tucatnyi van belőle...*

Az évtizedek, évszázadok csak teltek, s gyakori volt az unalom, a tétlenség, ami minden élet része, de voltak pillanatok... *pillanatok, amikor cselekedni kellett, robbanásszerűen, magabiztosan. S akkor mindaz, ami addig semminek tűnt, átlényegült készülődéssé. Vannak lények, amelyek úgy vadásznak, hogy meg sem mozdulnak közben – akkor a legveszedelmesebbek, amikor mozdulatlanul lapulnak a földön. Én is ilyen lény vagyok. Mindig ilyen voltam, de akik ismertek... már elmentek. Porrá, hamuvá váltak. A gyerekek, akik most körbevesznek kicsinyes gondjaikkal, nem ismerik fel maguk között a vadászt. Vakok...*

Sápadt kézzel markolta a karfát, és csak ült mozdulatlanul – saját emléktájain járt, s úgy rángatta őket elő az emlékezetéből, akár a halottakat a sírból. Az arcukat közelebb vonta, majd elhajította őket ismét.

Nyolc erős mágus, kézen fogva, együtt szavalva... Kétségbeesetten vágytak a hatalomra. Egy távoli, ismeretlen világból kívánták megszerezni. Az idegen isten kíváncsian, gyanútlanul közeledett a furcsa helyhez, s aztán bezárult a csapda. Az isten elesett, darabokra hullott, de életben maradt. Elesett, szétzúzott egy kontinenst, egész Üregeket tüntetett el. Ő maga összetört, megsérült, megnyomorodott...

Nyolc erős mágus, akik le akartak engem győzni, s így egy rémálmot szabadítottak a világra, amely most, egy évezred után újjáéledt. Bolondok. Már ők is csak hamu és por...

Három isten támadta meg birodalmam. Túl sok inzultus érte őket a kezem által. Létezésem már több volt, mint irritáló, így aztán összeverődtek, hogy megszabaduljanak tőlem, egyszer és mindenkorra. Tudatlanul azt gondolták, hogy én majd az ő szabályaik szerint fogok játszani. Vagy harcolok, vagy föladom a birodalmam. Hű, hogy meglepődtek, amikor besétáltak a birodalmamba, és meglátták... hogy már semmi sincs ott életben. Nem találtak mást, csak égett csontokat és élettelen hamut.

Nem tudták megérteni – később sem fogták fel –, hogy én nem adok fel semmit. Nem adtam át mindazt, amit teremtettem, inkább elpusztítottam. Ez a teremtő kiváltsága – hogy adjon, aztán elvegyen. Sosem felejtem el a világ halálsikolyát – mert ez volt dicsőségem hangja is...

De egy közületek megmaradt, és megint üldöz. Tudom, hogy te vagy az, K'rul. De helyettem találtál egy másik ellenséget, és ő megöl majd téged. Lassan, élvezettel. Visszatértél ebbe a világba, de csak azért, hogy meghalj – megmondtam előre. Tudtad? A nővéredet is elérte már ősi átkom. Olyan kicsi maradt csak belőle, vajon összeszedheti magát valaha? Ha rajtam múlik, soha.

Halvány mosoly jelent meg sápadt, sovány arcán. Kapu formálódott előtte a levegőben – összevont szemöldökkel figyelte. A járatból beteges lehelet csapott ki. Egy alak jelent meg benne, magas, vékony, széttört arccal – széles, vörös vágás csúfította a vonásait, törött csont villant a gyertya fényében. A bejárat bezárult a jaghuta mögött, aki nyugodtan állt. Tekintete olyan végtelenül mély volt, akár két fekete kút.

– A Nyomorék Isten üdvözletét hozom – mondta a jaghuta. – Neked, Kallor, és... – elhallgatott, körbenézett a szűkös sátorban – végtelen birodalmadnak.

– Nagy késztetést érzek, Gethol, hogy magam is igazítsak kicsit az arcodon – recsegte Kallor. – Lehet, hogy a birodalmam elveszett, de a trónt nem adom. Neked kellene a legjobban tudni, hogy ambiciózus ember vagyok, még van egy-két tervem; és elegendő türelmem is, hogy megvalósítsam őket.

Gethol felkacagott.

– Ah, kedves Kallor. Te vagy az élő cáfolat a mondásra, mely szerint a türelem nagy erény.

– Elpusztíthatlak, jaghuta, mindegy, hogy most éppen kit nevezel gazdádnak. Befejezhetem, amit ügyes ellenfeled elkezdett. Kételkedsz bennem?

– Nem – nyögte Gethol. – Láttalak már a kétkezes pallosoddal a kezedben.

– Akkor vond vissza verbális fegyvereidet, és mondd, hogy mit keresel itt!

– Elnézést, hogy megzavartalak a... koncentrálás közben. Tehát a következő a helyzet. A Nyomorék Isten Hírnöke vagyok – igen, új Ház jött létre a Sárkányok Asztalán. A Láncok Háza. Már megtettük az első lépéseket. Hamarosan minden olvasó tud már rólunk.

Kallor felhorkant.

– Azt hiszed, ez működni fog? A Házat ostrom alá veszik. Eltörlik.

– Ah, a csata már dúl, öreg. Ezt még neked is észre kellett venned, mint ahogy azt is, hogy... nyerésre állunk.

Kallor szeme résnyire szűkült.

– Az Üregek mérgezése? A Nyomorék Isten bolond. Mi értelme elpusztítani az erőt, amelyet meg akar szerezni magának? Az Üregek nélkül a Sárkányok Asztala köpetnyit sem ér.

– A „méreg” kifejezés nem helytálló, Kallor. Gondolj inkább úgy a fertőzésre, mint egy erőre, amely... bizonyos módosításokat... eszközöl az Üregek jellegében. Persze, akik ellenszegülnek neki, azok úgy élik meg, mint egy halálos mérget. De csak azért, mert pont az az elsődleges feladata, hogy megakadályozza az ilyen elemek bejutását az Üregekbe. A Nyomorék Isten szolgái azonban szabadon utazhatnak majd bennük.

– Én nem vagyok senkinek a szolgája – morogta Kallor.

– A Nyomorék Isten Láncos Házában még szabad a Legfőbb Király trónja.

Kallor vállat vont.

– Nem piszkolnám be a térdem a Nyomorék Isten előtt.

– A Legfőbb Királytól senki sem vár ilyesmit. A Láncok Háza a Nyomorék Isten befolyásán túl létezik, ez nyilvánvaló, nem? Végül is le van láncolva. Egy régen elhalt Üreg élettelen darabjához. Az Alvó Istennő húsához láncolva – igen, ez az egyetlen csatorna, amelyen keresztül cselekedni tud, de ez is korlátozott. Kallor, meg kell értened, hogy a Nyomorék Isten most kiveti a világba a Láncok Házát, és a sorsára hagyja. A túlélés azokon múlik majd, akik a címeket elnyerik benne. Ezek közül párat a Nyomorék Isten befolyásolhat – de sosem közvetlenül –, míg másokat, mint például a Legfőbb Királyét, szabadon kell vállalnia valakinek.

– Ha ez így van – morogta Kallor –, akkor miért nem Király lettél?

Gethol fejet hajtott.

– Megtisztelő a feltételezés, uram – mondta száraz hangon –, de én beérem a Hírnöki poszttal is...

– Persze, abban a hitben élsz, hogy a Hírnököt mindig életben hagyják, mindegy, milyen hírt hoz, igaz? Sosem voltál olyan okos, mint a testvéred. Gothos most biztos jókat nevet rajtad valahol.

– Gothos sosem nevet. De én igen, mivel tudom, hogy neki mi lett a sorsa. Nos, ha sokáig kell még itt várnom a válaszodra, lehet, hogy felfedezik a jelenlétem. Vannak Tiste Andiik is a közelben...

– Igen, méghozzá nagyon közel. Caladan Broodot már ne is emlegessük. Szerencséd van, hogy Fürkész Anomander elment – visszatért a Hold Szülöttére, bárhol is legyen az...

– Meg kell tudni, hol van, és el kell ezt mondani a Nyomorék Istennek.

A szürke hajú harcos felvonta a szemöldökét.
– Feladat a Legfőbb Királynak?
– Az árulás gondolata talán bántja a lelkiismereted?
– Ha úgy nevezzük inkább, hogy hirtelen stratégiaváltás, akkor nem fáj annyira a dolog. Cserébe azonban kérek egy lehetőséget a Nyomorék Istentől; mindegy, mikor, ahogy meg tudja szervezni.
– Milyen lehetőséget, Legfőbb Király?
Kallor elmosolyodott, aztán megkeményedett az arca.
– A nő, Ezüstróka... egy gyenge percét keresem, ennyit kérek csupán.
Gethol lassan bólintott.
– Én vagyok a Hírnököd, uram, és eljuttatom üzeneted a Nyomorék Istennek.
– Mielőtt elmennél, kérdeznék még valamit – mondta Kallor. – Illik ez a trón a Láncok Házához?
A jaghuta szemügyre vette a kopott, vasszínű fatrónust, észrevette a repedéseket a vázon.
– Tökéletes, uram.
– Akkor mehetsz.
A Hírnök ismét meghajolt, s közben megjelent mögötte a kapu. A jaghuta egy pillanat múlva hátralépett, és már el is tűnt.
A gyertyafüst meglibbent a záródó kapu nyomán. Kallor nagy levegőt vett. Újabb és újabb évre való életerő rakódott rá. Mozdulatlanul ült... *egy vadász a csapda mögötti rejtekben. Kellően robbanékonyan. Kellően halálosan.*

Pálinkás kilépett a parancsnoki sátorból, majd megtorpant és felnézett az égen ragyogó csillagokra. Rég nem érezte már magát ilyen kimerültnek. Mozgást hallott maga mögött, aztán finom, hosszú ujjú kéz ereszkedett a vállára. Az érintéstől kellemes borzongás futott végig a hátán.
– Jó volna – mormogta Korlat –, ha kivételesen jó híreket hallhatnék. – A férfi köhintett. – Aggodalmat látok a szemedben, Pálinkás. Hosszú a lista, igaz? Ti Hídégetők, Ezüstróka, az anyja, most pedig ráadásként még itt van ez a támadás is az Üregek ellen. Vakon menetelünk. Annyi ismeretlen tényező szerepel a képletben... vajon tartja még magát Capustan, vagy már bevették? Mi lehet Ügetővel? És Parannal? Fürge Bennel?
– Ismerem a listát, Korlat – morogta Pálinkás.
– Bocsáss meg. Csak azért soroltam, mert engem is ezek a dolgok foglalkoztatnak.
A férfi a nőre pillantott.
– Bocsáss meg, de nem értem, miért. Ez nem a te háborúd – istenem, hiszen még a világ sem a tiéd! Miért foglalkoztatnak téged az igényei? – hangosan felsóhajtott, s ismét az éjszakai égboltot kezdte fürkészni. – A hadjárat elején gyakran tettük fel ezt a kérdést. Emlékszem, hogy a Feketekutya erdőben féltucatnyi társadba botlottunk. Egy moranth robbanós bánt el velük. Egy csapat önkéntes lelkesen kutatta a holmijukat. Káromkodtak is nagyokat – mert nem találtak semmit. Pár összecsomózott színes kendő, egy folyami, csiszolt kavics, egyszerű fegyverzet;

olyasmi, amit bármelyik városban, bármelyik piacon megtalál az ember. – Egy percig hallgatott, aztán folytatta: – Akkor eltűnődtem: vajon mi lehet ennek a népnek a története? Miről álmodhatnak, mire vágyhatnak? Vajon hiányoznak a családjuknak? A Mhybe egyszer megemlítette, hogy a Tiste Andii halottak eltemetésének feladatát a rhivik vették magukra... nos, akkor az erdőben mi is ezt tettük. Elküldtük onnan az önkénteseket. Eltemettük a halottaitokat, Korlat. Malaza szokás szerint búcsúztattuk a lelküket...

A nő kifürkészhetetlen arccal nézett rá.

– Miért? – kérdezte halkan.

Pálinkás elkomorodott.

– Hogy miért temettük el őket? A Csuklyás szakállára! Hát azért, mert tiszteljük az ellenséget; mindegy, hogy ki az. De a Tiste Andiikat mindenki másnál jobban tiszteljük. Jól bántak a foglyokkal. Ellátták a sebesülteket. Még a visszavonulást is tiszteletben tartották, ha visszavonultunk egy kilátástalan helyzetből, sosem üldöztek bennünket.

– S nem viszonozták a szívességet a Hídégetők is, újra meg újra? Mi több, egy idő után Félkarú Dujek egész serege így viselkedett.

– A legtöbb hadjárat az idő múltával egyre véresebbé, gusztustalanabbá válik – tűnődött Pálinkás. – De ezzel más volt a helyzet. Ez egyre... civilizáltabb lett. Kialakult a protokoll, ha nem is beszélt róla senki...

– Ennek nagy része semmivé vált Palásnál.

A férfi bólintott.

– Jobban, mint gondolnád.

Korlat ismét a férfi vállára ejtette a kezét.

– Gyere velem a sátramba, Pálinkás.

A férfi felvonta a szemöldökét, majd szárazon megjegyezte:

– Néha nem szívesen marad egyedül az ember éjjel...

– Ne légy ostoba! – csattant fel a nő. – Nem társaságra vágyom, hanem rád. Nem egy arctalan szükségletről van szó, amire bárki jó volna. Egészen mást akarok. Érted?

– Nem egészen.

– Azt akarom, hogy szeretők legyünk, Pálinkás. Ma estétől kezdve. A karodban akarok ébredni. Tudni szeretném, érzel-e valamit irántam.

A férfi egy hosszú percig hallgatott, csak aztán válaszolt.

– Bolond lennék, ha nem éreznék semmit, Korlat, csak úgy gondoltam, hogy ostobaság volna közelednem hozzád. Azt hittem, egy másik Tiste Andii a párod – egy évszázadok óta tartó kapcsolat...

– Ugyan mi értelme volna egy ilyen kapcsolatnak?

A férfi döbbenten nézett rá.

– Nos, hm, társaság? Gyermeknevelés?

– Érkeznek gyermekek. Ritkán, s leginkább az unalom termékei ők. A Tiste Andiik nem találnak társra egymás között. Ez az érzés már régen kihalt, Pálinkás. De az még ritkább, hogy egy Tiste Andii felemelkedik a sötétségből, a halandó világba, és keresi a kiutat a... a...

Pálinkás a szájára tapasztotta egy ujját.

– Elég. Megtiszteltetésnek érzem a vonzalmad; nem is tudod, mennyire, Korlat, és el is fogadom. Igyekszem méltónak bizonyulni az ajándékra.

A nő megrázta a fejét.

– Sovány kis dolog ez az ajándék. Ha a szívemet keresed, lehet, hogy elkeseredsz majd attól, amit a helyén találsz.

A malaza hátralépett, és a szíján hordott kis bugyorhoz nyúlt. Kibontotta a bőrszíjat, és a bugyor tartalmát a tenyerébe rázta. Néhány érme esett ki belőle, aztán egy kis gombócba gyűrt, színes kendő, végül egy sima, sötét kavics.

– Úgy hittem – mondta lassan, tekintetét a tenyerén tartott tárgyakra függesztve –, hogy egy napon talán alkalmam lesz visszaadni valakinek azt, amit az elesett Tiste Andiik nyilvánvalóan értékként tartottak számon. Már akkor rájöttem, hogy mindazt, amit a kereséskor találtunk... hogy nem tehetek mást, mint tisztelem a tárgyakat és tulajdonosaikat.

Korlat megfogta a férfi kezét, és így közösen tartották a tárgyakat. Korlat az első sátorsor felé vezette Pálinkást.

A Mhybe álmodott. Egy szakadék felett lógott, fehéredő kézzel kapaszkodott a gyökerekbe, s arcára halkan surrogó por hullott fentről, ahogy próbálta felhúzni magát.

Alant az Alvilág tátongott, szétszaggatott emlékek viharával, fájdalom, félelem, harag, féltékenység és sötét vágyak maradványaival. A vihar akarta őt, felnyúlt érte, s ő képtelen volt megvédeni magát.

Karja egyre gyengült.

Süvítő szél kulcsolódott a lábára, megrántotta, elkapta őt, s a Mhybe zuhanni kezdett – sikolya elvegyült az általános hangzavarban. A szél ide-oda lökte, forgatta, rángatta.

Valami kemény vágódott a csípőjéhez, majd elpattant onnan. Egy légáramlat oldalra sodorta. Aztán ismét érezte azt a kemény valamit – karmok kulcsolódtak a dereka köré, hidegek, akár a jég. Erős rántást érzett, a feje hátranyeklett, aztán már nem zuhant, hanem emelkedett, egyre feljebb és feljebb vitték őt a karmok.

A vihar üvöltése halkulni kezdett alatta, majd elhúzódott az egyik oldalra.

A Mhybe felemelte a fejét, és felnézett maga fölé.

Halhatatlan sárkányt látott, hihetetlenül hatalmasat. Végtagjait száraz bőrpikkelyek borították, szinte átlátszóan vékony szárnya egyenletesen csapkodott, s csak vitte, vitte a Mhybét.

Az asszony lefelé fordult, hogy lássa, mi van alatta.

Jellegtelen pusztaságot látott, tompa barnát, végtelenül széleset. A földben hosszú repedések látszottak, bennük jég csillogott tompán. Egy sötétebb foltot is észrevett, egyenetlen szélűt, amely egy domboldalon zúdult lefelé. *Egy csorda. Már jártam ezen a tájon. Itt jártam álmomban... lábnyomokat láttam...*

A sárkány váratlanul elkanyarodott, fölcsapta a szárnyát, és gyorsan keringve ereszkedni kezdett.

A Mhybe sikoltozott – döbbenten ismerte fel, hogy nem félelmet érez, hanem örömet. *A szellemekre, hát ilyen érzés repülni! Ah, most már tudom, milyen igazán irigykedni!*

A föld egyre közeledett hozzá. Pillanatokkal a becsapódás előtt a sárkány ismét szétterjesztette a szárnyát, belekapaszkodott egy légáramba, majd felkapta a lábát.

A lény a földtől karnyújtásnyira lebegett, már nem siklott előre. Óvatosan szétterjesztette a karmait, és a földre engedte a Mhybét.

A nő meg sem ütötte magát. A hátára gördült, aztán felült és figyelte, ahogy a hatalmas sárkány ismét a levegőbe emelkedik.

A Mhybe lenézett, és egy fiatal testet látott – a saját testét. Felkiáltott álma kegyetlensége láttán. Ismét felkiáltott és összekuporodott a hűvös, nedves földön.

Ah, miért mentettél meg? Miért? Csak azért, hogy felébredjek – a szellemekre – felébredjek...

– *Át akart kelni* – kedves hang, egy idegen hangja szólalt meg a fejében rhivi nyelven.

A Mhybe felkapta a fejét. Körülnézett.

– Ki beszél? Ki az? Hol van?

– Itt vagyunk. Amikor készen állsz, majd megláthatsz bennünket. Úgy tűnik, hogy a lányod akarata is pont olyan erős, mint a tiéd. A leghatalmasabb Csontvetőnek adtál parancsot – igaz, az a gyermek hívó szavára érkezik. A Gyülekezőre. Ez a kitérő kis semmiség volt csupán. Mindenesetre... csodáljuk a bátorságot.

– A lányom...?

– Még mindig szurkálják őt a kemény szavak – érezzük ezt. Igazság szerint ezért költöztünk ide. A kicsi, kerek fickó obszidián éleket rejteget húsa alatt. Gondoltad volna? *„Odaadta neked mindenét, Ezüstróka. Eljött az idő, hogy viszonozd az ajándékot, kislány. Kruppe nincs egyedül, nem csak ő nem hagyja szegény asszonyt a sorsára.”* Ah, felnyitotta a lány szemét, elsöpörte különböző énjei ellenségeskedését. A lány még csak gyermek, de hallgatott a bölcs szóra – bár a férfi akkor még csak álmaiban szólt hozzá. Hallgatott rá. Igen, így volt.

– Szóval – folytatta a hang –, akarsz látni minket?

A nő lenézett sima kezére, fiatal bőrére, és felsikoltott.

– Ne kínozzatok többé ezzel az álommal! Hagyjátok abba! Ah, hagyjátok abba...

Szeme kinyílt, s sátra sötétjét látta maga körül. Elvékonyodott csontjaiba, aszott izmaiba azonnal kínzó fájdalom hasított. A Mhybe sírni kezdett, s szorosan összegömbölyödött.

– Istenem – suttogta –, hogy gyűlöllek! Hogy *gyűlöllek!*

Harmadik könyv

Capustan

Fener Hitének utolsó Halandó Kardja Fanald volt, Cawn Vorból – ő a Leláncolásnál halt meg. Az utolsó vaddisznóköpönyeges Desztrián Ipshank volt, Korelriből – ő a Stratem Jégmezőn, Manask Utolsó Menekülésekor tűnt el. Volt valaki, aki jogosult lett volna e címre őutána, ám mielőtt megkaphatta volna, elűzték az egyháztól, s nevét törölték minden feljegyzésből. Azt azonban tudni lehet, hogy untai volt,
s hogy életét a város koszos utcáin kezdte, zsebtolvajként. Az is köztudott, hogy elűzésekor Fener Hitének legkeményebb büntetését kapta...

Tizennegyedik fejezet

Drága barátaim, ha lehet, ne éljetek túl
ostromot...

Ubilast (a Lábatlan)

A Régi Daru utca délkeleti részét irányító fogadóhoz alig féltucatnyi járőr tartozott – legtöbbjük látogató volt, s Zsémbeshez hasonlóan csapdába esett a város falai között. A Capustant körülzáró pannioni erők már öt napja nem tettek semmit. Az északi gerincen túl egyszer nagy porfelhő támadt – a kapitány így hallotta –, amely jelzett... valamit. De azóta több nap telt el, és nem történt semmi.

Senki sem tudta, mire várhat Kulpath szeptum, de sok pletyka keringett a városban. Újabb és újabb hajókat láttak átkelni a folyón, tömve teneszkovikkal, s a végén már úgy tűnt, hogy a birodalom lakosságának fele csatlakozott a parafszthadsereghez.

– Ekkora tömeget! – mondta valaki egy órával korábban. – Így alig jut egy falat capustani hús mindegyiknek...

Gyakorlatilag Zsémbes volt az egyetlen, aki tudta még értékelni a humort. A bejárat közelében ült az egyik asztalnál, háttal a dupla pántos, kemény ajtónak, szemben az alacsony nagyteremmel. Az asztalok alatt egér rohant a döngölt padlón, árnyékfoltból árnyékfoltba szökellve, s néha csak hajszál híja volt, hogy el tudott menekülni az útjába kerülő csizmák és cipők elől. Zsémbes félig lehunyt szemmel figyelte a kis lény haladását. A konyhában volt még élelem bőven – az orra legalábbis ezt súgta neki. Zsémbes pontosan tudta, hogy hamarosan véget ér a jólét, ha az ostrom elhúzódik.

A férfi tekintete a terem felett átívelő füstös főgerendára villant, amelynek egyik pontján a kocsma macskája aludt, lábát lógázva. Az állat éppen vadászott, álmában.

Az egér elérte a pult lábát, s magabiztosan a konyhaajtó felé robogott. Zsémbes újabb korty vizezett bort nyelt le – persze több volt benne a víz, mint a bor, hiszen a pannioniak már egy hete elzárták a város utánpótlási vonalait. A többi hat őr is magányosan üldögélt az asztalánál vagy a pultnál. Néha szóltak pár szót egymáshoz, érdektelen megjegyzéseket vetettek oda a többieknek, s a válasz legtöbbször csupán némi morgás volt.

Zsémbes úgy találta, hogy éjjel és nappal kétféle vendég fordult meg a fogadóban.

Azok, akikkel éppen együtt volt, gyakorlatilag itt éltek, borukat vagy sörüket dajkálva. Idegenek voltak Capustanban, nem voltak itt barátaik, mégis közösségfélévé kovácsolódtak a kocsmában – ennek a közösségnek pedig az volt a legfőbb jellemzője, hogy a tagjai hosszú időn keresztül képesek voltak együtt üldögélni anélkül, hogy bármit is csináltak volna. Az éj leszálltával aztán megjelentek a másik típusba tartozó vendégek is. Ők hangosak voltak, sokat ittak, s csengő érméikkel az utcalányokat is magukhoz vonzották. Csak lecsapták a pénzt a pultra, és nem gondoltak a holnappal. Kétségbeesettség diktálta cselekedeteiket, így hajoltak meg a Csuklyás előtt. *A tiéd vagyok, te kaszás fenevad* – mintha ezt mondták volna. *De majd csak hajnaltól.*

Úgy hullámzottak, akár a habzó tenger a rendíthetetlen sziklaként üldögélő néma, barátságtalan őrök között.

A *tenger és a sziklák. A tenger ünnepli a Csuklyást, amint az a közelbe ér. A sziklák már olyan régóta bámulják a nyavalyást, hogy nem tudnak félni tőle – ünnepelni meg pláne nem. A tenger hangosan nevet saját viccein. A sziklák egyetlen elmormolt mondattal képesek elhallgattatni egy egész termet. Egy falat capan...*

Legközelebb megtartom magamnak a gondolataim.

A macska a gerendán felkelt, hátát púpozta, barna szőre között hullámzottak a fekete csíkok. Az állat a fülét hegyezte s lenézett. A pult sarkánál járó egér megdermedt félelmében. Zsémbes halkan felszisszent. A macska rápillantott. Az egér beugrott a konyhaajtón, s már nyoma sem látszott.

A fogadóajtó hangos nyikorgással kinyílt. Gubó lépett be rajta, Zsémbes asztalához lépett, s leült a mellette lévő székre.

– Elég kiszámítható vagy – mormogta az öreg, majd elkapta a kocsmáros tekintetét, és intett neki, hogy hozzon két italt.

– Igen – felelte Zsémbes. – Én is csak szikla vagyok.

– Szikla, mi? Inkább csak kövér gyík a sziklán. S ha jön a nagy hullám...

– Mindegy. Megtaláltál, Gubó. És most?

– Csak meg akartam köszönni a segítséget, Zsémbes.

– Ez most irónia volt, öreg? Nem jellemző...

– Igazság szerint majdnem teljesen komolyan gondoltam a dolgot. Az a sáros víz, amit itattál velem – Keruli bájitala –, csodát tett – keskeny arcára titokzatos mosoly ült ki. – Csodát...

– Örömmel hallom, hogy jobban vagy. Van még más eget rengető híred is? Ha nincs...

Gubó hátradőlt, amikor a kocsmáros az asztalra tette a két korsót, majd visszahajolt.

– Találkoztam a Táborok idősebeivel. Először a herceghez akartak fordulni...

– De aztán észhez tértek.

– Kis rábeszélés után.

– Tehát most már megvan minden segítséged, megakadályozhatod azt az átkozott eunuchot abban, hogy Csuklyás Kapujában játssza az ajtónállót. Remek. Nem uralkodhat pánik az utcákon, amikor negyedmillió pannioni ostromolja a várost.

Gubó összevonta szemöldökét.

– Azt hittem, szereted a nyugalmat.
– Most már sokkal jobban is érzem magam.
– Még mindig szükségem van a segítségedre.
– Nem tudom, miként segíthetnék, Gubó. Kivéve, ha azt akarod, hogy berúgjam az ajtót, és elválasszam Nyársas Korbál fejét a nyakától. Ebben az esetben el kellene terelned Brokát figyelmét. Fel kellene gyújtanod, vagy ilyesmi. Mondjuk, akkor, amikor a falak már ledőltek, és teneszkovik járnak az utcákon. Így valamennyien kéz a kézben, együtt mehetünk a Csuklyás elé, vígan dalolászva.
Gubó rámosolygott a kupa pereme fölött.
– Így jó is lenne – mondta.
Zsémbes felhajtotta az italát, aztán az újért nyúlt.
– Tudod, hol találsz, ha kellek – mondta egy perc múlva.
– Míg a hullám ide nem ér.
A macska leugrott a gerendáról, és a mancsa közé kapott egy csótányt. Játszani kezdett vele.
– Rendben van – morogta a karavánkapitány. – Mit akarsz még mondani?
Gubó nyeglén vállat vont.
– Azt hallottam, Jeges jelentkezett az őrséghez. A legutóbbi pletykák szerint a pannioniak végre készen állnak az első ostromra, most már bármikor elkezdődhet.
– Az első? Valószínűleg csak egy lesz. Ami a készenlétet illeti, már napok óta készen állnak. Ha Jeges arra akarja áldozni az életét, hogy védje a védhetetlent, lelke rajta.
– Mi más lehetőség van még? A pannioniak nem szednek hadifoglyokat, Zsémbes. Mindannyian harcba kényszerülünk előbb vagy utóbb.
Ezt gondolod te.
– Kivéve, ha át akarsz állni a másik oldalra – mondta Gubó néhány másodperccel később. Felemelte a korsóját. – Megtérni, hogy életben maradj... Mi mást tehetnénk?
Az öregember tekintete megkeményedett.
– Emberi hússal tömnéd meg a hasad, Zsémbes? Csak azért, hogy túléld? Megtennéd?
– A hús az csak hús – felelte Zsémbes a macskát figyelve. Halk reccsenés jelezte, hogy az állat ráunt a játékára.
– Nos – mondta Gubó, miközben felemelkedett az asztaltól –, nem hittem volna, hogy még meg tudsz döbbenteni. Azt hittem, ismerlek...
– Azt hitted.
– Ez hát az ember, akiért Pihe az életét áldozta. – Zsémbes lassan felemelte a fejét. Bármit látott is Gubó a szemében, az megijeszthette, mert hátrált egy lépést. – Melyik Táborral dolgozol most? – kérdezte halkan a karavánkapitány.
– Uldannal – suttogta az öreg.
– Majd benézek hozzád. Addig viszont tűnj el a szemem elől.

Az árnyékok már visszahúzódtak az udvar nagy részéből, így Hetán és fivére a fényben voltak. A két barghaszt egy kopott, régi szőnyegen térdelt lehajtott fejjel.

Hamutól fekete izzadság csurgott mindkettejükről. Közöttük széles, nagy kokszégető állt, tele füstölgő széndarabokkal.

Katonák és hírnökök kerülgették őket.

Itkovián Lélekpajzs a barakk bejáratából figyelte a barghaszt testvérpárt. Nem tudta, hogy a barghasztok ilyen sokat foglalkoznak a meditációval, Hetán és Kafál azonban, amióta megérkeztek, nem is nagyon csináltak mást. A barakkudvar lehető legrosszabb helyén, középen telepedtek le, szótlanok és elutasítóak voltak – megközelíthetetlen szigetet alkottak.

Nyugalmuk nem halandóságuk terméke. A *szellemek között utaznak. Brukhalián azt akarja, hogy találjak kiutat – bármi áron. Lehet, hogy Hetánnak van még egy titok a tarsolyában? Egy menekülési útvonal, neki, a fivérének meg az Alapító Családok csontjainak? Ismeretlen gyenge pont a védelmünkben? Vagy talán a pannioniak ostromgyűrűjében?*

Itkovián felsóhajtott. Próbálta már, de nem járt sikerrel. Meg kellett próbálnia még egyszer. Már éppen indult volna, amikor megérezte, hogy valaki mellé ért. Oldalra fordult, s a herceget látta maga mellett.

A fiatalember arcára mély ráncokat szántott a kimerültség. Hosszú ujjai remegtek, pedig összekulcsolta őket a derékszíja fölött. Tekintete a barakkudvar nyüzsgését fürkészte, amikor megszólalt.

– Lélekpajzs, nekem tudnom kell, mit tervez Brukhalián. A katonák szóhasználatával élve: van csiszolt csontja a zsákban, ez nyilvánvaló. Ezért aztán ismét eljöttem audienciára ahhoz az emberhez, akit alkalmazok – esze ágában sem volt leplezni keserű gunyorosságát. – De hiába jöttem. A Halandó Kardnak nincs rám ideje. Nincs ideje Capustan Hercegére.

– Uram – mondta Itkovián –, ha kérdésed van, felteheted nekem is, ha tudok, felelek rá.

A fiatal capan a Lélekpajzs felé fordult.

– Brukhalián engedélyt adott rá, hogy beszélj?

– Igen.

– Rendben van. A Kron T'lan Imassokról és a halhatatlan farkasaikról van szó. Elpusztították a szeptum K'Chain Che'Malle démonjait.

– Igen.

– Akkor miért nem indulnak meg a T'lan Imassok a birodalom ellen? Ha benyomulnának a birodalom területére, elég nagy kárt okozhatnának ahhoz, hogy Kulpath szeptumnak vissza kelljen vonulnia. A Látónak nem lenne más választása, mint visszavonultatni az ostromlókat a folyó túloldalára.

– Ha a T'lan Imassok halandók lennének, akkor a kérdésed jogos lenne, és nyilván jobb esélyeink is lennének – felelte Itkovián. – Kront és halhatatlan társait azonban olyan nem evilági szabályok kötik, amelyekről gyakorlatilag semmit sem tudunk. Egy gyülekezőt emlegettek előttünk, amelynek céljáról, összehívójáról alig tudunk valamit. Számukra ez most mindenek felett áll. Kron és a T'lan Ayák azért pusztították el a démonokat, mert azok veszélyeztették a Gyülekező biztonságát.

– Miért? Ez a válasz nem elég, Lélekpajzs.

– Egyetértek veled, uram. Úgy tűnik, van itt még más indok is arra, hogy miért vonakodik Kron dél felé indulni. A titokzatosság az, amely körüllengi a Pannioni Látót. Úgy tűnik, a „pannion” szó jaghuta eredetű. A jaghuták a T'lan Imassok halandó ellenfelei voltak, ahogy ezt te is tudod. Én személy szerint úgy hiszem, hogy Kron... szövetségesek érkezésére vár. Más T'lan Imassokra, akik szintén a Gyülekezőre érkeznek.
– Arra célzol, hogy Kron ellensége lehet a Pannioni Látónak...
– Igen, hiszen úgy gondolja, hogy a Látó jaghuta.
A herceg egy ideig hallgatott, aztán megrázta a fejét.
– Ha elindulnak is a T'lan Imassok a Pannioni Domínium ellen, a döntés rajtunk már nem segíthet.
– Ez valószínű.
– Rendben van. Újabb kérdés: miért pont itt lesz ez a Gyülekező?
Itkovián habozott, aztán lassan bólintott.
– Dzselarkán herceg, az, aki összehívta a Gyülekezőt, közeledik Capustan felé... egy hadsereggel.
– Hadsereggel?
– Egy hadsereggel, ami a Pannioni Domínium ellen vonul, igen – másodlagos céljuk az is, hogy felszabadítsák Capustant az ostrom alól.
– Tessék?
– Uram, öthétnyire vannak innen.
– Nem tarthatjuk magunkat addig...
– Tudom, herceg.
– S ez a személy irányítja a hadsereget?
– Nem. A parancsnokságot két ember látja el. Caladan Brood és Félkarú Dujek.
– Dujek, Félkarú Legfőbb Ököl? A malaza? Az istenekre, Itkovián! Mióta tudod ezt?
A Lélekpajzs megköszörülte a torkát.
– Egy ideje már felvettük a kapcsolatot velük, uram. Mágikus úton. Ez azóta sajnos már nem működik.
– Igen, igen, ezt magam is tudom. Folytasd, a fenébe is!
– Azt, hogy a Gyűlés összehívója is velük van, csak nemrég tudtuk meg a Kron T'lan Imassok Csontvetőjétől...
– A hadsereg, Itkovián! A hadseregről beszélj!
– Dujeket és hadseregét törvényen kívül helyezte Laseen Császárnő. Most önállóan cselekszenek. A malaza sereg úgy tízezer katonából áll. Caladan Brood parancsnoksága alá több kisebb zsoldoscsapat tartozik, valamint három barghaszt klán, a rhivi nép és a Tiste Andiik serege – összesen úgy harmincezer harcos.
Dzselarkán herceg szeme elkerekedett. Itkovián figyelte, ahogy a férfi lassan felfogja a hallottakat, s az információ áttöri a remény gátját.
– A felszínen talán úgy tűnhet – folytatta Itkovián halkan –, hogy mindaz, amit elmondtam, nagyon fontos. De látom, érted azt is, hogy valójában az egésznek nincs semmi jelentősége. Öt hét, herceg. Majd bosszút állnak értünk, mást nem tehetnek. De

az is lehet, hogy a számuk miatt...

– Ezek Brukhalián következtetései vagy a tieid?

– Mindkettőnké, uram.

– Bolondok – morogta a fiatalember. – Átkozott bolondok.

– Uram, nem tarthatjuk magunkat öt hétig.

– Tudom, te ostoba! A kérdés most már az: miért próbálnánk meg egyáltalán?

Itkovián elkomorodott.

– Uram, így szólt a szerződés. A város védelme...

– Idióta! Mit érdekel engem az átkozott szerződésetek! Azt már tudjuk, hogy semmiképpen sem teljesíthetitek! Engem most már a népem élete érdekel! Ez a hadsereg nyugat felől jön? Csak onnan jöhet. A folyó mentén menetelnek...

– Nem törhetünk ki, herceg. Lemészárolnak minket.

– Minden erőt nyugatra összpontosítunk. Egy hirtelen kitörés, amely átmegy népvándorlásba. Lélekpajzs...

– Lemészárolnak bennünket – vágott közbe Itkovián. – Uram, már ezt is átgondoltuk. Nem fog működni. A szeptum lovassága gyűrűbe fogna, megállítana bennünket. Aztán jönnének a beklitek és a teneszkovik. Elcserélnénk a védhető pozíciót egy védhetetlenre. Egy óra alatt véget érne az egész.

Dzselarkán herceg leplezetlen ellenszenvvel, szinte gyűlölködve nézett a Lélekpajzsra.

– A következőt üzenem Brukhaliánnak – recsegte – a jövőben nem a Szürkekardok feladata, hogy gondolkodjanak a herceg helyett. Nem az ő feladatuk eldönteni, mit tudhat a herceg, és mit nem. A herceget mindenről értesíteni kell, függetlenül attól, hogy ti mennyire látjátok fontosnak a dolgot. Értetted, Lélekpajzs?

– Az üzenetet szó szerint adom majd át, uram.

– Feltételezem – folytatta a herceg –, hogy a Maszkok Tanácsa még kevesebbet tud, mint én egy órával ezelőtt.

– Ez lenne a pontos megfogalmazás. Uram, az ő érdekeik...

– Kímélj meg a véleményedtől a továbbiakban, Itkovián. Jó napot.

Itkovián figyelte, ahogy a herceg távozik a barakk udvari kapuja felé – túlságosan mereven ahhoz, hogy felséges látvány legyen. *De a maga módján nemes. Sajnállak téged, herceg, bár ennek nem mernék hangot adni. Én a Halandó Kard akaratát érvényesítem. Az én vágyaim irrelevánsak.* A gondolatok következtében keletkező dühöt gyorsan elnyelte, és inkább visszafordult a barghasztokhoz, akik még mindig a szőnyegen ültek.

A transz közben megtört. Hetán és Kafál a kokszégető fölé hajoltak, amelyből fehér füstfelhők gomolyogtak felfelé, a napsütésben.

Itkovián meglepődött, majd elindult feléjük.

Ahogy közelebb lépett, látta, hogy egy tárgyat helyeztek az izzó széndarabokra. Vörös volt a széle, lapos és tejfehér a közepe. Friss csont volt, túl könnyű ahhoz, hogy bhederiné legyen, de túl hosszú és vékony ahhoz, hogy emberi lehessen. Talán egy őz vagy gazella kulcscsontja lehetett. A barghasztok varázslatba fogtak.

Tehát nem pusztán harcosok. Tudhattam volna. Kafál kántálása a Rabtoronyban. Ő

sámán, és Hetán a társa.

Megállt a szőnyeg szélénél, Kafáltól kicsit balra. A kulcscsonton repedések jelentek meg. A csont széleinél zsírcseppek izzottak s vetettek apró lángokat. A legegyszerűbb varázslatok egyike az volt, hogy a sámán térképet olvasott ki a repedésekből, s megmutathatta a törzsi vadászoknak, merre találhatók a vad csordák. Itkovián azonban tudta, hogy az a varázslat, amit lát, ennél sokkal összetettebb. A repedések nem csupán egy térképet mutattak a valós világról. A Lélekpajzs csendben maradt, s próbálta elkapni a Hetán és fivére között zajló halk beszélgetés szavait.

Barghasztul beszéltek, Itkovián pedig csak kevéssé ismerte ezt a nyelvet. Azt a furcsaságot azonban látta, hogy a beszélgetés tulajdonképpen háromoldalú – a testvérek bólintottak, válaszoltak olyan dolgokra is, amelyeket csak ők hallottak.

A csont már csupa repedés volt, kék, fehér és bézs csíkok, foltok látszottak rajta. Itkovián tudta, hogy a csont hamarosan szétesik majd, mivel a lény szelleme megtörik a rajta átáramló hatalmas energia súlya alatt.

A furcsa beszélgetés véget ért. Kafál újra transzba esett, Hetán viszont hátradőlt és felnézett Itkoviánra.

– Ah, Farkas, örülök, hogy látlak. Változások történtek a világban. Különös változások.

– És te örülsz ezeknek a változásoknak, Hetán?

A nő elmosolyodott.

– Örülnél, ha örülnék nekik?

Átléphetem a határt?

– Ez a lehetőség is fennáll.

A nő felnevetett, majd lassan feltápászkodott. Hunyorogva kinyújtóztatta elgémberedett tagjait.

– A szellemek vigyenek el, fájnak a csontjaim. Az izmaim gyengéd kezek után kiáltanak.

– Vannak nyújtógyakorlatok...

– Mintha én nem tudnám, Farkas. Tornázol velem egy kicsit?

– Milyen híreket kaptál, Hetán?

A nő elvigyorodott, a kezét csípőre tette.

– Az alvilágra, de suta vagy! – mondta. – A közelembe kell férkőznöd, és megtudnod a titkaimat? Ez a feladatod? Nem hiszem, hogy te élvezed ezt a játékot. Főleg velem nem.

– Talán igazad van – felelte a férfi, majd elfordult.

– Várj már! – nevetett Hetán. – Úgy menekülsz, akár egy nyúl! És én még farkasnak neveztelek el! Talán át kellene téged keresztelnem.

– Megteheted – vetette oda a férfi a válla fölött, majd elindult.

A nő ismét felnevetett.

– Ah, nem is olyan rossz játék! Menekülj csak, drága nyulacskám! Fürge kis zsákmányom, hah!

Itkovián visszatért a főhadiszállás épületébe, s végigvonult a külső fallal párhuzamos folyosón, míg el nem ért a torony bejáratához. Páncélzata zörgött,

csúszkált rajta, miközben felfelé mászott a meredek kőlépcsőkön. Próbálta kiverni a fejéből Hetán képét – nevető arcát, fényes, vidám szemét, a hamurétegen patakokat vájó izzadságcseppeket, tartását, kidüllesztett mellét, ami nyílt invitálást sugárzott. Érezte, hogy régen eltemetett vágyak támadnak fel benne. Fogadalmának alapja repedezett, s Fenerhez szóló minden imája hallgatásba ütközött – mintha a Vadkant cseppet sem érdekelték volna az áldozatok, amelyeket az ő nevében hozott.

Talán ez a végső, kegyetlen igazság. Az istenek nem törődnek a halandók aszketikus áldozataival. Nem törődnek a hit szabályzatával, a templomi papok és szerzetesek kicsavarodott erkölcseivel. Talán még nevetnek is a láncokon, amelyeket önként és dalolva akasztunk saját nyakunkba – eltörölhetetlen, érthetetlen törekvésünkön, hogy hibát találjunk az élet természetes szükségleteiben. Vagy talán nem is nevetnek, hanem dühösek ránk. Talán az élet örömeinek megtagadása a legnagyobb bűn, amelyet az isteneink ellen elkövethetünk.

Elérte a csigalépcső tetejét, szórakozottan biccentett az őrségben álló két katonának, aztán felmászott a létrán a tetőre. A Desztrián már ott volt. Karnadasz végigmérte a mellé lépő Lélekpajzsot.

– Barátom, gondterheltnek látszol.

– Nem tagadom. Volt egy beszélgetésem a herceggel, ami meglehetősen kellemetlenül zárult. Utána Hetánnal is beszélgettem. Desztrián, a hitem megrendült.

– Megkérdőjelezed a fogadalmad.

– Igen, uram. Bevallom, kezdek kételkedni az igazságosságukban.

– Eddig azt hitted, Lélekpajzs, hogy fogadalmaid Fener kedvéért vannak?

Itkovián elkomorodott, és a párkányra könyökölt. Végignézett a füstfelhőbe burkolózó ellenséges táboron.

– Nos, igen...

– Akkor eddig tévedésben éltél.

– Magyarázd meg, kérlek!

– Rendben van. Úgy érezted, le kell láncolnod magad, hogy rá kell erőltetned a lelkedre a hit legkeményebb próbáját. Más szóval, Itkovián, a fogadalmad egy önmagaddal folytatott dialógusból született; nem Fener kérte ezt tőled. A láncok a tieid, s nálad van a kulcs is, amellyel levetheted őket, ha már nincs szükség rájuk.

– Nincs szükség rájuk?

– Így van. Ez akkor következik be, ha úgy érzed, az élet örömei már nem sodorhatják veszélybe a hited.

– Tehát azt mondod, hogy a válság nem a hitemmel, hanem a fogadalmammal van összefüggésben. Hogy egybemosódott előttem a dolog.

– Így gondolom, Lélekpajzs.

– Desztrián – mondta Itkovián, tekintetét továbbra is a pannioni táborra szegezve –, szavaid nyomán néhány dolog megvilágosul...

A főpap felkacagott.

– S remélem, ezzel összedől néhány poros ellenkezés is benned...

Itkovián szája megrándult.

– Most már csodákról beszélsz, uram.

– Remélem...
– Várj! – Itkovián felemelte a kezét. – Mozgás támadt a beklitek között.
Karnadasz odalépett mellé.
– Ott pedig urdomenek mozgolódnak – mutatta Itkovián. – Scalandik az oldalvédek. Látótestőrök vonulnak parancsnoki pozíciókba.
– Először a sáncerődöket támadják majd – jósolta a Desztrián. – A Maszkok Tanácsa gidrákat irányított a barbakánokba, talán ezzel több időt nyerünk majd...
– Keress nekem egy hírvivőt, uram! Figyelmeztessük a tiszteket, és szóljunk a hercegnek is.
– Igen, Lélekpajzs. Te itt maradsz?
Itkovián bólintott.
– Remekül átlátni innen a helyzetet. Menj, barátom.
Kint a csatatéren beklitek rajzottak a gidrák erődítménye körül. Lándzsahegyek villantak a napfényben.
Itkovián egyedül figyelte tovább a készülődést.
– Tehát elkezdődik.

Capustan utcáin néma csend honolt, gyakorlatilag senki sem járt a porfelhő alatt. Zsémbes a Calmanark úton baktatott. Elérte az Ulden néven ismert, önálló Tábor ívelt falát, átkaptatott egy törmelékkel teli lépcsőn, amely az utcaszint alá vitte, s kopogtatott a falba épített masszív ajtón.
Az ajtó kis idő múlva nyikorogva kinyílt.
Zsémbes belépett a keskeny kis folyosóra, amelynek padlózata meredeken emelkedett, s húsz lépés után ismét elérte az utcaszintet. Az átjáró ezután apró, kerek udvarba torkollott, ahol ragyogóan sütött a nap. Gubó becsukta mögötte az ajtót, s küszködve visszanyomta a nehéz vasreteszt. A magas, ősz hajú férfi ezután Zsémbeshez lépett.
– Ez gyorsan ment. Nos?
– Mit gondolsz? – morogta a karavánkapitány. – Mozgás támadt. A pannioniak készülődnek. Hírnökök rohangálnak fel-alá...
– Melyik falon voltál?
– Az északin, a Lektár-ház mellett, ha éppen tudni akarod. És te? Elfelejtettem korábban megkérdezni. Volt az a szemét vadászni múlt éjjel?
– Nem. Mondtam, a Táborok segítenek. Szerintem még mindig azon gondolkodik, miért nem járt sikerrel előző éjjel. Nyugtalan lett, és ezt még Brokát is észrevette.
– Ez nem jó hír. Tapogatózni fog, Gubó.
– Igen. Mondtam, hogy kockázatos lesz, nem igaz?
Hát igen. Próbálsz visszatartani egy őrült gyilkost attól, hogy áldozatokra leljen – anélkül, hogy ő észrevenné –, s közben ostrom készül a város ellen... a fenébe is, Gubó, mibe akarsz belerángatni? Zsémbes visszanézett a folyosóra.
– Azt mondtad, segítség kell. Egyébként hogy fogadják ezt az új barátaid?
Az öregember vállat vont.
– Nyársas Korbál a gyűjtögetéskor az egészséges szerveket preferálja. Azokkal

kísérletezik. A gyerekek vannak a legnagyobb veszélyben.
– Ha nem tudnának róla, akkor még nagyobb veszélyben lennének.
– Ezt is tudják.
– Gyerekeket mondtál?
– Igen, egyszerre legalább négy vagy öt kis őrszem figyel a házra. Hajléktalan utcagyerekek – elég sok van belőlük, sajnos. Szemmel tartják az eget is... – hirtelen elhallgatott, s furcsán bűntudatos képet vágott.
Zsémbes rájött, hogy a férfinak van egy titka.
– Az eget? Miért?
– Huh, hátha Nyársas a háztetőkön próbálkozik.
A nagy kupolák városában?
– A lényeg az – folytatta Gubó –, hogy a házat figyelik. Brokát szerencsére továbbra is a pincében tanyázik, átalakította laboratóriummá. Szinte sosem jön fel onnan. Korbál meg alszik napközben. Zsémbes, amit korábban mondtam...
Zsémbes felemelte a kezét.
– Figyelj! – mondta.
A két férfi mozdulatlanul figyelt. Távolról dobogás hallatszott, és üvöltés is, a falakon túlról. Gubó elsápadt.
– Hol van Jeges? Ne is próbáld bemesélni nekem, hogy nem tudod!
– A Kikötői út kapujánál. Öt szakasz Szürkekard, egy csapat gidra, tucatnyi osztag lestari őr...
– Ott a leghangosabb...
Gubó elkomorodott.
– Jeges tudta, hogy annál a kapunál fog elkezdődni. Ostoba nőszemély.
Gubó közelebb lépett és megragadta Zsémbes karját.
– Akkor – sziszegte – mi a fenét keresel még itt? Az ostrom megkezdődött, és Jeges pont a közepébe rohant!
Zsémbes lerázta magáról barátja kezét.
– Hagyj már, öreg. A nő már felnőtt, mondtam neki, s megmondtam neked is! Ez nem az én háborúm!
– Ez nem fogja meghatni a teneszkovikat, amikor a fazékba pottyantják a fejed!
Zsémbes vicsorogva arrébb tolta Gubót, és az ajtóhoz lépett. Fél kézzel megragadta a reteszt, és lendületes mozdulattal kinyitotta az ajtót. A csattanás visszhangzott a folyosón. Lehajtott fejjel kilépett.
Amint elérte az utcaszintet, és a sikátorba jutott, a távoli morajlás orkánszerű üvöltéssé erősödött. A fegyverek tompa csattogásába sikolyok, üvöltések vegyültek, s az a megfoghatatlan, remegős zizegés terjedt szét mindenütt, amely a több ezer páncélos test mozgásából eredt a falakon túl, az erődök körül, a kapu mindkét oldalán. Zsémbes tudta, hogy hamarosan meghallja majd a faltörő kosok dübörgését is.
Az ostrom végre megkezdődött. Véget ért a kínkeserves várakozás.
Nem fogják tartani a falakat. A kapukat sem. Alkonyatra vége is lesz az egésznek. Eszébe jutott, hogy be kellene rúgni, s ez az ismerős gondolatmenet gyorsan meg is nyugtatta. Felkapta a fejét, mert mozgást észlelt a feje felett. Nyugatról vagy ötven

tűzgolyót látott az égen suhanni, egyenesen a város felé. A környéken és a távolabbi városrészeken a becsapódás után lángok csaptak az ég felé – házak, egész tömbök gyulladtak ki.

Zsémbes megfordult, s már látta a második adag tűzgolyót is észak felől. Az egyik gyorsabban növekedett, mint a többi. Olyan volt, mint egy második, dühös napkorong – egyenesen a karavánőr felé tartott.

A férfi káromkodva visszarohant a lépcsőre.

A kátrányos massza lángba borította az egész utcát, s a lépcsőtől alig tízlépésnyire beszakította a Tábor falát. A hajítmány kőszíve átszaladt a falon, s befelé magával vitte a lángok egy részét is. Az égő utcán törmelékeső hullott.

Zsémbes teste tele volt horzsolásokkal, és félig meg is süketült. Kimászott a lejáróból, s közben sikolyokat hallott az Uldan Tábor belsejéből. A lyukból csak úgy dőlt a füst. *Ezek az átkozott táborok igazi tűzfészkek.* Az ajtó a lépcső aljában kinyílt, Zsémbes megfordult. Gubó jelent meg, és egy ájult nőt cipelt kifelé a szabadba.

– Mekkora a baj? – kiáltotta Zsémbes.

Gubó felnézett.

– Még itt vagy? Jól vagyunk. A tüzet már majdnem sikerült eloltani. Tűnj innen! Bújj el valahol, vagy ilyesmi!

– Jó ötlet – morogta Zsémbes.

Az eget füst borította, amely fekete oszlopokban emelkedett fel Capustan keleti városrészeiből. A szél persze elsodorta a nyugati részek fölé is. A Daru negyedben, a templomok és a háztömbök között lángok is látszottak. Zsémbes úgy gondolta, a tüzes golyóbisoktól a falak menti területeken lehet a legnagyobb biztonságban, ezért keletnek indult az utcán. *Csak véletlen, hogy Jeges pont erre van, a Kikötői út kapujánál. Ő meghozta a döntését.*

Ez nem a mi harcunk, a fenébe is. Ha katonáskodni lett volna kedvem, akkor csatlakoztam volna valamelyik hadsereghez. A pokolba az összessel.

A távoli katapultokból újabb adag kő indult, s szelte át a város feletti füstfelhőt. Zsémbes szaporázta a lépteit, de a lövedékek már elsuhantak fölötte, s a város szívében csapódtak be, hatalmas robajjal. *Ha ezt még sokáig csinálják, tényleg megbolondulok.* Előtte alakok rohangáltak a füstben. Egyre hangosabban hallotta a fegyvercsattogást, amely hullámokban érkezett, akár a tenger a kavicsos partra. *Rendben. Megkeresem a kaput, és kirángatom onnan a kiscsajt. A Csuklyás tudja, ha ellenkezik, eszméletlenre verem, és úgy hozom ki. Kiutat fogunk találni innen, és kész.*

Elérte a Belső kikötő úton álló kereskedőbódék hátulját. A bódésorok közötti keskeny utcákban térdig ért a kosz. A következő utca sűrű füstbe burkolózott. Zsémbes átküzdötte magát a szeméten, és kiért az utcára. A kapu tőle balra volt, de alig látszott. A hatalmas ajtókat betörték, az átjáró tele volt testekkel. A bejárat két oldalán álló szegletes őrtornyok megfeketült oldalában nyílvesszők, hajítmányok és lándzsák nyomán fehér csíkok látszottak. A tornyok lőréseiből csak úgy dőlt a füst. Bentről sikoltozás és fegyvercsattogás hallatszott. Az oldallépcsőkön Szürkekardok nyomultak felfelé, a legfelső szint irányába.

Zsémbestől jobbra csizmadobogás hallatszott. Fél tucat Szürkekard osztag tűnt elő a

füstből. Az első két sor katona karddal és pajzzsal fegyverkezett fel, a hátsó két sorban rohanók kibiztosított nyílpuskát hordoztak. Elügettek a karavánkapitány előtt, és a kapuban felhalmozott testek mögött álltak meg.

Egy kósza szellő fellebbentette a füstfátylat Zsémbestől jobbra, s meglátta, hogy rengeteg test hever az utcán – capanthall, lestari és pannioni betaklit katonák maradványai voltak mindenütt, egészen az utca végében álló barikádig, s a torlasz mögötti kereszteződésben újabb kupac holttest éktelenkedett.

Zsémbes a Szürkekardok felé ügetett. Mivel nem látott tiszti rangjelzést senkin, a legközelebbi nyílpuskás nőhöz fordult.

– Mi a helyzet, katona?

A nő rezzenéstelen, kifejezéstelen arccal nézett rá. Zsémbes meglepetten látta, hogy a katona capan.

– Megtisztítjuk a tornyokat. A rajtaütők hamarosan visszatérnek, átengedjük őket, aztán tartjuk a kaput.

Zsémbes értetlenül bámult rá. Rajtaütők? *Istenem, ezeknek elment az eszük!*

– Azt mondod, tartjátok – az íves átjáróra pillantott. – Mennyi ideig?

A nő vállat vont.

– Az utászok munkabrigádja már úton van idefelé. Egy-két órán belül új kapu áll itt.

– Hány helyen törtek át? Mekkora a veszteség?

– Nem tudom megmondani.

– Hagyjátok abba a locsogást – szólalt meg egy férfihang. – És valaki tüntesse el innen azt a civilt...

– Mozgás előttünk, uram! – kiáltotta egy másik hang.

A térdeplő kardosok vállára készítették a kibiztosított nyílpuskákat. Valaki bekiáltott az átjáróból.

– Lestari katonák, ne lőjetek! Bejövünk!

A Szürkekardok nem lazultak el. Egy perc múlva betántorgott a kapun a rajtaütő csapat első tagja. A súlyosan sérült, viharvert páncélzatú gyalogos katona üvöltözni kezdett a Szürkekardokkal, hogy nyissanak utat.

A várakozó katonák folyosót alkottak.

Az első harminc lestari közül mindegyik sebesültet cipelt a hátán. A kapun túlról csatazaj ütötte meg Zsémbes fülét. A zaj közeledett. Zsémbes megértette, hogy hátvédek fedezik a sebesülteket hordozó társaikat az egyre növekvő túlerővel szemben.

– Ellentámadás! – üvöltötte valaki. – Scalandi támadók...

A déli kaputorony fölötti falon kürtszó harsant. A kapun túli csatamezőn erősödött a hangorkán. Zsémbes talpa alatt remegett a föld. *Scalandik. Ötezer fős légiónál kisebb egységben nem támadnak...*

A Belső kikötői úton újabb Szürkekard csapatok közeledtek a kapu felé: kardosok, nyílpuskások, capanthall íjászok, akik a végső védvonalat építették fel. Mögöttük még nagyobb csapat gyülekezett, ballisztákkal, kőhajítókkal és szuroklövőkkel, az utóbbiakhoz gőzölgő szurokkal teli fazekak is tartoztak.

A hátvédek is feltűntek végre a kapuban. Lándzsák cikáztak közöttük, s tépték az

amúgy is szakadozott páncélokat és ruhákat. Csak egy talált komolyan célba: az egyik katona térdre esett, halálos nyaksérüléssel. Feltűntek az első scalandi katonák is; könnyű gyalogsági harcosok voltak, bőrpáncélzatban, bőrsisakkal, lándzsákkal, szedett-vedett kardokkal. Pajzsa csak kevésnek volt. Makacsul nyomultak a lestari nehézgyalogság visszavonulói után, de egymás után dőltek ki. Sajnos mindig érkeztek újak a helyükre, csatakiáltásokat üvöltve.

– Betörni! Betörni!

Az elüvöltött parancsnak azonnal látszott a hatása. A lestari őrök hirtelen kiszálltak a harcból, megfordultak s végigrobogtak a folyosón, hátrahagyva pár halottjukat a scalandiknak, akik elvonszolták őket a színről. Aztán harcosok árasztották el az átjárót.

A lestarik mögött a Szürkekardok első sora újra formációba állt. Nyílpuskák surrogtak. Scalandik hullottak, tucatjával, akár az őszi legyek, holttesteik pedig komoly akadályt emeltek a következő sor elé. Zsémbes figyelte a Szürkekardokat, akik rezzenéstelen arccal újratöltöttek.

Az első sor scalandik közül csak páran értek el a zsoldosok falához, s azonnal elvéreztek a kardok hegyén. A második hullám is megindult a holttesthalmon át. A csapat azonnal megfogyatkozott – elérte őket a nyílpuskások támadása. Az átjáró lassan megtelt haldoklókkal és holtakkal. A scalandik következő felbukkanó csapata fegyvertelen volt. Miközben a Szürkekardok ismét megtöltötték lőfegyvereiket, az ellenség katonái elkezdték elvonszolni halott társaikat az útból.

A bal oldali szögletes torony ajtaja kivágódott – Zsémbes megijedt. Megperdült, s már nyúlt volna gadrobi kardjaiért, amikor féltucatnyi capanthall katona jelent meg az ajtónyílásban, köhögve, véresen. Köztük pedig ott állt Jeges Menakisz.

Tőre hegye tenyérnyi hosszan letört; a fegyver többi részét, beleértve a markolatot is, valamint a lány kesztyűs kezét és alkarját vastagon beborította az emberi vér és epe keveréke. Másik kezében tartott erősebb tőréről valami csúszós, kötélszerű dolog lógott, melyből barnás lé csöpögött. A lány drága bőrpáncélja foszlányokban csüngött. Egy erősebb harántcsapás még bélelt ingét is széthasította: kilátszott a lány csupasz jobb melle, s rajta valakinek a kéznyoma zúzódások formájában.

A lány először nem látta meg bajtársát. Tekintete a kapura tapadt, ahonnan lassan már az utolsó holttesteket is elvonszolták. Újabb csapat scalandi nyomakodott át a szabaddá tett bejáraton. Az előző támadásokhoz hasonlóan az első sor elesett a nyílzáporban, de a többiek csak nyomultak tovább, őrült sikoltozás közepette.

A négysoros Szürkekard csapat ismét feloszlott, tagjai futásnak eredtek és visszahúzódtak a kis sikátorokba, hogy a közelben várakozó capanthall íjászok tisztán lőhessenek az üldözőikre. Jeges parancsot vakkantott pár bajtársának, s a kis csapat a fallal párhuzamosan hátrált. Aztán a lány meglátta Zsémbest. Tekintetük találkozott.

– Gyere át ide, te ökör! – sziszegte a lány.

Zsémbes odaügetett hozzájuk.

– A Csuklyásra, kislány, mi...

– Mégis mit gondolsz? Elözönlöttek bennünket a kapun át, a toronyban, a falak fölött... – hátravágta a fejét, mintha egy láthatatlan ütés érte volna. Tekintete

fátyolosan nyugodttá vált. – Szobáról szobára haladtak. Sorba. Egy Látótestőr rám talált... – megrándult. – De a nyavalyás életben hagyott. Hiba volt – megtaláltam később. Gyerünk, menjünk már! – menet közben Zsémbes a lány mögött haladt. Jeges megrázta a köpenyét – epe, vér és vizes béltartalom fröccsent a férfi mellkasára és arcába. – Kibeleztem őt, és átkozott legyek, ha nem könyörgött a halálért – köpött egyet. – Én is hiába könyörögtem, ő miért járt volna sikerrel? Bolond. Az átkozott nyavalygása...

Zsémbesnek egy percbe telt, mire a nagy rohanás közben rájött, mi is történt. *Óh, Jeges...*

A lány léptei hirtelen elbizonytalanodtak, arca elfehéredett. Iszonyodva nézett Zsémbes szemébe.

– Ez harc kellett volna, hogy legyen. Háború. Az a szemét... – a falnak dőlt.

A többiek nem álltak meg, túl fáradtak vagy túl tompák voltak, hogy észrevegyék, mi történt.

Zsémbes a lány mellé lépett.

– Kibelezted? – kérdezte halkan. Nem merte megérinteni. Jeges lehunyt szemmel bólintott. Kapkodta a levegőt.

– Hagytál nekem is belőle, kislány?

A lány megrázta a fejét.

– Öreg hiba. Mindegy, végül is lesz még itt Látótestőr bőven.

Jeges előrelépett, és Zsémbes vállához nyomta az arcát. A férfi átölelte őt.

– Menjünk ebből a csatából, kislány – mormogta. – Van tiszta szobám, lavórom, tűzhelyem és vizem is. Elég közel van az északi falhoz, úgyhogy még biztonságos. A folyosó végén van. Csak egy ajtón lehet bemenni. Kint állok majd az ajtó előtt, amíg csak akarod, Jeges. Senki sem juthat be. Megígérem – érezte, hogy a lány bólint. Lehajolt, hogy a karjába emelje.

– Tudok járni.

– De akarsz is, kislány? Ez itt a kérdés.

Jeges rövid gondolkodás után megrázta a fejét. Zsémbes könnyedén fel tudta emelni.

– Aludj, ha tudsz – mondta. – Most már biztonságban vagy.

Elindult a fal mellett, karjában a lánnyal, aki a tunikájához nyomta az arcát. A durva vászon ott nedvesebb volt, mint a többi részen. Mögöttük százával haltak meg a scalandik – a Szürkekardok és a capanthallok halálos csapást mértek rájuk. Zsémbes ott akart lenni velük. Az első sorban. Gyilkolni akarta az ellenfelet, egyiket a másik után. Egy Látótestőr nem volt elég. Ezer sem lett volna elég.

Most nem.

Érezte, hogy lehűl a teste, mintha ereibe a vér helyére valami más költözne. Ez a valami keserű volt, s hihetetlen erőt öntött izmaiba. Még sosem érzett ilyet, de nem is volt töprengős hangulatban. Erre nem voltak szavak.

Később rádöbbent, hogy amivé változott, amit tett, arra sem voltak szavak.

Ahogy azt Brukhalián előre megjósolta, a szeptum seregeiben zavart keltett a tény,

hogy Kron T'lan Imass és a T'lan Ayák elpusztították a K'Chain Che'Mallékat. A zavarodás és az erők további táboroztatása adott Itkovián Lélekpajzsnak még pár napot a védelem előkészítésére. De most véget ért a felkészülés, és Itkoviánra maradt a város védelmének irányítása.

Nem lesznek se T'lan Imassok, se T'lan Ayák, akik Capustan segítségére sietnének. *És nem lesz felmentő sereg sem, amely az utolsó pillanatban megérkezik...* Capustan magára maradt.

Legyen hát. *Félelem, elkeseredés és kétségbeesés.*

Karnadasz Desztrián távozása után, a hírnöksereg zavart futkosása közepette az ellenség megindította első seregeit keleten és délkeleten, s már előkerültek az ostromfegyverek is. Itkovián a barakk faláról figyelte a mozgásokat. A Kikötői kapu ellen beklitek és még keményebben felfegyverzett betaklitek vonultak, oldalvédként és hátvédként hatalmas scalandi légiók kísérték őket. Kisebb Látótestőr sokkcsapatok és sebesen inaló desandik – utászok – újabb ostromgépeket helyeztek el a csatamező különböző pontjain. A vízpart mentén pedig a hivatásos sereg mögött ott táborozott a teneszkovik forrongó tömege.

Figyelte a gidrák által védett Keleti őrsánceród ostromát – az épületet már körbevette az ellenség; Itkovián látta, ahogy a keskeny ajtót ledöntik, s a beklitek benyomulnak az átjárón – három lépés, két lépés, egy, aztán állóharc, s pár perc múlva egy lépés, majd még egy lépés hátra. A visszavonulók rengeteg holttestet hoztak ki magukkal. Aztán még többet. A gidrák – a Maszkok Tanácsának elit templomos erői – tanúbizonyságot tettek eltökéltségükről és fegyelmezettségükről. Kiűzték az első rohamot, és az ajtó helyébe gyorsan barikádot emeltek.

A beklitek egy ideig tanakodtak kint, majd újabb támadást indítottak. A csata egész délután folytatódott, de Itkovián akárhányszor a Keleti őrsánceród felé nézett, azt látta, hogy a gidrák még mindig tartják magukat. Tucatjával öldösték le az ellenfelet. *Tövist döftek a szeptum oldalába, és megforgatják.*

Végül alkonyattájt ostromgépeket fordítottak a magát makacsul tartó csapat és épület felé. Hatalmas lövedékekkel bombázták az őrsánceród falait. A becsapódásokat a sötétség beállta után is hallani lehetett.

Miközben ez a kis dráma zajlott, az ellenség teljes fronton támadást intézett a város védelmi erői ellen. Az északi támadásról hamar kiderült, hogy csak gyatrán kivitelezett csel, s így gyorsan felmérték, hogy nem jelent komoly veszélyt. A hírvivők tudatták a Lélekpajzzsal, hogy a nyugati falnál is ehhez hasonló csata bontakozott ki.

A valódi támadásokat a déli és keleti falak ellen intézték, s a kapukra koncentrálták az erőket. Itkovián, aki pont e két szakasz között helyezkedett el, tökéletesen átláthatta az ostrom menetét. Az ellenség is láthatta őt, mert nem is egy ostromlövedéket céloztak az irányába, ám csak néhány csapódott be a közelében. Ez volt az első nap. A távolság felmérésén és a célzáson még javíthattak a pannioniak. Itkovián tudta, hogy hamarosan talán fel kell adnia a pozícióját; addig azonban jelenlétével is gúnyolta az ellenséget.

Amikor a beklitek, betaklitek és a létrahordó desandik megrohamozták a falakat,

Itkovián parancsot adott az ellentűzre. Az ezután következő vérfürdő borzalmas látványt nyújtott. A támadók nem vittek magukkal teknőspáncélt vagy más védőeszközt, így jelentős számban megfogyatkoztak.

De olyan sokan voltak, hogy elérték a kapukat, előszedhették a faltörő kosokat is, és állásokat foglalhattak. Miután átnyomultak a kapun, a nyílt tereken találták magukat, amelyeken Itkovián már előkészítette számukra a vérfürdőt – a kiépített sáncok mögül Szürkekardok és capanthall íjászok lődözték le őket, mind egy szálig. A pannioniak nem menekülhettek – minden mellékutcát elzártak, minden fedezéket, minden sikátort.

A Lélekpajzs által kidolgozott többlépcsős védelmi rendszer gyilkosan hatékonynak bizonyult. A gyakori ellentámadások olyan sikeresek voltak, hogy a kis rajtaütő csapatok még a falakon kívül is üldözhették a menekülő pannioniakat, anélkül, hogy ez nagy veszteséget eredményezett volna. Ezen a napon egyetlen kiküldött csapat sem merészkedett túl messzire. A fegyelem tartotta magát a lestarik, a capanthallok és a koralessianok között is.

Az ostrom első napja a védők részgyőzelmével zárult.

Itkoviánnak remegett a lába, arcáról az erősödő parti szél itatta fel az izzadságot. A sisakrostély mögött a füst már véresre marta a szemét. Amikor leszállt a sötétség, rövid ideig csak hallgatta, ahogy kövek záporoznak a Keleti őrsáncerődre, aztán megfordult, hogy szemügyre vegye a várost – az ostrom kezdete óta most először.

Egész háztömbök égtek, a lángok az éjszakai égbolt felé nyúltak, és vörösre festették a város fölé telepedő masszív füstfelhőt. *Tudtam, hogy milyen látvány tárul majd elém. Akkor viszont miért döbbentem meg? Miért futott ki a vér az ereimből?* Hirtelen olyan gyengének érezte magát, hogy neki kellett támaszkodnia a kőkorlátnak. A torony bejáratának árnyékából egy hang szólt hozzá.

– Pihenésre volna szükséged, barátom.

Itkovián lehunyta a szemét.

– Desztrián, igazat beszélsz.

– De nem lesz idő pihenni – folytatta Karnadasz. – A támadó erők másik fele már gyülekezik. Egész éjjel számítanunk kell az ostrom folytatására.

– Tudom.

– Brukhalián...

– Igen, meg kell tenni. Gyere csak.

– Egyre nehezebben megy – mormogta Karnadasz, miután megállt a Lélekpajzzsal szemben. Fél kezét Itkovián mellkasára helyezte. – Az Üregek betegsége engem is fenyeget – folytatta. – Nemsokára már csak arra marad erőm, hogy védekezzek ellene.

A fáradtság elszállt a Lélekpajzsból, friss erő áradt szét a tagjaiban. Felsóhajtott:

– Köszönöm.

– A Halandó Kardot éppen most hívták be a Rabtoronyba, hogy beszámoljon az első nap történéseiről. És nem, sajnos nem volt olyan szerencsénk, hogy a Rabtorony lerombolásáról kaptunk volna hírt – egy szál kő nem sok, annyi sem esett rá az ostrom közben. Különben is, tudva, hogy kik laknak most benne, már nem is lenne jó, ha száz lángoló lövedék csapna le rá.

Itkovián, aki eddig az utcákat fürkészte, a Desztrián felé fordult.
– Ezt hogy érted, barátom?
– A barghasztok, Hetán és Kafál beköltöztek a Nagyterembe.
– Ah, értem.
– Mielőtt távozott, Brukhalián megkért, hogy számoltassalak be kutatásod sikerességéről. Tudni szeretné, mit tudtál meg a barghasztoktól. Hogyan akarják megvédeni az Alapító Szellemek csontjait a csatától?
– Vereséget szenvedtem, barátom, és nem is valószínű, hogy az ostrom során lehetőségem volna megszerezni a kért információt.
– Megértelek. Elmondom majd a Halandó Kardnak szavaid, de azt nem, hogy mennyire megkönnyebbültél.
– Köszönöm.
A Desztrián a falhoz lépett, és kelet felé nézett.
– Istenek az égben, a gidrák még mindig tartják azt az őrsáncerődöt?
– Ez bizonytalan – felelte Itkovián, miközben csatlakozott bajtársához. – Mindenesetre az ostromgépek még mindig dolgoznak. Nem hiszem, hogy a törmeléken kívül sok minden maradt volna az építményből. Túl sötét van ahhoz, hogy lássam, de fél órával ezelőtt úgy hallottam, mintha ledőlt volna egy fal.
– A légiók ismét gyülekeznek, Lélekpajzs.
– Több hírvivőre volna szükségem, uram. Az utolsó csapat...
– Igen, már mind kimerültek – mondta Karnadasz. – Most távozom, de intézkedni fogok.
Itkovián fél füllel hallotta, hogy társa lefelé halad a létrán, de tekintete továbbra is az ellenfél keleti és déli erőire tapadt. A négyszögletes alakzatba rendeződött katonák némelyike halovány lámpást tartott a kezében, így látszott az is, hogy fűzvesszőből font pajzsot tartanak a fejük felett. Kisebb csapat scalandik indultak meg óvatos iramban előre.
A Lélekpajzs mögött csizmás léptek hallatszottak – megérkezett az újabb hírvivő. Itkovián meg sem fordult, úgy adta ki a parancsot:
– A hajítógépek és az íjászok kapitányainak üzenem, hogy a pannioniak újabb támadásra készülnek. Katonákat a falakra és a sáncok mögé! A kapuk védelmét erősítsük meg, osszunk be hozzájuk utászokat is!
A pannioniak hatalmas tömege mögül újabb égő golyóbisok lendültek az ég és a város felé. A lövedékek gyorsan közeledtek, s a Lélekpajzs feje fölött áthaladva a város különböző pontjaiba csapódtak. Robbanások rázták meg a várost, Itkovián talpa alatt megremegett a fal. A Lélekpajzs a hírvivőkhöz fordult.
– Menjetek!

Karnadasz vágtában haladt át Tura'l terén. Tőle úgy ötven méterre balra az egyik hatalmas boltív éppen találatot kapott – törött építőanyag-darabok és égő szilánkok repültek szét a kövezetre, a környező háztetőkre és épületekre. Lángok csaptak fel a házakból, s a Desztrián látta, hogy alakok robognak ki az égő épületekből. Valahol északon, a Templomnegyedben egy másik épülettömb lángolt.

Elérte a tér túlsó végét, s változatlan iramban bekanyarodott az Árnyak útjára – tőle balra az Árnyak, jobbra pedig az Álmok Királynőjének temploma állt –, majd amikor elérte a Daru utat, ismét balra kanyarodott. A negyed legszélesebb útján haladt tovább. Előtte ott magaslott a Rabtorony, sötét köveivel, a tövében meghúzódó, jóval kisebb daru épületek között.

A kapuban három osztag gidra állt őrt, teljes páncélzatban, kivont fegyverrel. Felismerték a Desztriánt, s intettek neki, hogy menjen csak. Az udvarban leszállt a nyeregből, és egy lovászra bízta hátasát, majd elindult a Nagyterem felé, mivel tudta, hogy Brukhaliánt is ott találja.

Ahogy a dupla ajtóhoz vezető széles folyosón lépkedett, látta, hogy megy előtte még valaki. Hosszú ruhát és csuklyát viselt, s nem volt vele kíséret – pedig az idegenek mindig csak kísérettel közlekedhettek a Rabtoronyban –, mégis kecses magabiztossággal haladt előre. Karnadasz azon tűnődött, vajon hogyan léphetett be az idegen a gidrák tudomása nélkül, majd elkerekedett a szeme – az idegen intett, s a dupla ajtó kinyílt előtte.

Vita hangjai szűrődtek ki a Nagyteremből, majd az idegen belépése után döbbent csend következett. Karnadasz gyorsított, és amikor odaért, még éppen hallotta Rath'Csuklyás felháborodott méltatlankodásának végét:

– ...most azonnal!

A Desztrián az idegen mögött lépett be a terembe. Látta, hogy a Halandó Kard a Köldök közelében áll, immáron az újonnan érkezettek felé fordulva. A barghasztok, Hetán és Kafál Brukhalián közelében ültek a kis szőnyegükön. A Maszkok Tanácsának papjai és papnői mind előrehajoltak, maszkjukon elégedetlenség karikatúrája ült – Rath'Csuklyás kivételével, aki állt, s akinek famaszkja szinte eltorzult a dühtől.

Az idegen várt, homokszín ruhájába rejtette a kezét, s láthatóan nem zavartatta magát az ellenséges fogadtatás miatt. A Desztrián onnan, ahol állt, nem láthatta az idegen arcát, de azt igen, hogy az illető ledobja a csuklyát, és végigméri a papokat.

– Elereszted a parancsot a füled mellett? – kérdezte Rath'Csuklyás az idegességtől rekedt hangon, liluló maszkkal. Körülnézett. – Hol vannak a templomosaink? Mi a fenéért nem hallották meg a hívást?

– Nos – mormogta az idegen daru nyelven –, az őrök jelen pillanatban álmaik hívó szavának engedelmeskednek. Így elkerülhetjük, hogy feleslegesen közbelépjenek. – A férfi Brukhaliánhoz fordult, így Karnadasz is megláthatta arcát, amely kerek volt, furcsán ránctalan, s feledhetetlenül nyugodt. *Ah, a kereskedő, akit Itkovián hozott a városba. A neve... Keruli.* A férfi halvány szeme Brukhaliánra szegeződött. – Elnézést kérek a Szürkekardok vezetőjétől, de attól tartok, halaszthatatlan dolgom van a Maszkok Tanácsával. Lennél olyan kedves, átadnád a helyet?

A Halandó Kard fejet hajtott.

– Természetesen, uram.

– Mi ebbe nem egyezünk bele! – sziszegte Rath'Árnytövis.

Az idegen tekintete a papokra siklott és megkeményedett.

– Sajnos azt kell mondanom, hogy ez nem számít. Rátok nézek, és egy fájdalmasan

alkalmatlan csapatot látok.

– A pokolba is – mondta Rath'Hamvas –, ki vagy te, hogy ilyen stílusban mersz beszélni velünk?

– A nevem nem szükséges elárulnom, papnő, csak a címet, amiért jöttem.

– Címet?!

– Rath'K'rul vagyok. Azért jöttem, hogy elfoglaljam méltó helyem a Maszkok Tanácsában, és elmondjam nektek: van köztetek valaki, aki elárul majd bennünket.

A lány az ágyon ült, haja kócosan lógott az arcába. Zsémbes kinyújtotta a kezét, és lassan elsimította a szeméből a fürtöket. Jeges szaggatottan felsóhajtott.

– Ez ostobaság. Megesik az ilyesmi. A csatában nincsenek szabályok. Buta voltam, hogy egy szál vívótőrrel mentem neki a Látótestőrnek, nevetve tolta azt félre. – Felnézett: – Ne maradj itt velem, Zsémbes! Látom, hogy mi van a tekintetedben. Menj! – körbenézett a szobában. – Csak... tisztálkodnom kellene. Nem akarom, hogy itt legyél, és azt sem, hogy az ajtó előtt őrködj. Ha magadra vennéd ezt a posztot, sosem szabadulnál tőle. Menj! Te vagy a legjobb harcos, akit valaha is ismertem. Ölj meg pár pannionit, a Csuklyásra, öld meg mindet!

– Biztos vagy benne, hogy...

A lány keserűen felnevetett.

– Meg ne próbáld!

A férfi ellenőrizte a páncélzatát, megigazgatta az alatta viselt bélést, majd leengedte a sisakrostélyát. Nehéz kardjait megoldotta a hüvelyükben. Jeges némán figyelte a készülődést. A férfi végre készen állt.

– Rendben van, használd ki az időt, kislány. Ha készen állsz, jöhetsz te is, hagyok neked pár szemetet.

– Rendben.

Zsémbes az ajtóhoz fordult.

– Csapj le rájuk.

A férfi bólintott.

– Így lesz.

A több ezer beklit és scalandi elérte a keleti falat. A sűrű nyílzáporban is képesek voltak a falhoz támasztani a létrákat – alakok özönlöttek felfelé, át a falon. A Keleti Kaput ismét bevették, s az ellenség katonái a széles utcán a Keleti Újpiactér felé igyekeztek.

Délen a város Főkapuja nem bírta sokáig az erős katapulttüzet, elesett. Egy légiónyi betaklit özönlötte el a Dzselarkán teret. Egy jól célzott égő lövedék a capanthalliak Nyugati Barakkjába csapódott – az épület felrobbant, s fénye az egész várost vörösre festette.

Urdomenek és Látótestőrök sokkcsapatai törtek be az Északi kapun. Először a Nildar Táborba, mindent és mindenkit elpusztítottak ott, aztán a legközelebbi daru utcák felé vonultak. Az ellenség minden oldalról özönlött.

Itkovián megállapította, hogy a dolgok nem állnak túl fényesen. A hírnökök minden

üzenete után parancsokat osztott – nyugodt, higgadt hangon:
– Negyedik szárny a Kilences Barikádhoz, a Keleti Belső és a Ne'rok torony közé. Vigyenek ellátmányt a két toronyban lévő capanthalloknak... Hetedik szárny a Nyugati Belső Toronyhoz és falhoz. Jelentést kérek a Dzsehbar Torony helyzetéről. A Nyugati Barakkban ott volt ötszáz capanthall – valószínűleg kifüstölték őket... Ötödik és Harmadik Sörény a Tular térre, segítsék ki a capanthallokat... Első, Hetedik és Hatodik Sörény futólépésben az Északi Templomnegyedbe – blokkoljanak és mérjenek csapásokat, míg vissza nem foglaljuk az Északi kaput... Negyedik, Második és Nyolcadik Sörények a Keleti Újpiactérre. Amint visszafoglalják a Keleti Kaput, azt szeretném, hogy az Egyes, a Hármas és az Ötös szárny törjön ki. Céljuk a Keleti őrsáncerőd lesz – azt akarom, hogy semlegesítsék az ott működő, ellenséges ostromgépeket, és kiszabadítsák az esetlegesen életben maradt gidrákat. Ha a Triászmesternek lenne esetleg jelentenivalója...
A parancsok osztogatása, valamint a hírnökök üzeneteinek meghallgatása közben Itkovián a Keleti Újpiactér eseményeit próbálta követni – de a lángok és a sűrű füst miatt csak keveset látott. A scalandik keményen nyomultak előre a barikádok ellen, amelyek közöttük és a herceg palotája között álltak. A palota falát lövedékekkel bombázták, szinte szünet nélkül – de nem jutottak semmiféle eredményre. A vékony, csillogó kőfalak még csak meg sem remegtek. Lángoló lövedékek csapódtak neki, s hunytak ki rajta – csupán fekete, kormos nyomot hagyva maguk után a továbbra is tükörsima, ismeretlen kőből készült felületeken. A palotát csak a nehezebbik módon lehetett bevenni – lépésről lépésre, szobáról szobára, emeletről emeletre haladva. A pannioniak már alig várták, hogy nekifuthassanak a feladatnak.
Az Első, a Harmadik és az Ötödik szárny Triászmestere érkezett a teraszra. Egyike volt a Lélekpajzs legrégebbi tiszttársainak, magas és sovány volt, arcán a számtalan sebet szürke szakáll takarta.
– Elmondták, mi lesz a feladatom, Lélekpajzs.
Miért hívattalak mégis ide? Látom, ez a kérdés villog a szemedben. Nincs szükséged buzdításra, tudom, hogy készen állsz a feladatra, amely talán a halálba visz benneteket.
– Váratlan lépés lesz – jegyezte meg Itkovián.
A férfi tekintete összeszűkült. Bólintott.
– Igen, uram, az lesz. A betörés során az ellenséges csapat egysége megtört. Ma éjjel a káosz lett rajtuk úrrá. Ahogy parancsoltad, elpusztítjuk az ostromgépeket. Kiszabadítjuk a túlélőket az őrsáncerődből.
Igen, barátom, jól látod. Én vagyok az, akinek biztatásra van szüksége.
– Tartsd nyitva a szemed, barátom. Szeretném tudni, milyen a pannioni hadsereg hátsó csapatainak elrendeződése. Főleg a teneszkovik pozíciója érdekel.
– Értettem, uram.
Egy hírvivő érkezett botladozva a teraszra.
– Lélekpajzs! – lihegte a nő.
– Mi a jelentenivalód, katona? – kérdezte Itkovián.
– Az Első, a Hatodik és a Hetedik Sörények Triászmesterétől jövök, uram.

Északi kapu. Észak felé pillantott. A legtöbb daru építmény égett.
– Folytasd.
– A Triászmester jelenti, hogy rátalált az urdomen és a Látótestőr sokkcsapatokra. Mind meghaltak, uram.
– Meghaltak?
A fiatal nő bólintott, majd letörölte homlokáról a hamuval vegyülő izzadságot. Itkovián észrevette, hogy túlságosan nagy sisak van a fején.
– Egy civil összeszedte a capanthalli őrök maradékát meg más civileket és valamilyen karavánőröket. Uram, egy sor utcai csatát vívtak az urdomenekkel és a Látótestőrökkel; legyőzték őket. Most a Triászmester kezén van az Északi kapu, amelyet egy csapat utász javítgat.
– S merre van ez az újsütetű hadsereg meg a vezetője?
– Csak egy pár sebesült várta be a Triászmestert, uram. A... hm... hadsereg nyugati irányba ment tovább, egy csapat urdomen nyomában, akik a Lektár-házat akarták megtámadni.
– Hírvivő, küldd utánuk az Egyes Szárnyat erősítésként. Miután átadtad az üzenetet, pihenj egy kicsit.
– Köszönöm, Lélekpajzs.
– Ez nem a neked kiutalt sisak, igaz?
A nő elpirult és lehajtotta a fejét.
– Azt elvesztettem, uram.
– Kérj a raktárostól egy újat, megfelelő méretben.
– Igen, uram!
– Most menj!
A két veterán figyelte, ahogy a fiatal nő távozik.
– Micsoda butaság, elhagyni a sisakot – mormogta a Triászmester.
– Valóban az.
– Viszont ügyes, hogy talált magának újat.
A Lélekpajzs elmosolyodott.
– Most távoznék, uram.
– Fener legyen veled, Triászmester.

Karnadasz nagy levegőt vett, s a Nagyterem hirtelen támadt, súlyos csendjében a tarkóján felállt a szőr. *Árulás?* Tekintete rögtön egy bizonyos papra tapadt. Rath'K'rul szavai újabb lökést adtak a Desztrián gyanújának, amely annyira kézzelfoghatóvá vált, hogy szinte visszarettent tőle. Tartotta a száját, de a tekintete Rath'Fenerre tapadt. A vaddisznóálarcon semleges kifejezés ült, de a férfi mégis úgy állt, mintha éppen most ütötték volna meg.
– K'rul ideje már rég lejárt – sziszegte Rath'Árnytövis.
– Visszatért – felelte a kereskedő. – Ez a tény pedig valamennyiőtöket meg kellene, hogy nyugtasson. Végül is K'rul vérét mérgezi valaki. A csata, amely már elkezdődött, senkit sem kímél majd; ez vonatkozik az isteneitekre is. Ha kételkedtek a szavamban, induljatok lelki zarándoklatra – halljátok az igazságot az isteneitektől.

Valószínűleg vonakodnak majd, és bosszúsak lesznek. De el fogják mondani az igazat.
– A javaslatod nem fogadhatjuk el ilyen hirtelen – mondta Rath'Álmok Királynője.
– Beleegyezem a vizsgálatba – felelte Rath'K'rul udvarias biccentéssel. – De figyelmeztetnem kell mindenkit: igen kevés az időnk.
– Árulást említettél...
– Igen, Rath'Álmok Királynője, ezt mondtam.
– Sértő, hogy ilyen széthúzást feltételezel rólunk.
A férfi oldalra hajtotta a fejét.
– Fivéreim és nővéreim, akiknek közületek tiszta a lelkiismerete, azok ezáltal össze is tartoznak. Azzal a férfival, aki ezt nem mondhatja el magáról, majd a saját istene számol el.
– Férfival?
Rath'K'rul vállat vont. Brukhalián kihasználta a csendet, és megköszörülte a torkát.
– Ha a Maszkok Tanácsának nincs ellenvetése, akkor én most távoznék. A Lélekpajzsomnak szüksége van rám.
– Hát persze – mondta Rath'Csuklyás. – A Rabtornyon kívüli zajokból arra következtetek, hogy betörték a falakat, s az ellenség már bejutott a városba.
És a Csuklyás sétálgat Capustan utcáin. Ez a kettősség... A Halandó Kard elmosolyodott.
– Az elejétől fogva sejtettük, Rath'Csuklyás, hogy a falakat és a kapukat beveszi az ellenség. Valamikor. – Karnadaszhoz fordult. – Kérlek, csatlakozz hozzánk! Szükségem volna a legfrissebb információkra.
A Desztrián bólintott. Hetán hirtelen felpattant, és villogó szemmel Rath'K'rulhoz fordult.
– Álmodó Ember, igaz, amit az istened ígér? Valóban segít nekünk?
– Igen. Melyikőtök lesz az önként jelentkező?
A barghaszt asszony elkerekedő szemmel a fivére felé intett. A kereskedő elmosolyodott. Rath'Árnytövis szinte felrobbant.
– Most meg mi van? Most meg mi van?
Karnadasz Kafálhoz fordult. A férfi még mindig törökülésben ült, de lehajtotta a fejét, és aludt.
– Minden jelenlévőnek mondom – közölte Rath'K'rul halkan –, hogy ha kedves az élete, ne ébressze őt fel.

A hatvanvalahány capanthallból, akiket Zsémbes az Északi kaputól nyugat felé vezetett, csupán tucatnyi maradt, valamint egyetlen lestari őr, egy rövid lábú, hosszú kezű őrmester, aki kérés nélkül azonnal másodparancsnoki rangba helyezte magát.
A Lestari-ház egy volt a néhány megerősített, erődként funkcionáló ház közül Capustanban. A ház Kalan D'Arle családjának tulajdonában állt, akiket rokoni szálak fűztek Darujhisztán egyik tanácstagjához, valamint az azonos nevű, Lestariban elbukott nemesi család tagjaihoz. A masszív kőépület az északi falnál állt, lapos teteje pedig kitűnő támaszpontot nyújtott a falszakasz védőinek.

Az utcaszinten hatalmas bronzajtó nyílt, amelynek kőből készült a tokja. A kapupántokat lecsavarozták. A bejárat fölött nagy esővédő állt két márványoszlopon, s ez egyben teraszként is szolgált. A díszítést faragott démonfejek alkották, eltátott szájúak, s ezekről még mindig csöpögött a forró víz maradéka, amelyet a kapun dörömbölő, sikoltozó scalandik nyakába zúdítottak.

Zsémbes és csapata még alig ocsúdott fel az összecsapásból a tizenöt urdomennel, akik egy nagy csapatnyi gyalogságot kaszaboltak le. Az utolsó két pannionit maga Zsémbes intézte el személyesen. Most hátulról támadtak rá a scalandi csőcselékre.

Az összecsapás gyors és kegyetlen volt. Csak a lestari őr mutatott némi szánalmat azok iránt, akiket nagyon megégetett a forró víz – egy mozdulattal elvágta a torkukat. A sikolyoknak vége szakadt, s üres csend szállt a környékre. Zsémbes letérdelt egy holttest mellé, és annak tunikájával megtisztogatta vértől mocskos kardjait. Kar- és vállizmai remegtek a túlterheléstől. Az éjszakai szél felerősödött, eléggé ahhoz, hogy só és víz szagát hozza, s a szárazföld belseje felé tolja a füstöt. Sok ház égett még a városban, így nem volt egészen sötét.

– Nézz már oda!

A karavánkapitány a lestari őrmesterre pillantott, majd oda, ahová a férfi mutatott. A Rabtorony alig pár utcányira volt tőlük, délkeleti irányban. Az egész épület halvány fénnyel izzott.

– Mit gondolsz róla? – kérdezte a katona.

Valamiféle varázslat.

– Azt hiszem, talán rituális mágia fénye lehet – folytatta az őrmester. – Valószínűleg védelmező. A Csuklyás tudja, mi is hasznát vennénk ilyesminek. Darabokban vagyunk, uram. Nincs bennem már sok erő, és ami a többieket illeti... – végignézett a térdeplő, guggoló vagy házfalnak támaszkodó tucatnyi capanthallon, és megrázta a fejét. – Azt hiszem, végük van.

Délnyugat felől csatazaj hallatszott, méghozzá egyre közelebbről. A Lestari-ház tetején páncélzörgés hallatszott. Zsémbes felnézett, és fél tucat capanthall önkéntest látott, akik őket bámulták.

– Akárkik vagytok, ez szép munka volt! – kiáltotta le az egyikük.

– Mit láttok odafentről? – kiáltott fel az őrmester.

– Visszafoglaltuk az Északi kaput! Szürkekardok, legalább ezren lehetnek. A pannioniak menekülnek!

– Szürkekardok – motyogta a lestari. Zsémbesre pillantott. – Hiszen *mi* foglaltuk vissza az Északi kaput...

– De nem tartjuk, igaz? – morogta Zsémbes, és felegyenesedett. Végigmérte kicsi, viharvert csapatát. – Éledjetek fel, gerinctelen kis capanok! Még nem végeztünk.

Üres, hitetlenkedő tekintetek meredtek rá.

– Úgy hallom, a Nyugati kapu elesett. Úgy hallom, a védőink visszavonulnak. Ez annyit jelent, hogy vagy elvesztették a vezetőiket, vagy vannak még velük tisztek, de azok nem érnek egy köpést sem. Őrmester, mostantól hadnagy vagy. A többieket előléptetem őrmesterré. Menjünk futólépésben, nem akarom, hogy az izmaitok lemerevedjenek. – Zsémbes egy utolsó pillantást vetett rájuk, majd megmozgatta a

vállát, és összecsapta két kardját. – Utánam!

Futólépésben elindult a Nyugati kapu felé. Egy pillanat múlva a többiek is a nyomába szegődtek.

Két óra volt még hajnalig. Északon és nyugaton a csatazaj egyre halkult. Itkovián ellentámadásai azon a részen visszafoglalták a kapukat, falakat; azokon a részeken nyerésre állt a védelem – legalábbis, ami az első éjszakát illette.

Brukhalián Karnadasszal együtt egy órával azelőtt érkezett vissza a Rabtoronyból. A Halandó Kard összeszedte a hatszáz újoncot, akiket Itkovián tartalékosnak tartott, és két Sörény meg két Szárny kíséretében elküldte őket a Dzselarkán térre, ahová állítólag betört vagy ezer beklit, s majdnem leverte a belső védelmet.

A Nyugati kapu körül még veszedelmesebb volt a helyzet. Itkovián három, abba az irányba küldött hírnöke nem tért vissza. A Nyugati Barakk éktelenül lángolt, s fényében látszott az is, hogy magából a kapuból csak romok maradtak. Ez a betörés akár végzetesnek is bizonyulhatott, s a fél város elestéhez is vezethetett volna, ha a támadók elérik a Dzselarkán tér nyugati oldalát.

A Lélekpajzs idegesen járkált. Elfogytak már a tartalék erői is. Egy ideig úgy tűnt, mintha a Nyugati kapuhoz küldött Szürkekardok és capanthallok egyszerűen megszűntek volna létezni – a sebből ömlött a vér. Aztán az ellenség áradása váratlanul leállt. Az áradat emberfalba ütközött, s bár emelkedett, még nem csorgott át belőle egy csepp sem.

Capustan sorsa most az ottani védők kezében volt. S Itkovián nem tehetett mást, mint hogy figyelte az egyensúlyt.

Karnadasz lejjebb volt, a barakk épületében. Kimerítette már Denul Üregét – küzdött a fertőzés ellen, de azért továbbra is meg tudta gyógyítani a sérült Szürkekardokat. Valami történt a Rabtoronyban, és ez a valami még mindig nem ért véget; az egész épület halvány, színtelen fénnyel izzott. Itkovián meg akarta kérdezni a Desztriánt, mit tud a fény eredetéről, de még nem adódott erre alkalma.

Csizmák dobbantak a létrafokokon. A Lélekpajzs megfordult.

Az előtűnő hírnök fejének egyik oldala borzalmasan összeégett, állát és orcáját egészen a sisak pereméig vörös, hólyagos bőr borította. Azon az oldalon a szeme is elégett: összeaszott, akár egy sötét kis mazsola.

A férfi felért a létra tetejére, és a Lélekpajzs már látta, hogy Karnadasz is ott van mögötte. A Desztrián szólalt meg először, még a létráról.

– Uram, ragaszkodott hozzá, hogy előbb jelentést tegyen neked. A szeméért sajnos nem tehetek már semmit, de a fájdalmat...

– Egy pillanat – vágott közbe Itkovián. – Hírnök, tegye meg a jelentést!

– Elnézést, hogy ilyen sokáig elmaradtam – nyögte a fiatalember.

A Lélekpajzs szeme elkerekedett.

– Több mint egy órája küldtelek ki a Nyugati kapuhoz.

– A pannioniak elértek Tulár Táborig, uram. A Szenár Tábor elesett, a lakosait lemészárolták. Mind egy szálig. A gyerekeket... uram, elnézést, de még nem vagyok túl a megrázkódtatáson... borzalmas látvány volt...

– Folytasd!

– A Dzsebár tornyot körülvették és megostromolták. Ez volt a helyzet akkor, amikor érkeztem, uram. A katonáink egysége megtört, maroknyi kis csapatokban harcoltak, sokan megfutamodtak. Akárhova néztem, mindenütt azt láttam, hogy ölik a bajtársaimat. – Kis szünetet tartott. Szaggatottan felsóhajtott, majd folytatta: – Tehát ez volt a helyzet akkor, amikor odaértem. Amikor éppen vissza akartam indulni hozzád a hírekkel... beszerveztek, uram.

– Hogy micsoda?

– Elnézést, uram. Nem jut eszembe jobb kifejezés. Egy idegen érkezett, féltucatnyi capan követővel, egy kisebb ellenállócsapattal. És egy lestari őrmester is volt velük. A férfi átvette a parancsnokságot; mindenki felett, engem is beleértve. Lélekpajzs, én ellenkeztem...

– Ez az ember nyilván nagyon meggyőzően érvelt. Folytasd a történetet!

– Az idegen a saját embereivel betörette Tulár Tábor ajtaját. Követelte, hogy a lakosok jöjjenek ki és harcoljanak. A gyermekeikért...

– És sikerült meggyőznie őket?

– Uram, egy gyermek maradványait tartotta a kezében. A Szenár Táborból hozta. Az ellenség, uram... szóval, a pannioniak... valaki elkezdte *megenni* azt a gyermeket...

Karnadasz a fiatalember mögé lépett és megmarkolta a vállát.

– Meggyőzte őket – fejezte be Itkovián a fiatalember helyett.

– Aztán az idegen... az idegen... fogta a gyermek tunikájának maradványát, és lobogót készített belőle. A saját szememmel láttam. Uram, akkor abbahagytam az ellenkezést... bocsásson meg...

– Megértelek, katona.

– Fegyverben nem volt hiány. A tulári capanthallok felfegyverkeztek: négy-, ötszáz jött elő. Férfiak és nők, vegyesen. Az idegen aztán szétküldte az embereit, és ők hamar vissza is tértek. Velük jöttek a capanthall sereg maradványai, néhány gidra, koralessi és Szürkekard is, uram. A Triászmestert megölték...

– Tehát az idegen összeszedte őket – vágott közbe Itkovián. – És aztán mi történt?

– A Dzsebár torony felszabadítására indultunk, uram. Lélekpajzs, a borzalmas lobogó alatt nagy mészárlást hajtottunk végre.

– A torony milyen állapotban volt?

– Romos, uram. A tornyot védő capanthalliak közül alig húsz maradt életben. Most az idegennel vannak ők is. Ezután, uram, visszatértem a kötelességemhez, és elengedtek, hogy jelentést tehessek neked...

– Milyen kedves az idegentől. Mire készült a sereg, amikor eljöttél?

– Éppen ki akartak törni a Nyugati Kapu romjainál...

– *Micsoda?*

– Egy beklit csapat éppen a rom felé tartott, erősítésként a bentiek számára, uram. De azok, akik a városon belül vártak rájuk, már mind meghaltak. Az idegen azt tervezte, hogy személyesen lepi meg őket ezzel a hírrel...

– A Két Agyarra, ki ez az ember?

– Nem tudom a nevét, uram. Két karddal harcol egyszerre. Úgy harcol... akár egy

vadkan, uram, azzal a két karddal...

Itkovián egy hosszú percig csak nézte a fiatalember arcát, s látta, hogy a Desztrián érintése nyomán eltűnik lassan a szeméből a fájdalom. A hólyagok összementek, a gyulladás elhalványodott, a kiégett szem körül pedig új bőr fejlődött. A Lélekpajzs némi páncélcsörgés kíséretében nyugat felé fordult. A Nyugati Barakk tüzének fénye csak a kapu előtti részig világított, azon túl sötétség honolt a tájon. A férfi ezután a Dzselarkán tér felé fordult. Amennyire meg tudta állapítani, nem történt újabb betörés. A Halandó Kard kézben tartotta a dolgokat, Itkovián ismerte a férfi rátermettségét.

– Alig egy óra van hátra napkeltéig – mormogta Karnadasz. – Lélekpajzs, a város tartja magát.

Itkovián bólintott. Ismét csizmatalpak dobogtak a létrán. Mind megfordultak, s látták, hogy újabb hírvivő érkezett.

– Lélekpajzs, a rajtaütőktől jövök, a Keleti őrsáncerődtől. A túlélő gidrák kimentve, uram. Délkeleten megszűnt az ellenséges mozgás. A Triászmester kiküldött egy felderítőt. Lélekpajzs, a teneszkovik elindultak.

Itkovián bólintott. *Hajnalra ideérnek. Háromszázezren vagy talán még annál is többen* – gondolta.

– Desztrián, meg kell nyitni az alagutakat. A belső Táborokkal kezdjük. Minden polgárt vezessenek le. Vedd át a parancsnokságot a Barakkok, a Sörények, a Szárnyak és mindenki felett, akit csak találsz, hogy minél gyorsabban meglegyen a kitelepítés.

Karnadasz ráncos arca mosolyra húzódott.

– Lélekpajzs, kötelességem közölni, hogy a Maszkok Tanácsa hivatalosan még nem adott engedélyt az említett alagutak megépítésére.

Itkovián ismét bólintott.

– Capustan lakóinak nagy szerencséje, hogy nem vártunk arra a bizonyos engedélyre – aztán elkomorodott. – Úgy láttam, a Maszkok Tanácsa már megoldotta az önvédelmet.

– Ők nem, uram. Hetán és Kafál. És az új pap, aki nem más, mint a „kereskedő”, akit megmentettél kint, a síkságon.

A Lélekpajzs maga elé meredt.

– Nem volt vele egy karavánőr véletlenül? Egy nagydarab fickó, két karddal az oldalán? – *Karddal? Inkább Fener két agyarával...*

A Desztrián felszisszent.

– De igen, uram. Mi több, éppen tegnap szántam rá pár percet, hogy meggyógyítsam...

– Megsebesült?

– Másnapos volt, Lélekpajzs. De nagyon.

– Értem. Folytasd a munkát, barátom! – Itkovián a két hírvivőhöz fordult. – Üzenni kell a Halandó Kardnak... és az idegennek is...

Zsémbes visszakézből elcsattanó kardcsapása nyomán valósággal lerobbant a pajzs a beklit kezéről. A karavánkapitány másik kardja könyörtelenül kettészelte a férfi

sisakját, fejét. Agyvelő és vér fröccsent a férfi kesztyűjére. A beklit oldalra dőlt, s kicsit még vonaglott a földön.

Zsémbes megperdült, közben lerázta kardjáról a mocskot. Pár méterre tőle, halálosztó követői felett ott lobogott a Gyermek Zászlaja, egy tépett, élénksárga tunika, amelyen a vörös folt lassan rozsdaszínűvé száradt.

A bekliteket lemészárolták. Zsémbes ellenfele volt az utolsó élő katona. A karavánkapitány és csapata hatvanméternyire voltak a Nyugati Kapu romjaitól, kint, a néhai sátortábor helyén. A bódék persze eltűntek, szétszedték őket, és a használható faanyagot elhurcolták. Foltos, döngölt padlók és törött cserepek jelezték csupán, hogy nemrég még emberek éltek a területen. Nyugatra, kétszáz méterre álltak az ellenfél őrei, folyton mozgó sorban. Hajnalodott.

Zsémbes félezer betaklitot látott vonulni, kétoldalt urdomenekkel és betrullid könnyűlovassággal. Mögöttük masszív porfelhő emelkedett az ég felé, amelyet a kelő nap aranyszínre festett. A hadnagy fél térdre ereszkedett Zsémbes mellett, és levegő után kapkodott.

– Ideje... ideje volna... visszavonulni, uram...

A karavánkapitány komor képpel megfordult, hogy megszemlélje a csapatát. Ötven, hatvan még mindig áll. *Mennyivel is kezdtem az éjjel? Körülbelül ugyanennyivel. Lehetséges ez? Istenem, lehetséges ez?*

– Hol vannak az őrmesterek?

– Ott vannak majdnem mind. Akarod, hogy idehívjam őket, uram?

Nem, vagy inkább mégis – látnom kell az arcukat. Nem emlékszem az arcukra.

– Hívják össze a csapatot!

– Uram, ha a lovasság lecsap ránk...

– Nem csapnak le. Takarnak.

– Mit takarnak, uram?

– A teneszkovikat. Miért küldenének ellenünk még több hivatásost, ha úgyis megöljük őket? Amúgy is pihenés kell azoknak az anyaszomorítóknak. Nem, most az éhező csorda ideje jött el.

– Beru vigyázzon ránk – suttogta a hadnagy.

– Ne aggódj! – mondta Zsémbes. – Könnyen halnak.

– Pihennünk kell, darabokban vagyunk mind, uram. Túl öreg vagyok már az öngyilkos akciókhoz.

– Akkor mi a fenét keresel Capustanban? Mindegy, hagyjuk. Nézzük a csapatot. Azt akarom, hogy szedjék le a páncélzatot ezekről a testekről! Csak a bőröket meg a sisakokat és a kesztyűket. Azt akarom, hogy az én hatvan emberem is úgy nézzen ki, mint a tisztességes katonák.

– Uram...

– Azután visszavonulunk. Értetted? A legjobb lesz, ha sietünk.

Zsémbes visszavezette viharvert kis csapatát Capustanba. A Nyugati Kapu romjai között mozgást láttak. A Szürkekardok egyszerű, szürke köntösei voltak többségben, de akadtak ott még kőművesek és szedett-vedett brigádok is. A fürge munka lelassult,

majd abbamaradt, ahogy minden fej az érkezők felé fordult. A beszélgetés hangjai elhaltak.

Zsémbes még jobban elkomorodott. Gyűlölte, ha ő van a figyelem középpontjában. *Talán szellemeket látnak?*

A tekintetek a Gyermek Zászlajára vándoroltak.

Egy alak lépett ki a tömegből – a zsoldosok egyik tisztje volt. Feléjük indult.

– Üdvözöllek benneteket – mondta a nő egy szigorú biccentéssel. Arcát vastagon beborította a por, amelybe patakokat vágott a sisakja alól csorgó izzadság. – A Tulár Tábor szélén felállítottunk egy fegyverkovácsműhelyt. Azt hiszem, az Agyaraidra ráférne a fenés...

– Kardot hordok.

– Ahogy akarod, uram. A Lélekpajzs, nem, mind kíváncsiak lennénk a nevedre...

De Zsémbes már ellépett mellőle.

– Élesítés. Jó ötlet. Hadnagy, gondolod, hogy minden katonánk agyarára ráférne a fenés?

A Szürkekard tiszt megperdült.

– Uram, ezzel ne viccelődjön.

A férfi csak ment tovább. A válla fölött azért még hátraszólt:

– Jó, akkor hívjuk tigriskarmoknak őket, így jobb? Én úgy látom, van itt egy kapu, amit újra kellene építeni. Jó lenne, ha belehúznátok, kislány. A teneszkovik reggelizni akarnak, és mi kerülnénk az asztalukra...

Hallotta, hogy a nő dühösen felszisszen. A kis közjáték véget ért, az emberek ismét munkához láttak. A fegyverkovácsok az utcán állították fel lábbal hajtott fenőköveiket.

Mögöttük, a Dzselarkán tér környékéről még mindig csatazaj hallatszott. Zsémbes magához hívta a katonáit.

– Álljatok szépen sorba! Olyan élesek legyenek azok a kardok, hogy még borotválkozni is lehessen velük.

A hadnagy felhorkant.

– Uram, a legtöbb embered nő.

– Mindegy.

Lovas vágtázott feléjük az utcán. Lefékezett mellettük, és lepattant a nyeregből. Mielőtt Zsémbeshez lépett volna, megigazította a kesztyűjét.

– Te vagy Keruli karavánkapitánya? – kérdezte az arcát takaró sisakrostély mögül.

– Az voltam. Mit akarsz, zsoldos?

– A Lélekpajzs üzenetét hozom, uram – a hangja kemény volt és mély. – A teneszkovik már közelednek...

– Tudom.

– A Lélekpajzs úgy gondolja, hogy a keleti oldalon lesz a legnagyobb támadás, mivel ott állomásozik a Holt Mag Első Gyermeke az előőrsével...

– Remek, és?

A hírvivő egy percig hallgatott, aztán folytatta:

– Uram, Capustan lakosait kitelepítik az otthonaikból...

– Hová?
– A Szürkekardok alagutakat építettek ki a város alatt, uram. Húszezer lakosra elegendő élelmiszertartalékot halmoztunk fel odalent...
– Meddig elég?
– Két hétig vagy talán háromig. Az alagutak szélesek és hosszúak. Sok esetben régi, üres sírokat is felnyitottunk, raktározás céljából; több volt belőlük, mint ahogy azt bárki gondolta volna. A bejáratok rejtettek, jól védhetők.
Két hét. Reménytelen.
– Nos, ezzel le van a gond a harcképtelenekről. És mi lesz velünk, harcolókkal?
A hírvivő tekintete elhomályosodott a rostély rácsozata mögött.
– Harcolni fogunk. Utcáról utcára, épületről épületre. Szobáról szobára, uram. A Lélekpajzs azt kérdezteti, hogy a városnak melyik részében szeretnél harcolni? És van valami, amire szükségetek lenne? Nyílvesszőkre, élelemre...
– Íjászaink nincsenek, de némi élelem és vizezett bor jó lenne. Hogy melyik területet védjük? – Zsémbes szemügyre vette a csapatát. – Inkább melyik házat, nem? Van egy tömbház, a Régi Daru utca végében, fekete kőalapja van. Az Északi Kaputól indulunk, és abba a házba vonulunk vissza.
– Rendben van. Akkor ahhoz a házhoz visszük az ellátmányt.
– Ja, a felső emelet egyik szobájában van egy nő – ha az evakuáció házról házra járással történt...
– Az evakuáció önkéntes alapon zajlott, uram.
– Ő biztos nem ment volna bele.
– Akkor ott maradt, ahol volt, uram.
Zsémbes bólintott. A hadnagy a kapitány mellé lépett.
– A kardjaid; ideje megfenni a tigriskarmokat, uram.
– Igen – Zsémbes elfordult, így nem látta, hogy a hírvivő elsápadt a hadnagy szavai hallatán.

Sisakrostélya sötét ketrece mögül Itkovián Lélekpajzs szemügyre vette a kissé púpos tartású karavánkapitányt, aki éppen a fegyverkovács felé tartott a rövid lábú lestarival a nyomában. A vértől mocskos kardok – tompa hegyű, füstös színű fegyverek – a kapitány kezében voltak.
Személyesen jött el, hogy megnézze magának ezt az embert, felmérje különleges képességeit. Itkovián már rég megbánta ezt a döntést. Halkan, hosszan káromkodott saját hiszékenysége miatt. *Úgy harcol, akár egy vadkan? Istenem, dehogy, ez a fickó egy nagy, szavannai tigris. Van egy kis púpja, persze, de ezt észre sem lehet venni a halálos kecsesség mögött. Fener vigyázzon ránk, a Nyár Tigrisének szelleme jár ennek az embernek a nyomában.*
Itkovián visszatért a lovához, és felhúzta magát a nyeregbe. Összevonta a szárat. Megfordította a lovát, majd hátranézett a kelő napba. *Az igazság úgy ég a szívemben, akár egy tűzvihar. Éppen az utolsó napunkon találkozom ezzel a névtelen emberrel, Hamis szolgájával, s a Nyár Tigrise... istenné válik.*
És Fener? A vadkan, akinek agyafúrtsága bennem is él – mi van az én urammal?

Fener napja leáldozik. Ma, az utolsó napon.

Furcsa zaj ütötte meg a fülét – úgy indult, mint a hullám robaja, de aztán üvöltéssé teljesedett. A teneszkovik megindultak a város ellen.

– A Két Agyar vigyázzon ránk – nyögte Itkovián, s sarkantyújával vágtába ugratta a lovát. Az állat megindult, a kőhöz csapódó patái alól szikraeső szállt szanaszét.

Gubó a kimerültségtől szürke arccal baktatott a szellemidézők háza felé. A szállásuk hatalmas épület volt – hosszú, keskeny dombon állt, amely túl szabályos volt ahhoz, hogy természetes eredetű legyen. Magas fal vette körül – kis őrtornyokkal a négy sarkon. A Kilsban útra nyílt a főbejárat, egy kis bekötőúttal. A kapu a Rabtorony kapujának miniatűr utánzata volt, közepén természetesen lyukas malomkővel látták el.

A kapuba tűzgolyó csapódott, s lerombolta róla az összes díszítést. A lángok egy ideig dolgoztak, megfeketítették és megrepesztették a kő kaputokot, de a szerkezet valahogy mégis állva maradt.

Amikor a karavánőr végigügetett a bejárón, hirtelen meg kellett állnia, mert az ajtón kirobbant egy magas, vékony, fekete ruhás idegen. Botladozott, félig ugrált, akár egy hatalmas keselyű – aztán Gubó felé perdült. Arca eltorzult.

– Én vagyok Árnytövis helyettese! Nem ismersz engem? *Ők* nem ismernek engem? Márvány vagyok! Malefikként is ismernek! Capustan összes hívő lakója tisztel! Elképzelhetetlenül hatalmas varázserő van a birtokomban! De *ők*... – dühében majd felrobbant. – Csizmatalppal az ülepemen távoztam! Ezt esküszöm, megbosszulom!

– Hiba volna, pap – mondta Gubó merő jóindulatból. – A munkaadóim...

– Arrogáns barmok!

– Lehet, hogy azok, de nem tanácsos felbosszantani őket.

– Felbosszantani? Ha a gazdám ezt megtudja... hogy mekkora... mekkora... *inzultus* érte kedves szolgáját, akkor aztán megindulnak az árnyak! – egy utolsó káromkodás kíséretében a fekete ruhás pap végigviharzott a bejárón. Köpönyege drámaian lobogott utána.

Gubó csak állt egy ideig és a Márvány nevű férfit figyelte, míg az el nem tűnt a sarkon. Minden oldalról csatazaj hallatszott, de nem közeledett feléjük. Néhány órával korábban az éj sötétjében Gubó segített a civileknek, hogy eljuthassanak a Szürkekardok által megjelölt helyekre, ahonnan levezethették őket a titkos alagutakba. Akkor a pannioniak már Gubóék utcájába is eljutottak. Capustan szedett-vedett seregének valahogy mégis sikerült kiűznie őket. Holttestek hevertek a Kilsban út mentén, mindkét oldalon.

Gubó ismét elindult, és azzal a szent meggyőződéssel lépett be a kormos kapun, hogy soha többé nem hagyhatja el élve Brokát és Nyársas Korbál házát. Léptei lassultak, s már éppen meggondolta volna magát – de ekkor meglátta, hogy már elkésett. Brokát az udvarban állt.

– Ah, az első számú alkalmazottam! Már éppen kezdtünk aggódni, hogy merre lehetsz.

Gubó lehajtotta a fejét.

– Elnézésedet kérem, uram. Elvittem az adómentességi kérelmed a daru önkormányzathoz, ahogy parancsoltad...

– Remek! És jól fogadták a kérelmünket?

Az öreg őr arca megrándult.

– Gazdám, az ostrom sajnos nem jelent egyben adómentességet is. Az összeget be kell fizetni. De szerencsére az evakuálás miatt senki sincs a Daru Házban, aki regisztrálhatná a befizetőket...

– Igen, az evakuálás. Alagutakba. Nagyon okos ötlet. Mi természetesen nem fogadtuk el az ajánlatot.

– Természetesen – Gubó már nem a köveket szemlélte maga előtt, hanem elfordította a fejét, és a fél tucat urdomenre pillantott, akik vértelen arccal az udvar szélében feküdtek. A sisakrostély alatt látszott, hogy a bőrük már megfeketedett.

– Ezek az eltévelyedett katonák berontottak hozzánk – mormogta Brokát. – Korbál nagyon örült, és már alig várja, hogy besorozhassa őket.

– Besorozhassa őket? Ah, igen, uram. Értem.

A szellemidéző oldalra hajtotta a fejét.

– Furcsa, Mocsári Emancipor is pontosan ezeket a szavakat mondta, ugyanezzel a hangsúllyal, alig félórával ezelőtt.

– Igazán, uram?

Egy percig méregették egymást, aztán Brokát megvakarta a szakállát, és elfordult.

– A teneszkovik megindultak, tudtad? Köztük vannak a Holt Mag Gyermekei is. Igazán különlegesek ezek a gyerekek. Egy halott ember magva... hm. Azt mondják, hogy közülük a legidősebb parancsol az egész parasztseregnek. Alig várom, hogy találkozzam vele.

– Igen? Hm, úgy értem, hogyan...?

Brokát elmosolyodott.

– Korbál már alig várja, hogy alaposan megvizsgálhassa ezt az Anaszter nevű gyermeket. Vajon milyen lehet a szervezete? Bevallom, engem is érdekel a téma.

Az elesett urdomenek megrándultak, egyszerre oldalra fordultak, és a fegyverük után nyúltak. Sisakos fejüket felemelték. Gubó iszonyodva nézte őket.

– Ah, most már vannak beosztottaid, akiknek parancsolhatsz, Gubó. Azt javaslom, irányítsd őket valahová a bejárat környékére, illetve egyet-egyet minden őrtoronyba. Fáradhatatlan őrök, a legjobb fajta, nem igaz?

Mocsári Emancipor kibotorkált a házból. Macskáját féltőn szorította a mellkasához. Brokát és Gubó figyelték, ahogy az öreg az egyik urdomenhez lép, és az élőhalott felsőruházatát kezdi rángatni. Az öregember benyúlt a páncéling és az alsóruha alá is a galléron át, s a keze lejjebb, egyre lejjebb kutakodott. Emancipor motyogni kezdett. Kihúzta a kezét, és hátratántorodott.

– De... de... – ráncos, fáradt arcát Brokát felé fordította. – Az... az az ember... Korbál, én láttam, láttam! Nála van a szívük! Összevarrta őket, az egész véres massza ott hevert a konyhaasztalon! De – megperdült, és az urdomen mellkasára csapott – itt nincs seb!

Brokát felvonta a szemöldökét.

– Ah, nos, mivel te és Gubó barátod akadályoztátok szokásos éjszakai tevékenységében, kénytelen volt változtatni a szokásain, vagy ha úgy tetszik, a modus operandiján! Tudjátok, barátaim, most már ki sem kell lépnie a szobából, hogy beszerezze a számára szükséges dolgokat. Azért én javasolnám, hogy hagyjátok a felesleges erőfeszítéseket – a szellemidéző lapos, szürke tekintete megpihent Gubón. – Ami a Keruli nevű pap különleges, benned lapuló ajándékát illeti, ne fedd fel, ha jót akarsz magadnak! Lélekvesztett alakunkban nem kedveljük a társaságot.

Gubó kis híján összecsuklott.

– Emancipor – mormogta Brokát –, támogasd meg kedves barátunkat!

Az öregember odalépett az őr mellé. Tekintete olyan tágra nyílt, hogy Gubó most először a szeme fehérjét is látta. Ráncos arcáról csöpögött az izzadság.

– Mondtam, hogy ez őrültség! – sziszegte. – Mit csinált veled Keruli? A fenébe is, Gubó...

– Fogd be, Manci – morogta Gubó. – Te tudtad, hogy Lélekvesztettek! De nem mondtál nekem semmit. Keruli is tudta! – Brokát dudorászva a ház felé indult. Gubó megfordult és megmarkolta Emancipor gallérját. – Most már tudom követni őket! Keruli ajándékának köszönhetően. Tudom követni őket, bárhová!

– Meg fognak ölni. Le fognak rád csapni, Gubó. Te átkozott idióta...

Gubó kipréselt magából egy kényszeredett vigyort.

– Átkozott? Igen, Manci, Csuklyás elátkozott mindannyiunkat. Nem igaz?

Távoli, borzalmas üvöltés szakította félbe a beszélgetést, egy hang, amely minden oldalról egyszerre csapott le a városra.

Emancipor elsápadt.

– A teneszkovik...

De Gubó figyelme ekkorra már az épület tornyára terelődött, ahol is a harmadik, legfelső emelet nyitott ablakában két varjú ült.

– Bizony ám! – motyogta és elmosolyodott. – Látlak benneteket. Érte indultok, igaz? A Holt Mag Első Gyermekéért. Anaszterért. Őt akarjátok.

A varjak elrugaszkodtak az ablakpárkányról, szétterjesztették a szárnyukat, s nehéz, hangos csapásokkal elindultak délkelet felé. Gubó eltolta maga mellől Emanciport.

– Követni tudom őket! Igen, bizony. Keruli édes ajándéka... – *A saját Lélekvesztett alakom, a szárnyak, a levegő, amibe belehasíthatok. Istenem, a szabadság... amit kigondolok – meg is tehetem...* Érezte, hogy a teste megremeg, és édes melegség áradt szét a tagjaiban. Bőre tollruhát öltött, s fűszeres illat csapta meg az orrát. Nehéz csontjai elvékonyodtak, könnyebbé váltak.

Keruli édes ajándéka, bár ő nem gondolhatta, hogy ekkora örömet szerez vele! Repülés! El mindattól, ami voltam! A terhek eltűnnek! Ah, követhetem azt a két félelmetes lényt, a szárnyas rémálmokat. Követhetem őket, és ahol ők csak küszködnek meg csapkodnak, ott én szárnyalok, sebesen, akár a villám!

Mocsári Emancipor állt az udvarban, és vizenyős tekintettel figyelte Gubó átváltozását. Az emberi alak elhomályosult, összehúzódott, fűszeres szellőt kavart. Nézte, ahogy a karvaly, aki Gubó volt, néhány erőteljes csapással a levegőbe emelkedik.

– Igen – motyogta. – Körözhetsz körülöttük a levegőben. De drága Gubó, amikor úgy döntenek, hogy lecsapnak rád, azt varázslattal teszik! Nem szárnyas párbaj lesz, de nem ám. Azoknak a totyakos varjaknak nem hiányzik a sebesség, a fürgeség: amikor eljön az idő, ezek az ajándékok nem segítenek majd rajtad semmit. Gubó... te szegény bolond...

A karvaly magasan Capustan felett körözött. A két varjú, Nyársas Korbál és Brokát messze alatta voltak, ám tökéletesen látta őket. Délkeletre, a Keleti Kapun túl csapkodtak a füstben...

Helyenként még mindig égett a város, s ezekről a területekről fekete füstoszlopok szálltak felfelé. A karvaly olyan helyzetből szemlélhette az ostromot, amelyért a világ legtöbb hadvezére meg is halt volna – a csatatér fölött röpködött, s onnan figyelhetett.

A teneszkovik vastag ostromgyűrűje teljesen körbevette a várost. Háromszázezren, talán még többen is lehettek. Gubó még sosem látott ennyi embert együtt. A sereg szűkíteni kezdte a kört. A furcsán színtelen, forrongó embertömeg egyre csak közeledett a város omladozó falaihoz, és a mellettük maroknyinak tűnő védőcsapatokhoz.

Az ostromnak nem lehetett vége. Ezt a sereget nem a bátorság hajtotta, hanem egy sokkal halálosabb késztetés: az éhség. Egy hadsereg, amely nem engedhette meg magának, hogy megtörjön, amely számára a visszavonulás is egyenlő lett volna a halállal.

Capustant el akarták nyelni.

A *Pannioni Látó valódi szörnyeteg. A szükség zsarnokságával uralkodik. S ez csak terjedni fog. Legyőzni őt? Ehhez meg kellene ölni a világban minden olyan férfit, asszonyt és gyereket, aki éhezik, mindenkit, aki az éhínség vigyorgó koponyájával kell, hogy szembenézzen. Itt kezdődik el, Genabackison, de ez csupán a kezdet. Az ár terjedni fog: megfertőzhet minden várost, minden kontinenst, belülről emészt fel majd egész birodalmakat, nemzeteket.*

Már látlak, Látó. Ebből a magasságból. Értem, hogy mi vagy, hogy mivé válhatsz. Elvesztünk. Mind elvesztünk.

Gondolatmenete megszakadt, mivel keleten varázsfényt látott felvillanni. A teneszkovi hadsereg egy kis részét Gubó számára nagyon ismerős mágia borította be. Bíbor erekkel átszőtt fekete hullámok csaptak szét közöttük, s a parasztok százával dőltek el, sikoltozva. Szürkés, ködszerű varázslat válaszolt rá.

A karvaly a varázsvihar közepében ismét megpillantotta a két varjút. A feltépett kapukból démonok pattantak ki a síkságra, s csaptak szét a sikoltozó parasztok között. Ellentámadás is érkezett, varázslat csapott le a lényekre.

A két varjú leereszkedett, s egy gebén ülő alakra támadt. Mágiahullámok és fekete villanás csaptak össze – a hangorkán még Gubót is megrázta.

A karvaly csőre szétnyílt, s éles kiáltás tört elő belőle. A varjak szétrebbentek. Varázslat üldözte, tépázta őket, miközben gyorsan visszavonultak. A gebén ülő alak sértetlen maradt. Holttestek vették körül, s teneszkovi társai most ezekre csaptak le. Hogy egyenek.

Gubó újabb diadalittas kiáltást hallatott, majd nekifeszült a levegőnek, és kelet felé szárnyalt. Jóval Korbál és Brokát előtt ért az udvarház fölé. Körözött, lassan, kényelmesen szállt le. Landolás után megrázkódott, s visszanyerte emberi alakját.

Mocsári Emancipor nem volt sehol. A zombi urdomenek még mindig ott álltak, ahol feltámasztották őket. Gubó, aki furcsán lomhának és nehéznek érezte magát, feléjük fordult.

– Ti hatan a kapuhoz, te – az egyik harcosra mutatott – és akik mögötted állnak. Ti az északnyugati toronyhoz menjetek! – tovább szortírozta a halott harcosokat, úgy, ahogy azt Brokát javasolta. Pont, amikor az utolsó parancsot is kiosztotta, kettős árnyék vetődött az udvarra. A varjak landoltak. Tollaikat alaposan megtépázták, egyikük füstölgött is.

Gubó figyelte az átalakulást, s mosolygott, amikor meglátta a két varázslót – először Nyársas Korbált, szakadt páncélzatban, füstölögve, aztán Brokátot, horzsolt orcával, véres szakállal és bajusszal.

Korbál remegő kézzel a gallérjához nyúlt, és lesöpört onnan pár fekete tollat. Az egyik még füstölgött. Korbál eltaposta a földre hullott tollakat. Brokát leporolta a köpönyegét, s közben Gubóra pillantott.

– Milyen türelmesen megvártál bennünket.

Gubó letörölte a mosolyt az arcáról, és vállat vont.

– Nem kaptátok el. Mi történt?

– Úgy tűnik – motyogta a szellemidéző –, hogy változtatnunk kell a taktikánkon.

Gubóban egy pillanatra elhalványult az önvédelmi ösztön, s halkan felnevetett. Brokát megdermedt. Felvonta a szemöldökét, aztán felsóhajtott.

– Nos, igen. Szép napot, Gubó!

Gubó figyelte, ahogy a varázsló bevonul a házba. Nyársas Korbál rendületlenül porolta a köpönyegét, még akkor is, amikor erre már nem volt semmi szükség.

Tizenötödik fejezet

Álmomban szembetalálom magam
arcom számtalan tükrével – mind
ismeretlenek, és sosem látottak.
Folyton beszélnek, nyelveken,
melyeket nem ismerek,
olyanokkal barangolnak,
akikkel sosem találkoztam,
ahol én sosem jártam.

Álmomban olyan világokban
sétálok, ahol erdők tolonganak,
az ég felét pedig jég borítja.
A barna csordák sárként folynak,
agyaras, patás áradatként,
mely végigrobog a pusztán.
És hát ezek az emlékeim,
Lelkem vándorútjairól.

Mielőtt leszáll az éj
Rhivi D'arayans

Pálinkás felállt a kengyelben, amikor lova átugratott a domb gerincén. Az állat patája nagyot dobbant, majd ló és lovasa továbbhaladt vágtában. Átviharzottak a fennsíkon, majd a malaza meghúzta a szárat, és visszaült a nyeregbe. Sétagaloppban érkezett a fennsík túlsó végébe, ahol megállt.

A sziklás, egyenetlen talajú lejtő széles, kiszáradt folyómederbe vezetett. A domb tövében két felderítő állt a Második Hadtestből, háttal Pálinkásnak. Előttük tucatnyi rhivi haladt gyalog a mezőn, amelyet láthatóan csontok borítottak. Hatalmas csontok.

Pálinkás megindította hátasát, és óvatosan leléptetett a lejtőn. Tekintete folyamatosan a csontmezőt fürkészte. A csontok között nagy acélpengéket is észrevett, valamint összenyomott, furcsán formált páncélokat és sisakokat. Hosszú, gyíkéhoz hasonló állkapcsokat látott, bennük hatalmas agyarakkal. Az összetört

csontok némelyikére szürke bőrdarabok tapadtak.

Pálinkás a közelebb álló felderítőhöz fordult. A férfi tisztelgett.

– Uram, a rhivik összevissza hablatyolnak – nem tudtam követni, hogy miről van szó. Úgy néz ki, hogy legalább tíz démon lehetett itt. Bármi támadta is meg őket, nagy erővel rendelkezett. Lehet, hogy a rhivik többet is tudnak, hiszen egyfolytában a csontok között csúsznak-másznak.

Pálinkás bólintott, majd leszállt a nyeregből.

– Tartsátok nyitva a szemeteket! – mondta, bár tudta, hogy a felderítők így is ezt teszik, mégis szükségét érezte, hogy mondjon valamit. A csatatér légköre félelmet árasztott, régi, mégis új rettegést, s ami még furcsább – és ijesztőbb – volt: megőrizte a csata végén érezhető különös feszültséget. *Sűrű csend, örvénylő, mintha még nem ültek volna el az erőszak hangjai, mintha még remegne, vibrálna...*

A rhivik és a csontmező felé indult. A törzsi felderítők valóban összevissza hablatyoltak.

– Halott farkasok...

– Kettős nyomok, a süppedés erőteljes, mégis könnyed, a nyom szélesebb, mint a tenyerem. Nagy.

– Nagy halott farkasok.

– Nincs vér, igaz? Halomsírbűz.

– Fekete kőpor. Orrfacsaró.

– A bőr... csillog az alkarcsontok alatt...

– Fekete üvegszilánkok.

– Obszidián. Messze délről...

– Délnyugat. Vagy messze északról, a Laederon-síkságról.

– Nem, nem látok vöröset és barnát. A laederoni obszidiánban barna színű erek futnak. Ez bánati.

– Ha evilági...

– A démonok itt vannak, nem? Evilágiak. Ebben a világban vannak.

– Halomsírbűz.

– A levegőben viszont jégszag, tundraszél, fagyos trágya bűze.

– A farkasok nyoma, a gyilkosoké...

Pálinkás felmordult.

– Rhivi felderítők, figyeljetek egy kicsit!

Fejek forogtak, arcok meredtek rá. Csend lett.

– Most meghallgatnám a jelentést. Melyikőtök a csapatvezető?

A rhivik összenéztek, majd egyikük vállat vont.

– Én beszélem azt a darut, amit te. Jobban, mint a többiek. Tehát kérdésedre a válasz: én.

– Rendben van. Akkor mondd!

A fiatal rhivi hátralökte zsíros hajfonatait, majd széles mozdulattal a körülöttük heverő csontokra mutatott.

– Élőhalott démonok. Páncélban, kéz helyett karddal. Délkeletről jöttek, vagy inkább kelet-délkeletről – túlzott fintort vágott. – Megsérült. Üldözték. Vadásztak rá.

Menekült. Úgy terelték, mint a bhederineket, erre-arra, négylábú, fürge és néma üldözők, türelmesek...

– Nagy élőhalott farkasok – vágott közbe Pálinkás.

– Kétszer akkorák, mint a puszta őshonos farkasai. Igen – arckifejezése feloldódott, mintha éppen rájött volna valamire. – Olyanok, mint a legendáink szellemfutói. Amikor a legidősebb sámánjaink és sámánasszonyaink álmodnak, messze jutnak, és farkasokat látnak. Sosem közel, mindig futnak, mind szellemszerűek, a vezér kivételével, aki hús-vér, s akinek lángol a szeme. Nagy szerencsét jelent, ha valaki látja őket, mert örömmel futnak.

– De már nem csak a boszorkányaitok és varázslóitok álmában – mondta Pálinkás. – És ez a futás halálos is volt.

– Vadásztak. Én azt mondtam, hogy ezek a farkasok olyanok, mint amilyeneket álmunkban látunk – arcáról eltűnt minden kifejezés, szeme úgy villant, akár egy hidegvérű gyilkosé. – Vadásztak. Idehajtották a zsákmányukat a csapdájukba. Aztán elpusztították mindet. A démonok messze délről, halomsírokból jöttek. A farkasok az északi tundrák téli szeléből születtek.

– Köszönöm – mondta Pálinkás. A rhivi elbeszélésmód, a drámai előadás híven tükrözte a völgyben lezajló csata hangulatát.

Újabb lovasok váltak ki a menetoszlopból, s indultak a parancsnok felé. Hárman voltak. Korlat, Ezüstróka és a daru Kruppe. Utóbbi eszeveszetten zötyölődött öszvére nyergében, mivel az állat szaporán próbált lépést tartani a két nő lovával. A keskeny völgyben visszhangzottak a kis gömböc ijedt kiáltásai.

– Igen.

A parancsnok megfordult, és a három rhivire nézett, akik szintén a közeledőket figyelték.

– Tessék?

A rhivi vállat vont és nem mondott semmit.

Az újonnan érkezők a talaj miatt kénytelenek voltak lassítani – Kruppe kivételével, aki tovább zötykölődött megtáltosodott öszvére nyergében. Az állatnak sikerült nem elesnie, s ahogy rohant lefelé a lejtőn, elhagyta a meglepett Korlatot és nevető Ezüstrókát, majd a sík területre érve ügetésbe lassított, és büszkén, emelt fővel, hegyezett füllel érkezett Pálinkás mellé. Kruppe továbbra is az állat nyakába kapaszkodott, szemét szorosan lehunyta, arca vörös volt és izzadt.

– Iszonyat! – nyöszörögte. – Az akarat csatája, s Kruppe ebben a lelketlen állatban emberére akadt! Igen, megverték Kruppét! Kegyelmezz, te állat...

Az öszvér megállt.

– Most már lemászhatsz – jegyezte meg Pálinkás.

Kruppe kinyitotta a szemét, körülnézett, aztán lassan kihúzta magát. Remegő kézzel előhúzott egy zsebkendőt.

– Természetesen. Kruppe eddig átadta az öszvérnek az eszét, most azonban visszaveszi tőle – megtörölgette a homlokát, az arcát, aztán lekászálódott a nyeregből, és hangosan felsóhajtott. – Ah, itt jönnek, akik Kruppe porát nyelték. Örülök, hogy sikerült nektek is, hölgyeim! Remek idő van a sétalovagláshoz, nem igaz?

Ezüstróka már abbahagyta a nevetést, fátyolos tekintete a csontokra tapadt.

A Csuklyás vigyen el, hiszen már majdnem eggyé vált a nevét adó bundával. Pálinkás gondolatban megrázta magát, aztán felnézett Korlat állhatatos, kissé gúnyos tekintetébe. *De jaj, eltörpül ő emellett a Tiste Andii asszony mellett. A fenébe is, öreg, ne gondolj az elmúlt éjszakákra. Ne öleld ezt a csodát olyan szorosan, hogy elszálljon belőle az élet!*

– A felderítők – mondta mindkét nőnek – egy hajdani csata helyszínére bukkantak...

– K'Chain Che'Mallék – bólintott Kruppe a csontokat nézegetve. – K'ell Vadászok, szerencsére halhatatlanok, és nem életre keltett holtak. Így nem olyan gyorsak, mint lehetnének. Mégis, hogy ennyire széttépték őket...

– T'lan Ayák – mondta Ezüstróka. – Őmiattuk jöttem ide.

Pálinkás a lányra nézett.

– Ezt hogy érted?

A lány vállat vont.

– Hogy a saját szememmel lássam a nyomukat, parancsnok. Mind közeledünk a célunkhoz. Te az ostromlott városhoz, én a szerephez, amelynek betöltésére születtem. Gyülekezés, a világ pestise. Mégis – tette hozzá, miközben leugrott a nyeregből, és a csontok közé lépett – akadnak néha ajándékok. A legkedvesebbek az ilyen ajándékok közül... a T'lan Ayák. – Kis szünetet tartott, s a szél közben kedvesen borzolgatta vállán a rókaszőrt. Aztán még egyszer elsuttogta a nevet: – T'lan Ayák.

– Kruppe hátán végigfut a hideg, amikor így emlegeted őket, ah... istenek áldják meg a pusztaság ezen komor képét, melyből oly halvány, csillagos álmok törnek föl, mint az ég szivárványfolyói! – megállt, és a többiekre pislogott. – Édes álom, benne rejtett poétikával, az összefüggéstelen folyam – olyan sima, mintha létezne benne logika. Igaz?

– Én nem tudom értékelni az absztrakt metaforáid, Kruppe – morogta Pálinkás.

– Hát persze, katona, tudom én! De várjunk, lehet, hogy Kruppe valamiféle... lángot lát a szemedben? A levegő valósággal megtörik a feszültségtől. Tagadod, hogy erre érzékeny vagy, malaza? Nem, ne is mondj semmit, az igazság ott van kemény tekintetedben, és a kardod markolata felé nyúló páncélkesztyűs kezedben!

Pálinkás nem tagadhatta, hogy felállt a szőr a tarkóján. Körülnézett, és hasonló éberséget látott a rhiviken és a két malaza felderítőn is, akik a környező domboldalakat fürkészték.

– Mi jön? – suttogta Korlat.

– Az ajándék – mormogta Kruppe félelmetes mosollyal, majd Ezüstróka felé tekintett. Pálinkás követte a kis gömböc tekintetét. Egy nőt látott, Szélfogóhoz nagyon hasonlót, háttal nekik, széttárt karral. Mindenfelé emelkedni, forogni kezdett a por. A T'lan Ayák alakot öltöttek, a medencében és a környező dombok oldalában és tetején is.

Több ezren...

A szürke por szürke, foltos bundává alakult, fekete vállá, esőfelhő színű torokká, vastag, ezüstszín, de fekete végű farokká; de voltak ott másmilyenek is: barnák, korhadt, porladó fa színűek, akiknek a bundája a torokrészen és a hasuknál

homokszínre fakult.

Farkasok, hatalmasak, soványak, végtelenül mély szemgödörrel. Nagy, hosszúkás fejek, amelyek egyként mind Ezüstróka felé fordultak.

A lány hátrapillantott a válla fölött, álmos tekintete Pálinkáson állapodott meg. Elmosolyodott.

– A kíséretem.

A parancsnok meg sem bírt szólalni, csak nézte a lányt. *Annyira olyan, mint Szélfogó. Ugyanakkor mégsem. Kíséret, ezt mondja, de ennél többet látok – s a tekintete azt sugallja, hogy sokat tud, nagyon sokat tud most...*

Kíséret... és testőrség. Lehet, hogy Ezüstrókának ezentúl nincs is ránk szüksége. És most, hogy már nem kell neki a védelmünk, szabadon tehet... bármit, amit csak akar...

Hideg szél süvített át Pálinkás gondolatai között. *Istenem, mi van, ha Kallornak végig igaza volt? Mi van, ha elszalasztottuk az egyetlen esélyt?* Halk nyögéssel elhessegette a méltatlan gondolatokat. *Nem, hiszen megmutattuk, hogy hiszünk benne, amikor a legnagyobb szüksége volt rá – amikor gyenge volt. Szélfogó ezt sosem felejtené el...*

Annyira hasonlít rá... és mégsem. Éjsötét is ott van, akit az árulás döntött a porba. Vajon Tajszkrenn az, akit lelke maradványa a legjobban gyűlöl? Vagy maga a Malaza Birodalom, az összes fiával és leányával? Vagy az, akivel küzdenie kellett: Fürkész Anomander, és vele együtt Caladan Brood? A rhivik, a barghasztok... elárulná őket?

Kruppe megköszörülte a torkát.

– És micsoda kedves kísérők, kislány! Ellenségeid számára ijesztőek, barátaid számára megnyugtatóak! Örvendünk, mivel látjuk, hogy mennyire nagyon örülsz nekik! T'lan Ayák. Nagyon szófogadó kutyusok, Kruppe ámulatára nincsenek szavak, nincsenek gesztusok, s egyáltalán kifejezhetetlen, hogy mennyire mély benyomást tettek rá!

– Bárcsak ennyiről lenne szó – mormogta Korlat. Pálinkáshoz fordult, zárkózott, hivatalos arckifejezéssel. – Parancsnok, most távozom, és jelentést teszek a vezetőknek...

– Korlat – vágott közbe Ezüstróka –, bocsáss meg, hogy előbb nem kérdeztem, de mikor látogattad meg utoljára anyámat?

– Ma reggel – felelte a Tiste Andii. – Már nem tud járni, körülbelül egy hete van ilyen állapotban. Napról napra gyengébb, Ezüstróka. Talán ha elmennél meglátogatni...

– Arra nincs szükség – mondta a szőrmebundás asszony. – Ki vigyáz most rá?

– Balek tanácstag és a daru Murillió.

– Kruppe leghűbb barátai, Kruppe efelől biztosíthat. Anyád biztonságban van.

– A körülmények – mondta Ezüstróka komor arccal – egyre feszültebbé válnak majd.

Akkor eddig milyen volt, asszony? Kallor úgy jár a nyomodban, akár egy éhes keselyű – csodálkozom, hogy most magadra hagyott... persze lehet, hogy itt bujkál valahol a dombok között...

– Kérnél tőlem valamit, Ezüstróka? – kérdezte Korlat.

A lány összeszedte magát.

– Igen, kérem, hogy társaid közül páran legyenek mindig anyám mellett.

A Tiste Andii elkomorodott.

– Az ember azt hinné, hogy új kíséretedből pár állat megfelelne a feladatra...

– Attól tartok, nem viselné el őket a környezetében. Rémálmai vannak. Sajnálom, de a T'lan Ayákat távol kell tőle tartani. Nem érezheti meg a jelenlétüket. Lehet, hogy gyengének látszik, de megvan benne az az erő, amivel elzavarhatná a T'lan Ayákat. Megteszed, amit kértem?

– Hát persze, Ezüstróka.

A nő bólintott, majd miközben Korlat visszaült a lovára, és elindult, tekintete ismét Pálinkáson állapodott meg. Némán figyelte őt egy percig, majd Kruppére pillantott.

– Nos, daru? Elégedett vagy az eddig látottakkal?

– Igen, kedvesem. – Kruppe a szokásos stílusától eltérően komolyan, halkan beszélt.

Elégedett. Mivel?

– Mit gondolsz, bírja még szegény?

Kruppe vállat vont.

– Majd meglátjuk, igaz? Kruppe hisz benne.

– Elég lesz a hited mindkettőnk számára?

A daru elmosolyodott.

– Természetesen.

Ezüstróka felsóhajtott.

– Rendben van. Tudod, hogy ebben a dologban nagyrészt rád támaszkodom.

– Kruppe lába olyan, akár a sziklapillér. Te olyan pillekönnyű vagy, hogy szinte meg sem érzem becses súlyod. Drágám, az újonnan érkező lovasok dobogása döntésre kényszerít téged; mit láthatnak azok, akik most érkeznek majd?

– Semmi különöset – felelte a nő. Ismét felemelte a karját.

A T'lan Ayák visszatértek a porba, ahonnan előbújtak. Pálinkás visszalépett a lovához. Túl sok volt már a titok a két hadseregből álló szövetségben – olyan titkok, amelyek robbanásszerű reakciókat ígértek. *Valószínűleg erőszakot is rejtenek magukban.* Nyugtalan volt. *Bárcsak itt lenne Fürge Ben... a Csuklyás tudja, már nagyon szeretném tudni, mi van vele, Parannal meg a Hídégetőkkel. Sikerrel jártak? Vagy már mind halottak, s koponyájuk a barghaszt tábort övező póznákat díszíti?*

A menetoszlop elejének jó része elérte a dombtetőt. Megálltak. Kallor, aki egy sovány, szürke lovon ült, a többiektől kissé távolabb állt meg. Kopott, szürke köpönyege csaknem szétpattant páncéltól széles vállán. Ősi, viharvert arcán az árnyékok miatt még mélyebbnek tűntek a ráncok. Hosszú, ősz haj tincsei lobogtak a szélben.

Pálinkás egy percig még nézte a harcost, méregette őt, aztán tekintete továbbvándorolt a többiekre. Brood és Dujek egymás mellett álltak. A Hadúr jobbján Hurlocher felderítő helyezkedett el; a malaza balján a zászlóvivő, Artantosz. Természetesen jelen volt Korlat és a Trygalle Kereskedőliga kereskedőmágusa, Haradas is. Egyikük sem szólalt meg, míg Pálinkás fel nem ért a tetőre. Aztán Dujek

biccentett.
– Korlat elmondta, mit találtak a felderítők. Van még valami?
Pálinkás a Tiste Andiira pillantott, de a nő arckifejezése zárkózott volt. Megrázta a fejét.
– Nem, Legfőbb Ököl. Úgy tűnik, a Tiste Andiik jóval többet tudnak ezekről a K'Chain Che'Mallékról, mint bárki más. Tudják, mi rejlik a törött csontok, a horpadt páncélzat és a kardok mögött. Én magam nem tudtam volna őket azonosítani. A rhivi felderítők azt mondják, élettelenek voltak...
– Ez mindannyiunk szerencséje – motyogta Kallor. – Én nem vagyok olyan tudatlan ezekkel a lényekkel kapcsolatban, mint ti, Korlat kivételével persze. Most különösen... beszédes kedvemben vagyok. Tehát: a K'Chain Che'Malle civilizációk maradványai gyakorlatilag minden kontinensen megtalálhatók ebben a világban. Mi több, régi birodalmamban, Jacurukun hatalmas gödröket töltöttek meg különös szerkezeteik – alattvalóim akárhányszor a felszín alá vájtak, mindig ilyen szerkezetekre bukkantak. Sőt, halomsírokat is találtak. A tudósok alaposan megvizsgálták a tartalmukat. Szeretnétek hallani vizsgálataik eredményét, vagy csak untatlak benneteket?
– Folytasd! – kérte Caladan Brood.
– Rendben. Talán mégis több bölcsesség lakozik a társaságban, mint gondoltam. A démonokról kiderült, hogy hüllők voltak, akik igen ügyesen tenyésztették önmagukat. Például, akiket a Tiste Andiik K'ell Vadászoknak hívnak, eleve harcosként születtek. Az élőhalott verziók csontjai hevernek a völgyben, igaz? Nem volt kezük, hanem helyette kard nőtt ki a könyökükből. A K'Chain Che'Mallék matriarchális társadalomban éltek. Ahogy a méheknél is van egy királynő, ők is egy királynő körül rajzottak. Ő volt a szülő, mindannyiuk anyja. Ebben a Matrónában összpontosult az egész család varázsereje. A mai istenek ereje eltörpülne az övé mellett. Elég ereje volt ahhoz, hogy távol tartsa az Ősi Isteneket ettől a világtól, és ha nem pusztították volna el önmagukat, akkor a mai napig is uralkodnának.
– Önpusztítás – mondta Korlat, s éles tekintettel végigmérte Kallort. – Érdekes. Megmagyaráznád?
– Persze. A talált írásos emlékek között... a nyelv megfejtésének története is megérdemelne egy egész kis monológot, ha nem látnám, hogy türelmetlen gyermekként fészkelődtök a nyeregben. Megkíméllek benneteket a részletektől. Tehát a talált írásos emlékekből kiderült, hogy a Matrónák, akik mind egy-egy nagy lakóhelyet uraltak – a mai városok megfelelőit –, összegyűltek, hogy ötvözzék végtelen erejüket. Az nem egészen tiszta, hogy a meglévő hatalmukon túl még mit akartak elérni. De persze mit magyarázzon az ember, ha hatalomvágyról van szó? Elegendő annyit tudni, hogy az ősi teremtést megismételték, a régi fajt visszahozták a kihalásból. A K'Chain Che'Mallék egy primitívebb verzióját szülték meg. Jobb elnevezés hiányában, a tudósaim Rövidfarkúakként emlegették őket.
Pálinkás Korlatot figyelte, s ő volt az egyetlen, aki látta, hogy a nő a név hallatán megborzongott. A parancsnok hallotta, hogy mögötte Ezüstróka és Kruppe felfelé másznak a domboldalon.

– Ennek csupán egyetlen oka volt – folytatta Kallor monoton, száraz hangon – ezek a lények fizikailag abban különböztek a többiektől, hogy a hosszú, rugalmas farok helyett az övék rövid és izmos volt. Emiatt nem bizonyultak olyan gyorsnak – egyenesebb volt a tartásuk, megfelelően ahhoz a világhoz és civilizációhoz, amelyből eredetileg származtak. Ezek az új gyermekek nem mutattak olyan alázatot, mint amihez a Matrónák hozzászoktak ivadékaik körében; pontosabban szólva, ők nem voltak hajlandóak átadni, megosztani a varázserejüket az Anyákkal. Ez polgárháborút eredményezett, apokaliptikus varázslatviharral. Hogy megsejtsünk valamit a Matrónák kétségbeeséséből, csak délre kell utaznunk, a Bánat nevű helyre.

– A Hasadás – mormogta Korlat, s bólintott.

Kallor hidegen elmosolyodott.

– Az Anya kaput akart nyitni magának – de nem egy egyszerű Üregkaput. Nem, ő úgy döntött, hogy a Káosz Birodalmába nyit kaput. Micsoda ostobaság, azt hitte, hogy uralhat – irányíthat – egy ilyen dolgot. – Kis szünetet tartott, mintha átgondolná saját szavait, majd felnevetett: – Ah, ebben a mesében van egy-két tanulság, igaz?

Caladan Brood felmordult.

– Talán visszatérhetnénk a jelenbe. Tehát a völgyben élőhalott K'ell Vadászok vannak. A kérdésem: mit csináltak itt?

– Használják őket.

Mindenki Ezüstrókára nézett, aki a szárral a kezében a lova előtt állt.

– Nekem ez nem tetszik – morogta Dujek.

– Használja őket – folytatta Ezüstróka – a Pannioni Látó.

– Ez képtelenség! – csattant fel Kallor. – Csak egy K'Chain Che'Malle Matróna parancsolhat a K'ell Vadászoknak; még akkor is, ha élőhalottak.

– Akkor viszont úgy fest, hogy nem csupán egy ellenségünk van – állapította meg Korlat.

– A Pannioni Látónak van szövetségese? – Dujek oldalra hajolt a nyeregben, és a földre köpött. – Eddig még semmi sem utalt erre...

– A bizonyíték itt van előttünk, a völgyben – vágott közbe Ezüstróka.

– A Matróna nem szülhet többet a fajtából, élő hím magva nélkül – mondta Kallor. – Tehát minden elpusztított K'ell Vadásszal kevesebb marad ránk.

Brood megfordult.

– Könnyű ezt lenyelni.

Kallor vállat vont.

– Másik megállapítást is tehetünk – folytatta a Hadúr. – Ami a K'ell Vadászok pusztítását illeti, úgy tűnik, valaki megteszi ezt helyettünk.

Csend lett – aztán mindenki Ezüstrókára nézett. A lány elmosolyodott.

– Mondtam már, hogy segítségre lesz szükségetek.

Kallor felhorkant.

– T'lan Imassok! Bökd ki, te szajha, miért foglalkoznak a T'lan Imassok a K'Chain Che'Mallékkal? Hát nem a jaghuták az esküdt ellenségeik? Miért fordulnak halhatatlan alattvalóid új ellenség felé? *Miért csatlakoztál te, és miért csatlakoztak a T'lan Imassok a háborúhoz?*

– Nem csatlakoztunk mi semmihez – felelte a lány álmos szemmel. Úgy állt, ahogy Szélfogó szokott, hasa előtt összefont kézzel, teste körvonalai gömbölyödtek a bőrruha alatt.

Ah, ezt a tekintetet én ismerem. Csel készül. Vigyázzunk...

– Tehát tagadod – kezdte Brood lassan, bizonytalan arccal –, hogy a te T'lan Imassaid a felelősek a K'ell Vadászok elpusztításáért?

– Még soha, egyikőtök sem gondolkodott el azon, vajon miért háborúztak a T'lan Imassok a jaghutákkal? – kérdezte Ezüstróka a társaságtól.

– Talán egy kis magyarázat segítene nekünk abban, hogy megértsük a helyzetet – mondta Dujek.

Ezüstróka biccentett.

– Amikor az első Imassok megszülettek, ők kénytelenek voltak a jaghuták árnyékában élni. Megtűrt személyek voltak, akikről nem vettek tudomást, egészen addig, míg csak kis, elszigetelt csapatokban éltek. A legszegényesebb területre kényszerültek. Aztán a jaghuták közül fölemelkedtek a Zsarnokok, akik örömüket lelték a többiek leigázásában, abban, hogy rémálomba illő életet erőltessenek rájuk – egész generációk születtek ebbe bele, akik nem is ismertek más életmódot. Nem is tudták, hogy mi a szabadság. A lecke kemény volt, nem lehetett könnyen megemészteni, hiszen az igazság a következő: voltak intelligens lények a világban, akik kihasználták mások erejét, szenvedélyét, szeretetét, hitüket a vér erejében. Kihasználták és kigúnyolták őket. Hány Imass törzsnek kellett rádöbbennie, hogy az istene nem más, mint egy Jaghuta Zsarnok? Barátságos maszk mögé bújva, természetesen. Zsarnokok, akik a szeretet fegyverével uralkodtak. A lázadás elkerülhetetlenné vált, és az Imassok számára pusztítónak bizonyult. Gyengébbek lettünk, bizonytalanok még abban is, mit is keresünk, milyen szabadságra vágyunk... De nem adtuk fel. Nem tudtuk feladni.

Kallor elvigyorodott.

– A jaghuták között sosem volt egy maréknyinál több Zsarnok.

– Egy maréknyival több, mint kellett volna. Igen, találtunk szövetségeseket a jaghuták között: olyanokat, akik számára szintén elfogadhatatlan volt a Zsarnokok tevékenysége. De ekkor már sebeink is voltak. Árulásból, bizalmatlanságból fakadó sebek. Csak a saját fajtánkban bíztunk meg. Gyermekeink, unokáink érdekében meg kellett halnia minden jaghutának. Egy sem maradhatott, nehogy újabb Zsarnok szülessen a világba.

– És mi köze van mindehhez a K'Chain Che'Malléknak? – kérdezte Korlat.

– A jaghuták uralma előtt a K'Chain Che'Mallék irányították a világot. Az első jaghuták olyanok voltak számukra, mint az első Imassok a jaghutáknak – kis szünetet tartott, és végignézett a társaságon. – Minden faj születésétől magában hordozza a felsőbbrendűség hitének magvát. A jaghutákkal vívott háborúk elpusztították élő, fejlődő kultúránkat, és minket is mint halandó embereket. Mi ezt az árat fizettük a szabadságért, amely most a tiétek lehet. Örökös árat fizettünk. – Ismét elhallgatott, aztán keményebb hangon folytatta: – Most kérdezlek benneteket, mindenkit, aki magára vállalta, hogy háborút vív a zsarnoki, mindent elnyelő birodalom ellen, s akár

a saját élete árán is megteremti a szabadságot az utódok számára, akik talán semmit sem fognak tudni hőstettükről, olyan népek számára, akiknek földjén még sosem járt közülünk senki. Kérdezlek benneteket: mi az bennünk, a T'lan Imassokban, amit még mindig nem értetek? Pusztítsátok el a Pannioni Domíniumot. Ezt meg kell tenni. Rám és a T'lan Imassokra más feladat vár, a Pannioni Látó mögött rejtező erő elpusztítása – a fenyegető K'Chain Che'Mallék elpusztítása. – Ismét végignézett szövetségesein. – Egy Matróna életben van. Hús-vér élőlény. Ha találna magának egy fajtájabeli hímet, egy hús-vér hímet... a jaghuták zsarnoksága eltörpülne a K'Chain Che'Mallék uralma mellett. Ez lesz tehát a mi áldozatunk.

A szavai nyomán támadó csendet csak a szél süvítése zavarta meg. Aztán Caladan Brood Kallorhoz fordult.

– És te úgy látod, hogy ez a nő szörnyszülött?

– Hazudik – recsegte a Legfőbb Király. – Ez az egész háború értelmetlen. Nem több, mint beugratás.

– Beugratás? – kérdezett vissza Dujek csodálkozva. – Kié?

Kallor összeszorította a száját, és nem válaszolt. A Trygalle Kereskedőliga kereskedőmágusa, Haradas megköszörülte a torkát.

– Lehet benne némi igazság. Nem arra célzok, hogy Ezüstróka hazudna, én úgy hiszem, hogy ő igazat beszél. Nem, én a beugratásra céloztam. Gondoljunk csak az Üregeket támadó fertőzésre. Igaz, hogy látszólag a Pannioni Domíniumból indult ki, és az is igaz, hogy a méreg a Káosz erejével dolgozik. De egy kérdést azért fel kell tennünk: egy K'Chain Che'Malle Matróna, aki hatalmas varázserővel rendelkezik, ugyan miért akarná elpusztítani a saját erejét, hatalma kulcsát? Ha jelen volt, amikor Bánat elpusztult – vagyis, amikor a Hasadás keletkezett –, akkor miért próbálná meg ismét megzabolázni a Káosz erejét? Lehet, hogy ambiciózus, de hogy bolond? Ezt elég nehéz elképzelni.

Pálinkás alig értette meg a kereskedő szavainak jelentőségét, máris rádöbbent még valamire. *Valóban van még egy ellenségünk, és a körülöttem látható arcokból ítélve – kivéve Dujeket és engem – ez a legtöbb jelenlévőnek nem okozott akkora meglepetést. Igaz, már sejtettük mi is, hogy valami nem stimmel, de nem volt mivel összekötni ezt. Brood, Korlat, Kallor – istenem, még Kruppe és Artantosz sem lepődtek meg! Legközelebb, ha csontos játékhoz akarnék csatlakozni, valaki szóljon, hogy ezt a társaságot messzire kerüljem el!*

Tekintete visszavándorolt Ezüstrókára, aki azzal a bizonyos álmatag, sokatmondó pillantással nézett rá.

Nem, ez most nem fog működni.

– Ezüstróka – morogta –, mesélsz valamit, hogy szimpátiát csikarj ki a szívünkből, de úgy tűnik, hogy célod tévesztetted, s megerősítés helyett aláaknázod mindazt a bizalmat, amelyet eddig elértél. Ha van egy mélyebben rejtőző veszély, egy harmadik fél, aki minket és a Pannioni Látót is befolyásolja... ha ez így van, akkor te és a T'lan Imassok támadást intéznétek ez ellen a kéz ellen?

– Nem.

– Miért?

Pálinkás meglepetten látta, hogy a lány tekintete bizonytalanul a földre siklik. Alig hallhatóan, suttogva válaszolt:

– Azért, Pálinkás, mert túl sokat kérsz tőlünk.

Ezután senki sem mert megszólalni egy ideig. Pálinkás testén végigsöpört a félelem. Megperdült, Dujek szemébe nézett, s az öregember arcán saját növekvő félelmének tükörképét látta. *Istenek az égben, a halálunk felé robogunk. Egy láthatatlan ellenség – de olyasvalaki, akiről már régóta tudunk, akiről tudtuk, hogy jön, előbb vagy utóbb, valaki, akitől – az Alvilágra! – még a T'lan Imassok is rettegnek...*

– Micsoda nagy képzavarodás! – kiáltotta Kruppe. – Képzavarodás? Van ilyen szó? Ha nincs, akkor Kruppe számtalan képessége között megtalálható a nyelvészeti újítókészség is! Barátaim! Figyeljetek! Halljátok szavam! Merítsetek erőt mindabból, hogy Kruppe kőpillérként, rendíthetetlen szívvel az említett – ám néven nem nevezett – ellenség útjába állt! Nyugodtan alhattok éjjelente. Nyugodtan, akár a kisbabák anyjuk karján, ahogy valaha mind tettétek. Még te is, Kallor, bár a kép kissé sokkoló, ahogy így belegondolok. ..

– A fenébe is! – üvöltötte Caladan Brood. – Mi a fenéről beszélsz te itt, kicsi ember? Azt állítod, hogy a *Nyomorék Isten* útjába álltál? Az Alvilágra, neked elment az eszed! Ha nem bizonyítod be most azonnal, hogy birtokában vagy ennek az erőnek, akkor nem tudom, milyen mértékben veszítem el a türelmem! – Kruppe mellé lépett, s kezét fenyegetően kalapácsa bőrrel burkolt nyelére helyezte.

– Én a helyedben ezt nem tenném, Caladan Brood – mormogta Ezüstróka.

A Hadúr megperdült, és a lány szemébe nézett.

– A védelmedbe vennéd ezt az arrogáns, hájas ökröt?

A lány meglepetten a darura nézett.

– Kruppe, szükséged van a védelmemre?

– Ez abszurdum! Meg ne sértődj, kislány, nem akarom alábecsülni az erőd... – Pálinkás hitetlenkedve nézte, ahogy az ital- és ételfoltos ruhában billegő kis gömböc kihúzta magát, és Brood szemébe nézett. – Fenyegetjük darujhisztáni Kruppét, mi? Magyarázatot követelünk tőle? A kalapácsunkat fogdossuk? Kimutatjuk az agyarainkat...

– Csend legyen! – üvöltötte a Hadúr, aki küszködve próbálta megőrizni az önuralmát.

Az istenekre, mit akar Kruppe elérni?

– Kruppét nem érdekli a fenyegetés! Kruppe kinevet mindenféle erőfitogtatást...

A kalapács hirtelen ott termett Brood kezében, villámgyorsan a levegőbe lendült, aztán Kruppe lába előtt a földhöz csapódott.

A detonáció ereje a földre lökte a lovakat, Pálinkás meg a többiek pedig a levegőbe repültek. Mennydörgés hasított a levegőbe. A föld mintha felnyúlt volna a malaza parancsnokért a légbe – olyan érzés volt, mintha hatalmas ököl csapta volna oldalba. Aztán csak gurult, gurult lefelé a kavicsos domboldalon.

Fölötte lovak nyerítettek. Forró szél támadt, amely port és földgöröngyöket dobott a levegőbe.

Pálinkás alatt mozgott a sziklapárkány, s hullámként tartott a völgy felé,

folyamatosan gyorsulva, egyre hangosabb, üvöltésszerű hang kíséretében. Szikladarabok csapódtak a parancsnok páncélzatához, a fején lévő sisakhoz, s ő majdnem el is ájult. A porfelhőben egy pillanatra hasadék támadt előtte, s megpillantotta a völgy túloldalán húzódó vonulatot. Lehetetlen módon a hegyek egyre növekedtek, a szikla kibújt a szétfeslett, füves bőrből, s újabb por-, kavics- és füstfelhőket lövellt közben az ég felé. Aztán a kavargó por eltüntette Pálinkás szeme elől a világot. Egy gödörben állapodott meg, feje felett hatalmas sziklák gördültek lefelé. Volt, amelyik kemény, fájdalmas ütéseket mért a testére a kiszögelléseivel, s ő levegő után kapkodott, köhögött, szinte megfulladt. Aztán továbbgurult.

Azt azért érezte, hogy a föld még mindig hullámzik alatta. Távoli robbanások hallatszottak, s Pálinkás sajgó csontjai minden detonációkor megremegtek.

Végre megállapodott, félig eltemetve a por és kavics között. Égő szemmel, sűrű pislogás közepette körülnézett, és a rhivi felderítőket pillantotta meg elsőként – szegények ugráltak, elhajoltak a völgybe zúduló hatalmas kövek elől, mintha valamilyen halálos játékban vennének részt. A háttérben fekete, még gőzölgő sziklavonulatot látott, egy új hegység gerincét, amely még mindig növekedett, még mindig emelkedett, s lökdöste, emelte a tövében húzódó völgy talaját is. A sziklák fölött az ég ólomszürke volt a gőztől és a füsttől.

A *Csuklyás vigyen el... szegény Kruppe...* Pálinkás nyöszörögve oldalra fordult, amennyire tudott. Tele volt karcolásokkal, s a viharvert, összevissza horpasztott páncél alatt érezte, hogy új, nagy kiterjedésű, fájdalmas zúzódások keletkeztek a testén. Csodával határos módon azonban egyetlen csontja sem törött el. Könnyező tekintetét a mögötte emelkedő dombtetőre emelte.

A sziklapárkány eltűnt, a helyén nyers, csupasz fal látszott. A domb tetejének legnagyobb része egészen egyszerűen semmivé vált. Csak egy kicsi, lapos tetejű szigetecske maradt a helyén... s ezen a szigeten Pálinkás alakokat látott mozogni, éledezni. Lovak keltek fel a földről. Halkan egy öszvér méltatlankodó bőgése hallatszott.

Pálinkástól északra, egy távoli völgy mentén, illetve a dombok között keskeny, gőzölgő hasadék látszott, egy végtelenül mélynek tűnő seb a földben. A parancsnok nagy fájdalmak közepette kivakarta magát a törmelékhalomból, és lassan felegyenesedett.

Megpillantotta a mozdulatlanul álló Caladan Broodot – a kalapács ott lógott a kezében, a combjával párhuzamosan... és a Hadúrral szemben, egy saját kis szigeten ott állt Kruppe is. Éppen a ruháját porolta. A hasadék, amely onnan indult, ahol a kalapács először érintette a földet, szépen két ágra vált Kruppe előtt, s a két ág a kis gömböc mögött újra egyesült, úgy futott tovább.

Pálinkás visszanyelte kikívánkozó nevetését, mert tudta, hogy az keserűen, kétségbeesetten hangzana. *Tehát most láthattuk, milyen Caladan Brood haragja. Kruppe pedig, ez a lehetetlen kis ember, ellenállt a haragnak. Nos, ezek után nincs szükség több bizonyítékra, hogy a daru valóban több, mint aminek látszik...* Ezután Pálinkás elkomorodott. *Erőfitogtatás volt ez a javából – de vajon kinek szánták?*

Gondolatait kétségbeesett kiáltás szakította félbe.

Korlat. A nő észak felé fordult, de valahogy megtörten állt, magába fordulva. Pálinkás ekkor meglátta, hogy a hasadás lassan föltelt vérrel. Egyszeriben elmúlt a nevethetnékje.

Romlott vér, rothadó vér. Beru vigyázzon ránk, az Alvó Istennő... Hamvas a haldoklók, a mérgezettek álmát alussza. Rádöbbent, hogy valójában ez volt a legrosszabb, a legnagyobb erejű hír aznap. Betegség... *a Nyomorék Isten rejtett keze nyomán...*

A Mhybe szeme felpattant. A szekér hánykolódott, mozgott alatta a föld. A rhivik kiáltoztak, félelmükben, kétségbeesésükben. A Mhybe csontjai és izmai tiltakoztak, ahogy a nő tehetetlenül ide-oda csapódott a szekér aljában, ám nem kiáltott fel. Csak el akart bújni.

A dörgés lassan elhalkult, helyette a bhederincsorda morajló bőgése ütötte meg a fülét. A szekér mellett rhivik rohantak el. A csorda közel állt a pánikhoz, ahhoz, hogy eltapossa a pásztorait.

Mindannyian odavesznénk. De számomra ez maga lenne a megváltás. Véget érne a fájdalom, nem gyötörne több rémálom...

Álmában mindig fiatal volt, de ebből nem származott semmi öröme. Idegenek jártak a tundrában, ahol minden álma játszódott. Az idegenek közeledtek. Ő menekült. Úgy rohant előlük, akár egy riadt őz. Futott, mindig csak futott.

Idegenek. Nem tudta, mi a céljuk, csak azt érezte, hogy őt keresik – ebben mindig biztos volt. Úgy követték a nyomait, mint a ragadozók a zsákmányét. Alvás után mindig remegő végtagokkal, hevesen dobogó szívvel ébredt.

Megmentették az Alvilág gyötrelmétől, a számtalan megtépázott lélek örök társaságától, éhségétől. Megmentette őt egy sárkány. *De miért? Otthagyott egy olyan helyen, ahol vadásznak rám, üldöznek szüntelenül...*

A pásztorok nyugtató szavai hallatán a rémült bhederinek lassan lecsillapodtak. Már nem kellett tőlük tartani. A föld még mindig meg-megremegett, de a rengések ereje egyre csökkent, a hullámok egyre távolabbinak tetszettek.

A Mhybe halkan felnyögött, amikor a szekér ismét megrengett – ezúttal a két daru, Balek és Murillió súlya miatt.

– Tehát fölébredtél – állapította meg a tanácstag. – Nem is csodálom.

– Hagyjatok békén! – felelte az asszony, majd összébb húzta remegő testén a szőrméket, és elfordult a két férfitól. *Olyan hideg van...*

– Van tipped arról, mi történhetett odafent? – kérdezte Murillió Balektól.

– Úgy tűnik, hogy Caladan Brood elvesztette a türelmét.

– Istenem! De ki miatt? Kallor? Az a fattyú megérdemelné...

– Nem Kallor volt a ludas, barátom – morogta Balek. – Tippelj még egyszer, nem is kell sokat gondolkodnod.

Murillió felnyögött.

– Kruppe...

– A Csuklyás tudja, egyszer-kétszer mindannyian elvesztettük már a türelmünket miatta... csak egyikünk sem tudta széthasítani a fél világot, és új hegységet emelni az

ég felé...

– Megölette magát a kis piszok? Nem hiszem el...

– Azt mondják, sértetlenül megúszta a dolgot. Tipikus. Nagyon panaszkodik a por miatt. Senki sem sérült meg, bár a Hadúrnak majdnem lerúgta a fejét egy dühös öszvér...

– Kruppe öszvére? Az, amelyik menet közben elalszik?

– Igen, az.

Alszik. Biztos azt álmodja, hogy csodaszép ló. Gyönyörű, hatalmas, erős...

– Fura egy állat, nem mondom. Még sosem láttam ilyen... figyelmes öszvért. Mindent megfigyel. Az Álmok Királynőjére, ez a legfurcsább hegyvonulat, amelyet valaha is láttam!

– Igen, Murillió, sokkal nagyobbnak látszik, mint amekkora. Megcsalja az ember szemét. Megtört vonalú gerinc, amely mintha a horizont szélén lenne, pedig csak itt van, alig fél mérföldre tőlünk. Ha engem kérdezel, nem érdemel akkora figyelmet...

Semmi sem érdemel akkora figyelmet. Sem a hegyek, sem az öszvérek, sem Brood haragja. Lelkek tobzódnak a lányomban. Két nőé, és egy Koponyazúzó gúnynevű thelomené. Két nő és egy férfi, akikkel sosem találkoztam... mégis a méhemben hordtam ezt a gyermeket. Én, egy fiatal rhivi, életem virágában egy álomba keveredtem, és ez az álom valósággá vált. De hol vagyok én a lányomban? Hol van benne a rhivik vére, szíve?

Semmit sem örökölt tőlem, semmit. Nem voltam más, csak egy edény – ennyi voltam –, edény, mely magában hordozott, aztán a világra hozott egy idegent.

Nincs oka meglátogatni engem, nincs semmi oka eljönni hozzám, fogni a kezem, és vigasztalni. Feladatomat végrehajtottam, kész, ennyi volt. Itt halok meg, elfeledetten, félredobottan. Mhybe vagyok.

Gyengéden megérintették a vállát. Murillió szólalt meg:

– Azt hiszem, megint elaludt.

– Így a legjobb neki – motyogta Balek.

– Eszembe jut a saját ifjúságom – folytatta a daru halkan, emlékező hangon.

– Én sem felejtettem el a te ifjúságod, Murillió.

– Vad voltam és pazarló...

– Ha jól emlékszem, minden éjjel másik özvegy ágyában háltál...

– Olyan voltam, mint egy mágnes, tudod, a kisujjamat sem kellett mozdítanom...

– Észrevettük.

A férfi felsóhajtott.

– De ennek már vége. Megöregedtem, és most megfizetem fiatalabb napjaim árát...

– Úgy érted, az éjszakákét.

– Mindegy. Új riválisok érkeztek. Friss hús. Paxtói Marak, magas, sovány, mindenki megfordul utána. A sunyi fattyú. Aztán ott van még M'necrae Perryl...

– Ugyan, Murillió, kímélj meg ettől!

– A lényeg az, hogy az emlékeim hosszú évek során keletkeztek. Teljes évek során. Élvezetes volt az ifjúságom. És most, bár öregszem, mégis vannak szép emlékek, amelyekkel vigasztalódhatok, a régi szép napokról – oké, oké, éjjelekről –, a dicső

múlt bennem él. Ez a szegény asszony viszont...

– Igen, értem, mire célzol. Nézd csak a réz ékszereket a testén; ott, a csuklóján lévők most is látszanak. Kruppe ajándékai, Darujhisztánból.

– Mi van velük?

– Nos, még sosem vetted észre? Fura dolog. Amikor az asszony alszik, akkor az ékszerek valahogy fényesebbek, ragyogóbbak lesznek.

– Igen?

– Kruppe zsebkendőire esküszöm, hogy ez így van.

– Milyen fura.

– Most viszont még tompa a fényük...

Egy ideig csend volt, a két férfi a Mhybe fölé hajolt. A vállán az érintés kicsit szorítóbbá vált.

– Ah, kedvesem – suttogta Murillió. – Bárcsak visszaszívhatnám a szavaim...

Ugyan miért? Igazat mondtál. Szívedből szóltál, kedvesen, annak ellenére, hogy még mindig szemtelenül fiatal vagy. Hangot adtál annak, amit én nem tudok kimondani. Megfogalmaztad az engem kínzó átkot. Ez nem változtat semmin. Sajnálat tárgya vagyok? Úgy fest, csak akkor, amikor alszom. A szemembe nem mond senki semmit, és mindenki azt hiszi, hogy ezzel jót cselekszik. De nekem fájdalmas, hiszen olyan, mintha mindenki közömbös lenne irántam.

És az én hallgatásom? Ezzel a két kedves emberrel miért vagyok ilyen durva? Számtalan hibám közül ez melyiknek az eredménye?

Úgy látszik, a ti sajnálatotok nem ér fel az enyémmel.

Gondolatai távolabb sodródtak. Megjelent előtte a füves tundra. S benne fiatal alakja.

Futásnak eredt.

Dujek belépett a sátorba, és dühtől vörös arccal a falhoz vágta a kesztyűjét. Pálinkás sört töltött a kis tábori asztalon várakozó két korsóba. Mindkét férfit vastagon beborította a por.

– Micsoda őrültség ez? – nyögte a Legfőbb Ököl, majd járkálni kezdett. Csak annyi időre állt meg, amíg felkapta az asztalkáról az egyik poharat.

Pálinkás kinyújtóztatta fájós lábát, megreccsent alatta a szék. Nagyot kortyolt a söréből, majd felsóhajtott.

– Melyik őrültségre célzol a sok közül, barátom?

– Hát, igaz, ami igaz, a lista már elég hosszú. A Nyomorék Isten! A leggusztustalanabb legendák ahhoz a nyavalyáshoz fűződnek.

– Kel Tath Halász verse a Leláncolásról...

– Nem olvasok verseket, de a Csuklyás tudja, éppen elég részletet hallottam a kocsmai bárdoktól. Fener agyarára, ez nem az a háború, amire én vállalkoztam.

Pálinkás felvonta szemöldökét.

– Akkor ne harcolj.

Dujek megállt, és a helyettesére pillantott.

– Folytasd!

– Brood már tudott a dologról – felelte Pálinkás, majd vállat vont. A mozdulattól megsajdult mindene. *Korlat is tudta.* – Nyugodtan egy kalap alá vehetjük őt Fürkész Anomanderrel. És Kallor is oda tartozik. Nagyon nem tetszett, hogy milyen gonoszul villant a szeme. Összegezve: két Előd és egy majdnem Előd. A Nyomorék Isten túl erős az olyan kis emberekhez, mint te vagy én, Legfőbb Ököl. Hagyjuk őt az Elődökre meg az istenekre. Végül is Fürkész és Brood ott voltak a Leláncoláskor.
– Vagyis az ő galibájuk...
– Nagyjából erre céloztam.
– Mind megfizetünk érte, és lehet, hogy nemsokára a legnagyobb árat is oda kell adnunk. Nem akarom, hogy pajzsként használják a hadseregem ebben a játékban, Pálinkás. Mi azért megyünk, hogy szétzúzzuk a Pannioni Domíniumot, egy halandó birodalmat – amennyire meg tudjuk ítélni.
– Úgy tűnik, mindkét oldalt manipulálják, Dujek.
– És ettől talán meg kellene nyugodnom? – a Legfőbb Ököl gyilkos pillantást vetett barátjára, aztán nagyot kortyolt a söréből. Az üres korsót félrelökte.
Pálinkás újratöltötte azt.
– Mi aztán nem szólhatunk emiatt egy szót sem, igaz, barátom? – jegyezte meg csendesen.
Dujek megdermedt, majd köhintett egyet.
Nyugodj meg, Legfőbb Ököl. Gondolkodj higgadtan.
– Különben is – jegyezte meg Pálinkás –, én hiszek benne.
– Miben? – csattant fel a parancsnok. – Kiben? Könyörgök, áruld el!
– Egy bizonyos alacsony, köpcös, furcsa emberkében...
– Kruppéban? Neked elment az eszed!
Pálinkás elmosolyodott.
– Öreg barátom, bárcsak kívülről is láthatnád forrongó haragod! A dühöt, amit azért érzel, mert manipuláltak. Használtak. Valószínűleg át is vertek. Most gondolj bele, hogy egy Előd, mint Caladan Brood, mekkora haragot érezhet, amikor rájön, hogy *őt* is manipulálták? Elég dühöt érez ahhoz, hogy az ledöntse önuralma gátját? Eleget, hogy elővegye a kalapácsát, és megpróbálja agyoncsapni vele a különös kis bábmestert, aki a szálakat rángatja...
Dujek egy darabig mozdulatlanul állt, majd lassan elvigyorodott.
– Más szóval, *ő* komolyan vette Kruppét...
– Darujhisztán – mondta Pálinkás. – A nagy bukásunk. Egész idő alatt az volt az érzésem, hogy egy ember mozgatja a látszólag véletlenszerű események szálait. Nem Fürkész Anomander. Nem is az Alkimisták. Nem Örvény meg a merénylői. Valaki más. Valaki, aki olyan ügyesen elrejtőzött, vagy álcázta magát, hogy reménytelen volt a helyzetünk vele szemben... teljesen reménytelen. Aztán a szövetség megkötésekor végre mind megtudtuk, hogy ki intézte Szélfogó újjászületését Ezüstrókaként, egy rhivi asszony gyermekeként, egy ismeretlen Üregben. Ő hozta össze a szálakat – Éjsötétet, Bellurdant és Szélfogót. És most már azt is tudjuk, hogy egy Ősi Istent is visszahozott a halandó világba. S végül, de nem utolsósorban, ő hozta a születéshez a T'lan Imasst is. Tehát Szélfogó, Éjsötét és Bellurdan – a malazák – újjászülettek egy

rhivi asszony gyermekeként, Brood seregébe... éppen egy nagy jelentőségű szövetség létrejötte előtt... milyen átkozottul kézenfekvő, hogy egy gyermek hidalja át a két tábor közötti ellentéteket...

– Kivéve Kallort, aki nem békül meg vele – mutatott rá Dujek.

Pálinkás lassan bólintott.

– És Kallort éppen most emlékeztették Caladan Brood erejének nagyságára; remélhetőleg ez elég volt ahhoz, hogy kordában tartsa magát.

– Ennyiről volt csupán szó?

– Talán. Demonstrációt akart, nem igaz? Kruppe a körülményekkel dolgozik. Valahogyan. Nem érzem, hogy úgy táncolnánk, ahogy ő fütyül. A daru mögött egy Ősi Isten is áll, de még ott is úgy érzem, hogy inkább szövetségről van szó... közös érdekekről, szinte mintha egyenlő felek volnának. Partnerségnek is nevezhetjük. Hozzá kell tennem persze, hogy ezt mind csak kikövetkeztettem, de egyet még mondanék: korábban is manipuláltak már, mint ahogy téged is. De ez alkalommal valahogy más érzés. Egyáltalán nem ártalmas. Dujek, most úgy érzem, megsajnált valaki.

– Egyenrangú felek szövetsége – motyogta a Legfőbb Ököl, majd megrázta a fejét. – De akkor Kruppe kicsoda? Valami álruhás isten? Vagy nagy hatalmú varázsló, arkmágus?

Pálinkás vállat vont.

– Csak tippelni tudok. Kruppe halandó ember. De olyan intelligenciával bír, amelynek fő jellemzője a bátorság. Ezt csaknem szó szerint értem. Ő egyedülálló, Dujek. Ha egy Ősi Istent hirtelen visszahoznak a feledés homályából, elsőként nem a legnagyobb elmékkel próbál meg szövetséget kötni?

Dujek arca hitetlenkedésről árulkodott.

– De Pálinkás... pont Kruppét választotta?

– Kruppét. Ki hozott minket össze a Trygalle Kereskedőligával, az egyetlen szövetséggel, amely ezen az úton biztosítani tudja az ellátmányozásunkat? Kruppe. Ki adta oda a Mhybének az Első Rhivik fennmaradt kincseit, hogy viselésükkel csökkenjenek a fájdalmai? Kruppe. Megjegyzem, szerintem az ékszerek még nem is mutatták meg teljes erejüket. Ki az, akivel Ezüstróka még beszél, most, hogy Paran elment? Kruppe. És végül, ki állja útját a Nyomorék Istennek? Kruppe.

– Ha csak egy halandó, akkor hogyan élte túl Caladan Brood haragját?

– Nos, gyanítom, hogy az ügyben benne lehetett szövetségese, az Ősi Isten keze. Nem hiszem, hogy holtan akarná látni erős társát. Van más magyarázat?

Dujek fenékig ürítette kupáját.

– A fenébe is – sóhajtotta –, rendben van. Amennyire lehetséges, nem veszünk tudomást a Nyomorék Istenről. Továbbra is a Pannioni Domíniumra koncentrálunk. Barátom, nekem ez a dolog akkor sem tetszik. Nem tehetek róla, idegesít a gondolat, hogy ha nem is állunk közvetlen kapcsolatban az új ellenféllel...

– Nem hiszem, hogy ez így van, Legfőbb Ököl.

Dujek kérdőn nézett helyettesére, aztán megrándult az arca.

– Fürge Ben.

Pálinkás lassan bólintott.

– Azt hiszem, ő lesz az. Nem vagyok benne biztos – a Csuklyásra, hiszen még azt sem tudom, hogy él-e még, de Fürge Bent ismerve biztos, hogy nem halt meg. Nagyon is él. S abból ítélve, milyen idegesnek tűnt, amikor utoljára láttam, biztos, hogy nincsenek illúziói, és minden, csak nem tájékozatlan.

– És ő minden, amink van? A Nyomorék Isten ellen?

– Legfőbb Ököl, ha Kruppe a világ legnagyobb géniusza, akkor Fürge Ben csak egy lépéssel van mögötte lemaradva ész dolgában. Egy nagyon kis lépéssel.

A sátor előtt kiáltások harsantak, majd csizmadobogás hallatszott. Egy perc múlva Artantosz, a zászlóvivő kukkantott be a sátorba.

– Uraim, egy magányos moranth tűnt fel az égen. Északkelet felől közeledik. Sodrott az.

Pálinkás felpattant, amitől megsajdult minden tagja.

– Az Álmok Királynőjére, híreket kapunk.

– Reméljük, jó híreket – morogta Dujek. – A változatosság kedvéért most már az sem ártana...

A Mhybe a maszatos sziklához nyomta az arcát – a fagyos növényzet csak csöpögő izzadságától puhult fel. Szíve *hevesen vert, alig kapott levegőt, s nyöszörögve csak feküdt. Túl fáradt volt már ahhoz, hogy fusson, túl kimerült volt még ahhoz, hogy akár csak a fejét felemelje.*

Álmai tundráján új ellenség bukkant fel. Ezúttal nem az idegenek csapata üldözte őt.

Ez alkalommal farkasok találták meg. Hatalmas, sovány lények voltak, nagyobbak, mint bármilyen farkas, amelyet ébren valaha is látott. Az északi horizontot szegélyező hegygerinc mögül tűntek elő. Nyolc hosszú lábú, vállban kissé púpos állat, a szőrük pont olyan tompa színekben játszott, mint a táj. A vezérfarkas a Mhybe felé fordult, mintha a száraz, hideg szélben megérezte volna a szagát.

Kezdetét vette a hajsza.

A Mhybe először maga is meglepődött fiatal lába fürgeségén. Gyors volt, akár egy gazella – gyorsabb, mint bármelyik halandó –, így menekült a kopár vidéken át.

A farkasok bírták az iramot, fáradhatatlanul ott loholtak a nyomában. A falka tagjai egymás mellett futottak, s mindig volt egy, amelyik oldalról megközelítette áldozatát, kanyarodásra késztetve őt.

Újra és újra ugyanaz történt – ő próbált a dombok között, a sík vidéken maradni, de a farkasok valahogy felkényszerítették a domboldalakra. Kezdett fáradni.

A nyomás sosem csökkent. Lábát szüntelen fájdalom kínozta, mellkasa mintha égett volna belül, a gyorsan kapkodott levegő pedig fölkarcolta a torkát – s közben rájött, hogy számára nincs menekvés. Hogy meg fog halni. Leterítik majd, mint minden más állatot, amely a farkasok étvágyának esik áldozatul.

Tudta, hogy a farkasok számára az ő lelkének éppen viharos óceánja az, amely nem jelent semmit. Vadászok voltak, akiket nem érdekelt, mi lakozik áldozatuk lelkében. Antilop, bhederinborjú vagy ranag, kecs és szépség, ígéret és lehetőség – ők csak a

húst látták.

Az élet végső leckéje, az egyetlen igazság, amely az illúziók rétegei alatt lakozik.

Megértette, hogy előbb vagy utóbb mindenki eleséggé válik. Farkasok vagy kukacok, hosszú haldoklás vagy hirtelen vég – mindennek semmi jelentősége.

Nyöszörögve, félig vakon felrohant egy újabb domboldalon. Az állatok egyre közeledtek hozzá. Hallotta mancsuk dobbanását a széltől száraz mohán. Jobbra is, balra is feltűntek már, s volt, amelyik kicsivel előtte járt.

A Mhybe felkiáltott, és arccal előre a földre esett. Lehunyta a szemét, próbált felkészülni az első harapásra, a fájdalomra, amelyet a húsába tépő fogak okoznak majd.

A farkasok köröztek körülötte. Hallgatta őket. Köröztek, aztán elindultak spirálvonalban, s egyre közelebb és közelebb értek hozzá. Meleg lehelet érintette a tarkóját.

A Mhybe felsikoltott.

Aztán felébredt. Maga fölött a kék eget látta, egy magányos sólyommal. Kicsivel lejjebb a csorda kavarta porfelleg szállt a levegőben. Távolabbról beszélgetés hangjait hallotta, a közelből pedig valami szaggatott, reszelős hangot – saját hangját, ahogy levegő után kapkodott.

A szekér állt. A hadsereg lassan tábort vert éjszakára.

Mozdulatlanul feküdt a sok szőrme között. A közelben két hang mormogott – egy beszélgetés zajai. Érezte a szárított trágya füstjét a tábortűzből és a fűszeres, rotyogó húsétel illatát is – zsálya és talán kecskehús főhetett a tűzön. Egy harmadik hang érkezett, a másik kettő köszöntötte – mind furcsán távolinak tűntek, és képtelen volt azonosítani őket. *Nem is éri meg a fáradságot. Az őreim. A bebörtönzőim.* A szekér megnyikordult. Valaki leguggolt mellé.

– Az alvástól nem kellene ennyire fáradtnak lenned.

– Nem, Korlat, nem kellene. Kérlek, hagyd, hogy véget vessek ennek...

– Nem. Nézd, Balek pörköltet főzött.

– Nincs már fogam, amivel rághatnék.

– Kis csíkokra vágta a húst, hogy könnyű legyen lenyelni. Sok a leve.

– Nem vagyok éhes.

– Akkor is egyél. Segítsek felülni?

– A Csuklyás vigyen el, Korlat. Téged, és a többieket is. Mindenkit a társaságból.

– Segítek felülni.

– A jó szándékod megöl. Nem, nem öl meg. Éppen ez a baj, hogy nem – felnyögött, s gyengén próbált kicsusszanni Korlat keze közül, de a Tiste Andii könyörtelenül felültette őt. – Kínzol engem a könyörületességeddel. Ami nem is az. Nem, ne nézz a szemembe – összébb húzta magán a csuklyát. – Még a végén elérzékenyülök a szemedből sugárzó szánalom miatt. Hol az a tányér? Enni fogok. Csak hagyj békén.

– Itt maradok veled, Mhybe – felelte Korlat. – Végül is ezért hoztam két tányért.

A rhivi asszony lenézett saját májfoltos, ráncos, csontvázszerű kezére, aztán a tálra pillantott, amit tartott, és a benne gőzölgő húsételre.

– Látod ezt? A kecske mészárosa... a gyilkos. Az a nő vagy férfi vajon meghallotta

az állat kétségbeesett kiáltását? Belenézett a könyörgő szemébe? Megremegett a kezében a kés? Álmomban olyan vagyok, mint ez a kecske. Erre kárhoztatsz engem azzal, hogy életben tartasz.

– A kecske mészárosa rhivi volt – mondta Korlat. – Mindketten jól ismerjük a rituálét, Mhybe. Megváltás. A jótét szellem előhívása, akinek kísérete elengedhetetlen. Mindketten tudjuk, hogy a szellem eljön a kecskéhez és minden olyan állathoz, amelynek a húsa táplál, bőre ruház benneteket. Így az állat nem sikolt, nem könyörög. A saját szememmel láttam – csodálkoztam is, mert ez fantasztikus. A rhivik egyéni rituáléja, nem a szándék miatt, hanem azért, mert hatásos is. Olyan, mintha a rituáléra érkező szellem jobb jövőt mutatna az áldozatnak: valamit, ami egészen más, mint az addigi élete...

– Hazugság – mormogta a Mhybe. – A szellem becsapja a szegény lelket. Hogy a leölés könnyebben menjen.

Korlat nem felelt. A Mhybe a szájához emelte a tálat.

– Lehet, hogy még így is ajándék a rituálé... akkor is, ha nem igazság, csak ígéret – mondta a Tiste Andii.

– Ilyen nincs – csattant fel a Mhybe. – A szavak a gyilkost nyugtatják meg, és az ő társait, és senki mást. A halottak halottak, ahogy a Hídégetők szokták mondani. Azok a katonák ismerik a valódi életet. A Malaza Birodalom gyermekei nem ringatják magukat illúziókba. Nem könnyű őket elbűvölni.

– Úgy látom, elég sokat tudsz róluk.

– Két tengerészgyalogos látogat engem, gyakran. Magukra vállalták, hogy őrzik a lányom. És eljönnek, hogy meséljenek róla, mivel ezt senki más nem teszi meg. Hálás vagyok nekik.

– Erről nem is tudtam...

– Megijedtél? Borzalmas titkokat fedhetnek fel előttem? Mostantól nem engeded őket hozzám?

Egy kéz ért a Mhybe vállához.

– Szeretném, hogy legalább az arcomba nézz, Mhybe. Nem, nem tennék veled ilyet. Nem tudok semmiféle titokról, amit rejtegetni kellene előled. Sőt, most meg fogom keresni ezt a két tengerészgyalogost, és köszönetet mondok nekik.

– Hagyd őket, Korlat. Nincs szükségük a háladra. Egyszerű katonák ők, két nő a Birodalomból. Tőlük tudom azt is, hogy Kruppe gyakran látogatja meg a lányomat. Talán a kedves nagybácsi szerepét vállalta magára. Furcsa kis ember, és kedves is, bár rám borzalmas átkot rótt ki.

– Átkot? Óh, Mhybe, amennyire én Kruppét ismerem, nem az a típus, aki bárkit is elátkozna. Nem hiszem, hogy tudta, milyen következményei lesznek rád nézve Ezüstróka születésének.

– Ez igaz. Én is megértem. Egy Ősi Isten szólította őt – aki vagy maga választotta a szerepét, vagy egyszerűen benne találta magát. Ahogy Kallor is nevezte, valóban szörnyszülött keletkezett. Éjsötét bomlott holtteste, benne Szélfogó csapdába esett lelke, s az egész átszőve T'lan Imass varázslattal. Rémálomba illő képződmény. Az Ősi Isten szerette volna őt valamilyen módon megmenteni, és ehhez úgy tűnik,

Kruppére volt szüksége. Tehát a daru megtett minden tőle telhetőt, mivel azt hitte, jót cselekszik. De ne essünk tévedésbe, Korlat. Kruppe és az ő Ősi Istene elhatározták, hogy felhasználják ezt a gyermeket. Idealisták voltak, vagy a kezdetektől tudatosan cselekedtek? Számít ez? S nézd, Kruppe most Ezüstrókával jár. Konspirálnak? Vak lennék...

– Konspiráció? Ugyan mi célból szövetkeznének, Mhybe?

– Hát nem tudod? Ezt nehezen hiszem el...

– Nyilvánvalóan azt hiszed, hogy szövetkeztek... ellened.

– Tagadod, hogy így van? – a Mhybe összeszedte minden csepp erejét, és elhajította a tálat. Hallotta, hogy az koppan, majd Murillió meglepetten felkiáltott: szegény, pont a tál röppályájába tévedt. – Őriznek! – sziszegte. – Etetnek! Figyelnek, nehogy eldobjam az életet! Ez talán nem szövetkezés? És a lányom – *az én lányom* – meglátogat talán? Nem! Mikor láttam utoljára az arcát? *Mikor?* Alig emlékszem rá, hogy mikor járt nálam!

A kéz megszorította a vállát. Korlat halkan, ám határozott hangon szólalt meg.

– Hallottalak, barátom. Utána fogok járni mindennek. Megtudom, hogy mi az igazság, és aztán elmesélek neked mindent. Ezt megígérem, Mhybe.

– Akkor mondd el, hogy mi történt! Ma, pár órája. Éreztem... valamit. Egy eseményt. Balek és Murillió valamilyen jelenetről meséltek, ami Kruppe és Caladan Brood között játszódott le. Mondd csak, mi köze volt ehhez Ezüstrókának?

– Ott volt ő is – felelte a Tiste Andii. – Csatlakozott hozzám, amikor Pálinkás hívó szavára elindultam. Valóban történt valami, még Caladan Brood és Kruppe összetűzése előtt. A lányod.... védelmezőkre akadt, de a védelmet nem terjeszti ki rád, mert azt mondja, hogy veszélyben vagy. Nem értem a dolgot, nem értem, milyen veszélyről beszél.

De én tudom. Óh, Korlat, az irántam érzett barátság megvakított téged. Valóban veszélyben vagyok.

– Védelmezők. Kik? Mik?

Korlat nagy levegőt vett, és lassan kifújta.

– Ezüstróka azt kérte, ne beszéljek veled róluk. Nem értettem, de beleegyeztem. Most már tudom, hogy ez hiba volt. Hiba volt, veled szemben, Mhybe. Összeesküvés, amelynek én nem lehetek a részese. A lányod védelmezői farkasok. Ősi, hatalmas bestiák...

A Mhybe szívét jeges kézként markolta meg a félelem. Dühösen a Tiste Andii arca felé kapott, s érezte, hogy a körme felsebzi a nő bőrét.

– Az üldözőim! – visította, miközben a Tiste Andii elhajolt előle. – Meg akarnak ölni! A lányom... – *A lányom! Üldöz engem álmomban! A szellemekre, meg akar ölni!*

Balek és Murillió felugrottak a szekérre, és riadtan kiáltoztak. Korlat csitította őket, de már nem számított, hiszen a Mhybe nem hallotta őket, nem hallott semmit az őt körülvevő világból. Hánykolódott, körme a levegőt kaparta, s közben az árulás sebet mart a mellkasába, s hamuvá égette a szívét. *A lányom! A lányom!*

A hangom elcsuklik.

A tekintetem könyörgő.

A kés ott van a kezében, s a szemében nem látok mást, csak hideg, hideg gyilkolási vágyat.

Pálinkás arcáról lefagyott a félmosoly, amikor meglátta a sátorba belépő Korlatot: a nő szeme hideg volt, akár a fehéren izzó acél, jobb orcáján pedig négy véres karmolásnyom látszott, amelyekből az álláig csordogált a vér. A malaza csaknem elhátrált, amikor a Tiste Andii elindult felé.

– Korlat, mi történt?

– Figyelj jól, szeretőm! – kezdte a nő jeges hangon. – Bármilyen titkot rejtegetsz még az újjászületett Szélfogóról, azokról az átkozott T'lan Ayákról vagy arról, hogy mit mondtál az Ezüstrókát őrző két katonádnak, mit meséljenek a Mhybének, el fogsz nekem mondani mindent. Most.

A férfi érezte, hogy végigfut a hátán a hideg – a nő borzalmasan haragos volt.

– Utasítások? – kérdezte halkan. – Nem adtam a katonáknak semmiféle utasítást. Még azt sem mondtam nekik, hogy őrizzék Ezüstrókát. A saját akaratuk szerint cselekedtek. Hogy mit mondhattak, ami ide vezetett – nos, ezért vállalnom kell a felelősséget, hiszen én vagyok a parancsnokuk. Biztosíthatlak, hogy ha büntetésre kerül sor...

– Állj! Egy pillanat! – valami a helyére került az asszonyban, reszketni kezdett.

Pálinkás szerette volna a karjába kapni, de valami visszatartotta ettől. Érezte, hogy vigaszra van szüksége, de azt is, hogy az ölelésnek még nem jött el az ideje. Körülnézett, megpillantott egy viszonylag tiszta ruhát a mosdó mellett. Belemártotta a vízbe, és a nő felé nyújtotta. Korlat némán figyelte őt, szeme lassan acélszürkévé sötétedett, de a kisujját sem mozdította a ruháért. Pálinkás lassan leengedte a kezét.

– Miért ragaszkodott hozzá Ezüstróka, hogy az anyja ne halljon a T'lan Ayák érkezéséről? – kérdezte az asszony.

– Fogalmam sincs, Korlat. Én is csak azt a magyarázatot ismerem, amit a lány adott. Akkor azt hittem, te értesz mindent.

– Azt hitted, értem.

A férfi bólintott.

– Arra készültél, hogy rám támadsz?

– Nem.

A nő tágra nyílt szemmel nézett rá, majd végül megtörte a csendet:

– A Csuklyás szerelmére, tisztítsd már ki a sebemet, kérlek!

A férfi megnyugodva közelebb lépett, és a lehető leggyengédebb mozdulattal megérintette a sebeket.

– Ki támadt rád? – kérdezte halkan.

– A Mhybe. Azt hiszem, hogy a lehető legjobb szándékkal ugyan, de hatalmas hibát követtem el...

– Gyakran ez a helyzet a jó szándékkal – jegyezte meg a parancsnok bólogatva.

Korlat kutatóan nézett a férfi arcába.

– Gyakorlatias malazák. Józan gondolkodásúak. Miért gondolunk mindig úgy rátok, mint egyszerű katonákra? Brood, Fürkész, Kallor, még én is... mind úgy tekintünk

rád, Dujekre és a seregetekre, mint valami... gépalkatrészre. Mint egy kardra, amelyet szükség esetén megmarkolhatunk. Most úgy tűnik, bolondok voltunk, mind. Egyikünk sem döbbent rá eddig, mi is a helyzet valójában.

A férfi felvonta szemöldökét.

– És mi a helyzet valójában?

– Ti képezitek a sereg gerincét. Valahogy ti adtok nekünk erőt, ti tartjátok össze a szövetséget. Ah, persze tudom, hogy vannak titkaid, Pálinkás...

A férfi szomorkásan elmosolyodott.

– Nem annyi, mint hiszed. Elárulom neked a legnagyobbat. Kisebbségi komplexusunk van. Veletek szemben. Fürkész, te, Caladan Brood, Kallor... mindenki erősebb nálunk. A Tiste Andii sereg, a rhivik, a barghasztok is. A Csuklyásra, még a benneteket kísérő zsoldos csőcseléktől is tartunk. Nekünk nincs olyan erőnk, mint nektek. Mi csak egy hadsereg vagyunk. A legjobb varázslónknak még rangja sincs. Csak szakaszmágus, most éppen jó messze van, és ha jól tippelek, úgy érezheti magát, mint egy légy a pók hálójában. Tehát, ha csatára kerül sor, tudjuk, hogy mi leszünk a lándzsa hegye – és azt is tudjuk, hogy ezért drágán megfizetünk. Ami pedig magát a Látót illeti, és azt a valamit, ami mögötte rejtőzik, nos, abban reménykedünk, hogy velük majd ti elbántok. Ugyanez vonatkozik a Nyomorék Istenre is. Igazad volt, Korlat, mi csak katonák vagyunk. Fáradt katonák. Ha mi vagyunk ennek a szövetséges seregnek a gerince, akkor hamar megbénulunk!

A nő kinyújtotta a kezét, megragadta a férfi ujjait, és az orcájához nyomta őket. Tekintetük találkozott.

– Megbénulunk? Szerintem tévedsz.

Pálinkás megrázta a fejét.

– Nem szerénykedek, Korlat. Az igazat mondom, de lehet, hogy te még nem vagy erre felkészülve.

– Ezüstróka valahogyan manipulálja az anyját – mondta a Tiste Andii. – Valószínűleg ő a felelős az öregasszony borzalmas rémálmaiért is...

– Ezt nehezen tudom elképzelni...

– Szélfogó ilyet nem tenne, igaz? De mi a helyzet Éjsötéttel? Vagy a thelomennel? Te ismerted őket, Pálinkás. Legalábbis jobban, mint bárki más közülünk. Lehetséges volna, hogy egyikük – vagy együttes erejük – a felelős mindenért?

A férfi nem mondott semmit, amíg be nem fejezte szeretője sebeinek tisztítását.

– Ehhez gyógyítóra is szükség lesz, Korlat. A fertőzés...

– Pálinkás.

A férfi felsóhajtott és hátralépett.

– Attól tartok, hogy Éjsötétben biztosan bujkált harag az árulás miatt. Lehet, hogy minden komolyabb indok nélkül választja ki a bosszúja célpontját. Ugyanez igaz Koponyatörő Bellurdanra is. Végül is mindkettőt elárulták. Ha igazad van azzal kapcsolatban, ami a Mhybével történik – hogy ezek ketten gyötrik –, akkor is úgy gondolom, hogy Szélfogó ellenállna nekik.

– És mi van, ha már régen elvesztette a harcot?

– Nem láttam jelét...

Korlat szeme felvillant, s a nő mellbe bökte a parancsnokot.

– Vagyis a két tengerészgyalogos még nem jelentett semmi változást.

A férfi elfintorodott.

– Igazat mondtam, Korlat, ők valóban önként vállalták a feladatot. Mivel ijesztően tudatlanul megyünk a háborúba, megéri figyelni egy kicsit. Ez a két katona azért őrzi Ezüstrókát, mert Szélfogót látják benne. Nem csak fizikailag, de a nő személyiségét nézve is. Ha baj lenne, azt már régen észrevették volna, és eljöttek volna hozzám, méghozzá azonnal.

Korlat leengedte a kezét. Felsóhajtott.

– Én meg beviharzok ide, és azt tervezgetem, hogy leszedem a fejed. A fenébe is, Pálinkás, mivel érdemeltelek én ki téged? És az Alvilágra, miért vagy még mindig itt? A vádaskodásom után...

– Pár órával ezelőtt Dujek is hasonló jelenetet rendezett itt – elvigyorodott. – Azt hiszem, ez egy ilyen nap, és kész. Most pedig hívnunk kellene egy gyógyítót...

– Egy perc – végigmérte a férfit. – Pálinkás, ugye tisztában vagy vele, milyen ritka az ilyen ember, mint te?

– Ritka – a férfi vigyora kiszélesedett. – Persze, hogy tudom. A Csuklyásnak hála, csak egy van belőlem.

– Nem így értettem.

A férfi közelebb lépett, és átölelte az asszony derekát.

– Ideje, hogy keressünk egy gyógyítót, asszony. Az igényeim egyszerűek, és most csak az időnket pazaroljuk.

– Egy katona válasza – mosolyodott el a Tiste Andii. – Engem aztán nem versz át...

Amikor a nő már nem látta, Pálinkás lehunyta a szemét. *De igen, Korlat. Ha tudnád, mennyire félek attól... hogy elveszíthetlek téged...*

Kruppe, Darujhisztán Angolnája, alkalmi tolvaj és zsebmetsző, Caladan Brood Hadúr Kiállója karlengetve vonult végig a sátrak közötti főúton. Az ellátmányos szekerek felé tartott. A Mott szabadcsapat konyhájáról jött ki éppen, s mindkét kezében egy-egy sziruptól csöpögő nathi feketesüteményt szorongatott. Mögötte pár lépéssel ott ügetett az öszvére – az állat megnyúlt orral követte a két sütemény illatát.

Éppen hajnali kettőt harangoztak a táborokban. A harangszóra felriadt a távoli csorda, s az állatok halkan, gyászosan bőgtek pár percig, amíg el nem nyomta őket ismét az álom. Amikor Kruppe elérte a négyszögletes szekértábor szélét, észrevett két malaza katonát, akik köpönyegükbe burkolózva egy kis tűz mellett üldögéltek. Kruppe irányt váltott, és a katonákhoz lépett.

– Drága barátaim – kezdte halkan –, későre jár, s szervezetetekre valószínűleg ráfér már a pihenés.

A két nő felnézett.

– Huh – morogta az egyikük. – Az a kövér daru az.

– És az öszvére, ott ni, az árnyékban.

– Kruppe valóban egyedi látvány! Tessék! – előrenyújtotta a két csöpögő süteményt. – Nektek, kedveseim.

– Melyiket együk meg: a süteményt vagy a kezedet?
A másik társa szavai hallatán előkapta a kését.
– Pár lendületes vágás, és válogathatunk, nem igaz?
Kruppe hátrált egy lépést.
– Az Álmok Királynőjére! Kemények, és különlegesen férfiasak! A kedves Ezüstróka őrei, nemdebár? Nagyon megnyugtató. Szélfogó szíve oly erős fénnyel ragyogja be a gyermek-asszony lelkét...
– Aha, láttunk már korábban is eleget. Beszélgettél a lánnyal. Valóban ő a varázslónőnk. Nyilvánvaló mindenki számára, aki ismerte őt.
– Ez a beszélgetés fantasztikusan szaggatott. Kruppe örvendezik...
– Most akkor megkapjuk a süteményt, vagy nem?
– Természetesen, bár a kés villanásától Kruppe még most is borzong.
– Nincs semmi humorérzéked, ugye? Mersz hozzánk csatlakozni?
A daru elmosolyodott és előrelépett.
– Nathi feketesütemény, kedveseim.
– Ismerjük. A Mott szabadcsapat tagjai ilyeneket vagdostak hozzánk régebben, amikor kifogytak a nyílvesszőkből.
– Jaybar pont a képébe kapott egyet, ha jól emlékszem.
– Igen, orra is bukott, és amikor kijutottunk az erdőből, olyan volt az arca, mint az erdei talaj, szemmel.
– Félelmetes, halálos fegyver – értett velük egyet Kruppe, s még egyszer feléjük nyújtotta a sütiket. Elfogadták. – Nagy bátorságra vall, hogy elvállaltátok a rhivi lány védelmét..
– Nem rhivi lány. Ő Szélfogó. A szőrme meg minden más csak álca.
– Ah, tehát beszéltetek is vele.
– Nem sokat, de nincs is rá szükség. Ez a süti sokkal finomabb ágak meg levelek nélkül, igaz?
Kruppe pislogott, majd bólintott.
– Ez biztos. Nagy felelősség a parancsnok szemét játszani, míg a lányra figyeltek.
Mindkét nő abbahagyta a rágást egy pillanatra. Összenéztek, aztán az egyik lenyelte a falatot, és megszólalt.
– Kié, Dujeké? Ha mi vagyunk a szeme, akkor olyan vak szegény, mint egy vakond.
– Ah, Kruppe természetesen Pálinkásra célzott.
– Pálinkás nem vak, és nincs is szüksége ránk ahhoz, hogy lásson.
– Mindenesetre – mosolyodott el a daru – biztosan nagyon megnyugtatja őt az önkéntes feladat meg a jelentések meg minden. Kruppe is biztos így érezne, ha Pálinkás helyében volna.
– Mit éreznél?
– Hát természetesen én is nyugodt lennék.
Mindkét nő felnevetett, aztán az egyik megszólalt.
– Ez jó. Ha te lennél Pálinkás. Hah.
– Szófordulat...

– Olyan nincs, dagikám. Próbálnál Pálinkás helyében lenni? Az ő szemével látni, az ő fejével gondolkodni? Hah.

– Nem mondom – értett vele egyet a társa. – Hah.

– Nem is mondtad – jegyezte meg Kruppe.

– Mit?

– Semmit.

– Igaz. Pálinkásnak kellett volna Császárrá lennie, amikor az öreget kiütötték a nyeregből. Nem Laseennek. De ő is tudta, hogy ki lehet riválisa, úgy bizony. Ezért fosztotta meg a rangjától, tette nyamvadt őrmesterré, és küldte őt olyan messzire.

– Tehát ambiciózus ember ez a Pálinkás.

– A legkevésbé sem, daru. Éppen ez a lényeg. Csak azt mondtam, hogy jó Császár vált volna belőle. A legjobb – és egyetlen – minősítési szempont éppen az, hogy nem akarta megkapni a posztot.

– Furcsa feltételezés, kislány.

– Nem azt tettem.

– Bocsáss meg, mit nem tettél?

– Nem feltételeztem. Figyelj, a Malaza Birodalom egészen más dolog lenne, ha annyi évvel ezelőtt Pálinkásé lett volna a trón. Ha megtette volna, amit mind akartunk: megfogta volna Laseent a kontyánál fogva, és kidobta volna őt egy jó magas toronyablakból...

– Képes lett volna végrehajtani egy ilyen remekbeszabott mutatványt?

A két tengerészgyalogos zavartan összenézett.

– Te láttad már őt bűvészkedni? – kérdezte az egyik a másiktól.

– Nem. De lehet, hogy tud, miért is ne?

– Akkor nyulat meg kalapot mondtam volna, de én kontyánál fogva hajigálást mondtam!

– Igaz, barátom.

– Hm – köhintett közbe Kruppe –, én nem bűvészmutatványra gondoltam, drágáim. Csak valamely dicső tettre, értitek?

– Aha.

– Persze, hogyne. Értem már. Tehát azt kérded, meg tudta volna tenni, ha akarja? Persze. Pálinkással nem jó összeveszni, mert nem elég, hogy erős, még esze is van.

– Kruppe csodálkozva kérdi: miért nem tette meg, ha képes lett volna rá?

– Azért, mert ő katona, te idióta. Laseen hatalomátvétele amúgy is zavaros ügy volt. Az egész birodalom megingott. Az emberek ilyenkor gyakran csak döfködnek, és azonnal beleugranak a vértől még gőzölgő trónusba – néha egész sokáig húzódik a dolog, mint a dominók, úgy dőlnek sorban, nem igaz? Egyik a másik után, aztán az egész birodalom széthullik, darabjaira. Mi mind Pálinkásra néztünk fel. Vártuk, hogy mit fog mondani. És amikor ő csak tisztelgett, és azt mondta: „Igenis, Császárnő”, nos, akkor a dolgok csak úgy, maguktól elültek.

– Esélyt akart adni a nőnek...

– Hát persze. És ti, lányok, úgy gondoljátok, hogy hibát követett el?

Egyszerre vállat vontak.

– Most már mindegy – mondta az egyik. – Itt vagyunk, ez van.
– Ám legyen, ám legyen – mondta Kruppe, és felkelt. – Remek beszélgetés volt. Kruppe köszöni, és most távozik.
– Oké. Kösz a sütit...
– Kruppe örömmel hozta. Jó éjt, kedveseim.
A kis gömböc elindult vissza, az ellátmányosok irányába.

Amikor a férfi eltűnt a sötétben, a két tengerészgyalogos egy ideig nem szólt egy szót sem: mindketten buzgón nyalogatták a szirupot az ujjaikról. Aztán az egyik felsóhajtott.
– Nos?
– Hát ez igazán könnyen ment.
– Gondolod?
– Persze. Úgy jött ide, hogy két aggyal fog beszélni, és egyet is alig talált...
– De lehet, hogy túl sokat beszéltünk.
– A féleszűek már csak ilyenek, drágám. Ha nem így tettünk volna, biztosan gyanút fog.
– És szerinted miről szokott beszélni Szélfogóval?
– Azt mondom, hogy az öreglányról.
– Szerintem is.
– Valamit forralnak.
– Én is ezt gyanítom.
– És Szélfogó a fő tervező.
– Igen.
– Ez nekem megfelel.
– Nekem is. Tudod, az a feketesüti mégsem volt az igazi a levelek és ágak nélkül...
– Ez fura, én is pont erre gondoltam...

A szekérsánc belsejében Kruppe egy másik tábortűzhöz közeledett. A mellette ülő két férfi felnézett.
– Mi van a kezeddel? – érdeklődött Murillió.
– Amit Kruppe megérint, az a kezéhez ragad, barátom.
– Hát – morogta Balek –, ezt évek óta tudjuk.
– És mi van azzal a nyavalyás öszvérrel? – kérdezte Murillió.
– Az állat mindenhová követ, de ez most mindegy. Kruppe érdekes beszélgetést folytatott két tengerészgyalogossal. Örömmel közölheti, hogy Ezüstrókára, a leányra érdemes emberek vigyáznak.
– A tiédhez hasonlóan ragadós kezek között van?
– Igen, drága Murillió, így van.
– Amit mondasz, jól hangzik – mondta Balek –, de segít ez nekünk? Abban a szekérben egy öregasszony alszik, akinek összetört szíve csak a legkisebb fájdalma, bár már az is elég lenne ahhoz, hogy egy erős, egészséges embert ledöntsön a lábáról, nemhogy egy öreg, beteg szervezetet.

– Kruppe örömmel értesíthet mindenkit, hogy a kegyelem már úton van. A jelenlegi helyzet megtévesztő, nem kell aggódni, minden rendbe jön.

– És ezt neki miért nem lehet elmondani? – kérdezte Balek, a Mhybe szekere felé biccentve.

– Azért, mert még nem készült fel rá. Ez a lélek utazása. Önmagában kell azt elkezdenie. Kruppe és Ezüstróka nem tehet érte ebben a szakaszban többet, hiába fest úgy, mintha mindenhatóak lennének...

– Mindenhatóak, mi? – Balek a fejét csóválta. – Tegnap még nagyot nevettem volna ezen a kijelentésen. Tehát ellenálltál Caladan Broodnak, ugye? Érdekelne, hogy ez pontosan miként is sikerülhetett, te kövér malac!

Kruppe felvonta a szemöldökét.

– Drága barátom, Balek! Kruppét mélységesen megrendíti a bizalom teljes hiánya! Még a lábujjai is rángatóznak a szenvedéstől!

– A Csuklyásra, csak meg ne mutasd! – kérte Murillió. – Azóta nem vetted le azt a papucsot, amióta megismertelek! Még maga Poleil is megdöbbenne attól, ami a lábbelid belsejében tanyázik.

– Jogosan döbbenne meg! Hogy Balek pontost választ kapjon a kérdésére: Kruppe tudja, hogy a harag – vagyis a dühroham – semmit sem kezdhet az olyan személyekkel, mint ő, vagyis nem árthat azoknak, akik a világot agyukban fészkelő, apró gyöngyszemként fogják fel. Huh, most, hogy belegondolok, talán mégsem olyan jó a hasonlat... s ha még egyszer átgondolom, egyáltalán nem jó. Kruppe újra megpróbálja! Tehát: azok ellen, akik számára a világ a színek és álmok kicsiny koncentrátuma, a tér-idő kontinuumból kiragadva – jut eszembe, elég késő van már, ugye? Az alvás ideje közelít, a simább agyhullám érkezésének ideje, amely az elmét felfrissíti, megfiatalítja, s amely magában is elég nagy csoda ahhoz, hogy ettől a gondolattól megnyugodva mind lezárjuk ezt a gyötrelmes éjszakát – búcsúzóul intett még egyet, majd elindult. Egy perc múltán az öszvér is a nyomába szegődött.

A két férfi egy ideig csak bámult utána.

– Bárcsak eltalálta volna Brood kalapácsa azt a zsíros, kopasz foltot – sóhajtott fel Balek.

– Szerintem lecsúszott volna róla – felelte Murillió.

– Ez igaz.

– Zsír meg agy meg sajtszagú láb, az Alvilágra, felfordult a gyomrom.

Banya magasan a tábor felett járt. Behajlította fáradt szárnyát, és spirálvonalban ereszkedni kezdett a Hadúr sátra felé. Kimerült volt ugyan, de borzongott az izgalomtól és a kíváncsiságtól. A tábortól északra nyílt sebből még mindig szivárgott Hamvas fertőzött vére. Az Óriás Varjú még a Látomás-hegység fölött járt, messze délkeleten, amikor megérezte a detonáció erejét, és azonnal tudta, hogy mi az.

Caladan Brood haragja.

A kalapács becsapódott, s a természet nagyot változott miatta. Banya még a sötétben is látta a bazalthegység éles vonalú gerincét a Catlin-síkság közepén – ott, ahol eddig nem volt semmiféle hegység. S a varázslat, amely az Alvó Istennő véréből

áradt – Banya ezt is felismerte.

A Nyomorék Isten érintése. Hamvas vérében változások mentek végbe. A Bukott Isten a sajátjává tette. *Ezt az ízt pedig jól ismerem, hiszen annyi évvel ezelőtt olyan volt nekem, mint az anyatej. Nekem és a fajtársaimnak.*

Az alant elterülő világban változások következtek be, és Banyának tetszettek ezek a változások. Lelkét, s társai lelkét felébresztették. Sosem érezte még ennyire elevennek magát.

Elsuhant a meleg légáramlatok alatt, s a hideg áramlatokon ugrálva leereszkedett – a zavar, mely Brood robbanásszerű haragja nyomán keletkezett, még mindig érezhető volt a légkörben –, majd halk dobbanással földet ért Brood sátra előtt.

Bentről nem szűrődött ki fény.

Banya halk motyogással beugrott a félig nyitva hagyott sátorlap mellett.

– Egy szót se a haragom kitöréséről – kezdte Caladan Brood köszönés helyett.

Az Óriás Varjú a sötétben az ágy felé fordult. A Hadúr a fekhely szélén ücsörgött, arcát a tenyerébe temetve.

– Ahogy óhajtod – mormogta Banya.

– Hadd halljam a jelentésed!

– Rendben. Először Fürkész Anomanderről szólnék. Sikerrel járt. A Hold Szülötte észrevétlenül átsuhant, ahol kellett, és most... rejtőzik. A gyermekeim messze, a Pannioni Látó birodalma felett röpködnek. Hadúr, nem csupán ők látták mindazt, ami alant történik. Magam is láttam, hogy...

– Erről majd később beszélj! Tehát a Hold Szülötte a helyén van. Remek. Elrepültél Capustanba, ahogy kértem?

– Igen, komor úr. Szemtanúja voltam az ostrom első napjának és éjjelének.

– S mit láttál?

– A város nem tudja majd tartani magát, Hadúr. Nem a védők hibája; többszörös túlerő ellen kellene helytállniuk.

– Talán le kellett volna beszélnünk Dujeket a Fekete Moranthok elküldéséről...

– Ők a helyükön vannak, pontosan ott, ahol Félkarú tudni akarta őket – Banya habozott, s először csak fél szemmel mert Broodra nézni, majd összeszedte magát. – Van egy különös dolog, amit meg kell említenem – nyögte ki végül. – Meghallgatod?

– Persze.

– A Látó délen is háborúzik.

Brood erre felkapta a fejét.

– Igen – bólintott Banya. – A gyermekeim látták a domínium seregeit dél felé vonulni, aztán visszakozni. Egészen Kilátóig visszavonultak. A Látó jelentős varázserőt vetett be a láthatatlan ellenfél ellen. Jégfolyókat, jégfalakat. Dermesztő hideget, szelet és vihart; nagyon régen történt, hogy utoljára láttuk ennek a bizonyos Üregnek az aktív erejét.

– Omtose Phellack. A jaghuta Üreg.

– Igen. Hadúr, kevésbé látszol döbbentnek, mint ahogy vártam.

– A déli háború valóban meglepett, Banya – felkelt, egy szőrpokrócot vont a válla köré, és járkálni kezdett. – Az Omtose Phellack... nem, az nem lepett meg.

– Tehát. A Látó nem az, aminek látszik.
– Nyilvánvalóan nem. Fürkész meg én gyanítottuk...
– Nos – csattant fel epésen Banya –, ha ismertem volna a gyanútokat, akkor biztosan jobban körülnézek a főhadiszálláson. Gyanakvásod mindannyiunkon komoly sebet ejthet.
– Nem volt bizonyítékunk, Banya. Különben is, túlságosan nagyra tartjuk a tollas irhátokat ahhoz, hogy csak úgy beküldjünk benneteket az ismeretlen vadállat barlangjába. Most már mindegy. Mondd, a Látó a főhadiszállásán van még?
– Rokonaim ezt nem tudták megállapítani. Vannak keselyűk is a környéken, akik nem örülnek túlzottan a társaságnak.
– Miért jelentenek gondot a közönséges madarak?
– Azért, mert nem teljesen közönségesek. Hát igen, a halandó madarak alig többek, mint tollas hüllők, de ezek a konkrét keselyűk inkább hüllők, mint madarak.
– A Látó szeme?
– Valószínűleg igen.
– Ez komoly problémát jelenthet.
Banya félig felvont szárnnyal vállat vont.
– Nem akadna egy kis hús, esetleg? Éhezem.
– A sátor mögötti pöcegödörben még megtalálhatod a vacsorára levágott kecske maradványait.
– Micsoda? Azt akarod, hogy a pöcegödörből étkezzek?
– Végül is, varjú vagy, nem?
– Ez felháborító! De ha nincs más...
– Nincs más.
Banya lenyelte a dühét, és a sátor hátsó falához szökdécselt.
– A jövőben vegyél rólam példát – mormogta, miközben nekilátott, hogy kimásszon a vászon alatt.
– Ezt meg hogy érted? – kérdezte Brood.
Az Óriás Varjú visszafordult, csőre néma nevetésre nyílt.
– Én talán elveszítettem a türelmem?
A Hadúr felmordult, és a Varjú felé lépett. Az Óriás Varjú villámgyorsan a sátoron kívül termett.

Tizenhatodik fejezet

A Holt Mag Első Gyermeke
apja utolsó leheletéről álmodik,
végtelen refrénként mindig
a tüdőben rekedt végső sikolyt hallja –
Mernél a pillantása mögé lépni
csak egy pillanatra is?

A Holt Mag Első Gyermeke
vezeti a bánat seregét
végig az éhség csont lepte útján,
ahol egy anya táncol és énekel –
Mernél a nyomába lépni,
s fogni az anya kezét?

A Holt Mag Első Gyermekét
rossz páncélzat védi
a születés pillanatától
az iskola komor évein át –
Ne ítéld meg őt túl keményen,
ha még nem voltál a helyében.

Megtört szívűek silbája
K'alass

A teneszkovik vad áradatként indultak meg a város összes fala ellen. Fölemelkedtek, átcsaptak rajta – az éhségtől őrült embertömeg erejével. A kapuk barikádjai megremegtek a nyomás alatt, majd valósággal elporladtak. És Capustan felett összecsapott az ár.

A barakkoktól alig négyszáz méterre Itkovián megfordította vértől mocskos lovát. Alakok nyúlkáltak felé, s másztak az állat páncélos végtagjai alá. A hátas jeges haraggal taposta őket – csontokat tört, bordákat horpasztott be, koponyákat zúzott szét.

A Lélekpajzsot három Sörény Szürkekard vette körül egy kis domb tetején, az oszlopos temetőnél – elvágták előlük a barakkhoz vezető utat. A legtöbb álló koporsót ledöntötték, széttörték, s ruhákba csavart lakóik csatlakoztak frissen halott társaikhoz a földön.

Itkovián látta a barakkok kapuját, amely elé testeket halmoztak magas kupacba – elég magasra ahhoz, hogy a teneszkovik tucatjai a halom segítségével másszanak fel a fal tetejére. Ott azonban csak recés pengék és hosszú nyéllel használt lándzsák várták őket. Gyilkos lándzsák, amelyek megsebezték a parasztokat, akiknek eszükbe sem jutott, hogy védjék magukat – a fegyverek csapásai nyomán szünet nélkül vér és epe fröcsögött a levegőben.

Itkovián még sosem látott ilyen borzalmas jelenetet. Sok csatában járt már, s azt hitte, ismeri a háború minden borzalmát, amelyet minden katona végig kell, hogy nézzen, ám az elé táruló látvány minden mást kitörölt az agyából.

Ahogy a parasztok visszazuhantak s lebucskáztak halott társaik halmán, nők léptek a férfitestekhez. Letépték róluk a ruhát, fölébük telepedtek, s a vérfürdő, sikoltozás és csapkodás kellős közepén megerőszakolták őket.

A csatamező szélén parasztok ették már halott társaik húsát.

Kettős rémálom játszódott. A Lélekpajzs képtelen volt eldönteni, hogy a két jelenetsor közül melyik a megrázóbb. Vére jéghidegen áramlott ereiben, s félelemmel vegyes rettegés lett rajta úrrá, amikor tudatosult benne, hogy az ostrom éppen csak elkezdődött.

Újabb áradat rohanta le a temető mellett rekedt Szürkekardokat. A széles utcákat, sétányokat minden oldalon megtöltötték az üvöltő teneszkovik. Minden tekintet Itkoviánra és a katonáira szegeződött. Kezek nyúltak feléjük, már a messzi távolból is, és éhesen markolászták a levegőt.

A Szürkekardok összekapcsolták pajzsaikat, és újraalkották a Lélekpajzs körül az iménti rohamtól megkopott négyszöget. Itkovián tudta, hogy ezt a gyűrűt is át fogják törni, ahogy a korábbit, de ha a katonái képesek lennének még egyszer véghezvinni a lehetetlent – vagyis leverni a támadókat –, akkor a négyszög újraalakulhatna a testek tengeréből, kivághatná magát, s felkapaszkodhatna a csontokból és húsból emelt új domb tetejére. S ha Itkovián mindeközben a lován maradna, akkor mindkét oldalra csaphatna pallosával, s megölhetne mindenkit, aki a közelébe kerül – azokat pedig, akiket csak megsebezne, hátasa taposná agyon vadállati kegyetlenséggel.

Még sosem vitt véghez ilyen borzalmas mészárlást, s ezért forgott a gyomra, szíve pedig megtelt gyűlölettel – a Látó iránt. Aki ezt tette saját népével. S Kulpath szeptum iránt is, aki kegyetlen módon a kétségbeesetten küzdő ellenség torkába küldte védtelen parasztjait.

Az ellenség szorongatta ugyan őket, de úgy tűnt, Itkovián taktikája még akár be is válhat. *De felfoghatatlan, hogy milyen áron...*

A teneszkovik üvöltve támadásba lendültek.

Az elsőket, akik elérték az elszánt falanxot, darabokra szabdalták. A holtakat a társaik visszarántották maguk közé, és miközben újak érkeztek a helyükre – hogy hasonló sorsra jussanak –, a tömeg, mely legalább olyan veszélyes volt, mint az

ellenség, felfalta őket. De egyre csak jöttek, átmásztak elesett társaik testén, mások pedig már az ő hátukon másztak. Itkovián egy pillanatig csak nézte a háromemeletes emberfalat, aztán az összeomlott, és maga alá temette a Szürkekardokat.

A négyszögletű alakzat megrázkódott a súly alatt. Fegyverek törtek el. Pajzsokat rántottak ki a katonák kezéből, sisakokat téptek le a fejekről, és a Lélekpajzs bárhová nézett, mindenütt csak vért látott maga körül.

Alakok másztak fel a forrongó felszínre. Balták, horgok, kések csapkodtak céltalanul, de Itkovián tudta, hogy a végső, legfőbb célpont ő maga. A Lélekpajzs előkészítette pallosát és pajzsát. Lába egy alig észrevehető rándulására a lova lassan forogni kezdett. Az állat leszegte a fejét, hogy védje torkát. Nyakát, mellkasát és homlokát borító páncélja már ki sem látszott a vér alól. Patái dobogtak, s alig várta, hogy élő húsra taposhasson.

Megérkezett az első paraszt. Itkovián meglendítette pallosát, és a nyakról lerepülő fej után pillantott. A test megrándult, mielőtt összeomlott volna. Lova hátrarúgott, patái csontokat törtek, aztán az állat fölegyenesedett, és a mellső lábával elkaszált egy visító asszonyt. Egy másik teneszkovi lépett a helyére, s megpróbálta megfogni a ló egyik mellső lábát. Itkovián előrehajolt, és derékon csapta pallosával a férfit – elég erősen ahhoz, hogy a gerincét is eltörje.

Lova megfordult, lábával ellökte a holttestet. Leszegett fejjel beleharapott egy paraszt hajas fejbőrébe, s betörte a koponyáját is.

Kezek markoltak Itkovián combjába a pajzsa oldalán. A férfi odafordult, és elvágta a támadó torkát. Vér és húscafatok fröccsentek szét.

A lova ismét hátrarúgott. Harapott, rúgott, forgott, de a kezek és a nyomás most már egészen körbevette őket. Itkovián kardja megvillant, a férfi vakon csapott le, de nem tévesztett célt. Valaki felmászott mögé a lova farára. Hátrafeszült, s hátradöfött kardjával. A kard hegye áthasított a bőrön, húson, le a bordák mentén, s végül elérte a gyomrot.

A hátsó nyeregkápa síkos lett a kiömlő vértől és epétől. Az alak eltűnt mögüle.

Parancsot vakkantott, mire a lova ismét leszegte a fejét. Itkovián vízszintesen, széles mozdulattal megsuhintotta a kardját. Számolni sem tudta, hány embert sebzett meg a fegyverével. Lova megfordult, s a Lélekpajzs megismételte a suhintást.

Ló és lovasa így forogtak pár percig, s borzalmas sebeket ütöttek a parasztokon. Itkoviánnak hihetetlenül melege volt, s a sisakrostélyon át látott részletekből lassan összeállt a csatakép.

A Szürkekardok nem emelkedhettek már a parasztok fölé. Ezúttal nem. Mi több, egyetlen ismerős zubbonyt sem látott. A teneszkovik minden oldalról körbevették a Lélekpajzsot, talpuk alatt már embermagasságú holttestkupac emelkedett. A forrongó felszín alatt valahol ott voltak Itkovián katonái is. Élve eltemetve haldokoltak, talán már mind meg is haltak.

Csak ő maradt a hátasával, így most reá szegeződött a több száz teneszkovi szeme, közel és távol.

A hozzá legközelebb állók kezébe megkaparintott lándzsákat nyomtak a többiek. Tudta, hogy ezek a fegyverek pillanatokon belül ellene fordulnak – s azt is tudta,

hogy sem a saját, sem a lova pajzsa nem bírhatja ki a lándzsás támadást.

Két Agyar, a tiéd vagyok. Most, az *utolsó percben is.*

– Kitörés!

Harci ménje éppen erre a parancsra várt. Az állat megindult előre. Paták, mellkas és váll feszült az embertömegnek. Itkovián váltott kézzel csapkodott jobbra-balra a pallosával. Alakok ugrottak el, váltak szét előtte, vagy éppen tűntek el a félelmetes paták alatt. Lándzsákat lendítettek felé, amelyek egyelőre megcsúsztak a páncélzatán. A jobbján kardlappal hárította a támadásokat.

Valami megbökte a lapockáját, átszakította a páncélinget, aztán egy tekeréssel fölhasította a bőrpáncélt és az inget is. Itkovián teste összerándult a fájdalomtól, amikor a lándzsa hegye fölhasította a bőrét, és a gerince közelében, az utolsó borda alatt a húsába mart.

Ugyanebben a pillanatban a lova is felvisított, mivel beleszaladt egy lándzsába. A fémhegy jobb oldalt hatolt a mellkasába. Az állat balra ugrott, leszegte a fejét, és a lándzsa szára után kapott.

Valaki fellépett Itkovián pajzsára, és egy hentesbárddal a férfi felé csapott. A penge mélyen a férfi kulcscsontja és vállcsontja közé ékelődött.

A Lélekpajzs a paraszt arcába döfött kardjával. A penge az egyik orcán hatolt be, a másikon pedig ki. Itkovián megcsavarta a kardot, s ezzel szétroncsolta a saját arcától alig pár centire lebegő fiatal vonásokat. A nő hátrazuhant.

Érezte a hátába ékelődött lándzsa súlyát, hallotta, ahogy ugráló hátasa farpáncélján nagyot csattan a szára. Az állat ugrált, rázta magát.

Egy halászkés pengéje megtalálta bal térde védtelen pontját, azt a helyet, ahol a páncélzatában kis rés volt. Itkovián gyenge mozdulattal meglendítette a pajzsát, de ereje alig volt elég ahhoz, hogy eltolja magától a támadót. A vékony kis penge elpattant, a térdében maradó tíz centi vas a mozgás miatt igen nagy roncsolást vitt véghez. Páncélzatának lábrészét vér töltötte meg lassan.

A Lélekpajzs nem érzett fájdalmat. Gondolatai brutálisan letisztultak. Istene vele volt ebben az utolsó utáni percben is. Vele és a bátor, legyőzhetetlen harci ménnel.

A bestia már nem oldalazott – a lándzsát sikerült kiráznia az oldalából –, hanem annak ellenére, hogy rengeteg vért vesztett, kiegyenesedett. Az állat előrelendült, s testeket gyűrt maga alá. Rúgott, harapott, úgy igyekezett előre. Itkovián ekkor látta meg, hogy előttük gyakorlatilag már tiszta az út, egyik földre zuhant test sem mozdul.

A Lélekpajzs, miután felfogta, mit is lát, újult erővel kezdett harcolni. Az ellenség minden oldalon vékony gyűrűvé olvadt. Itkovián agyában fájdalmasan visszhangzottak a sikolyok és a fegyvercsattogás.

Egy perc múltán lova kiért a tisztásra, és előrerúgott – de ezúttal nem mérgében, hanem diadalmasan.

Itkovián az állat páncélozott nyakára borult, s elöntötte a fájdalom. Olyan fájdalmat érzett, amilyet még soha. A lándzsahegy még mindig a hátában volt, a törött kés a térdében, a kulcscsontjában pedig ott volt a bárd. Összeszorította a fogát, és sikerült megfordítania a lovát. Még egyszer a temető felé nézett.

Hitetlenkedve látta, hogy Szürkekardjai kivágják magukat a holttestek alól, amelyek

beborították őket. Úgy keltek fel, akár a holttestek a sírból, s mozgásuk is darabos volt, mintha rémálomból szabadulnának éppen. Csak tucatnyian voltak – de így is tizenkettővel többen, mint amit a Lélekpajzs lehetségesnek tartott.

Csizmás léptek közeledtek Itkovián felé. Kipislogta az izzadságot a szeméből, és próbált rájönni, kik azok, akik felé lépkednek.

Szürkekardok voltak. Tépett, foltos zubbonyban, fiatal, sápadt arcú capan újoncok.

Aztán Itkovián lovának testvérén megérkezett a Halandó Kard, Brukhalián is – fekete páncélzatban, Fener szent kardjával kesztyűs kezében. Fekete haja kócosan, vértől mocskosan lobogott a szélben. Felemelte a sisakrostélyát. Sötét tekintete a Lélekpajzsra szegeződött.

– Bocsáss meg, uram, amiért csak most jöhettünk érted – mondta Brukhalián.

A Halandó Kard mögött Itkovián ekkor megpillantotta Karnadaszt is. Arca sápadt volt, akár egy hulláé, ám a Lélekpajzs még így is szépnek látta őt.

– Desztrián! – nyögte a nyeregben mocorogva. – A lovam, uram... a katonáim...

– Fener velem van, uram – felelte Karnadasz remegő hangon. – Válaszolhatok neked.

Ekkor a világ elsötétedett. Itkovián enyhe rántást érzett, majd azt, hogy kezekbe hullott. Gondolatai elsodródtak – *a lovam... a katonáim...* Aztán elájult.

Betörték a korhadt ablaktáblákat, és benyomultak a földszinti szobákba. Átvágták magukat a lépcső helyén látható holttestsoron. Zsémbes vaskarmai tompák voltak, csorbák és életlenek. Inkább már csak bunkóként funkcionáltak a harcos kezében. Az övé volt már a főfolyosó, ahol lassan, módszeresen barikádokat emeltek hűlő húsból és törött csontokból.

A fáradtság nem nehezítette el a karját, nem tompította figyelmét. Légzése egyenletes maradt, csak kicsit talán nagyobb adag oxigént szippantgatott be, mint máskor. Alkarján furcsa vérnyomok sorakoztak, foltosan-csíkosan, s a feketére száradó vér mintha bele is ivódott volna a bőrébe. Nem törődött vele.

A teneszkovik emberáradatába imitt-amott Látótestőrök is keveredtek. Valószínűleg akaratuk ellenére elsodorta őket az ár. Zsémbes azért vágta le a parasztokat, hogy összecsaphasson a Látótestőrökkel. Ez volt az egyetlen célja. Hogy lecsaphasson rájuk. Hogy megölhesse őket. A többiekre csak úgy gondolt, mint akik bosszantani akarják őt azzal, hogy az útjába állnak. Akadályozták őt célja elérésében.

Ha megpillantotta volna saját arcát, aligha ismer magára. Szemétől induló fekete csíkok húzódtak végig orcáján, a szakállában pedig egyre több volt a borostyánszín szőrszál. Szeme olyan színűvé fakult, akár a száraz pampafű.

Serege már száz főből állt, csupa néma alakból, aki mind az ő akaratát teljesítette. Nem kérdeztek semmit, félve és csodálattal tekintettek vezetőjükre. Ő ezt nem vette észre, s arra sem jött rá, hogy az arcuk ragyogása nem más, mint visszaverődés: emberei tükrözték szemének halvány, ám furcsán trópusias ragyogását.

Zsémbes elégedett volt. Megbosszult mindent, amit Jeges ellen elkövettek – a lány most már újra harcolt a parancsnokhelyettes, az alacsony lestari katona mellett. Együtt tartották a lakóház hátsó bejáratát. Amióta órákkal korábban visszahúzódtak a házig,

csak egyszer találkoztak. Ez az esemény mélyen megérintette őt, a lelkének egyik olyan bugyrában, amelyről már meg is feledkezett. Olyan érzése volt, mintha eddig félretette volna saját személyét, s helyette egy néma, ismeretlen erő mozgatta volna a testét, pumpálta volna a vérét. A lány még mindig össze volt törve, vakmerősége eltűnt, s helyette egy fájdalmasan sebezhető emberi arc maradt, összetört szívvel.

A felismerést Zsémbes szívében hideg ösztökélés követte. A lány volt az adósság, amelyet éppen csak elkezdett megfizetni. És bármi történt is a lány fejében, amikor találkoztak, biztosan rájött, mi hajtja a férfi kimeresztett karmait, kimutatott agyarait. Logikus reakció, amely csak annyira volt kegyetlen, amennyire kellett...

A régi daru épület a halál viharának adott otthont – minden folyosón, helyiségben, még a legkisebb kamrákban is a falakba ivódott a félelem, a harag és a rettegés. Csak úgy tombolt bent a háború minden borzalma. Mindez pontosan leképezte Zsémbes lelkivilágát, azt a világnézetet, amely koponyája korlátjai között létezett.

A külső és belső tájkép között nem volt disszonancia. Ezt nehéz volt megérteni. Csak ösztönösen lehetett rádöbbenni, ez pedig nem sikerült sok embernek, csupán egy maréknyi harcosnak, Zsémbes csapatából. Köztük volt a lestari hadnagy is.

Zsémbes maga is tudta, hogy átlépte már a józan ész határát. Azt is érezte, hogy serege már inkább az ő, belső világában létezett, nem pedig a külsőben, bár azzal nem volt tisztában, hogy ez miként lehetséges. Olyan erővel küzdöttek, amelyről korábban nem is hallottak. Nem fáradtak el. Nem kiabáltak, nem sikoltoztak, még parancsokat és biztató szavakat sem vetettek oda egymásnak. Nem is volt szükség biztató szavakra – senki sem tört ki, senki sem menekült. Azok, akik meghaltak, egyszerűen csak elestek, némán, ott, ahol harcoltak. Mint a gépek.

A földszinti folyosókat több mint egy méter magasan borították a holttestek. Voltak szobák, ahová be sem lehetett jutni. A kövek között vér csordogált, mintha egy föld alatti vörös patak akarna feltörni a felszín alól – keresztülszivárogva a homokrétegen, a termőtalajon, a kavicsok között... Tócsákba gyűlt ebben a félelmetes házban, a csontok, hús, páncélzat, csizmák és szandálok között. Bűzlött, akár a genny, sűrűn, mint a felcserek gödrében...

A támadók végre meghátráltak, le a szinte teljesen eltorlaszolt lépcsőkön, ki az ablakokon. Még vagy ezren várakoztak kívül, de társaik menekülése láttán elbizonytalanodtak. Egypercnyi békesség szállt a házra.

A lestari hadnagy szédülten vonult végig a főfolyosón – ott talált rá a parancsnokára. Zsémbes csíkos karja csillogott, fegyvereinek pengéi sárgásfehéren villogtak – valóban olyanná váltak, mint a tigrisfog –, s a hadnagy kegyetlen, macskaszerű arccal fordult helyetteséhez.

– Miénk a szint – mondta Zsémbes, és lerázta a vért a kardokról.

A karavánkapitány körül Látótestőrök maradványai hevertek. A páncélozott harcosokat gyakorlatilag darabokra aprították. A hadnagy bólintott.

– Már nincs helyünk manőverezni.

Zsémbes vállat vont.

– Van még fölöttünk két szint. Meg a tető.

Tekintetük egy pillanatra találkozott, s a hadnagy egyszerre érzett örömöt és

félelmet attól, amit Zsémbes függőleges csíkká szűkült pupillájában látott. Egy ember, akitől félni kell... egy ember, akit követni kell... egy ember, akit szeretni kell.

– Te vagy Hamis Halandó Kardja.

A nagydarab daru elkomorodott.

– Jeges Menakisz?

– Csak kisebb karcolások érték, kapitány, és már a következő fordulóban jár.

– Helyes.

Étel- és italedényekkel megterhelt harcosok gyülekeztek, bár senki sem adott erre parancsot – minden gyülekező hangos parancsszó nélkül történt. A lestari látta, hogy az utolsó ütközetben több mint húsz ember elesett. *Minden szinten ennyi embert veszítünk. Mire felérünk a tetőre, alig tucatnyian, ha maradunk. Nos, ez bőven elég is lesz, hiszen ott csak egy csapóajtót kell majd tartani. Egészen az Utolsó Éjjel Pokláig...*

A néma követők használható fegyvereket és páncéldarabokat gyűjtöttek – főleg a Látótestőrökről. A lestari bambán nézte, ahogy egy capan nő felkap egy csuklóban levágott kezet, és halálos nyugalommal kiszedi belőle a testrészt, majd saját kezére húzza a páncélt. Zsémbes, úton a lépcső felé, egyszerűen átlépett a holttesteken.

Ideje volt felvonulni a következő szintre, elfoglalni az alig eltorlaszolt külső szobákat, aztán a hátsó lépcsőt, végül pedig a főlépcsőt. Ideje újabb lelkeket lenyomni a már öklendező Csuklyás torkán.

A lépcsőnél Zsémbes keresztbe fogta a kardjait.

Kint ismét fölerősödött a morajlás...

Brukhalián fészkelődött kicsit hatalmas harci ménje nyergében, s figyelte, ahogy a Desztrián felcserei egy épületbe cipelik az alig lélegző Itkoviánt. Az épületnek az elkövetkező órákban a kórház szerepét szánták. Karnadasz ismét merített fertőzött Denul Üregéből, és a Lélekpajzs mellkasán sérült lovának vérzését próbálta csillapítani.

A temetőnél a túlélő Szürkekardokat a Halandó Kard erői mentették ki. Rajtuk is voltak sebek, amelyeket el kellett látni, de azokon, akiket komolyabb csapás ért, már nem lehetett segíteni, mert mire megtalálták őket a testek között, már halottak voltak. Pedig a zsoldosok kétségbeesetten kutatták a túlélőket a hullahalomban.

Az Itkoviánt cipelő felcserek előtt most az a feladat állt, hogy kiszedjék a sebekből az idegen testeket, a fegyvermaradványokat, amelyek azáltal, hogy a Lélekpajzs testében maradtak, gyakorlatilag gátolták a vérzést, és megmentették a férfi életét. Karnadasz pedig már készült, hogy a vasak eltávolítása után gyorsan készen álljon...

Brukhalián kemény tekintete követte a Desztriánt, aki a felcserek után botladozott. Karnadasz túl messzire ment már – túl sokat merített az Üregéből, és túl gyakran is. Teste már kezdte feladni a harcot. Karján minden ízületnél véraláfutások látszottak. Testében lassan minden érfal lyukacsossá vált, akár a sajt, és egyre több vér szivárgott az izomrostok és belső szervek közé. Denul áramlata szétzilálta azt, amin áthaladt – a pap saját testét.

Brukhalián tudta, hogy hajnalra a pap halott lesz.

De előtte még Itkovián meggyógyul, brutálisan össze lesz rakva, tekintet nélkül a lelki traumára, amely minden sérüléssel jár. A Lélekpajzs ismét átveheti majd a parancsnokságot, de már nem lesz ugyanaz az ember többé.

A Halandó Kard kemény ember volt. A barátai sorsát is szenvtelenül tudomásul tudta venni. Minden úgy történt, ahogyan lennie kellett.

Kiegyenesedett a nyeregben, s körbenézett, hogy fölmérje a helyzetet. A teneszkovik gyűrűje minden oldalon megtört, és látótávolságon belül nem volt egy harcképes sem közöttük. A földön feküdt mindegyik. Brukhalián tudta jól, hogy máshol nem ez a helyzet. A Szürkekardok, mint bevethető hadsereg, gyakorlatilag megszűntek létezni. Persze maradtak még kisebb ellenálló csoportok, de csak elszigetelten, egymástól jó távol. Minden erőfeszítés ellenére, Capustan gyakorlatilag elesett.

Északnyugat felől lovas futár közeledett. Átugratott az úton heverő testek fölött, majd Brukhalián mellé érve lassított. Brukhalián intett a kardjával, mire a fiatal capan nő megállt előtte.

– Uram! – lihegte a lány. – Rath'Fenertől hozok üzenetet. Egy tanítvány adta át nekem!

– Halljuk!

– A Rabtornyot megostromolták! Rath'Fener hatályba helyezte a Hit Nyolcadik Parancsát. Minden haderőddel a segítségére kell sietned. Rath'Fener a paták előtt térdel – nektek kell Fener és az ő árnyékának Két Agyarává válni!

Brukhalián szeme összeszűkült.

– Ennek a tanítványnak sikerült kijutnia a Rabtoronyból, hogy célba juttassa papja szent kérését. Ha az épületet övező mágikus védőkört is figyelembe vesszük, hogyan sikerülhetett ez neki?

A fiatal nő megrázta a fejét.

– Nem tudom, uram.

– És a te utad, a városon át... akadálytalanul jöhettél?

– Egy élő ember sem állta utamat, uram.

– Tudnál erre magyarázatot adni?

– Nem, uram. Talán Fener szerencséje...

Brukhalián egy percig csak nézte a nő arcát.

– Újonc, csatlakozol a csapatomhoz a segítségnyújtásban?

A lány pislogott, aztán fejet hajtott.

– Megtiszteltetés, Halandó Kard.

A férfi elfúló hangon, suttogva válaszolt. A lány még jobban meglepődött.

– Számomra is megtisztelő, újonc. – Brukhalián leengedte a sisakrostélyát, és a követőihez fordult. – A Tizenegyedik Sörény a Desztriánnal és felcsereivel marad! – parancsolta. – A többiekkel a Rabtoronyhoz megyek! Rath'Fener a Hit parancsát küldte, és nekünk válaszolni kell rá! – aztán leugrott a lóról, és a szárat a futár kezébe nyomta. – Meggondoltam magam – morogta –, te itt maradsz, katona, és vigyázol a lovamra. Amikor a Lélekpajzs magához tér, értesítsd a halálomról.

– A haláláról, uram?

– Hamarosan megtudod, újonc. – A Halandó Kard ismét a katonáihoz fordult. Azok sorban álltak, és némán figyeltek. Négyszáz Szürkekard, talán az utolsók, akik még életben voltak. – Uraim – szólt Brukhalián –, mindenki készen áll?

Az egyik veterán tiszt felelt:

– Próbáljuk meg, Halandó Kard.

– Ezt hogy érted? – kérdezte a parancsnok.

– Át kellene vágnunk a fél városon, uram. Nem fog menni.

– Tehát úgy gondolod, hogy a Rabtorony felé vezető út nem lesz tiszta. Igaz, Nilbanasz?

Az öreg katona elkomorodott, és nem mondott semmit.

Brukhalián a pajzsáért nyúlt, amely az oldalán álló segéd kezében várt rá.

– Én leszek a vezető – mondta. – Követtek engem?

Minden katona bólintott, s Brukhalián a félig leengedett sisakrostély mögött látta arcukon a megvilágosodást és az azt követő döbbenetet – a folyamatot, amin ő már átesett. Erről az útról nem térhettek vissza. Tudta, hogy vannak olyan hullámok, amelyek felett nem lehet átvergődni.

Bal kezére csatolta a bronzbetétes pajzsot, jobbjával megmarkolta a szent kardot, és elindult előre. Katonái gondolkodás nélkül a nyomába szegődtek. A legrövidebb utat választotta, és akkor sem lassított, amikor nagyobb nyílt területeken kellett áthaladniuk.

Minden oldalról emberi morajlást hallott. Elszigetelt kis csaták zaját, égő épületek dőlését, féktelenül dübörgő tűzviharok robaját a hullákkal teli utcákon – Csuklyás birodalmába illő jeleneteket láttak maguk mellett menet közben, mintha egy őrült, tépett lelkű művész szőtt volna falvédőt az út két oldalára.

De senki sem állta útjukat.

Ahogy egyre közelebb értek a fénylő Rabtoronyhoz, a veterán Brukhalián mellé szegődött.

– Hallottam a futár szavait, uram...

– Tudom, Nilbanasz.

– Az üzenet nem jöhet Rath'Fenertől...

– De tőle jött, uram.

– Akkor a pap elárul bennünket!

– Igen, öreg barátom, elárul bennünket.

– Megszentségtelenítette Fener legősibb törvényeit! Az Agyarra, uram...

– A Hit szavai erősebbek, mint Rath'Fener. Fener saját szavai...

– De ő rosszra használja őket, uram! Nem lenne szabad engedelmeskednünk!

– Rath'Fener bűne nem marad büntetlenül, de ez már nem a mi gondunk.

– Feláldozzuk magunkat?

– Ha mi nem halunk meg, akkor nincs is bűn, barátom. Tehát nem lehet büntetni sem.

– Halandó Kard...

– Nekünk annyi, barátom. Így legalább értelmet adunk a halálunknak.

– De... de mit nyerhet ezzel? Elárulja a saját Istenét...

– Kétségkívül az életét kapja cserébe – felelte Brukhalián titokzatos kis mosollyal. – Egy időre legalábbis. Ha a Rabtorony védővarázslatát legyőznék, ha a Maszkok Tanácsát elfognák, akkor ő nem jutna olyan borzalmas sorsra, mint paptársai. Úgy számolja, hogy jó üzletet köt.

A veterán a fejét csóválta.

– S Fener hagyja, hogy saját szavával árulják el őt. Vajon mennyire lesz kegyes a Bestia, amikor végül sarokba szorítja Rath'Fenert?

– Nem az istenünk lesz a büntetés végrehajtója, Nilbanasz. Igazad van, Fener nem lenne képes teljes haragjával lesújtani a bűnösre, mert az árulás mélyen, fájdalmasan érinti őt, s meg is gyengül tőle. Ez akár végzetes is lehet számára.

– Akkor hát ki áll értünk bosszút, Brukhalián?

Ha lehet, a Halandó Kard mosolya még keményebbé vált.

– A Lélekpajzs már kétségkívül éledezik. Pillanatok választhatják csak el attól, hogy megkapja a futár üzenetét, és megértse. Nilbanasz, a bosszúálló kéz maga Itkovián lesz. Mit gondolsz erről, barátom?

A katona egy percig hallgatott. Már a Rabtorony előtti nagy tér torkolatánál jártak.

– Megnyugodtam, uram – mondta mély és elégedett hangon. – Megnyugodtam.

Brukhalián a pajzsához csapta a kardját. Fekete láng lobbant a pengében, amely sistergett, majd kihunyt.

– Körbevették a teret, úgy várnak bennünket. Bemenjünk?

– Igen, uram. Örömmel teszem.

A Halandó Kard és négyszáz katonája büszkén bevonult a térre, s nem torpantak meg akkor sem, amikor a térre kifutó utcákból kezdtek előtűnni Kulpath szeptum csapatai – urdomenek, Látótestőrök és betaklitok is. Már a hátuk mögött is elvágták az utat. A háztetőkön íjászok bukkantak fel, s a Rabtorony bejárata előtt heverő, eddig magát halottnak tettető több száz Látótestőr is felkelt, és kézbe fogta a fegyverét.

A Brukhalián mellett baktató Nilbanasz felhorkant.

– Ripacsok.

A Halandó Kard hangosan felnevetett.

– A szeptum borzasztóan ravasznak hiszi magát, uram.

– Rólunk meg azt hiszi, hogy a becsület vakká tett bennünket.

– De hisz ez így is van, nem?

Nilbanasz felemelte a kardját, és dicsőségesen felüvöltött. A kardját lengetni kezdte, és keringve táncolni kezdett – a vidám nemtörődömség táncát járta. Nem volt hajlandó megijedni. A Szürkekardok összeakasztották a pajzsukat, s körbevették a Halandó Kardot. Utolsó állásukat készítették a tér közepén.

A veterán a körön kívül maradt, s még mindig keringett, még mindig üvöltött, kardját a feje fölött lengetve.

Ötezer pannioni és maga a szeptum figyelte a harcost ámulva, hitetlenkedve, s kissé ijedten is – a férfi vadul dobogott a kövezeten. Kulpath megrázkódott, és fölemelte kesztyűs kezét.

Azután gyors mozdulattal intett.

A tér fölött elfeketedett az ég, az ezerötszáz nyílvessző úgy suhogott, mintha eggyé

váltak volna...

Itkovián szemhéja fölpattant, s a férfi meghallotta a susogást. Ahogy visszanyerte a tudatát, egy képet látott maga előtt, amely kizárt minden mást a látómezejéből. Ez a kép nem a környezetéé volt. Éles nyílhegyek csapódtak a Szürkekardok páncélozott teknősformációjába. Sok nyílvessző bejutott a réseken. Katonák tántorodtak meg, estek el, kuporodtak össze.

Nilbanasz testébe legalább száz nyílvessző fúródott. Még egyszer, utoljára körbefordult, vércseppeket szórva maga köré, aztán a földre rogyott.

A pannioni gyalogság katonái üvöltve rohantak be a térre. A Szürkekardok még próbálták zárni a kört, de az ellenség már le is rohanta összekapcsolt pajzsfalukat. A tér mintha ezer darabra hullott volna körülöttük. A csata átalakult mészárlássá.

A Halandó Kard még talpon volt, s kardja pengéjéből ismét fekete láng villant. Nyílvesszők tucatja fúródott a testébe, de ő csak állt, s olyan volt, mint egy óriás a halandó gyerekek között.

Még mindig harcolt.

Minden oldalról lándzsák hatoltak a testébe, s fölemelték őt. Kardja lecsapott, s ő visszaesett a vonagló testek közé.

Itkovián látta, ahogy egy kétélű balta vállban lecsapja Brukhalián bal karját a törzséről. A sebből ömlött a vér, a lecsapott kar pedig még a földre esés után is rángatózott könyékben, mint egy bogár kitépett lába.

A hatalmas férfi jobbra fordult.

Újabb lándzsák martak a testébe.

Még mindig szorította a kardját. Az égő pallos továbbra is fekete lángnyelveket szórt maga körül, amelyek hamuvá égettek mindenkit, akihez hozzáértek. A levegő megtelt sikolyokkal.

Urdomenek érkeztek, rövid gyalogsági karddal, s lecsaptak a Halandó Kardra.

A Halandó Kard belei kígyóként csavarodtak fel egy kard hegyére. Újabb baltacsapás érkezett, amely nem csak a fekete sisakot hasította ketté, hanem a koponyát és a férfi arcát is.

Az égő kard felrobbant, s szilánkjaival többtucatnyi pannionit megölt.

A holttest, amely nemrég még Fener Halandó Kardja volt, utoljára felegyenesedett, annak ellenére, hogy feje is alig maradt, majd lassan térdre ereszkedett. Háta meggörbült, s a tucatnyi lándzsa és számtalan nyílvessző miatt olyan volt, akár egy sündisznó.

A test ott térdelt a Rabtorony egyre növekvő árnyékában, s a pannioniak minden oldalon elhúzódtak tőle. Harci kedvüknek nyoma sem volt már, a helyére hideg és néma félelem költözött a szívükbe, úgy figyelték a néhai Brukhalián testét... és a magas, áttetsző árnyalakot, amely lassan körvonalazódott a Halandó Kard előtt. Az alak fekete ruhát viselt, csuklyát, kezét szakadozott ruhaujja mögé rejtette.

Csuklyás. Legfelsőbb Ház, Halál Királya személyesen jött el ennek az embernek a lelkéért.

Miért?

Egy perc múlva a Halál Ura eltűnt. De senki sem mozdult.

Esni kezdett az eső. Aztán már szakadt.

A holttest térdelt tovább, vizes vér áztatta fekete páncélját, s a láncszemek vörösen csillogtak a halvány fényben.

Itkovián belső látomását még egy szempár figyelte, szempár, amelynek tulajdonosát a Lélekpajzs jól ismerte. Itkovián hideg elégedettséget érzett, mert üzenhetett a másik szempárnak, s tudta, hogy üzenete célba is talált.

Az enyém vagy, Rath'Fener. Az enyém vagy, áruló. Az enyém!

A karvaly átsuhant a szél terelte esőfelhőn, s érezte, ahogy a cseppek a szárnyát, széttárt farktollait csapkodják, mint megannyi apró, tűhegyes nyílvessző. Alatta a szürke, szinte már fekete épületek között lángok cikáztak.

A nap már a végéhez közeledett, de az iszonyat még korántsem ért véget. Gubó elméje már belefásult mindabba, amit látott, s a Lélekvesztett alak kínálta távolság sem jelentett számára védelmet. A szeme túl éles volt, túl sok mindent észlelt.

Lejjebb ereszkedett a Brokát és Nyársas Korbál otthonául szolgáló ház fölött. A kapuban holttestek tornyosultak. A főleg díszítő jelleggel épített tornyokban és a falak mentén épült kövesutakon néma, sötét alakok álltak őrségben mozdulatlanul.

Nyársas Korbál életre keltett harcosokból álló serege szépen gyarapodott. Korábban több száz teneszkovi törte be a kaput, és árasztotta el az udvart. Brokát halálos varázslat hullámaival köszöntötte őket – olyan mágiával, amely azonnal megfeketítette a húsukat. Ez aztán fölrepedezett, és lepöndörödött a csontvázukról. A varázslat még jóval a halál beállta után is buzgón folytatta tevékenységét, így a kövezetet vastagon borította már a hamuvá égett csont.

Még két kísérlet következett, mindegyik kétségbeesettebb, mint az előző. A varázslattal és kegyetlen élőhalott katonákkal köszöntött teneszkovik végül visszavonultak, s iszonyodva elmenekültek a háztól. Később, a délután folyamán egy csapat beklit is próbálkozott – ők sem jártak nagyobb sikerrel. Az eső után lassan az alkonyati homály is beborította a várost – a ház körüli utcákon csak halottak hevertek, élők nem voltak sehol.

Gubó fáradt volt ugyan, de azért még egyszer feljebb kapaszkodott, s a Daru negyed főutcájának vonalát követve nyugat felé suhant.

Kibelezett épületek, törmelékből fölszálló füstfelhők, néhol még mindig aktív lángok. Teneszkovik forrongó tömege hatalmas máglyák körül, amelyeken emberhúst sütöttek roston. Scalandik, beklitek, betaklitek, urdomenek és Látótestőrök portyázó csapatai.

Dühösek, zavarodottak, nem tudják, hová lett Capustan teljes lakossága. Ah, a város már a tiétek, mégis becsapva érzitek magatokat.

Éles látásán sokat rontott az alkonyat. Tőle délkeletre a füst és az eső fátylán át még látta a herceg palotájának körvonalait. Az épület sötét volt, s látszólag sértetlen. Talán a lakói még tartották magukat. De az is lehet, hogy újra csak szellemek lakta üres épület lett, mint régen. Visszaköltözött bele a békés csend, amelyet több száz évig, a daruk és capanok érkezéséig élvezhetett.

Gubó oldalra pillantott, és észrevett egy épületet, éppen balra. Tűz vette körbe, de a ház láthatóan ellenállt a lángoknak. A tüzek fényében Gubó meztelen, véres holttesteket látott. A környező utcák és sikátorok tele voltak hullákkal.

Nem, ez biztosan tévedés. A szemem már káprázik. Azok a halottak törmelékdombon hevernek. Csak így lehet. Istenem, hiszen az épület földszintje nem is látszik. Betemette a törmelék. Nem lehet, hogy csak testek vannak ott, nem lehet, hogy ilyen magasra halmozták őket... óh... végtelen pokol!

Az épület az volt, amelyben Zsémbes ütött tanyát.

Hiába ostromolták a lángok, az nem és nem akart meggyulladni. A fényben látszott, hogy a falak *könnyeznek.* Nem vizet, hanem vért.

Gubó közelebb manőverezett, de minél közelebbről látta a házat, annál jobban elöntötte lelkét az iszonyat. Látta az ablaktábla nélkül ásító ablakokat az első emeleten – a halottak a mennyezetig megtöltötték a szobákat. Ugyanez volt a helyzet a következő szinten és a harmadikon is, a tető alatt.

Döbbenten látta, hogy gyakorlatilag az egész épület tele van. Zsúfolásig megtömték csonttal és hússal, az ablakokból vér és epe cseppjei csurogtak. Hatalmas mauzóleum, az ostrom napjának szimbóluma.

Alakokat látott mozogni a tetőn. Tucatnyian lehettek, s elszórtan gubbasztottak egy-egy összeeszkábált esővédő vagy támaszték mellett. Egyikük távolabb állt a többitől, lehajtott fejjel, mintha az utca iszonyatos képét figyelné. Magas volt, kicsit púpos. Válla széles. Bőre furcsán csíkos – talán az árnyékok miatt. Mindkét páncélkesztyűs kezében egy-egy hatalmas kard lógott, csontfehéren villogó pengével.

Tucatnyi lépésre tőle, a háta mögött egy lobogó állt. Csomagokkal támasztották ki, melyekben talán a Szürkekardok által kiutalt élelmiszerek lehettek. A csuromvizes lobogó sárga volt, vértől sötét, csíkos – egy gyermek tunikája.

Gubó még közelebb rebbent, aztán elkanyarodott. Még nem állt készen. Nem tudott még Zsémbes szemébe nézni. Vagyis abba a szempárba, amely valaha Zsémbesé volt, ám átalakult valaki mássá. Borzalmas átalakulás... *az ostrom egyik újabb áldozata.*

Mind azok vagyunk.

Itkovián pislogott, és próbált rájönni, hol is van éppen. Alacsony, fehér mennyezetű helyiségben feküdt, amelyben nyers hús átható szaga érződött. Sárga fényű lámpás, mellén vastag gyapjútakaró súlya. Keskeny ágyon feküdt, és valaki fogta a kezét.

Lassan elfordította a fejét, de a nyakába hasító éles fájdalom miatt elfintorodott. *Meggyógyítottak, mégsem gyógyultam meg. A forradás... tökéletlen...*

Karnadasz volt mellette, összekuporodva, kopasz, sápadt feje búbja egy vonalban Itkovián szemével.

A kéz, amely a Lélekpajzs kezét fogta, csont és bőr volt, s jéghideg.

A Lélekpajzs kicsit megszorította a kezet.

A Desztrián felemelte a fejét. Arca olyan volt, akár egy koponya, a bőr csupa folt az ízületektől induló véraláfutások miatt; véreres szeme a szénfekete, karikás szemgödör legmélyén ült.

– Ah – nyögte az öregember –, cserben hagytalak, barátom...

– Nem.
– A sebeid...
– A hús összeforrt, ezt érzem. A nyakam is, a hátam is, a térdem is rendben. Csak egy kis fájdalom marad, barátom. Könnyen elviselhető fájdalom – lassan felült, s nyugodt arckifejezést erőltetett magára, bár borzalmas fájdalom hasogatta a testét. Amikor megmozdította a térdét, egyből leizzadt, s kicsit meg is szédült. Kezét nem vette ki a Desztrián kezéből. – Ajándékod hálával tölt el, barátom. Nem tudom meghálálni.
Karnadasz Itkovián combjára hajtotta a fejét.
– Nekem végem – suttogta.
– Tudom – felelte a Lélekpajzs, fájdalmas hangon. – De nekem még van időm.
A Desztrián biccentett, de nem nézett fel. Itkovián körülnézett. Négy másik ágyat látott, mindegyikben egy-egy katonát. Durva szövésű takaró borította őket, az arcukat is. A pap felcserei közül ketten a vértől ragadós padlón ültek, hátukat a falnak vetve, s lehunyt szemmel aludták a kimerültek álmát. A kis szoba ajtaja mellett a Szürkekard futár állt, a sisakból kilátszó vonások alapján egy capan lány. Itkovián úgy emlékezett, mintha már látta volna az arc fiatalabb verzióját az újoncok között... talán a futár húga lehetett.
– Mennyi ideig aludtam? Jól hallom, hogy esik az eső?
Karnadasz nem felelt. Egyik felcser sem ébredt fel. Kis idő elteltével, az ajtóban álló futár megköszörülte a torkát.
– Uram, alig egy óra múlva itt az éjfél. Az eső alkonyatkor érkezett. Alkonyatkor, akkor, amikor egy férfi meghalt.
A kezét fogó kéz megrándult.
– Hány katona van itt, barátom? Hány emberem maradt?
A lány összerándult.
– Összesen százharmincheten maradtunk, uram. Közöttük kilencvenhat az újonc. A temetőnél veled harcoló Sörényekből tizenegy katona van még életben.
– A barakkjaink?
– Elestek, uram. Az épület ég.
– Dzselarkán palotája?
A lány megrázta a fejét.
– Semmi hír róla, uram.
Itkovián lassan kibontotta az ujjait a Desztrián görcsös szorításából, és lenézett a mozdulatlan alakra. Megsimogatta öreg barátja fejét. Percek teltek el, mire a Lélekpajzs képes volt megtörni a csendet.
– Hívj egy ügyeletest, katona! A Desztrián meghalt.
A lány rémülten nézett rá.
– Most csatlakozott Halandó Kardunkhoz, Brukhaliánhoz. Bevégeztetett.
Ezután Itkovián a padlóra eresztette a lábát. Szétroncsolt térdébe olyan fájdalom hasított, hogy kis híján elájult. Szaggatottan felsóhajtott, majd a lányhoz fordult.
– Maradt valaki a fegyverkovácsok közül?
– Egy tanonc, uram – felelte a lány némi habozás után reszelős, száraz hangon.

– Szükségem lesz egy térdvédő pántra. Bármi megteszi, amit össze tud vakarni.
– Igen, uram – suttogta a lány. – Lélekpajzs...
A férfi abbahagyta zubbonya keresését, és a lányra pillantott. A nő halálosan elsápadt.
– Én... én bűnösnek vallom magam, Fener Hitének Tizenharmadik Parancsa alapján. Méltó... büntetésemet kérem – a lány remegett, mint a nyárfalevél.
– Büntetést, katona? Mi a bűnöd?
– Én hoztam az üzenetet, uram. Rath'Fener tanítványától – a lány összerándult saját szavai hallatán, s nekiesett az ajtónak. Páncélja megzörrent. – Fener bocsásson meg nekem! A halálba küldtem a Halandó Kardot!
Itkovián összevont szemöldökkel méregette az újoncot.
– Te vagy az az újonc, aki az utolsó portyán kint volt velem és a két Szárnnyal. Bocsáss meg, hogy eddig nem ismertem rád. Hiszen föl kellett volna, hogy ismerjem a... tapasztalatot az arcodon, hiszen tisztán látszik. Elutasítom a kinyilatkoztatást, újonc. Most pedig menj, és keresd meg az ügyeletest meg azt a fegyverkovácsot.
– De uram...
– Brukhaliánt nem csapta be senki. Érted? Mi több, az, hogy itt vagy, bizonyítja ártatlanságod az ügyben. Ha részt vettél volna az árulásban, akkor a parancsára kimentél volna vele te is, és elnyerted volna méltó büntetésed. Most menj! Nem várakozhatunk itt sokáig.
A Lélekpajzs nem vett tudomást a lány poros arcán végigcsorgó könnyekről. Elfordult, és a halomba dobált páncélzatdarabokhoz lépett. Az alvó felcserekre pillantott.
– Én vagyok Fener gyászának hordozója – nyilatkozta suttogva. – Én vagyok fogadalmam megtestesülése. Most, és mindenben, ami még ezután következik. Még nem végeztünk itt. Még nem végeztem. Vigyázzatok, mert én nem hátrálok meg sosem – kihúzta magát, arca ismét érzelemmentessé vált. Fájdalma lassan csillapodott. Tudta, hogy hamarosan végképp semmivé válik.

Százharminchét sisakos fej fordult a Lélekpajzs felé. Itkovián végignézett soraikon a szitáló esőben, a sötét utcán. Két csatamén maradt csupán; a sajátja – mellkasi sérülése éppen csak begyógyult, de szemében már a bosszú tüze villant – és Brukhalián fekete ménje. A futár fogta mindkét hátas szárát.
Itkovián sérült térdének mindkét oldalára harántcsíkolt páncéldarab került, amely eléggé rugalmas volt ahhoz, hogy a Lélekpajzs lovagolni és járni tudjon, s kellő támasztékot adott, hogy megvethesse a lábát a csatában. Páncélozott zubbonyának szakadásait rézszemekkel javították ki; az ingujj súlyát csak bal karján érezte – kevés erő volt benne, mivel a válla és a nyaka között a forró bőr feszült, mivel az izomrostok nem forrtak össze tökéletesen. Erre a karjára páncélsín került, hogy a megfelelő szögben, ám erőlködés nélkül is meg tudja tartani a pajzsát.
– Szürkekardok! – szólalt meg a Lélekpajzs. – Feladatunk van. A kapitányunk és az ő őrmesterei csapatokra osztottak benneteket. A herceg palotájához vonulunk. Az út nem lesz hosszú. Úgy tudjuk, hogy ez az ellenség főleg a Rabtorony körül

csoportosul. Ha találkozunk is portyázó csapatokkal, azok valószínűleg kicsik lesznek, s főleg teneszkovikból állnak majd, vagyis fegyverzet és képzettség nélküli parasztokból. Figyelmesen vonuljunk hát – Itkovián egyetlen kapitányához fordult, aki pár nappal korábban még törzsőrmester volt, és az újoncok képzéséért felelt. – Katona, rendezzük sorainkat!

A nő bólintott.

Itkovián a lovához lépett. A hátas mellett kis lépcső állt, hogy könnyebben fel tudjon ülni a nyeregbe. A Lélekpajzs elvette a szárat az újonctól, majd a lány szemébe nézett.

– A kapitány gyalogolni fog a katonáival – mondta. – A Halandó Kard lovát valakinek meg kell ülnie. Rád vár ez a feladat, újonc. Ahogy felülsz rá, a hátas azonnal felméri majd képességeidet, és úgy reagál majd, hogy mindig biztonságban legyél. Nem fogja hagyni, hogy ebben befolyásold.

A fiatal nő pislogott, majd lassan bólintott.

– Katona, nyeregbe! Itt fogsz lovagolni mellettem.

A Dzselarkán palotájának keskeny, ívelt kapujához vezető rámpán nem volt senki, a feljárót tisztára söpörték. Magát a kaput betörték. A kapu mögötti városzobából halvány fáklyafény szűrődött ki. A tornyokban, a falakon egyetlen katona sem állt. Az eső kopogásán kívül csak a csend köszöntötte a palotához érkező Itkoviánt és Szürkekardjait.

Az első csapat beosont a kapuhoz, és megállapította, hogy az ellenség nincs a közelben. Nem láttak egyetlen túlélő védőt sem – de holttestek sem maradtak.

A kő, a szitáló eső és a csillagos ég közötti területet füst és sziszegő köd tette átláthatatlanná. A város egyik kerületéből sem hallatszott már csatazaj.

Brukhalián hat hetet kért. Itkovián alig három napot tudott neki adni. Ez mardosta a belsejét, mintha egy törött penge vagy egy lándzsahegy még mindig a húsában lenne – elsiklott volna felette a felcserek figyelme –, s a szívét bökdösné rendületlenül.

De még nem végeztem.

Ezekhez a szavakhoz tartotta magát. Egyenes háttal, összeszorított foggal. Kesztyűs keze intésére a felderítők bementek a kapun. Egy ideig elmaradtak, aztán egy katona visszatért közülük, s Itkoviánhoz rohant.

– Uram – jelentette a nő –, teneszkovik vannak odabent. Úgy hisszük, a főteremben tartózkodnak. Mulatozás zajait hallottuk.

– Őrzik a bejáratokat? – kérdezte a Lélekpajzs.

– Azt a hármat, amit megtaláltunk, nem, uram.

Dzselarkán nagytermének négy bejárata volt. A duplaajtós főbejárat a kapuval szemben, a városzoba túloldalán, aztán volt két mellékajtó a terem két oldalfalán és egy kis, drapériával rejtett bejárat közvetlenül a herceg trónja mögött.

– Szép munka. Kapitány, egy-egy csapatot irányítson a két oldalajtóhoz! Csendben. Hatan maradjanak itt őrségben. A maradék öt osztag velem jön.

A Lélekpajzs óvatosan leszállt a nyeregből, ügyelve arra, hogy súlypontja főképp ép lábára essen. A gerincébe hasító éles fájdalom miatt azonban kicsit megszédült. A

futár szintén leugrott a nyeregből, és azonnal a Lélekpajzs oldalán termett. Itkovián a lányra pillantott.

– Kérem a pajzsomat! – mondta.

A lány egy másik katona segítségével rögzítette a pajzsot a Lélekpajzs bal karján. Egy biztonsági pántot is húztak Itkovián vállára.

A Lélekpajzs leengedte sisakrostélyát, aztán kihúzta kardját a hüvelyéből. Közben az öt osztag a kapitány utasításai szerint alakzatba rendeződött a parancsnok körül.

– A nyílpuskások a második sorba, kibiztosított, de egyelőre föld felé irányzott fegyverrel. Maradjatok lent. Az első sor alkosson pajzsláncot, kard védekező tartásban. Mindenki húzza le a sisakrostélyt.

– Uram – szólt a kapitány Itkoviánhoz –, készen állunk.

A férfi bólintott. És az újonchoz fordult.

– A balomon maradj. Most pedig indulás, az én tempómban.

Elindult felfelé az esőtől csúszós rámpán.

Ötvenhárom néma katona vonult a nyomában. Bementek a várószobába, amely szögletes, magas helyiség volt. A világítást egyetlen fáklya biztosította, ez a jobb kéz felőli falon lobogott. A terem oldalajtóihoz irányított csapatok két oldalra sorolódtak, miközben a Lélekpajzs a dupla ajtóhoz vezető folyosón vonult határozott léptekkel. Kintről az eső csendes kopogása biztosította az alapzajt.

A vastag, dupla tölgyajtó mögül fojtott hangok hallatszottak. Hisztérikus felhangú nevetés. Égő fa ropogása.

Itkovián nem állt meg, amikor az ajtóhoz ért, hanem ökölbe szorított kézzel és a pajzsával kinyitotta. Amint átlépte a küszöböt, emberei két oldalára sorakoztak, úgy védték a hosszú terem ajtó felőli végét.

Arcok fordultak feléjük. A hosszú asztal mindkét oldalán magas, rongyos ruhába öltözött alakok ugráltak fel a székekről. Evőeszközök zörögtek, csontok hullottak a földre. Egy kócos hajú asszony felvisított, és ijedten a Dzselarkán trónján ülő fiatalember keze után kapkodott.

– Drága anyám – mondta halk, reszelős hangon a fiú, s zsírosan fénylő kezét az anyjáéba helyezte. Közben fakósárga tekintete végig Itkoviánra szegeződött. – Nyugodj meg!

A nő két keze közé szorította a fia ujjait, és nyöszörögve a földre térdelt.

– Ők csak vendégek, anyám. Túl későn érkeztek, így nem vehetnek már részt a... hercegi lakomán.

Valaki visítva felnevetett. Az asztal közepén hatalmas ezüsttálca hevert, amelyben letört széklábakból és képkeretekből tüzet raktak – a faanyag már nagyrészt szénné égett. Fölötte egy megnyúzott emberi test volt nyársra húzva, amelyet már nem forgattak, így az alsó fele megfeketedett. A két combot térdtől szorosan összekötözték rézdróttal. A karokat vállban széthúzták, bár látszott, hogy korábban azokat is összekötötték. A fejet fönnhagyták, de meglékelték, és már meg is szenesedett.

A test különböző részeiről késsel levagdosták a húst. Combot, farizmokat, mellhúst, a hátat is, és az arcról is hiányoztak szeletek. De Itkovián tudta, hogy ezt a lakomát nem az éhség ihlette. A teremben tartózkodó teneszkovik az átlagosnál testesebbek,

jobban tápláltak voltak. Nem, ez a vacsora ünneplés volt.

A trón bal oldalán, félig árnyékban, kereszt állt, két lándzsából összekötve. Rajta Dzselarkán herceg bőre feszült.

– A drága herceg már rég halott volt, mire elkezdtük sütni – mondta a trónon ülő fiatalember. – Azért nem vagyunk tudatosan kegyetlenek. Te nem Brukhalián vagy, mert Brukhalián meghalt. Akkor csakis Itkovián lehetsz, Fener úgynevezett Lélekpajzsa.

A trón mögül Látótestőrök bukkantak fel, fénytelen páncélban, szőrmével a hátukon. Arcukat teljesen eltakarta a sisakrostély. Négy, nyolc, egy tucat. Húsz. És csak jöttek, egyre többen.

A trónon ülő férfi elmosolyodott.

– A katonáid... fáradtnak tűnnek. Nagy a fölényünk velük szemben. Ismersz engem, Itkovián? Anaszter vagyok, a Holt Mag Első Gyermeke. Mondd csak, hová lettek a város lakói? Mit tettetek velük? Ah, hadd találjam ki. Alagutakban rejtőznek az utcák alatt. Csak maréknyi gidra maradhatott életben, ők őrzik a lakosságot, meg persze egy vagy két osztag Szürkekard és a herceg capan őrei. Ha jól sejtem, Arard herceg is odalent rejtőzik. Micsoda szégyen. Olyan régen szeretnénk már vele találkozni. Nos, folytatjuk a keresést a rejtett bejáratok után. Meg fogjuk találni őket. Capustant megtisztítjuk, Lélekpajzs, bár úgy fest, sajnos te nem éred meg azt a dicső napot.

Itkovián szemügyre vette a fiatalembert, és olyasvalamit látott benne, amire igazán nem számított.

– Első Gyermek – mondta –, szomorúságot látok a lelkedben. Átveszem tőled, s vele együtt a terheidet is.

Anaszter hátrahőkölt, mintha megütötték volna. Felhúzta a térdét, és a trón hátuljába kucorodott. Arca eltorzult. Keze a szíjára kötött furcsa obszidiántőrre vándorolt, majd elkapta onnan, mintha a fegyver megégette volna.

Az anyja sikoltott, és belekapaszkodott gyermeke kinyújtott karjába. A fiú lerázta őt magáról. A nő összekuporodott a földön.

– Nem én vagyok az apád – folytatta Itkovián –, de olyan lehetek neked, mint ő. Engedd szabadjára érzelmeid áradatát, Első Gyermek.

A fiatalember csak bámulta, majd elvicsorodott.

– Ki... mi vagy te? – sziszegte.

A kapitány is előlépett.

– Megbocsátjuk tudatlanságodat – mondta. – Ő a Lélekpajzs. Fener ismeri a szenvedést, s annyiszor volt már része benne, hogy képtelen egymaga hordozni a fájdalmat. Ezért választ egy emberi szívet. Páncélt ad rá. Egy halandó lelket választ, aki magára veheti a világ fájdalmát. Ő a Lélekpajzs.

– Az elmúlt nappalok és éjszakák során rengeteg fájdalom és szégyen ért téged; a szemeden látom. Nem tagadhatod meg önmagad, igaz?

– Sosem voltál rá képes – mondta Itkovián. – Add nekem a szomorúságodat, Első Gyermek! Készen állok rá, hogy befogadjam.

Anaszter sikolyát visszaverték a falak. Még hátrébb húzódott a trónszékben, és átölelte magát.

Minden szempár rá szegeződött.
Senki sem mozdult.
Az Első Gyermek levegő után kapkodott, úgy bámult Itkoviánra. Aztán megrázta a fejét.
– Nem – suttogta. – Nem adom neked... a szomorúságom...
A kapitány felszisszent.
– Ez ajándék! Első Gyermek...
– Nem!
Itkovián kicsit mintha megrendült volna. Kardja hegye megrebbent. Az újonc közelebb lépett, hogy védhesse a Lélekpajzsot.
– Nem adhatom neked! Nem adhatom neked!
A kapitány tágra nyílt szemmel fordult a Lélekpajzshoz.
– Uram, ezt képtelen vagyok felfogni...
A Lélekpajzs megrázta a fejét, és kihúzta magát.
– Én értem. Az Első Gyermek: benne nem lakik más, csak bánat. A szomorúsága nélkül...
Semmit sem ér.
– Azt akarom, hogy mind meghaljanak! – sikoltotta Anaszter megtört hangon. – Látótestőrök! Öljétek meg mindet!
Az asztal két oldala mentén negyven Látótestőr indult támadásba. A kapitány parancsot vakkantott. Mögötte az első sor egyként fél térdre zöttyent. A második sor fölemelte a nyílpuskákat. Huszonnégy nyílvessző suhant át a termen. Egy sem tévesztett célt.
A vendégszobai oldalsó ajtókból még több nyílvessző érkezett.
Az Itkovián mögött térdelő első sor fölállt, és kivonta fegyverét.
Ekkor már csak hat Látótestőr volt talpon. A padlón haldoklók és halottak hevertek.
Az asztalnál ülő teneszkovik a trónus mögötti ajtóhoz menekültek.
Anaszter érte el elsőként a vészkijáratot, anyja ott volt a sarkában.
A Látótestőrök Itkoviánra támadtak.
Még nem végeztem.
Kardja felvillant. Egy sisakos fej leröpült a nyakáról. A visszakézből jövő kardsuhintás újabb harcost iktatott ki – fölvágta a hasát.
Ismét nyílvesszők suhantak.
A Szürkekardok ellenfél nélkül maradtak.
A Lélekpajzs leengedte a fegyverét.
– Kapitány – mondta –, vegyék le onnan a herceg testét. A bőrt is. Visszatesszük Dzselarkán herceget a trónra, kiérdemelt helyére. És mostantól ezt a termet védjük. Egy ideig. A herceg nevében.
– Az Első Gyermek...
Itkovián a kapitányhoz fordult.
– Találkozom még vele. Én vagyok az egyetlen megváltás számára. Nem hagyom őt cserben.
– Te vagy a Lélekpajzs – mondta a kapitány.

– Én vagyok a Lélekpajzs. – *Én vagyok Fener bánata. Én vagyok a világ bánata. És tartom magam. Kitartok, mivel még nem végeztem.*

Tizenhetedik fejezet

A lélek azt is kibírja, amitől
a test borzadva elfordul.

Fener Hite
Imarak, Első Desztrián

A forró, lázas, kemény bőr úgy csusszant a földön, akár egy kavicsokkal teli zsák. A Matróna testéből savas olaj szivárgott, s ez már teljesen átitatta Ifjabb Tok szakadozott ruháit. Ahogy a hatalmas, folyós testű K'Chain Che'Malle arrébb mászott a durva padlón, a férfi bebújt a húsfodrok közé. A vastag, erős kar rendületlenül szorította a testét.

A barlangban sötétség uralkodott. A fénypontok, amelyeket a férfi olykor látott, csupán a képzeletében léteztek. Illúziók voltak, talán emlékfoszlányok. Tépett, éppen csak felvillanó jelenetek, napfényben fürdő, sárga füvű, alacsony dombokról. Alakokat is látott, de csak a periférikus látómezejében. Néhányan maszkot viseltek. Az egyik csupán csontváz volt, rajta száraz bőrrel. Egy másik alak... gyönyörű volt. Maga a tökély. Egyikükben sem hitt. Úgy gondolta, csak az őrület rajzolta a közeledő, válla fölé hajló arcokat.

Amikor elaludt, farkasokkal álmodott. Az állatok vadásztak, de nem élelemért, hanem valamit... végre akartak hajtani. Nem tudta, mit. Az üldözött egyedül bolyongott, s amikor meglátta őt, elmenekült. Fivéreivel és nővéreivel együtt eredt a nyomába. Nem fáradt, csak úgy falta a mérföldeket. A kicsi, ijedt alak nem menekülhetett előlük. Ő és társai egyre közelebb értek hozzá, jól kifárasztották dombnak felfelé. A kis alak végre elbotlott, összeesett. Körbevették.

Amikor már körbevették, hogy végrehajtsák... amit végre kellett volna hajtani... a zsákmány eltűnt.

Meglepettség, aztán szomorúság következett.

Ő és a társai köröztek még egy ideig a hely körül, ahol a zsákmány feküdt. Aztán az ég felé fordították a fejüket, és gyászos vonyításba kezdtek. Megállás nélkül csak vonyítottak. Aztán Ifjabb Tok felriadt, és megint a Matróna fojtogató ölelésében találta magát. A barlang fullasztó levegője mintha még kevergett volna az üvöltések nyomán.

A lény ilyenkor még szorosabban ölelte Ifjabb Tokot. Nyöszörgött, s a férfi nyakába szuszogott. Leheletének édes tejszaga volt.

Élete monotonná vált. Aludt, aztán ébren volt, hallucinált néha. Elmosódott jeleneteket látott napfényben sétáló alakokkal, aztán úgy érezte, mintha kisbaba lenne, s az anyja tejét szopná – a Matrónának nem volt melle, ezért tudta, hogy tényleg csak álmodik. Furcsamód az álombéli tej elég volt neki az életben maradáshoz – amikor könnyítenie kellett magán, a Matróna kitartotta őt, hogy csak saját magát rondítsa össze. Ezután tisztára nyalta a férfit, s ezzel megfosztotta őt méltósága utolsó foszlányaitól is.

Az ölelés csontokat tört. Minél jobban sikoltozott a fájdalomtól, a Matróna annál szorosabban ölelte. Megtanult hát némán szenvedni. Csontjai természetellenesen sebesen forrtak össze. Gyakran egyenetlenül. Tudta, hogy már teljesen el van deformálódva – a mellkasa, a csípője, a válla is torz lett.

Aztán ott voltak persze a látogatások is. Egy szellemarc egy öregember ráncos maszkja mögé bújva, rejtett agyarak csillanása – ez jelent meg néha a fejében. Sárga szempár, amely ránézve elégedetten ragyogott.

Ismerős volt ez a két, egybemosódó arc, de Ifjabb Tok már képtelen volt megnevezni az illetőt.

A látogató beszélt is hozzá:

Csapdába estek, barátom. Mindannyian, a T'lan Imass kivételével, aki viszont gyűlöli a magányt. Mert mi másért maradhatott meg a csapat mellett? Elnyelte őket a jég. Menthetetlenül. Megfagytak. A szegulák – már nincs okom félni tőlük. Sosem volt... És a nő! Az én gyönyörű jégszobrom! A farkas meg a kutya eltűntek. Elmenekültek. Igen, a rokonod, a szemed párja... elmenekült. Behúzta fülét-farkát, hehe!

Vagy máskor:

A malaza hadsereged elkésett! Már nem menthetik meg Capustant! A város az enyém. A katonatársaid még mindig egyheti járásra vannak. Bevárjuk és úgy fogadjuk majd őket, ahogy minden ellenséget.

Elhozom majd neked a malaza generális fejét. Elhozom főtt húsát is, és ismét együtt fogunk vacsorázni, te meg én.

Mennyi vért képes egy világ kiontani? Sosem gondolkodtál még ezen, Ifjabb Tok? Megnézzük? Hát lássuk csak! Te, én és a drága mama – óh, csak nem iszonyatot látok a szemében? Rothadó agyában ezek szerint még akad némi öntudat. Szerencsétlenség – az ő számára.

Aztán hosszú idő után ismét meglátogatta Tokot. Az öregember álcabőre feszes volt, az agyarak látszottak, mintha az emberi arc átlátszó lett volna a nem emberi előtt. A szempár égett, de ezúttal nem elégedetten.

Csalás! Nem is halandók a bestiák! Hogy merik megtámadni a véderőmet – ráadásul itt, a kapuban? A T'lan Imass eltűnt – nem találom őt sehol! Lehet, hogy ő is idejön?

Hát legyen. Téged nem fognak megtalálni. Mi hárman elutazunk. Északra, messzire, valahová, ahol nem érhetnek el bennünket. Már előkészítettem az új... fészketeket.

Micsoda kellemetlenség...

De Tok ekkor már nem hallotta őt. Elméje másra koncentrált. Vakítóan fehér fényt látott – a nap fényét, amelyet az égig érő jégfalak fehéren vertek vissza. Az égen keselyűk köröztek. A közelében füst szállt az ég felé, faépítmények és kőfalak dőltek össze.

Alakok rohangáltak és sikoltoztak. A fehér hóra vörös vér fröccsent, s megszínesítette a tejszerű pocsolyákat a köves úton.

A szemszög változott – a szem, amelyen át látott, vörös homályon nézett keresztül. Oldalra pillantott. Egy foltos, barnásszürke kutya ügetett mellette – pont a válla vonalában volt azoknak a páncélosoknak a szemmagassága, akiket vad kegyetlenséggel tépett szét. A lény egy második kapuzat felé tartott – íves szerkezet volt egy toronymagas erőd előtt.

Senki sem állhatta útját, senki sem lassíthatta a tempóját.

A kutya bundájából por kavargott elő. Kavargott. Szétterjedt, karokká, lábakká alakult, előtűnt egy koponyasisakos fej, és végül láthatóvá vált a szakadt szőrmeköpönyeg is. Alvadt vér színű palakardot tartott magasan a feje fölé.

Csontjai rendben vannak, de a húsa nem. Nekem a húsom van jól, a csontjaim betegek. Talán testvérek vagyunk?

A kutya és lovasa – rémálomba illő kép – nekirontottak a hatalmas kapunak.

Fa robbant szilánkokra. Az ív árnyékában gubbasztó Látótestőrökön úrrá lett a rémület. Tok a farkas szemén át közeledett a betört kapuhoz, s már belátott az árnyékba is, ahol hatalmas, hüllőszerű alakok léptek ki a kutya és lovasa mindkét oldalán.

A K'ell Vadászok fölemelték pengéjüket.

A farkas gyorsított. A kapura fókuszált, amelyet olyan élesen látott, s amely körül minden más részlet a homályba borult. Súlypontot váltott, s a K'Chain Che'Malle mellett termett, mely balról támadt volna a kutyára.

A lény védekezve hátralépett, s kardjait keresztezve hárította a támadást.

A farkas elhajolt a csapás elől, majd fogait csattogtatva felugrott. Fonnyadt bőr borította torok került a szájába. Agyarai mélyen az élettelen húsba süppedtek. Arcizmai megfeszültek. Csont reccsent, majd tört darabokra, ahogy a farkas satu erős állkapcsa egyre szorosabbra zárult. A támadás lendülete közben hátralökte a K'ell Vadászt a farkára, s nekidöntötte egy falnak, amely nagy robajjal ledőlt. Alsó és felső állkapcsa összezárult, zápfogai megcsikordultak, s köztük elporladt a korhadt fára emlékeztető csont és a száraz hús.

A farkas letépte a fejet a testről.

A K'Chain Che'Malle rázkódott, vonaglott alatta. Az egyik vaktában csapkodó penge a farkas jobb lapockájába vágott.

Tok és a farkas is összerándultak a fájdalomtól, de nem hátráltak meg.

A furcsa sisakos fej hátranyeklett, aztán nagyot koppant a kövezeten.

A farkas vicsorogva megperdült, fogairól még élettelen hús cafatjai lógtak.

A kutya összekuporodva, gerincét görbítve állt a sarokban, egyedül. Sebeiből dőlt a vér.

A halhatatlan harcos – *a fivérem* – bőrbocskorában a földön állt, s éppen heves párbajt vívott az egyik K'ell Vadásszal. Hihetetlenül sebesen forogtak a pengék. A K'Chain Che'Malléból darabok hullottak. A sebeivel küzdő eb mellé egy egész kar hullott, pengével együtt.

A K'ell Vadász egy támadás közben váratlanul hátrahanyatlott. Mindkét sípcsontja eltört. A hatalmas lény felborult, por hullott belőle szanaszét.

Az élőhalott harcos a testre mászott, és szisztematikusan szétdarabolta. Gyorsan a feladat végére ért.

A farkas a sérült kutyához lépett. Az állat figyelmeztetően vakkantott neki, hogy álljon meg...

Tok ekkor megvakult, a farkas látását elvették tőle.

Jeges szél mart a testébe, de a Matróna szorosan fogta őt. Mozogtak. Gyorsan. Egy Üregben utaztak, jeges alagútban. Rádöbbent, hogy menekülnek a kilátóból, menekülnek az erődből, amelyet éppen megostromoltak.

Baaljagg. Meg Garath és Túl. Garath... a sebei...

– Csendet! – sikoltotta egy hang.

A Látó velük volt, ő vezette őket az Omtose Phellackon át. Tok fejében megmaradt az ajándékként érkezett tiszta értelem. Nevetése rekedtes hörgésre hasonlított.

– Fogd be!

Egy távoli robaj az egész Üreget megrengette, a hatalmas jégtömeg recsegett, szétrobbant a félelmetes varázserőtől.

Irigy Hölgy. Ismét velünk...

A Látó felsikoltott.

Hüllőkar szorongatta meg Tokot. Csontok törtek, repedeztek. Fájdalom járta át az egész testét. *A társaim, a fivérem...* Elájult.

*

Déli irányban az égbolt vörösen izzott. Több mint egymérföldnyire voltak, egy satnya fácskákkal tarkított domboldalon, Capustan eleste nyilvánvaló ténnyé vált, s ez a tény némaságba burkolta a nézelődőket. Csak a páncélok zörgése, a mokaszinok csusszanása, a csizmák dobbanása törte meg a csendet.

A levelekről halk koppanással a földre potyogtak a vízcseppek. Ázott avar szagát lehetett érezni a meleg levegőben. Valaki köhintett.

Paran kapitány előhúzta a tőrét, és elkezdte lefaragni a sarat a csizmájáról. Előre tudta, hogy mit várhat ettől a pillanattól – amikor először pillantják meg Capustan városát. Humbrall Taur felderítői már nap közben megérkeztek a hírrel. Az ostrom véget ért. Lehet, hogy a Szürkekardok egy kincstárra való aranyat kértek a szolgálataikért, de a szenes, lerágott csontok bizony már nem nyújthatták be a számlát. Hiába tudta azonban Paran mindezt előre, elszorult a torka, amikor meglátta a haldokló várost.

Ha a Szürkekardok helyén a Bíborsereg állt volna, talán más kép fogadja őket. K'azz D'Avore herceg seregének kivételével a legtöbb zsoldoscsapatnak nagy volt a

szája, de ha ütközetre került a sor, nem sokat értek.

Reménykedjünk, hogy Humbrall Taur gyermekei ennél többre voltok képesek. Ez persze nem tűnt túl valószínűnek. Lehettek még a városban kisebb, elszigetelt csapatok. Az eltökélt katonák, ha tudják, hogy a kegyelemre nincs semmi esély, a végsőkig küzdenek. Sikátorokban, házakban, szobákban. Pedig csak annyit érhettek el, hogy megnyújtották kicsit Capustan haldoklását. *Persze, ha ezek a nyavalyás barghasztok képesek lennének valódi futólépésre e helyett a siralmas vánszorgás helyett, talán még fordíthatnánk a hadiszerencsén.*

Paran megfordult. Új parancsnoka, Ügető lépett hozzá.

A nagydarab barghaszt szeme csillogott, ahogy az égő város fényeit nézte.

– Az eső nem oltotta el a tüzeket – mormogta, s összevonta a szemöldökét.

– Talán nem is olyan rossz a helyzet, mint ahogy első látásra hisszük – mondta Paran. – Én öt komolyabb tüzet látok csak. Lehetne rosszabb is, hallottam tűzviharokról...

– Van olyan is. Láttunk egyet messziről, még Hétvárosban.

– Mit mondott Humbrall Taur, Hadvezér? Gyorsítunk, vagy csak állunk itt?

Ügető kivillantotta hegyesre köszörült fogait.

– A barahn és ahkrata klánokat délkeletre irányítja. Az ő feladatuk lesz az átkelőhelyek, pontonhidak és a kompok elfoglalása. A szenánok és a gilkek egyenesen Capustan felé indulnak. A többi klán megszerzi a szeptum fő ellátmányozó táborát, amely az átkelők és a város között helyezkedik el.

– Ez mind rendben is van, de ha tovább toporgunk itt...

– Hetán és Kafál, Taur gyermekei élnek, és nincsenek közvetlen veszélyben. A sámánok ezt állítják. A csontokat furcsa varázslatok védik. Furcsák, ám tekintélyes erejűek. Van...

– A fenébe is, Ügető! Odalent emberek halnak meg! *Embereket esznek meg!*

A barghaszt mosolya kiszélesedett.

– Szabadon dönthetek... a saját klánom vonulási sebessége felől. Kapitány, szeretnél az első Fehérarcúak között lenni, akik belépnek Capustan városába?

Paran halkan felmordult. Erős késztetést érzett, hogy előkapja a kardját, hogy bosszút álljon, hogy végre – ennyi várakozás után – csapást mérjen a Pannioni Domíniumra. Fürge Ben, azon ritka pillanatokban, amikor ébren volt, elárulta, hogy a Pannioni Látó sötét titkokat rejteget, és gonoszság uralkodik a szívében. A kapitány számára a teneszkovik léte is elég bizonyítékkal szolgált.

De más is volt a késztetés mögött. Fájdalomban élt. A gyomra folyamatosan égett. Vért és epét hányt – ezt persze senkinek sem mondta meg. A fájdalom összébb rántotta a lelkét, s egyre jobban magába zárta a férfit.

S még valami, amit folyton elhessegetek magamtól. A lány üldöz engem. Folyton a gondolataim közé akar férkőzni. De én még nem állok készen. Így nem, hisz lángol a gyomrom...

Kétségkívül őrültség volt tőle, valamiféle kényszerképzet, de hitt abban, hogy ha sikerül a világra ontania a benne rekedt agressziót, akkor elmúlik a fájdalom, és ismét rendben lesz minden. Ostobaság ide vagy oda, jó érzés volt ebbe a gondolatba

kapaszkodni. *Csak akkor szűnhet meg a nyomás. Csak akkor.*

Még nem állt készen a bukásra.

– Hívd a Hídégetőket – motyogta Paran. – Egy órán belül az északi kapunál lehetünk.

Ügető felnevetett.

– Mind a harmincvalahányan.

– Nos, kutya legyek, ha nem serkentjük gyorsabb tempóra ezeket a bamba barghasztokat...

– Ebben reménykedsz?

Paran a férfira pillantott.

– A Csuklyás vigyen el mindnyájunkat, Ügető, hiszen te voltál az, aki szabad kezet kért Taurtól. Azt hiszed, hogy mi harmincegynéhányan csak úgy visszafoglalhatjuk a várost? Egy ájult mágussal, akit vinni kell?

A barghaszt összevont szemöldökkel a várost vizslatta, majd megrántotta a vállát.

– Itt hagyjuk Fürge Bent. Ami pedig a város visszafoglalását illeti, meg akarom próbálni.

Paran elvigyorodott.

– Örömmel hallom.

A Fehérarcúak vonulása lassú volt és fájdalmas. Az elején, míg dél felé tartottak a füves pusztákon át, naponta legalább tucatszor meg kellett állni különböző párbajok miatt. Ezek aztán szerencsére megritkultak, és miután Humbrall Taur kitalálta, hogy egész klánokat oszt be különböző feladatokra, még az esély is elveszett, hogy okot találjanak a viadalra. Minden hadvezér fejet hajtott a közös nagy érdek – az ősök csontjainak visszaszerzése – előtt, s kicsit háttérbe szorultak az évszázados törzsi ellentétek is.

Attól, hogy Ügető lett a Hídégető Törzs Hadvezére, Paran nagyon megkönnyebbült. Gyűlölte a parancsnoksággal járó felelősséget. Teher volt számára, hogy minden egyes katona jólétéről gondoskodnia kellett. Így, hogy másodparancsnok lett, a teher jóval könnyebbé vált – nem tűnt el teljesen, de egyelőre ezzel is megelégedett. Annak kevésbé örült, hogy már nem ő volt a Hídégetők képviselője. Ügető átvette a posztot, s minden haditanácsi ülésre ő ment el. Paran így teljesen kiszorult a képből.

Gyakorlatilag Paran maradt a Hídégetők vezetője. A csapatból azonban kis klán lett, és Humbrall Taur meg a többi barghaszt úgy tartották természetesnek, hogy a klánok és a törzsek hadvezért választanak maguknak. Ez a poszt pedig Ügetőé lett.

A Hídégetők maguk mögött hagyták a fás domboldalt, és lefelé vonultak az időszakos kis vízfolyás sarában, amely éppen a város felé kanyargott. Fejük felett a capustani tűz füstje miatt a csillagok alig látszottak, s a többnapos esőzés szivacsossá áztatta a talajt. A fegyvereket és a páncélzatukat szorosra fogták; a Hídégetők hangtalanul, észrevétlenül vonultak a város felé.

Paran három lépéssel Ügető mögött haladt, aki megtartotta feladatkörét Pálinkás régi osztagából – mindig legelöl ment, felderítőként. Persze egy parancsnok számára nem ez volt a legideálisabb poszt, de a barghaszt hadvezérhez illett. A kapitány nem

volt túl boldog. Ez ugyanis megmutatta, milyen makacsul tud ragaszkodni Ügető bizonyos dolgokhoz. A vezetők személyiségében pedig igen zavaró tényezőnek számított, ha valaki nem tudott alkalmazkodni az új körülményekhez.

Paran láthatatlan kéz érintését érezte a vállán. Elfintorodott. Kapcsolata Ezüstrókával egyre erősebbé vált. Ezen a héten ez már a harmadik alkalom volt, hogy a lány kinyújtotta a kezét, és hozzáért. Éppen csak megérintette, mintha összeért volna az ujjuk hegye. A férfi azon tűnődött, hogy a lány így vajon tud-e már olvasni a gondolatai között. Sok minden járt a fejében, és ösztönösen elhúzódott az érintéstől. Úgy gondolta, a titkai csakis rá tartoznak. A lánynak nem volt joga turkálni közöttük – már ha egyáltalán ez volt a célja az érintésekkel. Még a taktikai szükségszerűség sem volt elég erős indok. Ahogy a lány jelenléte lassan szertefoszlott, a férfi összevonta a szemöldökét. *Ha ő az egyáltalán. Mi van, ha...*

Ügető megtorpant előtte, leguggolt és felemelte a kezét. Kétszer jelzett.

Paran és a közvetlenül mögötte haladó katona felzárkózott a barghaszt harcos mellé.

Elérték a pannioniak északi őrségvonalát. A tábor kész katasztrófa volt, mindenféle szervezettség nélkül. Gyatrán verték fel, túlságosan kevesen őrizték. Az összeeszkábált sátrak, a gödrök és a sáncok közötti utakat szemét borította. A levegő sűrű volt a rosszul beásott latrinák bűzétől.

A három férfi egy percig még tanulmányozta a látványt, majd visszahúzódtak a többiekhez. A szakaszvezető őrmesterek előresiklottak. A csapat kört formált. Inda szólalt meg elsőként – ő volt az a katona, aki eddig Paran mellett haladt.

– A középnehéz gyalogság van őrségben – suttogta. – A lobogók alapján két kisebb csapat...

– Kétszázan lehetnek – értett egyet vele Ügető. – A sátrakban vannak még mások is, betegek és sebesültek...

– Szerintem főleg betegek – mondta Inda. – A szag alapján szalmonella lehet. Ezek a pannioni tisztek szart sem érnek. A betegek nem fognak harcolni, bármit is csinálunk idekint. Szerintem mindenki más a városban van.

– A kapun túl – morogta Ügető.

Paran bólintott.

– A kapu előtt egy csomó test hever. Legalább ezer, talán még több. A kapuknál nincs barikád, sem őrség. A győztesek nagyon nyeregben érzik magukat.

– Át kell hasítanunk a középnehéz gyalogságon – motyogta Hangyás őrmester. – Inda, hogy vagytok eleresztve moranth munícióval?

Az alacsony utász elvigyorodott.

– Megtaláltad a bátorságodat, Hangyás?

Az őrmester komoran nézett rá.

– Ez harc lesz, vagy nem? Most pedig válaszolj a kérdésemre, katona!

– Van még belőle bőven. De sajnálom, hogy nincs pár kilövőnk, olyan, amilyeneket Muzsik szokott csinálni...

Paran csak pislogott, de aztán eszébe villant a nagyméretű nyílpuska, amellyel Muzsikus és Sunyi meg szokták toldani a robbanóanyagok hatótávolságát.

– Sunyinál nincs?

– Összetörte az idióta. Nem, elhajigálunk pár robbanóst, de csak tűzijátéknak. Ma főleg csattanósokkal fogunk dolgozni. A lángolósok túl feltűnőek lennének – az ellenség meglátná, milyen kevesen is vagyunk valójában. Csattanósok. Összegyűjtöm a fiúkat és a lányokat.
– Azt hittem, te mágus vagy – motyogta Paran, miközben Inda a várakozó katonákhoz fordult.
Inda hátranézett.
– Az is vagyok, kapitány. Meg utász is. Halálos kombináció, nem igaz?
– Nekünk biztos halálos – felelte Hangyás. – Te meg a hajinged, hát igen...
– Hé, láttad, hogy a kiégett részek visszanőttek?
– Munkára – morogta Ügető.
Inda összeválogatta a csapat utászait.
– Tehát áthasítunk közöttük – mondta Paran. – A csattanósokkal ez nem is lesz gond, de ha utána mögénk kerülnek...
Inda ekkor lépett vissza mellé, s gyorsan közbe is szólt:
– Erre valók a robbanósok, kapitány. Két csepp a viaszon. Tíz szívdobbanás. A jelszó az lesz, hogy „futás”, és ha elüvöltjük magunkat, akkor jobban teszitek, ha rohantok. Ha harmincméteres körön belül vagytok, amikor felrobban, resztelt máj lesz belőletek.
– Készen álltok? – kérdezte Ügető Indától.
– Igen. Kilencen vagyunk, úgyhogy kábé harminc lépés szélességű ösvényre számítsatok.
– Kardot ki! – mondta a barghaszt. Aztán kinyújtotta a kezét, megmarkolta Inda hajingét, és közelebb húzta az utászt. – Semmi hiba!
– Semmi hiba – helyeselt a férfi, majd amikor Ügető a fejétől pár centire csattintotta össze a fogsorát, kissé összerezzent.
Egy perc múlva Inda és nyolc utásza már el is indult, esőköpenyükben ki sem lehetett venni az alakjukat az esős, füstös levegőben.
Parant ismét megérintette a lány. Paran gondolatban megtett mindent, hogy ellökje magától. A gyomrában fordult egyet a sav, és fájdalmas görcsöket ígért a közeljövőre nézve. Nagy levegőt vett, és kihúzta magát. *Ha összecsapunk, akkor az én kardom lesz az első. Ennyi idő után, végre... az első csatám...*
Az ellenség középnehéz gyalogsága kisebb, húszas csoportokban kuporgott a tábortüzek körül. A tüzeket a környék egyetlen magasabb gerincén, a városfallal párhuzamosan haladó magasított szekérúton rakták sorban. Paran úgy tippelte, hogy a harminc lépés szélességű ösvény három csapat nagy részét semmisíti meg.
Vagyis legalább száz pannioni reagálhat a támadásra. Paran tudta, hogy ha marad köztük csak egy épkézláb tiszt is, csúnya csata alakulhat ki. *Persze ha lenne ilyen tiszt, a csapatok nem ilyen hebehurgyán táboroztak volna le...*
Az utászokat már nem is lehetett látni. A kapitány megragadta a kardját, majd hátrapillantott a többi Hídégetőre. Csákány az első sorban állt, s fájdalmas arcot vágott. Már éppen meg akarta kérdezni, mi a baj, amikor az éjszaka felrobbant körülöttük. A kapitány megperdült.

A már szétrobbant tábortüzek körül testek vonaglottak a földön.
Ügető eleresztett egy hátborzongató csatakiáltást.
A Hídégetők előrerohantak.
Újabb csattanósok robbantak, ezúttal oldalt, s a földre taszították a tömegbe gyűlt, értetlenül futkosó katonákat. Paran megpillantotta az utászokat, elöl, a halott és haldokló pannioniak között. Éppen hasra ereszkedtek. A nyílpuskás Hídégetők – tucatnyian voltak – fölemelték a fegyverüket.
Sikolyok harsantak.
A Hídégetők Ügető vezetésével elérték az utászok által vágott ösvényt, s elhaladtak a földön kucorgó, robbanóst szorongató utászok között. Két csepp savat kellett az agyagedény viaszdugójára cseppenteni.
– Futás!
Paran szitkozódott magában. A tíz szívdobbanásnyi idő hirtelen nagyon rövidnek tűnt. A robbanósok voltak a legnagyobb moranth muníciók. Egyetlen darab képes volt áthatolhatatlanul berobbantani négy utca kereszteződését. A kapitány futott. Amikor tekintete a kapura szegeződött, nagyot dobbant a szíve az ijedtségtől. Az ezer holttest éppen felfelé kászálódott a földről. *Óh, a fenébe... nem halottak ezek! Csak aludtak. A nyavalyások csak aludtak!*
– Le, le, le!
A szó malazául szólt, a hang Sunyihoz tartozott. Paran pont annyit habozott, hogy még láthatta, amint Sunyi, Inda és a többi utász odafut hozzájuk... hogy eldobják a robbanósokat. Előre. A teneszkovik tömegébe, amely közéjük és a kapu közé emelkedett. Aztán hasra vágták magukat.
– Ah, Csuklyás! – a kapitány a földre vetődött, bele a zsíros sárba, azután elengedte a kardját, és mindkét tenyerét a füléhez tapasztotta.
A robbanás kiszorította a levegőt a tüdejéből, a lábát a levegőbe dobta. Visszazuhant a földre. Háttal. Gyorsan gurulni kezdett, még mielőtt a közvetlen előtte levő robbanósok fölrobbantak. Aztán a detonáció erejétől gyorsabban gurult tovább. Véres cafatok zuhogtak rá.
Valamilyen nagyobb tárgy csapódott be Paran feje mellett. Fél szemmel odapillantott. Egy férfi csípőjét látta – csak a csípőjét, a felsőbb és alsóbb részek helyén csak fekete sebek tátongtak. A comb nem volt sehol, ízületből kiszakadt. A kapitány csak bámult. A füle persze csengett. Érezte, hogy vér csorog az orrából. A mellkasa fájt. Az éjszaka sötétje megtelt közeli és távoli sikolyokkal.
Kéz ragadta meg az esőköpenyét, és felhúzta a földről Parant. Kalapács volt. A gyógyító közelebb hajolt, a kapitány kezébe nyomta elhagyott kardját, aztán üvöltve megszólalt, de Paran alig hallott belőle valamit.
– Gyere! Tűnjünk innen gyorsan! – a kapitány egy nagyobb lökés hatására végre elindult előre.
A szeme látott, de az elméje nem tudta felfogni azt a hatalmas pusztítást, amelyet a robbanósok által vágott ösvény két oldalán látott. Érezte, hogy a lelke lehúzza a redőnyt, s nem vesz tudomást az emberi szenvedésről – ugyanúgy, mint évekkel korábban azon az úton, Itko Kanban...

A bosszú csak eddig maradt nyugton. Az a lélek, amelybe csak cseppnyi emberség is szorult, nem tudta nem meglátni a kegyetlenséget a gyilkolás látszólag nyomós okai mögött. A halálban kifejezéstelenné merevedett arcok. Olyan pózba csavarodott testek, amelyeket törés nélkül képtelenség elérni. Elpusztított életek. A bosszú minden atrocitás elé fátylat lebbent, amelyen át a jó és rossz fogalma elmosódik, jelentés nélkülinek tűnik.

Jobbra és balra is menekülőket látott. Pár csattanós robbant még, hogy teljes legyen a káosz.

A Hídégetők bemutatkoztak az ellenségnek.

Méltó ellenfél vagyunk, már ami a kegyetlenséget illeti – a kapitány erre futás közben döbbent rá. *De ez itt az idegek harca, amiből senki sem kerülhet ki győztesen.*

A kapun túl uralkodó, töretlen sötétség magába fogadta Parant és a Hídégetőket. A katonák nagy csúszkálások közepette lassítottak az őrült tempón. Leguggoltak. Újratöltötték a nyílpuskákat. Egy szót sem szóltak.

Ügető kinyújtotta a kezét, és maga mellé rántotta Sunyit. A barghaszt egy percig csak rázta az utászt, aztán nekikészült, hogy a földre dobja. Inda visítása állította csak meg. Sunyi hátán ugyanis a hátizsák még félig volt moranth munícióval.

Sunyi, akinek az arca még mindig torz volt Terelő „gyengéd" érintésétől, szitkozódott.

– Nem volt más választásunk, te majom!

Paran hallotta ezeket a szavakat. Tehát visszatért a hallása. Azt nem tudta, hogy ki mellé állhatna ebben a vitában, de igazság szerint nem is volt erre szükség.

– Ügető! – csattant fel. – Most mi lesz? Ha itt maradunk...

– Irány a város belseje, csendben és láthatatlanul – felelte a barghaszt.

– Merre? – kérdezte Hangyás.

– A Rabtorony felé megyünk...

– Remek, és azt eszik vagy isszák?

– A világító torony az, te nagyon hülye!

Elindultak előre. Kiértek a kapu árnyékából, s egy téren találták magukat. Lépteik elbizonytalanodtak, amikor a távoli lángok fényében megpillantották a rémálomba illő képet. Először hatalmas mészárlás volt a városban, aztán hatalmas lakoma. A katonák bokáig jártak a csontokban, némelyik elszenesedett, de volt olyan is, amelyik még nyers volt, véres, és húscafatok lógtak róla. A kapitány a testek ruházata alapján tisztán látta, hogy a hulláknak legalább kétharmada a megszállók seregéhez tartozott.

– Istenem – motyogta Paran –, a pannioniak nagy árat fizettek.

Azt hiszem, revideálnom kellene a nézeteimet a Szürkekardokkal kapcsolatban. Inda biccentett.

– A számok majd mindent elárulnak.

– Ha egy vagy két nappal korábban érkezünk... – dünnyögte Kalapács.

Senki sem fejezte be helyette a gondolatot. Nem volt rá szükség.

– Mi a gond, Csákány? – kérdezte Hangyás.

– Semmi! – csattant fel a nő ingerülten. – Semmi.

– Tehát az ott a Rabtorony? – kérdezte Sunyi. – Az a homályos fényfolt a füstben?

– Menjünk – mondta Ügető.

A Hídégetők Ügető nyomában szétváltak, úgy indultak előre, át a borzalmas téren, egy széles főút felé, amely úgy tűnt, egyenesen a fénylő toronyhoz vezet. Paran az utca két oldalán álló épületeket vizslatta – már azokat, amelyek még álltak –, és egyértelműen a daru építészet stílusjegyeit fedezte fel rajtuk. A kis mellékutcákba és sikátorokba vetett pillantásokból Paran számára hamar világossá vált, hogy a város többi része teljesen más volt. Idegen. S mindenütt az a rengeteg test...

Kicsivel lejjebb a széles úton valóságos dombot alkottak a holttestek – de ezek olyan testek voltak, amelyeket nem rágott meg senki.

A Hídégetők egy szó nélkül közeledtek a halom felé. Nagyon nehezen hittek a szemüknek. Csak ezen az utcán legalább tízezer holttest hevert. Talán még több. Eláztak, már el kezdtek püffedni, a véres sebek körül sápadt hússal. Az épületek bejáratánál, a sikátorok torkolatánál, egy villa kapujában és a templomkapuban is koncentráltabb volt a holttestek tömege. A lángok arcokon és üveges tekinteteken tükröződtek vissza, amelyek így olyanok voltak, mintha mozognának, s fintorogva kigúnyolnák az életet.

Ahhoz, hogy továbbmehessenek az utcán, a Hídégetőknek át kellett volna mászni a hullahegyen.

Ügető nem habozott.

Üzenet érkezett a csapat hátvédjeitől. Teneszkovik léptek be utánuk a kapun, és néma szellemekként követték a katonákat. Pár százan voltak csupán. Gyengén fegyverzettek. Nem jelenthettek nagy gondot. Ügető a hír hallatán csak vállat vont.

Elindultak felfelé a göröngyös, süppedős hegyen.

Ne *nézz le. Ne gondolj arra, hogy mi van a talpad alatt! Csak a védőkre gondolj, akik talán még mindig harcolnak. Gondolj szinte emberfeletti bátorságukra! A Szürkekardokra – a mozdulatlan, egyenruhás testekre a sikátorokban és házak kapujában. Csak harcoltak és harcoltak. Nem adták meg magukat. Ott vágták őket darabokra, ahol álltak.*

Mind eltörpülünk ezek mellett a katonák mellett. Lecke... a körülöttem lévő Hídégetőknek. Ennek a keserű, megtört szívű társaságnak. Kegyetlen háborúba csöppentünk.

Az emelkedőt úgy építették. Valamilyen céllal emelték. Valahová vezetett. De vajon hová?

Egyszer csak felértek a kupac tetejére, kicsivel a szomszédos épület teteje alá. Az épület túloldalán egy másik ilyen rámpa helyezkedett el, de azt a tűz már füstölgő kupaccá égette le. Ügető megtorpant az emelkedő legvégén. A többiek megálltak mögötte, lekuporodtak, nézelődtek, és próbálták megérteni, mit is látnak pontosan. Ahogy lenéztek, rájöttek, hogy a domb nem valamilyen vázra vagy törmelékre épült. Csak testekből állt az egész.

– Egy ostromrámpa – mondta végül Sunyi halkan, szinte közömbös hangon. – El akartak jutni valakihez...

– Hozzánk – mondta fentről egy mély hang.

Nyílpuskák fordultak oda. Paran felnézett a háztetőre, amelynek szélén tucatnyi

alak sorakozott. Távoli tűz fénye világította meg őket halványan.
– Létrákat hoztak – folytatta a hang daru nyelven. – Ellöktük őket.
Ezek a harcosok nem Szürkekardok voltak. Viseltek páncélzatot, de valami szedett-vedettet, nem egységes egyenruhát. Arcukon és egyéb szabad bőrfelületükön csíkok, foltok látszottak. Mintha mindannyian tigris-emberek lettek volna.
– Tetszik a festés – kiáltott fel Sunyi, szintén daru nyelven. – Majd' összecsináltam magam ijedtemben, amikor megláttalak benneteket.
A szószóló – egy magas, kissé púpos alak, kezében két fehér pengéjű karddal – oldalra hajtotta a fejét.
– Ez nem festék, malaza. – Csend lett, aztán a férfi intett az egyik kardjával. – Gyertek fel, ha akartok.
Létrákat engedtek le hozzájuk. Ügető habozott. Paran közelebb lépett hozzá.
– Szerintem fel kellene mennünk. Van valami ebben a férfiban és a követőiben...
A barghaszt felhorkant.
– Igazán? – a létrához intette a Hídégetőket.
Paran figyelte a többiek mászását, mivel úgy döntött, hogy utolsóként megy fel. Látta, hogy Csákány ugyanezt tervezte.
– Baj van, tizedes? – A nő elfintorodott, és a jobb karját dörzsölgette. – Fájdalmaid vannak – mondta a kapitány. A nő mellé lépett, az arcába nézett. – Sebet kaptál? Menjünk Kalapácshoz.
– Nem tud nekem segíteni, kapitány. Ne is törődj vele.
Pontosan tudom, hogy mit érzel – gondolta Paran.
– Akkor mássz!
A tizedes úgy indult a legközelebbi létra felé, mintha az akasztófára hívnák. Paran visszanézett a rámpáról. Messze, a tövében szellemszerű alakok járkáltak. Jóval túl voltak a lőtávolon, s talán nem is akartak följebb mászni. A kapitány ezen nem is csodálkozott.
Leküzdötte a gyomorgörcsöt, és felkapaszkodott a létrán.
A ház lapos teteje úgy nézett ki, mint egy kisebb sátortábor. Esővédők, sátrak, felfordított pajzsokban kis konyhatüzek. Élelmiszercsomagok, vizes- és borostömlők. Egy sor lepedővel letakart alak – az elesettek. Összesen heten voltak. Paran másokat is látott a sátrakban – ők valószínűleg sebesültek lehettek.
A tető csapóajtajának közelében lobogó állt – a sárga vászon foltos-csíkos gyermektunika volt valaha.
A harcosok némán álltak és vártak. Ügető katonákat küldött a tető minden sarkába, hogy megtudja, mi a helyzet a környéken.
A szószóló váratlanul megfordult – fürge, félelmetesen kecses és macskaszerű mozdulattal –, és Csákány tizedesre nézett.
– Hoztál nekem valamit – mondta.
A nő szeme elkerekedett.
– Tessék?
A férfi eltette egyik kardját, és a tizedes mellé lépett. Paran és a katonák nézték, ahogy a férfi megragadja társuk páncélinges jobb bicepszét. Valami halkan pattant.

Csákány levegő után kapott.

Néhány pillanattal később elengedte a kardját, a kátrányos tetőre térdelt, és gyors mozdulattal kiszabadította jobb karját a ruhából. Megkönnyebbülten szólalt meg.

– Beru áldása legyen rajtad! Nem tudom, ki a fene vagy, de ezek a vackok már majdnem megöltek. Egyre szorosabbak és szorosabbak lettek. Istenem, hogy fájt! A fickó azt mondta, sosem fognak lejönni rólam. Azt mondta, mindig rajtam maradnak. Még Fürge Ben is ezt mondta – hogy Hamissal nem lehet alkut kötni. A Nyár Tigrise őrült...

– És halott – vágott közbe a daru.

Csákány, aki félig már le is vette a zubbonyát, mozdulatlanná merevedett.

– Micsoda? – suttogta. – Hamis halott?

– A Nyár Tigrise átalakult. Hamis – Trake – most már az istenek közé tartozik. Most elveszem a karpántokat, és köszönöm, hogy elhoztad nekem.

A nő végre kiszabadította jobb karját a zubbonyból. Három csontfehér karika hullott a csuklójához.

– Tessék! Kérlek! Nagyon szívesen...

– A Csuklyás vigye el a nyelved, Csákány – szólt rá Hangyás. – Szégyenbe hozol minket! Csak add neki azokat a vackokat, és kész.

A tizedes körülnézett.

– Rebbencs! Hol a fenében bujkálsz?

– Itt vagyok – mormogta egy hang Paran mellett. A férfi ijedten megrebbent. *A fenébe is!*

– Hah! – károgta Csákány. – Hallod, Rebbencs? Hah! A katonák ismét összegyűltek.

A daru feltűrte szakadt ingujját. A csíkos minta egészen vállig borította erős, izmos karját. A három karikát felhúzta a könyöke fölé. Az ékszerek halkan pattantak. A sisak pereme alatt, a férfi szemében borostyánszín fény villant.

Paran szemügyre vette a férfit. *Egy bestia lakozik benne, ősi szellem, amely feléledt.* Hatalom sugárzott a darublól, de a kapitány megérezte, hogy ez főleg parancsoló természetéből ered inkább, s csak kevésbé a benne lakozó bestiából – utóbbi ugyanis a magányt kedvelte. A vezetői képesség talán felül is kerekedett a bestia erején. *Együtt jelentős erejű ötvözetet alkotnak. Nem tévedtem, ez az ember valóban fontos. Valami készül itt, és nem véletlen, hogy én is itt vagyok.*

– Paran kapitány vagyok, Félkarú seregéből.

– Eltartott egy ideig, mire elértétek a várost, igaz, malaza?

Paran pislogott.

– Megtettünk minden tőlünk telhetőt, uram. Mindenesetre, ma éjjel és holnap érkezik a felmentő sereg: a Fehérarcú Klán.

– Hetán és Kafál apja, Humbrall Taur. Remek. Itt az ideje, hogy megfordítsuk a hadiszerencsét.

– Megfordítani? – röhögött Hangyás. – Úgy látom, nektek ehhez nem kellett segítség, ember!

– Ügető! – szólalt meg Sunyi. – Nem vagyok túl boldog attól, ami a talpunk alatt

van. Repedéseket látok. Az egész tető tele van repedésekkel.
– A falak is – mondta egy másik utász. – Minden oldalon.
– Az épület tele van hullákkal – mondta egy alacsony katona a daru mellett, aki lestari páncélt viselt. – Gondolom, már püffednek.
Paran tekintete továbbra is a nagydarab darura tapadt.
– Megtudhatom a neved? – kérdezte.
– Zsémbes.
– Valamilyen szekta tagjai vagytok? Templomosok vagy ilyesmi?
Zsémbes lassan a kapitány felé fordult. Arcvonásait nagyrészt eltakarta a sisak.
– Nem. Semmik vagyunk. Senkik vagyunk. Ezt az egészet egy nő miatt tettük. És most haldoklik...
– Melyik sátorban? – kérdezte Kalapács, vékony, gyenge hangon.
– A Denul Üreg mérgezett...
– Érzed, Zsémbes? Ez furcsa – a gyógyító várt egy kicsit, majd megismételte a kérdést. – Melyik sátorban?
Zsémbes lestari harcosa rámutatott egy sátorra.
– Ott van. Elég csúnya sebet kapott. Vérzik a tüdeje. Lehet, hogy már... – elhallgatott.
Paran követte Kalapácsot a szakadozott sátorhoz. A bent fekvő nő sápadt volt, fiatal arcára kiült a szenvedés. Habos vér festette pirosra az ajkát. *S van itt még más is.* A kapitány figyelte, ahogy a gyógyító letérdelt a lány mellé, és kinyújtotta a kezét.
– Várj! – morogta Paran. – Legutóbb majdnem belehaltál...
– Nem az én áldozatom, kapitány. Barghaszt szellemek gyülekeznek mellém. Megint. Nem tudom, hogy miért. Talán valakinek személyes érdeke fűződik hozzá. Lehet, hogy már elkéstem. Meglátjuk... rendben?
Paran percnyi gondolkodás után bólintott. Kalapács az eszméletét vesztett nő mellkasára helyezte a tenyerét, s lehunyta a szemét. Eltelt egy perc.
– Ah – suttogta. – Több réteg van itt. Megsebzett test... és megsebzett lélek. Mindkettőt meg kellene gyógyítani. Tehát... segítetek nekem?
A kapitány rájött, hogy a kérdés nem hozzá és a többiekhez szólt, ezért nem is válaszolt rá. Kalapács – továbbra is csukott szemmel – felsóhajtott:
– Ennyi áldozatot hoztok ezért a nőért? – Kis szünetet tartott, majd összevonta szemöldökét. – Nem látom a szálakat, amelyekről beszéltek. Sem vele, sem Zsémbessel, sem a férfival, aki mellettem áll...
Melletted áll? Én? Szálak? Istenem, miért nem lehet engem egyszerűen békén hagyni?
– ...de hiszek nektek. Kezdhetjük?
Percek teltek el úgy, hogy a gyógyító mozdulatlanul hajolt a nő fölé. Aztán a lány egyszer csak megmozdult, és halkan felnyögött.
A sátrat feltépték a fejük fölött, a biztosítókötelek elszakadtak. Paran meglepetten felkapta a fejét. Zsémbest látta fölébük emelkedni. A harcos arca feldúlt volt.
– Mi? – nyögte a daru. – Hogyan? – Egy lépést hátrált, s el is esett volna, ha a barghaszt nem kapja el.

– Nincs olyan – morogta Ügető –, hogy túl késő.
Hangyás melléjük lépett és elvigyorodott.
– Hello, Capustan. A Hídégetők megérkeztek.

Hajnalban az északi és keleti városrészben csatazaj köszöntötte a kelő napot. A Fehérarcúak végre összecsaptak az ellenséggel. Csákány és a többiek később megtudták, hogy váratlan és igen véres csata alakult ki a Catlin-folyó partján, az átkelőhelyeken. A barahnok és ahkraták összecsaptak a frissen érkezett betaklitekkel és betrullid lovasokkal. Az ottani parancsnok úgy döntött, inkább ellentámadásba lendül, nem védi a gyenge és tehetségtelenül felállított sáncokat. Hamarosan a barghasztok voltak azok, akik beásták magukat a minden oldalról érkező támadók elől.
A barahnok törtek ki először. Az ahkraták, látva, miként ölik halomra rokonaikat, erőt vettek magukon, és délig tartották magukat. Ekkor Taur a gilkeket a városi harcokból átirányította a partra, s a teknőspáncélos harcosok társaik segítségére siettek. A gilkek síksági harcosok voltak, akik már számtalan csatát vívtak lovas ellenféllel. Elsöprő támadást intéztek a betrullidok ellen, s eközben az ahkraták is új erőre kaphattak – szétzúzták a betaklitok csapatát, és megkaparintották a pontonhidakat. A pannioni középnehéz gyalogság maradékát a sekély vízbe kergették, ami hamarosan vörösbe fordult. A betrullidok túlélői elmenekültek a gilkek elől, s észak felé indultak a part mentén, a mocsaras vidék irányába – ez végzetes hibának bizonyult, mivel a lovak lába nem bírt a sós sárral. A gilkek utánuk vonultak, s ezután vérfürdő következett, amely egészen estig eltartott. Kulpath szeptum utánpótlásseregeit elsöpörték.
Humbrall Taur érkezése pánikot keltett az ostromlók körében. Látótestőrök, urdomenek, beklitek, scalandik és betaklitok csapatait morzsolta szét és tette harcképtelenné a barghaszt lándzsák és kardok elől rémülten menekülő teneszkovik több tízezres tömege. A főutcákat megtöltötte az emberár, amely nyugat felé nyomult, s azon az oldalon kimenekült a városfal résein át a síkságra.
Taur nem fogta vissza a klánjait, így a harcosok egyre nyugatabbra üldözték a pannioniakat. Csákány a tető szélén guggolt, onnan figyelte a hatalmas népvándorlást. A sikoltozó, pániktól elvakult tömeg beletépett már a rámpába is, kis ösvényeket vágtak a hideg hús és a falak között. Minden ilyen ösvény zsúfolásig megtelt emberekkel, aztán az újabban érkezők az elsők fejére másztak. Sokszor olyan közel kerültek a malaza pozíciójához, hogy egy jó lándzsával könnyedén levadászhatta volna őket.
Annak ellenére, hogy iszonyatos látvány tárult a szeme elé, Csákány megkönnyebbülést érzett. Az elátkozott pántok végre nem szorították a felkarját. Minél közelebb értek a városhoz, a pántok annál szorosabbak és forróbbak lettek – az égési sérülések még mindig ott éktelenkedtek a felkarja körül, és továbbra is fájdalmat érzett a csontjában. Lettek volna még kérdései az üggyel kapcsolatban, de még nem készült fel rá, hogy szembenézzen velük.
Pár utcával távolabbról, keleti irányból csatazaj hallatszott – szinte már

természetesnek tűnt. A mészárlás hangjába a barghasztok furcsa csatadalának ütemes zümmögése vegyült. A pannioniak alakítottak valamilyen hátvédféleséget, beklitek, urdomenek és Látótestőrök álltak szakadozott sorba, hogy megpróbálják feltartóztatni a barghasztok nyomulását. A hátvédvonal azonban igen gyorsan felbomlott. A számok törvénye ismét győzedelmeskedett.

Sunyi hiába sóhajtozott az épület állapota, a repedések növekedése miatt, nem hagyhatták el a háztetőt, míg az üldözött ellenség ki nem vonul az utcákról. Csákány ezt nem bánta. A Hídégetők a városban voltak; a fal és az északi kapu környékén keletkezett ugyan némi zűr, de ettől eltekintve simán mentek a dolgok – sokkal simábban, mint gondolta. A moranth munícióknak megvolt az a kellemes tulajdonsága, hogy kiegyenlítették az esélyeket. Sőt, ezúttal talán át is billentették a mérleg nyelvét a malazák és a város javára.

Eddig egy kardcsapás sem volt. Remek. Már nem vagyunk olyan szívósak, mint voltunk, hiába keménykedik Hangyás.

Eltűnődött, vajon milyen messze lehet még Dujek és Brood. Paran kapitány elküldte elébük Sodrottat, amint bizonyossá vált, hogy Humbrall Taur egyesítette a klánjait, és készen áll a Capustanba vonulásra. Mivel Fürge Ben cselekvésképtelen volt, Inda meg túlságosan berezelt az Üregek betegsége miatt, nem lehetett tudni, hogy a Fekete Moranth vajon célba ért-e.

Ki tudja, mi történhetett velük? A barghasztok sutyorognak holmi élőhalott démonokról, akik a pusztán garázdálkodnak... és a mérgezett Üregek – ki tudja, lehet, hogy a mérgezés valamilyen útféleség. Inda azt mondja, az Üregek betegek. De mi van, ha csak elfoglalták őket? Lehet, hogy most is használja őket valaki. Lehet, hogy átjött rajta valaki, és lecsapott a seregre. Lehet, hogy a síkságon már harmincezer holttest püffed a napon. Lehet, hogy már csak mi maradtunk Félkarú seregéből.

A barghasztok láthatóan csak Capustan felszabadítására törekedtek, egyéb háborús terveket nem dédelgettek. Az isteneik csontjait akarták. Nagy esély volt rá, hogy hamarosan meg is kapják őket. Arra pedig még nagyobb volt az esély, hogy ezután fogják magukat és hazavonulnak.

És ha akkor magunkra maradunk... vajon mit határoz majd Paran? Az a nyavalyás nemes halálosan veszedelmesnek látszik. Beteg. A gondolatait átszövi a fájdalom, és ez nem jó. Nagyon nem jó.

Valaki odalépett mellé a tető széléhez. Csákány felnézett, és azt a vörös hajú nőt látta maga mellett, akit Kalapács jóformán a halál torkából mentett ki. A jobb kezében párbajtőrt tartott, amelynek pengéje harmadrészben letört. Bőrpáncélja szakadt volt, s a számtalan vágást rászáradt vér szegélyezte. Arckifejezésébe keménység és... csodálkozás is vegyült.

Csákány fölegyenesedett. Lentről fülsiketítő sikolyok hallatszottak. A másik nő mellé lépett.

– Már nem tart sokáig. Arrafelé már látni az első barghaszt sorokat – mutatott előre Csákány.

A nő bólintott, aztán megszólalt:

– A nevem Jeges Menakisz.

– Én Csákány tizedes vagyok.
– Beszélgettem Rebbenccsel.
– Ez meglepő. Nem az a beszédes fajta...
– Mesélt nekem a karpántokról.
– Igazán? Hm.
Jeges vállat vont, aztán némi habozás után megkérdezte:
– Te... föleskütél Hamisnak, vagy ilyesmi? Ha jól tudom, sok katona követi őt. A Nyár Tigrise, a Harc Ura...
– Nem – morogta Csákány. – Nem esküdtem föl egy istennek sem. Csak azt hittem, a karpántok... véderővel bírnak, kabalák.
– Tehát nem tudtad, hogy kiválasztott vagy, és el kell őket hoznod... Zsémbesnek.
A tizedes a nőre pillantott.
– Ezért vagy hát olyan zavarodott? A barátod, Zsémbes miatt. Sosem gondoltad volna, hogy... ez válhat belőle, igaz?
Jeges elfintorodott.
– Igazság szerint bárki másról előbb elhittem volna, mint róla. A fickó cinikus fattyú, iszákos is. Okos, persze, már amennyire egy férfi okos lehet. De most, amikor csak ránézek...
– Nem ismersz rá.
– Nem csak a furcsa csíkok miatt. A szeme a döntő. Most már macskaszeme van, vagy inkább tigrisszeme. Hideg, embertelen.
– Azt mondta, érted harcolt, kislány.
– Ez annyit tesz, hogy én voltam az ürügy.
– Nem mondanám, hogy nagy különbséget látok...
– De van különbség, tizedes.
– Ha te mondod... mindegy, az igazság itt van az orrod előtt. Ebben az átkozott kriptában alattunk. A Csuklyás vigyen el minket, ott van Zsémbesben meg az embereiben is – hisz nem ő az egyetlen fura alak errefelé, igaz? A fickó közéd és a pannioniak közé állt, és elég erős volt ahhoz, hogy másokat is magával húzzon. Vajon Hamis szervezte így? Talán igen, és szerintem én is szerepeltem a tervei között, hogy majd elhozom a karpántokat, meg minden. De most már végeztem az egész üggyel, és ez így van rendjén. – *És nem is kellene többet gondolkodnom rajta.*
Jeges a fejét rázta.
– Nem fogok fejet hajtani Hamis előtt. Az Alvilágra, én már letérdeltem egy másik isten oltára előtt; választottam, és a választásom nem Hamisra esett.
– Huh. Akkor lehet, hogy az istened céljaival pont egybevágott Zsémbes átalakulása meg ez az egész ügy. Hisz nem csak az emberek szövögetnek furfangos terveket, igaz? Nem csak mi lépkedünk együtt, és teszünk meg dolgokat anélkül, hogy másoknak megmagyaráznánk a célt. Nem irigyellek, Jeges Menakisz. Az istenek figyelme halálos lehet. De néha megesik... – Csákány elhallgatott.
Együtt lépkedni. A szeme összeszűkült. *És a többieknek nem mondani semmit...* Megfordult és körülnézett a sátrak között, amíg meg nem találta, akit keresett. A tizedes megemelte a hangját.

– Hé, kapitány! – kiáltotta. A férfi felnézett.

És mi a helyzet veled, kapitányka? Csak nem rejtegetsz titkokat? Itt egy kis konc, amin rágódhatsz.

– Van hír Ezüstrókától? – kérdezte hangosan.

A közelben ücsörgő Hídégetők mind a kapitányra néztek. Paran úgy hőkölt hátra, mintha megütötték volna. Fél tenyerét a gyomrára szorította – fájdalmas görcshullám tört rá. Összeszorította a fogát, s kényszeredetten Csákányra nézett.

– Él – nyögte.

Gondoltam. Eddig túl könnyedén vetted a feladatod, kapitány. Vagyis eltitkoltál előlünk valamit. Amikor legutóbb eltitkoltak előlünk, Hídégetők elől valamit, arra majdnem mind rámentünk.

– Milyen közel járnak? Mennyire vannak még innen, kapitány?

Csákány látta, milyen hatása van a szavainak, ám valahol mélyen dühös volt, elég dühös ahhoz, hogy megkeményítse a szívét. A tisztek mindig vonakodtak beszélni. Ez volt az egyik dolog, amit a Hídégetők utáltak felfedezni a parancsnokaikban. A tudatlanság végzetes is lehetett.

Paran lassan kihúzta magát. Nagy levegőt vett, aztán még egy nagy levegőt, de látszott, hogy a legszívesebben összeroskadna a fájdalomtól.

– Humbrall Taur valósággal tálcán kínálja nekik a pannioniakat, tizedes. Dujek és Brood talán három mérföldnyire lehetnek...

– És tudják, milyen áldás szakad a nyakukba hamarosan? – kérdezte Hangyás idegesen.

– Igen, őrmester.

– Honnan?

Jó kérdés. Egészen pontosan milyen szoros a kapcsolat közted és az újjászületett Szélfogó között, kapitány? És miért nem beszéltél róla? Mi a te katonáid vagyunk. Elvileg érted kell harcolnunk. Ezért olyan jó ez a kérdés.

Paran komoran Hangyásra pillantott, de nem felelt. Az őrmester így, hogy átvette a beszélgetés irányítását Csákánytól, nem akarta ennyiben hagyni a dolgot, hiszen úgy érezte, hogy az összes Hídégető nevében beszél.

– Mi majdnem levágattuk a fejünket a Fehérarcúakkal, s kis híján megfőztek minket a teneszkovik, közben meg végig azt hittük, hogy teljesen magunkra maradtunk. Nem tudtuk, hogy a szövetség megmaradt-e, vagy Dujek meg Brood már szétszedték egymást, és valahol nyugaton rothadnak a csontjaik. Te viszont tudtad. Tehát, ha most halott lennél, uram...

Nem tudnánk semmit, a világon semmit.

– Ha halott lennék, akkor most nem beszélgetnénk itt – felelte Paran. – Akkor hát miért nem tettetjük, hogy így történt?

– Lehet, hogy nem is kell azt tettetni – morogta Hangyás, és fél kézzel már a kardjáért nyúlt.

Zsémbes, aki a közelben guggolt a tető szélén, lassan fölkelt és megfordult.

Várjunk egy percet.

– Őrmester! – csattant fel Csákány. – Gondolod, hogy Szélfogó rád mosolyog majd,

amikor legközelebb meglát? Ha most megteszed, amit a fejedben forgatsz?

– Hallgass, tizedes! – parancsolta Paran. Tekintete nyugodtan állta Hangyásét. – Essünk túl rajta gyorsan. Gyere, adok egy kis előnyt is – a kapitány hátat fordított az őrmesternek, és várt.

Olyan beteg, hogy meg akar halni. A fenébe. S ami még rosszabb... mindezt közönség előtt teszi.

– Verd ki a fejedből, Hangyás – mondta halkan Kalapács. – Semmi sem olyan, amilyennek látszik...

Csákány a gyógyítóhoz fordult.

– Na végre, kibújik lassan a szög a zsákból! Te elég sokat fecserésztél Pálinkással, mielőtt eljöttünk. Te is, meg Fürge Ben is. Ki vele! Van egy kapitányunk, akinek annyira fáj valami, hogy meg akar halni, nekünk meg nem mond senki semmit! Mi a fene folyik itt?

A gyógyító elfintorodott.

– Igen, Ezüstróka a kezét nyújtja a kapitány felé; de ő elutasítja, vagyis szó sincs folyamatos kommunikációról. Ahogy mondja, tudja, hogy Ezüstróka életben van, és valamelyest meg tudja ítélni, milyen messze van innen a lány, de ennyi az egész. A fenébe is, Csákány. Te azt hiszed, hogy téged meg a Hídégetőket kiszemeltek, mint egy újabb árulás áldozatait – csakis azért, mert Paran nem beszél veletek? *Hisz senkivel sem beszél!* És ha nektek is annyi égetett lyuk lenne a gyomrotokban, mint neki, akkor ti sem lennétek bőbeszédűek! Most pedig szálljatok magatokba! Tartsatok önvizsgálatot, és ha szégyen nyomára bukkantok, akkor jó úton jártok!

Csákány a kapitány tarkóját nézte. A férfi nem mozdult. Nem fordult szembe a társaival. Nem tudott – nem volt rá képes. Kalapács ügyesen bánt a szavakkal. Paran beteg ember volt, és a beteg emberek nem gondolkodnak helyesen. *Istenem, amikor a pántok egyre jobban kezdték szorítani a kezem, nekem is majdnem elment az eszem! Mintha folyton tehéntrágyában jártam volna. Ilyenkor a legegyszerűbb, ha valaki mást hibáztat az ember. Azt hiszem, a Palásban szerzett sebek még messze nem gyógyultak be. A fenébe is. A Csuklyás sarka tapossa rothadó lelkem. Keményen, ha lehet.*

Paran alig hallotta a körülötte kialakult vitát. Megostromolta őt Ezüstróka akarata, s szívesebben halt volna meg, mint hogy megadja magát neki. Furcsa érzés volt.

Egy kard a lapockái közé – *ezúttal nem lépne közbe egyik isten sem.* Vagy egy utolsó, mindent elsöprő görcsroham a gyomrában, vad vérzés, amely elönt mindent – fájdalmasabb lehetőség ugyan, de a végeredménye ennek is a megváltó halál lett volna. Vagy esetleg egy lépés, le a tetőről, be a tömegbe, hogy széttépjék, eltapossák... Kétségbeesés, szabadságvágy.

A lány valóban közel volt, mintha egy csontból épített hídon lépkedne, amely egyenesen Paranhoz vezet. Nem, nem is ő volt az. A hatalma ostromolta, amelyben jóval több volt, mint Szélfogó akarata. Az ostrom, amellyel megpróbálta áttörni a férfi védelmi vonalait, sokkal erősebbnek bizonyult, mint egy szerelmes asszony vágyódása. Halálosabb. Több volt, még a taktikai szükségszerűségen kívül is volt

benne valami plusz. *Kivéve, ha Dujek és Brood serege ostrom alatt áll... de nem ez a helyzet. Istenem, nem tudom, hogy ezt honnan veszem – csak tudom, és kész. Biztosan érzem. Ez – ez egyáltalán nem Szélfogó. Ez Éjsötét. Bellurdan. Egyikük, esetleg mindkettő egyszerre. Vajon mit akarhatnak?*

Váratlanul lerohanta egy kép – szinte fájdalmasan gyorsan szakították ki a valóságból. El. Valami felé. Száraz kövezet egy sötét barlangban, az Asztal képei a kövezeten – a látomás olyan volt, mintha valóságos lenne.

Obeliszk. Az egyik Pártatlan, egy magas oszlop... ezúttal zöld kőből. Jade. Szél korbácsolta hullámok között állt – nem, homokdűnék között. Alakok mozogtak a monolit tövében. Összesen hárman. Megtörtek voltak, fáradtak, haldokoltak.

Aztán a furcsa jelenet fölött szétszakadt az ég.

S egy isten szőrös patája lépett a halandó világba.

Iszonyat.

Kegyetlenül lerántották a világba – *nem te akartál ide jönni, igaz? Valaki lerántott téged, és most...*

Fener tehetetlen volt, mintha meghalt volna. A halandó világban az istenek éppen olyan kiszolgáltatottak voltak, akár a kisbabák az áldozati oltáron. Csak egy kés és egy biztos kéz kellett az elpusztításukhoz.

Mintha már meg is halt volna.

Elméjébe tudás ömlött, halálos, sötét. Nem akarta befogadni. Választásra akarták kényszeríteni – elképzelhetetlenül ősi erők. A Sárkányok Asztala... Ősi Istenek játszottak vele... s most Parannal is játszani akartak.

Ez lenne hát az Asztal Mesterének a feladata, ha tényleg az lett belőlem. Végzetes tudás birtokosa, és most egy átkozott szelektáló? Látom ám, hogy mit vártok tőlem. Egy isten elbukott, állítsak másikat a helyére? A halandókat, akik eddig az egyikre esküdtek fel, most irányítsam el a másikhoz? Az Alvilágra, tényleg úgy dobálnak – vagy inkább pöckölnek – bennünket, mint a kavicsokat?

Paran elméjében csak úgy izzott az igazságérzet és a harag. Még a fájdalma is megszűnt. Érezte, hogy megfordítják, és szembe kell néznie azzal az idegen erővel, amely idehozta. Nyitott könyvnek érezte magát.

– Rendben van, azt akartátok, hogy figyeljek. Most figyelek. Jól figyelj, Éjsötét – vagy bárki, aki vagy. Lehet, hogy réges-régen voltak olyan Asztal Mesterei, akiket kedvedre rángathattál. A Csuklyás tudja, lehet, hogy te voltál az – meg az Ősi barátaid – akik kiválasztottak erre a posztra. Ha így van, akkor hibát követtél, követtetek el... nagyon nagy hibát.

Voltam én már bábu egy isten kezében. De elvágtam a szálakat, és ha a részletekre is kíváncsi vagy, akkor kérdezd csak meg Oponnt. Belesétáltam egy átkozott kardba, hogy megtegyem, és esküszöm, ha kell, megteszem újból – és ezúttal nem lesz kegyelem. Ha csak megszimatolom, hogy manipulálni akarnak, megteszem.

Válaszként hideg mosolyt kapott, amire a Paranban keringő bestiavér azonnal válaszolt. Szőre felborzolódott, fogai kivillantak, s mélyen, fenyegetően felmordult.

A válasz erre már ijedtség volt.

– Igen, ez az igazság. Engem nem lehet pórázra kötni, Éjsötét. Most mondok

valamit, amit jó lesz, ha megjegyzel. Egy lépést teszek előre. Közéd és a hozzám hasonló sorsú halandók közé állok. Nem tudom, hogy Zsémbesnek mit kellett elveszítenie, hogy eljusson oda, ahol te látni akartad – az Alvilág nyeljen el, hát a fájdalom az egyetlen eszköz a kezedben, amellyel eljuttathatsz minket a szükséges állapotba? Úgy látszik. Tudd meg hát: amíg nem találsz másik módszert – a fájdalmon és gyászon kívül –, addig harcolni fogok ellened.

Az életünk a miénk. Mindannyian jogosan döntünk a sorsunk felől, és neked, nektek nincs jogotok játszani velünk. Sem Csákánnyal, sem Zsémbessel, sem Jegessel.

Megnyitottad ezt az ösvényt, Éjsötét. Összeköttetést teremtettél. Remek, jól van. Ha okot adsz rá, meg is támadlak ezen az ösvényen keresztül. Egy Kopó vérével az ereimben – tudod, azt hiszem, ha akarnám, a Kopókat is magammal vihetném. Mindet.

Mert mostanra megértettem valamit. Rájöttem valamire, és tudom, hogy ez igaz. A kardban, a Dragnipurban... két Árnyak Kopója visszatért a Sötétség Üregébe. Visszatértek, Éjsötét. Érted, amit mondok? Hazatértek.

S én vissza tudom őket hívni, ez biztos. Két Sötét lelket. Hálásak nekem, és hihetetlen pusztításra képesek...

Ekkor válasz érkezett, egy Paran számára ismeretlen női hang.

– Fogalmad sincs, hogy mivel fenyegetőzöl, halandó. A fivérem kardja sokkal több titkot rejteget, mint gondolnád.

A férfi elmosolyodott.

– Még ennél is rosszabb a helyzet, Éjsötét. A kéz, amely most a Dragnipurt hordozza, a Sötétséghez tartozik. Fürkész Anomander, az Anya gyermeke. Az ösvény még sosem volt ilyen egyenes, közvetlen és rövid, igaz? Ha elmondanám neki, hogy mi történt a kardja belsejében...

– Ha Fürkész Anomander megtudná, hogy bejutottál a kardba, és kiszabadítottad az Árnyak Kopóit, akiket megölt... akkor leszúrna, de azonnal, halandó.

– Lehet. Már volt rá párszor lehetősége, és oka is akadt. Mégis visszafogta magát. Nem hiszem, hogy olyan jól ismered a Hold Szülöttének Urát, mint hiszed. Fürkész Anomander teljesen kiszámíthatatlan – lehet, hogy pont ez ijeszt meg téged is annyira...

– Ezt a gondolatmenetet hagyjuk.

– Megteszek mindent, amit kell, hogy elvágjam a szálakat, Éjsötét. A te szemedben minden halandó gyenge. A manipulálás igazolásának tekinted a gyengeséget...

– A ránk váró küzdelem sokkal hatalmasabb és halálosabb, mint ahogy hiszed, halandó.

– Magyarázd el. Az egészet. Mutasd meg nekem ezt a hatalmas veszedelmet!

– Szükségünk van az ép eszedre, ezért nem tehetek eleget a kérésednek, Ganoes Paran.

– Anyáskodó ringyó.

Érezte, hogy a nő haragja felcsap.

– Azt mondod, hogy csak egyetlen eszközzel irányítunk benneteket, és ez a fájdalom. Erre csupán egy választ adhatok: a látszat néha csal.

– Azt hiszed, kegyes vagy, amiért tudatlanságban hagysz?

– Ez így kissé nyersen hangzik, de nagyjából igazad van, Ganoes Paran.

– Az Asztal Mesterét nem lehet tudatlanságban hagyni, Éjsötét. Ha el kell fogadnom a szerepet és az azzal járó felelősséget – a Csuklyás tudja, még nem is tudom, mivel jár mindez –, akkor tudnom kell mindent. Mindent.

– Ha eljön az ideje... – A férfi elvigyorodott. *– Mondom, ha eljön az ideje. Hagyd meg nekünk ezt a kis előjogot, halandó. Az előttünk álló küzdelem nem különbözik sokban egy hadjárattól: véres összecsapások, lokális, kisebb csaták. De a csatamező nem más, mint maga a lét. A kis győzelmek magukban is hatalmas jelentőséggel bírnak abban a feladatban, amelyet magunkra vállaltunk...*

– Ki az a mi?

– A még élő Ősi Istenek... és mások is, akik nincsenek egészen tisztában a szerepükkel.

– K'rul? Aki Szélfogó újjászületését szervezte?

– Igen, ő is. A fivérem.

– A fivéred. De nem az, aki a Dragnipurt készítette.

– Nem, nem ő. Jelen pillanatban Drakonusz csak közvetve tud cselekedni, mivel be van zárva a kardba, amit ő maga kovácsolt. Fürkész Anomander a saját kardjával ölte meg őt...

Paran érezte, hogy a gyanakvás jeges fegyvere a hátába döf.

– Közvetve?

– Egy váratlan lehetőség, Ganoes Paran. Teljesen a véletlen műve. Olyan lélek érkezett a Dragnipurba, aki nem volt leláncolva. Egy pár szót váltottatok egymással, fogalmad sem lehet, hogy ez mekkora jelentőséggel bírt. S jelentős volt a betörés a Sötétség Birodalmába is, a lelkek láncának megtörése, ami csupán egy rövid pillanatig tartott, mégis...

– Várj! – Parannak szüksége volt egy kis csendre, hogy gondolkodhasson. Amikor a Dragnipurban volt, és a leláncolt lelkek mellett sétált, akik hihetetlen terhüket húzták, valóban beszélgetett az egyik rabbal. *Az Alvilágra, Drakonusz volt az!* De sajnos a beszélgetésből nem emlékezett semmire.

A láncok a Sötétség Birodalmába vezettek, a nyikorgó kocsi alatti csomón keresztül. Tehát a lelkeket maga a Sötétség tartotta pórázon.

– Vissza kell mennem. A kardba. Meg kell kérdeznem...

– Jen'isand Rul. Igen, Drakonusz, akivel a kardban beszélgettél – a másik fivérem –, kihasznált téged, Ganoes Paran. Érzékenyen érint ez téged? Érted egyáltalán? Mint mindenkinek, aki a kardban van, a fivéremnek is rabság a sorsa... örökké. Meg akarta törni az átkot, csak éppen sosem gondolta volna, hogy ez ilyen sokáig tart majd. Megváltozott, halandó. Legendás kegyetlensége... ellágyult. A bölcsesség győzedelmeskedett a lelkében. Szükségünk van rá.

– Azt akarod tehát, hogy kiszabadítsam őt a kardból.

– Igen.

– Aztán maga menne Fürkész Anomander után, hogy visszaszerezze a kardját. Éjsötét, én jobban örülnék, ha Fürkész Anomander kezében maradna...

– Nem kerül sor ilyen harcra, Ganoes Paran.

– Miért nem?

– Ahhoz, hogy Drakonusz kiszabaduljon, össze kell törni a kardot.

Paran érezte, hogy a hátában eddig érzett jeges pengén csavar egyet valaki.

– És ezzel kiszabadulna... mindenki más is. Minden más. Bocsáss meg, de nem tehetem...

– Ha van rá mód, hogy elkerüljük a borzalmas, bosszúálló és gyilkos lelkek kiszabadulását, akik több légiónyian vannak, és nagyobb pusztításra lennének képesek, mint ahogy azt el bírod képzelni, szóval azt a módot csak egy ember ismerheti.

– Maga Drakonusz.

– Igen. Gondolkodj el ezen, Ganoes Paran. Ne siess el semmit – van még idő.

– Ezt örömmel hallom.

– Nem vagyunk olyan kegyetlenek, mint gondolod.

– Tehát a bosszúvágy nem feketítette el a lelked, Éjsötét? Bocsáss meg, amiért előítélettel voltam irántad...

– Óh, van bennem bosszúvágy, de nem az árulásban részt vevő kisebb szereplők ellen irányul, hiszen az árulás egy átok következménye volt, amelyet már jóval korábban mondtak rám. Bosszúvágyam fókuszában az az ember áll, aki az átkot mondta.

– Csodálkozom, hogy egyáltalán még él az illető.

A nő hideg mosollyal válaszolt.

– Ez volt a mi átkunk őrá...

– Kezdem úgy érezni, hogy mind megérdemlitek egymást.

Éjsötét csak rövid szünet után válaszolt:

– Talán így is van, Ganoes Paran.

– Mit tettetek Szélfogóval?

– Semmit. A figyelmét pillanatnyilag más köti le.

– Tehát én csak áltattam magam, amikor azt hittem, nagyon is rajtam tartja a szemét. A fenébe is, Paran, még mindig egy zöldfülű kis bolond vagy.

– Nem foguk őt bántani, halandó. Ha képesek lennénk rá, akkor sem ártanánk neki. Hűség lakozik benne. És tartás. Ritka tulajdonságok ezek az ilyen hatalommal bírók körében. Bízunk benne...

Paran arra riadt, hogy egy kesztyűs kéz ragadja meg a vállát. Pislogott és körülnézett. A tetőn volt. *Visszatértem.*

– Kapitány? – Kalapács aggodalmas tekintettel nézett rá.

– Igen?

– Bocsánat, uram, de mintha nem itt jártál volna... egy percig.

A férfi elfintorodott. A legszívesebben letagadta volna a dolgot, de képtelen volt rá.

– Mennyi ideig tartott?

– Csak egy perc volt, uram.

– Csak annyi? Remek. Mennünk kell. A Rabtoronyba.

– Uram?

Most köztük és köztünk állok, Kalapács. De a „mi” sokkal több emberből áll, mint hiszed. A fenébe is, bárcsak képes lennék megmagyarázni! Anélkül, hogy bolondnak néznél. Nem válaszolt a gyógyító kérdésére. Megfordult, és Ügetőre nézett.

– Hadvezér, vár minket a Rabtorony.

– Igen, kapitány.

A Hídégetők mind kerülték a tekintetét. Paran nem értette, miért. Nem értette, hogy miről maradhatott le. Gondolatban vállat vont, és Zsémbeshez lépett.

– Velünk kellene jönnöd – mondta.

– Tudom.

Igen, hát persze. Na, essünk túl a dolgon...

A palota tornya lándzsaként emelkedett a város fölé, s füstlobogók lengtek körülötte a szélben. A sötét, színtelen kő elnyelte a napsugarakat. Háromszázharminckilenc lépcsőfok vezetett fel a torony belsejébe, amely félig nyitottan állt, oszlopokon álló, csúcsos tetővel. A tető bronzlapjain nyoma sem volt patinának. Szél süvített az oszlopok között, de az építmény egy kicsit sem lengett ki.

Itkovián kelet felé nézett, szél cibálta a haját. Testét vértelennek érezte, s furcsán forrónak is a szakadozott páncélzat alatt. Tudta, hogy a fáradtság végül megtette a magáét. A húsnak és vérnek megvoltak a maga korlátjai. A halott herceg védelmezése a Nagyteremben, brutálisan és mechanikusan történt. A folyosókat és a bejáratokat elbarikádozták. A vérengzés szaga vele maradt, akár egy újabb bőrréteg – még a szél sem tudta semlegesíteni.

A parti harc gyors tempóban haladt az elkerülhetetlen vég felé – az egyetlen, még élő futár ezt jelentette. A betrullidok sora megtört, észak felé menekültek a partról – a Lélekpajzs jól tudta, hogy arrafelé hamar elakadnak a lovaikkal a mocsárban. Az üldöző barghasztok bizonyára gyorsan végeztek velük.

Az ostromlók táborát szétzúzták – olyan volt, mintha tornádó söpört volna végig rajtuk. Pár száz barghaszt – idős asszonyok, férfiak és kisgyerekek – a romok között sétált, és hasznos dolgokat válogatott ki a sok haszontalan közül. Sivító sirályok kísérték őket.

A Keleti Örsánceród – vagyis a helyében maradt füstölgő rom – alig emelkedett ki a testek szőnyegéből. Itkovián figyelemmel kísérte a barghasztok betörését a városba, és látta a pannioniak fejvesztett menekülését is az utcákon. A harc gyorsan elhaladt a palota előtt. Egy Látótestőr tisztnek a Dzselarkán téren sikerült felállítania valamilyen hátvédféleséget, és ez még mindig harcolt. De a pannioniak számára ez visszavonuló csatát jelentett. Időt akartak nyerni, hogy kivonulhassanak a még szabad útvonalon, a déli és a nyugati kapukon.

Pár Fehérarcú felderítő belopakodott a palota udvarára, elég közel ahhoz, hogy megtudják: az építménynek vannak még élő védői. De hivatalosan nem léptek érintkezésbe a Szürkekardokkal.

Az újonc Velbara Itkovián mellett állt, és nem volt többé újonc. A fegyverforgatást élesben kellett elsajátítania. Nem mulasztotta el megjegyezni a legfőbb tanulságot: életben kell maradni, s ez volt a vezérmotívum minden képesség mögött, amelyet

ezek után a csata hevében elsajátított. A többi újonc capannal együtt – a Lélekpajzs parancsnoksága alatti túlélők gyakorlatilag mind ilyen katonák voltak – kiérdemelte a helyét a Szürkekardok között.

Itkovián megtörte a hosszúra nyúlt csendet.

– Most elhagyjuk a Nagytermet.

– Igen, uram.

– A herceg becsületét megvédtük. El kell innen mennünk: befejezetlen ügy vár ránk a Rabtoronynál.

– Eljuthatunk odáig, uram? Nem kellene keresnünk előbb egy barghaszt hadvezért?

– Elég fivérünk és nővérünk hever holtan a városban, már biztosan felismerik az egyenruhát. S mivel a menekülés a pannioniak túlnyomó többségét a nyugati síkságra juttatta, nem hiszem, hogy nehézséget jelentene nekünk ez az út.

– Igen, uram.

Itkovián még egyszer, utoljára a Keleti Őrsánceröd romjára pillantott. A Nagyteremben két gidra őr volt, mindketten abból a reménytelen, ám nemes küzdelemből jöttek, és egyikük olyan sérüléseket szerzett nemrég, amelyek sajnos végzetesnek tűntek. A másik, egy nagydarab fickó, aki Rath'Csuklyásnak esküdött fel, láthatóan nem bírt aludni. A négy nap és éjszaka alatt, ami a Nagyterem visszafoglalása óta eltelt, ő csak járkált a pihenőidőben, nem véve tudomást a környezetéről. Járkált, motyogott magában, sötét szeme lázasan csillogott. Itkovián úgy sejtette, ez a két katona volt már csupán életben a gidrák közül – nem számolva a Rabtorony őreit.

Egy gidra, Csuklyásra felesküdve, mégis szó nélkül követte a parancsaimat. A logikus magyarázat az lenne, hogy a szükség törvényt bont. A jelen helyzetben a vallási ellentétek a háttérbe szorulnak. De... azon kapom magam, hogy kételkedem ebben a magyarázatban.

A Lélekpajzs fáradtsága ellenére is érezte a növekvő feszültséget a levegőben. Valami történt valahol. Válaszként úgy érezte, mintha kifutna a vér a testéből, kiürülnének az erei, szívének kamrái, s vére eltávozna egy még fel nem fedezett seben át. Ettől... hiányosnak, üresnek érezte magát.

Mintha föladtam volna a hitem. De nem tettem. „Az elhagyott hit helyét a terebélyesedő én tölti meg.” Egy régen halott Desztrián szavai. Az anyag nem tűnik el, csak átalakul.

Az emberre is igaz ugyanez. A *hit helyére kétkedés fészkel be, illetve szkepticizmus és tagadás. Én nem adtam fel semmit. Belső védvonalaimat nem ostromolja kétkedő szavak áradata. Sőt, csend honol a lelkemben. Kiürültem... mintha új tartalomra várnék...*

Megrázkódott.

– Ez a szél túl hangosan fütyül a fülemben – mondta, tekintetét továbbra is a keleti romon nyugtatva. – Katona, menjünk le innen!

Száztizenkét katona maradt harcképes állapotban, bár senki sem volt közöttük, aki ne viselt volna sebeket a testén. Az egyik fal mentén tizenhét halott vagy lassan

haldokló Szürkekard feküdt sorban. A levegő sűrű volt az izzadság, vizelet és rothadó hús szagától. A Nagyterem bejáratait feketére festette a rájuk száradt vér – csak a küszöböket tisztították meg, hogy könnyebb legyen rajtuk megállni. A régen feledésbe merült építész, aki valaha megálmodta a szoba formáját, valószínűleg forgott a sírjában. A nemesen szép falak közé beköltözött a borzalom.

A trónon Dzselarkán herceg ült. Bőrét nagyjából visszavarrták félig elpusztított testére. Szeme nem volt, fogai természetellenes vigyorban látszottak ki, s a vigyor egyre szélesedett, ahogy a nedvesség elvesztésével az ajkak összehúzódtak. A halál szélesedő vigyora – pontos, groteszk metafora volt ez. Méltó arra, hogy uralkodjon abban a helyiségben, amivé a Nagyterem lett. Egy fiatal herceg, aki annyira szerette a népét, hogy osztozott velük a borzalmas végben is.

Ideje volt indulni. Itkovián a főbejárat közelében állt, és szemügyre vette a Szürkekardok túlélő csapatát. Ők a parancsnok felé fordultak, s mozdulatlanul álltak. Szemük, akár a kő. Bal oldalt a két csatamént két capan újonc őrizte. Az egyetlen megmaradt gidra – társa pár órával korábban költözött át a másvilágra – lehajtott fejjel járkált, föl s alá a fal mentén, a felsorakozott katonák mögött. Mindkét kezében viharvert kardot tartott, a baljában lévő csorba volt – két éjszakával azelőtt egy márványoszlopot is eltalált vele.

A Lélekpajzs szeretett volna szólni a katonáihoz, hogy kimutassa irántuk érzett tiszteletét, ám ahogy így velük szemben állt, rádöbbent, hogy nem maradtak már benne szavak. Nem tudta volna elmondani, mi kötötte őket össze. Nem tudta volna szavakba önteni azt a hideg büszkeséget, amelyet abban a pillanatban érzett. Végül csak kivonta a kardját, ellenőrizte a pajzsos kezét tartó sínt, majd elindult kifelé a főbejáraton át.

A folyosót nagyjából megtisztították a hulláktól – vagyis inkább csak utat vágtak rajta a kapuig. A holttestek nagy halmokban álltak. Itkovián végigment a kísérteties ösvényen, elért a szétvert kapu küszöbére, majd kilépett a napfénybe.

A sikertelen ostromkísérletek során a pannioniak elhúzták társaik holttestét a széles, lejtős lépcsőről, és az udvar két oldalára halmozták őket – sok még élő sérültet is, akik aztán vagy elvéreztek, vagy megfulladtak.

Itkovián megtorpant a lépcső tetején. A Dzselarkán tér felől még hallatszott csatazaj, de a város többi részében csend honolt. Olyan csend, amely egyáltalán nem illett ehhez az életvidám, nyüzsgő városhoz, a helyhez, amely még pár nappal korábban is egy virágzó kultúrának adott otthont. Itkoviánt az ostrom kezdete óta most érte csak igazán komoly megrázkódtatás.

Drága Fener, kérlek, mutasd meg nekem, hol itt a diadal!

Lelépdelt a ragadós, puha lépcsőfokokon. A csapat szó nélkül követte. Átvonultak az összetört kapu alatt, elkanyarogtak a rámpán, a holttesthalmok között, aztán az utcán folytatták az útjukat. Élők ugyan nem támadtak rájuk, de az út mégis hosszúnak ígérkezett. S bizony harcolniuk is kellett: most az ostromolta őket, ami a szemük elé tárult, ami megcsapta az orrukat, amit a talpuk alatt éreztek.

Ebben a csatában nem mentek sokra a páncéllal és a pajzzsal, a kardnak pedig semmi hasznát nem látták. Az embertelenségig megkeményedett lélek lehetett volna

az egyetlen védelem, ám Itkovián számára túl nagy volt az ár. *Én vagyok a Lélekpajzs. Megadom magam az elém táruló látványnak. A gyász sűrűbb, mint a füst, s most elveszetten kering az élettelen levegőben. A várost megölték. Az alagutakban bujkáló túlélők – Fenerre, bárcsak sose látnák meg, mi lett szép városukból.*

Útjuk során elhaladtak a temetők mellett is. Itkovián szemügyre vette a helyet, ahol pár nappal korábban ő és a katonái csatáztak. Nem volt ez sem más: a halottak kupacokban hevertek. Ahogy azt Brukhalián előre megmondta, egyetlen járdakövet sem adtak meg vér nélkül. Ez a kis város megtett mindent, amit tudott. A pannioniak végső diadala elkerülhetetlennek tűnt ugyan, de a város védelme gondoskodott róla, hogy az ostromlók ne érezhessenek felhőtlen örömet a könnyű győzelem láttán.

S most a Fehérarcú barghasztok is bejelentették a maguk elkerülhetetlen diadalát. A pannioniak visszakapták, amit műveltek. *Mind egy őrült világba kerültünk, s mindenkinek saját magát kell kirángatnia az örvényből, amely a Pokolba vezet. Az iszonyatot gyásszá kell alakítani, a gyászt pedig együttérzéssé.*

A csapat elérte a Daru negyed beszűkült főutcáját, s szemben találta magát az egyik sikátorból kilépő kisebb barghaszt osztaggal. Kardjuk véres volt, s fehérre festett arcukon is vörös pettyek látszottak. A vezetőjük a Lélekpajzsra vigyorgott.

– Védők! – vakkantotta capan nyelven, kemény akcentussal. – Hogy tetszik nektek a felszabadítás ajándéka?

– Rokonaitok vannak a Rabtoronyban. Látom, hogy a védelmező varázslat fénye már fakul.

– Igen, láthatjuk majd őseink csontjait – mondta a harcos, és bólintott. Apró, sötét szeme végigfutott a Szürkekardok során. – Törzsed csupa nőből áll.

– Capan asszonyok – mondta Itkovián. – A város rejtett tartalékai, bár ennek felfedezéséhez mi kellettünk. Most már ők is Szürkekardok, uram, méghozzá erős Szürkekardok.

– Mindenfelé láttuk a fivéreiteket és nővéreiteket – morogta a barghaszt harcos. – Ha az ellenségeink lettek volna, most örülnénk, hogy halottak.

– És így, hogy egy oldalon állunk? – kérdezte a Lélekpajzs.

A barghaszt csapat minden tagja egyszerre mozdult: kardjuk markolatát a homlokukhoz érintették egy pillanatra, majd a szószóló ismét megszólalt.

– Az elvesztésük miatt érzett gyász megtölti árnyékunkat. Tudnod kell, katona, hogy a ránk hagyott ellenség már régen megtört.

Itkovián vállat vont.

– A pannioniak hite nem ismeri a bizodalmat, csak szükségszerűségből fakad. Erejük a tömegben rejlik. Együtt megyünk a Rabtoronyhoz?

– Mellettetek megyünk, katona. Az árnyékotokban a becsület jár.

A Daru negyedben a legtöbb épület kiégett és összeomlott. Az utcákat nagy, megfeketedett törmelékhalmok tették keskenyebbé. Ahogy a Szürkekardok és a barghasztok a kevésbé zsúfolt ösvényeken baktattak, Itkovián figyelme az utca jobb oldalán egy még álló házra terelődött. Lakóépület volt, furcsán hajlott falakkal. A tövében kisebb tüzek égtek, lángok nyaldosták a falakat, de a ház valami miatt nem adta meg magát a tűznek. Az ablakokat, amelyeket Itkovián látott, mind

eltorlaszolták.

Az oldalán haladó barghaszt harcos megszólalt:

– A te fajtád összezsúfolja a sírhalmokat.

A Lélekpajzs értetlenül nézett a harcosra.

– Tessék?

A harcos a füstbe burkolózó épületre nézett, és folytatta:

– Valóban egyszerűbb így, mint gödröket ásni a városfalakon túl. Úgy látom, szeretitek a házaitokból szemmel tartani a holtakat. De mi nem élünk együtt a halottainkkal...

Itkovián visszafordult a szóban forgó épülethez, és szemügyre vette annak eddig még nem látott oldalát is. Összevonta a szemöldökét. *Az ablakokban barikád. Ismét hús és csont. A Két Agyarra, ugyan kinek jutott eszébe ilyen nekropoliszt emelni? Hisz ez biztos nem lehet védelem eredménye...*

– A közelébe merészkedtünk – mondta a harcos. – A falak hőt adnak le. Zselés folyadék szivárog a kövek közül. – Újabb gesztus következett, ezúttal borzongás s a kardmarkolat hozzáérintése az érmékből varrott páncélinghez. – A csontokra, katona, elmenekültünk...

– Ez az egyetlen épület van ennyire... tele?

– Nem láttunk több ilyet, de volt még egy furcsa ház, amely tartotta magát. Életre keltett holttestek őrzik tán még most is, a levegőben varázslat szagát lehet érezni, szellemidézőét, sötét varázslatét. Komolyan mondom, katona, jó lenne, ha mihamarább eltűnhetnénk ebből a városból.

Itkovián hallgatott. Összetörtnek érezte magát. Fener Hite kimondta a háború mögött rejlő igazságot. Leírta, milyen kegyetlenséget képesek a halandók saját társaikra szabadítani. A vezetők számára csupán játék volt a háború; álomvilágban, nyugodt elvek alapján játszották, de a hazugságaik elbuktak a valóságban, amely korlátok nélkülinek tűnt. A Hit parancsolatai között szerepelt a mértékletesség gyakorlása is – arra intette a hívőket, hogy ne csak a dicsőséget keressék, hanem a tisztánlátás egyéni győzelmét is. A végtelen valóságban ugyanis ott rejlett a pusztulás lehetősége...

Itkoviánt most éppen ez a mértékletesség hagyta cserben. Rázkódott, akár egy ketrecbe zárt, ide-oda dobált állat. A menekülés útja bezárult előtte, s ő maga dobta el a kulcsot, saját akaratából, azzal, hogy szavakba öntötte a hitét. Tudta, hogy viselnie kell ezt a terhet, mindegy, mi az ára. Lelkében a bosszúvágy tüze átalakult. Elhatározta, hogy ő lesz a megváltás – a városban elesettek lelki üdvének megváltója.

Megváltás. Mindenkinek, önmagát kivéve. Ezt csakis istene adhatta volna meg neki. *De drága Fener, mi történt veled? Hol vagy? Térdelek, várom az érintésed, de te nem vagy sehol. A birodalmad... üresnek érzem.*

Most ugyan hová mehetnék?

Igen, én még nem végeztem. Ezt elfogadtam. De mikor fogok végezni? Ki vár engem? Ki ölel majd magához? A gondolatba beleborzongott.

Ki ölel majd magához?

A Lélekpajzs elhessegette a kérdést, s próbálta összeszedni magát. Végül is nem

volt más választása. Ő volt Fener gyásza. És istenének igazságosztója. Ezek nem voltak kellemes feladatok, és már előre tudta, milyen nehéz dolga lesz.

Közeledtek a Rabtorony előtti térhez. A csapathoz újabb barghaszt osztagok csatlakoztak. A Dzselarkán térről hallatszó csatazaj, amely eddig kísérte őket a délután folyamán, elhalt. Az ellenséget kikergették a városból.

Itkovián nem hitte, hogy a barghasztok üldözni kívánnák a pannioniakat. Elvégezték, amiért a városba jöttek. A pannioniak már nem veszélyeztették a csontokat.

Ha Kulpath szeptum még életben volt, akkor valószínűnek tűnt, hogy összeszedi majd szétszéledt seregét, és megtervezi a következő lépést. Ez vagy ellentámadás, vagy nyugati irányú elvonulás lehetett csak. Mindkét verziónak megvoltak a maga veszélyei. Lehetségesnek látszott, hogy ereje már nem elegendő a város visszafoglalásához. Hadserege elveszítette a táborhelyét és az utánpótlási útvonalát is – ezek nélkül pedig nem sokáig bírhatták. Nem voltak éppen irigylésre méltó helyzetben. Capustan, ez a kicsi, szinte jelentéktelen város Közép-Genabackis keleti partján könnyű zsákmánynak tűnt, ám megakadt a torkukon. Az itt elvesztett életek száma magasra rúgott, pedig még csak a háború elején jártak.

A szövetségesek csapata kiért a térre.

Éppen szemben álltak azzal a hellyel, ahol Brukhalián elesett, ám a területről minden testet elvittek – valószínűleg a menekülő teneszkovik hurcolták őket magukkal utánpótlásként. Hús egy újabb királyi lakomára. *Nem számít. Csuklyás személyesen jött el érte. Vajon ez a megbecsülés vagy a lekicsinylés jele lehetett?*

A Lélekpajzs még egy pillanatig a foltos köveket nézte azon a bizonyos ponton, aztán a Rabtorony főkapuja felé fordult.

A fény már elenyészett. A kapu árnyékában alakok tűntek fel. A tér minden bejáratát megtöltötték a barghasztok, de érdekes módon egyikük sem lépett be a nyílt területre. Itkovián visszafordult a társaihoz. Először a kapitányra nézett – aki nemrég még az újoncok kiképzője volt –, aztán Velbarára. Csak nézte szakadozott, foltos páncéljukat és fáradtságtól tésztaszerű arcukat.

– Mi hárman, együtt, a tér közepére megyünk.

A két nő bólintott. A tér közepére vonultak. Több ezer szempár szegeződött rájuk, aztán halk mormogás támadt, amely gyorsan átváltott ütemes kántálásba és kardok egymáshoz ütögetésébe. Újabb csapat érkezett jobb kéz felől. Katonák, Itkovián számára ismeretlen egyenruhában, és közöttük más alakok, akiket tigristetoválások borítottak tetőtől talpig. Az utóbbiakat egy olyan ember vezette, akit Itkovián már látott. A Lélekpajzs léptei elbizonytalanodtak.

Zsémbes. A név pörölycsapásként robbant a tudatába. Következő gondolatai nyomán szinte megfagyott ereiben a vér. *Hamis, a Nyár Tigrisének Halandó Kardja. Az Első Hős istenné vált.*

Minket... minket lecseréltek.

Itkovián összeszedte magát, és ismét határozottan lépkedett. A tér közepén megállt. Zsémbes oldalán egyetlen, idegen egyenruhás férfi haladt. Megfogta a nagydarab daru csíkos karját, s valamit odavetett a többieknek. Mindenki más megállt, csak az idegen

és Zsémbes lépdeltek tovább, egyenesen Itkovián felé.
A Rabtorony kapujában mozgolódás támadt. A Maszkok Tanácsának papjai és papnői léptek elő, maguk között vonszolva egyik társukat. Rath'Hamis haladt az élen. Mögötte egy lépéssel a kereskedő, Keruli vonult. A katona és Zsémbes értek oda előbb Itkoviánhoz. A daru sisakja alól tigrisszem villant a Lélekpajzsra.
– A Szürkekardok Lélekpajzsa – morogta. – Vége van.
Itkoviánnak nem volt szüksége több magyarázatra. A szavak hideg késként hatoltak a szívéig.
– Nem, nincs itt vége semminek – csattant fel az idegen katona. – Üdvözöllek, Lélekpajzs. Paran kapitány vagyok, a Hídégetőktől. Félkarú seregéből.
– Több ő ennél – motyogta Zsémbes. – A valódi pozíciója...
– Valami olyasmi, amit akaratomon kívül sóztak rám – fejezte be helyette Paran. – Lélekpajzs, Fenert kiragadták a birodalmából. Távoli vidéken jár. Te és a csapatod... elveszítettétek az isteneteket.
Tehát már mindenki tudja.
– Tudjuk, uram.
– Zsémbes azt állítja, hogy feladatotok és szerepetek bevégeztetett. Szerinte a Szürkekardoknak félre kellene állni, hiszen új isten került Fener helyére. De ennek nem kell így lennie. Létezik másik út, amit választhattok... – Paran tekintete elsiklott Itkovián mellett. Megemelte a hangját. – Üdvözöllek, Humbrall Taur. A gyermekeid már biztosan nagyon várnak a Rabtoronyban.
A Lélekpajzs hátrapillantott a válla fölött, és alig tíz méterre hatalmas barghaszt hadvezért pillantott meg érmés páncélingben.
– Még várhatnak egy kicsit – morogta a Hadvezér. – Ezt megnézném.
Paran elfintorodott.
– Mindenbe beleütöd az orrod...
– Hát igen.
A malaza visszafordult Itkoviánhoz, és már beszélt volna tovább, de a Lélekpajzs felemelte a kezét.
– Egy pillanat, barátom – ellépett a két férfi mellett.
Rath'Fener sikoltozott és vonaglott két paptársa szorításában. Maszkján rémült kifejezés ült, szürke hajfürtök buktak elő a bőrpánt alól.
– Lélekpajzs! – kiáltotta, amikor megpillantotta a közeledő Itkoviánt. – Fener nevében...
– Igen, Fener nevében – vágott közbe Itkovián. – Gyere ide mellém, Norul kapitány! A Hit törvényét alkalmazzuk.
– Igenis, uram – felelte a nő, és parancsnoka mellé lépett.
– Nem tehetitek! – sikoltotta Rath'Fener. – Ebben az esetben csak a Halandó Kard alkalmazhatná a Hit törvényét!
Itkovián mozdulatlanul állt. A pap kiszabadította egyik karját, és fenyegetően Itkovián felé bökött.
– A rangom Desztrián! Vagy talán van valaki más, aki pályázhatna erre a címre?
– Karnadasz Desztrián halott.

– Az az ember nem volt Desztrián! Talán Aspiráns, de az én rangom mindenképpen magasabb! Tehát, ellenem csakis a Halandó Kard alkalmazhatja a Hit törvényeit, és ezt te is tudod.

Zsémbes felhorkant.

– Itkovián, Paran azt mesélte nekem, hogy volt itt egy igen csúnya árulás. A papotok az életéért cserébe eladta Brukhaliánt a pannioniaknak. Ez nem csupán gusztustalan tett volt, de nagy ostobaság is. Tehát – kis szünetet tartott – bármilyen Halandó Kard megteszi? Ha igen, akkor most alkalmazom a Hit parancsát – Rath'Fener felé vicsorgott. – Büntessétek meg a szemetet!

Lecseréltek bennünket. A Háború Ura valóban arcot váltott.

– Nem teheti! – sikoltotta Rath'Fener.

– Ez komoly állítás – mondta Itkovián a maszkos papnak. – Ahhoz, hogy megcáfold ennek az embernek az említett címhez való jogát, az istened segítségét kellene kérni. Hogy megvédjen téged. Tedd meg, uram, és szabadon távozhatsz innen.

A maszk mögött a férfi szeme elkerekedett.

– Itkovián, hiszen tudod, hogy ez lehetetlen!

– Akkor a védelmi jogod eddig tartott, uram. A Hit törvénye ítél. Én vagyok Fener igazságosztó keze.

Rath'Hamis, aki eddig némán figyelte az eseményeket, most közbeszólt:

– Erre nincs semmi szükség, Lélekpajzs. Az istenetek távolléte megváltoztat... mindent. Biztosan elégedett leszel a hagyományos büntetéssel is. Egyszerű, sima kivégzés, nem a Hit törvénye szerint...

– Ez az ember nem érdemel kegyelmet – mondta Itkovián. – Norul kapitány!

A nő Rath'Fener mellé lépett, és átvette őt a fogva tartó papoktól. Nagy, sebhelyes karjában a pap olyan volt, akár egy rongybaba. A kapitány hasra vágta a papot a kövezeten, aztán a férfi kinyújtott kezeit egymás mellé szorította, és könyékben lefogta. A férfi ekkor döbbent rá, mi készül ellene. Hangosan felsikoltott. Itkovián előhúzta a kardját. A penge füstölgött.

– A Hit – mondta, és Rath'Fener kinyújtott karja elé állt. – Árulás volt, hogy Brukhalián életét eladtad a sajátodért cserébe. Árulás, a Hit szerint a legborzalmasabb bűn, s Fener szerint is az. A büntetés a Nyár Vadkanjának ítélkezése szerint történik majd. – Egy percre elhallgatott, majd folytatta: – Imádkozz, uram, hogy Fener megtalálja azt, amit neki küldünk.

– De nem fogja! – kiáltotta Rath'Hamis. – Hát nem érted? A birodalom... az istenetek nincs ott!

– Tudja – mondta Paran. – Ez lesz abból, ha személyeskedésre kerül sor, és higgyétek el, én nagyon szeretném, ha semmi közöm nem lenne az egészhez.

Rath'Hamis a kapitányhoz fordult.

– Ki vagy te, katona?

– Ma éppen az számít, hogy én vagyok az Asztal Mestere, pap. És úgy tűnik, azért vagyok itt, hogy értetek agitáljak... a hitedért és az istenedért is. Eddig – tette hozzá savanyú arccal – a Lélekpajzs nem tűnt túl meggyőzhetőnek...

Itkovián alig hallotta ezt a beszélgetést. Tekintete az előtte fekvő papra szegeződött.

– Az istenünk... elment. Ez így van. Szóval... Rath'Fener, jobb lesz, ha imádkozol, hogy valamilyen kegyes lény lenézzen rád.

Rath'Hamis megperdült a Lélekpajzs szavai hallatán.

– Az Alvilágra, Itkovián, nincs olyan bűn, amely ezt a büntetést érdemelné! A lelkét szét fogják tépni! Ahová ez megy, ott nincs kegyes lény! Itkovián...

– Csendet, uram! Ez a döntés az enyém és a Hité.

A bűnös felvisított.

És Itkovián lecsapott a karddal. A pengét a kövezet fogta meg. Rath'Fener csuklójából két vérszökőkút lövellt ki. A kezek... nem voltak sehol.

Itkovián a kardlapot a sebhelyekhez nyomta. A hús sistergett. Rath'Fener sikolya elhalkult, a férfi elvesztette az eszméletét. Norul kapitány ellépett a bűnös mellől, a földön hagyta őt.

Paran beszélni kezdett.

– Lélekpajzs, kérlek, hallgass meg! Kérlek! Fener elment, most a halandó világban jár. Tehát ő nem áldhat meg téged. Azzal, amit magadra veszel... nem fordulhatsz senkihez, nem könnyíthet senki a terheden.

– Tisztában vagyok ezzel, uram – Itkovián még mindig Rath'Fenert szemlélte, aki lassan kezdett magához térni. – Ezzel a tudással nem megyek semmire.

– Van más lehetőség, Lélekpajzs.

A férfi erre már megfordult, szeme keskeny réssé szűkült. Rath'Hamis lépett Itkovián mellé.

– Örömmel fogadnánk benneteket, uram. Téged és a követőid. A Nyár Tigrisének szüksége van rád, a Lélekpajzsra, ezért felajánlja ölelését...

– Nem.

A maszk értetlenül meredt rá.

– Itkovián – mondta Paran –, ezt előre eltervezték... az ösvényt kijelölték nektek... az Ősi erők, akik újjáéledtek, és ismét aktívan vannak jelen ebben a világban. Azért vagyok itt, hogy elmondjam, mit kérnek tőled...

– Nem. Én felesküdtem Fenerre. Ha ez a sorsa, akkor én is osztozom benne.

– Ez a megváltás ígérete, nem árulás! – kiáltotta Rath'Hamis.

– Nem az? Elég volt, uraim! – A földön Rath'Fener közben visszanyerte az eszméletét. Itkovián végigmérte a papot. – Még nem végeztem – suttogta.

Rath'Fener teste megvonaglott, torkából hangszálszaggató sikoly robbant elő, karja pedig megrándult, mintha láthatatlan erő húzta volna magához. Sötét tetoválások jelentek meg a férfi testén, de nem Fener jegyei – hiszen nem az isten ragadta magához Rath'Fener levágott kezét. Kígyózó, idegen írás jelent meg a férfi testén, ahogy az ismeretlen erő letette a névjegyét, s magáénak követelte a halandó lelkét. A szavak mélyfeketén izzottak.

Hólyagok nőttek a testen, aztán kifakadtak, s sárgás folyadék fröccsent ki belőlük.

Elviselhetetlen, elképzelhetetlen fájdalom sikolyai töltötték meg a teret, a kövön heverő test vonaglott, ahogy az izomzat és a zsír elfolyósodott a bőr alatt, majd forrni kezdett.

De a férfi még ebbe sem halt bele.

Itkovián eltette a kardját.

A malaza volt az első, aki megértette. Megragadta a Lélekpajzs karját.

– Az Alvilágra, nem teheted...

– Norul kapitány!

A nő elfehéredő arccal a kardja markolatára helyezte a kezét.

– Paran kapitány – mondta feszült hangon –, engedje el a Lélekpajzsot!

A férfi odafordult.

– Igen, még te is tudod, hogy mire készül...

– Az most nem számít, uram. Engedd el a karját, vagy megöllek!

A malaza szeme a fenyegetés hallatán felcsillant, de Itkoviánnak nem volt ideje a fiatal kapitánnyal foglalkozni. Volt még feladata. Rath'Fener eleget szenvedett. Fájdalmának véget kellett vetni.

És engem ki fog megmenteni?

Paran elengedte Itkovián karját, s Itkovián a vonagló, alig felismerhető alak fölé hajolt.

– Rath'Fener, hallgasd a szavam! Igen, jövök érted. Elfogadod az ölelésem?

Bármennyi irigység és gyűlölet volt is a papban, amely áruláshoz vezetett – Brukhaliánt, a Halandó Kardot és magát Fenert is elárulta –, valami parányi könyörületesség is bujkált még a szívében. Könyörületesség és értelem. Teste megrándult, lába kapálózott, mintha próbált volna elmászni a Lélekpajzs elől.

Itkovián bólintott, aztán a karjába vette a szenvedő testet, és felállt.

Látom, hogy elborzadsz, és tudom, hogy ez az utolsó cselekedeted. Kegyelem. Erre csupán egy módon válaszolhatok, Rath'Fener. Magamhoz veszem a fájdalmad, uram. Ne, nem szabad harcolnod az ajándékom ellen. Felszabadítom a lelked Csuklyás számára, a halálba tisztán mehetsz.

Paran és a többiek ebből csak annyit láttak, hogy a Lélekpajzs – a pappal a karjában – mozdulatlanul áll a téren. Az eltorzult, véres pap egy percig még ellenkezett, aztán összeomlott és abbahagyta a sikoltozást is.

A férfi élete kibontakozott Itkovián fejében. Maga előtt látta az ösvényt, amelyen át a pap eljutott az árulásig. Egy tiszta szívű, fiatal noviciust látott, akit kegyetlenül iskoláztak be – nem hit és egyenesség által, hanem az egyházi hatalmi harc cinikus leckéin keresztül. A szabályozás és az adminisztráció valóságos viperafészek volt, kicsinyes elmék végtelen csatározása a képzelt előnyökért. Aztán az élet a Rabtorony hideg falai között, ami végleg kiürítette a pap lelkét. Az elveszett hit helyén támadt üreget az én töltötte be, amely félt, irigy volt, s ezért csak gonoszságokat tudott művelni. A fennmaradás ösztöne erősebb volt mindennél, s arra késztette a férfit, hogy mindent áruba bocsásson.

Itkovián értette őt, látott minden egyes lépést, amely az áruláshoz vezetett, a lelkek áruba bocsátásához, a pap és a Pannioni Birodalom közötti üzlethez. S Rath'Fener mindeközben tudta, hogy a cserével olyan kígyót ölelt a keblére, amelynek halálos a mérge. Mindenképpen halott volt, de ezzel a lépéssel túl messzire került a hitétől, túl messzire ahhoz, hogy valaha is visszatérhessen.

Most már értelek téged, Rath'Fener, de a megértés nem azonos az egyetértéssel.

Továbbra is tudom, hogy igazságos volt a büntetésed. Így megismerted a fájdalmat.

Igen, Fenernek kellett volna várnia rád; el kellett volna fogadnia a levágott kezed, hogy halálod után magához vehesse a lelked, és kiejthesse előtted a neked, csak neked szánt szavakat – az írást, amelyet a bőrödre jegyzett. Bűneid végső bocsánatát. Így kellett volna lennie, uram.

De Fener elment.

És annak, ami most magához ragadott... más elképzelései vannak.

Most visszaveszem tőle a lelked...

Rath'Fener lelke felsikoltott, s megint megpróbált elhúzódni. Közben magyarázkodott is:

– Itkovián! Nem szabad! Hagyj engem, könyörgök! Nem a te lelked – sosem akartalak bántani – kérlek, Itkovián...

A Lélekpajzs megerősítette spirituális ölelését, és ledöntötte az utolsó gátakat is. *Senkitől nem lehet megtagadni a bánatot, még tőled sem.*

De a gátak ledöntése után már nem lehetett válogatni, hogy mi jöjjön át a helyén. Olyan vihar támadt Itkoviánra, hogy csaknem elesett. Olyan fájdalmat érzett, amely már-már önálló lénnyé vált, absztrakt erővé, amely maga is érzett, méghozzá iszonyatot és pánikot. Megnyílt előtte, s hagyta, hogy lelkét megtöltsék a sikolyok.

A csatamezőn, miután az utolsó szív is megszűnik dobogni, a fájdalom megmarad. Átszövi a talajt, megragad a kövekben, betölti az egész légteret, őrzi az emlékeket, amelyek lassú, reszketeg dallá állnak össze. Ő hallotta ezt a dalt. Teljesen megtöltötte a lelkét. Ő volt az ellenpárja: a válasz a dalra.

Most már az enyém vagy, Rath'Fener. Megtaláltalak... és válaszolok neked.

A fájdalmon túl váratlanul megérzett valamit, egy tudatos lelket – egy idegen erőt. Elképzelhetetlen hatalmat. Nem volt éppen gonosz, csak... teljesen más. Az erő jellege: szélfútta kavarodás, kétségbeesés. Próbált a váratlan ajándékból, a halandó két kezéből... valami szépet alkotni. Csakhogy a halandó teste nem volt képes befogadni az ajándékot.

Iszonyat a viharban. Iszonyat... és bánat.

Ah, tehát még az istenek is sírnak néha. Add át magad a lelkemnek, és magamba fogadom a te bánatodat is.

Az idegen erő hátrált volna, de csak későn. Itkovián ölelésével fölajánlotta a mérhetetlenül értékes ajándékot...

...és a bánat elborította. Érezte, hogy a lelke szétszakad, darabokra hullik – *túl sok!*

Az istenek hideg arca mögött melegség is rejtőzött. De a sötétben szomorúság lakozott, hiszen nem az istenek maguk voltak kifürkészhetetlenek – hanem a halandók. Ami az isteneket illette – ők fizettek.

Mi... mi vagyunk a kereszt, amire felfeszül a testük.

Aztán az érzés eltávozott, elmenekült tőle, ahogy az idegen istennek sikerült kiszabadulnia. Itkoviánnak csak a távoli világ fájdalmának utócsengéseit hagyta – egy világét, amelynek megvoltak a maga problémái, réteg réteg után, egy hosszú, szenvedéssel teli történelem folyamán. Ez elhalványult... aztán eltűnt.

Szívszaggató tudás maradt a helyén.

Kis kegyelem. Megrogyott Rath'Fener bánatának terhe alatt, s már Capustan halála is ostromolta – kénytelen volt még szélesebbre tárni az ölelését. Mindenfelől lelkek özönlöttek felé, s egy sem volt közöttük, amelynek érdektelen lett volna a története, kegyelemre méltatlan a bánata. Egyet sem utasított el. Ezrek, tízezrek jöttek, élethossznyi szenvedés, veszteség, szerelem és szomorúság, s mindegyik – mindegyik borzalmas halálban ért véget. Vas és tűz és füst és zuhanó kő. Por és légszomj. Szánalmas, értelmetlen halálok, ezer és ezer...

Megváltást kell adnom. Választ kell adnom. Minden halálért. Minden halálért.

Elveszett a viharban, képtelen volt bezárni ölelését a végtelen fájdalom körül, amely lerohanta. De ő tovább küzdött. A béke ajándéka. El akarta tüntetni a fájdalom okozta traumát, föl akarta szabadítani a lelkeket, hogy azok megtalálják az utat... a számtalan istenség lábához, vagy a Csuklyás birodalmához, vagy az Alvilágba. Szükséges utazások voltak ezek, hogy a lelkek megszabadulhassanak saját, kínzó haláluk emlékéből.

Én vagyok a Lélekpajzs. A feladatom, hogy... hogy... kitartsak. Elérni – istenem! Meg kell őket szabadítanom! Ez a feladatom. Ez a fogadalmam – én járok a halottak között a harcmezőn, én hozom a békét, én váltom meg az elesettek lelkét. Én foltozom meg az összetört életeket. Nélkülem a halál értelmetlen, és az értelem megtagadása a világon a legnagyobb bűn, amit csak el lehet követni. Tarts ki, Itkovián – tarts ki...

De nem volt istene, akire támaszkodhatott volna, nem volt szilárd, mozdíthatatlan erő, amely segítette volna. S ő csupán egyetlen halandó lélek volt...

Nem adhatom meg magam. Istenek, halljátok a szavam! Lehet, hogy nem tartozom hozzátok. De az elesett gyermekeitek az enyémek is. Nézzétek hát, mi rejlik hideg arcom mögött – nézzétek!

A téren a jeges csendben Paran és a többiek csak nézték, ahogy Itkovián lassan térdre hullik. Egy rothadó, élettelen test volt már csak a kezében. A kapitány úgy látta, hogy a magányos, térdelő alak az egész világ fájdalmát magához öleli. A kép beleégett a retinájába, és tudta, hogy sosem fogja elfelejteni.

A küzdelmekből – a háborúkból –, amelyek a Lélekpajzs lelkében zajlottak, szinte egy sem akart elcsitulni. Egy hosszú perc után Itkovián fölemelte az egyik kezét, és levette a sisakját. Előtűnt izzadságfoltos sisakbőre, hosszú haja a homlokához, nyakához tapadt. Ahogy lehajtott fejjel térdelt, arcát is eltakarták a fürtök, s a test a kezében hamuvá omlott. A Lélekpajzs mozdulatlanná dermedt.

Mellkasának szabálytalan ritmusú emelkedése és süllyedése lelassult.

Aztán megszűnt.

Paran kapitány odaugrott, megragadta Itkovián vállát, és megrázta a férfit.

– Nem, a fenébe is! Nem azért jöttem, hogy végignézzem ezt a marhaságot! Ébredj fel, te hülye!

...béke... megkapom? Az ajándék... egek, micsoda teher... A Lélekpajzs feje hátrarándult, s ő szaggatottan felsóhajtott. *Leülepedik... milyen nehéz! Miért? Istenek – mind láttátok. Halhatatlan szemetek végignézte. De egyikőtök sem lépett felém.* Elutasítottatok. Miért?

A malaza leguggolt Itkovián elé.

– Kalapács! – kiáltott hátra a válla fölött.

Miközben a gyógyító feléjük futott, Itkovián, tekintetét Paranra szegezve, lassan felemelte a kezét. Visszanyelte elégedetlenségét, és sikerült megszólalnia.

– Nem tudom, hogy csináltad – nyögte –, de visszahoztál.

Paran kényszeredetten mosolygott.

– Te vagy a Lélekpajzs.

– Igen – suttogta Itkovián. *Fener bocsásson meg, de amit tettél, nem volt kegyes...* – Én vagyok a Lélekpajzs.

– Érzem a levegőben – mondta Paran kutató pillantással. – Megtisztult... Igen.

És még nem végeztem.

Zsémbes állt és nézte, ahogy a malaza meg a gyógyítója beszélgetnek a Szürkekardok parancsnokával. A gondolataira telepedő köd – csak most jött rá, hogy ez tölti ki a fejét napok óta – lassan feloszlott. Most apró részletek támadták meg az érzékeit, és a változás, amelyen átment, kissé meg is ijesztette.

A látása... más lett. Nem emberien éles. A mozgás – mindegy, milyen kicsi – mindig megragadta a figyelmét, még akkor is, ha csak a periférikus látómezejében történt. Az elbírálás, hogy ez a mozgás jelentéktelen vagy veszélyes, esetleg zsákmányt jelöl, vagy ismeretlen élőlényt – ösztönösen működött a rendszer, de már nem mélyen eltemetve, hanem közvetlenül a tudatosság alatt.

Érezte minden izmát, minden idegszálát és minden csontját, tudott ezek közül egyre koncentrálni úgy, hogy a többit közben kizárta – tökéletesen uralta a testét. Egy hang nélkül tudott volna járni az erdei talajon is. Mozdulatlanná tudott merevedni – még a légzését is le tudta árnyékolni, hogy ne vegyék észre mások.

De voltak más változások is, amelyek a fizikai tényezőknél is megrázóbban érintették. A benne lakozó erőszakosság gyilkos ösztönné vált. Hideg volt és közömbös, kegyetlen és kérlelhetetlen.

S ez borzasztóan megrémítette.

A Nyár Tigrisének Halandó Kardja. Igen, Hamis, érzem a jelenléted. Tudom, hogy mit tettél velem. A fenébe is, legalább megkérdezhettél volna...

Felnézett a követőire, hiszen pontosan tudta, hogy az emberei azok. Követők, a saját Felesküdöttei. Ez már jobban tetszett neki. Közöttük volt Jeges Menakisz is – *nem, ő nem Hamisé. Ő Keruli Ősi Istenét választotta. Ez remek. Ha valaha is letérdelne elém, nem hiszem, hogy a valláson járna az eszem... de ugyan mennyi esély van erre? Jaj, kislány...*

A lány megérezte a pillantását, és a férfire nézett.

Zsémbes rákacsintott. A lány felvonta a szemöldökét, és ő megértette a rémületét, s jót mulatott rajta – ezzel tudott csak visszavágni a benne rejtőző hidegvérű gyilkosnak. A lány némi habozás után odalépett mellé.

– Zsémbes?

– Igen. Olyan, mintha most ébredtem volna fel.

– Igen, nos, látszik, hogy még kótyagos a fejed.

– Mi folyik itt?

– Nem tudod?
– Azt hiszem, hogy tudom, de nem vagyok benne egészen biztos... vagyis magamban, az emlékezetemben nem vagyok biztos. Megvédtük a házunkat, és borzalmasabb volt, mint maga a Csuklyás. Te megsérültél. Haldokoltál. Az a malaza katona meggyógyított. Aztán Itkovián – a pap a kezében éppen most omlott hamuvá – , istenem, biztos ráfért volna egy fürdés...
– Beru vigyázzon ránk, tényleg te vagy, Zsémbes! Már azt hittem, hogy örökre elveszítettele... hm... elveszítettünk.
– Azt hiszem, hogy egy részem valóban elveszett, kislány. Mindörökre.
– Mégis, mióta jársz te templomba?
– Ez Hamis legnagyobb vicce. Nem vagyok hívő. Borzalmasan rosszul választott. Mutass egy oltárt, és előbb hugyozom le, mint hogy elé térdelnék.
– Lehet, hogy még meg kell csókolnod egy oltárt, úgyhogy javasolnám, revideáld a nézeteid.
– Haha! – megrázkódott, megforgatta a nyakát, aztán felsóhajtott. Jeges a mozdulat láttán picit hátrahőkölt.
– Huh, ez nekem túl macskás volt: az izmaid fodrozódtak a csíkos bőr alatt.
– Remek érzés volt. Fodrozódtak? Lehet, hogy új lehetőségek nyílnak előttünk, kislány...
– Álmodozz csak, ökör!
A viccelődés kényszeredett volt, és ezt mindketten tudták. Jeges egy percig hallgatott, aztán felszisszent.
– Gubó. Azt hiszem, neki vége...
– Nem, nagyon is él! Sőt, most éppen a fejünk felett köröz. Az a karvaly ő. Keruli ajándéka tette vele ezt, hogy követni tudja Nyársas Korbált. Most már Lélekvesztett.
Jeges felnézett az égre, és csípőre tette a kezét.
– Hát, ez remek, mondhatom! – gyilkos pillantással Kerulihoz fordult, aki nem messze állt, és némán figyelte az eseményeket. – Mindenkire csőstől jön az áldás, engem kivéve! Hol itt az igazság?
– Hiszen téged már megáldott a sors: páratlan szépséggel...
– Még egy szó, és levágom a macskafarkad!
– Olyanom nincs is!
– Pontosan – a lány visszafordult Zsémbeshez. – Most figyelj, valamit meg kellene beszélnünk. Valami azt súgja, hogy egyikünk sem mostanában mehet vissza Darujhisztánba; hát igen, a közeljövőben erre biztos nem kerül sor. Akkor mi legyen? Elválnak az útjaink, te szerencsétlen öregember?
– Én a magam részéről nem vágyom erre, kislány. Várjuk meg, hogy alakulnak a dolgok...
– Elnézést.
Mindketten a hang irányába fordultak, és látták, hogy Rath'Hamis csatlakozott hozzájuk.
Zsémbes komoran nézett a papra.
– Mi van?

– Azt hiszem, meg kellene beszélnünk egyet s mást, Halandó Kard.
– Te azt hiszel, amit akarsz – felelte a daru. – Én már letisztáztam a Tejfölös Bajszúval, hogy elég rossz választás voltam...
Rath'Hamis csaknem megfulladt.
– Tejfölös Bajszú? – kérdezett vissza hitetlenkedve.
Jeges felnevetett, és barátságosan hátba vágta a papot.
– Vicces fiú, nem igaz?
– Én nem térdelek le senki elé – morogta Zsémbes. – Istenek elé a legkevésbé. És ha a dörzsölés elég lenne, most rögtön leszedném magamról ezeket a csíkokat.
A pap megdörzsölte a vállát, amely csaknem eltört Jeges barátságos gesztusától. A macskamaszk villámló pillantást vetett a lányra, majd visszafordult a harcoshoz.
– Ezeken a dolgokon nincs mit tárgyalni, Halandó Kard. Az vagy, aki vagy...
– Én karavánkapitány vagyok, nem is akármilyen. Már ha éppen józan vagyok.
– Te a harc ura vagy, a Nyár Tigrisének nevében...
– Ez csak a hobbim lesz.
– A... a micsodád?
Nevetésre lettek figyelmesek. Paran kapitány még mindig Itkovián mellett térdelt ugyan, de feléjük nézett, és bizonyára hallotta az addig elhangzottakat. A malaza Rath'Hamisra vigyorgott.
– Sosem úgy megy, ahogy eltervezted, igaz, pap? Ez a mi dicsőségünk, a halandók kiváltsága, és az istened jó, ha hamarosan hozzászokik. Zsémbes, játssz továbbra is a saját szabályaid szerint!
– Nem is terveztem mást, kapitány – felelte a harcos. – Hogy van a Lélekpajzs?
Itkovián felnézett.
– Jól vagyok, barátom.
– Ez hazugság – állapította meg tárgyilagosan Jeges.
– Mindegy – mondta a Lélekpajzs, majd Kalapács segítségével fölegyenesedett.
Zsémbes lenézett a kezében tartott két fehér kardra.
– A Csuklyás vigyen el – motyogta –, hogy ezek milyen rondák lettek! – visszatuszkolta a pengéket a viharvert, szakadozott bőr hüvelyekbe.
– A kardok a kezedben kell, hogy maradjanak, míg a háború véget nem ér! – pattogott a pap.
– Még egy szó, csuhás – mondta Zsémbes –, és te érsz véget!

Senki más nem ment ki a térre. Csákány tizedes a többi Hídégetővel együtt az egyik sikátor bejáratában állt, s próbált rájönni, mi is történhet a nyílt téren. Körülötte beszélgetés zajlott, a katonák találgatták, hogy mit mondhatnak éppen egymásnak a téren állók. Csákány körülnézett.
– Rebbencs, merre vagy?
– Itt – felelte a nő a tizedes háta mögül.
– Miért nem osonsz ki oda, s deríted ki, hogy mi történik?
A lány vállat vont.
– Észrevennének.

– Komolyan?
– Különben is, teljesen felesleges. Szerintem teljesen egyértelmű, hogy mi történik.
– Komolyan?
Rebbencs elfintorodott.
– Az agyad is elveszett, amikor leadtad a pántokat, tizedes? Még sosem láttalak ennyire csodálkozni.
– Ha így folytatod, katona, kitekerem a nyakad.
– Szóval magyarázat kell? Rendben. Szerintem a következők történtek a téren. A Szürkekardoknak volt valamilyen személyes elszámolnivalójuk, amit el is rendeztek, de a parancsnokuk majdnem darabokra szakadt a feladattól. De Kalapács valami Csuklyás tudja milyen erővel, segített neki – bár szerintem a kapitány keze hozta vissza a fickót a holtak közül –, és nem, sosem gondoltam volna, hogy Paran képes ilyesmire. Nos, ha az elmúlt napokban kezdtünk gyanakodni, hogy a fickó több mint egy gerinctelen kis nemes, akkor most itt a bizonyíték az orrunk előtt. De én nem hiszem, hogy ez rossz lenne számunkra – ő biztos nem döf kést a hátunkba, tizedes. Inkább elképzelhető, hogy bátran odaáll az elé, aki felénk rohan. Ami pedig Zsémbest illeti, nos, szerintem éppen most ébredt fel. Hamis maszkos papját ez nem teszi túl boldoggá, de senki más nem foglalkozik vele, mivel néha pont egy mosoly az, amire a legnagyobb szükségünk van. – Csákány válaszként csak felmordult. – S végezetül, miután mindezt végignéztük – folytatta Rebbencs –, eljött az ideje, hogy Humbrall Taur és a barghasztok...
Humbrall Taur ebben a pillanatban a magasba lendítette a fejszéjét, és elindult a Rabtorony kapuja félé. Az összegyűlt törzsekből kiváltak a Hadvezérek, a sámánok és a javasasszonyok, s a vezér nyomában ők is átkeltek a téren.
Ügető előrenyomakodott a Hídégetők mellett, és csatlakozott a többi barghaszthoz.
Csákány a vezér hátát nézte, és elhúzta a száját.
– Indul, hogy találkozzon az isteneivel – mormogta Rebbencs. – Hagyd meg neki ezt az örömet, tizedes.
– Reméljük, hogy velük is marad – felelte Csákány. – A Csuklyás tudja, ő aztán nem való vezető pozícióba...
– De Paran kapitány igen – mondta Rebbencs.
A tizedes a társára pillantott, aztán vállat vont.
– Azt hiszem, így van.
– Jó lenne Hangyás körmére nézni – folytatta Rebbencs halkan. – Meg mindenki periodikusan máséra, aki mostanában hülyeségeket beszélt.
– A körmükre nézni, igen. Aztán ájultra verjük őket. Jó terv, Rebbencs. Keresd meg Terelőt! Úgy fest, nekünk is van egy kis elrendeznivalónk, így, csapaton belül.
– Végre! Látom, kezd megint működni az agyad.
Csákány erre megint csak morgott valamit. Rebbencs visszaosont a tömegbe. *Elrendeznivaló. Ez tetszik. Helyrerakjuk őket neked, kapitány. A Csuklyás tudja, ez a legkevesebb, amit tehetünk érted...*

A magasan köröző karvaly szeme nem siklott el egyetlen apró részlet felett sem. A

nap a végéhez közeledett, az árnyak megnyúltak. A síkságon porfelhő jelölte a nyugat felé menekülő pannioniakat, akiket Humbrall Taur barahn harcosai még mindig üldöztek.

A város falain belül több ezer barghaszt harcos dolgozott. Eltakarították a holttesteket, miközben az északi falon túl egész törzsek ástak hatalmas gödröket. A szekerek aztán megindultak kifelé Capustanból, a gödrök felé... Megkezdődött a város megtisztításának hosszadalmas, lélekölő feladata.

Alatta a teret lassan megtöltötték az alakok – barghasztok léptek ki a sikátorokból és az utcákból, s indultak Humbrall Taur nyomában a Rabtorony felé. A karvaly, aki valaha Gubó volt, nem hallott mást, csak a szél fütyülését, így az alant zajló jelenet még kísértetiesebb, lehetetlenebb jelleget öltött.

A karvaly azonban nem ereszkedett lejjebb. A távolság volt az egyetlen dolog, amivel hajnali indulása óta meg tudta őrizni az ép eszét.

Ilyen magasságból a Capustanban zajló drámák, a halál és elkeseredettség eltörpültek, szinte jelentéktelenné zsugorodtak. Mozgás hullámai, színek villanása, az emberi testek – minden elmosódott, a kétségbeesés drámaisága pedig furcsán emészthetővé vált.

Kiégett épületek. Ártatlan életek tragikus vége. Anyáké, gyerekeké, feleségeké. Kétségbeesés, iszonyat, bánat, az elpusztított életek vihara...

Nem ment közelebb.

Anyák, gyerekek, feleségek. Kiégett épületek.

Nem ment közelebb.

Sosem ment közelebb.

A karvaly elkapott egy meleg légáramlatot, az ég felé emelkedett, s tekintetét már az esti égbolt felvillanó csillagaira szegezte. A város sötétbe borult.

Az Ősi Istenek ajándékában volt keserűség.

De emellett volt benne könyörületesség is.

Tizennyolcadik fejezet

A barghaszt istenek születése megrázta az isteni köröket. Ezek az Előddé váló szellemek a Bestia Kunyhójából léptek elő, a régen elveszett Ősi Asztal legrégebbi birodalmából. Olyan tudás birtokában voltak, amely az emberiség árnyékában keletkezett titkokban gyökerezett, s hatalmukat átszőtte az ősiség ereje.
A többi isten biztosan meghallotta érkezésüket – mind felkapták a fejüket, és aggodalmasan szemlélték a felgyorsult eseményeket. Végül is egyik társuk éppen csak nemrég maradt magára a halandók világában, míg egy Első Hős vette fel helyette a páncélkesztyűt. Mi több, a Bukott Isten gyűlölettel a szívében visszatért a játszmába, s megmérgezte az Üregeket, azért, hogy bejelentse bosszúvágyát – ha pedig az eseményeket utólag átgondoljuk, láthatjuk, hogy uralkodási vágyát sem leplezte túl jól.
Hamvas lázasan aludt. Számtalan vidéken buktak el emberi civilizációk, s meg is fulladtak a kiontott vérben. Sötét idők voltak ezek, s az egyetlen hajnali fénysugarat pont a barghaszt istenek felemelkedése jelentette...

Álmok útján
Imrygyn Tallobant, a fiatalabb

A varázsló szemhéja felpattant. Az első dolog, amit meglátott, egy hátizsák volt mellette, amelyen egy kis alak ücsörgött – teste szalmából és ágakból állt, feje pedig dióból. Oldalra hajtott fejjel figyelte a varázslót.
– Felébredt. Igen. Ismét tiszta az elméje.
Fürge Ben elfintorodott.

– Talamandas. Egy pillanatra megrémültem, hogy egy újabb, különösen gusztustalan rémálomba csöppentem.
– Az elmúlt napokban és éjszakákon produkált elbeszéléseid alapján arra következtetek, jó sok kellemetlen rémálomban volt részed, igaz, Ben Adaephon Delat?
A sátor befelé hajló falait gyenge eső áztatta. A varázsló lelökte magáról a szőrméket, és lassan felült. Látta, hogy jóformán csak vékony, gyapjú alsóneműje volt rajta – a bőrpáncélt és a quilt tunikát levették róla. Izzadt testén a gyapjúruhák átnedvesedtek.
– Beszéltem álmomban?
A bábu halkan felnevetett.
– Bizony! Én pedig végighallgattalak, méghozzá figyelmesen. Tehát tudod, mi okozza az Alvó Istennő betegségét. A Nyomorék Isten útjába akarsz állni, s nem a hatalmad, hanem az eszed segítségével akarod megakadályozni minden gonosz tervét. Halandó, lehetetlen feladatot vállaltál magadra... s én ezért csak tapsolni tudok neked.
Fürge Ben felsóhajtott, és körbenézett a rendetlen kis sátorban.
– Gondolom, ez most gúnyolódás volt. Hol van a többi ruhám?
– Nem gúnyollak ki, varázsló. Mi több, fejet hajtok az... integráltságod mélysége előtt. Nem gondoltam volna, hogy ezt találom egy egyszerű katonában, aki egy gonosz, kapzsi és véreskezű Császárnőnek dolgozik, a gyilkosok birodalmának érdekében...
– Ebből elég, te szemtelen kis bábu!
Talamandas felnevetett.
– De hiszen ez mindig is így volt, nem igaz? A gyémántok a rothadó hullában rejtőznek! Tiszta szívűek, becsületesek, mégis saját házukban ostromolja és kínozza őket a legrosszabb gazda. És amikor a történészek végeznek, elégedetten hátradőlnek, a tinta száraz, a ház pedig csillog-villog, nem baj, hogy közben ég a tető...
– Elvesztettem a fonalat – motyogta Fürge Ben. – Mennyi ideig voltam... ájult?
– Elég sokáig. Közben a várost visszafoglalták, őseink csontjai biztonságban pihennek a Rabtoronyban, a pannioniak pedig egyenesen Brood és Dujek karjába futnak: lemaradtál minden mulatságról. Eddig legalábbis. A történetnek persze még messze nincs vége.
A varázsló rátalált a foltokból varrt tunikára.
– Jó lett volna – motyogta, miközben magára húzta a nehéz ruhadarabot –, ha mindezt személyesen is megnézhetem, ám jelen erőtlen helyzetemben...
– Ah, ami azt illeti...
Fürge Ben az ágbabára pillantott.
– Folytasd!
– Le akarod győzni a Nyomorék Istent, ugyanakkor képtelen vagy rá, hogy a birtokodban lévő erőket használd is. Hogyan fogsz hát boldogulni?
A férfi a nadrágjáért nyúlt.
– Valamit biztos kigondolok. Persze, neked már van egy válaszod, igaz?
– Van.

– Hát akkor ki vele.

– Az isteneim felébredtek, varázsló. Orruk a levegőben, körbeszimatolnak mindent, az aggasztó gondolatokat és szomorú eseményeket is beleértve. Te, Ben Adaephon Delat, szép célt tűztél ki magad elé. Elég bátor vagy ahhoz, hogy figyelemre méltassanak. Ez bizonyos következtetésekhez vezet. Áldozatokat kell hozni. Az ügyed érdekében. Az Üregekben meg kell tenni a szükséges lépéseket. Tehát szükséged lesz... páncélzatra. Hogy védve legyél a Nyomorék Isten mérgétől.

Fürge Ben összevonta a szemöldökét.

– Talamandas, ha te meg az isteneid valamiféle köpönyeget varrtatok nekem, akkor bökd ezt ki egyenesen, kérlek!

– Nem ilyen... földhözragadt a megoldás, varázsló. Nem, magának a húsodnak kell immúnissá válni a betegségre. El kell érni, hogy a szervezeted ne fertőzze meg semmiféle láz. Védelmező erővel kell átitatni a lényed, hogy természetednél fogva taszítsd a Nyomorék Isten erejét, amikor ő megpróbál megtámadni.

– Talamandas, amit felvázoltál, az képtelenség.

– Pontosan – az ágbaba kibogozta magát, és felkelt. – Tehát: előtted áll a megfelelő áldozat. Az ág és a szalma nem fertőződik meg. Azt a lelket, amely már ismeri a halált, nem lehet megbetegíteni. Az engem megkötő varázslatok ereje nagy és ősi, a legmagasabb rendű mágia láncol engem önmagamba...

– Mégis elvittek. Nem is olyan régen. Kitéptek a halmodból...

– A szellemidézők, hogy rothadna meg a szívük. Ez nem fordul elő többé. Az isteneim gondoskodtak erről, a saját vérük erejével. Veled tartok, Ben Adaephon Delat. Együtt megyünk az Üregekbe. Én vagyok a pajzsod. Használj engem! Vigyél, ahová akarsz.

Fürge Ben összevonta a szemöldökét, úgy méregette az ágbabát.

– Nem járok egyenes ösvényeken, Talamandas. S mindegy, mennyire nem érted majd cselekedeteim okát, nem vagyok hajlandó magyarázkodni.

– Az isteneim hisznek benned, halandó.

– Miért?

– Mert kedvelnek.

– A Csuklyás szakállára! Ugyan miket mondhattam álmomban?.

– Nem tudom pontosan megmondani, miért bíznak benned, varázsló, csak azt tudom, hogy ez a helyzet. Az ilyen dolgok értelmezése nem feladatom. Lázas állapotban feltártad, miként is működik az elméd – hálót szőttél, de még én sem tudtam követni az összes szálat, a kapcsolódó mellékfonalakat. Az apró részletekbe fektetett figyelmed meghaladja a képességeimet, halandó. Az isteneim talán meglátták, mi a célod. Lehet, hogy ez csupán egy kis előérzet volt, motoszkáló gyanú, hogy te, Ben Adaephon Delat, valóban képes lennél legyőzni a Nyomorék Istent.

Fürge Ben talpra kecmergett, és odalépett, ahol bőrpáncélja és Hídégető jelzése várta kis kupacban.

– Hát, ezt terveztem, igen. Rendben, Talamandas, megköthetjük az üzletet. Bevallom, nem nagyon volt ötletem arra vonatkozóan, miként is dolgozhatnék tovább az Üregek nélkül – kis szünetet tartott, s visszanézett az ágbabára. – Talán tudnál

válaszolni pár kérdésemre. Valaki más is beszállt a játszmába. Úgy fest, hogy ő is védelmet épít a Nyomorék Istennel szemben. Tudod, hogy ki vagy mi lehet az?

Talamandas vállat vont.

– Ősi Istenek szövetsége, varázsló. A barghaszt isteneim azt mondják, hogy eddigi akcióik csupán válaszok voltak...

– Válaszok?

– Igen, egyfajta harcos visszavonulás. Úgy tűnik, nem tudnak változtatni a jövőn, csupán felkészülnek rá.

– Micsoda fatalisták!

– Ez volt a legnagyobb hibájuk, varázsló.

Fürge Ben felöltötte a páncélzatát.

– Persze el kell ismerni – motyogta –, hogy ez nem egészen az ő háborújuk. Kivéve talán K'rult...

Talamandas leugrott a földre, és a varázsló elé robogott.

– Mit mondtál? K'rul? Mit tudsz te róla?

Fürge Ben felvonta a szemöldökét.

– Nos, végül is ő teremtette az Üregeket. Az ő halhatatlan vérében úszunk – mi varázslók és mindenki más, aki a mágia ösvényeit használja, beleértve magukat az isteneket is. Gondolom, ez a te isteneidre is vonatkozik.

Az ágbaba ugrálni kezdett, s közben a fejére illesztett sárga szalmaszálakat tépkedte.

– Ezt senki sem tudhatja! Senki! Te... te... hogy tudtad... ah! A háló! Feneketlen agytekervényeid hálója!

– K'rul rosszabb bőrben van még Hamvasnál is, a Nyomorék Isten támadásának jellege miatt – mondta Fürge Ben. – Ha én tehetetlennek éreztem magam, képzeld csak el, ő mit érezhet! Így már érthető a fatalizmus is, nem igaz? S ha ez még nem volna elég, vegyük figyelembe azt is, hogy az összes, még élő Ősi Isten régóta elég kemény átok alatt szenved. Nem igaz? Mindezeket figyelembe véve, a helyükben te nem lennél egy kicsit fatalista?

– Nyavalyás halandó! Csipkedsz és kerülgetsz! Mi vagyok én, forró kása? Ki vele!

Fürge Ben vállat vont.

– A te barghaszt isteneid még nem állnak készen arra, hogy egyedül vívják meg a harcot. Nem tudnának teljes erővel mögém állni. Erre nem lennének képesek, Talamandas – még mindig újszülöttnek számítanak az istenek között. Az Ősi Istenek viszont eddig csak védekeztek, gondolom, ők egyedül akarták megoldani az ügyet. Ez különben nagyon is rájuk vall. De nem működött a dolog, ezért szövetségesek után néztek. Tehát... ki dolgozott azon, hogy te képes legyél megvédeni az Üregekben? Gondolom, az egyik maga Csuklyás volt. Többrétegnyi halál védheti a lelked. És persze ott voltak a barghaszt istenek is. Elvágták azokat a megkötő varázslatokat, amelyek miatt nem férhettél a saját erődhöz. Fener is dobott neked egy csontot – vagy Hamis, nem tudom, hogy most ki az ügyeletes a poszton –, úgyhogy ha rád támadnak, vissza tudsz ütni. Úgy tippelem, valahol az Álmok Királynője is bedolgozhatott, összekötőként közted és az Alvó Istennő között, hogy magányos lovagként sértetlenül

járhass, ne bántson se a húsát mérgező erő, se az a láz, ami K'rul vérében terjed. Tehát készen állsz, de hová mehetnél? Hogyan? És itt jövök én a képbe. Eddig milyen voltam, Talamandas?

– Rád támaszkodunk, Ben Adaephon Delat – morogta az ágbaba.

– Mit tegyek?

– Amit akarsz! – visította Talamandas. – És remélem, hogy működni fog!

Egy hosszú perc után Fürge Ben levigyorgott a babára, de nem mondott semmit. Amikor Fürge Ben elhagyta a sátrat, az ágbaba is utána bukdácsolt. A mágus megállt és körülnézett. Amiről eddig azt hitte, hogy eső, arról kiderült, hogy csak egy tölgy leveleiről csepegő víz – a sátrat ugyanis egy fa alatt verték fel. Késő délután volt, az égbolt kristálytisztán tekintett le rájuk.

A barghaszt tábor minden oldalról körbevette őket. Fűzfavesszőből és bőrből emelt átmeneti hajlékok emelkedtek az erdei talajból a varázsló mögötti enyhe lejtőn, előtte – délen – pedig homokszín tipik sorakoztak, mint megannyi homokbucka. A különböző sátrak arra utaltak, hogy legalább két különböző törzs lakik a táborban. A sáros ösvények zsúfolásig tele voltak harcosokkal. Közülük sokan megsérültek, vagy elesett társat cipeltek.

– Hol vannak a Hídégető társaim? – kérdezte Fürge Ben Talamandastól.

– Ők mentek be elsőként Capustanba, varázsló, és még mindig ott vannak. Valószínűleg a Rabtoronyban járnak már.

– Voltak csatában is?

– Csak az északi kapunál, áttörtek az ostromgyűrűn. Gyorsan, tisztán tették. De egyikük sem sérült meg, Ben Adaephon Delat. Egyedülálló a törzsed, igaz?

– Bizony – mormogta Fürge Ben. Közben továbbra is a sátrakba vonuló harcosokat figyelte. – Ha jól látom, mostanában nem nagyon került sor párbajra.

Az ágbaba felvihogott.

– Ez bizony így van! Az isteneink szóltak a sámánokhoz, akik aztán a harci vezetőknek... adtak utasítást. Úgy tűnik, hogy a Fehérarcúak még nem végeztek a pannioniakkal: kiveszik még a részüket a csatából.

Fürge Ben lepillantott rá.

– Jöttök velünk délre, Talamandas?

– Igen. Nem elég kicsorbítani a kardot: le kell vágnunk a kezet is, amely harcol vele.

– Kapcsolatba kell lépnem a szövetségesekkel... a nyugati hadsereggel. Megpróbálkozhatok egy Üreggel?

– Készen állok.

– Remek. Keressünk valami eldugott helyet.

Capustantól két mérföldre nyugatra, a széles lejtő megnyúló árnyékában a malaza gyalogság sorai összekapcsolták a pajzsaikat, és megindultak előre. Nyílpuskás tengerészgyalogság emelkedett előttük, s lőtt nyílzáport a betaklitekre, akik már csak harminc lépésnyire voltak tőlük.

Pálinkás sisakrostélyának keskeny résén át a domb tetejéről figyelte az

eseményeket. Lova vérszagot érzett, és dobálni kezdte a fejét. Segédek és futárok csoportosultak körülötte.

Dujek oldalirányú támadása a szeptum íjászserege ellen gyakorlatilag teljesen megszüntette a völgy oldalából érkező ellenséges nyílvesszőzápor forrását. Pálinkás nehéz gyalogsága magára vonta az ellenséges össztüzet, így lett csak elég ideje Dujeknek, hogy nehézlovassága fölvágtázzon a domboldalon. Ha a pannioniakban lett volna elég fegyelem – s persze ha hozzáértő tisztek álltak volna az élükön –, akkor lett volna elég idejük alakzatba kanyarodni, és legalább háromszor rálőni a támadó lovasságra. Ez akár a támadást is megtörhette volna. De a pannioniak ehelyett összevissza kapkodtak, amikor meglátták a jobbról közeledő lovasságot, aztán kis csapatokra bomlottak, s menekülni kezdtek. Ezután üldözés és teljes körű mészárlás következett.

A tengerészgyalogság a közeledő nehézgyalogosok között, kis átjárókon át visszavonult. Pár perc múlva ismét feltűntek a két szárnyvégen, és újabb nyílzáport zúdítottak a közeledő ellenségre. Előttük a négyezer néma, páncélozott, pajzsos veterán gyalogsági katona összeakaszkodott a betaklitekkel. Amikor csak tizenkét lépés maradt közöttük, hosszú vasú, horgas végű lándzsák szálltak a pannioniak közé – ez a taktika Félkarú seregének különlegessége volt –, aztán a rövid gyalogsági kardok is kisiklottak a hüvelyből. A malazák előrerohantak.

A betaklitek vonala összeomlott.

Pálinkás nehézgyalogsága önálló, négyosztagos kis csapatokká alakult át, s amint beindult a harc, ezek a csapatok egyre mélyebben fúródtak a pannioni vonalak közé.

A parancsnok előtt zajló csata olyan volt, ahogy azt évtizedekkel korábban Dassem Ultor a malaza harcmodor szabályaiban megírta. A falanxok és a kapcsolt pajzsú gyalogság a védelemben bizonyultak a leghatásosabbnak. Amikor a csatában káoszt kellett teremteni az ellenség soraiban, akkor a kisebb, szorosabban összedolgozó csapatok dolgoztak a legeredményesebben. A hatékony össztámadás, amely sikeresen visszaszorította az ellenséget, gyakran elvesztette a lendületét, valamint az összeköttetést is a hátramaradott szövetségesekkel, s a holttestekkel tarkított csatamezőn nem volt könnyű feladat megtartani a zárt láncot sem. Csaknem négyezer négyosztagos csapat azonban – harmincöt-negyven katonával – ki tudta tolni a lendület erejét. Nehezebben lehetett menekülni előlük, a kommunikáció nehézkessé vált, s gyakran megszűnt a kapcsolat a szövetséges katonák között – senki sem tudta, mit tesz a másik, s a bizonytalanság miatt gyakran csak hosszas habozás után fogták menekülőre a dolgot; ami végzetesnek is bizonyulhatott. Persze volt egy másik lehetőség is, mégpedig a harc, de ilyen körülményekhez csak egy nagyon fegyelmezett és gyakorlott sereg volt képes alkalmazkodni – az ilyen seregekre viszont a malazák összekapcsolt pajzzsal támadtak.

A betaklitek nem voltak sem gyakorlottak, sem fegyelmezettek. A csapatuk alig pár perc alatt szétszóródott. Teljes csapatok kapták magukat azon, hogy körbeveszik őket a néma, halálos malazák, és lecsapnak...

Pálinkás arra a következtetésre jutott, hogy a csatának ez a része el is dőlt.

Saltoani futár lovagolt Pálinkás mellé.

– Uram! Üzenet a Hadúrtól!
Pálinkás bólintott.
– Az ilgres barghasztok és a rhivi harcosok megtörték az urdomeneket és a Látótestőröket. Volt egy aktív harci mágus is az ütközetben, legalábbis az elején, de a Tiste Andiik kiiktatták. A déli oldalon Brood uralja a csatamezőt.
– Remek! – mondta Pálinkás. – Egyéb hír?
– Uram, egy jól irányzott rhivi kőlövedék harmadik szemet nyitott Kulpath szeptum fején – a fattyú azonnal meghalt. Megszereztük a hadseregének lobogóját, uram.
– Tudasd a Hadúrral, hogy a betakliteket, a scalandikat, a bekliteket és a desandikat megvertük. Mi uraljuk a középső részt és északot is. Kérdezd meg a Hadúrtól, hogy mi legyen a következő lépés. A felderítőim jelentették, hogy keleten, alig fél mérföldnyire innen, vagy kétszázezer teneszkovi táborozik. Elég rossz állapotban vannak ugyan, de még jelenthetnek némi gondot. Ugyanakkor azonban – és ebben Dujekkel tökéletesen egyetértünk – a malazák nem szívesen mészárolnának le fegyvertelen parasztokat.
– Átadom az üzenetet, uram – a futár tisztelgett, aztán megfordította a lovát, és elviharzott, dél felé.
Pálinkás előtt sötét hasadás tűnt fel a levegőben, megrémítve lovát és azokat, akik még a közelében voltak. Az állat topogott, horkantott, s majdnem hátrálni kezdett, de Pálinkás szavára megnyugodott. Segédei szintén sikeresen lecsillapították hátasaikat. Korlat tűnt elő az Üregéből. Fekete páncélzatát vérpettyek festették vörösre, seb azonban nem látszott rajta. Mégis...
– Megsebesültél?
A nő megrázta a fejét.
– Egy szerencsétlen pannioni varázsló vére. Pálinkás, velem kellene jönnöd. Végeztél itt?
A férfi elhúzta a száját, mivel nem szeretett befejezetlenül otthagyni egy csatát – még akkor sem, ha a kielégítő végeredmény már csak karnyújtásnyira volt.
– Gondolom, fontos; elég fontos ahhoz, hogy megkockáztasd az Üreged használatát, úgyhogy megyek. Messze megyünk?
– Csak Dujek parancsnoki sátrába.
– Megsebesült?
– Nem. Nincs semmi baj, te öreg vészmadár – mondta halvány mosollyal. – Meddig kell még várnom rád?
– Rendben, mehetünk – morogta. Odafordult egy tiszthez, aki sárga csataménen ült. – Barack, mostantól te vagy ennek a csatának a parancsnoka.
A fiatalember szeme elkerekedett.
– Uram, én csak kapitány vagyok...
– Akkor itt a nagy lehetőség. Különben is, én meg csak őrmester vagyok, vagyis az lennék, ha még mindig a Birodalom fizetési listája szerint néznénk a rangokat. A másik nyomós ok, hogy te vagy itt az egyetlen olyan tiszt, akinek nincsen saját csapata, amelyért aggódhatna.
– De uram, engem Dujek a moranthokhoz nevezett ki összekötőnek...

– És itt vannak a moranthok?
– Uh, nem, uram.
– Akkor elég a mellébeszélésből, Barack. Vezényeld le szépen az utolsó felvonást.
– Igen, uram.
Pálinkás leszállt a hátasáról, egy segéd kezébe nyomta a szárat, aztán Korlat mellé lépett. Erős késztetést érzett, hogy megölelje a nőt, de visszafogta magát. Korlat szemében látszott, hogy tudja, mire gondol éppen a férfi.
– Gondolom, nem akarod a katonák szeme láttára megtenni – mormogta egy félmosollyal.
– Mutasd az utat, asszonypajtás – morogta Pálinkás.

Pálinkás eddig csak párszor utazott Üregben, de az emlékei nem készítették fel arra, ami a Kurald Galainba belépve fogadta. Korlat kézen fogta és magával vitte őt a Sötét Anya ősi Üregébe, s bár érezte, hogy a nő biztos kézzel szorítja az ujjait, rossz érzés volt vakon lépkedni.
Nem volt fény. Csizmatalpa alatt csúszós követ érzett, a levegő teljesen mozdulatlan volt. Semmilyen szag nem érződött, és a légkör hőmérséklete pont olyan volt, mint a bőréé.
Előrehúzták, csizmája alig érte a követ.
Szürke csík villant váratlanul a szemébe, s Pálinkás hallotta, hogy Korlat felszisszen.
– Még itt is ostrom alatt állunk: a Nyomorék Isten mérge mélyre hatolt, Pálinkás. Ez nekem nagyon nem tetszik.
A férfi megköszörülte a torkát:
– Fürkész Anomander biztosan felismerte a fenyegetést, és ha így van, te tudod, hogy mit fog tenni?
– Egyszerre csak egy dolgot csinál, drága szeretőm. Ő a Sötétség Lovagja, a Fiú. A Sötétség Anyja saját bajnoka. Nem olyan fajta, aki meghátrálna a kihívás láttán.
– Nem is hittem volna – felelte a férfi szárazon. – Mégis, mire vár?
– Mi, a Tiste Andiik, türelmesek vagyunk. A hatalom valódi nagyságát az határozza meg, van-e elég bölcsessége az illetőnek, és kivárja-e a legjobb pillanatot a bevetésre. Amikor eljön ez a pillanat, Fürkész Anomander cselekedni fog.
– Gondolom, ugyanez vonatkozik a Hold Szülöttének bevetésére is a Pannioni Domínium ellen.
– Igen.
S Fürkész Anomandernek valahogyan sikerült elrejtenie a lebegő erődöt a pannioniak szeme elől... azt a hegy nagyságú erődöt...
– Te nagyon hiszel az Uradban, igaz?
Érezte, hogy a nő vállat vont.
– Eléggé ismerem már Fürkész Anomandert ahhoz, hogy vele kapcsolatban a hitnek még a kérdése se merüljön fel. Nem hiszek benne, hanem nyugodtan megbízom az ítéleteiben.
– Ezt örömmel hallom. És velem kapcsolatban is így érzel, Korlat?

– Ostoba férfiember! A kérdés minden összetevőjére igen a válaszom. Most azt szeretnéd, hogy én is megkérdezzelek téged?

– Nincs rá semmi szükség.

– Akár Tiste Andii, akár halandó – minden férfi egyforma. Azért lehetséges, hogy mégis ki kellene szuszakolnom belőled a szavakat, amelyeket hallani szeretnék.

– Nem kell túl sokáig gyötrődnöd. A válaszom ugyanaz, mint a tiéd.

– Vagyis?

– Nos, pontosan az a szó, amit te is használtál.

Felhördült, amikor a nő a bordái közé bökött.

– Ebből elég! Megérkeztünk.

A kapu fájdalmas fénybe nyílt – Dujek parancsnoki sátrába léptek, amelyben késő délutáni félhomály honolt. A kapu becsukódott mögöttük.

– Ha ez az egész csak arra ment ki, hogy kettesben maradjunk...

– Istenem, mekkora az egód! – a nő intett a szabad kezével, mire szellemszerű alak kezdett körvonalazódni Pálinkás előtt. Ismerős arcot látott, amelyen mosoly ült.

– Micsoda szívderítő látvány – mondta az újonnan érkezett, miközben alaposan szemügyre vette őket. – A Csuklyás tudja, nem is emlékszem, mikor voltam utoljára nővel...

– Vigyázz a nyelvedre, Fürge Ben! – morogta Pálinkás, s kiszabadította kezét Korlatéból. – Rég láttalak, és borzalmasan nézel ki.

– Jaj, köszönöm a bókot, parancsnok. Tudnod kell, hogy még annál is rosszabbul érzem magam, mint ahogy kinézek. De most már ismét használhatom az Üregeket, és többé-kevésbé védve vagyok a Nyomorék Isten mérgétől. Híreket hozok Capustanból. Érdekel, vagy sem?

Pálinkás elvigyorodott.

– Ki vele!

– A város a Fehérarcúak kezében van.

– Erre magunk is rájöttünk, mivel Sodrott meghozta a jó hírt, miszerint sikerült szövetségre lépnetek a barghasztokkal. Aztán persze a pannioni hadsereg is az ölünkbe hullott...

– Igen. Nos, mivel feltételezem, hogy már el is rendeztétek az említett hadsereg sorsát, csak egy fontos újságom van. A barghasztok velünk jönnek. Délre. Ha te meg Dujek eddig kellemetlennek találtátok a feszült helyzetet Brooddal, Kallorral meg a többiekkel – elnézést, Korlat –, akkor kössétek fel a gatyátokat. Mostantól itt lesz Humbrall Taur is...

Pálinkás felnyögött.

– Milyen ember?

– Túl okos, de legalább összehozta a klánokat, és tisztán látja, milyen ellenféllel van dolga.

– Örömmel hallom, hogy legalább egy ilyen vezető lesz közöttünk. Hogy van Paran, hogy vannak a Hídégetők?

– Állítólag minden rendben velük, bár én már jó ideje nem láttam őket. A Rabtoronyban vannak – Humbrall Taurral és a túlélő védőkkel együtt.

Pálinkás felvonta a szemöldökét.
– Vannak túlélők?
– Igen, úgy tűnik. A harcképtelenek még mindig az alagutakban rejtőznek. Meg néhány Szürkekard is, ők vigyáznak rájuk. Nehéz elhinni, mi? Persze hozzáteszem: nem sok harci kedv maradhatott bennük. Az alapján, amit Capustan utcáiról hallottam... – Fürge Ben a fejét csóválta. – Ha nem látja az ember a saját szemével, el sem hiszi. Tehát én pontosan ezt szeretném tenni. Ha engeded, persze.
– Óvatosan mennél oda, igaz?
A varázsló elmosolyodott.
– Senki sem lát majd meg, ha én nem akarom. Mit tippelsz, mikor értek Capustanba?
Pálinkás vállat vont.
– Ott vannak még a teneszkovik, velük is kezdenünk kell valamit. Nem lesz egyszerű feladat.
– Csak nem akarsz tárgyalni velük? – kérdezte Fürge Ben hitetlenkedve.
– Miért ne? Jobb választás, mint az esztelen mészárlás.
– Pálinkás, a visszatérő barghasztok sok mindent mesélnek... arról, hogy mi is történt Capustan utcáin, hogy mit tettek a teneszkovik a védőkkel. Van egy vezetőjük, egy Anaszter nevű férfi, aki a Holt Mag Első Gyermeke. Az utolsó pletyka szerint Anaszter személyesen nyúzta meg Dzselarkán herceget, aztán a testét főfogásként szolgáltatta fel egy banketten – a herceg saját tróntermében.
Korlat felszisszent. Pálinkás elfintorodott.
– Ha megalapozottak ezek a vádak Anaszter ellen – vagy bármelyik teneszkovira vonatkozóan –, akkor a malaza haditörvény szerint ítélünk.
– A sima kivégzés olyan kegy, amit ők nem adtak meg az áldozataiknak.
– Akkor szerencsések lehetnek, hogy Félkarú serege kapja el őket, és nem valaki más.
Fürge Ben még mindig nem nyugodott meg.
– És Capustan túlélő lakosai, a papok a Rabtoronyban, meg a védők, nekik nem is lehet beleszólásuk a rabok sorsába? Uram, nehéz idők következnek.
– Köszönöm, hogy figyelmeztetsz, varázsló.
Fürge Ben vállat vont, majd felsóhajtott.
– Capustanban találkozunk, Pálinkás.
– Igen.
A varázsló eltűnt. Korlat a parancsnokhoz fordult.
– Malaza haditörvények.
A férfi felvonta a szemöldökét.
– Úgy látom, Caladan Brood nem bosszúálló típus. Gondolod, hogy ebből csata lehet?
– Csak azt tudom, hogy Kallor mit fog tanácsolni neki – felelte Korlat kissé feszült hangon.
– Azt én is tudom, de a Hadúr eddig nem nagyon hallgatott rá.
– Még nem láttuk Capustant.

A férfi nagyot sóhajtott, és levette a kesztyűjét.
– A borzalomra hasonló válasz jár.
– Íratlan törvény – mondta a nő halkan. – Ősi törvény.
– Én nem tartom magam hozzá – morogta Pálinkás. – Attól mi sem leszünk jobbak. Még az egyszerű kivégzés is... – A nőhöz fordult. – Több mint kétszázezer éhező paraszt. Csak állnak majd, mint a birkák? Nem hiszem. S ha rabságba esnek? Nem tudnánk őket etetni, és nincs elég fölös katonánk sem az őrzésükre.
Korlat szeme elkerekedett.
– Azt akarod javasolni, hogy hagyjuk őket?
Valamit erősen feszeget. Korábban is láttam már jelét – kis gyomnövény, amely pont közöttünk üti föl a fejét...
– Nem mindet. Elvisszük a vezetőiket. Ezt az Anasztert meg a tisztjeit – már ha van ilyen egyáltalán. Ha a teneszkovik embertelen útra tévedtek, az Első Gyermek vezette őket arra – Pálinkás megrázta a fejét. – De az igazi bűnös a birodalom belsejében vár ránk: a Látó maga, aki éheztetéssel kannibalizmusba, őrületbe kényszerítette a saját népét. Aki a saját népét pusztította. Az áldozatokat mészárolnánk le: az ő áldozatait, ha most megölnénk minden teneszkovit.
A Tiste Andii elkomorodott.
– Ennyi erővel a pannioni hadsereget is hagynunk kellene, Pálinkás.
A malaza szürke szeme hidegen villant.
– A mi ellenségünk a Pannioni Látó. Dujek meg én ebben egyetértünk, nem azért vagyunk itt, hogy kiirtsunk egy nemzetet. Azokkal a seregekkel, amelyek az utunkat állják, elbánunk. Hatékonyan. A bosszú meg az üldözés csak időpocsékolás...
– És mi lesz a fölszabadítással? Az elfoglalt városok...
– Ez lényegtelen, Korlat. Csodálkozom, hogy ilyen képzavar van a fejedben. Brood maga is úgy látta a helyzetet, ahogy mi, és már az első megbeszélésen tisztáztuk a célokat. A szívre célzunk.
– Azt hiszem, Pálinkás, te értettél félre valamit. Caladan Brood már egy évtizede harcol a felszabadulásért; a malaza birodalom végtelen étvágya ellen. Most fókuszt váltott, új ellenségre akadt, de a célja ugyanaz. Brood azért van itt, hogy fölszabadítsa a pannioniakat...
– A Csuklyás szakállára! Az embereket nem tudod megszabadítani önmaguktól!
– Föl akarja őket szabadítani a Látó uralma alól.
– És ugyan ki emelte a Pannioni Látót mostani posztjára?
– S te mégis futni hagynád az embereket – helyben vagyunk. Ez az, ami engem igazán zavar, Pálinkás.
Nem egészen.
– Itt most kétféle célról van szó, Korlat. Sem én, sem Dujek nem vesszük magunkra a bíró és a hóhér szerepét – feltéve, hogy egyáltalán győzünk. Nem is azért vagyunk itt, hogy összeillesszük a darabokat. Ezt nekik maguknak kell majd megtenni. A felelősség adminisztrátorrá változtat minket, és ahhoz, hogy megfelelően tudjunk adminisztrálni, el kell foglalnunk az országot...
A nő keserűen felnevetett.

– Ez nem a malaza módszer véletlenül, Pálinkás?

– Ez nem malaza háború!

– Nem? Biztos vagy benne?

Gyanakodva nézett a Tiste Andiira.

– Ezt meg hogy érted? Minket törvényen kívül helyeztek. Félkarú serege... – elhallgatott, mert szikrát pillantott meg Korlat szemében, és csak ekkor jött rá – túl későn –, hogy éppen most bukott el egy vizsgán. S ezzel a bukással odalett a bizalom is, amely kialakult közöttük. *A fenébe is, pont belesétáltam a csapdába. Ostoba, nyeretlen kétévesként...*

Korlat elmosolyodott, de a mosolyában keserűség és csalódottság bujkált.

– Dujek közeleg. Akár meg is várhatod itt.

A Tiste Andii megfordult és kiment a sátorból.

Pálinkás csak bámult utána, s miután már nem látta, a térképasztalhoz vágta a kesztyűjét, és ledobta magát Dujek ágyára. *Lehet, hogy el kellett volna mondanom, Korlat? Az igazi igazságot? Kést szorítanak a torkunkhoz. S a kéz, amely a kést markolja – a Császárnő nevében – itt van ebben a táborban, méghozzá az elejétől fogva...*

Hallotta, hogy egy ló megáll a sátor előtt. Pár pillanat múlva Dujek lépett be, poros páncélzatban.

– Ah, már nem tudtam, hová lettél...

– Brood tudja – vágott közbe Pálinkás halkan, nyers hangon.

Dujek csak egy pillanatra merevedett meg.

– Igazán? Egészen pontosan mit tudott meg?

– Hogy nem vagyunk annyira törvényen kívül helyezve, mint mondjuk.

– Más?

– Ez nem elég, Dujek?

A Legfőbb Ököl a kis asztalhoz sétált, amelyen sörrel teli kancsó állt. Fogta az agyag kancsót, és teletöltött két poharat.

– Vannak... bizonyos körülmények...

– Amiket csak mi ismerünk. Te meg én.

– És a seregünk...

– Ők azt hiszik, hogy az életük veszélyben lenne a Birodalomban. Ismét áldozatok – nem, ezúttal tényleg csak ketten maradunk a gonddal.

Dujek fölhajtotta a sörét, majd újratöltött.

– Arra gondolsz, hogy fel kellene fednünk magunkat Brood és Korlat előtt? Abban a reményben, hogy talán tehetnek valamit a... kényszerítő körülmény ellen?

– Nem tudom. Ha azt akarjuk, hogy megbocsássanak, amiért egész idő alatt hazudtunk, akkor semmiképpen sem ez a megoldás. Nem tudnám megtenni ilyen motivációval, még akkor sem, ha igaz... úgy hatna, mintha...

– Igen, hülyén venné ki magát. „Az elejétől fogva hazudtunk nektek, hogy mentsük az irhánkat. De most, hogy már úgyis tudjátok, bevalljuk..." Istenem, ettől még nekem is fölfordul a gyomrom, pedig én mondom. Rendben, szóval vihar készül a szövetség háza táján...

Egy koppanás a sátorlapon – ez Artantosz érkezését jelezte.

– Elnézést, uraim – mondta, majd végigmérte a két parancsnokot, mielőtt folytatta volna –, Brood megbeszélést hívott össze.

Óh, zászlóvivő, az időzítés tökéletes...

Pálinkás felkapta a neki szánt poharat, fölhajtotta a sört, majd Dujekhez fordult és bólintott.

A Legfőbb Ököl felsóhajtott.

– Vezess minket, Artantosz, megyünk utánad.

A tábor furcsán csendesnek tűnt. A Mhybe most döbbent csak rá, milyen megnyugtató volt számára a haderő jelenléte a vonulás alatt. Ebből csak az öregek, a gyerekek meg pár száz hátvédként funkcionáló malaza maradt csupán a táborban. Fogalma sem volt arról, miként állt a csata; a halál így is, úgy is tudatja a jöttét. Gyász, a rhivik és a barghasztok körében éjszakába nyúló jajgatás.

A győzelem csupán illúzió. Minden téren.

Minden éjjel menekült álmában. Menekült, aztán elkapták, s akkor felébredt. Hirtelen eszmélt, remegő testtel, sajgó ízületekkel, mintha kitépték volna az álomból. Ez is menekvés volt, persze, de igazából csak egyik rémálomból a másikba került.

Illúzió. Minden csak illúzió.

A szekérderék lett egész világa, valamiféle gúnyos szentélyparódia, amely mindig megjelent, ha véget ért az álma. A testét melegítő durva gyapjútakarók és szőrmék saját tájává váltak, a barna ráncok hasonló hatást keltettek, mint a táj, amelyet a sárkány karmából látott, amikor a halhatatlan sárkány átrepült vele álmai tundrája fölött. Akkor teljesen szabadnak érezte magát, de az emlék most már fájdalmasan gunyorosnak tűnt.

Mindkét oldalon deszkákat látott. A szegek és kiálló szálkák rendszerét már csukott szemmel is fel tudta idézni. A messzi északon, a nathiik körében az volt a szokás, hogy a halottakat fadobozokban temették el. A szokás több generációra visszamenőleg élt, s abból az ősi hagyományból származott, amely szerint a holtakat kivájt fatörzsekbe kell tenni. A dobozokat a földbe temették, mert a fa a földből született, és a földbe is kell visszatérnie. Az élet edénye a halál edényévé vált. A Mhybe elképzelte, hogy ha a nathii halottak láthatnának még, mielőtt rájuk szegezik a fadoboz tetejét, ugyanazt látnák, amit ő.

Csak heverni a dobozban, mozdulatlanul, és várni a fedelet. Egy test, amelyet már nem lehet használni, amely csak a sötétre vár.

De ennek a történetnek még nem volt vége. Számára még nem jött el a sötétség ideje. Visszatartották, erőszakkal. Magukkal is elhitették, hogy könyörületesek, és hogy együtt éreznek vele. A daru, aki etette, a rhivi asszony, aki fürdette, illetve fésülte még megmaradt szürke hajcsomóit. Gonosz cselekedetek voltak ezek. Újra és újra csak megkínozták őt.

A rhivi asszony most is mögötte ült, szarufésűvel fésülgette a Mhybe haját, és gyermekdalt énekelt. A Mhybe előzőnek tűnő életéből emlékezett az asszonyra. Akkor még öregnek látta – egy szerencsétlen, bolond nő volt, akit fejbe rúgott egy

bhederin, s emiatt egyszerű kis világban élt.

Azt hittem, hogy egyszerű. De ez is csak illúzió volt. Nem, ez a nő ismeretlen dolgok között él, olyan dolgok között, amelyeket nem tud megérteni. Félelmetes világban létezik. Azért énekel, hogy elriassza a félelmet, amely saját tudatlanságából ered. Feladatokat adtak neki, hogy elfoglalja magát.

Mielőtt ide rendelték hozzám, ez a nő a halottak testét készítette elő. Végül is logikus, hiszen a szellemek az ilyen gyerekes felnőtteken át tudtak működni. A nőn keresztül a szellemek a halott közelébe juthattak, megnyugtatták és átkísérték őket az ősök világába.

A Mhybe arra a következtetésre jutott, hogy csakis rosszindulatból oszthatták be mellé ezt a nőt. Valószínűleg még annak sem volt tudatában szegény, hogy a fésülés tárgya él. A nő soha nem nézett senkinek a szemébe. A bhederinpata magával vitte a felismerés képességét is...

A fésű csak járt föl-le. A dudorászás nem akart véget érni, a dallam mindig újraindult.

A szellemekre, még a te félelmetes világodban is szívesen élnék! Inkább az, mint a tudat, hogy elárul a lányom – farkasokat küld rám, hogy üldözzenek álmomban. Farkasokat, amelyek az ő éhségét jelképezik. Az éhségét, amely már fölfalta a fiatalságom, de most még többet akar. Mintha maradt volna bármi is! Tehát nem vagyok más, mint étel a lányom mohó lelkének? Utolsó vacsora, amelyben az anya nem más, mint táplálék?

Ah, Ezüstróka, te lennél minden leány? És én minden anya? Nem kötötték össze az életünket rituálék – elfelejtettük már régen, mi is a tartalom a régi rhivi szertartások mögött. Mindig megadom magam, te pedig folyton csak szívod az energiám. Csapdában vagyunk, s egyre mélyebbre és mélyebbre süllyedünk, te meg én.

Ebben a korban már nem hordhat az ember egy gyermeket. A vérem is elfáradt, a csontjaim sem bírják. Bőröm, izmaim megfeszülnek. A szülés kettészakít minden nőt, s *a kettéválás nyers fájdalommal jár. Elválasztja az időset a fiataltól. A gyermek kér, az anya pedig csak ad és ad.*

Sosem választottalak el téged, Ezüstróka. Sőt, a méhemet sem hagytad el soha. Lányom, te sokkal többet szívsz magadba, mint az anyatej.

Szellemek, könyörgöm, adjatok engedélyt a halálra! Az anyaságnak ez a groteszk paródiája már túl sok nekem. Válasszatok el a lányomtól! Az ő érdekében. A tejem mérgező lett. Nem adhatok neki mást, csak haragot, mert bennem már csak harag lakik. S ebben az öreg testben még mindig egy fiatal nő lelke lakozik...

A fésű elakadt egy csomóban, s nagyot rántott a Mhybe fején. Az asszony felszisszent, és hátrapillantott az őt fésülő nőre. A szíve nagyot dobbant.

A tekintetük találkozott.

A nő, aki senki tekintetét sem kereste, most a szemébe meredt.

Én fiatal nő vagyok egy öregasszony testében. Ő gyerek egy női testben...

Két börtön, tökéletes tükörkép.

A tekintetük összekapcsolódott.

– Drága leányom, fáradtnak tűnsz. Ülj csak le ide a fantasztikus Kruppe mellé, és ő tölt neked ebből a gőzölgő gyógyteából.

– Köszönöm, elfogadom a meghívást.

Kruppe elmosolyodott és nézte, ahogy Ezüstróka egy halk sóhaj kíséretében leereszkedik a földre. Hátát a földön lévő nyeregnek támasztotta, a kis tűzhely közöttük lobogott. A nő gömbölyű vonalai világosan kirajzolódtak a kopott szarvasbőr ruhán.

– És hol vannak a barátaid? – kérdezte a lány.

– Játszanak. A Trygalle Kereskedőliga személyzetével. Kruppét valami titokzatos és érthetetlen oknál fogva kizárták a játékból. Felháborító – a daru a lány kezébe nyomott egy bádogbögrét. – Nagyrészt zsálya van benne. Ha köhögsz...

– Nem köhögök, de biztos jól fog esni.

– Kruppe természetesen sosem köhög.

– S vajon miért?

– Mert gyakran iszik zsályateát.

A lány tekintete elsiklott Kruppéról, és egy magányos szekéren állapodott meg, amely úgy tizenkét lépésnyire lehetett tőlük.

– Hogy van?

Kruppe felvonta a szemöldökét.

– Magad is megkérdezhetnéd tőle.

– Nem lehet. Az anyám számára nem lehetek más, csak szörnyszülött: elloptam a fiatalságát, testének erejét. Megvet, méghozzá okkal, főleg most, hogy Korlat beszélt neki a T'lan Ayákról.

– Kruppe azon tűnődik, talán megbántad már az utazást?

Ezüstróka megrázta a fejét, és belekortyolt a teába.

– Azzal már elkéstem. A probléma megmaradt, ezt te is tudod. Különben is, az utunk a végéhez ért. Csak anyám utazik tovább.

– Mellébeszélsz – mormogta Kruppe. – Az utad messze nem ért még véget. De most hagyjuk ezt a témát egy kicsit, rendben? Kaptál híreket a félelmetes csatáról?

– Már vége. A pannioni hadsereg megszűnt létezni. Csak úgy kétszázezer fegyvertelen paraszt maradt belőle. A Fehérarcúak felszabadították Capustant – már azt, ami megmaradt belőle. A Hídégetők már a városban vannak. S egy sürgősebb ügy: Brood tanácskozást hívott össze. Talán szeretnél te is részt venni rajta.

– Persze, már csak azért is, hogy megajándékozzam az egybegyűlteket sugárzó intelligenciám gyümölcseivel. S te, te talán nem veszel részt a megbeszélésen?

Ezüstróka elmosolyodott.

– Ahogy te magad is mondtad, Kruppe, az én utam még messze nem ért véget.

– Ah, persze. Kruppe minden jót kíván neked, kislány. Reméli, hogy hamarosan újra láthat téged.

A nő még egyszer a szekérre pillantott.

– Így lesz, barátom – felelte, majd megitta a maradék teáját, és egy halk sóhaj kíséretében felállt.

Kruppe látta, hogy a lány habozik.

– Kislány? Valami baj van?
– Hm, nem tudom biztosan – az arca gondterheltnek tűnt. – A lelkem egy zugából egy hang azt súgja, hogy veled kellene mennem arra a megbeszélésre. Hirtelen támadt késztetés.
A daru fürkésző pillantást vetett Ezüstrókára.
– Egy hang, kislány?
– Ah, igen. Nyilvánvaló a kérdés: melyik hang? Kinek a lelke mocorog bennem gyanakodva? Ki érzi, hogy szikrák készülnek lángra lobbantani a mi kis szövetségünket? Istenem, az a legrosszabb, hogy olyan, mintha még tudnám is, hogy *miért...* de nem tudom.
– Szélfogó nem tudja, igaz? Vagyis Éjsötét és Bellurdan marad csak, mint potenciális jelöltek. Valamelyikük birtokában van a téged piszkáló tudásnak. Huh, lehet, hogy ezt másként is meg lehetne fogalmazni...
– Mindegy, Kruppe.
– Egyszerűen fogalmazok, Ezüstróka: te most tépelődsz. Gondold át: lehetséges, hogy egy apró kitérő végzetesen befolyásolná a végzeted beteljesülését? Más szóval: tudsz rá időt szakítani, hogy velem gyere Caladan Brood sátrába?
A lány figyelmesen Kruppe arcába nézett.
– Benned is motoszkál valami, igaz?
– Ha valóban perpatvar készül, kislány, akkor a jelenléted elkerülhetetlenül szükséges, hiszen te vagy a híd, amely összeköti a két tábort.
– Én... nem bízom Éjsötétben, Kruppe.
– A legtöbb halandóval megesik, hogy valami miatt nem bízik meg a lelke egy részében. Kivéve persze Kruppét, akinek megalapozott önbizalma mindig töretlen. Mindenesetre az ellentétes érzelmek lelkünk részei, kivéve Kruppét...
– Igen, igen. Rendben. Menjünk.

A sátorponyván sötét rés nyílt. A parancsnoki sátrat megtöltötte a Kurald Galain langyos lehelete, csaknem eloltotta a lámpákat. Fürkész Anomander belépett a résen. Az éjsötét hasadás csendben bezárult mögötte. A lámpások lángja ismét fellobbant. Brood széles, lapos arca fintorba rándult.
– Elkéstél – morogta. – A malazák már úton vannak ide.
A Hold Szülöttének Ura leengedte válláról a fekete köpönyeget.
– És akkor mi van? Talán megint mumus lett belőlem?
Korlat, aki vállát a sátorvászonnak vetve állt, megköszörülte a torkát.
– Új információ került a birtokunkba, uram. A szövetség veszélybe került.
Kallor, az utolsó jelenlévő felhorkant.
– Még hogy veszélybe került? Az elejétől fogva hazudtak nekünk. Egy gyors csapás Félkarú seregére, még most, mielőtt kipihennénk a csata fáradalmait, elkerülhetetlen.
Korlat figyelte, ahogy felettese némán végignéz a szövetségeseken. Egy hosszú perc után elmosolyodott.
– Drága Caladan, ha hazugság alatt a Császárnő rejtett kezét értitek, amely tőrt tart Dujek és Pálinkás hátához... nos, ha cselekedni kell – hozzáteszem, hogy erre

szerintem nem lesz szükség –, akkor csakis közbelépésről lehet szó. Dujek és Pálinkás oldalán, természetesen. Kivéve persze – pillantott Broodra –, ha már nem bíztok a szóban forgó parancsnokok képességeiben – lassan lehúzta a kesztyűjét. – Banya jelentésében azonban, amelyben beszámolt a mai csatáról, csakis szuperlatívuszok szerepeltek. A malazák szakszerűen, higgadtan és hatékonyan dolgoztak. Pontosan úgy, ahogy kell.

– Nem is a harci képességeikkel van a gond – recsegte Kallor. – Úgy volt, hogy ez felszabadító háború lesz...

– Ne légy ostoba! – motyogta Fürkész. – Van bor vagy sör? Ki iszik velem egyet?

– Nekem tölthetsz, Fürkész. De azt meg kell mondanom, hogy bár Kallor a múltban sok ostobaságot hangoztatott, ez a kijelentése megalapozott. Felszabadítás. A Pannioni Domínium...

– Csak egy újabb birodalom – vágott közbe a Hold Szülöttének Ura –, s mint olyan, hatalma veszélyt jelent. Ezt akarjuk kiiktatni. Ezzel lehet, hogy felszabadítjuk a népet is, de ez nem lehet a végcélunk. Ha kiszabadítasz egy rókát a csapdából, a kezedbe fog harapni, mielőtt elszaladna.

– Tehát azért iktatjuk ki a Pannioni Látót, hogy valamilyen malaza Ököl üljön a helyébe? – Fürkész poharat nyomott a Hadúr kezébe. A Tiste Andii szeme fátyolos volt, szinte álmatag. – A Domínium olyan birodalom, amely elnyomást és nyomorúságot kényszerít a népre – mondta Fürkész Anomander. – Ezt senki sem tagadja közülünk. Tehát etikai szempontból ez volt a hadba vonulásunk oka.

– Ezt magyaráztuk egész idő alatt...

– Tudom, Kallor, elsőre is megértettem. Idegesít, hogy csak ismételgeted a magadét. Még csak egy... okot magyaráztam el. Egy okot. De úgy tűnik, előttetek ez az ok kiszorított minden mást, számomra viszont ez a legjelentéktelenebb indok – ivott egy korty bort, aztán folytatta: – Azért maradjunk még egy percig ennél a témánál. Iszonyat és elnyomás, a Pannioni Domínium két fő jellemzője. Most gondoljatok azokra a városokra Genabackison, amelyek már malaza fennhatóság alatt állnak. Iszonyat? Nem több, mint amennyivel egy átlagos ember egy átlagos élet során szembekerül. Elnyomás? Minden kormányzatnak szüksége van törvényekre, és amennyire én látom, a Malaza Birodalom törvénykezése a legenyhébb azok közül, amelyekkel eddig találkoztam. Tehát: a Látó eltűnik, helyére Ököl és malaza típusú kormányzat kerül. Az eredmény? Béke, fejlődés, jogállamiság és rend – a többiekre pillantott, majd felvonta a szemöldökét. – Tizenöt évvel ezelőtt Genabaris poros kisváros volt az északnyugati parton, Nathilog meg még ennél is rosszabb. És most, malaza uralom alatt? Még Darujhisztánnal is versenyre kelhetnek. Ha tényleg a legjobbat akarjátok a Pannioni Domínium lakosainak, akkor miért nem örültök a Császárnőnek? Dujek és Pálinkás színészkedésre kényszerültek, hogy szövetségre lépjünk velük. Ha elfelejtettétek volna, ők katonák. A katonák parancsra cselekszenek. Ha nem értenek vele egyet, ez az ő bajuk. Ha a parancs szerint hamisan törvényen kívülinek kell vallani magukat – anélkül, hogy a sereg minden egyes katonájával közölnék a titkot, gondoskodva arról, hogy az ne maradhasson titok –, akkor a jó katona összeszorítja a fogát, és megteszi. A képlet egyszerű, legalábbis

szerintem az. Brood, te meg én valóban felszabadítókként küzdöttünk a malazák ellen. Nem kellett nekünk se pénz, se föld. Az indokainkkal még magunk sem voltunk egészen tisztában – gondoljatok csak bele, vajon mit hihetett a Császárnő? Nem találhatott épkézláb magyarázatot. Azt látja, hogy valamilyen lovagi kódex szabályai szerint harcolunk. Gyakran nevetséges, milyen apróságért is képesek vagyunk a vérünket áldozni. Az ellenségei vagyunk, és szerintem nem érti, hogy *miért.*

– Az Alvilágra! – vicsorgott Kallor. – Az ő birodalmában minket nem látnának szívesen, egyikünket sem...

– Ez talán meglep? – kérdezte Fürkész. – Minket nem lehet irányítani. A puszta igazság az, hogy a saját szabadságunkért küzdünk. A Hold Szülötte előtt nincsenek akadályok. Nincs világrengető béke sem, hogy minden hadvezér és generális elmehessen nyugdíjba. Az uralom ellen küzdünk, illetve a mögötte rejlő kéz ellen, mert az a kéz nem a miénk.

– Nem is szeretnék soha arra a posztra kerülni – motyogta Brood.

– Pontosan. Akkor meg miért zavar minket, hogy a Császárnőben megvan a vágy, és mellé teljesíti a kötelességeit is?

Korlat csak bámulta az urát. Ismét megdöbbent, ismét megingott. *A sárkányvér lehet az oka. Nem úgy gondolkodik, ahogy mi. A vér miatt van? Vagy valami más okozza?* Nem tudott rá válaszolni, nem értette igazán az embert, akit követett. Büszkeség öntötte el a szívét. *Ő a Sötétség Fia. Olyan úr, akire dicsőség felesküdni – talán az egyetlen. Nekem. A Tiste Andiiknak.*

Caladan Brood felsóhajtott.

– Tölts nekem még egy pohárral, a fenébe is.

– Félre fogom tenni az undoromat – mondta Kallor, majd némi páncélcsikorgás közepette felállt –, és inkább felvetnék egy újabb témát, amely csak érintőlegesen kapcsolódik az elhangzottakhoz. Capustant megtisztították. Előttünk a folyó. A folyótól délre pedig három város, amit el kellene foglalni. Ha egy hadseregként tennénk ezt, sorban haladva, azzal sok időt elpazarolnánk. Setta különösen nagy gond ebből a szempontból, hiszen egészen más irányban van, mint a célunk, Korall. Tehát a hadseregnek ketté kellene válnia, hogy aztán Lest és Setta után ismét egybeolvadhasson. Talán Mauriknál, de mindenképpen még Korall előtt. Tehát a kérdés: milyen vonal mentén történjék a szétválasztás?

– Logikus téma az elkövetkező kupaktanácsra – mormogta Fürkész Anomander.

– Nem is lesz szó másról – tette hozzá Caladan Brood. – Nagyon meglepődnek majd?

Az biztos. Korlatban feltámadt a bűntudat. *Igazságtalan voltam Pálinkással. Remélem, nincs még túl késő ahhoz, hogy jóvátegyem. Egy Tiste Andiihoz nem illik az elhamarkodott ítélkezés. A gondolkodásom elhomályosult. Homály? Nem, inkább vihar söpört végig az elmémen. Érzelmi vihar, amely a szükségből és a szerelemből fakadt. Meg tudsz nekem bocsátani, Pálinkás?*

A sátorlapot elhúzták, és a két malaza parancsnok lépett be a helyiségbe. Nyomukban ott ügetett Artantosz, a zászlóvivő is. Dujek arca sötét volt.

– Elnézést, feltartottak bennünket – morogta. – Éppen most tudtam meg, hogy a

teneszkovik elindultak. Egyenesen felénk tartanak. – Korlat megpróbálta elkapni Pálinkás tekintetét, de a férfi éppen a Hadúrra nézett. – Újabb csata következik hajnalban. Elég zűrös lesz...

– Hagyjátok rám – mondta Fürkész Anomander.

A hang hallatán Pálinkás meglepetten megfordult.

– Elnézést, uram. Nem láttam, hogy itt vagy. Attól tartok, kissé... elgondolkodtam.

– A Tiste Andiikat akarod ráküldeni a teneszkovikra, uram? – kérdezte Dujek.

– Dehogy – felelte Fürkész. – Rájuk akarok ijeszteni. Személyesen.

Egy percig senki sem szólt, aztán Caladan Brood elkezdett kutatni tiszta poharak után.

– Volna még egy téma, amit meg kellene tárgyalni, Legfőbb Ököl – mondta közömbös hangon.

– Értem.

Az öreget láthatóan a rosszullét kerülgette, Pálinkás pedig vörös volt, mint a rák. A Hadúr töltött még bort, aztán a teletöltött pohárra mutatott.

– Szolgáljátok ki magatokat. Kallor megemlített egy problémát, a haderő kettéválasztását.

Ah, a piszkok viccet csinálnak belőle. Ebből elég. Korlat átvette a szót.

– Legfőbb Ököl, délen három város vár ránk. Lestet és Settát egyszerre kellene elfoglalni, ha lehet, s utána a két sereg Maurik környékén egyesülne ismét. Aztán együtt vonulnánk tovább Korall felé. Azt szeretnénk megbeszélni, miként is osszuk fel az erőket.

Végre sikerült elkapnia Pálinkás tekintetét. Gyors félmosolyt küldött a férfi felé, aki zavartan nézett rá.

Pálinkás megköszörülte a torkát.

– A felosztás így első ránézésre elég kézenfekvő. Félkarú serege délnyugatra indulhatna Setta felé. Ez rövidre zárja a kommunikációs vonalunkat a Fekete Moranthoktól, akik továbbra is a Látomás-hegységben maradnának. A Hadúr és a serege Lest felé mehetne. Amint elfoglaljuk Settát, a Maurik-folyóhoz menetelünk, aztán a folyó mentén délre, Maurikba megyünk. Valószínűleg ti értek majd oda először, de ez nem biztos, hogy problémát jelent.

– Egyetértünk – mondta Caladan Brood.

– Azzal kezdtem, hogy első ránézésre logikus a helyzet – folytatta Pálinkás. A többiek meglepetten néztek rá. A férfi vállat vont. – A Fehérarcú barghasztok csatlakoznak a hadjárathoz. Ne feledkezzünk meg Capustan védőinek maradékáról se, lehet, hogy ők is csatlakoznának hozzánk. Végül ott van még az állandó kérdés: Ezüstróka és a T'lan Imassok.

– Ha hagyjuk, hogy ez a lotyó meg a T'lan Imassok bekapcsolódjanak a háborúba – sziszegte Kallor –, akkor teljesen kicsúszik a kezünkből az irányítás.

Pálinkás a harcosra nézett.

– Te monomániás vagy, Kallor. Elment az eszed...

– Neked meg a szentimentalizmus veszi el az eszed, katona. Talán eljön még az a nap, amikor te meg én összemérhetnénk az erőnket...

– Elég! – vágott közbe Caladan Brood. – Úgy tűnik, ezt a tárgyalást el kell napolnunk. Majd folytatjuk, amikor minden érdekelt hadvezér jelen lesz. – A Hadúr Fürkészhez fordult. – Mi a helyzet a Hold Szülöttével?

A Tiste Andii Úr vállat vont.

– Korallnál találkozunk, ahogy megbeszéltük. Megjegyezném, hogy a Látót komoly támadás érte déli irányból, s ő erre Omtose Phellack varázslattal válaszolt. Az Óriás Varjaim megpillantották a támadókat, vagyis néhányat közülük. Egy T'lan Imass, egy nőstény farkas és egy hatalmas kutya. A régi séma: az Omtose Phellack mindig visszavonul a Tellann elől. Lehet, hogy vannak még más játékosok is – a Kilátótól délre fekvő területek teljes ködbe burkolóznak az olvadó jég miatt. Mindezek következményeként a Látó elmenekült a Kilátóból, és az Üregében Korall felé tart.

Pálinkás reagált elsőként.

– Egy magányos T'lan Imass? Akkor csakis Csontvető lehet, másként nem rázhatná le magáról a jeges varázslatot.

– Biztos hallotta Ezüstróka hívó szavát – tette hozzá Dujek. – Igen, ez valószínű.

– Ez a T'lan Imass harcos – felelte Fürkész. – Kétkezes palakardot használ. A Csontvetők nem hordanak fegyvert. Nyilvánvaló, hogy nagyon tehetséges. A farkas aya, olyan fajhoz tartozik, amelyet régóta kihaltnak hittünk. A kutya felvehetné a versenyt az Árnyak Kopóival is.

– És egyenesen a kezünk közé kergetik a Pannioni Látót – mormogta Brood. – Úgy fest, hogy Korall nem pusztán az utolsó város lesz, amit elérünk a hadjárati szezon alatt. Szembenézhetünk magával a Látóval is.

– Ennek eredményeként a csata izzani fog a varázslattól – dünnyögte Dujek. – Nem valami szívderítő gondolat.

– Lesz elég időnk kidolgozni a taktikát – mondta Brood. – A tanácskozást berekesztem.

A parancsnoki sátortól alig harminc méterre, az esti árnyak között Ezüstróka léptei elbizonytalanodtak. Kruppe a lányra pillantott.

– Ah, látom, kislány, te is érzed, hogy a vihar elvonult anélkül, hogy kitört volna. Persze én is érzem. Azért meglátogassuk a nagybecsű személyiségeket?

A lány habozott, majd megrázta a fejét.

– Nem, miért provokálnék feleslegesen konfliktust? Most a saját... végzetem felé kell fordulnom. Kruppe, kérlek, ne beszélj senkinek a távozásomról! Legalábbis egy darabig ne.

– Eljött a Gyülekező ideje.

– Igen – bólintott a lány. – Érzem, hogy a T'lan Imassok már türelmetlenül várnak, és nem akarom, hogy a találkozásnak mások is a tanúi legyenek.

– Természetes, hiszen ez intim beszélgetés lesz. De Ezüstróka, nem fogadnál el mégis egy kísérőt? Kruppe bölcs – elég bölcs ahhoz, hogy ha kell, hallgasson, s ha beszélnie kell, akkor bölcs szavakat mondjon. Végül is a bölcsesség Kruppe édestestvére.

A lány lemosolygott rá.

– Szeretnél a Második Gyülekező szemtanúja lenni?

– Nincs jobb szemtanú a csodás eseményeknél, mint darujhisztáni Kruppe, kislány. Micsoda történetek csordulhatnának elő akadálytalanul erről a kissé olajos szájról, ha szórakozásra vágynál...

– Bocsáss meg, de ez most nem aktuális – felelte Ezüstróka. – A közeljövőben sajnos biztos nem.

– Kivéve persze, ha mégis... Világosan láthatod, hogy Kruppe puszta jelenléte is bölcsességet generál.

– Világosan látom. Rendben van. Akkor viszont keresnünk kell neked egy lovat, mivel én lovas utazást terveztem.

– Lovat? Borzalom! Ostoba állatok. Nem, én ragaszkodom a megbízható öszvéremhez.

– Ragaszkodsz hozzá?

– Amennyire a fizikumom megengedi – cuppanó hang hallatszott mögöttük, a férfi odanézett. – Ah, emlegetett szamár! S nézd, egy alvajáró ló követi kiskutyaként. Nézd csak meg az öszvérem, milyen délceg, büszke állat, így nem is csodálom a ló vonzalmát.

Ezüstróka gyanakodva nézte a Kruppe öszvére mögött baktató felnyergelt hátast.

– Mondd csak, Kruppe, rajtad keresztül ki lesz még a Gyülekező tanúja?

– Kruppén keresztül? Nos, senki más, csakis Kruppe! Kruppe esküszik!

– Az öszvéren keresztül sem?

– Kislány, az öszvér alvásigénye – körülményektől függetlenül – végtelen, határtalan és csodálatra méltó. Biztosíthatlak, hogy az ő szemén keresztül aztán nem láthat senki semmit!

– Alszik? Biztos azért, hogy álmodjon. Rendben van, Kruppe, menjünk. Ugye szereted az éjszakai lovastúrákat?

– A legkevésbé sem, de az önuralom Kruppe legközelebbi unokatestvére...

– Sétáljunk egyet!

Pálinkás megállt a sátor bejárata előtt, balra nézett, és Fürkész Anomandert látta az árnyak között. *Ah, tehát nem Korlat. Nos...*

– Rendben, uram.

A Sötétség Fia átvezette a sátrak sorai között, déli irányba, egészen a tábor széléig, aztán még azon is túl. Leereszkedtek egy domboldalon, és megpillantották a Catlin-folyót. Csillagfény játszott a hullámain, alig kétszáz méterre tőlük. A meleg szellő szárnyán molylepkék röpködtek, mint megannyi hópihe. Egy ideig egyik férfi sem szólalt meg. Végül Fürkész Anomander felsóhajtott és megtörte a csendet.

– Hogy van a lábad?

– Fáj – ismerte be Pálinkás. – Főleg az egész napos lovaglás után.

– Brood remek gyógyító. Felsőbb Denullal dolgozik. Ha megkérnéd, biztosan habozás nélkül segítene neked.

– Ha lesz rá idő...

– Az már eddig is volt bőven, s ezt mindketten tudjuk. Mindegy, mivel én is ilyen

makacs természet vagyok, nem hozom fel többet a témát. Kapcsolatba léptél Fürge Bennel?

Pálinkás bólintott.

– Már Capustanban van. Vagyis, ott kellene, hogy legyen mostanra.

– Ez megnyugtató. Az Üregeket ért támadás jelentősen megnehezíti a mágusok életét. Még a Kurald Galaint is megérintette a méreg.

– Tudom.

Fürkész lassan Pálinkás felé fordult, és csendben végigmérte őt.

– Nem gondoltam volna, hogy ilyen... újjáéledést láthatok még nála. Azt hittem, örökre bezárta már a szívét. De most, hogy így kivirult...

Pálinkás nyugtalanul feszengett.

– Azt hiszem, ma este megsebeztem őt.

– Csak egy kis karcolás. Mindenki tud a renegátságotok hamis voltáról.

– Azt hittük, ezért hívta össze Caladan Brood a gyűlést.

– Kihúztam a tüskét még a Legfőbb Ököl érkezése előtt.

Most a malaza mérte végig a Tiste Andiit a homályban.

– Nem voltam benne biztos. A gyanakvás tehát nem tudott gyökeret ereszteni.

– Mert számodra az én pozícióm nem jelent semmit.

– Hát igen.

Fürkész vállat vont.

– A szükségszerűséget én ritkán érzem tehernek.

Pálinkás ezt átgondolta, aztán bólintott.

– Még mindig szükségetek van ránk.

– Jobban, mint valaha. És nem csak a hadseregre. Szükségünk van Fürge Benre. Szükségünk van Humbrall Taurra és a Fehérarcú Klánra. Szükségünk van a kapcsolatodra Ezüstrókával, és rajta keresztül a T'lan Imassokkal. Szükségünk van Paran kapitányra...

– Ganoes Paranra? Miért?

– Ő a Sárkányok Asztalának Mestere.

– Tehát nem titok.

– Sosem volt az.

– Tudod, hogy mit takar ez a cím? – kérdezte Pálinkás. – Őszinte a kérdésem, mert én bevallom, hogy nem értek semmit, pedig nagyon szeretnék...

– A Nyomorék Isten új Házat teremtett, és most csatlakozni akar a Sárkányok Asztalához. Ehhez jóváhagyás kell. Egyfajta áldás. Vagy éppen ellenkezőleg, ki kell őt tiltani.

– És mi a helyzet az Árnyak Birodalmával? – kérdezte Pálinkás. – Akkor is volt Asztal Mestere, aki szankcionálta a csatlakozást?

– Nem volt rá szükség. Az Árnyak Birodalma már létezett, többé-kevésbé. Árnytövis és Cotillion csak beköltöztek oda.

– S most azt akarjátok, hogy Paran – mint az Asztal Mestere – megtagadja a Nyomorék Isten kérését.

– Azt hiszem, ez elkerülhetetlen. Ha legálissá válik a Bukott pozíciója, akkor

hatalmat is kap. Azt már megtapasztaltuk, hogy ebben a gyenge helyzetben is mekkora pusztításra képes. A Láncok Házát arra fogja használni, hogy továbbépítse a hatalmát.

– De te és a többi isten egyszer már legyőztétek őt. A Leláncoláskor.

– Nagy árat fizettünk érte, Pálinkás. Fener isten kulcsfontosságú szerepet játszott benne. Mondd csak, népszerű a Patás a katonáid körében? Van nálatok papja is?

– Nem. Fener elég népszerű, mivel ő a Harc Istene. De a malazák valamivel... könnyedebben állnak a vallási kérdésekhez. A hadseregben igyekszünk felszámolni a kultuszokat.

– Fener elveszett számunkra – mondta Fürkész Anomander.

– Elveszett? Ezt hogy érted?

– Kiszakították a birodalmából, és most a halandó világban jár.

– Hogyan?

Fürkész feszült, szomorú mosollyal kezdte magyarázni:

– Egy malaza tette. Fener egykori papja, a Hit áldozata.

– Mit jelent ez?

– A kezét rituálisan levágták. A Hit ereje ilyenkor elküldi a levágott kezet Fener patái elé. A rituálé a legtisztább igazságosság eredménye kell, hogy legyen, de ez esetben nem az volt. Ellenkezőleg, a rituálé célja éppen Fener és a Főpap hatalmának csökkentése lett volna, a végrehajtók pedig malaza ügynökök voltak – valószínűleg Karmosok. Említetted, hogy a hadseregben nem preferálják a kultuszokat. Talán ez mozgatta az eseményt – sajnos nem tudom pontosan. Az biztos, hogy a másik ok a Főpap történelmi tudása volt – éppen akkor ért végére egy kutatásnak, amelynek eredményeként rájött, hogy Laseen Császárnő igazából nem tudta megöletni elődjét és Táncost. Persze megkapta a trónt, amire annyira vágyott, csakhogy sem Kellanved, sem Táncos nem haltak meg valójában. Ehelyett Előddé váltak.

– Értem, hogy Komor háta miért borsódzott ettől...

– Komor?

– Laseen Császárnő. Az eredeti neve Komor volt.

– Mindenesetre ezek a levágott kezek olyanok voltak Fener számára, akár a méreg. Nem érhetett hozzájuk, így a birodalmából sem tudta őket eltüntetni. A pap bőrére ráégette a tetoválását, amelyben tudatta, hogy nem fogadja el az áldozatot – ezzel egyelőre megkötötte a kezek pusztító erejét. Így kellett volna véget érnie a történetnek: a pap meghal, lelke pedig megtér Fenerhez, ahol visszakapja azt, amit igazságtalanul elvettek tőle. Ezután ez a szellem lenne Fener bosszúálló fegyvere, őáltala büntetné meg a megszentségtelenített templomot, valamint a Karmosokat és magát a Császárnőt is. Sötét viharfelhő gyülekezett a Birodalom egén, Pálinkás.

– De történt valami.

– Igen. A Főpap – akarattal vagy csak véletlenül – kapcsolatba került a Káosz Üregével; valószínűleg valamilyen tárgyat érinthetett, amely ebben az Üregben készült. A túláradó, vad és irányíthatatlan erő megbontotta a kötést a levágott kézen, és amikor a kéz rátalált Fenerre... *meglökte.*

– A Csuklyás szakállára – motyogta Pálinkás, tekintetét a csillogó vízfelszínen

nyugtatva.
– Most pedig – folytatta Fürkész –, a Nyár Tigrise istenné vált, hogy Fener helyére léphessen. De Hamis fiatal, sokkal gyengébb, Ürege még csak Üregecske, követői pedig lényegesen kevesebben vannak, mint Fener követői. Minden összezavarodott. A Nyomorék Isten biztosan mosolyog magában.
– Várj egy percet! – ellenkezett Pálinkás. – Hamis Előddé vált? Micsoda véletlen egybeesés!
– A sorsukat előre látták, úgy tűnik...
– Kik?
– Az Ősi Istenek.
– És miért érdekli őket ez a dolog ennyire?
– Ott voltak, amikor a Nyomorék Isten elbukott, amikor lerántották erre a földre. A Bukás sok istent megölt, csak kevés túlélő maradt. Ami titok a Bukottat körülveszi – honnan jött, milyen a jellege, milyen rituáléval ejtették csapdába –, arról K'rul és a társai biztosan tudnak. És csak ők. Az, hogy a Nyomorék Isten hadüzenete után az Ősi Istenek nyíltan bekapcsolódtak a küzdelembe, jelzi, hogy valójában milyen komoly a helyzet.
– Milyen finoman fogalmaztál, uram – Pálinkás egy ideig nem mondott semmit, aztán felsóhajtott. – Tehát ismét visszajutottunk Ganoes Paranhoz és a Láncok Házához. Rendben, már értem, miért akarod, hogy megtagadja a Nyomorék Isten kérését. Hozzáteszem, Paran nem az a típus, aki szívesen fogadja az utasításokat...
– Akkor csak remélhetjük, hogy belátja majd, hogyan kell döntenie. Segíted őt a tanácsoddal?
– Megpróbálom.
– Mondd csak, Pálinkás – kezdte Fürkész egész más hangon. – Előfordult már, hogy nyugtalanítónak találtad a folyó hangját?
A malaza elkomorodott.
– Ellenkezőleg, engem megnyugtat.
– Ah. Ez jól mutatja, mi is közöttünk a különbség.
A halandók és halhatatlanok között? Beru vigyázzon ránk... Fürkész Anomander, én pontosan tudom, mire van szükséged.
– Van egy kis korsó gredfallani söröm. Kihozom ide, ha nem bánod, hogy várnod kell egy kicsit.
– Kiváló terv, Pálinkás.
S *hajnalra te is úgy hallod majd, hogy a folyó hangja megnyugtató.*
A malaza megfordult, és visszafelé indult a táborba. Amikor elért az első sátrakhoz, megállt, és visszanézett a távoli alakra, ami magasan, mozdulatlanul állt a füves dombon.
A kard, a Dragnipur keresztbe volt kötve Fürkész Anomander hátán, mint egy hosszú kereszt, s sötét aura vette körül.
Hát, azt hiszem, a gredfallani sör mégsem lesz elegendő...

– Melyik Üreget választod erre a célra?

Fürge Ben szemügyre vette a kiterült testeket, és a városfal kidőlt, véres köveit. A réseken át kisebb tüzeket látott, amelyek füstje beborította a láthatóan kihalt épületek felett az eget.

– Azt hiszem, a Rashant – felelte.

– Árnyak. Gondolhattam volna. – Talamandas egy hullahalomra mászott, majd a varázslóra nézett. – Mehetünk?

Fürge Ben megnyitotta az Üreget, de csak kis nyílást teremtett, amelyet szorosan maga körül tartott. A varázslat árnyakba burkolta a testét. Talamandas felvihogott, aztán a varázsló mellé állt.

– A válladra ülnék, rendben?

– Ha ragaszkodsz hozzá – mormogta a varázsló.

– Nem hagysz sok választási lehetőséget. Ha úgy tudsz kontrollálni egy Üreget, hogy magad előtt görgeted, magad mögött pedig rögtön elsöpröd, az bemutatja, milyen ügyes varázsló vagy – nekem viszont igen kevés helyet hagysz a manőverezéshez. Ráadásul nem is értem igazán, hogy most miért kell az Üregekkel vacakolnunk.

– Gyakorolnom kell. Különben is, utálom, ha észrevesznek – Fürge Ben intett. – Gyere, mássz fel!

Az ágbaba felkapaszkodott a mágus lábán, megvetette talpát a derékszíjon, aztán felhúzódzkodott a tunikáján. Talamandas kényelmesen elhelyezkedett Fürge Ben bal vállán, aki alig érezte a súlyát.

– Kibírok egy-két huppanást – mondta a bábu –, de kérlek, ne csinálj belőle sportot.

Fürge Ben elindult előre, s becsusszant a falon nyílt lyukon. A tüzek fénye villanásokkal tarkította az árnyfoltokat, s olykor-olykor egy pillanatra megmutatta a varázsló testét is. A lángok által megvilágított téren átsuhanó sötét árnyék elég feltűnő lett volna, ezért Fürge Ben inkább arra koncentrált, hogy minél jobban beleolvadjon a környezetébe. Lángok, füst és hamu. Elvétve nyöszörgés szűrődött ki egy-egy összedőlt házból; pár utcával arrébb a barghasztok gyászéneke hallatszott.

– A pannioniak már mind eltűntek – suttogta Talamandas. – Miért kell rejtőzködni?

– Ilyen a természetem. Az óvatosság tart életben. Most pedig csend legyen!

Beléptek egy daru épületekkel teli utcába. Míg a többi utcán látszott a Fehérarcú barghasztok munkájának nyoma – elhordták a holttesteket –, ezt az utcát láthatóan nem látogatták meg. Számtalan pannioni katona holtteste hevert szanaszét, de a legtöbb egyetlen ház közelében halmozódott föl, amelynek fekete őrbódéja a rászáradt vér miatt olyan volt, akár egy éhes száj. A kapu két oldalán alacsony fal futott körbe. A fal mentén sötét, mozdulatlan alakok álltak őrségben, valószínűleg valamiféle járdaféleség közepén. Fürge Ben egy másik ház fedezékéből, vagy ötvenméteres távolságból figyelte a fura épületet. A varázslat keserű aromáját még mindig érezni lehetett a levegőben. Talamandas felszisszent, ahogy hirtelen rádöbbent valamire.

– A szellemidézők! Azok, akik kitéptek a síromból!

– Azt hittem, már nincs okod félni tőlük – mormogta Fürge Ben.

– Nincs is, de ettől még ugyanúgy gyűlölöm őket.

– Ez kellemetlen, ugyanis én beszélni akarok velük.

– Miért?
– Hogy felmérjem őket, mi másért?
– Ostobaság, varázsló. Bármik is ők, nem sok jót sejtek...
– És én? Most hadd gondolkodjam!
– Sosem juthatsz el azok mellett az élőhalott őrök mellett.
– Ha azt mondom, gondolkodni akarok, akkor fogd be a szád, légy olyan kedves.
Talamandas morgolódott, fészkelődött Fürge Ben vállán, de szót fogadott.
– Ehhez egy másik Üregre lesz szükségünk – mondta végül a varázsló. – A következők között választhatunk: Csuklyás Ürege vagy az Aral Gamelon...
– Aral micsoda? Még sosem hallottam...
– Démoni Üreg. A legtöbb idéző, aki démont akar előhívni, a Gamelonba nyit utat – bár valószínűleg nem is tudják, hogy mi ennek az Üregnek a neve. Persze találunk démonokat más Üregekben is. Ott vannak például az Árnyak Szárnyatlan Démonai. De a Korvalahraik és a Galaynok, a birodalom kedvencei a Gamelonból származnak. Mindegy, ha nem csalnak az érzékeink, abban a házban kétféle szellemidéző erő is található. Te is azt mondtad, hogy ketten vannak, ugye?
– Igen, ketten kétféleképpen őrültek.
– Érdekesen hangzik.
– Ez őrület! Hát nem tanultál semmit a többszörös lelkedből, varázsló? Az őrület halálos lehet. Ha valamit úgy teszel, hogy nincs rá más okod, mint a kíváncsiság, akkor farkas állkapocs csattan a torkodon. Ha sikerül elmenekülnöd, akkor is üldözni fog az emlék. Örökké.
– Túl sokat beszélsz, ágbaba. Döntöttem. Ideje indulni – eltüntette a Rashan erejét, és előrelépett.
– Hamu az urnában! – sziszegte Talamandas.
– Igen, ez valóban a Csuklyás Üregе. Megnyugtat az ismerős közeg? Ez a biztonságosabb megoldás, hiszen maga Csuklyás adta áldását a létedre, nem igaz?
– Nem nyugodtam meg.
Fürge Ben ezen nem is csodálkozott. Szemügyre vette maga körül a megváltozott várost. A halál mindent elborított. Az utcák zsúfolásig tele voltak lelkekkel, akik mind-mind csapdába estek életük utolsó percében. A levegő sikolyoktól volt sűrű, valamint nyöszörgéstől, kardcsapkodástól, összedőlő épületek robajától és persze a mindent eltakaró füsttől. Ez alatt pedig több rétegben más halálok tolongtak – több rétegben, mint a hó. Ez minden városban így volt, többgenerációnyi élet után. De Fürge Ben lassan rádöbbent, hogy amit lát, az csupán emlék, s maguk a lelkek is csak szellemképek.
– Istenem – mormogta hirtelen, ahogy megvilágosodott előtte a helyzet. – Ez mind csak emlék, ez a kövekben, az utcákban, a levegőben megmaradt emlékek összessége. A lelkek mind átmentek már a Csuklyás Kapuján...
Talamandas mozdulatlanul ült a vállán.
– Igazat beszélsz, varázsló – motyogta. – Mi történhetett itt? Ki vitte magával ezt a sok halottat?
– Tény, hogy valaki a szárnya alá vette és magával vitte őket. Áldás szállt rájuk,

mindegyikükre, és a fájdalmuknak vége szakadt. Talán a Maszkok Tanácsa tette?

Az ágbaba köpött egyet.

– Azok a bolond pojácák? Nem hiszem.

Fürge Ben egy ideig hallgatott, aztán felsóhajtott.

– Lehet, hogy Capustan mégis rendbe jöhet. Nem gondoltam, hogy ez lehetséges. Nos, menjünk a szellemek után?

– Muszáj?

Fürge Ben válasz nélkül előrelépett. Az élőhalott őrök – Látótestőrök és urdomenek – sötét foltok voltak, pacák Csuklyás birodalmának szövetén. A varázslót nem láthatták meg, hiszen más síkban sétált. A bent lakó két szellemidéző közül így az egyiket már ki is iktatta.

Egy veszélyforrás maradt csupán – a másik varázsló, az igazi idéző, aki talán már azt fontolgatta bent, hogy egy megidézett démonnal is kiegészíti háza védelmét.

Fürge Ben átvonult a kapun. Az udvaron nem látott egyetlen holttestet sem, pedig a kövezeten és a falakon látható vérnyomok nagy csatára utaltak. Az águjjacskák belemartak a vállába.

– Érzem...

A sirinth démon a főbejárat előtt kuksolt, egy nagyobb kőoszlop árnyékában. Felmordult, fölemelkedett a lépcsőről, s elébük pattant. Leginkább egy bhederinbikára hasonlított ráncos, szürke bőrével, széles végtagjaival, csupafog szájával. Közelharcban azonban gyors lehetett, akár a villám. Alig pár lépésre volt szüksége ahhoz, hogy elérje Fürge Bent és Talamandast.

Az ágbaba felvisított.

Fürge Ben könnyed lépést tett oldalra, s közben megnyitott egy másik Üreget is, Csuklyásét takarva. Hátralépett, és már bent is volt ebben az Üregben, amelyben a forróság folyadékként hömpölygött, a fény pedig borostyánszín volt, és száraz érzetet keltett.

A sirinth megfordult volna, aztán csak hasra esett az Aral Gamelonban.

Fürge Ben még beljebb merészkedett a démoni Üregben.

A sirinth vinnyogva követte volna, de egy lánc visszarántotta. Ekkor már látható volt a vas nyakörv, s a lánc, amely visszafelé vezetett – Fürge Ben tudta, hogy egészen addig a körig nyújtózott a kötés, amelyben a varázsló megidézte és magához láncolta a démont.

– Szegény barátom – mondta a varázsló, miközben a démon felvisított. – Javasolhatnék egy előnyös üzletet? Én elszakítom a láncot, te meg mész és megkeresed a szeretteidet. Béke legyen közöttünk.

A lény teljesen mozdulatlanná dermedt. A szemhéja felpattant, s előtűnt hatalmas, ragyogó szeme. A halandó világban, amelyet maguk mögött hagytak, a lény szeme lángolt, akár a tűz. Aral Gamelonban azonban már-már könyörgő volt a tekintete.

Majdnem. Ne csapd be magad, Fürge! Ez a lény keresztbe is le tudna nyelni, ha akarna.

– Nos? – A sirinth oldalra siklott és kinyújtotta a nyakát. A nyakörvön és a láncon varázslat fénye ragyogott, s kis rovások sorakoztak a fémen. – Közelebbről is meg

kellene néznem – mondta Fürge Ben a démonnak. – Tudnod kell, hogy Csuklyás Ürege itt maradt velünk...

– Nem elég! – sziszegte Talamandas. – Azok az élőhalott őrök megláttak minket!

– Van még pár percünk – felelte Fürge Ben. – Már persze, ha befogod a szád. Sirinth, ha rám támadsz, amikor a közeledbe érek, akkor egy másik láncot is akasztok a nyakadba – Csuklyásét. Halott és mégsem halott, csapdában a két világ között... örökre. Megértetted?

A lény ismét felnyüszített, és nem mozdult.

– Rendben.

– Te bolond...

Fürge Ben nem törődött az ágbaba figyelmeztetésével, és a démon mellé lépett. Tudta, hogy a fej hátrafelé is fordulhat, és egy pillanat alatt eltűnhet a szájban a feje meg a válla – Talamandasszal együtt –, aztán a törzse, a csípője...

– Siess már! Azok az élőhalottak közelednek felénk!

– Egy perc – Fürge Ben közelebb hajolt, és a rovásírást nézte. – Különös – motyogta. – Ez Korelri írás. Felsőbb Korelri, amit már évszázadok óta nem használt senki. Nos, akkor nem is olyan bonyolult a helyzet – kinyújtotta a kezét, elmormolt pár szót, és a körmével jelet vésett a láncra. – Így, megváltoztatjuk a jelentését... – Fürge Ben a megváltoztatott írás két oldalán megragadta a láncot, és megrántotta.

A lánc elpattant.

A sirinth előrelendült, aztán megfordult, és nagyra tátotta a száját.

Talamandas felsikoltott.

Fürge Ben már a levegőben volt, átsuhant az Üreg kapuján, vissza Csuklyáséba, ahol kicsit beütötte a vállát landoláskor. Aztán gyorsan átfordult a kövön, s talpra ugrott. Talamandas még mindig ott kapaszkodott a tunikáján. A varázsló ekkor szinte megfagyott. Sötét, homályos pacák vették őket körül, akik már nem mozdultak, mivel áldozatuk eltűnt a szemük elől. Talamandas bölcsen csendben maradt. Fürge Ben lassan, óvatosan átügyeskedte magukat két őr között, aztán a dupla ajtóhoz lépett.

– Istenem – nyögte az ágbaba –, miért csináljuk ezt?

– Mert szórakoztató, nem?

Az ajtót nem zárták be. Fürge Ben besiklott az előszobába, s becsukta maguk mögött a kaput. Az épület súlyos csendjében a kilincs halk kattanása is túl hangosnak tűnt.

– Tehát – lehelte Talamandas –, akkor melyik Üreggel folytatjuk?

– Látom, kezdesz belejönni a játékba.

– Rossz volt a szóhasználat, halandó!

Fürge Ben mosolyogva becsukta Csuklyás Üregét. *Egyértelmű, hogy miért csinálom ezt, ágbaba. Túl sokáig éltem Üregek nélkül. Muszáj gyakorolnom. Persze azt is tudnom kell, hogy mennyire vagy hatékony valójában. Eddig minden rendben volt. A mérget távol tartod, az nem jut a közelembe. Örülök.* A legközelebbi falhoz lépett, és mindkét tenyerét a hideg kőhöz nyomta.

Talamandas felkuncogott.

– D'riss. A Kő Útja. Okos vagy, te nyavalyás.

Fürge Ben kinyitotta az Üreget, és eltűnt a falban. Nem volt egyszerű dolga. A kőbe ugyan könnyen be lehetett hatolni – csak annyira volt ellenálló, mint a víz –, de a kötőanyaggal már meggyűlt a baja. Olyan érzés volt, mintha különösen makacs pókháló akadályozná haladás közben. Ráadásul a falak túl vékonyak voltak, így kénytelen volt lassan, oldalazva haladni.

Szobáról szobára követte a fal vonalát, s mindig egyre beljebb jutott. A daru építészeti stílus kiismerhető és szimmetrikus volt. A földszint fő szobájának tehát középen kellett lennie. A felsőbb szintekkel már bonyolultabb volt a helyzet, de az esetek túlnyomó többségében a középső szoba boltíves volt, így a többi szinten a helyiségek a külső fal felé szorultak.

Látta a szobákat, de csak homályosan. A kép szemcsés volt és szürke, a bútorok körvonala elmosódott. Az élő hús azonban határozottan világított. „A kő ismeri a vért, de nem tudja magában tartani. A kő életért esedezik, de csak utánozni tudja azt." A gondolat régen – több száz évvel azelőtt – született Untában. Egy kőművestől származott, aki szobrász is volt. Igazán illett a D'riss Üregére. És az Alvó Istennő húsára is.

Fürge Ben bekanyarodott egy sarkon, és meglátta a fő helyiséget.

A tűzhely közelében, valamilyen díványszerűségen egy alak hevert. Könyvet olvasott. Egy másik férfi a tűzhely halvány rózsaszín, tompa fényű tüzét szította, és közben motyogott magában. A kandallópárkányon egy kis alak sétált föl s alá – varjú vagy hollóféleség lehetett.

A díványon fekvő férfi lapozgatás közben is beszélt. Szavait Fürge Ben a kő miatt csak tompán, elmosódottan hallotta.

– Amikor itt végeztél, Emancipor, küldd vissza az őröket a falra, a helyükre. Az, hogy az udvarban állnak egy csomóban, és nézik a nagy semmit, nem is kicsit nevetséges, és a legkevésbé sem kelt félelmet a potenciális támadókban.

– Ha nem bánod, mondanék valamit, uram – szólalt meg Emancipor, miközben fölállt a kandalló előtt, és leverte a kezéről a hamut. – Ha hívatlan vendég jár a házban, nem kellene tennünk valamit?

– Nem szeretem ugyan elveszíteni a démonjaimat, de tény, hogy nem kell minden látogatóról rosszat feltételezni. Kétségkívül a sirinthem elbocsátása volt az egyetlen dolog, amit tehetett az illető, és még ezzel is veszélybe sodorta magát. A lánc csak a jéghegy csúcsa, természetesen; a nyakörvbe vésett parancsokat már nem ilyen könnyű legyőzni. Tehát most várunk egy kicsit, míg a látogatónk úgy nem dönt, hogy ideje hivatalos mederbe terelni a dolgokat.

Talamandas diófeje Fürge Ben füléhez hajolt.

– Hagyj itt engem, amikor kilépsz az Üregből. Az árulás nem csak lehetőség, ha erről az emberről van szó... bizonyosan megteszi.

Fürge Ben vállat vont. Az ágbaba súlya elhagyta a vállát. A varázsló mosolyogva kilépett az Üregből, s porolni kezdte a tunikáját. A díványon ülő férfi lassan becsukta a könyvét, de még nem nézett fel.

– Emancipor, hozz egy kis bort nekem és a vendégemnek!

A szolga megperdült és meglátta Fürge Bent.

– A Csuklyás szakállára! Te meg hogy kerülsz ide?
– A falaknak van füle, meg minden mása is. Menj a dolgodra, Emancipor – a férfi végre felemelte a fejét, és a vendég szemébe nézett.
Igazi hüllőtekintet. Nos, eddig sosem féltem az ilyen alakoktól, pont most kezdeném el?
– Egy pohár bor igazán jólesne, köszönöm – mondta hangosan Fürge Ben, a férfihoz hasonlóan daru nyelven.
– Valami... virágosan könnyedet hozz – vetette oda a szellemidéző a szobából kislattyogó szolgának.
A kandallópárkányon sétáló varjú egy percre megállt, és figyelmesen végigmérte a vendéget. Ezután tovább sétálgatott.
– Kérlek, foglalj helyet! A nevem Brokát.
– Fürge Ben – a varázsló a szellemidézővel szemben álló székhez sétált és leült. Felsóhajtott.
– Érdekes név. Ha szabad megjegyeznem, illik a viselőjéhez. Elhárítani egy sirinth támadását; mert ugye támadott, miután elengedted?
– Ügyes húzás volt – jegyezte meg Fürge Ben – örök érvényű parancsot vésni a nyakörvbe, amely szerint a kiszabadítót azonnal meg kell ölni. Feltételezem, hogy rád, az idézőre ez nem vonatkozik.
– Én sosem szabadítom ki a démonjaimat – felelte Brokát.
– Sosem?
– Minden kivételezés gyengít a varázslat erején. Ezt nem engedhetem meg magamnak.
– Szegény démonok!
Brokát vállat vont.
– Nem szimpatizálok egyszerű eszközökkel. Te megsiratod talán a tőrödet, ha az beletörik az ellenség hátába?
– Ez attól függ, hogy közben megölte-e az illetőt, vagy csak megőrjítette.
– Ah, akkor viszont magadat sirathatod.
– Vicceltem.
Brokát felvonta vékony vonalú szemöldökét. Az ezt követő csendet az érkező Emancipor törte meg, aki tálcán poros üveget és két kristálypoharat hozott magával.
– Magadnak nem is hoztál poharat? – kérdezte a szellemidéző. – Azt akarod tán, hogy elnyomó jelleműnek gondoljon engem a vendégünk?
– Uh, én már lent ittam egy kortyot, uram.
– Tényleg?
– Hogy megállapítsam, elég virágos-e.
– És az volt?
– Nem tudom. Talán. Mi az, hogy virágos?
– Hm, azt hiszem, el kellene mélyíteni az oktatásodat. A virágos éppen a... fás ellentéte. Más szóval, nincs benne semmi keserű, csak édesség, mint a nárciszban meg a gyöngyvirágban...
– Azok a virágok mérgezőek – jegyezte meg Fürge Ben kissé rémülten.

– De szépek, és öröm rájuk nézni, nem? Kétlem, hogy bármelyikünknek is kedvelt szokása volna a virágok eszegetése, így a vizuális érzékeléssel szerettem volna párhuzamot vonni.
– Ah, már értem.
– Mielőtt töltenél, Emancipor, az utóíze édes volt vagy keserű?
– Hm, azt hiszem, leginkább a vasra emlékeztetett, mester.
Brokát felkelt és megragadta az üveget. Közelebb húzta és megszagolta a száját.
– Te idióta, ez vér, Nyársas Korbál készletéből. A másik sorból hozz egy üveget! Ezt vidd vissza a pincébe.
Emancipor arca elfehéredett.
– Vér? Kié?
– Számít ez?
Emancipor levegő után kapkodott, így Fürge Ben megköszörülte a torkát, és felelt helyette.
– A szolgád szemszögéből azt hiszem, a válasz „igen, számít”.
A varjú a kandallópárkányon károgott és bólintott. Brokát komor arccal ismét kézbe vette az üveget, és megszagolgatta.
– Nos – mondta, miután visszatette a tálcára –, természetesen nem én vagyok a szakértő, de azt hiszem, ez egy szűz vére.
Fürge Bennek nem volt más választása, mint megkérdezni:
– Honnan tudod?
Brokát felvonta szemöldökét.
– Hát onnan, hogy fás.

A Csuklyás vigye el az összes tervet! Paran görnyedten üldögélt a Rabtorony tárgyalótermében egy alacsony kis padon. Olyan volt, mintha a kinti éjszaka behömpölygött volna a hatalmas, poros terembe, elnyomva a falon égő fáklyák fényét. A kapitány előtt a terem közepén óriási gödör ásított, benne csupa por kenuk sorakoztak. A bebugyolált holttesteket, amelyek nemrég megtöltötték a járműveket, a barghasztok egy csendes ceremónia keretében már elhordták, de a kapitány úgy látta, hogy a legfontosabb dolgok még a gödörben vannak. Le sem vette a tekintetét a kenukról, mintha azok valamilyen hatalmas titkot rejtegetnének – csak éppen azt nem tudta, hogy mi az a titok.
A gyomrában még mindig fájdalom égett. Úgy gondolta, végre rájött, mi okozza a betegségét. Nem az a típusú ember volt, aki szívesen fogadta a hatalmat – ám azt kérdés nélkül sózták a nyakába. Nem olyan egyszerű és kézenfekvő formában kapta, mint egy kardot, például a Dragnipurt; nem kapott semmi olyat, amivel bosszúálló, igazságosztó démonként szúrni-vágni lehetett volna az ellenséget. Mégis hatalom volt ez, nem is kicsi. Érzékenység a láthatatlan folyamatokra, tudás, amely felfedte előtte, hogy minden és mindenki kapcsolatban áll egymással. Ganoes Parant, aki gyűlölte az autoritást, igazságosztóvá választották. Hatalmi vezetővé, akinek az volt a feladata, hogy szerkezetet – a játék szabályait – erőltessen mindenáron a játékosokra, akik mindennél többre becsülték saját szabadságukat.

Rosszabb, mint a malaza magisztrátusok posztja Untában. Ragaszkodni a törvény minden szavához, miközben minden irányból befolyások érik az embert, rángatják, cibálják – rivális politikusok csakúgy, mint maga a Császárnő. Huzavona, civakodás, amely még a legegyszerűbb és legegyértelműbb döntést is kész rémálommá változtatja. Nem csoda, hogy a testem fellázadt, és próbálja lerázni magáról azt, amit ráerőltettek.

Egyedül volt a Rabtorony tanácstermében. A Hídégetők úgy találták, hogy az egykori gidrák barakkjai jobban illenek az ízlésükhöz, s valószínűleg már kártyáztak és ájultra itták magukat a félszáz megmaradt gidrával, akik a Rabtorony őrségét alkották az ostrom idején. A Maszkok Tanácsának papjai már nyugovóra tértek.

Közben úgy tűnt, hogy Hamis Halandó Kardja, egy Zsémbes nevű fickó mély barátságot kötött Humbrall Taur lányával, Hetánnal. Ők ketten elvonultak a Rabtorony egyik meghittebb zugába, s viselkedésük alapján Paran úgy tippelte, hamarosan rokoni kapcsolat alakul ki a férfi és a Fehérarcú Klán között. Barátnője, Jeges Menakisz láthatóan cseppet sem örült az események ilyetén alakulásának.

Itkovián Lélekpajzs visszavezette csapatát a Dzselarkán palotája közelében található barakkba, hogy elvégezzenek bizonyos javításokat, s aztán reggel nekilássanak a fáradságos és szívszorító munkának: Capustan lakosait még ki kellett vezetni az alagutakból. Capustan újjáépülése hosszadalmas és fájdalmas folyamatnak ígérkezett, és a kapitány cseppet sem irigyelte a munkát a Szürkekardoktól.

Mi azonban hamarosan továbbmegyünk, Itkoviánnak keresnie kell majd a túlélők között valakit, akinek királyi vér csörgedezik az ereiben – mindegy, milyen csekély mennyiségben –, mert valakinek ülnie kell azon a meggyalázott trónon. A város infrastruktúrája romokban hever. Ki fogja etetni a túlélőket? Meddig tart majd felújítani a kereskedelmi kapcsolatot Saltoannal és Darujhisztánnal? A Csuklyás tudja, a barghasztok már semmivel sem tartoznak ezeknek az embereknek...

Végre megbékélt a gyomra is. Nagy levegőt vett, felsóhajtott. *Hatalom.* A gondolatai gyorsan a gyakorlatiasabb dolgok felé terelődtek – persze tudta, hogy ezzel csak halogatja az elkerülhetetlent. *Tervek egész vihara, s mindegyik döntésre, ítélkezésre akar kényszeríteni. Elég, ha kinyújtom a kezem, és már ott is van a tenyeremben az egész Sárkányok Asztala. Ez tény, amelyet nem szívesen veszek tudomásul. De érzem magamban azokat az átkozott kártyákat, mint valami hatalmas állat alig kivehető csontjait. A rendszer óriási volt, s valószínűleg végtelen. Csontváz, amely bármelyik pillanatban összeomolhat. Kivéve, ha én kitartok, s most ezt a feladatot sózták rám. Hogy összetartsam a rendszert.*

Játékosok, akik nem akarnak több társat. Játékosok kívül, akik be akarnak kerülni. Játékosok az élen, és játékosok hátul, az árnyékban. Játékosok, akik becsületesek, és játékosok, akik csalnak. Istenem, hogyan lássak neki a kibogozásnak?

Zsémbesre gondolt, az újonnan istenné vált Hamis Halandó Kardjára. A Nyár Tigrise valamilyen szinten mindig jelen volt, s némán battyogott Fener nyomában. Ha igazat szóltak a legendák, akkor az Első Hős már régen elvesztette emberi énjét, és teljesen átadta magát Lélekvesztett formája bestiális ösztöneinek. *Mégis, micsoda tökéletes egybeesés...* Paran kezdte gyanítani, hogy az Ősi Istenek mégsem tartják a

kezükben annyira az eseményeket, mint ahogy azt Éjsötét sejteni engedte; hogy a véletlennek és a baleseteknek legalább akkora szerepük volt az eseményekben, mint minden másban. *Máskülönben az Ősi Istenek ellen egyikünknek sem lenne semmi esélye – még a Nyomorék Istennek sem. Ha mindent előre elterveztek, akkor a tervekben szerepelnie kellett – volna – Hamis öntudatvesztésének is, hogy átmenjen passzív játékosba, és ne jelentsen veszélyt Fenerre, s csak akkor lépjen az előtérbe, amikor tényleg szükség van rá. És akkor persze a halálának is megtervezettnek kellett – volna – lennie, tökéletes időzítéssel, hogy pont akkor legyen belőle isten, amikor arra szükség van.*

S az Ősi Isteneknek ismerniük kellett volna minden eseményt, amely Fener hirtelen, fájdalmas kiszolgáltatottságához vezetett, a legapróbb részletig.

Tehát, ha nem előre megírt szerepeket játszunk életünk során, az Ősi Istenek darabjában és színpadán, kiszámíthatóan, akkor bármilyen apróság, amit teszünk, vagy éppen nem teszünk – mindenki, nem csak néhány kiválasztott –, jelentős következményekkel járhat. Nem csak az életünkre nézve, hanem az egész világ és minden más világ szempontjából.

Eszébe jutottak egy történész írásai: az illető pontosan ugyanezt a gondolatot vallotta. *Az öreg katona, Dujker, aki már régen kiesett a pikszisből a Császárnőnél. Amelyik történész fölveszi a Birodalmi talárt, azonnal hatása alá kerül a... a gyanakvásnak, amelynek célpontja éppen az integráltság és a hatalomeloszlás. Az első időkben azonban valóban erős bástyája volt az individualizmusnak, az egyéni jogoknak.*

A nagy elmék átka. Fiatalon eljutnak egy következtetéshez, túlélik az azt érő ostromokat, aztán csak állnak ott a rámpán, a háborúnak már rég vége, ólomnehéz kezükben csak lóg a kard... a fenébe is, már megint elkalandoztam.

Tehát azt várták tőle, hogy igazságosztó legyen. A pozícióhoz jelentős jellemváltozásra volt szükség, hiszen el kellett volna hinnie, hogy tévedhetetlen. *Ez az utolsó dolog, ami megtörténhet velem. Kínoz a bizonytalanság, a szkepticizmus, s az összes jellembéli hiányosság, amelyek minden céltalanul élő emberre jellemzők. Ezek minden célt aláásnak, mint az ürge a növekvő növények gyökereit...*

Istenem, ha már a rossz választásoknál tartunk...

Paran csoszogó hangra lett figyelmes, s rájött, hogy már nincs egyedül a helyiségben. Hunyorogva fürkészte a homályt. A kenuk között egy alak guggolt, antik érmeingben. A kapitány megköszörülte a torkát.

– Egy utolsó látogatás?

A barghaszt harcos fölegyenesedett. Parannak ismerősek voltak ugyan a férfi vonásai, de egy percbe azért beletelt, mire felismerte őt.

– Kafál vagy, ugye? Hetán fivére.

– Te pedig a malaza kapitány.

– Ganoes Paran.

– Az, Aki Áldást Oszt.

Paran elkomorodott.

– Nem, ez inkább Itkoviánra, a Lélekpajzsra igaz.

Kafál a fejét ingatta.

– Ő csak hordozza a terheket. Te vagy az, Aki Áldást Oszt.

– Arra célzol, hogy ha valaki képes levenni Itkovián válláról a terheket... az... én vagyok? Csak... meg kell áldanom? – *Azt hittem, rendfenntartó vagyok. De még ennél is bonyolultabb a helyzet. Az áldás ereje? Beru vigyázzon rám!*

– Ezt én nem tudhatom – morogta Kafál. Szeme csillogott a fáklyafényben. – Nem áldhatsz meg valakit, aki úgy gondolja, nincs ehhez jogod.

– Igazad lehet. Nem csoda, hogy a legtöbb pap olyan szerencsétlen.

Fogak villantak a sötétben, a barghaszt vagy vigyorgott, vagy valamilyen gonoszabb képet vágott.

Ah, nem nagyon tetszik nekem ez az áldás dolog. De *van értelme, igen. Ugyan mi más módon oszthatna beleegyezést és elutasítást az Asztal Mestere? Ez tényleg olyan, mint valami untai magisztrátusi tiszt, némi vallásos felhanggal – engem pedig pont ez nyugtalanít az egészben. Mindegy, Ganoes, ezen még később is ráérsz rágódni...*

– Ahogy itt üldögéltem – mondta Paran –, arra gondoltam, hogy titkok rejtőznek ezekben a kenukban. – Kafál dünnyögött valamit. – Ha ezt helyeslésnek veszem, nagyot tévedek?

– Nem.

Paran elmosolyodott. Már megtanulta, hogy a barghasztok utálnak igent mondani, de egy kérdéssel rá lehetett őket venni, hogy az állítás ellenkezőjére nemet mondjanak.

– Elmenjek?

– Nem kell. Csak a gyávák rejtegetnek titkokat. Gyere közelebb, ha gondolod, és tekintsd meg az egyik titkot.

– Köszönöm – felelte Paran, s lassan felkelt. Felkapott egy lámpást, és Kafál után ereszkedett a sáros gödörbe.

A barghaszt bal keze egy faragott kenuoldalon nyugodott. Paran szemügyre vette a faragást.

– Csatajelenetek. A tengeren.

– Nem ez a titok, amit mutatni akartam – morogta Kafál. – A hajóácsok igen nagy tudású mesterek voltak. Elrejtették az összeeresztéseket, és még az eltelt évezredek sem tették nagyon tönkre a munkájukat. Ugye, hogy olyan ez a kenu, mintha egyetlen farönkből faragták volna ki? Tulajdonképpen egy fa adta az anyagát, de darabokból rakták össze. El tudod ezt hinni, Ganoes Paran?

– Alig – mondta a kapitány. Leguggolt, és egy ideig figyelmesen vizsgálta a hajótörzset. – Néhány helyen látszik – mondta kis idő múlva –, de csak azért, mert néhány darab megvetemedett kissé. Például ezek a panelek itt, a csatajelenetekkel...

– Ah igen, azok. Most pedig megláthatod a titkot. – Kafál elővett egy széles pengéjű vadászkést. A két panel összeeresztésébe szúrta a fegyver hegyét, aztán megcsavarta.

A panel kiugrott a helyéből. Mögötte hosszú üreg tűnt elő, amelyben tompán fénylett valami. Kafál eltette a kését, benyúlt az üregbe, és előhúzott onnan egy tárgyat. Egy kard volt az, egyélű. Pengéjén úgy játszott a lámpafény, akár a vízen. A

fegyver túl hosszúnak tűnt, s a csúcsánál tenyérnyi szakaszon ki is szélesedett. A bőrrel bevont markolatot kicsi, gyémánt alakú, fekete vas alkatrész védte. Az olajozás és a védelem nélkül eltelt évezredek semmiféle nyomot nem hagytak a pengén.

– Ebben varázslatot szimatolok.

– Nem ez a helyzet – Kafál fölemelte a fegyvert, s furcsán, ujjait kulcsolva két kézzel megmarkolta a markolatot. – Népünk ifjúsága idején a türelem és a tudás tökéletesen összhangban volt egymással. A pengéknek nem volt párja, és most sincsen.

– Bocsáss meg, Kafál, de a görbe kardok és lándzsák, amelyeket mostanáig láttam harcosaitok kezében, nem tűntek túl különlegesnek...

Kafál kimutatta fogsorát.

– Nincs mit megbocsátanom. Igen óvatosan fogalmaztál. A fegyverek, amelyeket mostanában készítenek a kovácsaink, gyenge minőségűek. Az ősi tudás elveszett.

– Nem tudom elhinni, hogy egy sima kard egy karcolás nélkül megúszta ezt a hosszú időt. Biztos, hogy nem...

– Biztos. A fémek ötvözéssel ellenállnak az idő vasfogának. Vannak ebben olyan fémek is, amelyeket még nem fedeztünk fel újra, s most, hogy a varázslat olyan kézenfekvő és egyszerű megoldás, nem is keressük őket. – Paran felé nyújtotta a kardot. – Kiegyensúlyozatlannak tűnik, ugye? Mintha a csúcsa túl nehéz lenne. Fogd csak meg.

Paran átvette a fegyvert. Olyan könnyű volt, akár egy kis tőr.

– Lehetetlen – motyogta. – Biztos törékeny...

– Nem nagyon, kapitány. A penge merevnek tűnik, ugye? Biztos arra következtetsz, hogy az anyaga rideg, pedig nem az. Vizsgáld csak meg az élét. Nincs rajta egy fia törés sem, pedig ez a kard megfordult már jó pár csatában. A penge éles és ép. Ezt a kardot nem kell köszörülni.

Paran visszaadta a kardot, majd ismét a kenukhoz fordult.

– S ezekben a kenukban még sok ilyen fegyver van?

– Igen.

– Ki fogja őket használni? A Hadvezérek?

– Nem. A gyerekek.

– Gyerekek?

– Gondosan kiválogatott gyerekek kezdenek majd edzeni ezekkel a fegyverekkel. Képzeld csak el, hogy meglendíted ezt a kardot, kapitány. Az izmaid sokkal nehezebbhez vannak hozzászokva. Vagy túllendíted, vagy kiszalad a kezedből. Egy erősebb csapás után mindenképpen kifordulna a csuklódból. Nem, ezeket a fegyvereket csak olyan kezek használhatják ki teljesen, amelyek még nem forgattak más fegyvert. A gyerekeknek persze a legtöbb dologra maguktól kell majd rájönni – végül is, hogyan taníthatnánk nekik olyasmit, amit mi magunk sem tudunk?

– És mi lesz ezeknek a fegyvereknek a célja? És a kis harcosoknak, akiknek a birtokába kerülnek?

– Lehet, hogy egy napon még meglátod, Ganoes Paran.

Paran egy ideig hallgatott.

– Azt hiszem – mondta kicsivel később –, hogy felfedeztem még egy titkot.
– S mi lenne az?
Szét fogjátok szedni ezeket a kenukat. Megfogjátok tanulni, hogyan kell őket elkészíteni.
– Sokáig marad a szárazföld az otthonotok, Kafál?
A harcos elmosolyodott.
– Nem.
– Értem.
– Igen. Humbrall Taur kérni szeretne tőled valamit. Elmondhatom a nevében, vagy tőle szeretnéd hallani?
– Ki vele.
– A barghasztok szeretnék, ha megáldanád az isteneiket.
– Tessék? Nektek erre nincs szükségetek...
– Ez igaz. Mi mégis szeretnénk.
– Nos, ezen még gondolkodnom kell, Kafál. Az egyik fő problémám, hogy fogalmam sincs, hogyan kell áldást osztani. Csak odamegyek a csontokhoz, és azt mondom, hogy meg vannak áldva, vagy valamilyen bonyolultabb szertartásról van szó?
Kafál felvonta szemöldökét.
– Nem tudod?
– Nem. Lehet, hogy talán össze kellene hívni a sámánokat, és megbeszélni velük a dolgot.
– Ah, ezt fogjuk tenni. Ha kiderül, milyen rituálé szükséges, akkor elvégzed?
– Már mondtam, hogy meggondolom, Kafál.
– Miért habozol?
Azért, mert én valami átkozott csodatévő vagyok, és ha teszek valamit, azzal megváltozhat – megváltozik – minden.
– Nem sértésnek szántam. Csak arról van szó, hogy óvatos ember vagyok.
– A hatalommal bíró embernek határozottan kell cselekednie, mert különben az erő kifolyik az ujjai közül, akár a homok.
– Amikor úgy döntök, hogy cselekszem, akkor határozott vagyok, Kafál. Remélem, érthető voltam. Sosem leszek meggondolatlan, és ha valóban olyan nagy a hatalmam, akkor ezért hálásnak kellene lenned.
– Lehet, hogy mégis bölcsen teszed, hogy óvatos vagy. Átadom az üzenetet atyámnak.
– Legyen.
– Ha egyedül szeretnél maradni, akkor keress más helyet. A társaim már jönnek, hogy elvigyék a többi fegyvert is. Mozgalmas éjszakánk lesz.
– Rendben, akkor elmegyek sétálni.
– Légy óvatos, Ganoes Paran!
A kapitány visszafordult.
– Tessék?
– A Maszkok Tanácsa tudja, hogy mi – vagyis, hogy ki – vagy, és nagyon nem

tetszik nekik a dolog.
– Miért?
Kafál elvigyorodott.
– A Maszkok Tanácsa nem bírja, ha riválisai akadnak. Még mindig nem fogadták be Kerulit, aki közéjük akar állni. Olyan pozícióban vagy, hogy bármikor a felettesükké nyilváníthatod magad. A maszkok mögött szikrázik a tekintetük, kapitány.
– A Csuklyás szakállára! – sóhajtotta Paran. – Különben ki ez a Keruli egyáltalán?
– K'rul Főpapja.
– K'rulé? Az Ősi Istené?
– Számíthatsz rá, hogy Keruli az áldásodat kéri majd. Az istene nevében.
Paran megdörzsölte a szemét. Hirtelen iszonyatos fáradtság tört rá.
– Meggondoltam magam – mondta. – Nem baj, hogy sétálnom kell.
– Mit fogsz tenni?
– Keresek egy barlangot, és elbújok benne, Kafál.
A harcos nevetése harsány volt, és nem olyan együtt érző, mint ahogy azt Paran szerette volna.

Emancipomak sikerült előkutatnia egy, a célnak megfelelőbb üveget a pincében. Meg is töltötte a poharakat, majd sietve kirobogott a szobából, s ráncos arca még sápadtabb volt, mint Fürge Ben érkezésekor. Fürge Ben azért óvatosan kóstolta meg a pohár tartalmát. Néhány pillanattal később nagyot nyelt és felsóhajtott. A vele szemben ülő Brokát elmosolyodott.
– Remek. Nos, miután megpróbáltad teljesen megsemmisíteni a ház védelmi rendszerét, gondolom, valamiféle céllal jöttél. Figyelmesen hallgatlak.
– Démoni idézés. Ez a legritkább és a legbonyolultabb a szellemidézés művészetének áltudományai közül. – Brokát erre csupán egy vállrándítással válaszolt. – Az erő pedig, amelyből merít – folytatta Fürge Ben –, Csuklyásé, de a Káosz Üregének erős hatása érződik rajta. A két Üreg közötti határsávból jön a hatalom. Megkérdezhetem, hogy miért éppen a halál erőinek segítségével idézel démont?
– Így lehet teljes uralmat gyakorolni az életerő összességére, Fürge Ben. A megsemmisítéssel való fenyegetés eredendően a halál aspektusával bír. Mivel felfigyeltél a Káosz Üregének befolyására is, tovább hallgatlak.
– Tehát továbbra is nyugodtan hozzáférsz az Üregek erejéhez?
– Ezt nem mondanám – felelte Brokát, majd kis szünetet tartott, és ivott egy korty bort. – A... fertőzés... irritáló, szerencsétlen fejlemény, amely sajnos rosszabbodik is. Lehet, hogy a jövőben valamikor szükségesnek látom majd, hogy lecsapjak a felelősre. Társam, Nyársas Korbál már tájékoztatott növekvő félelméről; ő sokkal közvetlenebben használja fel a Csuklyás Üregét, így jobban megérezte a fertőzés negatív hatását.
Fürge Ben a kandallópárkányon ülő varjúra pillantott.
– Igazán? Nos – folytatta, tekintetét ismét Brokát felé fordítva –, ami azt illeti, én pontosan meg tudom nektek mondani, ki a felelős.

– És ugyan miért tennéd, mágus? Kézenfekvő, hogy segítséget kérsz. Feltételezem, hogy szemben állsz ezzel a mérgezővel. És éppen potenciális szövetségeseket keresel.
– Szövetségeseket? Hogy segítséget kérnék? Nem, uram, félreértettél. Én ingyen ajánlom fel az információt. Nem csak hogy nem várok semmit cserébe, de ha segítséget ajánlanál, magadtól, azt tisztelettel visszautasítanám.
– Furcsa. A hatalmad talán rivalizál az istenekével is?
– Nem emlékszem rá, hogy eddigi párbeszédünk során bármilyen istent is emlegettem volna.
– Ez igaz, viszont az Üregek mérgezéséért felelős egyén jelentős hatalommal bír: ha nem isten, akkor csakis aspiráns lehet.
– Mindenesetre leszögezem, hogy nem rivalizálok istenekkel – mondta Fürge Ben mosolyogva.
– Bölcs döntés.
– De az is tény, hogy néha legyőzöm őket a kis játékaikban.
Brokát végigmérte a varázslót, aztán lassan hátradőlt.
– Én határozottan élvezem a társaságod, Fürge Ben. Nem könnyű engem szórakoztatni, de ez a beszélgetés felderített, s ezért köszönetet mondok.
– Nagyon szívesen.
– Társam, Nyársas Korbál azonban szeretne megölni.
– Nem tehetek mindenkinek a kedvére egyszerre.
– Ez igaz. Tudod, nem szeret zavarba jönni, márpedig te zavarba hoztad.
– Jobb, ha ott marad a kandallópárkányon – javasolta halkan Fürge Ben. – Nem tűröm túl jól a hullarablókat.
Fürge Ben balján ekkor szárnyak árnyéka suhant el, ahogy Nyársas Korbál leereszkedett a kandallóról, és már repülés közben elkezdett átalakulni. A malaza intett a bal kezével, s többrétegű varázslatot zúdított a szellemidézőre.
A félig ember, félig varjú Korbál nem fejezhette be emberré alakulását. A varázslat hullámai még ki sem bontakoztak rendesen. A becsapódás ereje fölemelte a szellemidézőt, majd a kandalló fölötti falra csapta. Aztán robbant.
Festett vakolat és por felhője szállt a levegőbe. A fal megrázkódott, majd beomlott ott, ahol Korbál eltalálta – lyuk nyílt a fal túloldalán lévő ismeretlen helyiségbe. Fürge Ben utoljára a csizmatalpat látta a férfiból, majd a kavargó por és a varázslathullámok közepette az egész fal eltűnt a szeme elől. A porfelhőn túlról tompa puffanás hallatszott – valószínűleg folyosó lehetett ott –, aztán már csak a kandallón kopogó vakolatdarabok törték meg a csendet. Fürge Ben lassan hátradőlt a székben.
– Még egy kis bort? – kérdezte Brokát.
– Köszönöm, jólesne. Elnézést a felfordulásért.
– Ne is törődj vele. Még sosem láttam korábban – mennyit is – hat, nem, hét Üreget egyszerre megnyílni, méghozzá ilyen komplex kötődésben. Te, barátom, igazi művész vagy. Túlélte a balesetet Nyársas Korbál?
– A vendéged vagyok, Brokát. Igen rossz modorra vallana, ha ilyen gyatra trükkel ölném meg a társad. Végül is tágabb értelemben tekintve, az *ő* vendége is vagyok.
Mivel a kémény teljesen tönkrement, a szoba lassan, de biztosan elkezdett megtelni

füsttel.
– Igaz – ismerte el Brokát. – Bár szerényen megjegyzem, hogy meg akart téged ölni.
– Nincs okod szabadkozni – felelte a malaza. – Nekem nem okozott különösebb kényelmetlenséget.
– Éppen ez volt a legmegdöbbentőbb a helyzetben. A varázslatodban semmiféle kaotikus eret nem láttam, Fürge Ben. El tudod képzelni, mennyi kérdés tolong a nyelvem hegyén... – A folyosóról nyöszörgés hallatszott. – Be kell ismernem – folytatta Brokát –, hogy a kíváncsiság elég erősen él bennem, és ha a kérdezett személy vonakodik választ adni a kérdéseimre, akkor gyakran elönt az indulat. Tehát, hat, hét Üreg...
– Hat.
– Hat Üreg tehát – egyszerre megnyitva –, és te azt állítod, hogy ez nem okozott neked kényelmetlenséget. Számomra ezzel inkább vakmerőnek tűnsz, mint bátornak. Tehát meg kell állapítanom, hogy – nyersen szólva – *elhasználódtál.*
– Jól sejtem, hogy véget ért a szíves vendéglátás? – kérdezte a malaza, miközben letette a poharát a tálcára.
– Nem feltétlenül. Ha mindent szépen elmondasz, amire kíváncsi vagyok, akkor civilizáltan folytathatjuk a társalgást.
– Attól tartok, ez nem lehetséges – felelte a malaza. – Azt azért még elmondom, hogy az Üregek mérgezését okozó lény nem más, mint a Nyomorék Isten. Valóban meg kell gondolnod... hogy megbünteted-e őt. Szerintem hamarabb eljutsz ehhez a kérdéshez, mint gondolnád.
– Köszönöm. Nem tagadom, lenyűgözött, hogy hat Üreggel bánsz egyszerre, Fürge Ben. De így utólag azt mondanám, szerencsésebb lett volna, ha legalább a birtokolt hatalmad felét visszatartod – a férfi felállni készült.
– De Brokát! – felelte a varázsló. – Vissza is tartottam a felét!
A dívány és a rajta ülő férfi nem járt semmivel sem jobban, mint Nyársas Korbál pár perccel korábban – de őt már tizenkét Üreg ereje csapta arcon.

Fürge Ben az épület főbejáratához vezető, füstös folyosón futott össze Mocsári Emanciporral. A szolga kendőt kötött az orra és a szája elé, s könnyes szemmel, hunyorogva nézett a varázslóra.
– A gazdáidnak segítségre van szükségük, Emancipor.
– Élnek?
– Hát persze. Bár sok füstöt szívtak be...
A szolga elnyomakodott Fürge Ben mellett.
– Mi a fene baja van mindenkinek? – vakkantotta.
– Ezt hogy érted? – kérdezte a malaza.
Emancipor félig visszafordult.
– Hát nem nyilvánvaló? Amikor a földbe taposol egy darazsat, a sarkaddal teszed, nehogy megcsípjen, igaz?
– Arra próbálsz rábeszélni, hogy öljem meg a gazdáidat?

– Átkozott idióta itt mindenki! Takarítsd fel ezt, Manci! Vakard le azt! Ásd ezt el a kertben! Pakolj össze, sietve kell távoznunk! Ez az én keresztem – *hogy senki nem öli meg őket!* Tán azt hiszed, szeretem ezt a munkát? Gondolod...

Fürge Ben már kimenekült, de az öreg még mindig üvöltözött. Talamandas a küszöbön várta.

– Te is tudod, hogy igaza van...

– Csend legyen! – csattant fel Fürge Ben.

Az udvarban az élőhalott, járdáról és falról lepotyogott őrök szanaszét hevertek a kövezeten, de lassan mindegyik megmozdult. Végtagjaik rángatóztak. *Mint a kitinpáncélos bogarak, ha hanyatt estek. Jobb, ha gyorsan eltűnünk innen, mert mostanra tényleg kimerültem.*

– Te tudod, hogy már majdnem átköltöztem abba a falba, amit leromboltál?

– Ez felettébb sajnálatos lett volna – felelte Fürge Ben. – Na, mássz fel, megyünk.

– Végre, egy kis ész!

Brokát kinyitotta a szemét. Emancipor arcát látta maga fölött.

– A kertben vagyunk, gazdám – mondta a szolga. – Kivonszoltalak téged is, meg Korbált is. Eloltottam a tüzet. Most viszont ki kell nyitnom minden ablakot...

– Remek, Emancipor – nyögte az ősz szakállú szellemidéző. – Emancipor! – szólt a már távolodó szolga után.

– Igen?

– Bevallom... kissé... összezavarodtam. Van talán valami legyőzhetetlen hibánk, Emancipor?

– Uram?

– Alábecsüljük... ah, mindegy, ne is törődj vele, Manci. Akkor hát menj a dolgod után.

– Igen, gazdám.

– Jut eszembe, a mai erőfeszítéseidért jutalmat érdemelsz. Mit szeretnél?

A szolga egy percig csak nézett Brokátra, aztán megrázta a fejét.

– Nem kell semmi, uram. Csak a munkámat végeztem, és ezután is ezt fogom tenni.

A szellemidéző fölemelte a fejét, és figyelte, ahogy az öreg szolga visszabattyog a házba.

– Micsoda szerény ember – motyogta. Végignézett testén, amely tele volt horzsolásokkal, és ruházatán, ami csupa szakadás volt. – Vajon mi maradhatott a ruhatáramból? – sóhajtotta.

Amennyire emlékezett – az elmúlt események fényében –, sajnos, nem sok darab közül válogathatott.

Fürge Ben ismét árnyakba burkolózott, és végigsietett a törmelékes, piszkos utcán. A tüzek nagy része már vagy kialudt magától, vagy eloltották őket, s a megmaradt épületek egyikében sem égett semmilyen fény. Az éjszakai égboltot a csillagok uralták, a várost pedig a sötétség.

– Átkozottul hátborzongató – suttogta Talamandas.

– Ezt érdekes olyasvalakitől hallani, aki sok évet töltött egy urnában, egy halomsír kellős közepében – vihogta Fürge Ben.
– A hozzád hasonló utazók nem tisztelik a barátságot! – vágott vissza az ágbaba sértetten.
Előttük a Rabtorony hatalmas foltja kioltotta a csillagokat az égbolt egy részén. A főkapu előtti téren égő fáklyák halovány fénye kissé megvilágította az épület köveit. Ahogy beléptek a sugárútra, amely a térre vezetett, összefutottak az első barghaszt csapattal. A harcosok bútorokból rakott kis tűz mellett csoportosultak. Az út egész hosszán ponyvát feszítettek ki az épületek mentén, így az egész környék olyan jelleget öltött, mint a hétvárosi piacterek. A ponyvák alatt, mindkét oldalon emberek aludtak. A vásznak alsó felére a különböző konyhatüzek fénye és füstje furcsa mintákat festett. A harcosok közül azért sokan ébren maradtak és őrködtek.
– Láthatatlanul kellene elosonni a tömeg mellett, varázsló – mormogta Talamandas. – Körbe kellene mennünk, ha még mindig ragaszkodsz ahhoz a beteges ötletedhez, amely szerint egérként át akarsz surranni a macskák között. Ha elfelejtetted volna, azok ott a rokonaim...
– Csend legyen – dünnyögte Fürge Ben. – Fogd fel ezt úgy, mint a partnerségünk – és az Üregek – egy újabb próbáját...
– Egyenesen átmegyünk közöttük?
– Igen.
– Melyik Üreggel? Kérlek, ne a D'rissel... ez a kövezet...
– Nem, semmiképpen, teljesen eláztatna minket az alvadó vér. Nem megyünk alattuk, Talamandas. Fölöttük megyünk el. Serc, az Ég Ösvénye.
– Azt hittem, hogy a házban kimerültél.
– Igen. Nagyrészt. Lehet, hogy ebbe most bele fogunk izzadni egy kicsit.
– Én nem izzadok.
– Próbáljuk ki, rendben? – a varázsló megnyitotta az Ég Üregét. A körülöttük látható jelenet csak egy kicsit változott. Aztán lassacskán, ahogy Fürge Ben szeme alkalmazkodott az Üreghez, észrevette a légáramlatokat, a földdel párhuzamosan haladó hideg és meleg légrétegeket, a ponyvák alól az ég felé emelkedő spirálokat, az elhaladó alakok menetszelét, a kő és fa hőemlékét.
– Elég beteges – motyogta az ágbaba. – Ebben akarsz úszni?
– Miért ne? Majdnem olyan testtelenek vagyunk mi is, mint a levegő. Az indulással még nem is lesz gond, de nem tudom magunkat lebegésben tartani. Igazad volt – nincsenek erőtartalékaim. Tehát rajtad a sor, Talamandas.
– Rajtam? Én nem is ismerem a Sercet.
– Nem is azt kértem, hogy tanuld meg kezelni. Nekem csak az erőd kell.
– Ez nem volt benne az egyezségben!
– Most már benne van.
Az ágbaba nyugtalanul fészkelődött Fürge Ben vállán.
– Ha elvonsz az erőmből, akkor meggyengíted a védelmet, amelyet a méreg ellen biztosítok.
– Meg kell találnunk a határvonalat, Talamandas. Tudnom kell, mennyit vonhatok

el az erődből vészhelyzetben.

– Mégis, mennyire húzós helyzetre számíthatok, amikor majd a Nyomorék Isten elé állunk? – kérdezte az ágbaba. – Te és a titkos terveid, nem is csoda, hogy titokban tartod őket!

– Megesküdnék rá, hogy gyakorlatilag felajánlottad magad áldozatnak az ügy oltárára; ilyen gyorsan visszatáncolsz?

– Ha őrültségre készülsz? Arra számíthatsz, varázsló.

Fürge Ben elmosolyodott.

– Nyugi, nem rakom a máglyát alattad. Nem is áll szándékomban kihívni a Nyomorék Istent. Legalábbis közvetlenül nem. Egyszer már álltam vele szemtől szembe, és az is éppen elég volt. De ezt a határvonal keresést komolyan gondoltam. Na, húzzunk bele, sámán, lássuk, mire vagy képes.

Talamandas dühösen morgott magában, de azért beleegyezett a kísérletbe. Fürge Ben fölemelkedett a földről, és fölkapaszkodott a legközelebbi áramlatra, amely hosszirányban hömpölygött az utcán. Az áramlat hűvös volt, és a ponyvák alatt lefelé bukott. Már csak karnyújtásnyira volt a kiszemelt áramlattól, amikor véletlenül belesiklott egy tűz melegébe. Az ég felé röpültek.

– A fenébe is! – csattant fel Fürge Ben, majd megpördült és elhelyezkedett a hőoszlopon. A varázsló összeszorította a fogát, és az ágbaba erejéért nyúlt – s rájött, hogy amire egész idő alatt gyanakodott, igaz.

Csuklyás ereje. Majdnem száz százalékban. A barghaszt istenekből alig egy csepp. Azok az átkozott szellemidézők túlságosan legyengültek. Vajon mi szívhatja el az erejüket? Van egy kártya az Asztalon, a Halál Házában, amelynek már nagyon hosszú ideje nincs arca. A Mágus. Azt hiszem, éppen most találtak rá egy dolgozót – egy ostoba diófej vigyorog róla. Talamandas, hatalmas hibát követtél el. Ami pedig titeket illet, kedves barghaszt istenek, a jövőben tanuljatok ebből az esetből. Sose adjátok kölcsön a szolgáitokat egy másik istennek, mert akkor nem sokáig maradhatnak már a ti szolgáitok. Ehelyett a másik isten fegyvert készít belőlük – és valószínűleg a hátatokba döfi.

Kedves barghaszt istenek, egy ragadozókkal teli világba érkeztetek, amely sokkal gonoszabb, mint a régi, megszokott kis birodalmatok. Szerencsétek, hogy itt vagyok.

Belekapaszkodott az erőbe. Az ágbaba megvonaglott, águjjacskáit a varázsló vállába mélyesztette. Fürge Ben gondolatban határozottan megragadta a Csuklyás hatalmát, és maga felé kezdte húzni. *Gyere, te fattyú, beszédem van veled!* Ökölbe szorított kezében megérezte a durva szövetet, amelyet rángatott, húzott volna vissza valaki. A varázslót megcsapta a Halál szele – Csuklyás jelenléte immáron letagadhatatlanná vált. Az isten borzasztóan dühös volt.

S egy halandó kezében teljesen tehetetlen is.

Fürge Ben felnevetett.

– Ennyit a határvonalakról. Szövetséget akarsz velem kötni, Csuklyás? Rendben van, meggondolom a dolgot, és félreteszem az ellenszenvem. De most azonnal mondd el, miben sántikálsz.

– *Átkozott bolond!* – Csuklyás hangja mennydörgött Fürge Ben fejében, s fájdalmat

is okozott neki.

– Csendesebben – sziszegte Fürge Ben –, különben egészen kirángatlak ide, és akkor nem Fener lesz az egyetlen, aki egyenlő esélyekkel indul.

– Meg kell tagadni a Láncok Házát!

A varázsló pislogott, mert nem egészen ilyen beszélgetésre számított.

– A Láncok Háza? Hát nem a mérget akarjuk kiiktatni? Hamvas láza, a fertőzött Üregek...

– Meg kell győzni az Asztal Mesterét, halandó. A Nyomorék Isten Háza... követőkre talált...

– Várj egy percet! Követőkre? Az istenek körében?

– Árulók vannak köztünk. Poliel, a Pestis Istennője a Láncok Királya mellett Kancellári címre pályázik. Egy Hírnököt is... verbuvált már. Egy ősi harcos a Haramia posztjára pályázik, s egy távoli vidéken megvan már a Halandó Kard is. Mowri magához öleli a Hármat – Nyomorékot, Leprást és Bolondot –, melyek a Szövő, a Kőműves és a Katona helyett szerepelnek. A legrosszabb azonban az utolsó kártya, amely körül egy ősi erő körvonalazódik... halandó, az Asztal Mesterének látnia kell, micsoda veszély fenyegeti a világot.

Fürge Ben elkomorodott.

– Paran kapitány nem az a kimondott vak gyerek, Csuklyás. Ellenkezőleg, valószínűleg még nálad is tisztábban látja a helyzetet, de mindenképpen sokkal tárgyilagosabban, és nekem valami azt súgja, hogy amikor döntésre kerül a sor, éppen erre a tárgyilagosságra lesz szükség. Mindegy, lehet, hogy neked a Láncok Háza a legnagyobb gondod, nekem viszont az Üregeket támadó méreg. – *És az, amit Hamvassal tesz.*

– Félrevezettek, varázsló – rossz úton jársz. A *Pannioni Domíniumban nem találsz majd semmilyen választ vagy megoldást, mert a Pannioni Látó egy egészen más történet középpontja.*

– Erre magamtól is rájöttem, Csuklyás. De akkor is le akarom leplezni a nyavalyást... és az erejét is.

– De ettől nem jutsz előrébb.

– Hiszed te – felelte Fürge Ben vigyorogva. – Majd később még jelentkezem, Csuklyás.

– És ugyan miért hallgatnálak meg, halandó? Nem hallgatsz...

– Meghallgattalak, de figyelj csak ide. Lehet, hogy a barghaszt istenek most még zöldfülűek és tapasztalatlanok, de nem marad ez mindig így. Különben is, a fiatal istenek általában veszélyesek. Ha most megsebzed őket, sosem feledik, hogy kinek köszönhetik a sebhelyet. Segítséget ajánlottál nekik, Csuklyás, úgyhogy tedd is ezt.

– Csak nem fenyegetsz?

– Most akkor ki nem figyel a másikra? Nem fenyegetlek, hanem figyelmeztetlek. S nem csak a barghaszt istenek miatt. Hamis igen ügyes Halandó Kardot talált magának – te nem érzed őt? Itt vagyok, legalább ezerlépésnyire tőle, közöttünk minimum húsz fal emelkedik, és mégis érzem az erejét. Egy haláleset okozta fájdalomba burkolózik, valaki meghalt, aki közel állt hozzá, most már te birtoklod a lelkét. Ez a Halandó

Kard nem szeret téged, Csuklyás.

– *Csak nem gondolod, hogy nem örültem mindannak, amit adott nekem? Hamis lelkeket ígért, és halandó követője sokat át is segített az én világomba.*

– Más szóval, a Nyár Tigrise és a barghaszt istenek tartották magukat a megállapodáshoz. Te is jobban teszed, ha követed a jó példát, és ebbe az is beletartozik, hogy elengeded Talamandast, amikor kell. Tartsd magad a megállapodás szelleméhez, Csuklyás... vagy talán semmit sem tanultál a Dassem Ultor esetében elkövetett hibáidból? – A varázsló érezte, hogy a Halál Ura csaknem felrobban a dühtől, de az isten nem mondott semmit. – Hát igen – morogta Fürge Ben –, jobb is, ha ezt átgondolod. Közben tedd meg, kérlek, hogy nekiereszted az erődet annyira, hogy átjussak a barghasztok tömegén, a Rabtorony előtti térre. Ezután húzódj vissza, eléggé ahhoz, hogy Talamandas megkapja ígért szabadságát. Kukucskálhatsz festett szemén keresztül, ha akarsz, de ne gyere közelebb, csak akkor, ha hívlak.

– *Egy szép napon az enyém leszel, halandó...*

– Az már egyszer biztos, Csuklyás. Addig is érd be a várakozás izgalmával, rendben? – a varázsló ezután elengedte az isten köpönyegét. Csuklyás elhúzódott tőle.

Az erő egyenletesen érkezett, s a légáramlatok szépen elúsztatták Fürge Bent és az ágbabát a barghaszt ponyvák fölött. Talamandas felszisszent.

– Mi történt? Én, huh, egy pillanatra eltűntem.

– Minden rendben – mormogta a varázsló. – Megfelelő az erőd, ágbábu?

– Igen, az. Ezt tudom használni.

– Örömmel hallom. Most tehát menjünk a térre.

Az égbolt csillagait füst takarta. Paran kapitány a Rabtorony bejárata előtt, a széles lépcsőn üldögélt. Pont vele szemben, egy széles út végében állt az őrház. Nyitott ajtaján keresztül látszott mögötte a tér is, ahol a sűrűsödő ködben barghasztok táboroztak.

A malaza fáradt volt, mégsem tudott aludni. Gondolatai számtalan irányba kalandoztak már azóta, hogy két órával korábban elvált Kafáltól. A teremben még mindig dolgoztak a barghaszt sámánok: szétszedték a régi kenukat, és elhordták az ősi fegyvereket. Azon a termen és azon a műveleten kívül gyakorlatilag az egész Rabtorony csendes és kihalt volt.

Parannak az üres folyosók és termek láttán azonnal a szülei untai háza jutott eszébe – az is ilyen üres lehetett, hiszen a szülei meghaltak, Felisin valamilyen bányában raboskodott több ezer mérföldnyire az otthonától, Tavore pedig valószínűleg a Császárnő palotájában, egy lakosztályban éldegélt.

Egy ház, emlékek őrzője – szolgák, őrök sem nagyon maradhattak, csak a patkányok. Vajon ellovagolt-e előtte valaha a Végrehajtó? Gondolatai közé befurakodhatott vajon a múlt?

Tavore nem az a típus volt, aki csak egy percet is szán az emlékeknek. Brutálisan racionális volt, pragmatista, ugyanakkor ezertüskéjű sündisznó is – mindenkit felnyársalt, aki csak a közelébe merészkedett.

A Császárnő bizonyára nagyon elégedett új Végrehajtójával.

S veled mi lehet, Felisin? Széles mosolyoddal, táncoló tekinteteddel? Az Otataral-bányákban nincsen erkölcs, nincs semmi, ami megvédhetne az emberi természet legsötétebb részétől. Persze biztosan a szárnya alá vesz valaki – vagy egy strici, vagy egy bandita.

Egy virág, akit eltaposnak.

De a nővéred biztosan tervezi a kimenekítésed – ennyire azért ismerem őt. Valószínűleg küldött veled egy-két őrt is, hogy vigyázzanak rád...

Akit kimenekít, az már nem gyermek lesz. A mosoly eltűnik, s az egykor csibészes szempárból halálos gyűlölet sugárzik majd. Más megoldást kellett volna választanod, nővérkém. Istenem, inkább ölted volna meg Felisint rögtön – az valóban kegyes lett volna.

Attól félek, egy napon még drágán megfizetünk a rossz választásodért...

Paran a fejét csóválta. Nem volt valami irigylésre méltó családja. *A saját kezünkkel téptünk szét minden köteléket. Most mi, testvérek, mindhárman más sorsot kaptunk, s nem önszántunkból.* Még sosem látszott ilyen távolinak a lehetőség, hogy ezek a sorsok valaha is összefutnak még.

A lépcsőt előtte hamu borította; mintha a városban történteket csak maga a kő élte volna túl. A sötétség szomorkás, gyászos hangulatot teremtett. Minden hang, amelynek az éjszakát kísérnie kellett volna, hiányzott. *A Csuklyás a közelben jár ma éjjel...*

Mögötte a dupla ajtó egyik szárnya kinyílt. A kapitány hátrapillantott, aztán biccentett.

– Halandó Kard... látom, jót... pihentél.

A nagydarab harcos elfintorodott.

– Úgy érzem, csak egy hajszálon múlt, hogy életben maradtam. Erőszakos egy nőszemély.

– Hallottam már ezt más férfiaktól is, és mindig elégedett felhanggal mondták. Te is.

Zsémbes elkomorodott.

– Nahát, tényleg. Ez vicces.

– Elég széles ez a lépcső. Ülj le, ha van hozzá kedved.

– Nem zavarnálak a magányodban, kapitány...

– Kérlek, maradj, hiszen nem élvezem a magányt. Túl sok a sötét gondolatom, amikor egyedül maradok.

A Halandó Kard előrelépett, majd lassan leereszkedett a lépcsőre Paran mellé. Meglazított, rozsdás és szakadozott páncélzata közben zörgött és nyikorgott. Térdére támasztotta alkarját, kesztyűs keze lógott a levegőben.

– Ugyanez az átok kínoz engem is, kapitány.

– Akkor nagy szerencse, hogy rátaláltál Hetánra.

– A gond csak az, hogy ő meg telhetetlen – morogta Zsémbes.

– Más szóval, kettőnk közül te vagy az, aki a magányt kereste, és én zavarlak.

– Nem zavarsz, egészen addig, amíg a hátamra nem mászol.

Paran bólintott.

– Nem vagyok az a macskás típus – huh, bocsánat.
– Semmi baj. Ha Hamisnak nincs humorérzéke, akkor ez az ő baja. De biztosan van neki, különben nem engem választott volna Halandó Kardnak.
Paran végigmérte a férfit. A csíkos tetoválás alatt olyan arcot látott, amely kemény éveket tudhatott maga mögött. Cserzett volt, durva, szeme pedig most, hogy a tigrisisten ereje a húsában, a vérében volt, valódi macskaszemmé alakult. De a szem körül nevetőráncok látszottak...
– Én úgy látom, hogy Hamis jól választott...
– Ha esküket vagy mély vallásosságot vár, akkor tévedett. A Csuklyás tudja, még harcolni sem szeretek. Akkor meg hogyan szolgálhatnám a Harc Istenét?
– Azt hiszem, jobb, hogy téged választott, és nem egy kockafejű, vérszomjas alakot, Zsémbes. Számomra pozitív tulajdonság, ha valaki vonakodik előkapni a kardját. Az istenek is tudják, milyen ritka dolog ez manapság.
– Nem is tudom. Ez az egész város nagyon vonakodó volt. A papok, a gidrák, még a Szürkekardok is. Ha lett volna más lehetőség... – vállat vont. – Ugyanez igaz rám is. Ha nem történt volna mindez Jegessel és Pihével, akkor most én is ott lennék a többi civillel az alagútban.
– Jeges az a barátod, aki törött tőrrel jár, ugye? De ki az a Pihe?
Zsémbes elfordította a fejét.
– Egy másik áldozat, kapitány – hangjában keserűség vegyült. – Egy újabb áldozat az úton. Hallom, a malaza hadsereg innen nyugatra van, és erre tart, hogy csatlakozzon ehhez az átkozott háborúhoz. Miért?
– Átmeneti elmezavar. Elfogytak az ellenségeink.
– Katonahumor. Sosem értettem. Ennyire fontos nektek a harc?
– Ha ezt most tőlem kérdezed, személyesen, akkor nem, nekem aztán nem fontos. De az olyan emberek számára, mint Félkarú Dujek és Pálinkás, ez az élet értelme. Ők a történelem alakítói. Ajándék rejtőzik bennük: a képesség, hogy tudnak parancsolni. Amit tesznek, azzal átalakítják a tudósok térképeit. Ami pedig a követőiket, a katonákat illeti, azt hiszem, ők hivatásnak tekintik a harcolást, s valószínűleg ez az egyetlen olyan terület, ahol érvényesülni tudnak. Ők a parancsnokaik megvalósult akaratai, és egyenként mind-mind a történelem alakítói.
– És mi van, ha a parancsnokaik öngyilkos bolondok?
– Minden katona panaszkodhat a felettese ellen. Még a legutolsó gyalogsági katona is a taktika nagymestere, senkit sem lehet átvágni. De az igazság az, hogy a Malaza Birodalomnak hagyományosan jó, hozzáértő parancsnokai vannak. Kemények és igazságosak, s legtöbbször megmásszák az egész ranglétrát. El kell ismerni, hogy a nemesek osztálya, amelyhez sajnos én is tartozom, mindent megtett, hogy elzüllesse a katonaságot. Ha én is ehhez a tendenciához csatlakoztam volna, már Ököl lehetnék valamelyik gyarmaton – persze nem a tapasztalatom és a tehetségem miatt. Elegendőek lettek volna a kapcsolatok is. A Császárnő végül felfedezte a rothadást, és tett is ellene – csak sajnos túl későn.
– De akkor mi a fenéért helyezte törvényen kívül Félkarú Dujeket?
Paran egy percig hallgatott, majd vállat vont.

– Gondolom, a politika miatt. A muszáj nagy úr, még egy Császárnő számára is.

– Nekem ez bűzlik – motyogta Zsémbes. – Nem hiszem, hogy ilyen könnyen eldobná valaki a legjobb hadvezérét.

– Lehet, hogy igazad van, én nem tudok magyarázatot adni. Az biztos, hogy valamilyen régi sebek léteznek Dujek és a Császárnő között, amelyek sehogy sem akarnak begyógyulni.

– Paran kapitány, te túl nyíltan beszélsz, s ezzel csak magadnak árthatsz. Nem mintha én bántani akarnálak, félre ne érts. De nyílt vagy és őszinte, s ezért egy nap még akasztófára is juthatsz.

– Van még más is, Halandó Kard. Feltűnt egy új Ház, amely bebocsáttatást akar nyerni a Sárkányok Asztalába. A Ház a Nyomorék Istené. Érzem a nyomást: számtalan isten hangját, és mind azt sikoltozza, hogy tagadjam meg a belépést, mivel úgy tűnik, nekem az a keresztem, hogy ilyen döntéseket kell hoznom. Megáldjam a Láncok Házát, vagy ne? Az áldás ellen rengeteg érv szól, és nincs szükségem semmiféle istenre, hogy ezt a fülembe súgja.

– És hol itt a probléma, kapitány?

– Egyszerű. Van egy magányos hang, mélyen bent, olyan mélyre temetve, hogy alig hallani. Egy magányos hang, Zsémbes, amely éppen az ellenkezőjét követeli. Azt kéri, adjam áldásom a Láncok Házára. Azt mondja, muszáj beengedni a Nyomorék Isten Házát a Sárkányok Asztalába.

– És kinek a hangja kiáltja ezt az őrültséget?

– Azt hiszem, az enyém.

Zsémbes egy kis ideig hallgatott, de Paran érezte, hogy a férfi tigristekintete őrá szegeződik. Aztán a Halandó Kard elfordult, és vállat vont.

– Nem sokat tudok a Sárkányok Asztaláról. Jósolnak belőle, ugye? Sosem érdekelt az ilyesmi.

– Engem sem – ismerte be Paran.

Zsémbes éles hangon felnevetett, aztán lassan bólintott.

– Mit is mondtál nekem az imént? A Háború Urát jobb, ha egy olyan ember képviseli, aki megveti a harcot, és nem egy olyan, aki imádja azt. Tehát logikus, hogy egy olyan ember az Asztal Mestere, aki nem ismeri, és nem egy olyan, aki egész életében ezzel foglalkozott.

– Lehet benne valami. De ettől én még mindig kutyául érzem magam.

– Hát igen. – Kis habozás után folytatta: – Éreztem, hogy az istenem a szavaid hallatán megrettent, kapitány; már attól, amit a Nyomorék Isten és a Láncok Háza kapcsán mondtál. De ahogy már mondtam, én nem vagyok követő. Másként látom a helyzetet, mint ő. Ha Hamis reszketni akar, hát az ő baja.

– Furcsa, hogy ennyire nem félsz, Zsémbes. Úgy tűnik, te nem látsz semmiféle veszélyt abban, ha legitimmé teszem a Láncok Házát. Miért?

A férfi vállat vont.

– Pedig magad is kimondtad a kulcsszót. Legitimitás. A Nyomorék Isten most kívül van az egész nyavalyás körön, ami annyit tesz, hogy nem köti őt semmilyen szabály...

Paran hirtelen fölegyenesedett.

– Ez az! A Csuklyás vigyen el, igazad van! Ha megáldom a Láncok Házát, akkor a Nyomorék Istent ezáltal... megkötöm!

– Igen, így ő is csak egy lesz a sok játékos közül a pályán. Most az a taktikája, hogy kívülről akkor rúg bele az egész sakktáblába, amikor csak alkalma adódik. Ha bekerül, ezt már nem teheti meg. Én legalábbis így látom, kapitány. Tehát amikor azt mondtad, hogy áldásodat adnád a Nyomorék Isten Házára, azt gondoltam: hol itt a gond? Szerintem teljesen logikus lépés lenne. Az istenek néha nagyon ostobák tudnak lenni – biztos ezért használnak minket, halandókat, amikor egyenes logikára van szükség. Én azt tanácsolom, fiú, hogy a magányos kis hangra hallgass!

– Jó tanács...

– Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem. Lehet, hogy én meg az Alvilág tüzében végzem miatta, és az összes isten fordít majd egyet a nyársamon.

– Legalább nem leszek magányos – mondta Paran vigyorogva.

– Jó, hogy mindketten utáljuk az egyedüllétet.

– Ez katonahumor volt, Zsémbes.

– Igazán? De hiszen őszintén beszéltem, kapitány!

– Ah.

Zsémbes rápillantott.

– Most megfogtalak!

Fürge Bent a hideg légáramlat éppen a tér ragacsos kövére tette le. Előtte pár lépésre az őrbódé állt, azon túl pedig, a Rabtorony lépcsőjén, Paran és a Halandó Kard ültek egymás mellett a legnagyobb egyetértésben.

– Éppen az a két ember, akivel beszélni akartam – motyogta a varázsló, miközben bezárta Serc Üregét.

– Ha kérhetem, ne veszekedj többet – felelte Talamandas Fürge Ben válláról. – Ezek ketten igen nagy hatalmú emberek...

– Nyugi – mondta a varázsló. – Kizárt, hogy itt veszekedésre kerül sor.

– Azért biztos, ami biztos, én láthatatlanná válok.

– Csak nyugodtan.

Az ágbaba eltűnt, bár a varázsló még érezte a súlyát, és a tunikáját markoló ujjakat is. A két férfi Fürge Ben közeledtére felpillantott. Paran biccentett.

– Amikor utoljára láttalak, láz gyötört. Örülök, hogy jobban vagy. Zsémbes, ez itt Fürge Ben, egy Hídégető.

– Mágus.

– Az is.

Zsémbes egy percig méregette Fürge Bent, és Paran érezte, hogy a férfi tekintete mögött rejtőző vadállat nyugtalanul járkálni kezd.

– Haláltól bűzlesz, és ez nekem nagyon nem tetszik – mondta végül a daru.

Fürge Ben csak bámult rá.

– Tényleg? Nemrég rossz személy társaságában voltam. Undorító, elismerem, de szükséges volt.

– Csak erről van szó?

– Nagyon remélem, Halandó Kard.
Zsémbes szemében még egyszer felvillant a fenyegető fény, aztán lassan kihunyt. Vállat vont.
– Egy Hídégető mentette meg Jeges életét, úgyhogy visszafogom magam. Addig mindenképpen, míg azt látom, hogy kopik...
– Fogd fel úgy – mondta Paran Fürge Bennek –, hogy jobb lenne, ha megmosdanál.
– Nos – felelte a varázsló –, örülök, hogy viccelődni látlak. Kellemes változás.
– Sok minden változott mostanság – mondta Paran. – Ha a csapathoz csatlakoznál, ők a gidrák barakkjában vannak.
– Igazság szerint Pálinkástól hozok üzenetet.
Paran ismét kihúzta magát ültében.
– Sikerült vele kapcsolatba lépned? Az Üregeket ért fertőzés ellenére is? Ez figyelemreméltó, varázsló. Csupa fül vagyok. Küldött új utasítást?
– Brood újabb megbeszélést hívott össze – mondta Fürge Ben. – Az összes parancsnokkal beszélni akar, beleértve Zsémbest, Humbrall Taurt meg bárkit, aki a Szürkekardok élén maradt. Átadnád a meghívást az itteni vezetőknek?
– Igen, azt hiszem. Ennyi?
– Ha van jelentenivalód Pálinkásnak, elmondhatod, és én majd átadom neki.
– Köszönöm, nem élek vele. Megtartom a mondókámat a személyes találkozásig.
Fürge Ben elkomorodott. *Legyen hát úgy.*
– Ami a többi dolgot illeti, jobb volna, ha négyszemközt beszélnénk, kapitány.
Zsémbes már állt volna fel, de Paran kinyújtotta a kezét, és megállította.
– Fürge Ben, azt hiszem, itt és most meg tudnám mondani, hogy mit akarsz kérdezni tőlem.
– Lehet, hogy meg tudnád mondani, de szeretném, ha nem tennéd.
– Az a te bajod. Egyenes leszek. Még nem döntöttem el, hogy adjak vagy ne adjak áldást a Láncok Házára. Mi több, még semmivel kapcsolatban sem hoztam döntést, és jó időbe telik még, mire ez megváltozik. Ne is próbálj meggyőzni.
Fürge Ben fölemelte mindkét kezét.
– Kérlek, kapitány. Eszem ágában sincs nyomást gyakorolni rád, hiszen nemrég engem is megszorongattak, tudom, milyen érzés. Maga Csuklyás volt az. Amikor valaki arra próbál rábeszélni, hogy tegyek meg valamit, akkor az ösztönöm mindig azt súgja, hogy éppen az ellenkezőjét kellene tennem. Nem te vagy az egyetlen, aki szeret fütyülni mások véleményére.
Zsémbes felkacagott.
– Ez aztán a finom megfogalmazás! Úgy látom, ma estére tökéletes társaságot találtam magamnak. Folytasd, varázsló!
– Már csak egyvalamit tennék hozzá – folytatta Fürge Ben Parant vizslatva. – Egy észrevétel. Szerintem igaz, bár megeshet, hogy tévedek. Nem attól lettél beteg, kapitány, hogy ellenálltál a hatalomnak, amelyet rád ruháztak, hanem attól, hogy ellenálltál önmagadnak. Bármit mondanak is az ösztöneid, hallgass rájuk. Kövesd őket, és a pokolba minden mással. Ennyi.
– Ez a te tanácsod vagy Pálinkásé? – kérdezte Paran halkan.

Fürge Ben vállat vont.
– Ha itt lenne, ő is ezt mondaná.
– Régóta ismered őt, ugye?
– Igen.
Paran bólintott.
– Ma éjjel magam is ugyanerre a következtetésre jutottam Zsémbes segítségével. Úgy tűnik, mi hárman hamarosan sok hatalmasságot felbosszantunk majd.
– Hadd visítozzanak csak – morogta a Halandó Kard. – A Csuklyás tudja, többet is megtettünk már, mint amit ránk osztottak, míg ők csak ültek a babérjaikon, és nevettek. Ideje felhúzni a kesztyűt a másik kézre is.
Fürge Ben felsóhajtott. *Rendben, Csuklyás, nem nagyon próbáltam őt meggyőzni, de csak azért, mert Paran nyilvánvalóan nem hallgatott volna rád. S most, hogy jobban belegondolok, azt is értem, miért. Úgyhogy fogadd meg a tanácsomat: Láncok Háza bizony lesz, erre készülj fel. Van elég időd rá... többé-kevésbé.*
Ah, még valami. Te meg a többi isten túlságosan régóta irányítjátok már az eseményeket. Lépjetek kicsit hátra, és hagyjátok érvényesülni a halandókat... azt hiszem, jó pár meglepetés ér majd benneteket.

Soványak voltak, porosak, de éltek. Capustan túlélői előjöttek az utolsó alagútlejáróból is, amikor keleten az égbolt világosodni kezdett. Sápadtan, félve botorkáltak a fáklyafényben, aztán a téren csak tipródtak egy helyben – mintha elvesztek volna abban a városban, amelyet nemrég még az otthonuknak neveztek.
Itkovián Lélekpajzs ismét a lován ült, bár minden gyorsabb mozdulattól megszédült – a feje kóválygott a fáradtságtól és a fájdalomtól. Feladata most csak az volt, hogy látható legyen, hogy jelen legyen. Ismerős, felismerhető, megnyugtató alakként.
A tervek szerint a Maszkok Tanácsának papjai reggeltől akarták végigjárni a várost, hogy ők is megnyugtassák az embereket, hogy a lakosok láthassák: marad még autoritás a városban, hogy valaki irányítja az eseményeket, hogy az élet mostantól ismét elkezdődhet. De most még sötét éjszaka volt – Itkovián azért választotta ezt az időszakot az alagutak kiürítéséhez, hogy csökkentse a lakosokat érő sokkhatást a környezet miatt. A papok békésen aludtak a Rabtoronyban, a Szürkekardok pedig, akik az alagútból kilépő társaikkal együtt összesen háromszáztizenkilencen maradtak, ott voltak minden kijáratnál és minden fontos csomópontban. Azért voltak jelen, hogy betartassák a polgári törvényeket, és rendet tartsanak az elkövetkező események során, de Itkovián tudta, hogy a pszichológiai hatás a legfontosabb.
Mi vagyunk a védők. És még talpon vagyunk.
A sötétség volt a gyász, a hajnal szürkesége pedig jól illett a győzelemhez – a nyomás csökkenését jelképezte, és talán enyhítette a veszteségek miatt érzett fájdalmat is. Persze az egyéni gyászon nem lehetett ilyen könnyen segíteni – a sors kegyetlenségén, amely mindenkit másként érintett meg –, de a Szürkekardok egyszerűen, ám biztosan jelen voltak. Valósággal a város jelképei lettek.
És még talpon vagyunk.
Itkovián úgy gondolta, ha ezt a feladatot végrehajtják, azzal felbomlik a

szerződésük is. A rendfenntartást ráhagyhatták a Rabtoronyban lévő gidrákra. A megmaradt Szürkekardok elhagyhatták a várost, hogy valószínűleg sose térjenek vissza többé. A Lélekpajzsot leginkább a csapat jövőjét érintő kérdések foglalkoztatták a legjobban. Hétezerből háromszáztizenkilencre csökkent a létszám – olyan ostrom volt ez, amilyenből a Szürkekardok talán sosem épülhettek újjá. De önmagában még ez a borzalmas veszteség is kezelhető lett volna. Ám ott volt még Fener eltűnése a birodalmából. Itkovián úgy gondolta, hogy egy erejét vesztett istenre felesküdött sereg semmiben sem különbözik a szimpla zsoldoscsapatoktól – egy rakás semmirekellő, illetve elszórtan néhány rendes katona. Egy arannyal teli zacskó nem helyettesíthette az elveszett motivációt; kevés olyan sereg volt, amely joggal mondhatta magát becsületesnek és tisztességesnek; kevesen tartottak ki, ha menekülni is lehetett. A verbuválás is problémát jelentett. A Szürkekardoknak józan, gerinces emberek kellettek; olyanok, akik el tudták fogadni a legmagasabb fokú fegyelmet; olyanok, akiknek az eskütétel valóban jelentett valamit.

A Két Agyarra, hiszen nekem fanatikusokra lenne szükségem...

Ugyanakkor olyan embereket kerestek, akik mindezek mellett nem rendelkeztek kötöttségekkel. Lehetetlen kombináció.

S ha találtak is volna ilyen embereket, ugyan kire eskették volna fel őket? Hamisra semmiképpen – annak a seregnek már volt szíve, Zsémbes és követői személyében. Itkovián még két harci istenről tudott: északi istenek voltak, akiket itt a középvidéken és délen csak kevesen követtek.

Minek is nevezett Hetán? Sosem hasonlított engem macskához vagy medvéhez. Nem. Az ő szemében farkas voltam.

Rendben, legyen hát...

Fölemelte a fejét, és addig fürkészte a túlélő Szürkekardokat, amíg rá nem akadt a magányos lovasra. A nő őt figyelte. Itkovián magához intette. Pár percbe beletelt, amíg a nő átjutott lovával a tömegen.

– Uram? – jelentkezett, amikor odaért.

– Keresd meg a kapitányt! Nekünk, hármunknak még el kell végezni valamit.

A nő tisztelgett és megfordította a lovát. Itkovián figyelte, ahogy katonája bekanyarodik egy mellékutcába, majd eltűnik a szeme elől. Döntése teljesen logikus volt, bár számára üresnek tűnt, mintha a felkészülés után már nem maradna neki szerep. A Szürkekardok újjáéledése azonban fontosabb volt, mint a saját sorsa. *Így kell lennie. Nincs más út. Új Hitet kell teremteni. És még mindig nem végeztem.*

Norul kapitány időközben talált magának egy lovat. Arca a sisak pereme alatt öregebbnek tűnt, mint pár nappal korábban: túl hosszú ideig nem alhattak, egyikük sem. Nem szólt semmit, amikor ő és az újonc megálltak a Lélekpajzs mellett.

– Kövessetek, katonák! – mondta Itkovián, majd megfordította a lovát.

Átkeltek a városon, s közben az ég egyre világosodott felettük. Aztán az északi kapun át elhagyták a várost. Harmadmérföldnyire a faltól állt egy domb – jurtákban és sátrakban itt táboroztak a barghasztok. A hátvédek tábora volt ez, csak kis létszámú őrcsapat vigyázta. A számtalan tűzből füst szállt az ég felé – az idős férfiak és

asszonyok már nekiláttak a reggeli elkészítésének. Az utcákon már javában szaladgáltak a gyerekek, halkabbak voltak, mint városi társaik, de pont olyan energikusak.

A három Szürkekard átkelt a pannioni vonalak maradványai között, majd a következő barghaszt klán tábora felé indultak. Itkovián meg sem lepődött, amikor látta, hogy a tábor szélén féltucatnyi idős nő várja őket. *Egy hullám sodor minket, s a boszorkányok biztos pont úgy megérezték, mint én – ez igazolja, hogy a döntésem jó volt.* Ettől persze nem érezte magát kevésbé kiégettnek. *Fogd fel úgy, mint egy újabb terhet, amit magad és a többiek érdekében is fel kell vállalnod.*

Megállította a lovát a barghaszt idősek előtt. Egy hosszú percig senki sem szólt, aztán az egyik idős nő intett.

– Gyertek!

Itkovián leszállt a nyeregből, s két társa is követte példáját. Gyerekek futottak eléjük, s vezették el hátasaikat. Az idősek a szószóló vezetésével a tábor főútján indultak el, s egy hatalmas jurta felé tartottak, amely a túlsó végen állt. A bejáratot két barghaszt harcos őrizte. Az öregasszony rájuk sziszegett, mire a két férfi elosont. Itkovián, a kapitány és az újonc követték az öregasszonyt a jurta belsejébe.

– Ritkán jön erre a helyre férfi – mondta a szószóló, miközben a középen álló tűzhely túloldalára került, és leült egy kupac szőrmére.

– Megtisztelő...

– Dehogy! – felelte a nő kacagva. – Ájultra kellene verni egy harcost, és idevonszolni, de még akkor is valószínűbb, hogy a fivérei és a barátai megtámadnának, mielőtt elérnénk a bejáratot. Te, fiatalember, öregasszonyok közé kerültél, és a világon nincs ennél szánalmasabb helyzet.

– De nézz csak rá! – mondta egy másik asszony. – Nem fél!

– A lelke tűzhelyében már csak hideg hamu lakik – tette hozzá egy harmadik.

– Mindegy – torkollta le őket az első asszony. – Azzal, amit most tenni készül, tűzvihart visz a fagyos erdőkbe. Togctha és Farand, a szerelmesek, akik örökre elveszítették egymást, a tél szívei, akik Laederon szívében és azon túl üvöltenek – mind hallottuk már álmunkban ezeket a gyászos vonyításokat, igaz? Közelednek, de nem észak felől, óh, nem bizony! Most pedig ez a férfi... – előrehajolt, ráncos arcának minden vonása látszott a tűz fényében. – Ez a férfi...

Az utolsó szavakat csak sóhajtotta.

Itkovián nagy levegőt vett, és az újoncra mutatott.

– A Halandó Kard...

– Nem – morogta az öregasszony.

A Lélekpajzs elsápadt.

– De...

– Nem – ismételte az asszony. – A Halandó Kardot már megtalálták. Létezik. Eldöntött kérdés. Nézd meg a lány kezét, Farkas. Túl sok gyengédség van benne. Ő lesz a Desztrián.

– Biztos... biztos vagy ebben?

Az öregasszony bólintott.

– Ő pedig – mutatott a kapitányra – az lesz, ami te voltál eddig. El fogja fogadni a terhet. Te, Farkas, megmutattál már neki mindent, amit tudnia kell. Ez a szemén látszik, s abban, hogy szeret téged. Őszinte választ fog adni mindenkinek. Ő lesz a Lélekpajzs.

A többi idős helyeslően bólogatott, és Itkovián egy pillanatra úgy érezte magát, mintha egy rakás varjú közé került volna. Lassan Norul kapitányhoz fordult. A veterán döbbenten nézett rá.

– Uram, mit...

– Meg kell tenni a Szürkekardokért – mondta Itkovián, aki csak nehezen tudta visszafojtani saját fájdalmát és keserűségét. – Togg, a Tél Ura, a háború egy régen elfeledett istene, akit a barghasztok Togchtának neveznek. És elveszett társa, a nőstény farkas, Fanderay. Barghasztul Farand. A csapatunkban már több a nő, mint a férfi. Hitet kell tenni, le kell térdelni a farkasistenségek előtt. Te leszel a Lélekpajzs, katona. Te pedig – fordult a tágra nyílt szemű újonchoz – a Desztrián leszel. A Szürkekardok ezennel újjászülettek. A döntést itt, ezek az asszonyok szentesítik.

A kapitány hátralépett, a páncélja megzördült.

– Uram, te vagy a Szürkekardok Lélekpajzsa...

– Nem. Én Fener Lélekpajzsa vagyok, és Fener... elment.

– A csapat gyakorlatilag megszűnt létezni, uram – mutatott rá a veterán. – Nem valószínű, hogy újjáépülhetne. A minőség...

– Nektek *fanatikusokra* lesz szükségetek. Ez elengedhetetlen. Ilyen embereket kell keresnetek és találnotok. Embereket, akiknek semmi sem maradt az életéből, a hitéből. Embereket, akik... elvesztek.

Norul még mindig rázta a fejét, de a férfi már látta a szemében a felismerést.

– Kapitány – folytatta Itkovián –, a Szürkekardok délre mennek, a két külföldi hadsereggel. Délre, a Pannioni Domínium ellen. S ha eljön a megfelelő idő, toborozhattok. Barátaim, az embereket, akiket kerestek, a teneszkovik soraiban fogjátok megtalálni.

Ne féljetek, még nem hagylak el benneteket, barátaim. Sokat kell még tanulnotok. S úgy látszik, sehogy sem érek a feladataim végére.

Látta, hogy a nő szemébe üresség költözik, és megijedt attól, amit tett. Voltak olyan dolgok, amelyeket sosem lett volna szabad összetörni. *Ez a legnagyobb bűnöm, hiszen a címmel kapcsolatban – a hatalmas teherrel, amely a Lélekpajzs posztjával jár – nem adtam neki választási lehetőséget.*

Nem adtam neki választási lehetőséget.

Tizenkilencedik fejezet

A sötét meglepetések napja volt az.

A Gyülekező éve
Koralb

– Követnek bennünket.
Ezüstróka hátrafordult a nyeregben, szeme összeszűkült. Felsóhajtott.
– A két malaza testőröm – némi habozás után hozzátette: – Nem hiszem, hogy őket le lehetne rázni.
Kruppe elmosolyodott.
– Nyilvánvaló, hogy titkos távozásod a táborból mágikus szempontból mégsem sikerült olyan tökéletesen titkosra. Tehát még több tanúja lesz az elkövetkező eseményeknek. Szégyellős vagy tán közönség előtt? Ha igen, az szarvashiba...
– Nem, Kruppe, nem vagyok szégyellős.
– Bevárjuk őket?
– Valami azt súgja, hogy ők jobban szeretik így, hogy megtartják a távolságot. Menjünk tovább, daru. Már majdnem ott vagyunk.
Kruppe körülnézett a lankás, füves dombokon. A reggeli napfény éles volt, a széles, sekély völgyekből a legkisebb árnyakat is elsöpörte. A mögöttük egy kilométerre haladó malazáktól eltekintve, teljesen egyedül voltak.
– Úgy tűnik, szerény kis hadsereg a tiéd – állapította meg Kruppe. – Gondolom, Üregekbe ásták be magukat.
– Az áldásuk és átkuk is egyben – felelte Ezüstróka. – A por mindenekben – a T'lan Imass.
Miközben beszélt, és ügetésben haladtak, alakok jelentek meg a dombok oldalában. Sovány farkasok, akik némán közeledtek. T'lan Ayák, először csak tucatnyian, aztán több százan minden oldal. Kruppe öszvére hátrahőkölt, sunyított és rázni kezdte a fejét.
– Nyugodj meg, te ördögfajzat! – kiáltotta a daru. Az állat ettől persze még idegesebb lett.
Ezüstróka közelebb léptetett, és egy érintéssel megnyugtatta az öszvért. Egy lapos tetejű dombhoz értek, amely két ősrégi, régen kiszáradt folyómeder között

emelkedett.

A medrek szélesek voltak, partjuk enyhe lejtővé erodálódott. Amikor felértek a dombtetőre, Ezüstróka megállította a lovát, és leszállt a nyeregből. Kruppe követte a példát. A T'lan Ayák nem jöttek közelebb, csak köröztek a távolban. A farkasok már több ezren voltak, s furcsán szellemszerűnek látszottak a porban, amit járkálásukkal fölkavartak. A rhivi és a daru mögött a két malaza is felvezette a lovát a dombra. A T'lan Ayák nem törődtek velük.

– Meleg lesz ma – állapította meg egyikük.

– Elég meleg – mondta a másik.

– Nem is rossz, hogy kimaradunk a tülekedésből.

– Hát igen. Amúgy se volt sok kedvem a teneszkovikkal harcolni. Az éhező hadsereg szomorú látvány. Sétáló csontvázak...

– Valóban különös látvány – szólt közbe Kruppe. – Ha mindent egybevetünk...

A két malaza elhallgatott, és a férfi felé fordult.

– Elnézést, hogy megzavarom a kis beszélgetést – mondta Ezüstróka nyersen –, de megkérnék mindenkit, hogy álljon mögém. Köszönöm, nem, még egy kicsit hátrébb, ha lehetne. Mondjuk, öt lépés. Így jó lesz. Kérem, hogy senki se szóljon mostantól közbe.

Kruppe tekintete – és persze a két katonáé is – Ezüstrókán túlra vándorolt, a domb körüli völgyre, ahol magas, szőrmébe öltözött, kiszáradt harcosok emelkedtek fel a kavargó porból. Váratlan, félelmetesen néma gyülekező volt ez.

A por mindenben – a T'lan Imass.

De a por alakot öltött. Egyenetlen sorok, palafegyverek tompa csillogása, szürke, fekete, rozsdabarna színek kavalkádja a száraz bőr pergamenszerű, bronzos színével keverve. Csontsisakok, némelyiken szarv vagy agancs – minden domboldalban csont csillogott, mint megannyi kavics a talajon. Nem volt szél, ami meglebbentette volna a csontsisakok alól kilógó hosszú, száraz fürtöket, s a nap fénye nem tudta eltüntetni a sisakok alatti sötét árnyat, amely a szemeket takarta. De minden tekintet Ezüstrókára szegeződött, súlyos, méltóságteljes pillantással.

Egy percen belül a folyómeder mindkét oldalon teljesen eltűnt. Csak a T'lan Imassok látszottak, több tízezren, ahogy némán, mozdulatlanul álltak. A T'lan Ayák eltűntek a harcosok vonala mögött. Őrök. Rokonok. Ezüstróka a T'lan Imassok felé fordult. Csend volt. Kruppe megborzongott. A levegő a halhatatlanság erejétől szikrázott, haldokló jég szaga érződött, a veszteség fájdalmas felhangjával keveredve.

Fájdalom. *Vagy talán így, az öröklét tudatában csak a fájdalom hamvai. Mindannyiunk körül ősi tudás lebeg – ezt nem lehet megtagadni. De Kruppe nem tudja, igazi emlékek ezek? Valódiak? Az élő hús, a szél cirógatása, a gyermekek nevetése? A szeretet emlékei?*

Ha valaki megfagy, félúton az élet és halál között, vajon mi maradhat benne a halandó érzelmekből? Még a visszhang sem. Csak a jég emlékei, a jégé és semmi másé. Az istenekre... mennyi fájdalom...

Alakok indultak Ezüstróka felé. Fegyvertelenek, ősi, régen kihalt állatok szőrméjébe öltözve. Kruppe tekintete az egyik alakra szegeződött, egy széles vállú

Csontvetőre, aki agancsos sisakot és sarki róka foltos bőrét viselte. A daru rádöbbent, hogy ezt a személyt ő már ismeri.

Ah, hát ismét találkozunk, Pran Chole. Bocsáss meg, de a látványodtól megszakad a szívem... attól, ami lett belőled...

Az agancsos Csontvető szólt elsőként Ezüstrókához.

– Megérkeztünk – mondta – a Második Gyülekezőre.

– Megérkeztetek – felelte Ezüstróka –, mert hívtalak benneteket.

A Csontvető lassan fölemelte a fejét.

– Téged egy Ősi Isten segítségével teremtettek, régen. De a teremtés szívében az Imass természet állt. Minden, ami ezzel jár, ott csörgedezik az ereidben születésedtől fogva. A várakozás hosszú volt, Hívó. Pran Chole vagyok, a Kron T'lan Imassoktól. Ott voltam K'rul mellett, amikor születtél.

Ezüstróka válaszmosolya nem volt túl kedves.

– Tehát te lennél az apám, Pran Chole? Ha igen, ez a kis családi összeborulás kissé már elkésett. Mindkettőnk számára.

Kruppét elöntötte a szánalom. Régi harag volt ez, amelyet sokáig elfojtottak, ettől pedig keserű lett és száraz. A Második Gyülekező rossz szavakkal kezdődött, és talán ez meg is pecsételte az egész találkozó hangulatát.

Pran Chole megtörni látszott a szavak hallatán. Kiszáradt fejét lehajtotta, mintha elöntötte volna a szégyen.

Ezüstróka, hogy tehetted ezt?

– Ahová akkor indultál, leányom, oda nem követhettelek – suttogta a Csontvető.

– Hát persze – csattant fel a lány. – Végül is, téged *fogadalom* kötött. Rituálé. A rituálé, az, amelyik hamuvá változtatta a szíveteket. Mindent a háborúért. De hiszen minden háború ilyen, nem igaz? Elhagyni. Elhagyni az otthont. A szeretteinket – sőt, magát a szeretetet is. Választottatok, és magatok döntöttetek úgy, hogy mindent hátrahagytok. Hátrahagytatok *mindent!* Hátrahagytatok... – hirtelen elhallgatott.

Kruppe lehunyta a szemét, és gondolatban befejezte a félbehagyott mondatot. Hátrahagytatok... *engem.*

Pran Chole egy ideig még nem emelte fel a tekintetét, aztán fölpillantott.

– Hívó, mit vársz tőlünk?

– Hamarosan sor kerül erre is.

Ekkor egy másik Csontvető lépett elő. Vállán hatalmas barnamedve rothadó bundája volt, s úgy tűnt, mintha az állat szeme pillantana ki a sisak pereme alól.

– Okral Lom vagyok – mondta olyan hangon, akár a távoli mennydörgés. – Most Kron T'lan Imass minden Csontvetője itt áll előtted. Agkor Choom. Bendal Home, Ranag Ilm és Brold Chood. Kron is, akit az Első Gyülekezőn Hadvezérré választottunk. Pran Choléval ellentétben, mi nem törődünk a haragoddal. Nem játszottunk semmilyen szerepet a teremtésedben vagy a születésedben. De azt el kell árulnunk, hogy tévedésben élsz. Pran Cholét semmiképpen sem tekintheted apádnak. Itt áll, elfogadja a haragodat, mert az, aki. Ha van valaki, akit apádnak nevezhetnél, ha szükséged van egy arcra, amelyre a haragodat zúdíthatod, akkor még várnod kell, mert az, akit keresel, még nincs közöttünk.

Ezüstróka arcából lassan kifutott a vér, mintha nem számított volna ilyesmire egy Csontvetőtől.

– Ni... nincs közöttetek?

– A lelkeidet a Tellann Üregében kovácsolták össze, de nem a távoli múltban – abban, amiben Pran Chole élt –, legalábbis először semmiképpen. Hívó, az Üreg, amelyben te készültél, nem másé, mint az Első Kardé, Onos T'oolané. Most klán nélküli, egyedül jár, és a magány megváltoztatta az ő Tellann erejét.

– Megváltoztatta? Hogyan?

– Azáltal, amit keres, ami a szíve mélyén lakozik.

Ezüstróka a fejét rázta, mintha nem akarná elhinni a hallottakat.

– És mi az, amit keres?

A Csontvető vállat vont.

– Hívó, ezt hamarosan magad is kiderítheted, mivel Onos T'oolan hallotta hívó szavad. Sajnos késni fog.

Kruppe figyelte Ezüstrókát, aki az ismét fejet hajtó Pran Cholét nézte. A *lány teremtésében végzett szerepe után ez a Csontvető ajándékot is adott neki – fókuszt a haragjának, egy áldozatot, aki a lány dühét elviselheti. Emlékszem rád, Pran Chole, az álmomból. Az arcodra, a szemedben látott törődésre. Ha lenne bátorságom, megkérdezném: valóban ilyen volt valaha minden Imass?*

Újabb páros lépett ki a tömegből. Az Okral Lom szavait követő csendet egyikük törte meg.

– Ay Estos vagyok, a Logros T'lan Imassoktól – a Csontvetőről, aki magasabb, soványabb volt, mint a többiek, sarki farkas szőrméje lógott.

Ezüstróka szinte szórakozottan felelt:

– Üdvözöllek, Ay Estos. Engedélyt adok a felszólalásra.

A T'lan Imass bólintott.

– Logros csak két Csontvetőt tudott küldeni a Gyülekezőre, s ennek okát szeretném most elmondani. – Kis szünetet tartott, azután, mivel Ezüstróka nem fűzött megjegyzést az elhangzottakhoz, folytatta: – Logros T'lan Imass renegátokat üldöz, a rokonainkat, akik megszegték az Esküt. Bűnt követtek el, amit meg kell torolni. Én jöttem hát a Logros Klán képviseletében.

Ezüstróka megrázkódott, és nagy nehezen elfordította tekintetét Pran Choléról. Nagy levegőt vett, és kihúzta magát.

– Azt mondtad – kezdte színtelen hangon –, hogy Logros küldött még egy Csontvetőt.

A farkasruhás T'lan Imass oldalra lépett. A mögötte álló alak nehéz csontozatú volt, koponyája durván formált. A nő pikkelyes bőrköpönyeget viselt, amely a földre omlott mögötte. Nem viselt sisakot, csupasz koponyáján a száraz bőrön csupán pár fehér hajszál árválkodott.

– Olar Ethil – mondta Ay Estos. – Első a Csontvetők között. Eleint, az első Lélekvesztett. Nem utazott velem, mivel Logros más feladatot tűzött ki elé, amely messze vitte a klánjától. Az elmúlt években a Logros Klán tagjai közül senki sem látta Olar Ethilt, egészen eddig a napig. Eleint, sikerről avagy kudarcról számolsz be ma

nekünk?
Az Első Csontvető fejet hajtott, majd Ezüstrókához fordult.
– Hívó. Miközben közeledtem, te irányítottad az álmaimat.
– Igen, bár akkor még nem tudtam, hogy ki vagy. Ezt máskor is megbeszélhetjük majd. Mondd el nekem, milyen feladatot bízott rád Logros.
– Logros elküldött, hogy megkeressem a megmaradt T'lan Imass seregeket, akiket az Első Gyülekezőn még láttunk. Az Ifaylékat, a Kerluhmokat, a Bentractokat és az Orshanokat.
– És megtaláltad őket? – kérdezte a lány.
– A Bentract T'lan Imassok négy megmaradt törzse Jacurukun van, de sajnos csapdába estek a Káosz Üregében. Hívó, azon a területen sikertelenül kutattam. A másik három törzsről sajnos semmit sem derítettem ki. Ezek alapján feltételeznünk kell, hogy már nem léteznek.
Ezüstrókát kétségkívül megrázták Olar Ethil szavai.
– Olyan sokan... – suttogta – elvesztek? – Kruppe látta, hogy a lány egy perc múlva már össze is szedte magát. – Olar Ethil, mi ösztönözte Logrost arra, hogy éppen téged küldjön?
– Hívó, az Első Trón méltó birtokosra talált. Logrost a trón új elfoglalója utasította.
– Ki az?
– Egy halandó, akit Kellanved néven ismernek. A Malaza Birodalom Császára.
Ezüstróka egy hosszú percig hallgatott.
– Persze. De most már nem ül a trónuson, igaz?
– Már nem ül rajta, de nem is mondott le róla.
– Miért? Ah, persze, azért, mert nem halt meg, igaz?
Olar Ethil bólintott.
– Kellanved nem halt meg. Előddé vált, és elfoglalta az Árnyak Trónusát. Ha valóban meghalt volna, akkor az Első Trónus most gazda nélkül lenne. De nem halt meg, így a trón foglalt. Patthelyzetben vagyunk.
– És amikor ez... megtörtént, ti nem szolgáltátok tovább a Malaza Birodalmat, s magára hagytátok Laseent az első, legkeményebb évekre.
– Bizonytalan időszak volt az, Hívó. A Logros T'lan Imassok egysége megbomlott. A túlélő jaghuták felfedezése a Jhag Odhanon pont jókor jött, ám csak kevés ideig terelte el a figyelmet. Azóta már több klánunk is visszatért a Malaza Birodalom szolgálatába.
– Ez a belső feszültség az oka annak, hogy most renegátokat kell üldöznötök?
Ah, visszatér ehhez a témához – eszes gyermek. Ez valóban fontos információ. Renegátok a T'lan Imassok között...
– Nem, Hívó. A renegátok más ösvényt találtak, amely eddig még rejtve maradt előlünk. Menekülés közben néha a Káosz Üregének erejét is használják.
Káosz? Vajon ki előtt térdelhetnek most ezek a renegátok? Nem, erre nem is gondolok még. Kruppe úgy sejti, hogy ez a fenyegetés még elég távoli. Mindent a maga idején...
– Milyen a Lélekvesztett alakod, Olar Ethil? – kérdezte Ezüstróka.

– Amikor átváltozom, Tiam halhatatlan ikertestvére lesz belőlem – Tiamé, minden sárkányok nemzőjéé.

Több kérdés nem hangzott el. A több ezer T'lan Imass állt némán, mozdulatlanul. Kruppe szíve jó tucatnyit dobbant, és még mindig csend volt. Végül megköszörülte a torkát, és közelebb lépett Ezüstrókához.

– Úgy látom, kislány, hogy a parancsodra várnak, bármi legyen is az. Egy megfelelő utasítás...

Ezüstróka a férfi felé fordult.

– Kérlek, nem kell tanácsot adnod. Ez az én Gyülekezőm, Kruppe. Ne szólj bele!

– Hát persze, drágaságom. Bocsáss meg, hogy alkalmatlankodtam. Kérlek, ne habozz cselekedni.

A lány elfintorodott.

– Kotnyeles vénember! – Kruppe elmosolyodott. Ezüstróka visszafordult a várakozó T'lan Imassokhoz. – Pran Chole, kérlek, bocsáss meg az előbbi kirohanásomért.

A férfi felemelte a fejét.

– Hívó, én vagyok az, akinek bocsánatot kell kérnie.

– Nem. Okral Lomnak igaza volt. Rossz irányba zúdítottam a haragomat. Olyan, mintha ezer életen át vártam volna erre a találkozóra, a várakozás, a nyomás...

Kruppe megköszörülte a torkát.

– Ezer életen át, kislány? Nézd meg jobban azokat, akik előtted állnak...

– Köszönöm, elég, Kruppe. Hidd el, elboldogulok a segítséged nélkül is.

– Hát persze – mormogta a daru.

Ezüstróka ismét Pran Chole felé fordult.

– Lenne egy kérdésem, hozzád és a többiekhez.

– Várjuk a kérdést, Hívó.

– Maradt még jaghuta a világban?

– Tiszta vérű jaghutát csak egyet tudunk, aki még e világban él. Egyet, aki nem istent szolgál, és nem is az Azath egyik Házában bujkál.

– Őt pedig a Pannioni Domínium szívében lelhetjük meg, igaz?

– Igen.

– Élőhalott K'Chain Che'Mallékat irányít. Ez hogyan lehetséges?

Kruppe észrevette, hogy a Csontvető habozik, mielőtt válaszol.

– Nem tudjuk, Hívó.

– S ha ő meghal, Csontvető, akkor mi következik?

A Csontvetőt láthatóan nagyon meglepte a kérdés.

– Hívó, ez a te Gyülekeződ. Te hús-vér lény vagy – a mi húsunk és vérünk, újjászületve. Ha meghal az utolsó jaghuta is...

– Egy perc türelmet, ha lehet! – kiáltotta Kruppe, és előrelépett. Ezüstróka türelmetlenül felszisszent, de a férfi nem hátrált meg. – Pran Chole, emlékszel a bölcs Kruppére?

– Igen.

– A bölcs, okos Kruppére? Azt mondtad, hogy csak egy jaghutáról tudtok. Ez

gondolom, a pontos megfogalmazás volt. De ez ugye nem egyenlő azzal, hogy nincs több jaghuta már, csak egy? Tehát nem vagy biztos a tudásotokban, igaz?
Olar Ethil felelt.
– Halandó, maradtak még más jaghuták is. Elzártan. Rejtve – megtanultak nagyon jól elrejtőzni előlünk. Tudjuk, hogy léteznek még többen is, de nem találjuk őket.
– Mégis szeretnétek, ha hivatalosan vége lenne a háborúnak?
A halhatatlanok soraiban mozgolódás támadt. Ezüstróka odaperdült Kruppéhoz.
– Honnan tudtad, a fenébe is?
Kruppe vállat vont.
– Feloldatlan, feloldhatatlan fájdalom. Szeretnék, ha már tényleg csak por maradna belőlük. Ha lenne szemük, Kruppe tisztán látná benne az igazat. A T'lan Imassok szeretnének meghalni.
– De ez csak akkor lehetséges, ha a világon minden jaghuta meghal – mondta Ezüstróka. – Mert ezt a terhet rakták az én vállamra. Ez a sorsom. Meg kell szüntetnem a zsarnokság veszélyét, egyszer és mindenkorra. Csak akkor adhatom meg a T'lan Imassoknak a nemlétet; ezt kívánja tőlem a rituálé, és a kötelességet nem dobhatom el.
– Meg kell tenned a bejelentést, Hívó – mondta Okral Lom.
– Igen – felelte a lány, még mindig Kruppét méregetve.
– Szavaiddal – tette hozzá Pran Chole – megtörheted a rituáléban foglalt kötelességeket.
A lány erre fölkapta a fejét.
– Ilyen könnyedén? De... – visszafordult a daruhoz, és elkomorodott. – Kruppe, igen kellemetlen igazságot kényszerítettél napvilágra.
– Igen, Ezüstróka, de nem azt az igazságot, amit te most látni vélsz. Nem, Kruppe egy ennél is mélyebbet mutatott meg, egy ennél is fontosabbat.
A lány karba tette a kezét.
– Éspedig?
Kruppe tekintete végigsiklott a halhatatlan harcosok tengerén, a tekintetüket kereste az árnyékban. Egy hosszú perc után felsóhajtott, s sóhajába fájdalmas érzelmek vegyültek.
– Ah, drágaságom, gondold át még egyszer a dolgot. Fájdalmas próbálkozás volt ez, amely nem érdemel büntetést. A történet legelejéhez kell visszamennünk. Az Első Gyülekezőhöz. Akkor csak egy ellenség létezett. Egy nép, amelynek soraiból időről időre zsarnokok nőttek ki. De az idő múlik, igaz? Most már mindenhonnan zsarnokok és diktátorok vesznek minket körbe – de jaghuták ők? Nem azok. Emberek, legalábbis nagy részük halandó, igaz? Az igazság mindenek felett? Rendben van. Ezüstróka, a T'lan Imassok már megnyerték a háborút. Ha új zsarnok emelkedne ki a még rejtőző jaghuták közül, a világot már nem hódíthatná meg olyan könnyedén, mint régen. Vannak istenek, akik megállíthatják; sőt, egyszerű Elődök is képesek lehetnek rá! Olyan személyek, mint Fürkész Anomander, Korlat – talán elfelejtetted, milyen sorsra jutott a legutolsó Zsarnok? Elmúltak már a régi idők, Ezüstróka. A jaghuták és a T'lan Imassok számára is – Kruppe a lány vállára tette a kezét, és mélyen a szemébe nézett.

– Hívó – suttogta –, ezek a legyőzhetetlen harcosok... fáradtak. Hihetetlenül kimerültek már. Több százezer éve léteznek, egyetlen céllal. És ez a cél most már... üressé vált. Lényegtelen, irreleváns. Véget akarnak vetni ennek, Ezüstróka. Már Kellanveddel és az Első Trónnal megpróbálták ezt elrendezni, de akkor sajnos nem sikerült. Ezért aztán megteremtettek téged. Erre a feladatra. Engedd el őket. Kérlek!

Pran Chole vette át a szót.

– Hívó, el fogjuk pusztítani a jaghutát, aki a Pannioni Domíniumban rejtőzik. Aztán kérjük, hogy vess véget az életünknek. Úgy van, ahogy Kruppe mondta. Nincs már okunk létezni, így hűség nélkül élünk, és ez elpusztít bennünket. A renegátok, akiket most Logros T'lan Imass üldöz, csupán az elsők. Még több társunkat el fogjuk veszíteni.

Kruppe látta, hogy Ezüstróka reszket, de a lány összeszedte magát.

– Háromszázezer év után én lettem az első hús-vér T'lan Imass. Az első, és úgy látszik, egyben az utolsó is.

– Tedd meg, amit kérünk, Hívó, és az életed további részében szabad vagy.

– Hát milyen élet ez? Nem vagyok se rhivi, se malaza. Még halandó sem vagyok egészen. Ez az, amit nem ért egyikőtök sem! – Kruppére és a két malazára mutatott, majd körbe, mindenkire. – Egyikőtök sem gondol bele! Még Paran sem, aki azt hiszi... Nem, azzal, hogy ő mit hisz, majd máskor foglalkozom, ez nem rátok tartozik. T'lan Imassok! Én a véretek vagyok, a fenébe is! *Háromszázezer év után az első gyereketek! Hát magamra hagytok megint?*

Kruppe hátralépett. Megint? *Ah, istenem... Ezüstróka...*

– Csend legyen!

De nem lett csend. Ehelyett nyikorgás, surrogás hallatszott. Ezüstróka és Kruppe a hang felé fordult. Azt látták, hogy a több tízezer T'lan Imass harcos térdre ereszkedik, s lehajtja a fejét.

Olar Ethil volt az egyetlen, aki még állva maradt.

– Hívó, kérünk téged, oldozz fel minket! – ezután ő is letérdelt.

A jelenet megforgatta a kést Kruppe szívében. Képtelen volt megszólalni, még levegőt sem kapott, csak növekvő rettegéssel nézte a szánalomra méltó tömeget. S amikor Ezüstróka válaszolt, a daru azt hitte, hogy a szíve rögtön meg is szakad.

– Nem.

A távolban minden oldalon felüvöltöttek a farkasok.

– A Csuklyás szakállára! – mondta az egyik tengerészgyalogos.

Igen, az ő hangjuk a nem evilági gyász és szomorúság kifejezője, s mint olyan, beletép a halandók szívébe. Óh, K'rul, most mihez kezdjünk?

*

– Az ember azt hinné, hogy az ilyen rövid életet élő népek körében nem divat a komplexitás.

Pálinkás savanyúan elhúzta a száját.

– Ha ez bocsánatkérés akart lenni, Korlat, akkor sajnálom, de ennél ügyesebben

kellene próbálkoznod.
A Tiste Andii felsóhajtott, s nagyon emberinek tűnő mozdulattal beletúrt hosszú, fekete hajába.
– Vicceltem – folytatta a malaza. – A te esetedben, asszony, még egy vakkantással is megelégszem.
A nő szeme fölvillant.
– Igazán? Ezt meg hogy értsem?
– Próbáld úgy érteni, ahogy szántam, kislány. Nem nagyon élveztem az elmúlt pár napot, és szeretném, ha minden úgy lenne, mint azelőtt. Tessék, ennél egyszerűbben nem mondhattam el.
A lány oldalra hajolt a nyeregben, és megfogta a férfi karját.
– Köszönöm. Úgy látszik, mégis én vagyok az, akinek egyszerűen lehet csak elmondani mindent.
– Erre nem felelhetek semmit.
– Bölcs ember vagy, Pálinkás.
Előttük a síkságon – úgy két kilométerre onnan, ahol álltak – teneszkovik tömege hullámzott. Semmiféle rendszer nem volt az elhelyezkedésükben, kivéve, hogy egyetlen lovas vezette fel őket, egy fiatal, vékony gyerek egy sovány lovon. A fiatalember mögött közvetlenül – Pálinkás úgy tippelte, ő lehet Anaszter – tucatnyi nő vonult. Kócosak voltak, olykor megeresztettek egy-egy sikolyt, s az őrület és a sötét iszony aurája lengett körülöttük.
– Biztos ők a Holt Mag Asszonyai – mondta Korlat, amikor észrevette, mit néz a férfi. – Varázserejük van. Azt hiszem, ők alkotják az Első Gyermek testőrségét.
Pálinkás megfordult a nyeregben, hogy szemügyre vegye a mögötte sorakozó malaza légiókat.
– Hol marad Fürkész Anomander? Ez a csürhe bármelyik pillanatban támadásba lendülhet!
– Nem fognak – mondta Korlat. – Azok a boszorkányok érzik az uram közelségét, és ettől nyugtalanok is. Figyelmeztetésképpen kiáltoznak kiválasztott gyermeküknek.
– De vajon hallgatni fog rájuk?
– Jobban tenné...
Nem fejezhette be. Fülsiketítő hangorkán támadt. A teneszkovik támadásba lendültek: hajtotta őket a félelmet eltörlő kényszer. A Holt Mag Asszonyai felől varázslathullám csapta meg Pálinkást, s a szíve furcsán összeszorult.
Korlat odasziszegett neki:
– Állj ellen a félelemnek, szerelmem!
Pálinkás előhúzta a kardját, kihúzta magát, és szembefordult a csapataival. A félelem varázshulláma elérte őket, védelmi vonalukat ostromolta. Megroggyantak kissé, de egyikük sem lépett el a helyéről. Egy perc múlva már ismét szilárdan álltak a lábukon.
– Vigyázat! – kiáltotta Korlat. – Az Uram teljes erejével érkezik!
A légnyomás mintha megnőtt volna körülöttük, s a hatalmas, még láthatatlan súly miatt mennydörgés is hallatszott. Az égbolt elsötétült.

Pálinkás lova megbokrosodott, lába megroggyant egy pillanatra. Az állat felnyerített. Hideg, kesernyés szél támadt, elsüvített Korlat és Pálinkás mellett, megdöntötte a síkság füvét, majd elérte a teneszkovikat.

A Holt Mag Asszonyai hátraestek, s egymás hegyén-hátán vonaglottak a földön. Mögöttük a csőcselék első sora próbált megállni, de a tömeg ereje átcsapott fölöttük. Az előőrs egy pillanat alatt összeomlott, csak vonagló embermassza maradt belőle, amelyből néhol kezek nyúlkáltak ki. Sokakat eltapostak, agyonnyomtak.

Az ezüstsörényű fekete sárkány alacsonyan szállt el Pálinkásék felett, majd a síkság fölé került ezen a hideg áramlaton vitorlázva. A magányos Anaszter mozdulatlanul várta őt lova hátán, az állat még csak nem is reagált. A teneszkovik első sorai emberfalként magasodtak az Első Gyermek mögött.

Fürkész Anomander lecsapott a gyermekre.

Hatalmas karmai összezárultak Anaszter körül, és kiemelték őt a nyeregből. A sárkány, zsákmányával a markában, fölfelé indult volna. Aztán szinte megfagyott a levegőben. Korlat felsikoltott.

– Olyan, mintha mérget fogott volna!

A sárkány elhajította Anasztert. A fiatalember rongybabaként bucskázott a levegőben. Kicsit messzebb, jobbra ért földet a teneszkovik között, majd eltűnt a szemek elől. Fürkész Anomander összekapta magát, s lefelé fordította nyíl alakú fejét. Nyitott szájjal támadt a teneszkovikra.

Szájából nyers Kurald Galain erő áradt. Hömpölygő sötétség, amelyet Pálinkás egyszer régen Palás falai előtt már látott. De akkor az erő célzott, irányított volt. S amikor Korlat átvezette az Üregen, a Kurald Galain nyugodtnak, szelídnek tűnt. De a most elszabadított Ősi Sötétség Üreg ereje vad volt és gyilkos.

Tehát a Kurald Galainnak van még egy bejárata – a sárkány száján keresztül.

A széles, lapos erőhullám átcsapott a teneszkovik fölött. Testek lettek semmivé, az emberekből csak a ruha maradt, amerre a sötétség lecsapott. A sárkány nyílegyenesen repült, így egyenes volt a sáv is, amellyel valósággal kettészelte a parasztsereget. Amikor az első út végére ért, Fürkész Anomander fölemelkedett és megfordult, hogy másodszor is átsuhanjon az emberek fölött.

Nem volt már rá szükség. A teneszkovi haderő megtört, széthullott, a parasztok menekültek, amerre láttak. Pálinkás helyenként látta, hogy a menekülők egymásra támadnak – mint amikor a kutya a saját sebébe harap. Értelmetlen gyilkolás, önpusztítás, a vak, határtalan rettegés velejárói.

A sárkány megfordult a tömeg fölött, de másodszor már nem nyitotta meg az Üregét. Aztán Pálinkás látta, hogy Fürkész Anomander oldalra kapja a fejét. A sárkány lejjebb ereszkedett, s rögtön széles sáv is nyílt előtte: a teneszkovik félreugrottak az útjából. Csak féltucatnyi alak maradt a földön, mocorogva – lassan, fájdalmasan megpróbáltak lábra állni.

A Holt Mag Asszonyai voltak.

A sárkány, amely már két méterre sem volt a földtől, megremegett, s gyorsan átalakult a Hold Szülöttének Urává. Emberi formában lépkedett tovább az asszonyok felé. Hátranyúlt, hogy kivonja a kardját.

– Korlat...
– Sajnálom, Pálinkás.
– Megfogja...
– Tudom.
Pálinkás iszonyodva látta, hogy az Úr közben eléri az első Asszonyt: egy púpos, csúnya némbert, aki a derekáig sem ért, és megsuhintja a Dragnipurt.
A fej a porba hullott, fröcskölő vér kíséretében. A test tett még egy hátborzongató lépést oldalra, majd összeomlott. Fürkész Anomander a következő asszonyhoz lépett.
– Nem... ez így nem helyes...
– Kérlek...
Pálinkás nem hallgatott Korlatra, előreindult a lován. Vágtában ereszkedett alá a domboldalon, aztán a sík terepre érve vadászvágtában száguldott tovább. Egy második és egy harmadik asszony is meghalt, mire a malaza odaért. Éppen a Sötét Úr előtt fékezett le. A Hold Szülöttének Ura kénytelen volt megállni. Meglepetten nézett, majd elkomorodott. Észrevette azt, amit Pálinkás csak utána érzékelt: még mindig a kezében volt a kardja.
– Hagyd abba! – mondta.
– Állj félre, barátom. Amit teszek, az kegyes...
– Nem, ez ítélet, Fürkész Anomander – a kardra pillantott. – És annak végrehajtása is egyben.
Az Úr keserű mosollyal felelt:
– Magad is tudod, hogy ez nem egészen így van. Mindenesetre úgy érzem, jogom van ítélkezni...
– Ezt nem tagadom, Fürkész Anomander.
– Ah, tehát a... büntetéssel van bajod.
– Igen.
Az Úr eltette a kardját.
– Akkor tedd meg te, barátom. De gyorsan, mert kezd visszatérni az erejük.
A malaza megborzongott a nyeregben.
– Nem vagyok hóhér.
– Most vagy az lesz belőled egy kis időre, vagy félreállsz. Döntened kell.
Pálinkás megfordította a lovát. A maradék hét asszony valóban kezdte visszanyerni az eszméletét, bár a parancsnok a legközelebbi nő öreg, sárgás szemében még zavarodottságot és őrületet látott.
A Csuklyás vigyen el...
Elindította a lovát, s meglendítette a kardját. Az első asszony mellkasába döfött. A száraz bőr könnyedén megadta magát a pengének, a bordák úgy törtek, akár a száraz ágak. Az áldozat hátrahanyatlott, a földre esett. Pálinkás továbbléptette a lovát, s közben lerázta kardjáról a vért, majd amikor elért a következő asszonyhoz, széles mozdulattal elvágta annak torkát.
Hideg elszántságot erőltetett a gondolataira, elfojtotta az érzéseit, és csak a végrehajtandó feladat technikai részleteire koncentrált. Nem hibázott. Áldozatai nem szenvedhettek egy percig sem haláluk előtt. Precíz kivégzéseket hajtott végre, egyiket

a másik után, ösztönös mozdulatokkal irányítva lovát és kardforgató kezét – döfött, lendített, megint döfött...

Egy, aztán a másik, a harmadik...

Aztán még egyszer megfordította a lovát, és látta, hogy készen van. Nem volt több élő asszony. Hátasa tapodva továbbfordult. Pálinkás felnézett. Félkarú seregét látta balra a gerincen – a közöttük lévő sávban testek hevertek, de amúgy nyílt volt a terep. Nem akadályozta semmi a rálátást.

A katonái.

A gerinc mentén, némán.

Végignézték ezt. El leszek átkozva, már biztos. Innen nincs visszaút. *Mindegy, mit magyarázkodok, mindegy, hogyan igazolom magam. Mindegy, milyen bűnök terhelték az áldozatok lelkét. Gyilkoltam. Nem katonákat, nem fegyveres ellenfeleket, hanem őrülteket, zavarodott, értetlen nőket.*

Megfordult, és Fürkész Anomanderre nézett. A Hold Szülöttének Ura kifejezéstelen arccal tekintett vissza rá. *Ez a teher – te már régóta felvállalod, rég hozzászoktál a súlyához, igaz? Ez a teher, amely most az én lelkemet ostromolja – te már régen együtt élsz vele, ugye? Évezredek óta. A hátadon hordott kard ára...*

– Rám kellett volna hagynod, barátom – mondta a Tiste Andii halkan. – Ragaszkodhattam volna hozzá, de nem akartam veled összeakaszkodni. Tehát – tette hozzá szomorú mosollyal – a szívem nyitottsága ismét bajt okozott. A szeretteim egyikére, pedig pont kímélni akartalak. Már régen meg kellett volna tanulnom a leckét, nem gondolod?

– Úgy tűnik – nyögte Pálinkás –, hogy mostantól van bennünk még valami közös.

Fürkész Anomander tekintete megvillant.

– Nem akartam, hogy így legyen.

– Tudom – keményen tartotta magát. – Sajnálom, hogy nem hagytam választási lehetőséget.

Méregették egymást.

– Ha jól sejtem, Korlat családja elkapta ezt az Anasztert – mondta Fürkész néhány másodperccel később. – Velem jönnél a fogolyhoz? – Pálinkás összerezzent. – Nem, barátom – mondta Fürkész Anomander. – Nem akarok felette ítélkezni. Hagyjuk ezt most másokra, rendben?

Úgy érted, maradjunk a hagyományos katonai ítélőszéknél. Annál a komor rendszernél, amely könnyedén feloldja a személyes felelősséget. Hát persze. Most már lesz időnk rá, nem igaz?

– Egyetértünk, uram. Vezess!

Fürkész Anomander újabb fájdalmas, szomorkás mosollyal az arcán elindult előre. Pálinkás eltette véres kardját, és a nyomába szegődött. Csak nézte a Tiste Andii széles hátát... és a kardot. *Fürkész Anomander, hogy bírod ezt a terhet? Ezt a terhet, amely nekem egy perc alatt összetörte a szívem?*

De nem, hisz nem is ez mardossa a lelkem.

Hold Szülöttének Ura, megkértél, hogy lépjek félre, és azt mondtad, ez így kegyes. Félreértettelek téged. A könyörület nem a Holt Mag Asszonyainak szólt, hanem

nekem. Ezért mosolyogtál olyan szomorúan, amikor nemet mondtam.

Ah, barátom, csak a kegyetlenséget láttam meg benned – és ez téged mélyen megbántott.

Jobb lett volna, ha mégis elém állsz.

Mindkettőnknek.

És én... én nem érdemlek ilyen barátokat. Öregember, te egyre bolondabb vagy. Fejezd be végre! Legyen ez az utolsó háborúd. Legyen ez az utolsó.

Korlat a többi Tiste Andiival várakozott, körbevették a sovány fiút, aki Anaszter volt, a Holt Mag Első Gyermeke. Annak a helynek a közelében történt mindez, ahová Fürkész Anomander a fiút ledobta.

Pálinkás könnyeket látott szeretője szemében, s ettől a látványtól fájdalmasan összerándult a gyomra. Kényszerítette magát, hogy elfordítsa a tekintetét. Bár szüksége lett volna a nőre, és talán neki is őrá, Pálinkás tudta, hogy ezzel most várniuk kell. Átvette a vezetést Fürkész Anomandertől, akinek az irányítás egyet jelentett a páncélzatával, és a körülményektől függően a fegyverével.

Lovasok indultak feléjük a malaza seregtől és Broodtól is. Tanúk kellettek mindahhoz, ami következett – *s most érzem csak igazán, milyen messze is kerültem önmagamtól. Ugyan mikor féltem én attól, hogy látják, amit teszek? Álmok Királynője, bocsáss meg nekem! Egy életre kelt rémálomban találtam magam, s a szörny, amely üldöz, nem más, mint saját rejtett énem.*

Pálinkás megállította a lovát az összegyűlt Tiste Andiik előtt, és először volt alkalma megszemlélni Anasztert. Fegyvertelen volt, teli horzsolásokkal, véresen. Arcát elfordította. Gyengének, szánalmasnak tűnt.

De hiszen minden legyőzött hadvezér ilyen. Akár királyok, akár parancsnokok, a vereség összezsugorítja őket...

Aztán megpillantotta az ifjú arcát. Egyik szemét kiütötte valami, helyéről vörös vér patakzott. A megmaradt szem fölnézett, és Pálinkáson állapodott meg. Tudatos volt, ugyanakkor félelmetesen élettelen, hideg, közömbös, egyszerre kíváncsi és – valószínűleg állandóan – nemtörődöm.

– Anyám gyilkosa – mondta Anaszter halkan, majd félrehajtott fejjel tovább tanulmányozta a malazát.

Pálinkás hangja reszelőssé vált.

– Sajnálom, Első Gyermek.

– Én nem sajnálom. Őrült volt. Önmaga rabja, saját démonai tartották megszállva. Persze nem ő az egyetlen, akinek ez a sors jutott.

– Már nem kínozza semmi – felelte Pálinkás.

– Olyan ez, mint a pestis, nem igaz? Mindig terjed. Életeket habzsol fel. Ezért is fogtok egyszer elbukni. Mindannyian. Azzá váltok, amit elpusztítotok.

Pálinkás helyett Fürkész Anomander válaszolt, keményen, gunyorosan.

– Egy kannibál nem is mondhatott volna ennél nagyobb igazságot. Anaszter, mit gondolsz, mit kellene veled tennünk? Érdekel a véleményed.

A fiatalember különös pillantásával a Hold Szülöttének Urához fordult. Ekkor

teljesen megtört az önuralma, s fél kezét kikapart szeme elé emelte. Arca elsápadt.

– Öljetek meg – suttogta.

Fürkész elkomorodott.

– Korlat?

– Igen, most elvesztette az önuralmát. A félelmének arca is van. Nem láttam még eddig ezeket a vonásokat...

Anaszter a nőhöz fordult.

– Fogd be! Nem láthatsz te semmit!

– Sötétség lakik benned – folytatta Korlat nyugodt hangon. – A Kurald Galain vad unokatestvére. A lélek sötétsége. Amikor összeomlasz, gyermek, látjuk, mi bujkál benne.

– Hazug! – sziszegte a fiú.

– Egy katona arca – mondta Fürkész Anomander. Lassan nyugat felé fordult. – A városban van. Capustanban – visszafordult Anaszterhez. – Még mindig ott vár, igaz? Úgy látom, halandó, hogy saját Nemezist szereztél magadnak: valakit, aki még a halálnál is rosszabbat ígért neked. Érdekes.

– Nem értitek! Ő Itkovián! Ő a Lélekpajzs! A lelkemet akarja! Öljetek meg, könyörgöm!

A szövetségesek soraiból megérkezett Dujek és Brood, valamint Kallor és Artantosz is. Lóháton maradtak, s némán hallgatták a párbeszédet.

– Talán megölünk majd – felelte a Hold Szülöttének Ura egy perc múltán. – Ha eljön az ideje. Most magunkkal viszünk Capustanba...

– Ne! Könyörgök! Öljetek meg most!

– Nem látok okot arra, hogy teljesítsem a kérésed, Anaszter – mondta Fürkész Anomander. – Nem érdemelsz könyörületet. Még nem. Talán majd ha találkozunk ezzel az emberrel. Itkovián, ugye, akitől annyira félsz. Lehet, hogy másként határozunk, és megadjuk neked a gyors halált. A hadifoglyunk vagy, tehát dönthetünk a sorsodról. Lehet, hogy mégis elkerülöd majd a Nemezised. – Broodékhoz fordult: – Jó lesz így?

– Persze – morogta Dujek, s közben Pálinkást nézte.

– Egyetértek – mondta Brood.

Anaszter tett egy kétségbeesett kísérletet arra, hogy megszerezze a mellette álló Tiste Andii harcos tőrét, de nem hagyták. Az ifjú ekkor összeomlott, s sírva összegörnyedt. Vékony testét rázta a zokogás.

– Jobb, ha elvisszük – mondta Fürkész Anomander a megtört alakot szemlélve. – Ez a helyes.

Senki sem ellenkezett vele. Pálinkás megnógatta a lovát, és Dujek mellé léptetett. Az öregember biccentett.

– Ez átkozottul szerencsétlen döntés volt – mormogta.

– Az volt.

– Távolról úgy nézett ki...

– Azért nézett ki csúnyán, Legfőbb Ököl, mert az volt.

– Tudnod kell, Pálinkás, hogy megértem a... kegyelmet. Fürkész kardja – de a

fenébe is, nem tudtál volna egy kicsit várni?

Magyarázatok, logikus indokok sorakoztak Pálinkás elméjében, de ő csak ennyit tudott mondani:

– Nem.

– A kivégzések előtt tárgyalás szükséges...

– Akkor fossz meg a rangomtól, uram!

Dujek hunyorogva elfordult. Szaggatottan felsóhajtott.

– Nem erre céloztam, Pálinkás. Jól ismerem az ilyen procedúrák lényegét: azt, hogy miért is jöttek egyáltalán létre. Megosztjuk a szükséges, de brutális tettek felelősségét...

– Így a személyes ár lecsökken, igen – felelte Pálinkás halkan. – Fürkész Anomander kétségkívül könnyedén elviselte volna, ha ez a pár lélek még hozzácsapódik a legendásan hosszú listához. De helyette én vettem őket magamra. *Lecsökkentettem az árat, amelyet ő fizetne.* Hiábavaló cselekedet volt, tudom, ráadásul nem is kért tőlem ilyet. De most már megtettem. Vége.

– Messze nincs még vége – morogta Dujek. – A barátod vagyok...

– Ez most nem számít. – *Nem áll fenn a veszély, hogy összecsapnánk ezen, úgyhogy ez nem is oszt meg minket.* – Nem számít – ismételte. *Most még nem.*

Szinte hallotta, hogy Dujek fogai megcsikordulnak. Korlat csatlakozott hozzájuk.

– Furcsa ember ez az Anaszter, nem igaz?

A két malaza a nő felé fordult.

– Ez meglep téged? – kérdezte Dujek.

A nő vállat vont.

– Sok minden rejtőzött lelkének sötétjében, Legfőbb Ököl. Nem csupán egy katona arca. Nem bírta erővel a teneszkovik vezetését. Nem bírta nézni az éhezést, a kilátástalanságot. Ezért döntött úgy, hogy halálba, teljes megsemmisülésbe küldi a szenvedőket. Könyörületes cselekedet volt. Véget akart vetni a szenvedésnek. Úgy érezte, olyan bűnöket követett el rövid élete során, amelyekért csakis halállal lakolhat. Kivégzéssel, a megmaradt ellenség keze által. De nem egyszerű halálra vágyott, hanem annál többre is. Kárhozatot ítélt önmagának. Véget nem érő kárhozatot. El sem tudom képzelni, milyen lenne a helyében lenni.

Én igen, hiszen úgy érzem, magam is a meredek lejtő szélén egyensúlyozom. Még egy rossz lépés... Pálinkás a távoli gerincen sorakozó malaza légiókra pillantott. A páncélokról és fegyverekről visszatükröződő fény bántotta a szemét, könnyezni kezdett tőle.

Dujek elléptetett mellőle, s ismét csatlakozott Artantoszhoz, Broodhoz és Kallorhoz. Kettesben hagyta Pálinkást és Korlatot. A nő megfogta Pálinkás kesztyűs kezét. A férfi képtelen volt a szemébe nézni, továbbra is sorakozó katonáira figyelt.

– Szerelmem – mormogta Korlat –, azok az asszonyok korántsem voltak védtelenek. Az erejük egyenesen a Káosz Üregéből érkezett. Uram első támadásával el akarta őket pusztítani, de az asszonyok csak egy percre bénultak le. Már kezdték visszanyerni az erejüket. Újjáéledő erejükkel pedig nagy pusztítást vihettek volna véghez. Őrületet és halált szabadítottak volna a seregeidre. Minden odaveszhetett

volna.
A férfi elfintorodott.
– Nem szeretem megadni magam a szükségszerűségeknek – mondta.
– Úgy látom... mégis.
– A háborúban bizony vannak szükségszerűségek, Korlat, én ezt mindig tudtam. Mindig tudtam, hogy mindennek ára van. De ma a saját cselekedetem által megtanultam még valamit: a háború nem természetes állapot. Kényszerű helyzet, ami nagyon egészségtelen is. A szabályait követve tudatosan adjuk fel emberségünket. Nem érdemes jogos önvédelemről, méltó célokról beszélni. Életeket oltunk ki. A Csuklyás szolgái vagyunk, egytől egyig.
– A Holt Mag Asszonyai százak, ezrek életét vették volna el, Pálinkás...
– A magam módján én is képes lennék rá, Korlat. Mi a különbség?
– Te nem félsz a kérdésektől, amelyek az ilyen cselekedetekből következnek – mondta a nő. – Te tudatosan vallatod magad. Talán úgy látod, hogy ez önpusztító rágódás, de én a bátorságodnak tudom be: a hihetetlen bátorságodnak. Egy kevésbé bátor ember nem vette volna át az Úrtól a feladatot.
– Ennek nincs semmi értelme, Korlat. Az a sereg ott végignézte, ahogy a parancsnoka legyilkol...
Korlat sziszegve közbevágott:
– Ne merd alábecsülni őket!
– Alábecsülni...
– Sok katonádat megismertem már, Pálinkás. Nem ostobák. Lehet, hogy egy részük – vagy a legtöbbjük – képtelen lenne pontosan megfogalmazni, hogy mit látott, de értik! Hát nem érted, hogy ők – így vagy úgy, de mindannyian – szintén szembesültek már ezzel a választással, amivel te? A kés hegye, az élet vagy halál kérdése... Mind érzik még lelkükben az akkor keletkezett sebet.
– Nem értem...
– Pálinkás, figyelj rám! Látták. Mindent láttak, és mindent értettek. A fenébe is, tudom, mert én is ezt éreztem. Veled éreztek. Minden egyes csapásnál érezték, hogy a régi seb újra megsajdul bennük. Parancsnok, szégyened sértő számukra. Hagyd el, különben nagyon megsebzed a katonáidat.
Lenézett Korlatra.
– Rövid életet élünk mi – mondta kis idő múlva. – A mi életünkbe nem fér be ilyen komplexitás.
– Piszok. Emlékeztess, hogy soha többé ne kérjek tőled bocsánatot.
A férfi még egyszer a malaza légiók felé pillantott.
– Még mindig félek közelebb menni hozzájuk – mondta.
– Hiszen már nem maradt közted és közöttük távolság, Pálinkás! Ha azt parancsolnád, még a Pokolba is utánad mennének!
– Ez a legfélelmetesebb gondolat, amit ma hallottam.
A nő erre nem felelt semmit.
Aha, a háború szabályai – elképzelhetetlen szabályai. Kemény, de egyszerű minden. Nincs itt hely az emberségnek, egyáltalán nincs hely.

– Dujek nem örült – mondta.
– Dujek életben akarja tartani a seregét.
A férfi erre fölkapta a fejét. A nő közömbös tekintettel nézett rá.
– Nem akarom átvenni tőle a hatalmat...
– Pedig pont ezt tetted, Pálinkás. Gondolj Laseen félelmére veled kapcsolatban, a természetes hierarchiára. Dujeket tudta kezelni. Ezért váltott le téged, és helyezte föléd Dujeket. Istenem, milyen ostoba vagy néha!
A férfi elkomorodott.
– Ha ekkora veszélyt jelentek rá, miért nem... – elhallgatott, összeszorította a száját. *Óh, a Csuklyásra. Palás. Darujhisztán. Nem a Hídégetőket akarta elpusztítani. Csak engem.*
– Bízz az igazságérzetedben, szerelmem – mondta Korlat. – Lehet, hogy a hűségedet használják fel ellened.
Pálinkás egész testében megborzongott.
Óh, Csuklyás!
Csuklyás *márványgolyói a hideg üllőn...*

Balek leereszkedett az enyhe lejtőn, a Mhybe szekere felé. Harminclépésnyire balra álltak a Trygalle Kereskedő Liga utolsó kocsijai; egy csapat részvényes éppen csontdobálósat játszott nem messze, egy szőnyegen. A távolban futárok rohangáltak, vagy a főhadtest táborába tartottak, amely délnyugatra volt, vagy onnan indultak éppen valahová. Murillió hátát az egyik rhivi szekérnek vetette, és lehunyt szemmel pihent. A tanácstag érkezése hallatán persze fölpattant a szemhéja.
– Hogy van? – kérdezte Balek, miközben leguggolt barátja mellé.
– Fárasztó még nézni is, ahogy egyik rémálomból a másikba csöppen – felelte Murillió. – Sehogy se akar vége szakadni. Mesélj, mi újság?
– Nos, Kruppét és Ezüstrókát tegnap óta nem látta senki; sem azt a két malaza tengerészgyalogost, akiket Pálinkás rendelt a Mhybe lánya mellé. Ami a csatát illeti... – Balek elfordult, délnyugat felé pillantott. – Nem tartott sokáig. Fürkész Anomander fölvette Lélekvesztett alakját, és egyszer átrepült a teneszkovik fölött. Anasztert elfogták, a szolgálatában lévő mágusokat pedig... hm... kivégezték.
– Kellemetlenül hangzik – jegyezte meg Murillió.
– A hírek szerint az is volt. Mindenesetre a parasztok visszavonulnak Capustan irányába, ahol sejtésem szerint nem részesülnek majd túl meleg fogadtatásban. Szomorú sors vár szegény ördögökre.
– Róla meg elfeledkeztek, igaz?
Balek nem kérdezett vissza, hogy kiről.
– Nehéz felfogni, de nagyon úgy néz ki.
– Már nem hasznos: eldobták, mint egy rongyot.
– Reménykedem benne, sőt hiszek benne, hogy a története még nem ért véget.
– Mi vagyunk a tanúk. Azért vagyunk itt, hogy végignézzük az elmúlását, Balek. Semmi másért. Kruppe esküdözése nem ér egy köpetnyit sem. Mi is rabok lettünk ebben a helyzetben, csakúgy, mint ő meg az a bolond rhivi asszony, aki a haját fésüli.

Balek lassan a barátjához fordult.
– Mit javasolsz, mit tegyünk? – kérdezte.
Murillió vállat vont.
– Mit tesz minden rab előbb vagy utóbb?
– Megpróbál elszökni.
– Igen.
Balek egy ideig nem szólt, majd nagyot sóhajtott.
– S hogyan lássunk neki? Hagyjuk itt? Őrizetlenül, magában?
– Természetesen ne. Vigyük magunkkal.
– Hová?
– Nem tudom! Bárhová! Csak el innen.
– S ugyan mennyit kellene menekülnie, hogy az álmai ne érjék utol?
– Csak találnunk kell valakit, aki segít rajta, Balek. Valakit, aki nem a hasznosság szerint méri az emberek élethez való jogát.
– Ez üres terv, Murillió.
– Tudom.
– De Capustanban...
A fiatalabb férfi összevonta a szemöldökét.
– Nem maradt ott más, csak romok.
– Vannak túlélők. Többek között néhány pap.
– Papok! – csattant fel Murillió. – Svindlerek, csak magukkal foglalkoznak, kapzsik...
– Murillió, van kivétel is...
– Még nem volt hozzá szerencsém.
– Talán most lesz. A lényeg az, hogy ha elmenekülünk innen – vele együtt –, akkor nagyobb esélyünk lesz Capustanban, mint kint, a pusztában.
– Saltoan...
– Egy hét, talán több is lenne oda az út, főleg ezzel a szekérrel. Különben is, az a város Csuklyás kultuszának központja. Még Relik Nom baltás gyilkos anyját sem vinném oda.
Murillió felsóhajtott.
– Relik Nom.
– Mi van vele?
– Bárcsak itt lenne!
– Miért?
– Hogy megöljön valakit. Bárkit. A fickó bámulatos ügyességgel zár rövidre minden problémát.
Balek felnevetett.
– Rövidre zárja őket, igen. Ezt feltétlenül elmondom neki. Hé, Relik, te nem is bérgyilkos vagy, hanem valaki, aki rövidre zárja a problémákat!
– Persze felesleges erről beszélni is, hiszen ő eltűnt.
– De nem halt meg.
– Honnan tudod?

– Egyszerűen csak tudom. Tehát, Murillió, akkor várunk, amíg Capustanba érünk?

– Igen. Ha beérünk a városba, követjük Kruppe és Ezüstróka példáját. Elslisszolunk. Lelépünk. A Csuklyás tudja, kétlem, hogy bárki is észrevenné, törődni pedig biztos nem fognak vele.

Balek habozott.

– Murillió, ha találunk valakit... valakit, aki segíthet a Mhybén... nos, valószínű, hogy sokba fog kerülni.

A férfi vállat vont.

– Keveredtem már máskor is adósságba.

– Én is. Valószínűleg anyagi csődbe rohanunk, viszont talán kíméletesebb lesz a Mhybe életének vége.

– Szerintem megéri.

Balek nem kérdezte barátját többet – jól ismerte már Murilliót. *Hisz az csak pénz, igaz? Mindegy, mennyibe kerül, a lényeg, hogy enyhítsük az idős hölgy szenvedéseit. Így vagy úgy, de enyhítsük. Mi legalább törődünk vele – még akkor is, ha nem ébred fel soha többet, és nem tudja meg, hogy mit tettünk érte. Talán jobb is lenne, ha nem kelne fel többé. Tisztább. Egyszerűbb...*

Az üvöltés úgy visszhangzott, mintha mély barlangból szólna. Visszhangzott, átalakult, kórussá alakult. Végtelen számú bestia hangja lett belőle, kórus, amely kilépett az időből, amely a végtelent egyetlen pillanattá zsugorította.

A tél hangjai.

De délről jöttek, onnan, ahol a tundra már nem terjedhetett tovább; a fák ott már nem térdig értek, hanem az emberek feje fölé emelkedtek, bár még mindig megtépázott, csavarodott fák voltak. De már el lehetett közöttük bújni, már nem kellett a táj fölé magasodni.

Az üvöltésre fajtársak válaszoltak. Az üldöző farkasok még mindig a nyomában voltak, de kezdtek lemaradni, ahogy elsiklott a feketefenyők között. A kemény talaj már-már éhesen mardosta csupasz talpát, a pocsolyák fekete, iszapos vize sűrűn, lustán mozdult meg a lába nyomában. Hatalmas szúnyogok támadtak rá csapatostól – legalább kétszer akkorák voltak, mint amilyeneket a Rhivi-síkságon látni szokott. Fekete legyek mászkáltak a hajában, s mardosták a fejbőrét. Végtagjait kerek, borsó nagyságú vérszívók tarkították.

Félvak rohanásában nekiszaladt egy lapos agancsra emlékeztető ágnak. Egy tövis az arcába karmolt, jobb orcáján végigcsordult a vér.

Közel a halálom. Ez erőt ad nekem. A végső percből merítettem erőt – már nem kaphatnak el.

Nem kaphatnak el.

A *barlang pont előtte volt. Még nem látta, és a tájban nem volt semmi olyasmi, ami barlangra utalt volna, de a visszhangzó üvöltés egyre közelebbről hallatszott.*

Az állat engem hív. Halált ígérhet, talán ezért kaptam megint erőre. Sziréndal...

Sötétség szállt le köré, s ő tudta, hogy megérkezett. A barlang egy lelket ábrázolt, önmagába forduló lelket.

A levegő állott és hűvös volt. Itt nem szálldostak körülötte bogarak. A talpa alatt a kő száraznak tűnt.

Nem látott semmit, és az üvöltés is abbamaradt már.

Amikor előrelépett, tudta, hogy csak a lelke mozdul, a teste hátramarad egy ponton. Kereste a leláncolt fenevadat.

– Ki az?

A hang megijesztette. Férfihang volt, fojtott, fájdalmas.

Nem tudta, hogy mit kellene felelnie, ezért kimondta az első dolgot, ami eszébe jutott.

– Én vagyok.

– Én?

– Egy... anya...

A férfi nevetése keserű volt.

– Tehát új játékot találtál ki? Te nem tudsz beszélni, Anya. Sosem voltak benned szavak. Csak nyüszögés, nyafogás, sírás, figyelmeztető morgás és ezer más, nem verbális hang, amellyel kifejezheted magad – ez a te hangod, és én jól ismerem.

– Egy anya vagyok.

– Hagyj engem, már nem tudsz megkísérteni. Körözök a láncon, itt, az elmémben. Ez a hely nem a tiéd. Talán most, hogy megtaláltad, azt hiszed, ledöntötted az utolsó védvonalamat is. Most azt hiszed, teljesen kiismertél. De itt nincs hatalmad. Tudod, a saját arcomat látom, mint egy tükörben – de nem a megfelelő szemmel... rossz szem néz vissza rám. Ráadásul nem is emberi a tekintete. Időbe telt, mire megértettem, de most már minden világos. Te és a fajtád játszott a téllel. Az Omtose Phellack formájában. De sosem értettétek igazán. Az igazi telet, ami nem varázstél, hanem a kihűlő földből, a távolodó napból, a rövidülő nappalokból és hosszabbodó éjszakákból születik. Az arc, amelyet magam előtt látok, a tél arca. Egy farkasé. Egy istené.

– Az én gyermekem ismer farkasokat.

– Okos fiú.

– Nem fiú. Lány. Nekem lányom van...

– A szabályok felrúgása tönkreteszi a játékot, Látó. Ez nem igazságos...

– Nem az vagyok, akinek gondolsz. Én... én egy öregasszony vagyok. A rhivi törzsből. És a lányom holtan akar látni engem. De nem egyszerű halált szánt nekem, nem bizony. Farkasokat küldött utánam. Hogy megtörje a lelkem. Vadásznak rám álmomban – de itt és most nem érhetnek el. Ide menekültem.

A férfi felnevetett.

– A Látó ezt a börtönt szánta nekem. Beleköltöztem. Te vagy az őrület, az idegen hang a fejemben. Nem hiszek benned. Ha ismerted volna a valódi anyámat, akkor talán sikerült volna megkísértened, de nem tudtál erőszakot tenni az elmémen. Van itt egy isten, Látó, aki a titkaim fölött kuporog. Az agyarait mutogatja. Még a drága anyád, aki szorongatja a testem, még ő sem mer vele ujjat húzni. Ami az Omtose Phellackot illeti – már régen eléd állt volna az Üreg kapujában. Megtagadta volna tőled, jaghuta. Sőt, minden jaghuta elől elzárta volna. De elveszett. Elveszett. S tudd

meg, hogy most segítek neki. Segítek neki megtalálni önmagát. Egyre közelebb kerül hozzá, Látó.

– Nem értem, amit beszélsz – felelte a Mhybe, s lassan úrrá lett rajta a kétségbeesés. Ez nem az a hely volt, ahová menni akart. Egy másik ember börtönébe menekült be, az őrület ketrecébe. – Halálért jöttem ide...

– Nem fogod megtalálni, ezek között a karok között semmiképpen.

– Menekülök a lányom elől...

– A menekülés csak illúzió. Ezt még Anya is megérti. Tudja, hogy én nem az ő gyermeke vagyok, de nem viselkedhet másként. Még emlékei is vannak abból az időből, amikor igazi Matróna volt, valódi gyerekekkel. Gyermekeké, akik szerették, és más gyermekeké, akik – elárulták. S itt hagyták, hogy az idők végezetéig szenvedjen. Sosem próbált meg onnan menekülni. Amikor végre kiszabadult, látnia kellett, hogy a világa porrá omlott, régen. A gyermekei rég meghaltak, halomsírokba kerültek – mivel anya nélkül elsorvadtak és elpusztultak. Akkor rád nézett, Látó. A fogadott fiára. S megmutatta neked erejét, mert ezáltal használhatta is azt. Újjá akarta teremteni a világát. Felélesztette halott gyermekeit. Elküldte őket, hogy építsék újjá a városukat. De mindez hamis volt, s önmagát sem tudta becsapni – ebbe aztán bele is őrült. És te – folytatta a férfi – ekkor kaparintottad meg őt. Vagyis egy gyermeke ismét becsapta őt. Úgy tűnik, életünkben nincs menekvés, mindig ugyanabba a csapdába esünk. Ezzel persze te még nem tudsz szembenézni, Látó. Még nem.

– Az én lányom is rabot csinált belőlem – duzzogta a Mhybe. – Ez lenne hát minden anya átka?

– Ez a szeretet átka.

Halk üvöltés hallatszott a sötétben.

– Hallod ezt? – kérdezte a férfi. – Ez a párom. Már közeledik. Oly régen várok rá... oly régen keresem... de most eljön végre.

A hang ezután még hangosabban hallatszott. Úgy tűnt, már nem is emberi.

– És most – folytatta ez a megváltozott hang –, válaszolok neki!

Az üvöltése mellbe vágta a Mhybét, s kipenderítette őt a barlangból. Repült, át a fás térség fölött, vissza a tundrára. A Mhybe felsikoltott.

A farkasai válaszoltak. Győzedelmes hangon. Ismét rátaláltak a zsákmányra.

Kéz érintette meg az arcát.

– Istenem, ez vérfagyasztó volt!

A hang ismerősen csengett, de még nem tudta hová tenni. Egy másik hang válaszolt az elsőnek.

– Ehhez mi már tényleg kevesek vagyunk, Murillió. Nézd az arcát!

– Megkarmolta magát...

– Nem tudja felemelni a karját, barátom. Különben is, nézd, a körme tiszta. Nem ő sebezte meg önmagát.

– Akkor ki tette? Itt voltam végig. Még az öreg rhivi asszony sem lépett be hozzá, amióta legutóbb benéztem, és akkor még nem volt rajta seb.

– Mondom, itt valamilyen mély titok lappang...

– Balek, nekem ez nagyon nem tetszik. Azok a rémálmok, lehet, hogy valódiak? Bármi üldözi is álmában, lehet, hogy tényleg meg tudják sebezni?
– Itt a bizonyíték...
– Igen, bár alig hiszek a szememnek. Balek, ez nem mehet így tovább.
– Egyetértek, Murillió. Az első adandó alkalommal Capustanban...
– A legelső alkalommal. Vigyük a szekeret a sor elejére, minél hamarabb érünk be az utcákra, annál jobb.
– Ahogy mondod.

Huszadik fejezet

Nagyon régi történet ez. Két istenről szól, akik a halandók előtt éltek a világban. Vágyakozás, szerelem és egymás elvesztése – a két állat így vándorolta végig az évezredeket.
Többen elmesélték már a történetet, mindig ugyanúgy. A lényeg, nyájas olvasó, nem holmi boldog végkifejletben leledzik, hanem a világra vonatkozó jelentésben.
Ki gondolta volna, hogy egyszer ilyen véget ér a legenda?

A Tél szerelme
Silbaratha

A hatalmas palota szíve a sziklában rejtőzött, amelynek talapzatát keleten született tengerek hullámai ostromolták szüntelen. A fal folyamatosan nedves és sötét volt a felfröccsenő tajtéktól. Az egyenetlen vonalú partszakaszon a Korall-öböl vize sötét tintaként örvénylett. A város kikötője alig volt több keskeny, kanyargós bevágásnál a szikla bal oldalán; végtelenül mély repedés, amely szinte kettészelte a várost. Ebben a kikötőben nem voltak igazi dokkok, csak a sziklákból vájtak ki pilléreket meg hosszú járdákat. Az élő kőbe gyűrűket rögzítettek, dagálykor maguk a pillérek nem is látszottak ki a vízből. A kikötő bejáratától egészen annak végéig, a víz teljes szélességében vastag hálót feszítettek ki, kétszer olyan magasat, mint egy tengerjáró vitorlás árboca. Ahol egy vasmacska sem érte volna el a feneket, s ahol a partvonal mentén sehol sem volt megfelelő pont a kikötéshez, új szokás alakult ki: a hajók felfelé horgonyoztak le. A horgonyosok – így hívták a furcsa, szinte törzsszerűen élő munkásokat, akik asszonyaikkal és gyerekeikkel a hálók közelében, kunyhókban éltek, s akiknek az volt a feladatuk, hogy elkapják és rögzítsék a horgonyokat – szinte művészetté fejlesztették különös munkájukat. A palota tenger felé néző, széles pártázatáról a feszített bőrtetejű kunyhók olyannak tűntek, akár a tengerparton heverő gömbölyű kavicsok. A háló ott feszült mellettük. Az épületek között nem járkáltak alakok. A kéményekből sehol sem szállt fel füst. Ha sasszeme lett volna, Ifjabb Tok

talán láthatja a sós, száraz testeket, amelyek a hálón, elszórtan lengedeztek – mivel nem látta őket, el kellett hinnie a Látótestőrnek, hogy azok a kicsi pontok valóban holttestek.

A kereskedőhajók már nem jártak Korallba. A horgonyzók éheztek. Minden férfi, minden asszony, minden gyermek meghalt. A városban élő legendás és kivételes népcsoport kihalt.

A megállapításokat közömbös hangon adták elő, Ifjabb Tok azonban mégis érzett valamit a Látótestőr hangjában. A nagydarab férfi közvetlenül mellette állt, s fél kézzel Tok bal felkarját szorongatta, nehogy az ledobja magát a sziklától, és azért is, mert magától nem állt meg a lábán. A rabot csak ideiglenesen engedték el a Matróna mellől. A malaza összetört testében nem maradt semmi erő. Izmai elsorvadtak. Dagadt ízületeivel, hajlott csontjaival csak annyira volt rugalmas, mint egy száraz faág. Tüdeje megtelt folyadékkal, így csak szaggatottan, sípoló hang kíséretében kapott levegőt.

A Látó azt akarta, hogy lásson. Lássa Korallt. A kastélyerődöt, amelyet gyakran ostromoltak – elingarthi hadihajók és kalózok –, de sosem vettek be. A végtelen, csak mágusokból álló kordont, az ezernél is több K'Chain Che'Mallét, a fő hadtest elit alakulatait. Az északi vereség nem érintette meg túlzottan a Látót – mi több, föl akarta adni Settát, Lestet és Maurikot is. Az ellenségre hosszú, kimerítő menetelés várt, felperzselt vidéken át, ahol még a kutakat is megmérgezték. Ami a dél felől közeledő ellenséget illette, annak a csapatnak hatalmas, széles tengersáv állta még útját, amelyet a Látó teleszórt magas jéghegyekkel. A távoli parton csónakot biztosan nem találhattak. Az Ortnal-nyiladék nyugati végébe hónapokig tartott az út. A T'lan Imass persze por formájában átkelhetett a víz felett, de ehhez le kellett volna küzdeni a kemény oldalszeleket, és az áramlatokat, amelyek a nyílt óceán felé sodortak mindent.

A névtelen Látótestőr azt mondta, hogy a Látó elégedett. Elég jó a kedve ahhoz, hogy kegyesen kimenőt adjon Ifjabb Toknak. Kis menekvést az Anyai ölelésből.

A hideg, sós szél az arcába csapott, s belekapaszkodott ritkás, hosszú, csimbókos hajába. A ruháiból csak rongyok maradtak – a Látótestőr kölcsönadta neki a köpönyegét, s úgy tekerte Tok köré, mint egy plédet. Ez a gesztus jelezte Tok számára, hogy az őrben még maradt egy morzsányi emberség.

A felfedezés könnyet csalt a szemébe.

Újjáéledt benne az értelem, s ezt főleg annak köszönhette, hogy a Látótestőr részletesen leírta neki a délen lezajlott csatákat. Persze ez lehetett volna az őrület végső, biztos jele is, mivel a leírt jelenetek lehetetlennek tűntek, Tok mégis kapaszkodott beléjük – foggal-körömmel. Dél felé, a szél korbácsolta hullámok közé bámult. A távoli túloldalon alig látszott a hegyvidék.

A hegyeket már biztosan elérték. Lehet, hogy már a parton állnak, s bámulnak felé – bár még nem láthatják – nézik mindazt, ami közöttük áll. Baaljagg biztos nem csügged. Benne egy istennő rejtőzik, aki csak tör előre, a párja felé.

A párja felé, aki bennem rejtezik. Utaztunk, egymás mellett, anélkül, hogy ismertük volna a másikban rejtező titkot. Ah, micsoda kegyetlen irónia...

Túl számára biztosan nincs akadály. A T'lan Imassok számára a távolság és az idő

nem jelentettek semmit. Persze ugyanez vonatkozott a három szegulára is – végül is még mindig nem juttatták célba egyedi üzenetüket. A népük hadüzenetét.

De Irigy Hölgy...

A kalandok úrnője, valaki, aki ott kutakodott mindig, ahol másnak eszébe sem jutott – igaz, ezúttal nagyon dühös volt. Ez biztosan kiderült a Látótestőr leírásából. A helyes kifejezéssel élve: inkább megbántott. Eléggé megbántották ahhoz, hogy fellobbanjon benne az indulat lángja, de ez a láng nem irányított erő volt. Nem volt az a kimondott bosszú érlelgető típus, nem izzott benne sokáig a kielégítetlen bosszúvágy. Élete azonnali ellencsapásokból, oldalcsapásokból állt.

Tok úgy gondolta, Irigy Hölgy és sebesült kutyája, Garath meg fognak hátrálni a hatalmas akadály előtt. Belefáradhattak már a vadászatba, s nem tűnt valószínűnek, hogy ezen a vad, jéghegyekkel teli tengeren át is folytatják az üldözést.

Győzködte magát, hogy nem szabad csalódottságot éreznie, mégis volt benne egy kis szomorúság. Hiányzott neki Irigy Hölgy, de nem mint nő – legalábbis nem egészen úgy. *Nem, inkább a halhatatlan arc hiányzik, amit képvisel. Tehermentesen, egy szélhámos pillantásával több ezer éves szemében. Egyszer vicceltem vele... körbetáncoltam a természetét... s elértem, hogy toppantson és elkomorodjon. Csak egy halhatatlan tud így reagálni egy ilyen durva tréfára. Megforgattam a kést. Istenem, tényleg ilyen tapintatlan voltam?*

Nos, drága Hölgy, most töredelmesen bocsánatot kérek. Nem vagyok már olyan bátor ember, mint voltam – ha bátorság volt az egyáltalán, és nem egyszerűen ostobaság. A viccelődés kiveszett belőlem. Sosem térhet vissza, és ez talán jó is így. Ah, szinte látom, ahogy erre szívből helyeselsz. A halandóknak nem lenne szabad gúnyolódnia másokkal. Ez ellen igen komoly indok szól. Az elfogulatlanság az isteneknek való, mert csak ők képesek megfizetni az árát. Maradjon is így.

Köszönöm, Irigy Hölgy. Nem üldöz majd téged tiltakozás, harag. Szép munka volt.

– Látnod kellett volna Korallt a fénykorában is, malaza.

– Az otthonod volt, igaz?

– Igen. De az otthonom most már a Látó szíve.

– Ahol a szelek még hidegebbek – motyogta Ifjabb Tok.

A Látótestőr egy percig hallgatott. Tok várta, hogy egy kesztyűs ököl az arcába csapjon, vagy hogy a Látótestőr megszorítsa a karját. Mindegyik megfelelő válasz lett volna; mindegyik a Látó által helyeselt válasz lett volna.

– Ez is nyári nap, de nem olyan, mint amilyenekre az ifjúságomból emlékszem. Korallban akkoriban csak meleg szél fújt. Gyengéd volt, akár egy szerelmes csók. Az apám a hasadékon túl szokott halászni. Hatalmas, gazdag fogásra számíthatott mindig. Egy hétre vagy még hosszabb időre ment ki. Mi le szoktunk menni a járdára, hogy lássuk a befutó hajókat, minél hamarabb megpillantsuk apám narancsszín vitorláját a többi között.

Tok felnézett a férfira, s látta, hogy mosolyog, szemében pedig a boldog kisgyerekekre jellemző vidám tűz lobban. Aztán látta, hogy a tűz hamuvá omlik.

– Amikor utoljára hazatért... látta, hogy a családja magához ölelte a Hitet. A felesége a teneszkovik közé állt. Fiai a katonák soraiban feszítettek, s a legidősebb

már Látótestőrnek tanult. Azon a napon nem dobta nekem a hálóját – meglátta az egyenruhámat. Meglátta az anyámat is, hallotta őrült sikolyait. Látta, hogy öcséim nyilat hordanak kezükben, a húgaim pedig meztelenül náluknál háromszor idősebb férfiakon csimpaszkodnak. Akkor megfordította a vitorlát, és elhajózott a kifelé húzó széllel. Néztem a vitorláját, míg végül eltűnt előlem. Malaza, én így...

– Mondtál búcsút – suttogta Ifjabb Tok.

– És kívántam sok szerencsét. S... tisztelegtem a bátorsága előtt.

Életek elpusztítója. Látó, hogy tehetted ezt a saját népeddel?

Mögöttük a palotában megszólalt egy harang. A Látótestőr megszorította Tok karját.

– Lejárt az idő.

– Vissza a saját ölelésembe – mondta Ifjabb Tok, s tekintete még egyszer, utoljára körbesiklott a tájon. *Emlékezz rá, mert soha többé nem láthatod, Ifjabb Tok.*

– Köszönöm, hogy kölcsönadtad a köpönyeged – mondta.

– Szívesen, malaza. Ezek a szelek valaha langyosak voltak. Gyere, nehezedj csak rám menet közben, nincs semmi súlyod.

Lassan sétáltak vissza az épület felé.

– Úgy érted, könnyen elviselhető a súlyom.

– Nem ezt mondtam, malaza. Nem ezt mondtam.

*

A kiégett építmény mintha megremegett volna, majd hatalmas porfelleg kíséretében összeomlott. Itkovián Lélekpajzs talpa alatt megremegett az utca kövezete, s mennydörgésszerű hang hallatszott. Sunyi odafordult hozzá, piszkos arcára kiült az elégedett vigyor.

– Látod? Ilyen egyszerű.

Itkovián csak egy biccentéssel válaszolt a Hídégetőnek, majd figyelte, hogy Sunyi csatlakozik a többi utászhoz, és együtt továbbmennek a következő helyreállíthatatlan épülethez.

– Építőanyagban legalább nem lesz hiány – jegyezte meg mellette zubbonyát porolgatva Norul kapitány.

A reggel forró volt, ragyogóan sütött a nap. Az élet lassan visszatért Capustanba. Az emberek kendővel az arcuk előtt mászkáltak néhai otthonaik romjai között. Ahogy a törmeléket eltakarították, újabb és újabb testek kerültek elő, ezeket vászonba csavarva a legyektől nyüzsgő szekerekre dobálták. Az utcákon hullaszag terjengett, de úgy tűnt, hogy az igáslovak ehhez már egészen hozzászoktak.

– Mennünk kellene, uram – mondta a kapitány.

Folytatták útjukat. A nyugati kapun túl gyülekeztek a hivatalos képviselők – a kontingens, amely Félkarú Dujek és Caladan Brood közeledő serege elé akart vonulni. A találkozóig még három órájuk volt.

Itkovián a csapat új Desztriánjára hagyta az irányítást. A síkságról százával érkeztek a teneszkovi menekültek. Azon keveseket, akik bemerészkedtek a városba, elkapták a

túlélők. A Lélekpajzs hallott már olyan híreket, hogy a dühöngő tömeg széttépett pár parasztot. Válaszként utasította a Szürkekardokat, hogy állítsanak fel menekülttábort a kapun túl. Az élelem persze kevés volt. Itkovián nem tudta, miként boldogul az új Desztrián. Menedéket legalább biztosan tudtak készíteni a menekülteknek.

Akikből hamarosan újoncok lehetnek. Persze csak azokból, akik túlélik az elkövetkező pár hetet. Valószínű, hogy a Szürkekardok pénzesládája kiürül, annyi élelmet kell venni a barghasztoktól. Fener adja... nem, Togg adja, hogy a befektetés gyümölcsözőnek bizonyuljon.

Egyáltalán nem várta a megbeszélést. Igazság szerint úgy látta, nincs ott semmi keresnivalója. Az oldalán haladó kapitány volt a Szürkekardok új vezetője. Tanácsadói szerepe kétes értékűnek tetszett; a nő az ő segítsége nélkül is tökéletesen tudta képviselni a katonák érdekeit.

Közeledtek a nyugati kapuhoz, amely tulajdonképpen csak egy nagy lyuk volt a falon. Zsémbes az egyik félig kiégett, kidőlt-bedőlt őrtoronynak dőlve, vigyorogva szemlélte a közeledőket. Jeges Menakisz a közelében járkált föl s alá.

– Már csak Humbrall Taurt kell megvárnunk – mondta a csíkos arcú harcos.

Itkovián elkomorodott.

– Hol van a Maszkok Tanácsának csapata?

Jeges a földre köpött.

– Előrementek. Úgy tűnik, először titokban akarnak valamit megtárgyalni a többiekkel.

– Nyugi, kislány – morogta Zsémbes –, velük van a barátod, Keruli is, nem?

– Nem ez a lényeg! Ők *elrejtőztek.* Miközben te meg a Szürkekardok védtétek a várost meg az ő nyüves irhájukat is!

– Mindenesetre – mondta Itkovián –, mivel Dzselarkán herceg halott, és nem maradt ismert rokona, most ők a város törvényhozó testülete.

– Éppen ezért várhattak volna még egy kicsit!

Norul kapitány megfordult a nyeregben, és hátranézett.

– Humbrall Taur már jön is. Talán ha elég gyorsan megyünk, még utolérhetjük a maszkosokat.

– Fontos? – kérdezte Itkovián.

– Igen, uram.

A férfi bólintott.

– Akkor siessünk.

– Készítsd a lovainkat, Jeges! – mondta Zsémbes, miközben ellökte magát a faltól.

Elindultak a síkságon át – Humbrall Taur, Hetán és Kafál igen kényelmetlenül mocorogtak a kölcsönkapott hátasokon. A barghasztok sem voltak túl boldogok a Maszkok Tanácsának magánakciója miatt – a régi bizalmatlanság ismét fellángolt bennük a városvezetők iránt. A jelentések szerint a közeledő hadsereg még mindig mérföldekre volt a várostól. Keruli, Rath'Csuklyás, Rath'Hamvas és Rath'Árnytövis egy kocsiban ültek, amelyet három, az ostrom alatt hentesbárdtól megmentett ló húzott, a gidrák egykori istállójából.

Itkoviánnak az a nap jutott eszébe, amikor legutóbb ezen az úton lovagolt – halott

katonák arca villant fel előtte. Fatalián, Torun s a többiek. A Hit által rájuk erőltetett formalitások mellett mind a barátai voltak. *De ezt persze nem mertem magamban tudatosítani. Sem Lélekpajzsként, sem parancsnokként. De ez már megváltozott. Őket is gyászolom, s terhük pont olyan nehéz, mint a többi tízezeré.*

Elhessegette a gondolatot. Az önuralomra még mindig szüksége volt. Még nem engedhette meg magának, hogy érzelmei legyenek. Már látták maguk előtt a papok kocsiját. Jeges diadalittasan felkiáltott:

– Hogy fognak örülni!

– Hagyjuk a felhajtást, kislány! – javasolta Zsémbes. – Teljesen ártatlan képpel szegődünk melléjük...

– Azt hiszed, idióta vagyok? Azt hiszed, nem tudok finoman viselkedni? Jobb, ha tudod...

– Oké, oké – morogta a barátja. – Felejtsd el, amit mondtam...

– Mindig így teszek, Zsémbes.

Amikor a kocsi mellé értek, a gidra hajtó megállította a lovakat. Az ablaktábla oldalra csúszott, és Rath'Árnytövis közömbös maszkja tűnt fel a kocsiból.

– Milyen szerencse! A tiszteletre méltó testület többi tagja!

Itkovián halkan felsóhajtott. *Ebben a hangban bizony nem volt semmi finomság.*

– Tiszteletreméltó? – kérdezett vissza Jeges gúnyos hangon. – Csodálom, hogy egyáltalán ismered ezt a szót, csuhás!

– Ahá – a maszk a lány felé fordult. – Keruli mester kis cselédlánya. Nem kellene térdelned?

– Majd adok én neked térdet, pont a két...

– Nos, remek! – mondta Zsémbes hangosan. – Mind együtt vagyunk. Ott elöl felderítőket látok. Továbbmehetünk?

– Még korán van – csattant fel Rath'Árnytövis.

– Hát igen, és ez eléggé amatőr színben tüntet fel minket. Mindegy. Folytassuk utunkat a lehető leglassabban, és akkor lesz elég idejük felkészülni.

– Jelen körülmények között ez a legbölcsebb döntés – mondta Rath'Árnytövis. A maszkra festett száj széles mosolyra húzódott, aztán a fej visszahúzódott, az ablaktábla pedig a helyére csusszant.

– Nagyon apró darabokra fogom felszelni ezt a fickót – mondta Jeges vidáman.

– Mind örömmel hallottuk finom oldalad megnyilatkozását, kislány – morogta Zsémbes.

– Ez természetes, te ökör.

Itkovián a lányra nézett, aztán a karavánkapitányra, s eltűnődött.

Csákány tizedes a poros lépcsőn üldögélt, amely valaha egy templomhoz vezetett. Háta és karja sajgott már attól, hogy hajnal óta téglát hordott. Rebbencs valahol a közelben csámboroghatott, mert hamar felbukkant, kezében egy vizestömlővel.

– Szomjasnak tűnsz.

Csákány hálásan fogadta a vizet.

– Fura, hogy mindig akkor tűnsz el, amikor kemény munka van kilátásban.

– Viszont hoztam neked vizet, nem igaz?
Csákány elhúzta a száját. Az utca túloldalán Paran kapitány és Fürge Ben éppen a lovukat nyergelték. Arra készültek, hogy kivonulnak Caladan Brood és Dujek serege elé. Mióta ismét összetalálkoztak, meglepően jóban voltak, és Csákány ettől persze rögtön gyanakvóvá vált. Fürge Ben tervei sosem voltak kellemesek.
– Jobban örülnék, ha mind mehetnénk.
– A tanácskozásra? Miért? Így mindenkinek gyalogolnia kell.
– Könnyebb lenne körbeszimatolni? Egy félig teli vizestömlővel... más lenne a véleményed, ha egész eddig köveket rakodtál volna.
A nő vállat vont.
– El voltam foglalva.
– Ugyan mivel?
– Információt gyűjtöttem.
– Hát persze. Kinek a suttogását hallgattad ki?
– Emberekét. Innen is, onnan is, tőlünk is, tőlük is.
– Tőlük? Kik azok az ők?
– Hm, nézzük csak. Barghasztok. Szürkekardok. Egy rakás nagyszájú gidra a Rabtoronyból. Három tanítvány a mögötted álló templomból...
Csákány összerezzent, majd gyorsan felpattant, és gyanakodva méregetni kezdte a lángok festette épületet.
– Melyik istené, Rebbencs? Ne hazudj...
– Miért hazudnék, tizedes? Árnytövisé.
– Szóval a kígyók után leselkedtél, mi? És miről beszélgettek?
– A mesterük valamilyen bizarr tervet forral. Bosszút akar állni egy pár szellemidézőn, akik pont ebben az utcában laknak.
– Abban a házban, amelyik előtt annyi a test, és amit büdös őrök őriznek?
– Valószínűleg abban.
– Rendben, akkor halljuk, mit beszéltek a többiek.
– A barghasztok boldogok. A Maszkok Tanácsának ügynökei élelmiszert vásárolnak fel a város túlélőinek. A Szürkekardok is élelmet vásárolnak fel, hogy etessék belőle a teneszkovi menekülteket. A Fehérarcúak egyre gazdagabbak.
– Várj csak, Rebbencs! Teneszkovi menekülteket mondtál? Mire készülnek a Szürkekardok? A Csuklyás tudja, elég hulla hever itt a környéken – minek pazarolnak rendes ennivalót az ilyenekre? Egyáltalán, miért etetik azokat a szemeteket?
– Jogos a kérdés – bólogatott Rebbencs. – Bevallom, magam is kíváncsi lettem.
– Nem kétlem, hogy kiötlöttél valami teóriát is.
– Pontosabban fogalmazva: összeraktam a mozaik darabkáit. A látszólag lényegtelen tényeket. A megfigyeléseimet. Az elejtett megjegyzéseket, amelyekről azt hitték, hogy négyszemközt hangzottak el csupán. De valójában hallotta őket még valaki, s ez nem más, mint az előtted álló szerény szolga...
– Oponn reszkető térdére, katona, nyögd már ki!
– Sosem értékelted a retorika fordulatait. Mindegy. A Szürkekardok Fenerre esküdtek fel. Ők nem sima zsoldosok voltak, hanem valamiféle átkozott keresztesek,

akik felesküdtek a szent háborúra. Elvesztették az istenüket.

– Ez persze egy külön kis történet...

– Igen, de nem tartozik szorosan a tárgyhoz.

– Vagyis nem tudod.

– Pontosan. A lényeg az, hogy a csapat még élő vezetői elügettek a barghaszt táborba, ahol egy rakás fecsegő vén banya várt rájuk, és együtt megszervezték az újjáépülést.

– Úgy érted, istent cseréltek. Nem, ne is mondd, Hamis...

– Nem, nem Hamist választották. Hamisnak már megvannak a saját keresztesei.

– Ah, értem. Akkor biztos Jhess lett az. A Szövés Istennője. Mind megtanulnak kötni, de keményen...

– Nem egészen. Togg az új isten. És Fanderay, a Tél Nőstényfarkasa – Togg régen elveszett párja. Emlékszel a történetükre? Biztos hallottad gyerekkorodban, feltéve, ha voltál egyáltalán gyerek...

– Óvatosan, Rebbencs...

– Bocs. Tehát, a Szürkekardok gyakorlatilag kihaltak. Újoncokat keresnek.

Csákány felvonta szemöldökét.

– A teneszkovik között? A Csuklyásra!

– Igazság szerint egész logikus...

– Persze. Ha hadseregre lenne szükségem, először én is biztos azokat választanám, akik szükség esetén minden szívfájdalom nélkül fölfalják a saját társaikat. Teljesen logikus.

– Nem ez a legjobb kiindulópont. Inkább csak olyan embereket keresnek, akiknek nem maradt semmi az életéből...

– Úgy érted, veszteseket?

– Hát igen. Nincs semmi kötöttségük, nem hűek éppen senkihez. Éppen megértek a beavatási rítusra.

Csákány felmordult.

– Őrültek. Mindnek elment az esze.

– Ha már itt tartunk... – morogta Rebbencs.

Paran kapitány és Fürge Ben léptetett melléjük.

– Csákány tizedes!

– Igen, kapitány?

– Nem tudod, hol lehet most Inda?

– Fogalmam sincs, uram.

– Azt javaslom, tartsd jobban szemmel a csapatodat.

– Nos, Hangyás őrmesterrel ment el innen. Valaki feljött az alagútból, és közölte, hogy ő Arard herceg – valami trónjától megfosztott uralkodó a folyótól délre fekvő városok egyikéből. A fickó Félkarú seregének képviselőivel akart beszélni, és mivel titeket éppen nem találtunk...

Paran halkan elkáromkodta magát.

– Nézzük, jól értettem-e. Hangyás őrmester és Inda megválasztották magukat a hadsereg hivatalos képviselőivé, és audiencián fogadnak egy herceget? Hangyás?

Inda?

A kapitány mellett Fürge Ben elfojtott egy kuncogást, amit a fiatal vezető éles pillantással jutalmazott.

– Terelő is jelentkezett melléjük – tette hozzá Csákány ártatlan hangon. – Tehát hárman voltak. Lehet, hogy még mások is velük vannak...

– Kalapács?

A lány a fejét rázta.

– Ő Sunyival van, uram. Gyógyít, meg ilyesmi.

– Kapitány – szólt közbe Fürge Ben –, jó lenne, ha elindulnánk. Hangyás megfeneklik, amikor zavarba jön, és ez általában már a bemutatkozás megejtése után be is következik. Terelő nem szól majd egy szót sem, és a többiek sem valószínű, hogy beszélnek. Lehet, hogy Inda elkezd valamit hablatyolni, de őrajta meg ott a hajing. Minden a legnagyobb rendben lesz.

– Igen? Vállalod érte a felelősséget, Fürge Ben? – A varázsló szeme elkerekedett. – Mindegy – legyintett Paran, majd megfogta a szárat. – Menjünk ebből a városból... mielőtt újabb háborúban találjuk magunkat. Csákány tizedes!

– Uram?

– Miért állsz itt egyedül?

A nő körbepillantott.

– A kis ringyó – sziszegte.

– Tizedes?

– Semmi, uram. Csak pihentem, uram.

– Ha végeztél a pihenéssel, tizedes, akkor kérlek, menj Hangyás, Inda meg a többiek után. Küldd Arardot a Rabtoronyba, és add át az üzenetet, hogy Félkarú seregének valódi képviselői hamarosan megkeresik, ha még akar velük beszélni.

– Értettem, kapitány.

– Remélem is.

Figyelte, ahogy a két férfi ellovagol az utcán, majd megfordult.

– Hol vagy, te gyáva?

– Tessék? – kérdezett vissza Rebbencs, aki éppen a templomajtó árnyékából lépett elő.

– Hallottál.

– Észrevettem valamit ebben a házban, és bementem, hogy körülnézzek.

– Árnytövis fölszentelt templomát nevezted háznak? – Örömmel látta, hogy Rebbencs elsápad.

– Óh. Huh, el is felejtettem.

– Te megijedtél. Hihi! Rebbencs megijedt. Jelenetet szimatolt, és a legközelebbi épületbe menekült, akár egy kisnyúl! Ha én ezt a többieknek elmesélem...

– Valószerűtlen történet – mondta Rebbencs –, amelyben rosszindulatúan elferdítesz egy teljesen véletlenszerű eseményt. Nem fognak hinni neked.

– Hiszed te...

– Majd meglátjuk.

Rebbencs ezután ismét eltűnt. Csákány meglepetten körülnézett. Az utcán két

fekete ruhás alak közeledett. Egyenesen a tizedes felé tartottak.

– Drága katona! – kiáltotta a magasabbik, kecskeszakállú alak.

A leereszkedő hang hallatán Csákány hátán felállt a szőr.

– Igen?

A férfi felvonta a szemöldökét.

– Megköveteljük a tiszteletet, fehérszemély. Most pedig figyelj! Készletekre lesz szükségünk, mert folytatni akarjuk az utunkat. Élelmet, vizet akarunk, méghozzá sokat, és persze egy szabót is keress nekünk...

– Azonnal. Tessék – a férfi elé lépett, és öklöllel az arcába csapott. Az idegen lába a levegőbe emelkedett, majd nagy csattanással landolt a kövezeten. Elájult.

Rebbencs a másik férfi mögé lépett, és fejbe vágta kardja markolatával. A fickó nyüszítve a földre omlott. Egy öregember ügetett feléjük, szakadozott, szolgai ruhában. Ötlépésnyire tőlük megtorpant, és felemelte a kezét.

– Engem ne üssetek ki! – kiáltotta.

Csákány elkomorodott.

– Ugyan miért ütnénk meg téged? Ez a kettő... hozzád tartozik?

A szolga elkeseredett arccal nézett rájuk.

– Igen – sóhajtotta, majd leengedte a kezét.

– Ha felébrednek – mondta Csákány –, magyarázd el nekik, hogyan kell tisztelettel beszélni másokkal.

– Persze, uram.

– Mennünk kellene, tizedes – mondta Rebbencs, s közben a két ájult férfit méregette.

– Igen, igen! – könyörgött a szolga.

Csákány vállat vont.

– Szerintem nincs okunk itt tovább cseverészni. Mehetünk, katona.

Paran és Fürge Ben éppen a teneszkovi tábor mellett lovagolt el, amely tőlük jobbra, egy kilométerre helyezkedett el, az úttól északra. Egyik férfi sem szólalt meg egy ideig, majd a kapitány felsóhajtott.

– Ebből hamar nagy galiba támadhat.

– Igen? Miért?

Paran meglepett pillantást vetett a társára, majd visszafordította fejét az út felé.

– A bosszúvágy a parasztok ellen. A capanok bármikor kirohanhatnak a kapun, és leméSzárolhatják őket, a Maszkok Tanácsának áldásával. – *S miért van az, varázsló, hogy a szemem sarkából mintha látnék valamit? Ott, a válladon. De ha közelebbről is megnézlek, már nem látok semmit.*

– Ezzel nagy hibát követne el a Maszkok Tanácsa – jegyezte meg Fürge Ben. – A Szürkekardok készen állnak megvédeni a menekülteket, az őrség és a kis sánc legalábbis erre enged következtetni.

– Nagyon népszerűtlenné is válhatnak azzal, amit most tesznek.

– Verbuválni fognak. De miért is ne? Az a zsoldoscsapat kemény árat fizetett a város és lakosai védelmében.

– Varázsló, a hősiesség emléke egy szemvillanás alatt eltűnhet. Különben is csak pár száz Szürkekard maradt. Ha pár ezer capan rájuk támadna...

– Én nem aggódnék, kapitány. Még a capanok is haboznának, mielőtt ujjat húznának azokkal a katonákkal, mindegy, milyen dühösek. Végül is, túlélték az ostromot. Ahogy mondtam, nagy ostobaság volna a Maszkok Tanácsának részéről, ha feltüzelnék a lakosokat. A tárgyaláson biztos erről is hallunk majd egyet s mást.

– Feltéve, ha meghívnak bennünket. Fürge Ben, azt hiszem, beszélnünk kellene Pálinkással. Nekem személyesen kevés mondanivalóm lesz a többi résztvevőhöz. A parancsnokomnak viszont jelentést kell tennem.

– Kapitány, nem terveztem, hogy beszélnék a tárgyaláson. Csak hallgatni akarok...

Maguk mögött hagyták a lakott területeket, és továbbhaladtak az üres úton. Jobbjukon a pusztaság terpeszkedett, baljukon pedig úgy háromszáz méterre az úttól a folyó csillogott.

– Lovasokat látok – mondta Fürge Ben. – Északi irányban.

Paran hunyorgott, majd biccentett.

– Hát megtörtént.

– Micsoda?

– A Második Gyülekező.

A varázsló érdeklődő pillantást vetett rá.

– A T'lan Imassok? Honnan tudod?

Mert a nő már nem nyúl felém. Szélfogó, Bellurdan, Éjsötét – valami történt. Valami... váratlan fejlemény. S ettől most megremegtek.

– Egyszerűen csak tudom, varázsló. Ezüstróka a vezető lovas.

– A látásod olyan, akár egy sasé.

Paran nem szólt semmit. *Nincs szükségem a szememre. Érzem, hogy közeledik.*

– Kapitány, még mindig Szélfogó lelke dominál Ezüstrókában?

– Nem tudom – ismerte be. – Azt hiszem, már nem számíthatunk arra, hogy előre kiszámíthatjuk Ezüstróka cselekedeteit.

– Mi lett belőle?

– Egy valódi Csontvető.

Megálltak, hogy bevárják a négy másik lovast. Kruppe öszvérje láthatóan a vezető posztra tört, s mindent meg is tett a célért: gyors ügetés és vágta közötti tempóban iparkodott előre, miközben a daru összevissza ugrált a nyergében. Az Ezüstróka és Kruppe mögött lovagoló két malaza láthatóan nyugodt volt.

– Bár láthattam volna, amit a lány kísérői láthattak – mormogta Fürge Ben.

De semmi sem úgy történt, ahogy Ezüstróka tervezte. Látom a tartásán – a feszült haragot, a változást, és mélyen a lelkében a fájdalmat. Meglepte őket. Meglepte őket, és ellenszegült az akaratuknak. A T'lan Imassok pedig szintén váratlan cselekedettel válaszoltak. Még Kruppe is kizökkent, és ezt nem csak az öszvér hátán való zötykölődése jelzi.

Ezüstróka kifürkészhetetlen arccal őt nézte, miközben megállította a lovát. *Ahogy korábban is éreztem, falat emelt közénk – istenem, hogy hasonlít Szélfogóra! Most már kész nő. Már nem gyerek. Az elválásunk óta eltelt évek illúziója teljes – tud*

magán uralkodni, s olyan titkok birtokába jutott, amelyeket gyermekként habozás nélkül világgá kürtölt volna.

A Csuklyás szakállára, ahányszor csak találkozunk, mindent újra kell... rendszereznem magamban.

– Jó, hogy találkozunk – szólalt meg Fürge Ben. – Ezüstróka, mit...

– Nem.

– Tessék?

– Nem, varázsló. Nem magyarázhatok meg semmit, egyelőre. Nincs olyan kérdés, amelyre válaszolni tudnék. Kruppe már próbálkozott, túlságosan is sokszor. A türelmem véges, ne próbálgassátok, hogy mennyire!

Uralkodik magán, és kemény. Sokkal, sokkal határozottabb. Fürge Ben kisvártatva vállat vont.

– Legyen, ahogy akarod.

– Úgy is van – csattant fel a nő. – Éjsötét dühével néznél szembe, és a többi lélekrészem nem próbálná megállítani. Remélem, megértettél.

Fürge Ben erre csak elvigyorodott. Hidegen, kihívóan.

– Drága barátaim! – kiáltotta Kruppe. – Csak nem a szép seregünk felé tartotok? Micsoda véletlen! Akkor mi is veletek tartanánk, hogy kellemes társaságban térjünk vissza az említett katonai egységhez. Micsoda kellemes társaság! Kruppe megkönnyebbült, hogy szép úti célunk már ilyen közel van! Kissé türelmetlen is Kruppe, be kell vallania, hiszen menne már tovább. Javíthatatlan optimista...

– Elég lesz, Kruppe – morogta Ezüstróka.

– Hm, persze.

Ha valóban létezett valami közöttünk, annak már vége. A lány maga mögött hagyta Szélfogót. Teljesen Csontvetővé vált. A gondolatot kisebb fájdalom kísérte, mint gondolta volna. *Talán mindketten továbbléptünk már. A szívünk nem bírja a hatalmas nyomást, aminek mostanában ki van téve. Legyen hát! Hagyjuk az önsajnálatot. Ezúttal nincs rá idő. Feladatunk van.*

Paran megfogta a szárat.

– Csatlakozom Kruppe javaslatához – menjünk tovább. Már késésben vagyunk.

A dombtető fölé nagy bőrt feszítettek, hogy a tárgyalást ne tegye tönkre a tűző nap. A dombot malaza katonák vették körbe, nyílpuskával a karjukon. Itkovián tekintetét a bőr alatt várakozó alakokra szegezte, és leszállt a lováról. Tízlépésnyire volt az őröktől. A Maszkok Tanácsának kocsija szintén megállt, ajtaja kinyílt. Hetán megkönnyebbült sóhajjal leugrott a nyeregből, és Itkovián mellé lépett. Vállon veregette a férfit.

– Hiányoztál, farkas!

– Lehet, hogy farkasok vesznek körül – felelte Itkovián –, de én magam nem vagyok az.

– A történet már bejárta a klánokat – mondta Hetán bólogatva. – Az öregasszonyok mindig pletykálkodnak.

– És a fiatalok? – kérdezte Itkovián, még mindig a dombtetőn álló alakokat

méregetve.
– Kötélen táncolsz, drága barátom.
– Bocsáss meg, nem akartalak megbántani.
– Megbocsátanák egy mosolyért, mindegy, miért kapom. Persze ez nem valószínű. Ha van is humorérzéked, jól titkolod. Ez túl rossz.
A férfi oldalra pillantott.
– Túl rossz? Úgy érted, tragikus?
A nő összevonta a szemöldökét, majd türelmetlenül felszisszent és elindult felfelé a dombra. Itkovián egy percig még nézte, aztán a papok felé fordult, akik a kocsi mellett gyülekeztek. Rath'Árnytövis panaszkodott.
– Gyalogolnunk kell! Egy lankásabb domboldal, és akkor ki sem kellett volna szállnunk a kocsiból...
– Ha megfelelő lovaink lennének, egy meredekebb emelkedőn is felkaptatnánk – morogta Rath'Csuklyás. – Ez direkt sértés...
– Semmi ilyesmiről nincs szó, barátaim – mormogta Keruli. – A rovarok hada már meg is kezdte becses személyeink ellen a támadást. Javaslom, hagyjátok abba a panaszkodást, és gyertek velem a dombtetőre, a szél védelmébe – a kerek arcú férfi ezzel megfordult és elindult.
– Ragaszkodnunk kellene hozzá, hogy... Aúú!
Mindhárman elindultak Keruli nyomában, éhes rovarokkal a fejük körül. Humbrall Taur felnevetett.
– Csak bhederinzsírt kellett volna kenniük magukra!
– Így is elég sikamlósak, Hadvezér – felelte Zsémbes. – Különben is, sokkal megfelelőbb bemutatkozás ez: három maszkos pap botladozik felfelé, és láthatatlan fantomokat legyeznek maguk körül. Keruli legalább tartja magát, és szerintem ő az egyetlen közöttük, akinek a koponyatartalmára lehet használni az „agy” kifejezést.
– Hála istennek! – kiáltott fel Jeges.
Zsémbes a lányhoz fordult.
– Mi? Hogy?
– Nos, az imént elhasználtad a teljes szókészletedet, te ökör. Ez annyit tesz, hogy a nap hátralévő részében hallgatni fogsz!
A nagydarab fickó sokkal macskásabban mosolyodott el, mint gondolta volna. Itkovián figyelte, ahogy a két daru elindul. Követte őket Humbrall Taur, Hetán és Kafál is.
– Uram? – szólalt meg Norul kapitány.
– Ne várj meg! – felelte. – Most te képviseled a Szürkekardokat.
A nő felsóhajtott, és elindult a megbeszélés helye felé. Itkovián lassan körbenézett. A dombot őrző katonáktól eltekintve, sehol sem látta a két idegen hadsereget. Nem szerveztek látványos erőfitogtatást, hogy megfélemlítsék a város vezetőit – a gesztust a Maszkok Tanácsa biztosan nem érzékeli. Igazság szerint Rath'Csuklyásra, Rath'Hamvasra és Rath'Árnytövisre ráfért volna egy alapos leckéztetés.
A legyek és a szél maradtak csak a feladatra.
Elismerő pillantást vetett a malaza őrökre. Észrevette, hogy a fegyvereik kicsit

elhasználtak ugyan, de mestermunkák. A páncélzat javítását menet közben intézték – a hadsereg messze volt a hazájától, és hiányt szenvedett bizonyos anyagokban. A viseltes sisakok alól sötét bőrű arcok néztek vissza rá, közömbösen, és talán csodálkozva is, hogy itt maradt, egyetlen gidra kocsis társaságában. *Tisztként vagyok felöltözve. Ez már nem illik hozzám.* Levette a kesztyűjét, leszedte a rangjelzését is a válláról, és a földre dobta. Szürke derékövét lecsatolta, majd végül a sisakját is levette. A legközelebb álló katona ekkor előrelépett. Itkovián bólintott.

– Barátom, csereüzletet kötnék.

– Nem hiszem, hogy igazságos volna – felelte a férfi, tört daru szavakkal.

– Bocsáss meg, ezzel nem értek egyet. Lehet, hogy az arany- és ezüstveretek a sisakomon csak díszítő jellegűek, de a bronzpántok kiváló minőségűek, csakúgy, mint az orcavédők és a szíjazás. Súlya csak valamivel nagyobb, mint az, amit most viselsz.

A katona egy hosszú percig hallgatott, aztán lassan kicsatolta a sisak szíját.

– Ha meggondolod magad...

– Nem fogom.

– Persze. Csak azt akartam mondani, hogy amikor meggondolod magad, hangos szó nélkül visszacserélhetünk mindent. Azra Jael vagyok, a Tizenegyedik osztagból, az ötödik légióból, Félkarú seregének Harmadik Tengerészgyalogságából.

– Itkovián vagyok... a Szürkekardok katonája. – Cseréltek. Itkovián szemügyre vette új sisakját. – Egyszerű darab. Remek.

– Areni acél, uram. Még egyszer sem kellett kikalapálni, úgyhogy az anyaga erős. A tarkóvédő napani, s még nem vágták meg.

– Nagyszerű. Az üzleten nyertem, és ezért hálás vagyok. – A katona nem felelt. Itkovián felnézett a dombtetőre. – Mit gondoltok, helytelenítenék, ha felmennék? Nem szeretnék persze semmit sem mondani, csak meghallgatnám őket...

A katona valamiféle erős érzelemmel küzdött. Megrázta a fejét.

– Megtisztelve éreznék magukat, uram.

Itkovián elmosolyodott.

– Szerintem nem. Különben is: jobb szeretném, ha észre sem vennének.

– Akkor kerüld meg a dombot, uram. Menj föl hátulról.

– Jó ötlet. Köszönöm a tanácsot, barátom. És köszönet a remek sisakért is.

A férfi csak biccentett. Itkovián áthaladt a kordonon. A katonák mindkét oldalon elléptek előle, aztán amikor elhaladt mellettük, tisztelegtek.

Felesleges tiszteletadás, de azért jólesik.

A domb túloldala felé vonult, így meglátta a két hadsereg táborát is, nyugaton. Egyik sem volt túl nagy, de mindegyiket szakszerűen verték fel. A malazák négy különálló, ám összeköttetésben lévő részbe rendeződtek, s sáncokat, meredek falú gödröket készítettek védelemként. Emelt szekérutak kötötték össze a táborrészeket.

Mély benyomást tettek rám ezek az idegenek. Most már el kell ismernem, hogy Brukhaliánnak igaza volt – ha tartani tudtuk volna magunkat, akkor ez a két sereg állta volna a sarat Kulpath szeptum túlereje ellen. Megtörték volna az ostromot, ha kitartunk...

A malaza sisakkal a hóna alatt megindult felfelé. A dombtető közelében már igen

erős volt a szél, így eltűntek a rovarok. Amikor fölért, Itkovián megállt. A négy oszlopra feszített napvédő vagy tizenöt méterre volt tőle. A formális találkozóhely Itkovián felé eső, hátsó részében egy sor vizestömlő és díszes kanna állt. Mind a Trygalle Kereskedő Liga jelét viselték – Itkovián ismerte a jelzést, hiszen a Liga Elingarthban, Itkovián szülőhelyén alakult. Szeme megpihent a címeren, és büszkeség öntötte el a szívét, hogy honfitársai ilyen sikereket értek el. A napvédő alatt nagy asztal állt, de mindenki azon túl, a napon álldogált, mintha a bemutatkozáson még nem estek volna át teljesen.

Lehet, hogy már megvolt az első összezördülés. Biztos a Maszkok Tanácsa adott hangot elégedetlenségének.

Itkovián balra fordult, és halk léptekkel a vizestömlők felé indult, hogy ott húzódjon meg a beszélgetés ideje alatt. Az egyik malaza tiszt azonban észrevette, és a társához hajolt. Rövid társalgást folytattak, majd a másik férfi – szintén a malazák egyik tisztje – lassan Itkovián felé fordult.

Egy perc múlva már mindenki őt nézte. Itkovián megtorpant.

Egy nagydarab harcos, kalapáccsal a hátán, előrelépett.

– A férfi, akivel már annyira szerettünk volna találkozni. Te vagy Itkovián, a Szürkekardok Lélekpajzsa. Capustan Védője. Én Caladan Brood vagyok...

– Elnézést, uram, de már nem vagyok sem Lélekpajzs, sem a Szürkekardok katonája.

– Hallottunk erről. Azért csak gyere közénk!

Itkovián nem mozdult. Végignézett az előtte sorakozó arcokon.

– Hangsúlyoztad a szégyenemet, uram.

A harcos csodálkozott.

– A szégyenedet?

– Igen. Capustan védőjének neveztél, ami csakis gúnyolódás lehetett, hiszen nem védtem meg Capustant. Brukhalián Halandó Kard azt parancsolta, hogy tartsam a várost a felmentők érkezéséig. Elbuktam, uram.

Egy percig senki sem felelt.

– Nem akartalak gúnyolni – törte meg a csendet Caladan Brood. – Csak azért buktál el, mert nem nyerhettél. Értesz engem, uram?

Itkovián vállat vont.

– Értem a logikát, Caladan Brood, de nem hiszem, hogy sok múlna a szemantikán. Ha megengeditek, innen, oldalról végighallgatnám a tárgyalást. Ígérem, nem teszek semmilyen kommentárt, s nem hozok fel semmilyen javaslatot.

– Ezzel csak veszteség ér bennünket – mormogta a harcos.

Itkovián a kapitányára pillantott, és döbbenten látta, hogy a fáradtság ráncai között könnyek csordulnak le.

– Azt akarod, hogy elvitassuk az érdemeidet, Itkovián? – kérdezte Caladan Brood egyre komorabb arccal.

– Nem.

– Mégis úgy érzed, nincs értéked és helyed ezen a gyűlésen.

– Lehet, hogy még nem végeztem, uram, de a felelősséget, amelyet még magamra

kell vennem, csakis egyedül hordozhatom. Nem vezetek senkit, így nincs szerepem az elkövetkező tárgyalásokban. Csak figyelni szeretnék. Nincs okod nagylelkűségre...

– Kérlek – vágott közbe Caladan Brood –, elég volt. Szívesen látunk, Itkovián.

– Köszönöm.

Mintha néma megegyezés született volna, az egybegyűltek egyszerre a faasztal felé indultak. A Maszkok Tanácsának papjai leültek az asztal egyik végében. Humbrall Taur és gyermekei a legközelebbi székek mögé álltak, jelezve, hogy a megbeszélés ideje alatt állva is maradnak. Zsémbes és Jeges egymással szemben foglaltak helyet, az asztal közepénél, a Szürkekardok új Lélekpajzsa pedig az utóbbi mellé ült. Caladan Brood és a két malaza vezető – Itkovián csak ekkor vette észre, hogy az egyikük félkarú – a papokkal ellentétes oldalra ültek. Caladan Brood mögött két lépéssel, kissé balra magas, szürke páncélzatú és hajú harcos állt. A malaza zászlóvivő parancsnokai mögé, kissé jobbra állt be.

Vizezett bort töltöttek az előkészített poharakba, de mielőtt még végeztek volna ezzel, Rath'Csuklyás már fel is szólalt.

– Civilizáltabb helyszíne lehetett volna ennek a történelmi találkozásnak a Rabtorony, ahonnan Capustan vezetői a várost kormányozzák...

– Úgy érted, most, hogy a herceg már halott – vágott közbe Jeges egy félmosollyal. – Ha elfelejtetted volna, a teremnek nincs padlója, pap.

– Ezt akár metaforának is tekinthetnénk, igaz? – kérdezte a lánytól Zsémbes.

– Te tekintheted annak, mert idióta vagy.

Rath'Csuklyás újra próbálkozott.

– Ahogy említettem...

– Nem említetted, hanem vartyogtad.

– Ez a bor meglepően kellemes – mormogta Keruli. – Mivel ez katonai jellegű megbeszélés, szerintem tökéletes a helyszín. Én a magam részéről szeretnék néhány kérdést feltenni, ha szabad.

– Persze – dünnyögte a félkarú malaza.

– Köszönöm, Legfőbb Ököl. Először is, valaki hiányzik, ugye? Nincs veletek Tiste Andii haderő? S legendás vezetőjüknek, Fürkész Anomandernek, a Hold Szülötte Urának nem kellene közöttünk lennie? Apropó, elgondolkodtató a Hold Szülöttének hiánya is... a taktikai előnyök.

– Ha lehet, itt tartsunk egy kis szünetet – vágott közbe Caladan Brood. – A kérdéseid... mélyrehatóak. Azt hiszem, még nem érkeztünk el ahhoz a ponthoz, ahol a taktikáról kellene beszélni. Ami minket illet, Capustan csak egy kis pihenő a menetelésben; a barghasztok által történő felszabadítása taktikai lépés volt, amelyből lesz még bőven ebben a háborúban. Azt akartad mondani, Főpap, hogy valamilyen közvetlen formában részt vennétek a háborúban is? Azt hittem, elsődleges célotok Capustan újjáépítése...

Keruli elmosolyodott.

– Kérdést váltottunk, de sajnos én még nem kaptam választ...

Brood elkomorodott.

– Fürkész Anomander és a Tiste Andiik nagy része visszatért a Hold Szülöttére.

Nekik – és az erődnek is – szerepük lesz még a háborúban, de egyelőre nem mondhatok erről többet.
– Jobb is, hogy Fürkész nincs itt – mondta Rath'Árnytövis, s maszkjára gúnyos mosoly ült ki. – Reménytelenül kiszámíthatatlan és veszedelmesen halálos alak.
– Az istened ezt bizonyára megerősítené – mosolyodott el Keruli, majd visszafordult Broodhoz. – Most én adok válaszokat. Ahogy azt te is kiemelted, a Maszkok Tanácsának fő célja valóban Capustan újjáépítése. Emellett azonban a társaság szinte minden tagja – a malaza parancsnokok kivételével – valamelyik isten szolgája. Senki sincs, aki ne érzékelné az isteni körök zavarodottságát. Te, Caladan Brood, Hamvas kalapácsát hordod, és továbbra is küzdesz ennek felelősségével. A Szürkekardok, akiket megfosztottak istenüktől, kettő elé térdeltek le – egy pár elé, amelynek két tagját elszakították egymástól, mégis egymáshoz tartoznak. Egykori karavánkapitányom, Zsémbes egy új isten Halandó Kardjaként született újjá. A barghaszt isteneket is újra felfedezték, ők most ismeretlen erő és ismeretlen szándék ősi hatalmát jelképezik. Valóban, ha végignézek az egybegyűlteken, csak Dujek Legfőbb Ököl és helyettese, Pálinkás, nem függnek egy istentől sem.
Itkovián látta, hogy Caladan Brood arcára zárkózott kifejezés ül, s eltűnődött a kalapács hordozásának felelősségén, amelyet Keruli csak érintőlegesen említett. A Hadúr mögött álló szürke harcos nevetése törte meg a csendet.
– Szándékosan kihagytad saját magad, pap. A Maszkok Tanácsában ülsz, még sincs rajtad maszk. Sőt, úgy látom, nem is fogadnak szívesen a társaságban. A társaid arcukon viselik istenüket, te miért nem?
Keruli zavartalanul mosolygott tovább.
– Drága Kallor, hogy összeaszalódtál az átok miatt. Még mindig magaddal hurcolod azt a vacak trónt? Igen, rögtön gondoltam...
– Hát persze, hogy te vagy az – sziszegte Kallor. – Micsoda ócska álca...
– A fizikai manifesztáció kissé nehézkesnek bizonyult.
– Elvesztetted az erőd.
– Nem teljesen. Inkább... megváltozott a hatalmam, s ehhez kénytelen vagyok folyamatosan alkalmazkodni.
A harcos a kardjáért nyúlt.
– Más szóval, most akár meg is ölhetnélek...
– Attól tartok, nem – sóhajtotta Keruli. – Talán csak álmodban. De te már nem szoktál álmodni, igaz, Kallor? Az Alvilág szippant téged magába minden éjjel. Megtérsz saját, személyes rémálmodba.
Brood oda sem fordult, úgy morogta:
– Vedd el a kezed a kardodtól, Kallor! Kezdem elveszíteni a türelmem veled szemben.
– Nem egy pap ül veled szemben, Hadúr! – recsegte a harcos. – Ez egy Ősi Isten. K'rul maga.
– Erre magamtól is rájöttem – sóhajtotta Caladan Brood.
Egy fél percig senki sem beszélt, s Itkovián szinte hallotta az erő áramlását a környéken. Egy Ősi Isten volt közöttük. Közömbös arccal üldögélt az asztalnál.

– Csak egy korlátozott fizikai manifesztáció, hogy pontosak legyünk – jegyezte meg Keruli.

– Reméltem is – vetette közbe Zsémbes. – Már csak Pihe sorsa miatt is.

Az Ősi Isten sima, kerek arcán fájdalom suhant át.

– Attól tartok, akkor még kisebb volt az erőm. Megtettem mindent, amit tudtam, Zsémbes. Sajnálom, hogy nem sikerült.

– Én is.

– Nos – csattant fel Rath'Árnytövis –, akkor aligha ülhetsz a Maszkok Tanácsában, igaz?

A Pálinkás nevű malaza felnevetett, mire mindenki meglepődött. Jeges az Árnyak Főpapjához fordult.

– Tudja egyáltalán az istened, hogy milyen kicsi az agyad? Miről beszélsz? Az Ősi Istenek talán nem ismerhetik a titkos kézfogást? Vagy talán túl realista a maszkja?

– Halhatatlan, te cafka!

– Szerintem ez az elsőségét bizonyítja csak – jegyezte meg Zsémbes. – Mi több...

– Ne bagatellizáld, te patkányzabáló!

– Ha még egyszer ezt mondod Jegesnek, megöllek – mondta a daru. – Ami a bagatellizálást illeti, nehéz lenne megállni. Mind azon vagyunk, hogy megemésszük a történtek következményeit. Egy Ősi Isten lépett a történetbe... egy általunk halandónak hitt birodalom ellen. Az Alvilágra, mibe keveredtünk? De te, te csak arra tudsz gondolni, hogy ki kerülhet be és ki nem, abba a túlértékelt, nevetséges tanácsba. Árnytövis most valószínűleg a haját tépi.

– Szerintem már megszokta – vihogta Jeges, a papot méregetve. – Biztos mindig ilyen ez a hájzsák...

Rath'Árnytövis erre csak hápogott.

– Térjünk talán vissza az előttünk álló feladathoz – mond Brood. – A szavad elfogadom, K'rul. A Pannioni Domínium mindannyiunk ügye. Minden istent és papot érint, nem kell sokat keresgélni, hogy mindenki megtalálja a szövevényben az őt érintő szálakat. Az isteneket és Üregeket fenyegető veszély mindannyiunk közös ügye – bár ennek közvetlen oka nem a Pannioni Látó. Tehát meg kellene beszélnünk a csapatok összetételét és elosztását, amelyek a folyótól délre masíroznak majd, a Pannioni Domínium szívébe. Evilági feladat ugyan, de fontos.

– Elfogadom – felelte K'rul. – Egyelőre.

– Miért egyelőre?

– Szeretném, ha a beszélgetés során lehullana pár maszk, Hadúr.

Humbrall Taur megköszörülte a torkát.

– Elég egyszerű a tervünk – mondta. – Kafál!

A fia biccentett.

– Megosztjuk a sereget, uraim. Az egyik Settához megy, a másik Lesthez. Mauriknál találkozunk, együtt továbbmegyünk Korall felé. A Fehérarcú barghasztok Félkarú seregével vonulnak, mert az ő erőfeszítéseiknek köszönhetően vagyunk itt, és mert az apám és az isteneink is szeretik ennek az embernek a humorát – Pálinkásra mutatott, aki csodálkozva felvonta a szemöldökét. – Javasolnánk, hogy a

Szürkekardok, akik a teneszkovik közül toboroznak, a másik sereggel menjenek, mert a Fehérarcúak nem viselik el a közelükben az említett újoncokat.

A társaság új Lélekpajzsa felelt:

– Rendben van, feltéve, hogy Caladan Brood és serege elviselik a jelenlétünket.

– Tényleg látsz valami hasznosat azokban a lényekben? – kérdezte a nőtől Brood.

– Mind hasznosak vagyunk, uram, amint magunkra vesszük a megbocsátás terhét – felnézett, és tekintete találkozott Itkoviánéval.

Ez lenne az én leckém? – tűnődött a férfi. *Akkor miért érzek büszkeséget és fájdalmat is a szavai hallatán? Nem, nem is az ő szavai. A hite okozza. A hite, amit én a legnagyobb bánatomra elveszítettem. Irigy vagy, vén szamár. Ezt gyorsan felejtsd el!*

– Akkor majd megpróbáljuk – mondta Caladan Brood egy perc múltán.

Félkarú Dujek fölsóhajtott, és a borospoharáért nyúlt.

– Ez megoldódott. Könnyebben, mint gondoltuk, nem igaz, Brood?

A Hadúr arcára elégedett, ám kissé kemény mosoly ült ki.

– Igen. Végül is mind egy csónakban evezünk. Remek.

– Ideje továbblépni – mondta Rath'Hamvas, tekintetét Caladan Broodra szegezve. – Te kaptad a kalapácsot, Hamvas erejét. Rád bízta a feladatot, hogy a legnagyobb szükség idején felébreszd őt...

A Hadúr vigyora eltorzult.

– S ezzel megöljek a világban minden civilizációt. Gondolom, papnő, te most úgy érzed, ideje volna cselekednem.

– Hogy merészeled másként gondolni? – csattant fel a papnő. Fölpattant, az asztalra tenyerelt és előrehajolt. – Elárultad őt!

– Nem, én védem őt!

E válasz hallatán a nőben bennakadt a szó.

– Van Darujhisztánban egy szőnyegárus – mondta Zsémbes. – Ha végigmegy az ember a padlóján, több réteg szőnyegen lépked keresztül. A halandók is így, több rétegben terítik isteneik elé a tapasztalatokat. Milyen kár, hogy még mindig botladoznak – az ember azt gondolná, hogy mostanra tanultak a leckéből.

Rath'Hamvas a férfira förmedt.

– Csendet! Te semmit sem értesz! Ha Caladan Brood nem cselekszik azonnal, Hamvas meghal! S ha ő meghal, elpusztul minden ezen a földön! Ez a két lehetőség van csak, bolondok! Kiirtani pár gyarló civilizációt, vagy a teljes pusztulás – ti mit választanátok?

– Most, hogy így kérded...

– Visszavonom a kérdést, mert látom, hogy mind olyan őrültek vagytok, mint a Hadúr. Caladan Brood, át kell adnod a kalapácsot! Nekem. Itt és most. Hamvas, az Alvó Istennő nevében, követelem!

A Hadúr felállt és lecsatolta a hátáról a fegyvert.

– Tessék – fél kézzel a papnő felé tartotta a kalapácsot.

Rath'Hamvas pislogott, aztán ismét felpattant és megkerülte az asztalt. Két kézzel megragadta a kalapács bronzveretes nyelét.

Brood elengedte.

A fegyver a föld felé zuhant. A nő mindkét csuklócsontja eltört. A nő felsikoltott, közben a domb megremegett a fegyver becsapódásától. Az asztalon feldőltek a poharak, szétfolyt a vörösbor. Rath'Hamvas térdre esett, s már nem fogta a fegyvert. Törött kezét az ölében ringatta.

– Artantosz! – mondta Dujek, tekintetét Caladan Broodon tartva. A Hadúr szánakozva nézte a földön ülő nőt. – Keress egy gyógyítót. Egy jó gyógyítót.

A Legfőbb Ököl mellett álló katona távozott. A Hadúr a főpapnőhöz fordult.

– A különbség közted és az istennőd között, papnő, a hit. Végül is egyszerű dolog. Te úgy látod, hogy csak két lehetőség áll előttem nyitva. Először az Alvó Istennő is így gondolta. Nekem adta a fegyvert, azzal, hogy szabadon dönthetek, mikor használom. Hosszú időbe telt, mire megértettem, hogy valami mást is adott. Nem cselekedtem, nem döntöttem, és gyávának hittem magam. Lehet, hogy még mindig az vagyok, de némi bölcsesség végre gyökeret vert a fejemben...

– Hamvas hite – mondta K'rul –, miszerint talán találsz egy harmadik megoldást is.

– Igen, ő hitt bennem. – Artantosz egy másik malazával tért vissza, de Brood megállította őket. – Ne, magam fogom meggyógyítani őt. Végül is nem tudhatta előre.

– Túl nagylelkű vagy – mormogta K'rul. – Ő már régen elhagyta az istennőt, Hadúr.

– Nincs olyan, hogy túl hosszú út – felelte Brood, majd letérdelt a papnő mellé.

Itkovián csak pár napja látta, hogy Desztrián Karnadasz megnyitotta a Felsőbb Denult, amely fortyogott, és zavaros volt a fertőzés miatt. Amit azonban most látott... tiszta volt, ép és hihetetlenül erős.

K'rul váratlanul felállt és körbenézett.

Rath'Hamvas felnyögött.

Az Ősi Isten furcsa reakciója magára vonta Itkovián figyelmét. A férfi követte az isten tekintetét. Látta, hogy újabb csapat érkezett a dombtetőre, s a már egybegyűltektől kissé távolabb, jobb oldalt várakoztak. Paran kapitány volt az egyetlen, akit Itkovián felismert, de az Ősi Isten pont nem őt nézte.

Egy sötét bőrű, magas és sovány, halványan mosolygó férfi figyelte az eseményeket, s főleg Broodot. Valamilyen belső sugallatra K'rulra pillantott. A férfi az Ősi Isten figyelmére furcsán egyenetlen vállrándítással felelt, mintha valami nyomná a bal vállát.

Itkovián hallotta, hogy az Isten felsóhajt.

Rath'Hamvas és Caladan Brood együtt felálltak. A nő csontjai összeforrtak. Csupasz alkarján nem látszott semmi folt. Olyan volt, mintha sokkos állapotban lenne, a Hadúrra támaszkodott.

– Ez meg mi volt? – kérdezte Kallor. – Az Üregben nyoma sem volt méregnek.

– Igen – mosolygott K'rul. – Úgy tűnik, hogy erről a területről visszaszorult a betegség. Ideiglenesen, de biztosan. Talán ez is lecke a hit erejéről... nekünk is tanulni kellene belőle...

Itkovián szeme összeszűkült. *Két jelentése van annak, amit mond. Egyet nekünk szán, a másik, mélyebb értelmezést pedig annak a férfinak, aki ott áll.*

Egy perc múltán a Paran kapitány mellett álló, nagydarab asszony az asztalhoz

lépett. A nő láttán Kallor hátralépett.
– Meggondolatlanság, hogy csak így elhajigálod a kalapácsod – mondta a Hadúrnak.
– Ezüstróka, nem tudtuk, visszatérsz-e még közénk.
– Kiküldted utánam Korlatot, Hadúr.
– Csak azért, hogy megtudjuk, merre jársz, merre tartasz. Úgy tűnik, Korlat eltévedhetett, hiszen még nem tért vissza.
– Egy kis kerülővel jön. A T'lan Ayáim körbevették és visszavezetik őt ide. Sértetlenül.
– Ezt örömmel hallom. Szavaidból arra következtettem, hogy a Második Gyülekező már lezajlott.
– Igen.
Pálinkás látta, hogy Paran kapitány közeledik hozzá. A magas, sötét bőrű férfi is a kapitánnyal tartott.
– Mondd, tehát új sereggel is számolhatunk a szövetségben? – folytatta a Hadúr.
– A T'lan Imassaim olyan feladatok előtt állnak, amelyek miatt be kell törniük a Pannioni Domínium szívébe. Ha vannak még K'Chain Che'Mallék, azokkal mindenképpen elbánnak.
– Ha jól sejtem, nem fogod részletesen elénk tárni az említett feladatokat.
– Hadúr, ezek privát ügyek, és nincs közük a háborúdhoz.
– Ne higgy neki – morogta Kallor. – A Látót akarják, mert tudják, hogy ki ő: egy Jaghuta Zsarnok.
Ezüstróka Kallor felé fordult.
– S ha elkapnátok a Pannioni Látót, mit tennétek vele? Őrült, elméje megbomlott a Káosz Üregének ereje és a Nyomorék Isten befolyása miatt. A kivégzés az egyetlen humánus lehetőség. Ezt ránk kell hagyni, hiszen mi azért vagyunk, hogy jaghutákat öljünk...
– Nem mindig – vágott közbe Dujek.
– Ezt hogy érted?
– Nem egy T'lan Imass segített véletlenül Árva Végrehajtónak kiszabadítani a sírjából egy Jaghuta Zsarnokot Darujhisztánban?
Ezüstróka gondterhelt arcot vágott.
– A Klánnélküli volt. Igen, ezt még én magam sem értem. Mindegy, a Zsarnok csak azért kelt fel átkozott álmából, hogy valóban meghaljon...
Új hang szólt közbe.
– Igazság szerint Raest ugyan kicsit rosszabbul nézett ki, amikor legutóbb láttam, de kétségkívül él.
Ezüstróka a férfihoz fordult.
– Ganoes, ezt meg hogy érted? A Zsarnokot megölték.
A Paran mellett ácsorgó kicsi, kerek fickó előszedett egy selyemkendőt, és leitatta homlokáról az izzadságot.
– Nos, ami azt illeti... nem ez volt a helyzet, Kruppe beismeri...
– Az Azath Háza magával ragadta a jaghutát – magyarázta K'rul. – Ha jól értettem,

a malaza terv az volt, hogy Fürkész Anomandert rákényszerítik az összecsapásra. Azt gondolták, a Sötétség Fia ettől meggyengül, vagy akár bele is hal. Később azonban úgy alakult, hogy Raest még csak nem is találkozott a Sötétség Fiával...

– Nem hiszem, hogy ennek az egésznek sok köze lenne a mostani helyzethez – vágott közbe Ezüstróka. – Ha a Klánnélküli megszegte az esküjét, akkor megkapja tőlem a megfelelő büntetést.

– Arra próbáltam célozni – mondta Dujek –, hogy kategorikusan elhatárolod a T'lan Imassokat és cselekedeteiket minden mástól. Elhatároltságról beszélsz, de a Malaza Birodalom katonájaként biztosíthatlak róla, hogy tévedsz.

– Lehet, hogy a Logros T'lan Imassok kicsit... megzavarodtak. De ha így is volt, ennek már vége. Kivéve persze, ha valaki nem fogadja el a posztot, amire születtem.

Senki sem felelt. Ezüstróka bólintott.

– Rendben van. Hallottátok a T'lan Imassok álláspontját. A Jaghuta Zsarnok a miénk. Van itt bárki is, aki szintén követeli a fejét?

– A hangodban rejlő fenyegetés alapján nagy ostobaság volna ellenkezni – mondta Caladan Brood. – Én a magam részéről nem szándékozom a Látón civakodni. – Dujekhez fordult. – Legfőbb Ököl?

A félkarú katona grimaszolt, majd megrázta a fejét. Itkovián tekintete a kicsi darura terelődött, bár nem tudta megmagyarázni, miért. A telt, kissé zsíros ajak elégedett mosolyra húzódott.

Hatalmas erők gyűltek itt össze. Mégis miért érzem úgy, hogy a hatékonyság, a szervezettség e kis ember kezében fut össze? Még K'rul is odafigyel rá, ahogy egy életre szóló barát néz a... zsenire, talán. Egy zseniális tanítványra, akinek a képességei már meghaladták a mester tudását is. De a tekintetében nincs irigység, büszkeség se – ezek mindig a birtoklásról susognak. Nem, ez az érzés sokkal bonyolultabb, összetettebb...

– Az ellátmányozás ügyét még meg kell beszélnünk – szólalt meg Caladan Brood. A Főpapnő még mindig rátámaszkodott. A Hadúr meglepő gyengédséggel a székéhez vezette a nőt, majd halkan mondott neki valamit. A nő válaszként csak bólintott.

– A barghasztok erre már felkészültek – mondta Kafál. – A létszámotok ellátható.

– És az ára? – kérdezte Dujek.

A fiatal harcos elvigyorodott.

– Azt hiszem... emészthetőnek találjátok majd, többé-kevésbé.

Ezüstróka elvonult. Elmondta minden közlendőjét, és az ellátmányozás kérdései az ő seregét igazán nem érintették. Itkovián észrevette, hogy Paran kapitány, Pálinkás és a sötét bőrű idegen már távoztak. Zsémbes már kezdett fészkelődni a székén, s nem foglalkozott Jeges rosszalló tekintetével. Rath'Csuklyás és Rath'Árnytövis görnyedten ültek a székükben, maszkjukon morózus arckifejezéssel. Itkovián eltűnődött, vajon mennyire befolyásolhatják maguk a papok a lakkozott maszkra kiülő arckifejezést.

A Szürkekardok új Lélekpajzsa mozdulatlanul ült, s leplezetlenül szomorú tekintettel méregette Itkoviánt.

És... szánakozik.

Felesleges vagyok. Rendben van. Hátralépett, megfordult, és a napellenző vége felé

indult. Meglepetten látta, hogy Paran, Pálinkás és a sötét bőrű idegen ott várakoznak. Közben egy magas, erős, éjfekete bőrű asszony is csatlakozott hozzájuk. A nő Itkovián felé fordította különleges, mandulavágású szemét, amelynek olyan színe volt, akár a nap sárgította fűnek. Amikor Itkovián e szembe nézett, szinte megremegett. *Fener agyarára, micsoda szomorúság – végtelen veszteség... üres létezés...*

A nő megtörte a kapcsolatot, s először meglepetten, aztán ijedten nézett maga elé.

Nem az enyém. Nem az én ölelésemre vár. Vannak sebek, amelyeket sosem lehet begyógyítani, s emlékek, amelyeket nem szabad feléleszteni. Ne akarj világosságot vinni ebbe a sötétségbe. Túl sok... Ezután megint rájött valamire. Fener eltűnt, s vele együtt elmúlt a védettség is. Itkovián olyan sebezhető lett, mint korábban soha. Védtelen a világ fájdalmával, a gyásszal szemben.

– Itkovián, reméltük, hogy kijössz – mondta Paran kapitány. – Ez itt a parancsnokom, Pálinkás. És Fürge Ben, a Hídégetőktől. A Tiste Andii neve Korlat, ő Fürkész Anomander helyettese. Örülnénk a társaságodnak, Itkovián. Csatlakoznál hozzánk?

– A sátramban már türelmetlenül vár minket egy korsó gredfallani sör – tette hozzá Pálinkás.

A fogadalmam.

– Köszönöm a megtisztelő meghívást. Asszonyom – fordult Korlathoz –, bocsásson meg.

– Nekem kell bocsánatot kérnem – felelte a nő. – Nem vigyáztam, és figyelmetlenségből megfeledkeztem róla, hogy ki is vagy.

A három malaza felváltva nézett kettejükre, de egyikük sem kért magyarázatot a furcsa párbeszédre.

– Ha megengeditek – mondta Pálinkás, s elindult lefelé a lejtőn, a sereg tábora felé.

A Hídégető Fürge Ben Itkovián mellé szegődött.

– Nos, úgy tűnik, Ezüstróka ma mindenkit meglepett.

– Én nem ismerem őt, így nem mondhatok erről véleményt.

– Nem éreztél rajta semmit?

– Ezt nem mondtam.

A férfi kivillantotta fehér fogait.

– Igaz. Nem mondtad.

– Rosszat cselekedett, de a vállára nehezedő súly szinte semmiség.

Fürge Ben felszisszent.

– Semmiség? Biztos vagy benne? A Csuklyás szakállára, ez nem jó hír. Nagyon nem jó.

– Éjsötét – szólalt meg mögöttük Paran.

Fürge Ben hátrapillantott.

– Gondolod?

– Tudom, varázsló. S ami még rosszabb, Éjsötét sokkal több, mint aminek gondoltuk. Nem pusztán a Birodalom néhai Főmágusa. Csupa törés belül – a párja, Bellurdan egyensúlyozta őt, de a thelomenből nem érzek semmit.

– És Szélfogó?
– Az árnyak között bujkál. Szemlélődik, de úgy tűnik, nem érdeklődik túlzottan.
– A téma egy Ezüstróka nevű nő volt – mormogta Itkovián. – De ti három másik emberről beszéltek.
– Bocsáss meg, te még nem tudod. Mindhárman Ezüstrókában születtek újjá. Hosszú történet.
A férfi bólintott.
– Egy életbe kényszerültek, pedig nagyon különböző a természetük...
– Igen – sóhajtotta Paran. – Nem is csoda, hogy ekkora harc dúl benne...
– Nem dúl harc a lelkében – mondta Itkovián.
– Tessék?
– Egyetértésben menetelnek, barátom. Nyugodt a lelke.
Elérték a síkságot, és megindultak a malaza tábor felé. Pálinkás és Korlat egymás mellett lépkedtek, pár lépéssel a többiek előtt.
– Ez volt a mai nap legdöbbenetesebb kijelentése – mormogta Fürge Ben.
– Úgy érted, eddig – mutatott rá Paran. – Valami azt súgja, hogy még nincs vége...
– Barátaim! – sipította mögöttük egy hang. – Egy pillanatig várjatok, hogy Kruppe formás, de rövid lábán utolérhessen benneteket!
A cikornyás mondat éppen elég ideig tartott ahhoz, hogy a kis daru fújtatva oda is érjen a többiekhez. Együtt folytatták útjukat.
– A szerencse szele! – fújtatta Kruppe. – Elsodorta minden szavatokat Kruppéhoz...
– Milyen kellemes véletlen – dünnyögte Fürge Ben kissé szárazon. – Gondolom, van vagy tíz hozzáfűznivalód az Ezüstrókát illető témához.
– Valóban! Végül is Kruppe tanúja volt annak a félelmetes Gyülekezőnek! De bennem lecsendesedett minden figyelmeztető kiáltás, amit az említett esemény előtt még hallottam, mert az igazságok kimasíroztak a sötétből, és Kruppe papucsos lába elé vetették magukat.
– Szinte látom magam előtt, ahogy megbotlasz, és hasra esel, daru – mondta a varázsló.
– Kruppe elismeri, hogy a megszemélyesítés nem volt túl szerencsés, de táncolni persze még egyikőtök sem látott! Kruppe nagyon tud táncolni, lélegzetelállító keccsel és könnyedséggel. Hah! Kruppe úgy siklik, akár a töretlen tojás a zsíros tálon! Megbotlani? Elesni? Kruppe? Soha!
– Bizonyos igazságokat emlegettél – emlékeztette Paran.
– Ah, persze! Igazságok tolonganak Kruppe körül, akár a kiskutyák, s ő sorba megsimogatta mindegyiknek a fejét, ahogy az egy jó gazdához illik. Az eredmény? Kruppe azt mondja, hogy Ezüstrókában minden rendben van! Nyugodjatok meg. Ne aggódjatok. Legyetek... könnyedebbek... hm...
– Csak nem megbotlottál?
– Ostobaság. A nyelvi zavarnak is megvan a maga értéke.
– Igazán? Hogyhogy?
– Huh, a helyzet túl bonyolult ahhoz, hogy szavakba lehessen önteni. Nem szabad túl messzire keverednünk a kézenfekvő vagy inkább láb előtt heverő témától, az

igazságoktól. ..

– Amelyek kiskutyákként nyüzsögnek...

– Igen, kapitány. Vagy mint a farkaskölykök.

A két malaza megtorpant, majd Itkovián is követte a példát, ahogy Kruppe álomszerű, mesemondósan csordogáló szavaiban sziklaként megjelent valami. *Egy szikla... Kruppe egyik igazsága? Ezek a malazák már hozzászoktak – vagy csak okosabbak nálam.*

– Ki vele! – morogta Paran.

– Ki mivel, drága kapitányom? Kruppe gyanakszik kicsit, óvatos, ahogy az minden titokőrzőtől elvárható. A téma becsületes ex-zsoldostársunkkal kapcsolatos, aki itt lépked mellettünk? Indirekt módon hozzá köthető, persze. De inkább a csapathoz, amelyet a közelmúltban elhagyott. Kruppe még egyszer hangsúlyozná, hogy csak indirekt módon... két régi isten, valaha egyszerű szellemek, az elsők, akik a halandókkal tartottak: azokkal a T'lan Imassokkal, akik még hús-vér emberek voltak – a legősibb kapcsolat. Társaik, rokonaik még mindig az Imassokkal tartanak. Két farkasisten, igen. Emlékszik itt valaki a régi esti mesére az elválásukról, az örökös keresésről? Persze, biztos mind hallottátok. Szomorú történet, olyan, amit a gyerekek sosem felejtenek el. De mi választotta el őket? Hogy is szól a történet? *Aztán egy napon iszonyat látogatott a tájra. Iszonyat, a sötét égből. Alászállt, hogy szétzúzza a világot. A szerelmeseket elszakították egymástól, hogy sose találkozhassanak többé.* S így tovább, töttörö, töttörö, bla-bla. Barátaim, az iszonyat természetesen a Bukott Isten széthullása volt. A túlélő erőknek sokat kellett gyógyítani, és igen nehéz volt a feladatuk. Az Ősi Istenek megtettek minden tőlük telhetőt, de meg kell értenetek, hogy ők maguk jóval fiatalabbak voltak, mint a két farkasisten. Ami még fontosabb, ők nem jártak egy úton a halandókkal, vagyis azokkal, akikből egy napon halandók lettek...

– Hagyd abba, kérlek! – csattant fel Paran.

– Kruppe nem teheti! Ha itt megállok, elveszik minden, amit el kell mondani! Csak emlékfoszlányok maradtak már, és azok is elenyésznek lassan a homályban! A töredékek úgy libbennek elő, mint a kósza álmok, az egyesülés és újjászületés ígérete elveszettnek tűnt már, s maradt a magányos kóborlás a tundrán, üvöltés a szélben – de a megváltás már közeledik! Különböző lelkek egyesültek, hogy megváltsák őket! Egy kemény, akaratos lélek, hogy a többieket a kijelölt úton tartsa, bármilyen fájdalomról van szó. Egy másik lélek, amely megragadja az elhagyatottság fájdalmát, és féken tartja az indulatot, hogy az a megfelelő pillanatban kapjon majd választ! S egy harmadik lélek, tele szeretettel és szánalommal; aki kisebb tudású, tény, hogy ő fűszerezi meg a múló pillanatokat. S egy negyedik, akiben megvan az erő, hogy elérje a régi sebek megfelelő gyógyítását...

– Negyedik? – nyögte Fürge Ben. – Ki a negyedik Ezüstrókában?

– Hát természetesen a Csontvető vér szerinti gyermeke! Pran Chole leánya, akinek valódi neve éppen az, ahogy a szóban forgó hölgyet ismerjük!

Itkovián tekintete elsiklott Kruppéról, s látta, hogy Korlat és Pálinkás húszlépésnyire áll, egy nagy sátor előtt, a csapat hátramaradt része felé fordulva.

Kíváncsiak voltak, de távolabb maradtak.
– Tehát Kruppe mindenkinek azt javasolja – összegezte egy perc után Kruppe elégedett hangon, hasán összefűzött ujjakkal –, hogy higgyen. Legyetek mind türelemmel! Várjuk, amit várnunk kell.
– Ez neked a magyarázat? – kérdezte Paran.
– A magyarázat valódi magyarázata, barátom. Meggyőző, tiszta, ha kicsit furcsa is a fogalmazás. A precízió precíz művészet. A csípősség mindenek felett: ez eleve kizárja a kétértelműséget. Végül is az igazság nem jelentéktelen apróság.
Itkovián Korlat és Pálinkás felé fordult, s gyors léptekkel elindult. Paran utánakiáltott.
– Itkovián?
– Eszembe jutott a gredfallani sör – szólt vissza a válla fölött. – Évek óta nem ittam, s úgy érzem, jól esne...
– Csatlakozom, várj meg, kérlek!
– Várjatok, hé! S mi lesz Kruppe saját, csillapíthatatlan szomjával?
– A legjobb az lesz – mondta Fürge Ben, mielőtt elindult a kapitány és Itkovián után –, ha mielőbb csillapítod... valahol máshol.
– Óh, óh! Nem Kruppének intett véletlenül Pálinkás? Jószívű, kedves katona ez a Pálinkás! Egy perc! Kruppe azonnal ott terem!

A két tengerészgyalogos kis sáncokon üldögélt. A kupacok egy régi tipi kör részét képezték. A két katona így ötvenlépésnyire volt attól a helytől, ahol Ezüstróka állt. Az árnyak megnyúltak, ahogy a nap lassan a horizont felé bukott.
– Szóval – mormogta az egyik – mit gondolsz, meddig tarthat még?
– Azt hiszem, a T'lan Imassokkal tárgyalhat éppen. Látod, hogy fodrozódik körülötte a por? Egész éjjel is eltarthat.
– Éhes vagyok.
– Igen, nos bevallom, pár perce már én is a bőrszíjaid nézegetem.
– A baj az, hogy megfeledkeztek rólunk.
– Nem ez a gond. Lehet, hogy feleslegessé váltunk. Lehet, hogy már nem is kell neki testőr. Legalábbis nem ilyen taknyos halandók, mint mi... és már amúgy is láttuk, amit látnunk kellett, úgyhogy ideje volna jelentést tennünk.
– Nem is kértek tőlünk jelentést, hát nem emlékszel? Ha valaki híreket akar tőlünk, idejön beszélgetni.
– Persze, csak eddig még senki sem dugta ide az orrát. Ezt mondtam az elején is.
– Ez nem jelenti azt, hogy fel kellene állnunk, és itt kellene hagynunk csapot-papot. Különben is, jön valaki...
A másik tengerészgyalogos megfordult, majd vállat vont.
– Nem olyanok, akiknek számítana a jelenlétünk. A Csuklyás tudja, nem is ismerem őket.
– Dehogynem. Az egyiket mindenképpen. A Trygalle kereskedő varázslónő, Haradas.
– A másik szerintem katona. Elin kislány, szépen ringatja a csípőjét...

– De az arca kemény.
– A tekintetéből sugárzik a fájdalom. Lehet, hogy az egyik Szürkekard, láttam a tárgyaláson is.
– Igen, szóval errefelé jönnek.
– Csakúgy, mint én – szólalt meg egy hang pár lépésről, balról. A tengerészgyalogosok megfordultak, és Ezüstrókát látták. – Szomorú esemény – mormogta.
– Micsoda? – kérdezte az egyik katona.
– Nők gyülekezője.
– Nem fogunk pletykálkodni, mi? – kérdezte a katona.
Ezüstróka a humoros hangvétel hallatán elmosolyodott.
– A rhiviknél a pletykálkodás a férfiak dolga. A nők nem érnek rá, mert buzgón dolgoznak azon, hogy a férfiak ne maradjanak téma nélkül.
– Huh. Hát ez meglepő. Azt hittem, mindenféle ősi törvények szólnak a házasságtörés ellen. Kövezés, vízbefojtás, ilyesféle szokások járják a törzseknél, nem?
– A rhiviknél nem. Más férjével ágyba bújni, ez kedvelt sport. Persze csak a nőknek. A férfiak túl komolyan veszik a dolgokat.
– Ha engem kérdezel, mindent túl komolyan vesznek – motyogta a katona.
– Túlértékelik önmagukat – felelte Ezüstróka bólogatva.
Megérkezett Haradas és a barátja. Mögöttük úgy ötven méterre egy barghaszt is közeledett. A kereskedő varázsló biccentett Ezüstrókának, majd a két katonának is.
– Az alkonyat varázslatos napszak, nem igaz?
– Mit szeretnél kérdezni? – tért a tárgyra Ezüstróka.
– Csontvető, a kérdésem egy kósza gondolatból fogant, ezért jöttem hozzád.
– Túl sok időt töltöttél Kruppe társaságában, Haradas.
– Lehet. Mint te is jól tudod, az élelmezés kérdései gyakorta felmerülnek a seregben. A megbeszélésen a barghasztok a szükséges ellátmányozás egy részét magukra vállalták. Magabiztosságuk ellenére én attól tartok, hamarosan nekik is nehézségeik támadnak...
– És a Tellannra lenne szükség – mondta Ezüstróka.
– Igen, valóban erről lenne szó. A T'lan Imassok Üregе, gondolom, érintetlen maradt... és nem fertőződött meg. Ligánk tisztelettel engedélyt kérne a használatra...
– Nem fertőzött, valóban. De van rejtőző erőszak a Tellannban, ami veszélyt jelenthet a karavánjaitokra.
Haradas felvonta a szemöldökét.
– Támadják?
– Valamilyen formában. A Bestia Kunyhójának Trónusáért... verseny folyik. A T'lan Imassok között vannak renegátok. Az Eskü gyengül.
A varázslónő felsóhajtott.
– Köszönöm a figyelmeztetést, Csontvető. A Trygalle Kereskedő Liga természetesen mindig számol a veszéllyel. Ezért is magasabbak az áraink. Tehát engedélyezed, hogy használjuk az Üregeteket?
Ezüstróka vállat vont.

– Nem látom okát, hogy megtiltsam. Tudtok kaput nyitni? Ha nem, segítenék...

– Nem szükséges, Csontvető – mondta Haradas halvány mosollyal. – Már régen megtaláltuk a bevezető utat, de mivel tisztelettel viseltetünk a T'lan Imassok iránt, s mivel elérhettünk más, kevésbé... civilizálatlan Üregeket is, nem használtuk a Tellannt.

Ezüstróka néhány pillanatig csak nézte a varázslót.

– Figyelemre méltó. Csak arra tudok gondolni, hogy a Trygalle Kereskedő Ligát egy csapat kiváló képességekkel rendelkező Főmágus vezeti. Tudtad, hogy a Malaza Birodalom leghatalmasabb, legkiválóbb mágusai sem tudták megfejteni a Tellann titkát? Szeretném egy napon megismerni a Liga alapítóit.

Haradas mosolya kiszélesedett.

– Biztos vagyok benne, hogy örömmel és tisztelettel fogadnak majd, Ezüstróka.

– Talán túl bőkezű vagy a nevükben, nem?

– A legkevésbé sem, hidd el. Örülök, hogy a téma így magától merült fel...

– Tényleg gyászos társaság vagyunk – mormogta Ezüstróka.

Haradas pislogott, aztán folytatta:

– Most szeretném bemutatni a Szürkekardok új Lélekpajzsát, Norul kapitányt.

A katona meghajolt.

– Csontvető... – A nő habozott, majd kemény arccal folytatta: – A Szürkekardok föleskűdtek Toggra, a Tél Farkasára, és Fanderayra, a Tél Nőstényfarkasára.

– Érdekes választások – mondta Ezüstróka. – Az elveszett szerelmesek, akik most lélekben újra egyesülnek eskütök által. Bátor tett volt, Lélekpajzs.

– Csontvető, Togg és Fanderay már nincsenek elveszve: végre megszimatolták egymás nyomát. Szavaidból arra következtetek, hogy erről még nem hallottál, s ez összezavar...

Ezúttal Ezüstróka komorodott el.

– Miért kellett volna hallanom? Nem nagyon érdeklődöm az ősi farkasistenek iránt... – a szavai lassan a csendbe fulladtak.

A Lélekpajzs ismét megszólalt:

– Csontvető, a Második Gyülekező Összehívója, hivatalosan megkérlek, hogy bocsásd szabadon a T'lan Ayákat, isteneink gyermekeit.

Csend lett. Ezüstróka félig lehunyt szemmel, kifejezéstelen arccal nézte a Szürkekardok kapitányát. Aztán fájdalom futott át a tekintetén.

– Nem értem – suttogta végül. – Szükségem van rájuk.

A Lélekpajzs oldalra hajtotta a fejét.

– Miért?

– Ők... ajándékok. Egyfajta... kárpótlás. Megesküdtem...

– Kinek?

– Magamnak.

– És hogyan kapcsolódnak a T'lan Imassok ehhez az ajándékhoz? Igaz, hogy a T'lan Imassokkal jártak a farkasok, de őket nem lehet birtokolni. Nem képezik a T'lan Imassok tulajdonát, és a tiédet sem.

– Ők is részt vettek a Tellann Rituálén, az Első Gyülekezőn...

– Őket... kijátszották. Nem tudtak semmiről. A hűség vezérelte őket, és a hús-vér T'lan Imassok iránt érzett szeretet. Az eredmény az lett, hogy elveszítették a lelküket. Az isteneim jönnek, és üvöltésükben... jóvátételt követelnek.

– El kell, hogy utasítsalak – mondta Ezüstróka. – Míg Togg és Fanderay el nem jönnek fizikai manifesztációban, erejük teljében, hogy személyesen követeljék a jóvátételt, addig nem adom át a T'lan Ayákat.

– Az életed kockáztatod, Csontvető...

– Hadat üzennek a farkasistenek a T'lan Imassoknak? A torkunknak rohannak a T'lan Ayákkal, Lélekpajzs?

– Nem tudom. Biztosan felelned kell a döntéseidért. Féltelek téged, Csontvető. Togg és Fanderay istenné vált állatok. A lelküket nem ismerhetjük ki. Ki tudná megmondani, mi rejlik az ilyen lények lelkében?

– Most hol vannak?

A Lélekpajzs vállat vont.

– Délen. Úgy fest, hogy mindannyian a Pannioni Domínium területén fogunk összegyűlni.

– Akkor még van időm.

– Lehet, hogy ezért a haláloddal fizetsz, Csontvető.

– Mindig igazságos a csere – motyogta Ezüstróka, félig csak magának.

A két malaza összenézett a seregben szállóigeként terjedő szavak hallatán. A barghaszt nő megérkezett közben, s megállt mögöttük. A csendet ő törte meg, mély, torokhangú nevetésével. Mindenki felé fordult.

– Kár, hogy nincs egy férfi se, aki méltó lenne rá, hogy csatlakozzék a társasághoz – morogta. – Ahogy így elnézlek benneteket, eszembe jut, kikben is lakozik a világ hatalma. Malaza tengerészgyalogosnők, a Szürkekardok Lélekpajzsa, egy boszorkány és egy varázslónő. Hogy teljes legyen a kép, megérkezett a Fehérarcú barghasztok leánya... s hozott magával ételt és bort is.

A két katona vigyorogva talpra ugrott.

– És pletykálkodni akarok! – kiáltotta Hetán. – Lélekpajzs! Itkoviánt már nem köti a cölibátus esküje, igaz? Ágyba vihetem...

– Ha el tudod kapni – felelte a Szürkekard, s felvonta a szemöldökét.

– Ha ötven pár lába lenne, akkor is elkapnám! Ezüstróka! Mi van Kruppéval?

A Csontvető csak pislogott.

– Tessék?

– Nagydarab asszony vagy. Simán magad alá teperhetnéd! Csak visongana!

– Micsoda rémisztő kép!

– Persze kicsi és kövér, ez tény, de okos, nem igaz? Az ész magában is felforralja az ember vérét. Azt hallottam, hogy asszonyi ugyan a külsőd, de egy bizonyos szempontból még mindig gyermek vagy. Ébredj asszonyi öntudatra! Túl sokáig foglalkoztál már a halhatatlanokkal meg az aszottakkal! Azt mondom, két kézzel ragadd meg a lándzsát!

Ezüstróka a fejét rázta.

– Azt mondtad, hoztál bort?

Hetán széles vigyorral közelebb lépett.
– Igen, két tömlővel, akkorák, mint a melled, és talán olyan édesek is! Gyertek és mulassunk!
Haradas elmosolyodott.
– Remek ötlet!
A Lélekpajzs habozott. A malazákra nézett, aztán levette ütött-kopott sisakját. Hangosan felsóhajtott.
– Hadd várjanak még a farkasok! – mondta. – Képtelen vagyok olyan aszkéta életet élni, mint az elődöm...
– Nem tudsz, vagy nem akarsz? – kérdezte Hetán.
– Nem akarok – helyesbített a nő. Megrázta izzadt, csimbókokba tapadt haját. – A Farkasok bocsássanak meg nekem!
– Az egyikük biztosan megbocsát majd – mondta a barghaszt, majd leguggolt és nekilátott, hogy kipakolja a zsákját.

Balek összébb húzta a bőröket a Mhybe kicsi, összeaszott teste körül. A nő szeme néha vadul mozgott a szemhéja alatt, a légzése egyenetlen volt. A daru tanácstag egy percig még nézte őt, aztán fölegyenesedett és lemászott a szekérről. Murillió is a közelben volt, éppen a szekér jobb oldalára erősített vizestömlők szíjain húzott egyet. Régi sátrak segítségével takarták le az élelmiszereket a kocsi másik oldalán. Mindent reggel vettek egy barghaszt kereskedőtől, így a szekér kövérkés benyomást keltett. A két férfi – csillagászati áron – vásárolt egy pár lovat is a Mott szabadcsapattól. Furcsán szedett-vedett társaság volt ez Brood táborában – Balek eddig nem is tudott a létezésükről. Zsoldosok voltak, akiknek erdész öltözete nem éppen katonákra vallott, viszont jól illett a névhez. A vaskos, mégis magas lovakat alig törték be. A szabadcsapat állította, hogy saját tenyésztésű fajta, a felmenők között olyan típusok találhatók, mint a nathi csatamén, a mott igásló és a genabari sörösló. Az eredmény nagydarab, kemény, ideges természetű állat lett, amelynek széles hátán luxusélmény volt utazni.
– Feltéve, ha nem harapják le a kezed – tette hozzá a csorba fogú mott-erdei ember. Beszéd közben a fickó kihúzott egy élősködőt kócos hajából, a szájába kapta, majd elégedetten lenyelte.
Balek felsóhajtott, majd lemondóan a két lóhoz lépett. A két hátas ikerpár is lehetett volna. Sörényüket nem nyírták, farkszőreik közé magok és szalmaszálak keveredtek. A malaza nyergek biztosan régi hadizsákmányból származtak, a vastag nyeregalátétek pedig rhivi szőttesek lehettek. Az állatok a darura néztek. Az egyik mintegy véletlenül a közeledő felé fordította a farát. A fickó megállt, és halkan szitkozódni kezdett.
– Édesgyökér – mondta Murillió a szekér mellől. – Édesgesd őket magadhoz. Itt van a csomagban pár darab...
– Jutalmazzam meg őket a rossz modorukért? Nem!
Balek a távolból méregette a lovakat. Az állatokat egy sátorcölöphöz kötötték ki, elég hosszú szárral ahhoz, hogy alkalmazkodni tudjanak a férfi mozdulataihoz. Ha három lépéssel még közelebb ment volna, a fejét is lerúgják. Kicsit hangosabban is

káromkodott egyet, majd hátraszólt Murilliónak.

– Barátom, vezesd az ökröket ide a cölöphöz, a szekérrel álld el az útjukat. És ha ez sem használ, akkor keress egy kalapácsot.

Murillió vigyorogva fölmászott a bakra, és megfogta a szárat. Pár perc múlva megállította a szekeret a cölöp előtt, így a lovak nem tudtak ellépni társa elől. Balek megkerülte a szekeret.

– Szóval inkább harapjon, mint rúgjon – állapította meg Murillió. Figyelte, ahogy a barátja fölmászik a szekérre, átlép a Mhybe fölött, majd karnyújtásnyira a lovaktól megáll.

Azok hátrahúzódtak, amennyire csak tudtak, s rángatták a sátorcölöpöt, ami egy rhivi növény szárából készült, s még a legkeményebb prériszélnek is ellenállt, ráadásul mélyre is dugták, hogy ki ne jöjjön. Balek váratlanul kinyújtotta bőrkesztyűs kezét, és elkapta az egyik szárat. Belekapaszkodott és elrugaszkodott a szekértől. Az állat a szekér felé lépett, míg társa rémülten hátrahőkölt. A daru leemelte a szárat a nyeregkápáról, bár fél kézzel még a kötelet fogta, lehúzva a ló fejét. Lábát a kengyelbe dugta, és a nyeregbe lendült. A ló próbált ellépni a súly alól, s testvére mellé lépett, Balek lába pedig beszorult a két állat közé. A férfi felnyögött, de nem engedte el a szárat.

– Szép kék foltod lesz – jegyezte meg Murillió.

– Mondasz még ilyen kedves dolgokat? – sziszegte Balek. – Most gyere és oldozd el a kötelet! De csak óvatosan! Egy magányos keselyű köröz fölöttünk, és reménykedve nézeget minket!

Társa az ég felé pillantott, majd felszisszent.

– Rendben, most beugrottam, hagyd a tréfálkozást! – átmászott a bak fölött. Balek figyelte, ahogy barátja óvatosan lehuppan a földre, majd megközelíti a cölöpöt.

– Most, hogy így jobban belegondolok, inkább a kalapácsot hozd!

– Elkéstél, barátom – mondta Murillió, s azzal megoldotta a csomót.

A ló hátrált pár lépést, aztán megvetette a hátsó lábát, és bakolt egy nagyot. Murillió költőien kecsesnek látta barátja hátraszaltóját, amely művészi földre érkezéssel végződött, és a nagydarab daru rögtön hátra is ugrott, hogy elkerülje a gonosz, kétpatás rúgást, amely be is szakíthatta volna a mellkasát. A második esés már puffanással ért véget, négy lépéssel arrébb. A ló boldogan elnyargalt.

Balek néhány pillanatig mozdulatlanul feküdt az eget nézve.

– Jól vagy? – kérdezte Murillió.

– Hozz egy lasszót! Meg egy édesgyökeret.

– Inkább a kalapácsot javasolnám – felelte Murillió –, de biztos tudod, hogy mit akarsz, úgyhogy nem vitatkozom.

A távolban kürtök harsantak.

– A Csuklyás szakállára – nyögte Balek. – Megkezdődött a menetelés Capustanba – lassan felült. – Az elején kellett volna mennünk!

– Mehetünk a szekérrel is, barátom. Vidd vissza a lovakat a Mott szabadcsapathoz, és kérd vissza a pénzünket.

– A szekeret már így is túlterheltük. – Balek fájdalmas fintorral lábra állt. –

Különben is, azt mondták, nem csinálhatjuk vissza.
Murillió a barátjára sandított.
– Igen? És te még csak nem is gyanakodtál?
– Csend legyen!
– De...
– Murillió, az igazat akarod hallani? A fickó olyan barátságos volt, hogy valósággal megsajnáltam, érted? Most pedig hagyjuk a fecsegést, és tegyük a dolgunkat.
– Balek! Hihetetlen sokat kért egy...
– Elég! – morogta. – Az árért enyém a megtiszteltetés, hogy levághatom a nyavalyás bestiákat... vagy téged – melyiket választod?
– Nem ölheted le...
– Még egy szó, és ez a hegyoldal meg egy halom kő marad már csak a drága jó darujhisztáni Murilliónak! Értve vagyok? Remek. Akkor hozz lasszót meg édesgyökeret! – azzal kezdjük, amelyik még itt van.
– Ne fussunk inkább a...
– Murillió! – morogta figyelmeztetően Balek.
– Bocs. Ha lehet, kisebb köveket szeretnék.

*

Sápadt felhők úszkáltak a kavargó hullámok felett, amelyek egymással csaptak össze a jéghegyek között, forogva, kanyarogva támadták a cikcakkos partvonalat, s fehér tajtékot köpködtek az ég felé. A mennydörgésszerű morajlást időnként recsegés, repedés zaja kísérte, és persze az eső folyamatos kopogása.
– Óh, istenkém! – morogta Irigy Hölgy.
A szegulák a bazaltsziget szél alatti oldalán guggoltak, és valami sűrű zsírral kezelték a fegyvereiket. Szánalmas látványt nyújtottak: bőrig áztak, sárosak voltak, páncélzatuk cafatokban lógott. Karjukon, combjukon és vállukon kisebb sérülések éktelenkedtek. A mélyebb sebeket durva öltésekkel, béllel varrták össze, a csomósort feketére száradt vér keretezte. Az esőcseppek vörös kis patakokat indítottak minden sebből.
A közelükben, egy kiemelkedő bazaltpárkányon állt Baaljagg. Szőre csapzott volt, rühes, csupasz foltjai körül csomós. Jobb vállából tenyérnyi hosszan lándzsahegy állt ki: három napja volt már ott a vas, de az állat sem Irigy Hölgyet, sem a szegulákat nem engedte a közelébe. A farkas lázasan csillogó szeme mindig észak felé meredt.
Garath a farkas mögött pár lépéssel hevert. Folyamatosan reszketett, sebeiből záporesőként hullottak a vércseppek, mivel a fájdalomtól félőrülten nem engedett senkit magához – még a farkast sem.
Külsőleg Irigy Hölgy volt az egyetlen, akin nem hagytak nyomot az elmúlt borzalmak, még az eső sem áztatta el. Fehér telabája makulátlan tiszta volt. Fekete haja tisztán, fényesen és simán omlott le a háta közepéig. Ajkát vadító vörös festékkel emelte ki. Szemfestéke az alkony színeit idézte.
– Óh, istenkém – suttogta megint –, hogyan követhetnénk Túlt... ezen keresztül?

Miért is nem T'lan Elefánt vagy T'lan Bálna az a fickó, nagy sátorral a hátán? Forró folyóvízzel, kényelmes káddal? Akkor átvihetne minket...

Mok lépett mellé, lakkozott maszkjáról csurgott a víz.

– Egyszer még harcolok vele – mondta.

– Óh, igazán? S mióta fontosabb a párbaj Túllal, mint az üzenet a Látónak? Mit gondol majd az Első és a Második erről a kis magánakcióról?

– Az Első az Első a Második meg a Második – felelte Mok kurtán. Irigy Hölgy az égre emelte a tekintetét.

– Micsoda bölcs megállapítás.

– Hölgyem, az egyén érdekei mindig elsőbbséget élveznek. Mindig, különben nem léteznének bajnokok. Nem lenne semmilyen hierarchia. A szegulák felett lusta zsarnokok uralkodnának, akik a közjóra hivatkozva mindenkit elnyomnának. De az is lehet, hogy despoták uralkodnának nálunk, akik minden kihívás elől a hadseregük mögé bújnának. Ismerünk más országokat is, hölgyem. Sokkal többet tudunk, mint gondolod.

Irigy Hölgy a harcos felé fordult:

– Mi a csuda! Én meg már egészen beletörődtem, hogy a szórakoztató társalkodásról egészen le kell mondanom.

– Minket nem érint meg a kísértés, Hölgy.

– Na, mennyit okosodtál, mióta felébresztettelek! Okosodtál? Valósággal sziporkázol!

– Meg kell tárgyalni néhány dolgot – mondta Mok.

– Biztos vagy benne? Csak nem erre a viharra célzol, amely az utunkat állja? Vagy a minket idáig hajtó hadsereg menekülő maradékára? Biztosíthatlak, nem térnek vissza...

– Pestist küldtél rájuk.

– Micsoda szemtelen vádaskodás ez? Kész csoda, hogy eddig elkerülte őket a betegség, hiszen egymás húsát eszik, ráadásul nyersen! S most engem vádolsz...

– Garathot is ez a betegség gyötri, Hölgy.

– Micsoda? Butaság! A sebei miatt lázas...

– A sebeit szellemének ereje már régen meggyógyíthatta volna. A tüdejében dúló láz ugyanaz, ami a pannioniakat is pusztítja – lassan a nő felé fordult. – Tegyél valamit!

– Felháborító...

– Hölgyem!

– Jól van, jól van! De nem látod a finom iróniát? Poliel, a Betegség Istennője szövetségre lépett a Nyomorék Istennel. Tudnod kell, hogy ez a döntése mélységesen felháborít. Milyen ravasz lépés volt részemről, hogy belopakodtam az Üregébe, és a saját fegyverével kényszerítettem térdre a barátait!

– Kétlem, hogy az áldozatok értékelnék az iróniát, Hölgyem. De szerintem Garath sem értékeli...

– Most már úgy vélem, jobb lett volna, ha csendben maradsz!

– Gyógyítsd meg!

– Nem enged magához!
– Garath már nem képes állni. Ahová most feküdt, onnan csak akkor kel fel, ha meggyógyítod.
– Milyen szerencsétlen ember vagy te! Ha hazudsz, és megpróbál megharapni, hát én nagyon megharagszom rád, Mok! Megtekerem a beledet. Keresztbe állítom a szemed, hogy mindenki, aki csak rád néz, elnevesse magát. S még kigondolok egyet s mást, ebben biztos lehetsz...
– Gyógyítsd meg!
– Hát persze, hogy meggyógyítom! Garath végül is kedves útitársam. Még azt sem bánom, hogy egyszer megpróbálta levizelni a ruhámat, közben ugyanis aludt, úgyhogy valószínűleg csak K'rul akart általa bosszantani. Jól van, jól van, ne vágj közbe még egyszer!
Megközelítette a hatalmas jószágot. A kutya szeme már kezdett üvegessé válni, a légzése nehézkes volt és szaggatott. Garath még a fejét sem emelte föl a nő közeledte hallatán.
– Óh, istenkém, bocsáss meg, hogy nem ápoltalak eddig, drágaságom! Azt hittem, a sebek miatt van, s már kezdtelek volna gyászolni. Véletlen fertőzés vert le a lábadról? Nos, ezt könnyű lesz orvosolni – kinyújtotta a kezét, ujjait a forró, gőzölgő szőrhöz érintette. – Már meg is van...
Garath elfordította a fejét, ajka lassan visszahúzódott a fogsoráról. Irigy Hölgy elugrott mellőle.
– Így mondasz köszönetet? Hiszen meggyógyítottalak, drágaságom!
– A betegségét is te okoztad – jegyezte meg Mok.
– Hallgass, már rég nem hozzád beszélek. Garath! Lám, visszatér az erőd, már fel is álltál! Óh, micsoda öröm! És... nem, ne gyere közelebb, kérlek! Vagy simogatást szeretnél? Megsimogassalak? Ha igen, akkor hagyd abba a morgást!
Mok közéjük lépett, tekintete a morgó, dühös kutyára tapadt.
– Garath, szükségünk van rá is, rád is! Semmi értelme folytatni ezt az ellenségeskedést.
– Nem is ért téged! – mondta Irigy Hölgy. – Ő csak egy kutya! Egy dühös kutya.
A kutya elfordult, s a szélben lassan Baaljagg mellé ment. A farkas rá sem pillantott.
Mok előrelépett.
– Baaljagg lát valamit, Irigy Hölgy.
– Mi? Ott kint?
Felrohantak a sziklára. A jéghegyek zsákmányoltak valamit. Alig egy kilométerre tőlük, éppen az előttük lévő csatornában valami építmény ringott. Két oldalán magas fal látszott, nádszőttessel borítva, ez mögött pedig három deres ház – úgy nézett ki, mint egy kikötő vagy egy város letört, elsodort része. A magas házak között egy kis utca is látszott. Ahogy a szerkezet alját tartó jégtömböt elfordította egy áramlat, a két túlsó oldal is láthatóvá vált. Törött faváz nyúlt az utca szintje alá. Hatalmas gerendákból ácsolták össze, s minden gerenda végén egy-egy hólyag volt – három közülük kiszakadt, és megszökött belőle a levegő.

– Milyen különös – mondta Irigy Hölgy.
– Meckros – mondta Mok.
– Tessék?
– A szegulák otthona egy sziget, Hölgy. Nagy ritkán ellátogatnak hozzánk a meckrosok, akik az óceánon lebegő városokban élnek. Mindig megpróbálják letámadni a partvidéket, elfeledve az előző támadási kísérletek szomorú végét. Vakmerő támadásaik kellemes szórakozást nyújtanak az alsóbb osztályokban tanuló harcosoknak.
– Nos – sóhajtotta Irigy Hölgy –, nem látok egy lakót sem ebben a... rossz helyre keveredett szomszédságban.
– Én sem látok senkit, Hölgy. De nézd csak a rom alatti jégtömböt. Talált egy kifelé tartó áramlatot, és most azzal akar továbbhaladni.
– Csak nem azt akarod mondani, hogy...
Baaljagg egyértelmű választ adott a befejezetlen kérdésre. A farkas felugrott, elviharzott mellettük, majd lerohant a hullámok által ostromolt sziklákra. Pár pillanat múlva a hatalmas farkas a jeges vízből egy széles jégtutajra kapaszkodott, majd átkocogott annak túloldalára. Elrugaszkodott, és máris a következő jégdarabon állt.
– A módszer megvalósíthatónak tűnik – mondta Mok.
Garath is elrohant mellettük, s követte a farkast.
– Óh! – Irigy Hölgy dühében nagyot toppantott. – Nem lehetne, hogy egyszer megbeszélünk valamit?
– Úgy látom, megfelelően sodródnak a tömbök, s hamarosan átkelhetünk anélkül, hogy vizesek lennénk...
– Vizesek? Ki itt a vizes? Rendben van, szólj a fivéreidnek, és mehetünk.
A bukdácsoló, ringatózó jégtáblákon való utazás fárasztónak és veszélyesnek bizonyult. Amikor elérték a nádszövetes falat, a kutyának és a farkasnak színét sem látták, de nyomaikat azért követni tudták a havas talajon – a meckros építmény fal nélküli, törött oldalát csak a tutajalap tartotta fenn.
A deszkák és a kiszögellések kaotikus rendszerébe meredek létrákat állítottak, eredetileg ezek biztosan az építkezésben nyújtottak segítséget. A széles fokokon látszottak mind a kutya, mind a farkas nyomai. A szerkezeten víz csurgott lefelé, s láthatóvá vált az utca és a házak külön alapja is.
Elsőként Szenu indult fölfelé, aztán Turul és Mok következet. A sort Irigy Hölgy zárta. Lassan, óvatosan másztak. Egy raktárba vezető csapóajtóhoz érkeztek, amely az egyik ház padlójából nyílt. A helyiség négy falából három mentén bőrburkolatú csomagok sorakoztak. Az egyik sarkot nagyméretű, felborult hordók töltötték meg. A hordóktól jobbra dupla ajtó állt. Ezt betörték – valószínűleg Baaljagg és Garath –, így az utazók megpillanthatták az ajtón túli kövezett utcát is.
Dermesztő hideg volt.
– Érdemes volna megvizsgálni az összes házat szintről szintre, hogy eldönthessük, melyik van a legjobb állapotban szerkezetileg, melyik lakható. Valószínűleg rengeteg hasznosítható dolgot találunk itt...
– Persze, persze – mondta Irigy Hölgy szórakozottan. – Rád meg a fivéreidre

hagyom az ilyen közönséges munkákat. Egész utazásunk arra a merész feltételezésre alapul, hogy ez a szerkentyű egészen véletlenül pont északi úti célunk felé visz majd minket, keresztül a Korall-öblön, az azonos nevű városig. Úgy tűnik, én vagyok az egyetlen, aki a terv megvalósulása érdekében tenni próbál valamit.

– Ahogy gondolod, Hölgy.

– Vigyázz a szádra, Mok! – csattant fel a hölgy. A harcos bocsánatkérően fejet hajtott. – Úgy fest, a szolgáim hajlamosak megfeledkezni magukról. Csak gondoljatok bele mindhárman, mire vagyok képes, ha igazán feldühítenek! Közben sétálok egy kicsit a város utcáján – ezzel megfordult, és táncoló léptekkel az ajtó felé indult.

Baaljagg és Garath az ajtótól három lépésre álltak, s az eső úgy verte a hátukat, hogy valósággal köd szitált a szőrükből. Mindkét állat egy magányos alakot szemlélt, aki a szomszédos ház teraszának árnyékában állt. Irigy Hölgy már majdnem felsóhajtott, de aztán rádöbbent, hogy összetévesztette az alakot valakivel.

– Óh! Már majdnem elkezdtem mondani: drága Túl, hát mégis megvártál bennünket! De tessék, te nem Túl vagy, igaz?

Az előtte álló T'lan Imass alacsonyabb, szélesebb volt, mint Túl. Három, ismeretlen stílusban készített, fekete vaspallos meredt elő a testéből: kettőt hátulról döftek a mellkasába, egyet a bal oldalán keresztül. A fekete, sófoltos bőrből törött bordák álltak ki. A kardok famarkolatára tekert bőr koszosan lógott. A pengék körül régi varázslat halvány emléke lengedezett.

A harcos robusztus vonásokkal rendelkezett, a szemöldöke fölötti boltozat a bőr nélkül csontpárkánynak látszott. Járomcsontja is kiugrott, s magasan ült, határozottan kiemelve mandulavágású szemgödrét. A halhatatlan harcos felső szemfogait hidegen kovácsolt réz borította. A T'lan Imass nem viselt sisakot, hosszú, fehér haja áll nélküli arca két oldalán omlott le, végét pedig cápafogból készült fésű fogta össze. Irigy Hölgy igen félelmetesnek látta a harcost.

– Megtudhatom a neved, T'lan Imass? – kérdezte.

– Hallottam a Hívó szavát – mondta a harcos halvány, nőies hangon. – Abból az irányból jött, amerre amúgy is mentem volna. Észak. Már nem vagyok messze. Részt veszek a Második Gyülekezőn, beszédet mondok a rituálé résztvevői előtt, s elmondom nekik, hogy Lanas Tog vagyok. Elküldtek, hogy hírt hozzak az Ifayle T'lan Imassok és a saját klánom, a Kerluhm T'lan Imassok sorsáról.

– Milyen izgalmas – mondta Irigy Hölgy. – És mi lett a sorsuk?

– A Kerluhmok közül én vagyok az utolsó. Az Ifayle T'lan Imassok, akik hallgattak az első hívásra, csaknem teljesen kipusztultak. Az a pár harcos, aki még megmaradt, nem tud kiszabadulni a konfliktusból. Én azt hittem, nem fogom túlélni a próbálkozást. De túléltem.

– Valóban borzalmas összecsapás lehetett – jegyezte meg Irigy Hölgy halkan. – Hol történt?

– Az Assail kontinensen. Veszteségünk: huszonkilencezer-nyolcszáztizennégy Kerluhm. Huszonkétezer-kétszáz Ifayle. Nyolc hónap csata. Elvesztettük ezt a háborút.

Irigy Hölgy néhány hosszú pillanatig hallgatott, majd megszólalt:

– Úgy tűnik, végül sikerült felkutatnotok egy olyan Jaghuta Zsarnokot, aki méltó ellenfeletek.

A T'lan Imass oldalra hajtotta a fejét.

– Nem jaghuta. Ember.

Negyedik könyv

Emlékek a jégben

Elsők a bevetésben, utolsók a kivonulásban.
A Hídégetők mottója

Huszonegyedik fejezet

Barátod arca maszknak bizonyulhat,
s lehet, hogy az oly jól ismert vonások
egy pillanat alatt valami mássá lesznek.
Vagy mint a gyermek, aki észrevétlen változott
saját sötétjében, míg te hanyagul csak elidőztél,
s most megjelent mint kegyetlen sokk, mint
templomablakba hajított szikla.
Ilyesmitől semmi sem védi a lelket.
A maszkon, mint visszhang a gyermekszemben,
ott csillog egy hetyke szó,
ismeretlenné válik minden, mit ismertnek hittél.
Ilyen az árulás.

Sorulan halálos ítélete
Minir Othal

Paran kapitány megállította a lovát a Keleti Őrsánceród füstös, fekete romjai mellett. Hátrafordult a nyeregben, és vetett még egy utolsó pillantást Capustan romos falaira. Dzselarkán palotája a kék ég hátterében sötéten magaslott a város fölé. A tornyokra fekete csíkokat festettek annak jeleként, hogy a város gyászolja halott hercegét. Persze várható volt, hogy a következő eső elmossa a festéket, nem marad a jelnek nyoma sem. Paran hallott róla, hogy az építmény sosem viseli magán sokáig emberi kéz munkáját.

A Hídégetők kifelé vonultak a Keleti Kapun át.

Elsők a bevetésben, utolsók a kivonulásban. Mindig tartják magukat ehhez. Hangyás őrmester haladt az élen, mögötte Csákány tizedes lépkedett. Vitatkoztak – nem volt ebben semmi új. A hét osztag katonái mögöttük ömlesztve, minden rendszert mellőzve haladtak. A kapitány eltűnődött. Természetesen ismert más őrmestereket és tizedeseket is. Név szerint ismerte az összes megmaradt Hídégetőt, és az arcukra is emlékezett. Mégis volt bennük valami furcsa, valami titokzatos. Hunyorogva figyelte, ahogy a katonák az úton vonultak, porfelhőbe burkolóztak – a kép olyan volt, mint egy régi, nap szítta szőttes. Eszébe villant, hogy a katonák

menetelése minden korban ugyanolyan, sosem változik. Jobbján patadobbanás hallatszott, s amikor odanézett, Ezüstrókát látta, aki megállt mellette.

– Jobb volna, ha kerülnénk egymást – mondta Paran, s visszafordult a menetelő katonák látványához.

– Egyetértek – mondta a lány egy perc után. – De történt valami.

– Tudom.

– Nem, nem tudod. Én nem arról akarok beszélni, amire te célzol. Az anyámról van szó – eltűnt. Ő is, meg az a két daru is, akik vigyáztak rá. A városban valahol elkanyarodtak a szekerükkel, és felszívódtak. Senki sem látott semmit, de persze nem kérdezhettem ki az egész hadsereget...

– És a T'lan Imassok? Nem találnák meg őket könnyedén?

A lány összevonta a szemöldökét, és nem mondott semmit. Paran oldalra pillantott.

– Nem örülnek neked, ugye?

– Nem ez a gond. Elküldtem őket is, meg a T'lan Ayákat is, a folyón túlra.

– Egész jók a felderítőink, Ezüstróka...

– Elég. Nem kell magyarázkodnom, ugye?

– De segítséget kértél...

– Nem. Csak azt akartam hallani, nem tudsz-e valamit az ügyről. Azokat a darukat biztosan segítette valaki.

– Kruppét kérdezted már?

– Ugyanolyan bosszús, és ugyanúgy meg van lepve, mint én.

– Nos – mondta Paran –, az emberek hajlamosak alábecsülni Balek képességeit. Hidd el, meg tudta ezt ő egyedül is szervezni.

– Szerintem nem fogod fel, milyen súlyos dolgot tettek. Azzal, hogy elrabolták az anyámat...

– Várj csak, Ezüstróka! A gondjaikra bíztad anyádat, igaz? Bíztad? Nem, ez túl finom kifejezés. Magára hagytad őt. S nem kétlem, Balek és Murillió biztosan komolyan vették a feladatot, s szeretettel fordultak felé – veled ellentétben. Gondold át a helyzetet az ő szemszögükből. Nap mint nap ők vigyáznak rá, s látják, ahogy lassan elsorvad. Látják a Mhybe lányát is, de csak távolról. A lány nem foglalkozik az anyjával. Elhatározzák, hogy keresnek valakit, aki tud segíteni az asszonynak. Ha mással nem, hát azzal, hogy emberhez méltó halála legyen. A rablás azt jelenti, hogy ellopnak valakitől valamit vagy valakit. A Mhybét elvitték, de kitől? Senkitől. Senki sem volt vele.

Ezüstróka arca sápadt volt, s időbe telt, mire felelni tudott.

– Fogalmad sincs, milyen a kapcsolatunk, Paran – mondta végül reszelős hangon.

– Én azt látom, hogy nem tudod, mi a megbocsátás – sem neki, sem magadnak nem tudsz megbocsátani. A bűntudat elfekélyesedett...

– Egész szép teljesítmény volt ez a beszéd; főleg tőled.

A férfi feszült mosollyal felelt.

– Ezüstróka, én már túl vagyok a lejtőn, és éppen felfelé mászom a másik oldalon. Mindketten megváltoztunk.

– Tehát már hátat is fordítottál az érzelmeidnek.

– Még mindig szeretlek, de a halálod óta megadtam magam a szerelmünk misztifikálásának. Meggyőztem magam, hogy az, ami kettőnk között volt, sokkal mélyebb és erősebb volt, mint valójában. A fegyverek közül, amelyeket magunk ellen fordíthatunk, a bűntudat a legerősebb, Ezüstróka. Az ember múltját formátlan alakokra képes szabdalni, hamis emlékeket kreál, amelyek aztán mindenféle megszállottságot eredményeznek.

– Kellemes, hogy így megtisztítod a levegőt, Ganoes. Az még nem jutott eszedbe, hogy az önvizsgálat is egyfajta megszállottság? Amit szétszedünk, annak előbb meg kell halnia; végül is ez a boncolás alaptézise.

– A tanárom is mindig ezt mondta, annyi évvel ezelőtt – felelte Paran. – De megfeledkezel egy még fontosabb szabályról. Vizsgálgathatom magam, minden érzésem, amíg a pokol el nem nyeli a világot, de akkor sem ismerem meg jobban az érzésvilágom szabályait. Hisz ezek nem állandók, s a külvilágra sem immúnisak: befolyásolja őket az, hogy mások mit mondanak, vagy mit nem mondanak. Így folyamatosan változnak.

– Le a kalappal – mormogta Ezüstróka. – Ganoes Paran kapitány, az önuralom ifjú mestere, önmaga tirannusa. Tényleg megváltoztál. Annyira, hogy már rád sem ismerek.

A férfi a nő arcát fürkészte, érzelem jeleit kereste a szavak mögött, de Ezüstróka már elzárkózott előle.

– Én viszont – mondta lassan – nagyon is rád ismerek.

– Nem ironikus ez? Te azt a nőt látod bennem, akit valaha szerettél, én pedig egy olyan férfit látok, akit sosem ismertem.

– Túl sok az ironikus szál, Ezüstróka. Már egészen összegabalyodtak.

– Talán patetikusnak is nevezhetnénk?

Paran elfordította a fejét.

– Túl messzire keveredtünk a tárgytól. Sajnos nem tudok semmit az anyádról. Viszont biztos vagyok benne, hogy Murillió és Balek mindent megtesznek majd érte, amit tudnak.

– Akkor még nagyobb bolond vagy, mint ők, Ganoes. Azzal, hogy elrabolták, a sorsa megpecsételődött.

– Nem is tudtam, hogy ilyen drámai lélek vagy...

– Nem vagyok...

– Ő egy öreg nő, egy idős, *haldokló* nő! A pokolba is, hagyd őt!

– Nem értesz engem! – sziszegte Ezüstróka. – Az anyám csapdába esett egy rémálomban, a saját elméjében. Elveszettnek érzi magát, megzavarodott. Vadásznak rá! Közelebb voltam hozzá, mint bármelyikőtök gondolná! Sokkal közelebb!

– Ezüstróka – mondta Paran halkan –, ha rémálomban él, akkor számára csak szenvedés az élet. Egyetlen kegyes megoldás létezik: ha hagyod őt elmenni!

– Nem! Ő az anyám, a fenébe is! És nem fogom őt magára hagyni!

A lány megrántotta a szárat, sarkát a ló oldalába vágta. Paran csak nézte, ahogy ellovagol. *Ezüstróka, milyen szövevényt kerítettél anyád köré? Mit akarsz számára elérni?*

Nem mondanád el nekünk, kérlek, hogy megértsük: amit árulásnak látunk, az egyáltalán nem az?

Hogy valami más zajlik?

És ez a szövevény – kié? Biztos nem Szélfogó műve. Nem, ezt biztos Éjsötét találta ki. Óh, hogy elzárkózol most előlem! Pedig egykor rendíthetetlenül próbáltál felém közeledni – próbáltad megnyitni a szívemhez vezető utat. Úgy tűnik, ami kettőnk között volt, olyan nagyon régen, Palásban, már nem számít.

Kezdem azt hinni, hogy a kapcsolatunk sokkal fontosabb volt nekem, mint neked. Szélfogó... végül is, te idősebb voltál. Már voltak előttem szeretőid, és veszteségeid is. Én viszont alig éltem még...

Ami akkor volt – már nem létezik.

Hús-vér Csontvető vagy, de hidegebb lettél, mint a halhatatlan T'lan Imassok, akiket irányítasz.

Úgy látszik, tényleg a lehető legjobb vezetőt alkották maguknak.

Beru vigyázzon ránk.

A harminc pontonhíd és komp közül, amelyeket a pannioniak a Catlin-folyón való átkeléshez használtak, alig tíz maradt használható állapotban. A többi még a harcok első napján áldozatul esett a Fehérarcú Klán túlságosan is lelkes támadásának. Caladan Brood zsoldosai közül néhány csapat nagy erővel dolgozott a roncsok javításán, de közben az egyetlen megmaradt híd és a tíz komp folyamatosan hordta a túlpartra a katonákat, a lovakat és a felszereléseket.

Itkovián a parton sétált és figyelte a munkálatokat. A lovát egy dombon hagyta, ahol sűrűbben nőtt a fű, s egyedül volt. Kavicsok roppantak a talpa alatt, mellette csörgedezett a folyó. A szél a folyó torkolata felől fújt, s a tenger sós illatát hozta. A munkálatok zajai – a nyikorgás, a szállított állatok bőgése, a hajtók kiáltásai – nem értek el hozzá.

Felnézett, és a parton, kissé távolabb egy alakot látott. Az illető törökülésben ült, és az átkelést figyelte. A haja kócos volt, rongyokat viselt, s buzgón festegetett egy fakeretbe feszített muszlinra. Itkovián megállt, figyelte, ahogy a festő feje föl-alá jár, kezében száguld a hosszú nyelű ecset, s már hallotta azt is, hogy motyog magában.

Vagy talán nem is magában. A művész közelében az egyik koponya formájú kő hirtelen megmozdult, s kiderült, hogy a fej hatalmas, olajzöld, varangyszerű alakhoz tartozik.

A varangy válaszolt a művész motyogására.

Itkovián elindult feléjük.

A varangy látta meg először, s mondott valamit egy Itkovián számára ismeretlen nyelven. A művész felnézett, és összevonta a szemöldökét.

– Nem szívleljük a kotnyeleskedést! – vakkantotta daru nyelven.

– Elnézést, uram...

– Várj! Te vagy az, akit Itkoviánnak hívnak, ugye? Capustan Védője!

– Bukott védő...

– Persze, persze, mindenki tudja, mit mondtál a megbeszélésen. Ostobaság! Amikor

a te alakodat festem a jelenetbe, biztosan benne lesz a sikertelenség okozta fájdalom: a tartásodban vagy talán a tekintetedben. A váll megroggyan kissé; igen, most már tisztán látom magam előtt. Tökéletes. Remek.

– Malaza vagy?

– Hát persze, hogy malaza vagyok! Hát törődik Caladan Brood egy köpetnyit is a történelemmel? Nem úgy az öreg Császár! Mennyit, mennyit törődött a művészetekkel, a történelemmel! Művészek utaztak minden hadsereggel! Minden hadjáratkor! Tehetséges, éles szemű festők – igen, *zsenik!* Olyanok, mint Ormulogun, Li Hengből!

– Attól félek, nem hallottam még a nevet. Ő a Malaza Birodalom nagy festője volt?

– Volt? Még mindig az! Természetesen én vagyok Ormulogun, Li Hengből! Folyton utánoznak, de sosem szárnyalnak fölül! Ormulogun seraith Gombó!

– Lenyűgöző cím...

– Ez nem cím, te ostoba! Gombó a kritikusom – a varangyra mutatott, és hozzá fordulva folytatta: – Jól nézd meg magadnak, Gombó, hogy aztán értékelni tudd ábrázolásmódom briliáns voltát! Egyenesen áll, igaz? Lehet, hogy a csontjai vasból vannak, ám több százezer kő nyomja őket... vagyis pontosabban több ezer lélek. S a vonásai? Nézd meg alaposan, Gombó, mérd fel minden jellegzetességét. S tudd meg: amellett, hogy a capustani dombtetőn zajlott megbeszélésről szóló képemen tökéletesen adom majd vissza minden vonását... a képen látni fogod azt is, hogy Itkovián még nem végzett.

A katona döbbenten nézett maga elé. Ormulogun elvigyorodott.

– Ahá, katona, túl tisztán látlak, s ez kényelmetlen neked, ugye? Gyerünk, Gombó, halljuk a kommentárt, mert látom, hogy már majdnem szétpukkadsz! Ki vele!

– Bolond vagy – állapította meg a varangy lakonikusan. – Bocsáss meg neki, Lélekpajzs, mert mindig a saját szájában puhítja föl a festéket. A méreg az agyáig jutott...

– Megmérgeztem magam, meglágyult az agyam, elment az eszem, igen, igen. Minden kis mesét hallottam már ezerszer, a gyomrom forog tőle!

– Igen, a hányinger gyakori tünet – mondta a varangy álmos hangon. – Lélekpajzs, én nem kritikus vagyok, hanem csak egyszerű szemlélő, aki – ha alkalma adódik rá – felszólal a megkötött nyelvű tömegek, más szóval a csőcselék nevében. Olyan közönség helyett beszélek, amely teljességgel képtelen az önmegvalósításra vagy a meggyőző érvelésre, s amely borzalmasan vulgáris dolgokat képes szeretni olyankor, ha nem vezetik rá őket arra, mit is szeretnek igazából – mert maguktól még ezt sem tudják. Az én hálátlan feladatom tehát az olyan esztétikai keretszabályzat megalkotása, amelyre a legtöbb művész fölakasztja magát...

– Ah, ravasz, nyálkás állat! Milyen nagyon nyálkás! Tessék, egy légy! – a festő festékfoltos ujjaival a zsebébe nyúlt, elővett egy rovart, és a varangy felé hajította.

A bögölyszerű lény még élt, de a szárnyait kitépték. Éppen Gombó előtt landolt. A kritikus egy rózsaszín villanással el is tüntette a csemegét.

– Ahogy mondtam...

– Egy percre, ha szabad – vágott közbe Itkovián.

– Egy percet adhatok – mondta a varangy –, ha elég ügyes vagy retorikából, pont elég lesz.
– Köszönöm, uram. Ormulogun, azt mondtad, a Malaza Császár szokása volt, hogy művészeket küldött minden seregével. Gondolom azért, hogy megörökítsék a fontos történelmi pillanatokat. De nincs kitagadva Félkarú serege? Akkor viszont kinek festesz?
– A törvényen kívül helyezés elkerülhetetlen volt! Különben is: nem nagyon volt más lehetőségem, mint a sereggel tartani. Mit kellett volna tennem? Maradtam volna Darujhisztánban tájképeket festegetni? Azon kaptam magam, hogy rossz kontinensre kerültem! Ami pedig az úgynevezett „művészek” és pártfogók közösségét jelenti Palás úgynevezett „városában”, valamint az ő úgynevezett *kifejezési stílusukat*...
– Utáltak téged – jegyezte meg Gombó.
– Én is utáltam őket! Mondd meg, de őszintén! Láttál bármi értékeset Palásban? Láttál?
– Hát, volt egy mozaik...
– Tessék?
– Szerencsére a készítője már régen meghalt, így kockázat nélkül áradozhattam róla...
– Ezt hívod te áradozásnak? „Ígéretes”, nem ezt mondtad? Pontosan ezt mondtad, amikor ostoba házigazdánk elmondta, hogy a művész halott!
– Biztos humornak szánta – mondta Itkovián.
– Én nem vagyok vicces – felelte a varangy.
– Nem viccelsz, csak spriccelsz, azt viszont folyamatosan! Ha! Ez jó volt, ugye? Ha!
– Egyél még egy adag festéket, jó? Azt a higanyszerű ezüstöset! Nagyon ízletesnek látszik.
– Csak holtan akarsz látni – motyogta Ormulogun, miközben a kis festékgolyóért nyúlt. – Hogy aztán áradozhass rólam is.
– Ha te mondod...
– Pióca vagy, tudod? Mindenhová követsz! Keselyű!
– Drága ember – sóhajtotta Gombó. – Én varangy vagyok. Te meg egy művész. Hidd el, hogy ezért a fölosztásért mindennap hálát adok az összes istennek, aki létezik, és azoknak is, akik sosem léteztek.
Itkovián magukra hagyta a civódó, egyre cifrább sértéseket előrángató feleket. Elfelejtette megnézni a művész festményét. A tervek szerint a folyón történő átkelés után a hadseregnek két részre kellett válnia. Lest városa déli irányban helyezkedett el, alig négynapi járásra a parttól, míg a Settába vezető út nyugat-délnyugat felé kanyarodott. Setta a Látomás-hegység tövében épült, a folyó partján, amelyről a nevét is kapta. Ez a folyó Lesttől délre torkollott a tengerbe, és előbb vagy utóbb mindkét hadtestnek át kellett rajta kelnie.
Itkovián a Lest felé tartó hadseregbe tartozott. Ebbe Szürkekardok, Tiste Andiik, rhivik, ilgres barghasztok, egy saltoani lovasregiment és a kisebb észak-genabarisi zsoldoscsapatok meneteltek még. Caladan Brood lett a fővezér, a helyettesei Kallor és

Korlat voltak. A Szürkekardokat szövetséges erőként tartották számon, a Lélekpajzs egyenrangú volt Caladan Brooddal. Ez a megkülönböztetés a többi zsoldoscsapat vezetőjére nem vonatkozott, mert ők mind a Hadúr alá tartoztak. A daruk, Zsémbes és követői függetlenekként csatlakoztak, akiket szívesen láttak a megbeszélésen, de szabadon cselekedhettek.

Itkovián összegzésképpen megállapíthatta, hogy a parancsnoki rendszer kusza és ingatag volt. Hasonló, mint a capustani rendszer, ahol a herceg és a Maszkok Tanácsa folyton keresztbe tett egymásnak. *Talán ez jellemző egész északra meg a városállamokra – vagyis ez volt, amíg a malaza invázió konföderációba nem kényszerítette őket. De a rivalizálás, a régi sérelmek még így is akadályozták az egyesülést, s ezzel a városok hatalmas előnyt adtak a hódítóknak.*

A malaza Legfőbb Ököl által alkalmazott rendszer tisztább és logikusabb volt. Itkovián azonnal felismerte a birodalmi módszert, és beismerte, hogy Dujek helyében ő is ezt alkalmazta volna. A Legfőbb Ököl parancsolt. Helyettesei Pálinkás és Humbrall Taur lettek – utóbbi azzal bizonyította leginkább a bölcsességét, hogy folyton hangoztatta: Dujek dönt –, valamint a Fekete Moranthok parancsnoka, akivel Itkovián még nem találkozott. Ők hárman egyenrangúak voltak, de különböző feladatkörökben tevékenykedtek.

Itkovián patadobogást hallott. Megfordult és látta, hogy a malaza helyettes, Pálinkás lovagol felé. Nyilvánvaló volt, hogy beszélt a festővel, mivel Ormulogun sietősen pakolta a holmiját mögötte. Pálinkás fékezett.

– Jó napot, Itkovián!

– Neked is, barátom. Segíthetek valamiben?

A szakállas katona vállat vont s körbenézett.

– Ezüstrókát keresem, vagy a két tengerészgyalogost, akik vele vannak.

– Úgy érted, akik követik a lányt. Korábban elhaladtak mellettem, először Ezüstróka, aztán a két katona. Kelet felé lovagoltak.

– Nem beszéltél véletlenül velük?

– Nem. Elég távol voltak ahhoz, hogy ne legyen udvariatlanság köszönés nélkül továbbhaladni, és én sem rohantam, hogy megállítsam őket. – A parancsnok elfintorodott. – Valami baj van?

– Fürge Ben az Üregek segítségével gyorsítja az átkelést. Az erők indulásra készen már a túloldalon vannak; végül is nekünk kell majd többet gyalogolnunk.

– Ez igaz. De Ezüstróka a rhivikhez tartozik, nem? Vagy csak hivatalosan is búcsút akarsz venni tőle?

A férfi arcán sötét árnyék futott át.

– Ezüstróka legalább annyira malaza, mint rhivi. Szerettem volna választási lehetőséget adni neki.

– Talán már választott is.

– De lehet, hogy mégsem – felelte Pálinkás. Valamit megpillantott keleten.

Itkovián megfordult, de mivel ő nem lóháton ült, csak egy perc múltán pillanthatta meg a két lovast. A tengerészgyalogosok vágtában közeledtek, majd megálltak a parancsnokuk előtt.

– Hol van Ezüstróka? – kérdezte Pálinkás.
A jobb oldali katona vállat vont.
– A partig követtük őt. A dagályvonal fölött sorakozik néhány, mocsárral körülvett lankás domb. Belovagolt az egyik dombba, Pálinkás...
– Belelovagolt az egyik domboldalba – vette át a szót a társa. – Eltűnt. A lova sem habozott, még csak meg sem botlott. Odalovagoltunk, ahol eltűnt, de nem találtunk mást, csak sarat, köveket és füvet. Elvesztettük őt, és gondolom, pont ezt akarta.
A parancsnok hallgatott. Itkovián minimum egy csúnya szitkozódásra számított, s nagyon imponált neki a férfi önuralma.
– Rendben van. Gyertek vissza velem. Átkelünk a túloldalra.
– Útközben láttuk Gombóékat.
– Már visszaküldtem őt meg a festőt. Az övék az utolsó szekér, és tudjátok, mennyire kényes Ormulogun a gyűjteményére...
A katonák bólintottak.
– Gyűjtemény? – kérdezte Itkovián. – Hány jelenetet festett Palás óta?
– Palás óta? – vigyorodott el az egyik katona. – Több mint nyolcszáz vászon hever abban a kocsiban! Tíz, tizenegy év munkája. Dujek itt, Dujek ott, Dujek olyan helyeken, ahol ott sem volt, de ahol a festő szerint meg kellett volna fordulnia. Már készített egy képet Capustan ostromáról is: az ő verziója szerint Dujek pont időben érkezik, s a kengyelben állva lovagol be csapatai élén a kapun. A képen egyetlen Fehérarcú barghaszt szerepel – a kapu árnyékában guggol, és egy halott pannionit fosztogat. S ha alaposabban megnézzük a jelenet fölötti felleget, megláthatjuk benne Laseen arcát...
– Elég! – morogta Pálinkás. – A vicced sértő, katona. A férfi, aki előtted áll, Itkovián.
A katona csak még szélesebben elvigyorodott, de nem mondott semmit.
– Tudjuk, uram – mondta a másik. – A bajtársam tényleg csak viccelődni akart egy kicsit. Itkovián, ilyen kép nem létezik. Ormulogun a sereg történésze, jobb híján, és fővesztés terhe mellett kötelezték rá, hogy mindig az igazat fesse: az utolsó orrszőrig mindennek stimmelnie kell.
– Menjetek előre! – mondta Pálinkás. – Beszélnék még kicsit Itkoviánnal.
– Igen, uram.
A két katona ellovagolt.
– Elnézést, Itkovián...
– Nincs semmi baj, Pálinkás. Üde színfolt volt ez a beszélgetés. Örülök neki, hogy ilyen bizalmas hangon viccelődnek velem.
– Nos, azt tudnod kell, hogy csak olyan emberekkel teszik meg, akiket igazán tisztelnek, bár néha úgy tűnik, pont az ellenkező helyzet áll fenn, és ebből mindenféle bonyodalmak származhatnak.
– Gondolom.
Pálinkás meglepte Itkoviánt, mivel leugrott a nyeregből, elé lépett és kinyújtotta kesztyűs kezét.
– Nos, a Birodalom katonái számára a felhúzott kesztyű háborút jelent, és semmi

mást, azonban ha valakivel békeidőben kesztyűben fogunk kezet, a legnagyobb megtiszteltetésnek számít.

– Gondolom, gyakran félre is értik – mondta Itkovián. – Barátom, én nem értem félre a gesztust, s megtiszteltetés számomra – megragadta a parancsnok kezét. – Túl nagyra értékelsz...

– Nem, Itkovián. Csak azt bánom, hogy nem utazunk együtt, és nem ismerhetjük meg egymást jobban.

– Mauriknál majd találkozunk, parancsnok.

Pálinkás bólintott.

– Viszlát, Itkovián.

Elengedték egymás kezét. A parancsnok visszalendült a nyeregbe, és megfogta a szárat. Némi habozás után még megkérdezte:

– Minden elin olyan, mint te, Itkovián?

Itkovián vállat vont.

– Nem vagyok egyedi eset.

– Akkor féljen a Császárnő a naptól, amikor légióival megostromolja hazád határát.

A férfi felvonta a szemöldökét.

– S ha eljön az a nap, vajon te vezeted majd a sereget?

Pálinkás elvigyorodott.

– Jó utat, barátom!

Itkovián figyelte, ahogy a férfi ellovagol a parton. Lova patája maréknyi zöld homokot vert fel minden lépésnél. Itkoviánt hatalmába kerítette az a megmagyarázhatatlan érzés, hogy soha többé nem találkoznak. Egy perc után megrázta a fejét, s elhessegette az ijesztő gondolatot.

– Kruppe természetesen megtiszteli jelenlétével a társaságot!

– Félreértettél – sóhajtotta Fürge Ben. – Ez csak kérdés volt, nem meghívás.

– Szegény varázsló fáradt, ugye? Mennyi varázsösvényt kellett ma megjárnia világias üzletkötései miatt, amelyekből folyton hiányzik az összeszedettség! Mindenesetre Kruppét lenyűgözi a merészséged – szerény személye ritkán vagy tán sosem látott még ilyen Üreg-táncot! S mind romlatlan volt! Mintha azt mondtad volna a buta leláncoltnak: pfuj! Micsoda kihívás! Micsoda...

– Ah, hallgass már! Kérlek! – Fürge Ben a folyó északi partján állt. Nadrágját combközépig vastag sárréteg borította, ez volt az ára annak, hogy a lehető legrövidebbé tette a katonák, szekerek, szabad hátasok és egyéb jószágok számára készített ösvényt. Már csak néhány elkóborolt ember maradt hátra, köztük Pálinkás. Hogy a fáradtság még kellemetlenebb legyen, Talamandas szelleme egyfolytában panaszosan nyöszörgött a fülébe, a bal válláról, láthatatlanul.

Túl sok erőt mutatott. Eleget ahhoz, hogy felfigyeljenek rá. Az ágbaba suttogva könnyelműnek nevezte őt. Meg öngyilkosnak is. *A Nyomorék Isten így könnyedén ránk talál. Ostoba hólyag! És mi van a Pannioni Látóval! Tucatnyi félelmetes Üreg segíti az átkelésünket! Élő bizonyíték, hogy immúnis vagy a fertőzésre! Mit gondolsz, azok ketten tétlenül nézik majd, amit teszel, és nem válaszolnak?*

– Csend legyen! – mormogta Fürge Ben.
Kruppe felvonta a szemöldökét.
– Egyetlen durva parancsszó is elég, köszönöm, te szegény varázsló!
– Nem neked mondtam. Ne is törődj velem. Csak hangosan gondolkodtam.
– Furcsa szokás ez egy mágus esetében, nem? Veszélyes.
– Gondolod? És mi a helyzet a hangosan kikiabált gondolatokkal, daru? Minden úgy történik, ahogy szeretném. Az itt mutatott varázslatokkal pont a darázsfészket akartam megbolygatni kicsit – mindkettőt! Durva, tömény, nincs benne semmi finomság. Mennydörgés azoknak, akik szinte súlytalan egérléptekre és még halkabb cincogásra számítottak! Nem tűnődtél el azon, vajon miért így cselekszem?
– Kruppe nem csodálkozik semmin, csak azon, hogy ilyen lelkesedéssel magyarázod félrevezető taktikáidat pár visítozó sirálynak.
Fürge Ben összevonta a szemöldökét, és a kis gömböcre pillantott.
– Igazán? Nem gondoltam, hogy ilyen átlátszó vagyok. Talán át kellene gondolnom a taktikát.
– Ostobaság, varázsló! Tartsd csak nyugodtan magad a rendíthetetlen önbizalomhoz. Igen, van, aki megalománnak nevezne, de Kruppe nem gondol rólad ilyet, hiszen az ő önbizalma is rendíthetetlen. Csak halandó érezhet így – jogosan közülük is csak maréknyi széles e világon. Kruppe biztosít afelől, hogy egyedülálló közönségnek beszélsz.
Fürge Ben elvigyorodott.
– Egyedülálló? És mi a helyzet a sirályokkal?
Kruppe legyintett.
– Bah! Nem számítanak, kivéve, ha valamelyik a bal válladra szeretne szállni. Az viszont egészen más helyzetet eredményezne, nem igaz? – A varázsló sötét szeme gyanakodva összeszűkült. Kruppe könnyed hangon folytatta: – Ez esetben az a szegény, tudatlan madár olyan kettős ravaszsággal kerülne kapcsolatba, hogy zavarodottan hátrálna, és súlyos székrekedést kapna...
Fürge Ben meglepetten pislogott.
– Mit mondtál?
– Nos, uram, talán nem te magad javasoltad kétszer a bedugaszolást? Hallgass! Csend legyen! Kruppe csupán arra tett javaslatot, miként lehetne elhallgattatni a fecsegő sirályokat, egyszer s mindenkorra, mindenki legnagyobb örömére!
Tőlük jobbra, úgy kétszáz méterre Brood katonáival telezsúfolva újabb komp indult. Ahogy elhagyta a partot, a hajó gyorsan haladt tovább a megadott útvonalon. Két tengerészgyalogos lovagolt Fürge Ben és Kruppe mellé. A varázsló rájuk pillantott.
– Hol van Pálinkás? – kérdezte.
– Már úton van, Hídégető. Felbukkant a varangy meg a művésze?
– Igen, még éppen időben, hogy átvegyék a szekerüket. Már a túloldalon vannak.
– Szép munka. Mi is így kelünk át?
– Nos bevallom, gondoltam rá, hogy félúton kipottyantalak benneteket. Mikor füródtetek utoljára?

A két nő összenézett, majd az egyik vállat vont.
– Nem tudom. Egy hónapja? Három hónapja? El voltunk foglalva.
– És inkább nem is szeretnénk elázni, varázsló – folytatta a másik. – A páncélzatunk széthullana, meg alatta a ruha is...
– Kruppe biztos benne, hogy feledhetetlen látvány lenne!
– Biztos ki is esne a szemed – bólogatott a katona. – Ha nem, akkor segítenénk...
– A körmünk legalább tiszta lenne – fűzte tovább a másik katona.
– Ajaj! Micsoda kemény asszonyok! Kruppe csupán bókolni próbált!
– Neked kellene fürdened – mondta az egyik katona.
A daru meglepetten, aztán sértetten nézett rájuk.
– Felháborító gondolat. Megfelelő számú rétegben felvitt parfüm, megfelelő számú évek, évtizedek során; a legfinomabb búké állandó, legyőzhetetlen kompozícióját eredményezte a bölcs Kruppén – intett kövér, fehér kezével. – Illatom szerelmes pillangókat vonz felém...
– Én csak bögölyöket látok...
– Ez itt pogány vidék, de látsz csak egy feltüzelt rovart is?
– Most, hogy így mondod, néhányat látok az olajos hajadban: megfulladtak.
– Pontosan. Az ellenség mindig erre a sorsra jut.
– Ah – szólalt meg Fürge Ben –, ott jön Pálinkás. Hála istennek!

A sikátor sötétbe burkolózott, ahogy az alkony leszállt a romba döntött városra. A főbb kereszteződéseket pár olajlámpás világította meg, s gidrák őrjáratoztak lámpával a kezükben. Balek a teljes páncélzatát takaró köpönyegben állt egy beugróban, és figyelte az utcán elvonuló csapatot. Az őrök lámpásának sárgás fénye lassan elhalványodott, s az est sötétje ismét eluralkodott az utcán.
Balek kilépett a beugróból, és intett.
Murillió legyintett az ostorral, és az ökrök mozgásba lendültek. A szekér nyikorgott, zötyögött a repedezett, tűz marta kövezeten. Balek ment elöl. Az utcát csak nemrég tisztíthatták meg a törmeléktől. Három kiégett templomot is látott, amelyeket, úgy tűnt, nem vettek újra birtokba. Ezek is kihaltak, csakúgy, mint az a négy másik, amelyeket délután találtak.
Rosszul állt a szénájuk. Úgy tűnt, a papok, akik túlélték az ostromot, mind a Rabtoronyban vannak, és ez volt az utolsó hely, ahová menni szándékoztak. A pletykák szerint a politikai rivalizálás miatt álságos helyzet alakult ki a kormányzásban. Így, hogy az erős szövetségesek elvonultak, s a herceg sem volt már jelen, hogy egyensúlyt teremtsen, a Maszkok Tanácsa maradt hatalmon. Capustan jövője nem tűnt túl derűsnek.
Balek jobbra fordult – északkeletnek – s hátraintett. Hallotta, hogy Murillió halkan szitkozódik, majd az ökrök felé suhint az ostorral. Az állatok fáradtak és éhesek voltak, a szekér pedig túl volt terhelve.
A Csuklyás vigyen el, lehet, hogy végzetes hibát követtünk el...
Feje fölött halk szárnycsapásokat hallott, de nem foglalkozott a hanggal. A számtalan szekér mély árkot vájt a kövezetbe – a legtöbb járművet alaposan

megrakták építési törmelékkel. A kerekek nyoma nem egyezett a rhivi szekerekével, amelyek széles nyomtávúak voltak. Ezeket kifejezetten a síkságra tervezték, hogy elboldoguljanak a magas fűben és a sáros völgyekben is. Murillió nem tudta elkerülni, hogy a szekér kereke beugorjon az egyik vájatba, mivel az ökrök a maguk feje után indultak az utca egyik oldalán. Mindezek eredményeként a szekér erősen megdőlve, fájdalmasan lassan haladt, mivel a szög miatt a hám az ökrök húsába vágott.

Balek ismét halk szitkozódást hallott maga mögül, majd furcsa nyögést és csikorgást. Megperdült, és azt látta, hogy Murillió fölemelkedik a bakról, s csontrepesztő eséssel a kövezetre csapódik.

A szekér tetején hatalmas, fekete alak állt, s egy pillanatig úgy tűnt, mintha szárnya is lenne. Murillió mozdulatlanul feküdt az első kerék közelében. A daru szívébe félelem hasított.

– Mi a...

Az alak intett. Fekete varázslat indult a kezéből, egyenesen Balek felé. A daru átkozódva jobbra vetődött, nagy zörgés közepette arrébb gurult, majd egy templom félköríves lépcsőjénél állt meg. A varázslat azonban túl széles hullámban terjedt ahhoz, hogy megmeneküljön tőle. A hullám forgott, kavargott, sötéten áradó vízként töltötte meg az utcát.

Balek az oldalán feküdt, háta a lépcsőhöz préselődött. Tehetetlen volt, csak a karját tudta a szeme elé kapni, amikor a varázslat fölébe került és lecsapott rá.

Aztán semmi. A varázslat eltűnt. Balek felnyögött, pislogott, majd elkapta a karját a szeme elől. Látta, hogy egy sötét, páncélos alak lép elé a háta mögött álló templom irányából. Pallosokat pillantott meg a szeme sarkából, kettőt. Az egyik furcsán hajlott volt. A nagydarab harcos az utcára lépett.

A szekéren gubbasztó alak gunyoros, magas hangon szólalt meg.

– Neked halottnak kellene lenned. Érzem benned a hidegséget. Azt is érzem, hogy élettelen mellkasodon a Csuklyás érintését viseled. Itt tartott téged. Csak kóborolsz.

Huh, ezt az újabb idegent én bizony nem látom túl halottnak. Tekintete a szekér árnyékába villant, próbálta kivenni Murillió alakját a sötétben.

– Nem kóborlás ez – mondta reszelős hangon a harcos, továbbra is a szekér felé lépkedve. – *Vadászat.*

– Ránk? De hiszen olyan keveset vettünk el tőletek! Ebben a városban alig tucatot. Halál Lovagja, hát nem lakott még jól az urad? Én csak az ájult öregasszonyt akartam elvinni, itt fekszik a szekér aljában. A szakadék szélén egyensúlyoz. A gazdád biztosan...

– Nem a tiéd – morogta a harcos. – A nő lelke várakozik. Csakúgy, mint az összegyűlt rokonlelkek. Meg a bestiák, akiknek üres a szíve. Mind várnak. Nem a tieid.

A sikátorban hirtelen fagyosra hűlt a levegő.

– Óh, hát jól van – sóhajtotta a támadó. – Mi a helyzet a hajtóval meg a barátjával? Sok részüket föl tudnám használni...

– Nem. Nyársas Korbál, halld a mesterem szavát. El kell engedned az élőhalottakat, akik a villátokat őrzik. Neked és a Brokát nevűnek el kell hagyni a várost. Még ma

éjjel.

– Reggelre terveztük az indulást, Halál Lovagja. Mert te vagy a Lovag, ugye? A Felsőbb Ház, a Halál föléled lassan, most már érzem. Reggel indulunk, rendben? Követjük ezeket az érdekes seregeket dél felé...

– Ma éjjel mentek el, különben lecsapok rátok, és elviszem a lelketeket. Tisztában vagy vele, milyen túlvilági sorsot szán nektek Csuklyás?

Balek nézte, ahogy a kopasz, tésztaképű férfi fölemeli a karját a szekéren – aztán a keze elhomályosult, és éjfekete szárnnyá szélesedett. A fickó felkuncogott.

– Ahhoz előbb el kellene minket kapnod! – a homály teljes lett körülötte, majd ott, ahol egy perce még a férfi gubbasztott, egy csapzott, fekete varjú maradt. A madár károgva fölemelkedett, s gyorsan eltűnt a sötét égen.

A harcos Murillió mellé lépett. Balek nagy levegőt vett s várta, hogy heves szívdobogása lecsillapodjon. Aztán fölkászálódott.

– Köszönjük, uram – mondta, majd felszisszent. Tudta, hogy reggelre hatalmas kék folt éktelenkedik majd a jobb vállán és csípőjén. – Él a társam?

A harcos, aki gidra páncélzat darabjait viselte, Balek felé fordult.

– Él. Nyársas Korbálnak a munkájához élő emberek kellenek. Legalábbis az elején még életben tartja őket. Velem kell jönnötök.

– Ah, amikor azt mondtad, vadászol, az a varázsló azt hitte, hogy rá és a társára. De nem őket kerested, ugye?

– Arrogáns alakok.

Balek lassan bólintott, aztán némi habozás után megszólalt.

– Bocsáss meg, ha udvariatlannak tűnök, de szeretném tudni, hogy mi a szándékod, vagyis mi a mestered szándéka velünk? Egy idős, beteg asszonyt ápolunk...

– Gazdám védelme alá kerültök. Gyertek, a Csuklyás Templomát már előkészítettük, hogy a szállásotok legyen...

– Nem tudom, ezt hogyan kell érteni. A Mhybének segítség kell.

– Ami a Mhybének kell, azt te nem tudod megadni, darujhisztáni Balek.

– Hát Csuklyás meg tudja adni neki?

– Az asszony testét ápolni kell, vízre, élelemre van szüksége. Ez a ti feladatotok.

– Nem válaszoltál a kérdésemre.

– Kövess! Nem megyünk messze.

– Jelenleg más terveim vannak – mondta Balek halkan, majd a kardjáért nyúlt.

A Halál Lovagja oldalra hajtotta a fejét.

– Mondd csak, darujhisztáni Balek, szoktál aludni?

A daru elkomorodott.

– Persze. Mi...

– Valaha én is aludtam. Kellett, hogy aludjak, nem igaz? De most már nem teszem. Helyette... járkálok. Nem emlékszem rá, hogyan kell aludni. Nem emlékszem, milyen is az.

– Én... sajnálom.

– Tehát adva van valaki, aki nem alszik... és itt, a szekérben, valaki, aki nem ébred fel. Darujhisztáni Balek, azt hiszem, szükségünk lesz egymásra. Hamarosan. Ennek az

asszonynak és nekem.

– Miféle szükség?

– Még én sem tudom. Gyere, nem megyünk messze.

Balek lassan eltette a kardját. Maga sem értette, miért dönt így – hiszen egyik kérdésére sem kapott kielégítő választ, és Csuklyás védelmének még a gondolatától is borsódzott a háta. Ennek ellenére bólintott.

– Egy perc. Föl kell fektetnem Murilliót a szekérre.

– Ah, hát persze. Ez igaz. Magam is segítenék, de az a helyzet, hogy nem bírom elengedni ezt a két kardot. A kezemhez tapadnak – a harcos néhány pillanatig hallgatott, aztán ismét megszólalt. – Nyársas Korbál belém látott. A szavai... nyugtalanságot ébresztettek bennem. Darujhisztáni Balek, azt hiszem, meghaltam. Halott vagyok? Halott vagyok, mondd?

– Nem tudom – felelte a daru. – De azt hiszem... igen.

– Azt mondják, a halottak sosem alszanak.

Balek jól ismerte a mondást, és azt is tudta, hogy Csuklyás templomából ered. Ismerte a befejező gondolatot is.

– „Az élők pedig nem élnek" – nem sok értelme van a mondásnak.

– Én értem – felelte a harcos. – Én már elvesztettem azt, amiről életem folyamán nem is tudtam, hogy a birtokomban van.

Balek átgondolta ezt a kijelentést, majd felsóhajtott.

– Bolond lennék, ha nem hinnék neked... jut eszembe, van neved?

– Biztosan, de elfelejtettem.

– Nos – mondta Balek, miközben leguggolt Murillió mellé, és a karjába vette ájult barátját –, attól tartok, a Halál Lovagja nem a legjobb – fölegyenesedett, a súly miatt halkan felnyögött. – Gidra voltál, nem igaz? És capan, bár igaz, hogy ezzel a bronzos bőrrel inkább tűnsz...

– Nem, nem voltam gidra. Sem capan. Azt hiszem, nem is ezen a kontinensen születtem. Nem tudom, miért kerültem ide. Azt sem, hogyan. Nem vagyok itt régóta. A gazdám akarta így. A múltamból, az életemből csak egy dologra emlékszem.

Balek a szekér végéhez vitte Murilliót, és lefektette.

– És mi az?

– Egyszer tűzben álltam.

Balek kis idő múlva felsóhajtott.

– Szerencsétlen emlék...

– Fájdalmat éreztem. De kitartottam. Tovább harcoltam. Azt hiszem. Talán egy gyermeket kellett védenem, megesküdtem rá. De a gyerek már nem volt gyerek. Lehet, hogy... elbuktam.

– Azért kellene valami név neked...

– Talán majd idővel jön magától, darujhisztáni Balek.

– Biztos lehetsz benne.

– De az is lehet, hogy egy napon majd visszatér minden emlékem, s velük a nevem is.

Ha a Csuklyásba szorult csak egy cseppnyi szánalom is, akkor az a nap sosem jön

el, barátom. Azt hiszem, nem volt könnyű életed. A halálod sem lehetett szép. Azt hiszem, tényleg könyörületes veled a gazdád, mert messze vitt mindattól, amit valaha ismertél, mert ha nem tévedek, a vonásaid alapján – hagyjuk a bronzos bőrt – te malaza vagy.

Itkovián az utolsó bárkán kelt át, egy csomó nyílhegy tetején, Jeges Menakisz, Zsémbes meg a csíkos harcosok társaságában. Volt még a hajón vagy száz rhivi is – többnyire az idősek, a kutyáikkal. Az állatok ugattak, vonyítottak a lapos fenékrészben, ahogy a hajó ringott a vízen, aztán az út második felében – miután elverekedték magukat a korlátig, és kiláttak a vízre – már nyugodtak voltak.

Amikor a komp kikötött a déli oldalon, a kutyák szálltak le elsőként. Vad ugatás közepette rohantak át a sekély vízen, és Itkovián örült neki, hogy az állatok elmentek. Fél füllel hallgatta, ahogy Zsémbes és Jeges válogatott sértéseket vág egymás fejéhez, s olyan érzése volt, mintha egy házaspárt hallgatna, akik már túl régóta ismerik egymást. Itkovián felkészítette közben a lovát a partraszállásra, s várta a rámpa lehajtását. Látta, hogy a rhivi idősek nem várják meg a rámpát, hanem sárral, náddal mit sem törődve gyalog az állatok után vonulnak.

A folyó déli oldalán sorakozó alacsony kis dombok még mindig porba és füstbe burkolóztak – a felleg gyászfátyolként borult a több tízezer sátor fölé. A pár száz rhivi pásztortól és a bhederincsordától eltekintve, amelyeknek hajnalban kellett megkezdeni az átkelést, a szövetségesek teljes hadereje pannioni területen volt már.

Senki sem próbálta megakadályozni a partraszállást. Délen, a lankás dombokon nyoma sem volt az életnek, csak a Kulpath szeptum által vezetett ostromsereg vonulásának nyomai maradtak meg. Zsémbes Itkovián mellé lépett.

– Valami azt súgja, hogy egészen Korallig felperzselt vidéken haladunk majd át.

– Ez elég valószínű, barátom. A Látó helyében én is ezt tettem volna.

– Néha nem tudom, vajon tisztában van-e Dujek meg Brood azzal, hogy a Kulpath serege csak egy volt a három hasonló méretű haderő közül. S bár Kulpath különösen ügyes vezér volt, van még hat másik parancsnok, akik szintén komoly fejfájást okozhatnak nekünk.

Itkovián a harcos felé fordult.

– Feltételezhetjük, hogy az ellenség már készül a fogadásunkra. De valójában a Pannioni Domínium korát mérő homokórában már az utolsó szemek peregnek le...

Hamis Halandó Kardja felmordult.

– Te tudsz valamit, amit mi, többiek nem?

– Nincs szó semmilyen konkrétumról, barátom. Csak levontam pár következtetést abból, amit Kulpath seregén, illetve a teneszkovikkal kapcsolatban láttam.

– Kérlek, oszd meg velem is!

Itkovián ismét dél felé fordult s felsóhajtott.

– A városok és a kormányzatok csupán virágok egy olyan növényen, amely a köznép maga, s a köznép az, amely gyökereivel megkapaszkodik a földben, és felszívja onnan a virág fejlődéséhez szükséges tápanyagokat. A Pannioni Domínium köznépéből csupán a teneszkovik maradtak: olyan emberek, akiket kitéptek a földből,

elszakítottak otthonaiktól, falvaiktól, farmjaiktól. Mindenféle élelemtermelés megszűnt, helyébe a borzalmas kannibalizmus lépett. Az előttünk elterülő táj valóban élettelen, de nem a mi fogadásunkra vált ilyenné. Már egy ideje műveletlen. Tehát: bár a virág még teljes pompájával ragyog, igazából már elhalt a növény.

– Elszárad a kampón, a Nyomorék Isten polca alatt?

Itkovián vállat vont.

– Caladan Brood és Dujek városokat választottak célpontként. Lestet, Settát, Maurikot és Korallt. Szerintem ezek közül csak az utolsó élő város. A többi nem lenne képes etetni egy védelmi sereget, de még a saját lakosságát sem. Már ha maradt belőlük valaki a falak között. A Látónak nincs más lehetősége, mint hogy arra az egy városra összpontosítsa az erejét, ahol él, a katonáknak pedig nem lesz más lehetőségük, mint hogy átvegyék a teneszkovik élelmezési szokásait. Gyanítom, hogy a teneszkovik végső szerepe pont ez: ők az élelem a katonaság számára.

Zsémbes felvonta a szemöldökét.

– Amit most leírtál, Itkovián, az olyan birodalom, amelyet nem szántak hosszú életűnek.

– Kivéve, ha akadálytalanul terjeszkedhet.

– De akkor is csak a külső, folyamatosan növekvő sáv mentén lenne élő, a szívében pusztaság maradna.

Itkovián bólintott.

– Pontosan.

– Tehát, ha Caladan Brood és Dujek csatára számítanak Settánál, Lestnél és Mauriknál, akkor meglepetés éri őket.

– Azt hiszem, igen.

– Ha igazad van, akkor azok a malazák jó sokat gyalogolnak majd a nagy semmiért – állapította meg Zsémbes.

– Lehet, hogy a hadsereg kettéválasztásának egészen más oka volt, Halandó Kard.

– Nem is annyira egységesek, mint mutatják felénk?

– Igen nagy hatalmú vezetők kötöttek szövetséget, Zsémbes. Az a csoda, hogy eddig még nem ugrottak egymás torkának.

Zsémbes egy ideig hallgatott. A komp elején közben rögzítették a széles, nádszövettel erősített rámpákat, a zsoldoscsapat szakavatott mozdulatokkal, villámgyorsan dolgozott.

– Reménykedjünk – mormogta –, hogy Korall ostroma nem húzódik majd el.

– Nem fog – mondta Itkovián. – Úgy hiszem, egyetlen támadás lesz csupán, amely áttörést kell, hogy hozzon. Fegyveres harc és varázslat kombinációja. A Hadúr és a Legfőbb Ököl gyorsan le akarja taglózni a védelmet. Mindketten tisztában vannak a veszélyekkel, amelyeket egy elhúzódó ostrom hordozna magában.

– Elég csúnyán hangzik, Itkovián.

Jeges Menakisz lépett mögéjük a lovát vezetve.

– Mozduljatok, ti ketten! Föltartotok mindenkit, pedig gyorsan le kellene vonulni erről az ingatag bárkáról. Erősen süllyed. Ha sáros lesz az új ruhám, esküszöm, hogy megölöm a felelőst. Akár csíkos, akár kockás az illető.

Itkovián elmosolyodott.
– Éppen meg akartam dicsérni az új ruhád...
– A Trygalle csodákra képes. Ez megrendelésre készült, a kedvenc darujhisztáni szabóm műhelyében.
– Ha jól látom, kedveled a zöld színt.
– Láttál már jaelpardát valaha?
Itkovián bólintott.
– Az a kígyófaj őshonos Elingarthban is.
– Halálos a csókjuk. Ez a zöld pont olyan, mint a jaelpadra bőre, igaz? Olyan kell, hogy legyen, mert azt rendeltem, és meg is fizettem az árát. S ez a halvány arany, látod? A köpönyeg szélét mondom. Láttad már valaha fehér paralt hasát?
– A pókra gondolsz?
– A halálos köpésűre, igen. Ez az a szín.
– El sem lehet téveszteni – felelte Itkovián.
– Remek, örülök, hogy van még itt rajtam kívül más is, aki ért a civilizált élet finom részleteihez. Most pedig mozdítsd a lovad, különben az a részed, amelyet régóta nem használtál, megismerkedik a csizmám fényes orrával.
– Igenis, katona.

Csákány tizedes nézte, ahogy Terelő a sátra felé vonszolja Sunyit. Némán jutottak el egészen a tűz fényének hátáráig, ahol mulatságos jelenetre került sor, még mielőtt eltűntek volna a sötétben. Sunyi ijedt grimasszal az arcán megfeszült, s próbált kiszabadulni Terelő szorításából. A nő válaszként elkapta az utász torkát, s addig rázta őt, amíg el nem ernyedt.
– Az éj jótékony leple sok mindent elrejt – morogta Rebbencs, miután a furcsa pár eltűnt a színről.
– De nem eléggé – motyogta Csákány, s kicsorbult lándzsaheggyel megpiszkálta a tüzet.
– Most biztosan jól megszorongatja, aztán letépi a...
– Elég, elég, el tudom képzelni.
– Szegény Sunyi!
– Szegény egy fenét, Rebbencs. Ha nem indulna be ő is a dologtól, nem ismétlődne ez a jelenet minden este.
– De hát mi mind katonák vagyunk!
– És?
– Úgy értem, tudjuk, hogy a parancsok teljesítése a lehető legbiztosabb túlélési taktika.
– Tehát ha Sunyi életben akar maradni, jobb, ha vigyázzba áll, ezt akartad mondani? Szerintem viszont a terror éppen, hogy lelombozza...
– Emlékezz csak rá, hogy Terelő valaha főtörzsőrmester volt. A saját szememmel láttam, hogy egy újonc szíve megállt félelmében Terelő kirohanása hallatán, de a teste még másfél órán keresztül vigyázzban állt. Csákány, másfél órán keresztül állt ott szegény holtan...

– Ostobaság. Én is láttam. Alig volt öt perc az egész, te is tudod.
– A lényeg ugyanaz, és az éves zsoldomat tenném rá, hogy Sunyival most ugyanez a helyzet.
Csákány megint megpiszkálta a tüzet.
– Milyen fura – dünnyögte szórakozottan.
– Mi?
– Hát az, amit mondtál. Nem a halott újonc esete, hanem az, hogy Terelő főtörzsőrmester volt. A Hídégetők között mindenkit jól megtáncoltattak. Szinte mindenkit lefokoztak, kezdve Pálinkással. Amikor még elég gyógyítónk volt, és élt a Császár, Kalapács egy egész szakasznyi felcser vezetőjeként működött. Inda meg nem egy utászcsapat kapitányaként szolgált?
– Három kemény napig, aztán az egyikük ráesett a saját robbanósára...
– És mind fölrobbantak, már emlékszem. Egy kilométernyire voltunk tőlük az úton, de napokig csengett a fülem a robbanás után.
– Ezzel véget is ért az utászcsapatok ideje. Dassem feloszlatta őket, így Indának sem maradt speciális csapata, amit irányíthatott volna. De mit akartál mindezzel, Csákány?
– Semmit. Csak azt, hogy egyikünk sem az, aki valaha volt.
– Engem sosem léptettek elő.
– Mi ezen a meglepő? Hivatásoddá vált az észrevétlenség!
– Akkor is. Hangyás meg született őrmester...
– Igen, meg is állt a fejlődésben miatta. Sosem fokozták le, ez igaz, de csak azért, mert ő a legrosszabb őrmester, akit valaha is a hátán hordott a föld. Ha a posztján marad, az mindenkinek büntetés, de leginkább saját magának. Szóval csak azt akartam mondani, hogy mind vesztesek vagyunk.
– Micsoda szívmelengető gondolat, Csákány.
– Ki mondta, hogy minden gondolatnak kellemesnek kell lennie? Senki!
– Én mondtam volna, csak nem jutott időben eszembe.
– Hah, vicces.
Paták halk dobbanása hallatszott mögöttük. Egy pillanat múlva Paran kapitány ért a fénykörbe, a lovát száron vezette.
– Hosszú volt ez a nap, kapitány – mondta Csákány. – Van egy kis tea, ha kérsz.
Paran a nyeregkápára vetette a szárat, és a tűzhöz lépett.
– Mindig a Hídégetőknél alszik el utoljára a tűz este. Ti ketten sosem alszotok?
– Ugyanezt kérdezhetnénk mi is, uram – felelte Csákány. – De tudjuk, hogy az alvás csak a puhányoknak való, nem?
– Attól függ, mennyire van békesség.
– A kapitánynak ebben igaza van – mondta Rebbencs Csákánynak.
– Nos – szipogta a tizedes –, én elég békés vagyok, amikor alszom.
– Hiszed te – nyerítette Rebbencs.
– Hírt kaptunk a Fekete Moranthoktól – mondta Paran, miközben hálásan elvette a felé nyújtott, gőzölgő gyógyteával teli bögrét.
– Ellátogattak Setta fölé.

– Igen. Nincs ott senki. Legalábbis senki, aki még él. Az egész város egy nagy nekropolisz.
– Akkor miért vonulunk mégis oda? – kérdezte Csákány. – Vagy nem is tesszük?
– De igen, tizedes.
– Minek?
– Settába vonulunk, mert nem Lestbe vonulunk.
– Hát – sóhajtotta Rebbencs –, örülök, hogy ezt tisztáztuk.
Paran ivott egy korty teát.
– Helyettest választottam magamnak – közölte.
– Helyettest, uram? – kérdezte Csákány. – Minek?
– Az ok, azt hiszem, nyilvánvaló. Mindenesetre én melletted döntöttem, Csákány. Mostantól hadnagyi rangban vagy. Pálinkás áldását adta az előléptetésre. Ha nem vagyok itt, te irányítod a Hídégetőket.
– Köszönöm, uram... de nem fogadom el.
– Ez nem vita tárgya, Csákány. A hadnagyi beosztásodat már feljegyeztük a bérlistára, hivatalosan, rajta van Dujek pecsétje is.
Rebbencs oldalba bökte a társát.
– Gratulálok, óh, bocsánat, azt hiszem, illett volna tisztelegnem is.
– Pofa be! – morogta Csákány. – De egy dologban igazad van: több tiszteletet érdemlek, úgyhogy ne merj még egyszer oldalba bökni!
– Ezt a parancsot nehéz lesz teljesíteni... hadnagy.
Paran fölhajtotta a teát, és fölkelt.
– Csak egy parancsom van számodra, hadnagy.
A nő fölpillantott.
– Igen, uram?
– A Hídégetők... – mondta Paran, s az arca hirtelen elkomorodott. – Tartsd őket együtt, mindegy, mi történik. Maradjatok együtt, hadnagy!
– Uh, igen, uram.
Figyelték, ahogy Paran visszamegy a lovához, és elvezeti. Hosszú ideig egyik nő sem szólalt meg, aztán Rebbencs fölsóhajtott.
– Feküdjünk le, Csákány.
– Rendben.
Eltaposták a még pirosló parazsat. Sötét lett körülöttük. Rebbencs Csákány mellé lépett, és belekarolt.
– A lényeget elrejti az éj – mormogta.
A Csuklyásra, de még mennyire! A lényeg az lenne, amit a kapitány igazából mondani akart azzal, amit mondott. Ki kellene találnom, mi volt a valódi parancs. Valami azt súgja, hogy Csákány hadnagy számára vége a békésen átaludt éjszakáknak...
Elindultak a kihűlt zsarátnokok mellől, s elnyelte őket az éjszaka.

Egy perc múlva más semmi mozgás nem látszott a Hídégetők táborában. A csillagok ezüstös sugarakat szórtak a sátrakra. A tompa fényben a sokat foltozott

ponyvák színtelennek tűntek. A jelenet egyszerre volt szellemszerű és furcsán időtlen. A maga módján még békét is sugárzott...

Pálinkás belépett Dujek parancsnoki sátrába. Ahogy az várható volt, a Legfőbb Ököl már felkészült a látogatásra. Az asztalon letakart lámpás, két korsó sör, és egy tömb gadrobi kecskesajt várta a beszélgetőket. Dujek az egyik székben ült, és lehajtott fejjel bóbiskolt.

– Legfőbb Ököl! – szólt Pálinkás, miközben lehúzta a kesztyűjét. A szemét le sem tudta venni a sajtról és a sörről.

Az öreg parancsnok morgott valamit, aztán fölegyenesedett és pislogott.

– Hmgen?

– Elvesztettük a lányt.

– Az baj. Biztos éhes vagy, úgyhogy, ah, remek. Egyél csak, én majd beszélek addig – előrehajolt, és magához vette a korsóját. – Artantosz megtalálta Parant, és átadta a parancsot. A kapitány felkészíti a Hídégetőket valamire, de nem tudják, hogy mire. Jobb is, ha nem tudják... Ami magát Parant illeti, igen, Fürge Ben meggyőzött. De őszinte leszek: szerintem a varázslót jobban fogjuk hiányolni, mint a nemesi sarjat...

Pálinkás fölemelt kézzel intett Dujeknek, hogy várjon, s közben egy korty sörrel leöblítette a sajtot. A Legfőbb Ököl felsóhajtott, és várt egy kicsit.

– Dujek...

– Tüntesd el a morzsákat a szakálladról – mondta Dujek. – Gondolom, azt szeretnéd, hogy komolyan vegyelek.

– Egy szó Parannal kapcsolatban. Szélfo... Ezüstróka elvesztése ellenére fel sem foghatjuk, mekkora jelentőséggel bír Paran kapitány személye. Nem csak nekünk, hanem a Birodalomnak is. Fürge Ben nagyon határozottan nyilatkozott ez ügyben. Paran az Asztal Mestere. Megvan benne az erő, amivel átalakíthatja az egész világot, Legfőbb Ököl. – Kis szünetet tartott, eltűnődött a saját szavain. – Nos lehet, hogy Laseen soha többé nem kerülhet vissza a fickó kegyeibe, de jobban tenné, ha legalább nem rontaná tovább kettejük viszonyát...

Dujek felvonta a szemöldökét.

– Majd mondom a Császárnőnek, amikor legközelebb találkozom vele.

– Huh, rendben, ne haragudj. De Laseen biztosan tudatában van...

– Persze. Én azonban tartom magam ahhoz, hogy számomra nagyobb jelentőséggel bír majd Fürge Ben hiánya, mint Parané.

– Uram, a varázsló terve... izé, egyetértek vele: jobb, ha erről Broodék semmit sem tudnak. Míg a két sereg külön halad, nem lesz okuk kételkedni benne, hogy Fürge Ben is itt van közöttünk...

– A varázsló őrültsége...

– Legfőbb Ököl, a varázsló az őrültségeivel már nem is egyszer megmentette az irhánkat. Nem csak az enyémet meg a Hídégetőkét, de a tiédet is...

– Tisztában vagyok vele, Pálinkás. Kérlek, bocsásd meg egy öregember félelmét. Igazából Broodnak, Fürkésznek meg a Tiste Andiiknak – hogy az Ősi Istenekről ne is beszéljünk – kellene a Nyomorék Isten útjába állni. Elvégre ők rendelkeznek

számtalan Üreg erejével meg a félelmetes hatalommal... nem pedig a sima kis csapatmágus meg a nemesi származású, halandó tiszt, aki egyszer már tényleg meg is halt. Ha nem is fordítanak fel mindent, azért érdemes megnézni, micsoda ellenségeket szerzünk magunknak.

– Feltéve, ha jelenlegi szövetségeseink szűklátókörűek, és nem látják át a helyzetet.

– Pálinkás, mi malazák vagyunk, igaz? Elvileg semmi olyasmit nem szabad tennünk, ami megengedhetné, hogy bárki is következtessen a hosszú távú terveinkre. A halandó birodalmaknak nem ildomos ilyen messzire nézni. S te meg én, mi ketten igazán jók vagyunk ennek az elvnek a gyakorlati alkalmazásában. A Csuklyás vigyen el, te is tudod, hogy Laseen nem véletlenül találta ki éppen ezt a parancsnoki rangsort.

– Így a megfelelő emberek lesznek védett szinteken, ha Árnytövis és Cotillion megteszik az első lépést.

– Nem csak ellenük védekezik, Pálinkás.

– Ezt Fürge Bennek is tudnia kellene, sőt, az összes Hídégetőnek.

– Nem. Bár nem gondolod, hogy a varázsló már régen rájött mindenre?

– Ha így van, akkor miért küldte Kalamot Laseen ellen?

– Azért, mert Kalamnak magától kell rájönnie mindenre. Szembe kell néznie a Császárnővel. Fürge Ben tudta ezt.

– Nagyon úgy fest, hogy én vagyok az egyetlen ostoba és tudatlan játékos ebben a birodalmi játszmában – sóhajtotta Pálinkás.

– Vagy inkább az egyetlen igazán becsületes játékos. Nézd, tudtuk, hogy a Nyomorék Isten felkészült az első lépésekre. Tudtuk azt is, hogy az istenek hatalmas patáliát csapnak majd. Igaz, az Ősi Istenek csatlakozására egyáltalán nem számítottunk, de ez most nem is igazán fontos, ugye? A lényeg az, hogy tudtuk: baj készül. Több irányból is egyszerre – de ugyan honnan tudhattuk volna, hogy a Pannioni Dominiumnak köze van a Nyomorék Isten erőfeszítéseihez? Mindenesetre nem hiszem, hogy véletlenül ütköztek bele pont a Hídégetők a Nyomorék Isten ügynökébe, abba a beteg darujhisztáni iparosba; s az sem véletlen, hogy Fürge Ben éppen jelen volt és megerősíthette, hogy megszületett a Láncok Háza. Laseen mindig is tudta, hogy a taktikailag megfelelő elhelyezkedés mekkora eredményeket hozhat – a Csuklyás tudja, ezt ő tanította meg a Császárnak is, nem fordítva történt. A Nyomorék Isten kis zseb-Üregе vándorol – mindig is vándorolt. Hogy éppen a megfelelő időben került a Palás és Darujhisztán közötti dombságba, az olyan véletlen, amit nem tudott kikerülni, nem tehetett mást, cselekedett. És mi rajtakaptuk. Nem éppen úgy fogtuk meg, ahogy terveztük, de a lényeg, hogy megfogtuk.

– Eddig stimmel – morogta Pálinkás.

– Ami Parant illeti, nos, ezen a vonalon is felfedezhető valamiféle logika. Végül is Tajszkrenn Szélfogót próbálta idomítani az Asztal Úrnőjének szerepkörére. S amikor ez fuccsba ment, valami történt: éppen arra az emberre szállt a szerep, aki akkoriban a lehető legközelebb állt Szélfogóhoz. Ha fizikailag nem is, spirituálisan mindenképpen. Így, utólag nézve, az egyetlen igazán keményfejű, tudatlan játékos szerepelt csak az eseményekben: Bellurdan, a Koponyaroppantó. Sosem tudhatjuk meg, pontosan mi történt közte és Szélfogó között, de az biztos, hogy ez volt a

birodalmi történelem egyik legnagyobb ballépése. Az Asztal Mesterének posztja ruházódhatott volna akár egy, a közelben tébláboló gadrobi pásztorra is. Hogy nem így történt, azt csakis Oponnak köszönhetjük. Azt hiszem, ezt a vonalat megtárgyaltuk.

– Most én kezdek aggódni – mondta Pálinkás. – Eddig túl okosak voltunk, így már nem is tudom eldönteni, végül is ki manipulál kit? Műsort adunk elő az Árnyak Urának, csörgetjük a Nyomorék Isten láncait, most pedig húzzuk az időt Broodnak, bár ő nem is tud róla, és arra készülünk, hogy sorsukra hagyjuk a T'lan Imassokat, vagy valami ilyesmi...

– A lehetőségek irányítanak, Pálinkás. Ha habozunk, abba belepusztulunk. Ha az ember egy széles, áradó folyó közepén találja magát, nem választhat irányt. A mi feladatunk Laseen – és az egész Malaza Birodalom – fejét a víz fölött tartani. Ha Brood Hamvas nevében meglendíti a kalapácsot, mind megfulladunk. Törvény, rend, fegyelem – minden civilizáció elvész.

– S azért, hogy megakadályozzuk Brood végzetes csapását, feláldozzuk magunkat azzal, hogy a Nyomorék Isten útjába állunk. Mi, azaz egy nagyon fáradt hadsereg, amit már megtizedelt Laseen pánikrohama.

– Pálinkás, a legjobb, ha megbocsátjuk neki a pánikrohamait. Legalább tudjuk, hogy halandó.

– Palásnál gyakorlatilag kiirtotta a Hídégetőket...

– Baleset volt. Akkor nem tudtad ezt, de most már tudod. Tajszkrenn azért rendelkezett úgy, hogy az alagutakban kell maradni, mert úgy gondolta, az a legbiztonságosabb rejtekhely. A legbiztonságosabb.

– Nekem inkább úgy tűnt, mintha valaki feltétlenül az áldozatok listájára akarna bennünket juttatni – mondta Pálinkás. *Nem, nem bennünket. Csak engem. A fenébe is, Dujek, kezdek gyanakodni, hogy többet tudsz, mint reméltem. Beru vigyázzon ránk, s adja, hogy tévedjek...* – És ami Darujhisztánban történt...

– Darujhisztánban nagy volt a kavarodás. Minden oldal félreinformálódott. Túl hamar következett Palás ostroma után... senki sem készült még fel rá.

– Szóval nem csak én voltam megzavarodva akkor...

– Palásnál? Nem. A Csuklyásra, mind csávába keveredtünk. A csata egyáltalán nem a tervek szerint alakult. Tajszkrenn tényleg azt hitte, hogy legyőzheti a Hold Szülöttét – és nyílt terepre kényszerítheti a Sötétség Fiát. S ha nem maradt volna egyedül, talán egészen másként alakul minden. Később megtudtam, hogy Tajszkrenn akkor még csak nem is sejtette, hogy ki is Éjsötét valójában. Csak azt tudta, hogy a nő a kardra pályázik, Bellurdannal együtt, akit információszerzésre használt. Úgy nézett ki az egész, mint egy egyéni hatalmi törekvés, és Laseen nem engedhette, hogy ez kibontakozzon. S Tajszkrenn még ezek után is csak akkor sújtott le a nőre, amikor már kiütötte A'Karonyst, azt a mágust, aki jelentette Éjsötét titokzatos viselkedését. Mint mondtam, Szélfogó megölése volt a birodalmi történelem legnagyobb baklövése – a második a listán, szoros küzdelemben, Palás ostroma...

– Az utóbbi időkben akadt még néhány ilyen esemény.

Dujek lassan bólintott, a szeme megcsillant a lámpafényben.

– Azt mondanám, minden azzal kezdődött, amikor a T'lan Imassok lemészárolták az areni lakosságot. De mint minden katasztrófában, ennek mélyén is rejtőzött egy titok. Laseen nem adott ki parancsot: valaki más viszont annál inkább. Valaki, aki leült az Első Trónra; olyan valaki, aki hivatalosan addigra meghalt, s arra használta a T'lan Imassokat, hogy bosszút álljon Laseenen, s megrendítse még amúgy is gyenge hatalmát. Ez lehetett volna az első intő jel arra nézve, hogy Kellanved Császár nem olyan nagyon halott, mint hisszük.

– Viszont éppen olyan őrült, mint volt. Dujek, én attól félek, újabb katasztrófa felé robogunk.

– Remélem, tévedsz. Különben is, én vagyok az, akibe ma önbizalmat kell csöpögtetni, és nem te.

– Azt hiszem, ez a fordított hierarchia ára...

– Mindazok alapján, ami elhangzott, újabb sejtésem támadt, Pálinkás, és nem érzem magam jobban tőle, sőt...

– Igen?

– Kezdem azt hinni, hiába hisszük azt: tudjuk, mire készülünk. Valójában nem is sejtjük...

– Kit értesz „mi” alatt?

– A Birodalmat. Laseent. Tajszkrennt. Ami téged meg engem illet, mi lehetünk a legkisebb figurák a pályán, és az a kevés, amit tudunk, a közelébe sem ér annak, amit tudnunk kellene. Úgy léptünk ki a Hold Szülötte elé Palásnál, hogy gyakorlatilag azt sem tudtuk, mi történik körülöttünk. S ha utána nem szorítom sarokba Tajszkrennt, még most sem tudnánk semmit.

Pálinkás a korsójában maradt sörcseppeket vizsgálgatta.

– Fürge Ben nagyon okos – mormogta. – Fogalmam sincs, mire jött rá eddig. Időnként elég kiszámíthatatlan tud lenni.

– De mellettünk áll, ugye?

– Hát persze. De azt is az értésemre adta, hogy nagyon bízik Ganoes Paran kapitányban. Az Asztal új Mesterében.

– Meglepőnek találod ezt?

– Csak egy kicsit. Parant használta már isten. Sétált a kardban, a Dragnipurban. Egy Kopó vére csörgedezik az ereiben. És igazából senki sem tudja, hogy ez milyen változásokat eredményezett és eredményezhet még a testében. Minden, csak nem kiszámítható, és szinte lehetetlenség kezelni – persze követi a parancsaimat, de ha Laseen azt hiszi, hogy zsinóron rángathatja a fiatalembert, akkor nagy meglepetésben lesz része.

– Kedveled a fickót, ugye?

– Csodálom őt, Dujek. A kitartásáért, azért, hogy szinte objektíven tudja szemlélni önmagát, s legfőképpen a vele született emberségességéért.

– Ez elegendő is ahhoz, hogy bízz benne.

Pálinkás elfintorodott.

– Talán a saját fegyveremmel döfnek majd hátba.

– Még mindig jobb, mint valami idegen kard...

– A visszavonulást fontolgatom, Dujek. Ha vége ennek a háborúnak.
– Gondoltam, barátom.
Pálinkás fölpillantott.
– Gondolod, hogy a Császárnő engedné?
– Én nem hiszem, hogy hagysz neki választási lehetőséget.
– Megfulladjak, mint Crust és Urko? Vagy tanúk előtt gyilkoljanak meg, s aztán tűnjön el a testem, mint Dassemé?
– Feltéve, ha ezek a dolgok megtörténtek...
– Dujek...
– Jó, de azért maradt pár homályos pont, nem igaz?
– Nem hagyom annyiban. Egy szép napon előkerítem majd Dujkert, és kiszuszakolom belőle az igazságot. Ha valaki, hát az a csavaros eszű történész biztos tud mindent...
– Kapott már Fürge Ben hírt Kalamtól?
– Nem említette.
– Hol van most a varázslód egészen pontosan?
– Utoljára a Trygalle kereskedőivel láttam cseverészni.
– Jobban tenné, ha kipihenné magát; kemény dolgok várnak még rá.
Pálinkás letette a korsót, és felállt.
– Mi is tegyük el magunkat holnapra, öreg barátom – mondta, miközben arca fájdalmasan megrándult: túlságosan ránehezedett a gyenge lábára. – Mikor érkeznek a Fekete Moranthok?
– Két nap múlva, éjjel.
Pálinkás a sátor bejárata felé fordult.
– Jó éjt, Dujek!
– Neked is, Pálinkás. Ja, még egy utolsó apróság...
– Igen?
– Tajszkrennről van szó. Bocsánatot akart tőled kérni. Azért, ami a Hídégetőkkel történt.
– Tudja, hol találhat meg.
– A megfelelő pillanatra vár.
– Ugyan mikor lesz olyan?
– Nem tudom, de még biztos nem jött el...
Pálinkás egy percig hallgatott, aztán a sátorlapért nyúlt.
– Reggel találkozunk, Dujek.
– Igen – felelte a Legfőbb Ököl.

Ahogy Pálinkás a sátra közelébe ért, látta, hogy egy magas, sötét ruhás alak áll előtte. Elmosolyodott.
– Hiányoztál.
– Te is nekem – felelte Korlat.
– Caladan Brood eléggé lefoglalt téged. Gyere be, egy perc, és már gyújtom is a lámpást.

A férfi hallotta, hogy szerelmese felsóhajt mögötte, miközben beléptek a sátorba.
– Jobban szeretném, ha nem fáradnál vele.
– Nos, te látsz a sötétben is, de én...
A nő maga felé fordította Pálinkást, és hozzábújt.
– Ha beszélgetni akarsz, kérlek, fogd rövidre. Amire vágyom, ahhoz nem kellenek szavak.
Pálinkás átölelte a Tiste Andiit.
– Csak szerettem volna tudni, megtaláltad-e Ezüstrókát.
– Nem. Úgy tűnik, olyan ösvényeket is képes használni, amelyekről azt hittem, hogy már régen eltűntek. De két halhatatlan farkast küldött... hogy elkísérjenek. Nagyon... furcsa állatok.
Pálinkásnak eszébe jutott az első alkalom, amikor T'lan Ayákat látott – az állatok a fű közül, a porból emelkedtek elő, s lassan megtöltötték a domboldalakat.
– Tudom. Van bennük valami furcsa aránytalanság...
– Igen, igazad van. Szembeszökő az aránytalanságuk. Túl hosszú a lábuk, túl széles aválluk, a nyakuk viszont rövid, a pofájuk meg széles. De a külalakon kívül én még más... ijesztőt is láttam bennük.
– Ijesztőbbet, mint a T'lan Imassokban?
A nő bólintott.
– A T'lan Imassokban ürességet látok, mintha kiégtek volna. De a T'lan Ayákkal más a helyzet. Ezekben a farkasokban... szomorúság lakozik. Végtelen szomorúság...
Korlat megborzongott a férfi karjában. Pálinkás nem mondott semmit.
– Azt látod a szemükben, drágám, amit én látok a tiédben. S éppen ez rázott meg téged ennyire – a tükröződés, a felismerés.
– A tábor végénél – folytatta Korlat – porrá omlottak. Az egyik percben még ott ügettek mellettem, a következő pillanatban pedig... eltűntek. Nem tudom, miért, de ez mindennél jobban zavart.
Mert ez vár mindenkire. Még rád is, Korlat.
– Úgy volt, hogy ez a beszélgetés rövid lesz. Most véget is vetünk neki. Gyere, bújjunk össze.
Egymás szemébe néztek.
– És a mai éjszaka után? – kérdezte Korlat halkan.
A férfi elfintorodott.
– Jó ideig nem láthatjuk egymást...
– Banya visszatért.
– Igazán?
Korlat bólintott. Mondani akart valamit, aztán meggondolta magát, és csak megrázta a fejét. Setta, Lest, Maurik. A városok üresek voltak. De a sereg mégis két részben maradt. És senki sem beszélt róla, miért. A szövetség mindkét oldalán titkok rejlettek, rejtegetnivalók, és minél közelebb értek Korallhoz, annál nehezebbé vált a titkok megtartása.
A Tiste Andiik nagy része eltűnt. Fürkésszel mentek, valószínűleg a Hold Szülöttére. De hol a Hold Szülötte? És mi a csudát terveznek vele? Lehet, hogy mire

odaérünk Korallba, azt látjuk majd, hogy a város elesett, és ez a hatalmas erőd ott lebeg fölötte? A Pannioni Látó lelke meg már a Dragnipurban senyved?

A Fekete Moranthok keresték azt az átkozott lebegő erődöt... de nem jutottak eredményre.

Aztán itt vannak még a mi titkaink. Előreküldjük Parant meg a Hídégetőket. A Csuklyás vigyen el minket, s még mi mindent tervezünk ezen kívül!

Harc a hatalomért – eddig csak rejtetten zajlott mindez –, tudtuk, hogy bekövetkezik. Setta, Lest, Maurik. A rejtett cselekmény nem rejtett többé.

– A szívem a tiéd – mondta Pálinkás a karjában tartott asszonynak. – Nekem semmi és senki más nem számít.

– Kérlek, ne szabadkozz azért, ami még meg sem történt! Ne is beszéljünk róla.

– Nem gondoltam, hogy beszélek róla, leányka.

– Hazug. Pont azt tetted. A magad módján. Bocsánatot kértél.

A nő halvány mosollyal fogadta a hazugságot.

– Rendben van.

Pálinkás később visszagondolt a szavaira, és sajnálta, hogy nem beszélt tisztábban, rejtett szándék nélkül.

Paran az alváshiánytól véreres szemmel nézte, hogy Fürge Ben lezárja a Haradassal folytatott beszélgetést, majd otthagyja a Trygalle embereit, és a kapitány felé indul.

– Az utászok vonyítani fognak – jegyezte meg Paran, miközben elindultak a Catlin-folyó déli oldalán újonnan felvert malaza tábor felé.

Fürge Ben vállat vont.

– Majd félrehívom Sunyit, és váltok vele pár szót. Végül is Muzsikus olyan, mintha a testvére lenne, és tudjuk, mekkora kalamajkákba képes keveredni. Szüksége lesz minden lehetséges segítségre. Egyetlen kérdés maradt csak: vajon képes lesz-e a Trygalle időben kézbesíteni a csomagot?

– Különös társaság.

– Nem normálisak, különben nem ezzel foglalkoznának. Csak a színtiszta szerencse tartja őket életben.

– Én hozzátenném a tehetséget is, amivel ellenséges Üregeken is át tudnak utazni, Fürge Ben.

– Bízzunk benne, hogy ez elegendő lesz – felelte a varázsló.

– Nem csak moranth lőszert küldesz, ugye?

– Nem. Hétvárosban nem is lehetne már rosszabb a helyzet. Mindegy, én megtettem, amit tudtam. Hogy ez mire lesz elég... azt majd meglátjuk.

– Hihetetlen ember vagy, Fürge Ben.

– Nem, nincs bennem semmi különleges. Ezt az egész ügyet jobb, ha nem kürtöljük világgá. Sunyi befogja majd a száját, és Pálinkás is...

– Uraim! Micsoda varázslatos esténk van!

Mindketten megperdültek a hátuk mögött fölcsattanó hangra.

– Kruppe! – sziszegte Fürge Ben. – Te síkos kis...

– Ne, Kruppe megkér, hogy légy egészen nyugodt. Csupán szerencsés véletlen,

hogy Kruppe hallotta tiszteletreméltó szavaitokat, miközben csaknem elbotlott a sarkatokban – némán –, s most szeretne részt vállalni ebben a bátor kezdeményezésben!

– Ha csak egy szót is szólsz valakinek – morogta Fürge Ben –, én esküszöm, hogy elvágom a torkod.

A daru előhúzta gyakran látott zsebkendőjét, s három gyors mozdulattal megtörölgette a homlokát. A kendő mintha csurig telt volna izzadsággal.

– Kruppe biztosíthatja a halálos varázslót afelől, hogy a hallgatás Kruppe legkedvesebb szeretője, láthatatlan szerelme, kifürkészhetetlen, megfoghatatlan barátja. Kruppe feladata közölni, hogy a szép Darujhisztán kedves lakói is segíteni szeretnének ebben a küldetésben – főleg Baruk mester, aki személyesen is tenne valamit, ha az lehetséges volna. De nem az, ezért ezt küldi – Kruppe ezzel a kendőből kihúzott egy kicsiny, gömbölyű üvegcsét, és a földre ejtette. Az üveg halk csilingeléssel eltört. Köd gomolygott elő belőle, térdmagasságig, a két malaza és a daru között. Aztán a ködből lassan előtűnt egy bhok'aral alakja.

– Pfuj! – nyögte Kruppe. – Micsoda randa, szemet bántó teremtmény!

– Csak azért látod így, mert túlságosan hasonlítasz rájuk – mutatott rá Fürge Ben, aki közben a jövevényt nézegette.

A bhok'aral a varázslóra nézett, grapefruit nagyságú fején huncutul megvillant fekete szeme. A lény kivillantotta tűhegyes fogacskáit.

– Üdv! Baruk! Mester! Segít!

– Szomorúan összecsapott munka a drága, és minden bizonnyal a fáradt Brukhalián mester részéről – mondta Kruppe. – Legjobb megidézettjeit nyelvi keccsel, folyamatossággal, udvariassággal szokta felruházni, míg ez az izé... nos...

– Hallgass, Kruppe – mondta Fürge Ben, majd a kis követhez fordult. – Nem jellemző ugyan rám, de örömmel elfogadom Baruk mester segítségét. Érdekel azonban, hogy miért teszi. Végül is a hétvárosi forradalom messze van innen. Malaza ügy.

A bhok'aral biccentett.

– Igen! Baruk! Mester! Raraku! Azath! Nagy! – ismét biccentett.

– Nagy? – kérdezett vissza Paran.

– Nagy! Veszély! Azath! Ikárium! Több! Koltén! Csodálat! Becsület! Szövetség! Igen! Igen?

– Valami azt súgja, hogy ez nem fog valami könnyen menni – motyogta Fürge Ben. – Rendben, akkor merüljünk bele a részletekbe.

Paran megfordult, mert úgy hallotta, hogy egy lovas közeledik feléjük. A csillagfényben csak homályosan látta az alakot. A kapitány először a lovat pillantotta meg: büszke, erős, heves természetű csatamén volt. A nyergében egy nő ült, jellegtelen és régi páncélzatban, jeltelen sisakkal. Az arca is jellegtelen volt, a korára is alig lehetett következtetni; középkorú lehetett, ennyi volt csak biztos.

A tekintete Kruppére villant, aztán a bhok'aralra, végül Fürge Benre. Rezzenéstelen arccal a kapitányhoz fordult.

– Paran kapitány, szeretnék szót váltani veled.

– Ahogy akarod – felelte a férfi, majd tizenöt lépéssel arrébb vezette a nőt. – Itt megfelel?
– Persze – felelte a nő. Megállította a lovat, és leugrott a nyeregből. A kapitány elé lépett. – Uram, én a Szürkekardok Desztriánja vagyok. Katonáid fogva tartanak egy személyt, és én most hivatalosan az illető kiadatását kérem.
Paran pislogott, majd bólintott.
– Ah, Anaszterről van szó, ugye? Arról, aki a teneszkovik vezetője volt.
– Igen, uram. Még nem végeztünk vele.
– Értem... – Paran habozott.
– Fölépült a sérüléséből?
– A szeme elvesztésére gondolsz? A gyógyítóink ellátták őt.
– Talán Dujek Legfőbb Ökölhöz kellett volna fordulnom a kéréssel... – mondta a Desztrián.
– Nem, arra nem lesz szükség. Képviselhetem a malazákat. Éppen ezért van az, barátom, hogy kötelességem feltenni néhány kérdést.
– Ahogy óhajtod. Hallgatlak.
– Mit szándékoztok tenni a rabbal?
A lány elkomorodott.
– Uram?
– Bármit követett is el, nem tűrjük a kínzást. Ha feltétlenül szükséges, a védelmünkbe vesszük Anasztert, és visszautasítjuk a kéréseteket.
A nő egy pillanatra elfordult, majd ismét Paranra pillantott. A férfi ekkor döbbent csak rá, hogy a Desztrián sokkal fiatalabb, mint első ránézésre gondolta.
– A kínzás, uram, relatív fogalom.
– Igazán?
– Kérlek, engedd, hogy folytassam!
– Rendben.
– A fogoly, Anaszter talán úgy érzi, hogy amit tenni akarunk vele, az kínzás, de ez csupán a tudatlanságából fakad. Nem fogjuk bántani. Éppen ellenkezőleg: a Lélekpajzsom segíteni akar szegény párán.
– Elveszi tőle a fájdalmat.
A Desztrián bólintott.
– A lelki ölelés, amit Itkovián is tett Rath'Fenerrel.
– Igen, uram.
Paran egy percig gondolkodott.
– S ez a gondolat megrémíti Anasztert? – kérdezte.
– Igen.
– Miért?
– Mert nem ismer önmagában semmi mást. Teljes személyiségét a lelki fájdalom tölti ki. Ezért fél attól, hogy elveszíti a fájdalmat.
Paran a malaza tábor felé fordult.
– Kövess, kérlek! – mondta.
– Uram?

– Ő már a tiéd, Desztrián. Az áldásommal.

A nő ekkor megtántorodott, és a lovának dőlt, amely meglepetten fölhorkant. Paran visszafordult.

– Mi a...

A nő kiegyenesedett, kezét a homlokához emelte, és megrázta a fejét.

– Sajnálom. Valahogy... súlya volt annak, ahogy kimondtad... ezt a szót.

– Ahogy kimondtam... óh.

A fenébe is, Ganoes – ez átkozottul nagy meggondolatlanság volt.

– És? – kérdezte vonakodva.

– Nem... nem is tudom, uram. Talán jobban tennéd, ha a jövőben... hm... óvatosabb lennél.

– Azt hiszem, igazad van. Jól érzed magad? Tovább mehetünk?

A lány bólintott és megfogta a szárat.

Ne is gondolj rá, Ganoes Paran. Fogadd ezt úgy, mint egy figyelmeztetést – nem történt semmi más. Nem tettél semmit Anaszterrel – még csak nem is ismered a fickót. Egy figyelmeztetést kaptál, amit jó lesz, ha megszívlelsz.

Huszonkettedik fejezet

Az üveg homok, a homok üveg!
A hangya vakon táncol, mint a vak hangyák
szoktak, a perem szélén és a szél peremén.
Az éj fehér, a nappal szürke...
a nevető pók, bár sosem nevet, mégis nevet
bár a hangya sose lát, hisz vak ő...
és már csak volt!

Mesék a gyermekek ijesztgetésére
Malesen, a Kardoskodó (szül: ?)

– A pánik miatt rángatózik. Szent Látó, azt hiszem, az utóbbi időben ez már... állandósult – mondta a Látótestőr.

A Pannioni Látó rikácsolva felcsattant.

– Azt hiszed talán, hogy nem vettem észre? Azt hiszed, vak vagyok?

– Te mindent tudsz, és mindent látsz – mondta a Látótestőr. – Én csupán az aggodalmamat fejeztem ki, uram. A férfi már nem tud járni, és deformált mellkasával nehezére esik a légzés is.

– *Ő... nyomorék... összetört bordái csontkézként szorítják a tüdejét, egyre jobban. Látótestőr, te rólam beszélsz. De ki vagyok én? Valaha hatalmat éreztem. Nagyon régen. Van egy farkas. Egy farkas. Bezárva ebbe a ketrecbe – a mellkasomba, a csontjaim közé, igen, nem tud lélegezni. Úgy fáj, ha levegőt veszek. Az üvöltések elhaltak. Elnémultak. A farkas nem tud kiáltani... kiáltani... Kinek? Egyszer prémes vállán nyugtattam a kezem. A nyaka közelében. Akkor még nem ébredtünk fel, sem ő, sem én. Olyan közel voltunk, együtt utaztunk, de nem ébredtünk öntudatra... micsoda tragédia. De megajándékozott halandó emlékeivel, egyetlen történettel – úgy, ahogy emlékei szerint történt, s közben mélyen, a szívében, ott szunnyadt...*

...ott szunnyadt a szerelmem.

– Szent Úr, ha visszavisszük, anyád ölelése megöli őt...

– Hogy mersz bírálni? – sziszegte remegő hangon a Látó.

– Én nem bíráltalak, Szent Úr, csak egy tényt közöltem.

– Ultentha! Legkedvesebb szeptumom, lépj elő! Igen, nézd ezt a férfit a Látótestőr

lábánál. Mit gondolsz?
– Szent Úr – mondta egy új hang –, leghűbb szolgám igazat beszél. Ennek a férfinak már úgy eltorzult a csontozata...
– Látom! – sikoltotta a Látó.
– Szent Úr – folytatta a szeptum –, mentsd fel őt a további gyötrelmek alól, kérlek!
– Nem! Nem tehetem! Ő az enyém! Ő Anyámé! Szüksége van rá: valakire, akit ölelhet... szüksége van rá!
– A szeretete megöli őt – mondta a Látótestőr.
– Mindketten elárultok? Hívjam talán a Szárnyas Harcosokat? Megölesselek benneteket? Hadd verekedjenek össze a húsotokon? Igen? Ezt tegyem?
– Ahogy a Szent Úr jónak látja.
– Igen, Ultentha! Úgy van! Ahogy *én* jónak látom!
– Akkor hát vigyem őt vissza a Matrónához, Szent Úr? – kérdezte a Látótestőr.
– Még ne. Hagyd őt itt! Szórakoztat a látványa. Most pedig, Ultentha, halljuk a jelentésed!
– Az árkok elkészültek, Szent Úr. Az ellenség a síkságon át jön majd, egyenesen a falak felé. Nem küldenek majd felderítőket a jobbjukon húzódó erdős gerincre, erre a lelkemet teszem.
– Szavadon is foglak, Ultentha. S mi van azokkal az átkozott Óriás Varjakkal? Ha csak egy is meglátja...
– Szárnyas Harcosaid elzavarták őket, Szent Úr. Az égbolt tiszta, az ellenség hírszerzése nem működik. Hagyjuk majd, hadd verjenek tábort a síkságon, aztán megindulunk a rejtekhelyünkről, és oldalba támadjuk őket. Közben a falakról a Mágushad is támadást indít, a Szárnyasok leszállnak az égből, Inal szeptum seregei pedig majd a kapuból támadnak. Szent Úr, a győzelem a miénk lesz.
– Caladan Broodot akarom. Caladan Brood kalapácsát akarom, a kezembe. Azt akarom, hogy a malazák mind haljanak meg. Azt akarom, hogy a barghaszt istenek a lábam elé omoljanak, a porba. De a legjobban a Szürkekardokat akarom! Értitek? Azt a férfit, Itkoviánt, akkor lesz majd új gyermeke anyámnak! Tehát jól figyeljetek: ha kegyelmet akartok Ifjabb Toknak, akkor hozzátok el nekem Itkoviánt! Élve.
– Úgy lesz, ahogy parancsolod, Szent Úr – mondta Ultentha szeptum.
Úgy lesz, ahogy ő akarja. Ő az én istenem. Minden úgy lesz, ahogy akarja. A farkas nem kap levegőt. A farkas haldoklik. Ő – mi haldoklunk.
– Most hol jár az ellenség, Ultentha?
– Két napja keltek át a folyón, aztán két seregre oszlottak.
– És nem tudják, hogy a városok, amelyek felé vonulnak, élettelenek?
– Az Óriás Varjak biztosan jelentették nekik, Szent Úr.
– Akkor mire készülhetnek?
– Nem tudjuk biztosan. Szárnyas Harcosaid nem mernek túl közel repülni hozzájuk – még nem fedezték fel a jelenlétüket, és azt hiszem, jobb, ha ez így is marad a csatáig.
– Egyetértünk. Nos, talán attól tartanak, hogy csapdákat állítottunk, rejtett csapatokat vagy ilyesmit, és félnek, hogy ha nem ellenőrzik a városokat,

meglepetésszerűen hátba támadjuk őket.

– Az óvatosságukkal mi csak még több időt nyerünk, Szent Úr.

– Bolondok mind, elvakította őket a capustani győzelem.

– Igen, Szent Úr. Drágán megfizetnek majd érte.

Mindenki megfizet. Senki sem menekülhet. Én azt hittem, biztonságban vagyok. A farkas hatalma éppen ébredezett. Belé menekültem hát.

De a farkas rossz embert, rossz testet választott. Amikor leszállt, hogy elvegye a szemem – az égető, szürke villanás, amit akkor kőnek gondoltam –, akkor még fiatal voltam és egészséges.

De most a Matróna kezében vagyok. Öreg bőr csüng hatalmas karjáról, szaga, akár az elhagyott kígyóveremé. Az ölelése erős – a csontjaim eltörnek, recsegnek-ropognak, újra és újra. Annyi fájdalmat éreztem már – az utóbbi időkben megállás nélkül. Éreztem én is a rémületét, amit a Látó említett. Ez vette el az eszem. Ez tett tönkre.

Jobb lett volna, ha ájult maradok. Jobb lett volna, ha sosem tér vissza az emlékezetem. A tudás nem ajándék.

Átkozott ébrenlét. Heverek itt a hideg kövön, a fájdalom hullámokban mossa át a testemet – már nem érzem a lábam. Sószagot érzek. Port meg penészt is. A bal kezemre súly nehezedik. Alám szorult, és lassan elzsibbad.

Bárcsak meg bírnék mozdulni.

– ...lesózni a testeket. Nincs hiány. A betegség annyit elpusztított a teneszkovik közül, hogy a csapataink alig győzik őket összeszedni, Szent Úr.

– A világi betegségek nem győzhetik le a katonáinkat, Ultentha. Egy álomban láttam ezt. A Hölgy a teneszkovik között sétált, s lám, húsuk felpüffedt, ujjaik lerohadtak, elfeketedtek, fogaik pedig nagy vérveszteség árán mind kihullottak. De amikor a katonákhoz ért, a hölgy arcán mosolyt láttam. Aztán elfordult.

– Szent Úr – mondta a Látótestőr –, miért támogatja Poliel az ügyünket?

– Nem tudom, de nem is érdekel. Talán neki is volt egy látomása, amelyben dicsőséges győzelmet arattunk, de az is lehet, hogy egyszerűen csak így akar kegyelmet kapni. A katonáink egészségesek maradnak. Miután pedig legyőztük a betolakodókat, folytathatjuk a dicsőséges menetelést újabb városok, újabb kontinensek felé, s kövérre hízhatunk a sarcon.

A betolakodók... köztük a rokonaim. Én Ifjabb Tok voltam, malaza. És a malazák erre tartanak.

A torkából előtörő nevetés halkan kezdődött, majd egyre erősebben hallatszott.

A beszélgetés abbamaradt. A teremben már nem hallatszott más, csak Tok nevetése.

A Látó megszólalt fölötte.

– S mitől lettél ilyen vidám, Ifjabb Tok? Tudsz beszélni? Hm... nem tettem fel ezt a kérdést már egyszer, korábban?

Tok sípolva, szaggatottan válaszolt.

– Beszélek, de te nem hallgatsz rám. Sosem hallod meg, amit mondok.

– Igazán?

– A Félkarú serege, Látó. A Malaza Birodalom legerősebb csapata. Érted jön.

– Talán félnem kellene?

Tok ismét felnevetett.

– Azt teszel, amit akarsz. De anyád tudja...

– Azt hiszed, az ostoba katonáktól fél? Megbocsátom a tudatlanságod, Ifjabb Tok. Tudnod kell, hogy drága Anyámnak régi... félelmei vannak. A Hold Szülöttétől tart. De hadd mondjam tovább, hogy elkerüljem a további félreértéseket. A Hold Szülöttében most a Tiste Andiik és uruk, Fürkész Anomander lakik, de olyanok ők, akár a gyíkok az elhagyott templomban. Úgy laknak ott, hogy fogalmuk sincs, mire képes az otthonuk. Drága Anyám azonban ezt nem érti. Mostanában szegény csak az ösztöneire hallgat. A jaghuták emlékeznek még a Hold Szülöttére. Kizárólag én rendelkezem azokkal a Gothos-tekercsekkel, amelyekben szó esik a K'Chain Nah'rukokról – a Rövidfarkúakról, a Matrónák hálátlan gyermekeiről –, akik rég elveszett varázslat erejét kibocsátó szerkezeteket építettek, hatalmas, lebegő erődöket, amelyekből végzetes csapásokat mértek hosszú farkú testvéreikre. A végén persze veszítettek. Elpusztultak mind. A lebegő erődökből is csak egy maradt meg, sérülten, a szelek játékaként. Gothos úgy hitte, hogy ez az erőd észak felé sodródott, ahol aztán találkozott a jaghuta téllel, és évezredekre a jég fogságába került. Aztán a Tiste Andii Úr találta meg. Érted már, Ifjabb Tok? Fürkész Anomander semmit sem tud a Hold Szülöttének valódi erejéről – arról a hatalomról, amelyet ha ismerne, sem tudna ő maga megidézni. Drága Anyám emlékszik, vagyis a lelke egy része emlékszik. Persze nincs mitől tartania. A Hold Szülötte nincs a város kétszáz mérföldes körzetén belül – Szárnyas Harcosaim alaposan átfésültek mindent az égen, az Üregekben, mindenhol. Egyetlen magyarázat van csupán: a Hold Szülötte elmenekült, vagy végre elbukott, hisz Palásnál is majdnem elpusztult, igaz? Még te mesélted nekem. Láthatod hát, Ifjabb Tok, hogy a te malaza hadsereged nem riaszt meg itt senkit – Anyámat sem. Korall ostromakor Félkarú serege felmorzsolódik. Csakúgy, mint Caladan Brood meg a rhivik. A Fehérarcúakat egyenesen szétzúzzuk: nincs meg bennük az ilyesfajta harcokhoz szükséges fegyelem. Valamennyit eltörlöm. Téged pedig Dujek, a Félkarú húsával foglak megetetni – szeretnél újra egy kis húst enni, ugye? Valamit, amit még nem... emésztett meg senki. Ugye?

Tok nem mondott semmit, de a gyomra éhesen összeszorult. A Pannioni Látó leguggolt, és Tok homlokához ért.

– Olyan könnyű megtörni téged. Mindent, amiben hiszel. Egyesével. Szinte túlságosan is könnyű. Ifjabb Tok, egyetlen megváltásért folyamodhatsz csak: az enyémért. Érted már, ugye?

– Igen – felelte Tok.

– Nagyon jó. Imádkozz, hogy legyen majd bennem elég könyörület. Én magam ugyan nem érzek semmi ilyesmit a lelkemben, de beismerem, hogy eddig nem is nagyon kerestem. Talán mégis létezik. Ebben bizakodj, barátom!

– Bízom benne.

A Látó fölegyenesedett.

– Hallom, hogy Anyám sír. Vidd vissza hozzá, Látótestőr!

– Ahogy parancsolod, Szent Úr.

Erős karok ölelték át Tok testét, s emelték fel a földről. Kivitték a szobából. A Látótestőr a folyosón megállt.

– Tok, kérlek, figyelj rám! A Matróna odalent meg van láncolva, és a lánca nem elég hosszú ahhoz, hogy mindenhová elérjen a helyiségben. Figyelj! Oda teszlek majd le, ahová már nem ér el. Viszek neked élelmet, vizet és takarót – a Látó nem törődik majd a sírással, mert az Anya mostanság egész nap sír. Az elméjébe sem fog majd belenyúlni, ennél sokkal fontosabb dolgok kötik le az erejét.

– Fölemésztet majd téged, Látótestőr.

– Engem már régen fölemésztettek, malaza.

– Én... sajnállak ezért.

A férfi, aki tartotta a testét, egy percig nem szólt semmit. Amikor újra beszélni kezdett, a hangja furcsán fojtottnak tűnt.

– Te... együttérzést mutatsz. A pokolba is, Tok, föl sem érhetek hozzád. Kérlek, engedd meg, hogy szerény jótéteményekkel szolgáljalak...

– Hálásan elfogadom a segítséget, Látótestőr.

– Köszönöm.

Ismét elindultak.

– Mondd, Látótestőr, fogva tartja még a jég a tengert?

– Úgy egy mérföldre kitisztult minden, Tok. Az áramlatok váratlan kanyarodása kitisztította a kikötőt. De a szelek még mindig vadul tombolnak a víz felett, és kijjebb még mindig úgy ropognak és dübörögnek a jégtömbök, mint tízezer dühös démon. Nem hallod?

– Nem.

– Hát igen, innen azért nem hallatszik olyan erősen. A torony lépcsőjén fülsiketítő a zaj.

– Én... emlékszem a szélre...

– Már nem ér el hozzánk. Újabb furcsa változás, amiért hálás vagyok.

– A Matróna barlangjában nincs szél – mondta Ifjabb Tok.

*

Fa reccsent. Az erős zaj az egész meckos építményt betöltötte. Irigy Hölgy, aki éppen a szerkezet törött oldala felé tartott, félúton megtorpant. A lejtő hirtelen kétszer olyan meredekké és a jégtől csúszóssá vált. Irigy Hölgy felszisszent dühében, majd egy Üreg erejéből merített, és odalebegett Lanas Toghoz, az építmény legszélére.

A T'lan Imass meg sem rezdült az ingatag kiszögellésen. Szakadozott szőrméit, fehér hajfürtjeit cibálta a szél. A testében lévő pengéken dér csillogott. Amikor Irigy Hölgy odaért a T'lan Imass harcos mellé, meglátta a borzalmas, reccsenő hangok forrását. Egy hatalmas jégtömbbel ütköztek, amely habos vizet spriccelve horzsolta végig az úszó városrész oldalát.

– Istenkém – motyogta Irigy Hölgy. – Úgy látom, folyamatosan nyugat felé tol minket az áramlat.

– De azért szárazföld felé haladunk – felelte Lanas Tog. – Ez éppen elég.

– Ha ezt az irányt tartjuk, Koralltól vagy húsz mérföldre érünk majd partot. Ha nem csal a memóriám, arrafelé igen vad a táj. Már eddig is olyan sokat gyalogoltunk! Láttad már a szállásunkat? A himbálódzó padlótól és a szomorú kilátástól eltekintve, egészen tűrhető. Tudod, nem bírom elviselni a kényelmetlenséget. – A T'lan Imass nem felelt, csak nézett tovább északnyugat felé. – Mind egyformák vagytok – fújt Irigy Hölgy megvetően. – Hetekbe telt, mire Túlt beszélgetős kedvébe hoztam.

– Említetted már ezt a nevet korábban is. Ki az a Túl?

– Onos T'oolan. Az Első Kard. Amikor utoljára láttam, még nálad is rosszabb bőrben volt, úgyhogy még reménykedhetsz, angyalom.

– Onos T'oolan. Csak egyszer találkoztam vele.

– Gondolom, az Első Gyülekezőn.

– Igen. A rituálé ellen emelt szót.

– Akkor úgy sejtem, gyűlölöd őt.

A T'lan Imass nem felelt azonnal. Az építmény vadul megdőlt alattuk, először lefelé lendültek, ahogy a jéghegy egy utolsót lökött rajtuk, aztán ismét fölfelé emelkedtek. Lanas Tog meg sem rezdült mindeközben.

– Hogy gyűlölném őt? – kérdezte. – Nem. Természetesen nem értettem vele egyet. Senki sem állt mellé, így elhallgatott. Ez a közös hit.

Irigy Hölgy várt egy kicsit, aztán karba tett kézzel megkérdezte:

– Micsoda?

– Hogy az igazságot a számok nagysága bizonyítja. Hogy ha valamiben sokan hisznek, akkor az igaz is kell, hogy legyen. Amikor legközelebb találkozom Onos T'oolannal, megmondom neki, hogy neki volt igaza.

– Nem hiszem, hogy haragudna emiatt, Lanas Tog. Most, hogy így belegondolok, ezzel egyedülálló a T'lan Imassok között, nem? Azzal, hogy nem tart haragot.

– Ő az Első Kard.

– Volt egy újabb, elég frusztráló beszélgetésem Mokkal. Tudod, nem értettem, miért nem hívtak még ki a fivéreivel téged párbajozni. Már Szenu és Turul is harcoltak Túllal – és vesztettek. Mok volt a következő. Kiderült, hogy a szegulák nem harcolnak nőkkel, kivéve, ha azok megtámadják őket. Tehát jóindulatúan figyelmeztetnélek: ne támadj rájuk.

– Nincs rá okom, Irigy Hölgy. De ha az egyiküket rajtakapnám, hogy...

– Rendben, akkor érthetőbben mondom. Túl nehéz harcot vívott Turullal is, Szenuval is. Mokkal – nos, szerintem vele egyenlő lett volna az állás. Le tudnád győzni az Első Kardot, Lanas Tog? Ha egy darabban akarsz eljutni a Második Gyülekezőre, hogy átadd az üzenetet, akkor fogd vissza magad!

Lanas Tog vállat vont, a csonthoz vas dörzsölődött a mozdulattól. Irigy Hölgy felsóhajtott.

– Hát, melyik lehet a nyomasztóbb? Ha beszélgetni próbálok veled meg a szegulákkal, vagy ha a farkas szenvedő tekintetét bámulom? Garath modorát nem is említem, úgy tűnik, az állat még mindig neheztel rám.

– Az aya fölébredt – mondta Lanas Tog.

– Tudom, tudom, és fáj a szívem érte, vagy legalábbis a benne rekedt szerencsétlen

istennőért. De persze mindketten megérdemelnek néhány könnycseppet, igaz? Nem lehetett túl boldog egy végtelen, egyedül töltött lét egy nem teljesen halandó ayának.

A T'lan Imass elfordította a fejét.

– Ki adta neki ezt a kétélű ajándékot?

Irigy Hölgy vállat vont s elmosolyodott, láthatóan örült, hogy viszonozhatja ezt a gesztust.

– Az egyik félrevezetett testvérem, aki azt hitte, hogy ezáltal jót cselekszik. Rendben van, ez talán túl egyszerű válasz volt. A testvérem megtalálta az istennőt, akit nagyon megsebesített a Bukás. Egy melegvérű lényre volt szüksége, akiben megindulhatott a gyógyulási folyamat. Az aya falkája elpusztult, ő maga pedig túl fiatal volt még ahhoz, hogy egymagában is boldoguljon. De ami még rosszabb: egyedül ő maradt a fajtájából az egész kontinensen.

– A testvérednek elég furcsa fogalmai vannak a könyörületről, Irigy Hölgy.

– Egyetértek. Végre, van bennünk valami közös! Milyen remek! – Egy perc után, ahogy végigmérte a mellette álló T'lan Imasst, a lelkesedése alábbhagyott. – Óh – motyogta. – Ez elég hátborzongató igazság volt...

Lanas Tog tovább szemlélte az északnyugati, nem túl biztató tájat.

– A legtöbb igazság ilyen.

– Nos – mondta Irigy Hölgy, miközben beletúrt a hajába –, azt hiszem, átmegyek kicsit a farkashoz, és nézegetem a szomorú szemét. Tudod, csak azért, hogy javuljon a kedvem. Túlnak legalább volt humorérzéke.

– Ő az Első Kard.

Irigy Hölgy magában dünnyögve indult visszafelé az utcán, papucsos lába alig érte a jeges kövezetet. Aztán amikor elért a ház kapujába, megtorpant.

– Óh! Hiszen ez egész vicces volt! A maga módján, persze... Hát, ez igazán remek!

*

Banya dühösen ugrált körbe. Brood állt és nézte a dühöngő Óriás Varjút. Az egyik oldalon ott állt Korlat is. Valahol a környéken volt Kallor is. A sereg széles sorokban vonult a tőlük jobbra húzódó kiépített úton, míg baljukon, vagy két kilométerre haladt a bhederincsorda. Az állatok kevesebben voltak, mint korábban. Az átkelést több százan nem élték túl. Elkalandozó figyelmét Banya egy éles szisszenéssel vonta ismét magára. Az Óriás Varjú félig kinyújtott szárnnyal állt, éppen a Hadúr előtt.

– Még mindig nem értitek, milyen fontos ez! Bolondok! Ökrök! Hol van Fürkész Anomander? Mondd meg! Beszélnem kell vele, figyelmeztetnem kell...

– Mire? – kérdezte Caladan Brood. – Arra, hogy pár száz keselyű elűzött téged?

– Ismeretlen varázserő rejlik azokban a szörnyszülött madarakban! Direkt tartanak minket távol, te ostoba!

– Koralltól és környékétől – mondta Kallor szárazon. – Még csak most érünk Lesthez, Banya. Egyszerre csak egy dologra koncentráljunk.

– Ostoba! Azt hiszed talán, hogy a szárnyukon ülnek? Felkészülnek...

– Hát persze, hogy készülődnek – vigyorgott le Kallor az Óriás Varjúra. – Mégis,

mire számítottál?

– Mi történt a Hold Szülöttével? Tudjuk, hogy mit tervezett Fürkész Anomander. Sikerrel járt? Nem tudom őt elérni! Hol a Hold Szülötte?

Senki sem felelt. Banya leszegte a fejét.

– Ti még nálam is kevesebbet tudtok, igaz? Csak a vakmerőség hajt benneteket! Elvesztünk! – Az Óriás Varjú megperdült, és Korlatra szegezte fekete szemét. – Az Urad elbukott, igaz? És vele bukott a Tiste Andiik háromnegyede is! Elég leszel magadban, Korlat? Elég...

– Banya! – vágott közbe Caladan Brood. – A malazákról akartunk híreket kapni, nem a félelmeidet akartuk meghallgatni.

– A malazák? Menetelnek! Ugyan mi mást tehetnének? Végtelen sorok az utakon, por mindenütt. Közelednek Settához, ami üres, eltekintve pár nap szárította holttesttől.

– Szóval gyorsan vonulnak – állapította meg Kallor. – Mintha sietnének. Hadúr, árulást szimatolok a levegőben.

Brood karba tett kézzel, komoran állt.

– Hallottad a madarat, Kallor. A malazák menetelnek. Gyorsabban, mint hittük, de ennyi.

– Felületes vagy – dünnyögte Kallor.

Caladan Brood úgy tett, mintha nem is hallotta volna a megjegyzést. A madárhoz fordult:

– Tartsák őket szemmel a rokonaid. Ami a Korallban történteket illeti, amiatt ráérünk majd akkor is aggódni, ha már Mauriknál vagyunk, és egyesült a két sereg. Ami pedig a gazdádat, Fürkész Anomandert illeti, higgy benne, Banya!

– Te a sikert a hitre bízod? Őrültség! Fel kell készülnünk a legrosszabbra!

Korlat figyelme ismét elkalandozott. Mostanában gyakran megesett vele. Már elfelejtette, mit tesz a szerelem: átszövi az egész lelket, rángatja, lökdösi a gondolatokat, s a hiányérzet gyümölcsként érik mindezek közepette. Érezte, hogy az érzelem önálló életre kel benne, s lassan átveszi az uralmat egész lénye fölött.

Az Ura és a társai iránt érzett aggodalma szinte jelentéktelennek tűnt. Ha valóban vészhelyzet alakult volna ki, akkor persze a Kurald Galainon keresztül bármikor megkereshette volna őket. De nem érzett erős késztetést semmi ilyesmire. Úgy gondolta, a háború megy a maga útján.

Minden vágya egyetlen férfira összpontosult. Egy halandóra, aki büszke volt, becsületes, tisztességes. Egy férfira, aki már túl volt az ifjúságon, s a lelkén is sebeket viselt. Mégis: ezt a megsebzett lelket átadta neki, Korlatnak.

Hihetetlen volt az egész.

Eszébe villant az első találkozásuk. A Mhybével és Ezüstrókával állt, a gyermek kezét fogta. A férfi Dujek mellett lovagolt a megbeszélés kijelölt helye felé. Egy katona, akinek a nevét már jól ismerte – félelmetes ellenségként, akinek taktikai képességei újra meg újra legyőzték Broodot. Pedig a Hadúr seregei jelentős számbeli fölénnyel bírtak a malazák legyengült, szűkölködő csapatával szemben.

Már akkor is mágnesként vonzotta a tekintetét.

S nem is csak az övét. Az Ura a barátjának nevezte a férfit. Ez olyan ritka ajándék volt, hogy Korlatnak már a gondolattól is elszorult a szíve. Amióta ismerte, Fürkész Anomander csak egy személyt nevezett a barátjának, és ez Caladan Brood volt. A két férfi több ezer éves közös emlékeket őrzött, a szövetségük sosem szakadt meg. Igaz, számtalan alkalommal összetűzésbe keveredtek, de sosem történt semmi visszafordíthatatlan.

Korlat jól tudta, hogy ennek a barátságnak a fő titka a megfelelően tartott távolság volt, amelyet időnként közösen vágyott találkozások szakítottak csak meg. Korlat úgy hitte, hogy ennek a barátságnak sosem lehet vége.

Fürkész csak néhány estét töltött Pálinkás társaságában. Nem lehetett tudni, miről beszélgettek, de mindenesetre ez a pár alkalom elég volt egy barátság kialakulásához.

Van bennük valami közös, valami lelki rokonság. De még én sem láthatom, mi is ez. Fürkész Anomandert nem lehet kiismerni, nem lehet megérinteni sem – a valós énjét semmiképpen. Sosem tudtam, mi rejtőzhet az Úr fejében. Éreztem, milyen sokrétű a gondolkodása, de az irányultságot sosem láthattam meg.

De Pálinkás – drága, halandó szerelmem – más. Nem láthatok ugyan mindent, ami a lelkében rejtezik, de azt igen, hogy milyen árat fizet mindenért. Látom a vért, de a sebet nem. S látom az erejét – még legutóbb is láttam, pedig akkor nagyon kimerült volt...

Déli irányban már érzékelték Lest régi falait. Nem volt jele, hogy a pannioni ostrom óta bármiféle javítást végeztek volna rajta. A város felett az égen nem volt füst, és egy madár sem repkedett. A rhivi felderítők már jelentették, hogy a város utcái – néhány elszenesedett csonttól eltekintve – üresek. Lest valaha a függőkertjeiről volt híres, de a vízrendszer már hetekkel korábban leállt, s azóta tűzvész is végigsöpört a szellemvároson. Korlat messziről látta a falakon éktelenkedő hatalmas koromfoltokat.

– Pusztulás! – károgta Banya. – Ez a történet vár csak ránk! Egészen Maurikig. Közben a szövetségünk a szemünk láttára összeomlik.

– Semmi ilyesmi nem történik – morogta Caladan Brood, komor arccal.

– Igazán? Akkor hol van Ezüstróka? Mi történt a Mhybével? Miért menetelnek a Szürkekardok meg Hamis csapatai annyival mögöttünk? És miért akarták annyira a malazák a csapatmegosztást? Ráadásul Fürkész Anomander és a Hold Szülötte eltűntek! A Tiste Andiik...

– Élnek – vágott közbe Korlat, a türelmét vesztve.

Banya odafordult hozzá.

– Biztos vagy benne?

Korlat bólintott.

De... tényleg biztos vagyok benne? Nem. Keressem őket? Nem. Korallban majd meglátunk mindent, amit meg kell látnunk. Ennyi. Lassan nyugat felé fordult. *S te, drága szerelmem, gondolataim elcsenője, elengedsz engem valaha?*

Kérlek, ne tedd! Soha!

Itkovián Zsémbes mellett lovagolt, s figyelte, ahogy a két Szürkekard felderítő odalovagol a Desztrián és a Lélekpajzs mellé.

– Honnan jöhetnek? – kérdezte Zsémbes.
– A hátvédtől – felelte Itkovián.
– Úgy látszik, híreket hoztak.
– Igen, barátom.
– És? Nem vagy kíváncsi? Mindketten megkértek rá, hogy tarts velük. Ha igent mondtál volna, akkor most velük hallgatnád az újságot, és nem itt lovagolnál velünk, a felesleges szedett-vedettekkel. Hé, ez remek gondolat: feloszthatnám a légiómat két részre, az egyiknek az lehetne a neve, hogy Szedett, a másiknak meg...
– Kímélj meg az agymenésedtől! – csattant fel Jeges a hátuk mögött.
Zsémbes hátrafordult a nyeregben.
– Mióta settenkedsz az árnyékunkban, te nőszemély?
– Sosem settenkedtem az árnyékodban, Zsémbes. A tiédben sem, Itkovián. Sőt, egy férfiéban sem. Különben is, a nap lent jár a jobbunkon, úgyhogy akkor lennék az árnyékotokban, ha mellettetek mennék.
– Akkor – vigyorodott el a Halandó Kard –, te vagy a nő, aki mögöttem jár.
– Ezzel meg mit akarsz mondani, te disznó?
– Csak megállapítottam a tényállást.
– Igazán? Hát nagyon tévedsz! Éppen a Szürkekardokhoz készültem, de ti ketten az utamba álltatok!
– Jeges, ez nem völgy, hanem síkság. Hogy a Csuklyásba lehetnék az utadban, amikor bármerre mehetsz a lovadon?
– Ökrök. Lusta disznók. Valaki nem árt, ha kíváncsi közöttünk. Ennek az illetőnek persze agya is kell, hogy legyen. Ezért van az, hogy ti ketten csak lépegettek itt, gondolkodtok, hogy mit jelenthetnek éppen a felderítők, de nem tesztek semmit azért, hogy megtudjátok. Mert mindketten agyatlanok vagytok. Ami engem illet...
– Ami téged illet, katona, éppen beszélgetsz velünk – mondta Itkovián szárazon. – Éppen társalgunk...
– Aminek most vége! – csattant fel Jeges, majd balra rántotta a lova fejét, és otthagyta őket.
Nézték, ahogy a másik menetoszlop felé vágtázik. Egy perc után Zsémbes vállat vont.
– Kíváncsi lennék, mit fog hallani.
– Én is – felelte Itkovián.
Tovább lovagoltak, egyenletes, kissé lassú tempóban. Zsémbes csapata mögöttük haladt – szakadt, rendezetlen bandaként. Leginkább úgy néztek ki, mint egy rakás szárazföldre keveredett kalóz, akik egy kifosztható farmot keresnek. Itkovián kicsivel korábban fölvetette, hogy talán szükség volna egy kis kiképzésre, de Zsémbes válaszként csak vigyorgott, s nem szólt semmit.
Hamis Halandó Kardja megvetette a hadseregeket; sőt, megvetett mindent, aminek bármi köze volt a katonaság fogalmához. Nem érdekelte a fegyelem, s csak egy tisztje volt – szerencsére egy lestari katona –, aki irányította nyolc tucat követőjét. Kőszikla tekintetű katonák voltak, akiket nevetve neveztek csak Hamis Légiójának.
Zsémbes minden tekintetben Itkovián ellentéte volt.

– Ott jön – morogta a Halandó Kard.
– Elég drámaian lovagol – jegyezte meg Itkovián.
– Igen. Keményen üli meg a csődöröket – már az alapján, amit hallottam.
Itkovián Zsémbesre pillantott.
– Elnézést. Azt hittem, hogy te meg ő...
– Párszor megtörtént – felelte a férfi. – Amikor mindketten részegek voltunk. Ő részegebb volt mint én, ezt be kell ismernem. Egyikünk sem hozza szóba. Egyszer belebotlottunk a témába, s a végén azon vitatkoztunk össze, melyikünk jött jobban zavarba. Ah, kislány! Mi újság?
Jeges keményen állt meg, lovának patái nagy port kavartak.
– Mi a Csuklyásért kellene elmondanom nektek?
– Ha így állunk, akkor minek jöttél vissza hozzánk?
A lány felvonta szemöldökét.
– Egyszerűen csak visszatértem a posztomra, ökrök... Itkovián, ha nem tűnik el a mosoly az arcodról, de most azonnal, akkor én törlöm le!
– Nem mosolyogtam, katona.
– Örömmel hallom.
– Tehát? – fordult a lányhoz Zsémbes.
– Mi van?
– A híreket, te tyúk!
– Ja, a hírek! Természetesen csodás híreket hallottam, mint mostanság mindennap. Kellemes újságok. Boldog idők...
– Jeges...
– Régi barátok, Zsémbes! Úgy egy mérföldre mögöttünk. Nagy csonthintó, s amik húzzák, nem azok, aminek látszanak. Két szekér, tele szeméttel – szemetet mondtam? Természetesen úgy értettem, hogy hulladékkal, amelyben nem is egy, naptól már fekete holttest hever. A bakon egy öregember ül. Egy rühes macska az ölében. Nos, ehhez mit szóltok? Régi barátok, hát nem remek?
Zsémbes kifürkészhetetlen képet vágott.
– Gubó?
– Még a lovát sem láttam. Vagy elrepült, vagy...
A Halandó Kard megfordította a lovát, és az állat oldalába vágta a sarkát. Itkovián habozott. Aztán Jegesre pillantott, és nagy meglepetésére leplezetlen együttérzést látott a lány arcán. Jeges zöld szemét a férfi felé fordította, kérlelően nézett.
– Menj utána, kérlek! – mondta halkan.
A férfi bólintott, és leengedte malaza sisakjának rostélyát. Egy kis súlypontváltoztatás és a szár enyhe mozdítása elég volt ahhoz, hogy a lova megforduljon. Az állat örült neki, hogy kicsit kinyújtóztathatja a lábát, így hamar utolérték a Halandó Kardot. Még a mérföld kétharmada előttük állt, Zsémbes lova azonban már erősen leizzadt.
– Uram! – kiáltotta Itkovián. – Lassabban, Zsémbes! Visszafelé nem érjük majd be a többieket!
Zsémbes elkáromkodta magát, s úgy tűnt, még gyorsabb tempóra akarja ösztökélni

a lovát, de aztán meggondolta magát. Fölállt a nyeregben, ellazította a szárat. Az állat vágtából ügetésbe lassított.

– Most váltsunk lassabb ügetésbe – javasolta Itkovián. – Száz méter után lépésbe is válthatunk, hogy a kancád kinyújthassa a nyakát, és rendesen kaphasson levegőt.

– Sajnálom, Itkovián – mondta Zsémbes kicsivel később. – Mostanság, ha dühbe gurulok, nem leszek tüzes, de úgy tűnik, ettől csak még veszedelmesebb vagyok.

– Hamis biztosan...

– Nem, ne is próbálkozz, barátom! Ezt már mondtam korábban is. Nem érdekel, hogy Hamis mit akar, mit várna el tőlem, és ebbe jobb, ha mindenki más is beletörődik. Halandó Kard – gyűlölöm a címeket. Azt sem szerettem, ha őrkoromban kapitánynak hívtak. Csak azért használtam, hogy többet fizessenek.

– Bántani akarod ezeket az utazókat?

– Te is tudod jól, hogy kik ezek.

– Tudom.

– Volt egy barátom...

– Igen, Gubó volt a neve. Emlékszem rá. Egy férfi, akit megtört a szomorúság. Egyszer fölajánlottam, hogy leveszem a válláról a terhet, de elutasított.

Zsémbes erre fölkapta a fejét.

– Igazán?

Itkovián bólintott.

– Talán lehettem volna... határozottabb is.

– Meg kellett volna ragadnod őt a torkánál fogva, és megtenni, mindegy, mennyire tiltakozik. Ezt tette az új Lélekpajzs azzal a félszemű Első Gyermekkel, Anaszterrel, ugye? S a fickó most ott lovagol mellette...

– Öntudatlanul, barátom. Nem maradt belőle más, csak egy üres test. Benne csakis fájdalom lakozott. Azzal, hogy ezt elvették tőle, elveszítette az egyéniségét is. Szeretnéd, ha ez lenne a barátod sorsa is?

A férfi elfintorodott.

Ha Jeges jól számolta, már csak pár száz méter lehetett vissza az utazók kocsijáig, de a lankák miatt nem láttak messze. Igazából csak a halk zörgés, a kocsi hangja ébresztette rá a katonákat, hogy céljuk közelébe értek. Átlovagoltak egy dombon, s azonnal fékezniük kellett, hogy ne ütközzenek össze a kocsit húzó ökrökkel.

Mocsári Emancipor széles, koszos kötést viselt a fején, de dagadt állát és monoklis jobb szemét nem védte kötés. A két lovas váratlan érkezésétől megriadt macska fölvisított, fölkapaszkodott a szolga mellkasán, átugrott a bal válla fölött, fel a kocsi tetejére, aztán eltűnt a csontok és a bőr mögött. Mocsári maga is fölugrott, s majdnem le is esett a bakról.

– A henébe íh! Eh miéh hinálháhoh? A huhlyásh haháláha!

– Bocsáss meg barátom, hogy így rád ijesztettünk! – mondta Itkovián. – Hiszen te megsérültél!

– Mehhéhülhem? Aha. A hoham. Elhöhem. Olíhamahhal.

Itkovián tanácstalanul Zsémbesre nézett.

A Halandó Kard vállat vont.

– Talán olívamagot mondott.
– Iheh! – bólintott Mocsári boldogan, majd a mozdulattól föl is szisszent fájdalmában. – Mih ahahhoh?
Zsémbes mély levegőt vett.
– Az igazat, Manci. Hol van Gubó?
A szolga vállat vont.
– Ehmenh.
– Ők...
– Nem! Ehmenh! Ehhehülh! – karjával repülésre emlékeztető mozdulatokat tett. – Huhh, huhh! Éhhiheh? Ihen?
Zsémbes felsóhajtott, elfordította a fejét, majd felsóhajtott.
– Rendben van – mondta valamivel később.
A hintó ajtaja kinyílt, s Brokát hajolt ki rajta.
– Miért álltunk meg? Ah, a karavánkapitány... és talán a Szürkekard. De barátom, hová lett az egyenruhád?
– Nem látom okát...
– Hagyjuk! – vágott közbe Brokát. Kiszállt a kocsiból. – Nem is igazán érdekelt a válasz. Nos, uraim, van valami megbeszélnivalónk? Elnézést, ha udvariatlan vagyok, de mostanában híján vagyok a türelemnek. Mielőtt még egy szót szólnátok, figyelmeztetnélek benneteket, hogy ne bosszantsatok fel. Ha újabb kellemetlenség ér, elfogy minden türelmem, és biztosíthatlak benneteket, azzal nem járnátok túl jól. Szóval, mit akartok tőlünk?
– Semmit – felelte Zsémbes.
A szellemidéző felvonta szemöldökét.
– Semmit?
– Gubó után érdeklődtem.
– Gubó? Ki... ah, persze. Nos, ha találkoznál vele, mondd meg neki, hogy ki van rúgva.
– Megteszem.
Néhány pillanatig senki sem beszélt, aztán Itkovián megköszörülte a torkát.
– Uram – szólt Brokáthoz –, az inasodnak kitört egy foga, és láthatóan nem érzi jól magát. Biztos vagyok benne, hogy az erőddel...
Brokát megfordult, és Mocsárira nézett.
– Ah, ez megmagyarázza a fejkendőt. Bevallom, nem értettem a dolgot... azt hittem, talán átvett valami helyi szokást. De így már értem. Nos, Mocsári, szólnom kell Nyársasnak, hogy készüljön fel az elsősegélyre. Ez a harmadik alkalom, hogy így kitöröd a fogad, ugye? Ha továbbra is ragaszkodsz ahhoz a tévhithez, hogy az olívamag halálos méreg, nem értem, miért eszed ilyen óvatlanul az említett bogyót? Ah, mindegy.
– Héhem, nem ahahoh ehhőhehélyh! Héhem!
– Mit motyogsz, szolga? Hallgass! Töröld meg magad, csupa kosz az arcod. Tán azt hiszed, nem látom, milyen fájdalmaid vannak? Könny szökött a szemedbe, és egészen elfehéredtél. Még reszketsz is, egy percet sem vesztegethetünk! Nyársas Korbál!

Gyere a fekete táskáddal! Korbál!
A hintó válaszként megmozdult. Zsémbes megfordította a lovát. Itkovián követte a példáját.
– Később találkozunk, barátaim! – kiáltott utánuk Brokát. – Köszönöm, hogy figyelmeztettetek szolgám állapotára! Biztos ő is hálás, és ha tudna összefüggően beszélni, köszönetet is mondana nektek!
Zsémbes hátraintett. Elindultak, hogy felzárkózzanak Hamis Légiójához. Egy ideig nem beszéltek, majd Itkovián hallotta, hogy Zsémbes halkan felmordul. Amikor odanézett, látta, hogy a Halandó Kard nevet.
– Min mulatsz ilyen jól?
– Rajtad, Itkovián. Azt hiszem, Mocsári élete végéig átkozni fogja a jóságodat.
– Furcsa módja lenne a hálálkodásnak. Hát nem gyógyítják meg?
– De, abban biztos vagyok, Itkovián. De van itt valami, amin elgondolkodhatnál. Néha a gyógymód rosszabb, mint maga a betegség.
– Megmagyaráznád?
– Kérdezd csak meg Mocsárit, ha legközelebb találkozol vele.
– Rendben van, pontosan ezt fogom tenni, barátom.

*

A falakból füstszag áradt, a folyosók, termek szőnyegein pedig foltos szőnyegek meséltek a novíciusok lemészárlásáról. Balek elgondolkodott rajta, vajon a Csuklyás mennyire örülhetett saját tanítványai lelkének – amelyeket ráadásul éppen az ő felszentelt házában indítottak útnak a Kapu felé.
Úgy tűnt, nem túl egyszerű megszentségteleníteni egy olyan helyet, amelyet a halál oltárán szenteltek fel. A daru érezte a levegőben az erőt, a hideg, közömbös leheletet, ahogy leült az oltár előtti helyiség lépcsőjére.
Murillió tőle jobbra, a széles folyosón járt föl s alá, újra és újra. Az oltár szent helyiségében a Halál Lovagja éppen előkészítette a Mhybe helyét. Három óra telt el azóta, hogy a harcos belépett a helyiségbe, s becsukódott mögötte az ajtó. Balek megvárta, hogy Murillió ismét a látómezejébe lépjen.
– Nem tudja letenni azokat a kardokat.
Murillió megtorpant, és oldalra pillantott.
– És?
– Nos – morogta Balek –, így nem is csoda, hogy három órába telik, mire előkészít egy ágyat.
A barátja gyanakvóan nézett föl.
– Ezt viccnek szántad?
– Nem egészen. A dolog gyakorlati részén tűnődtem el. Próbáltam elképzelni, milyen lehet bármilyen hétköznapi cselekvést végrehajtani, kardokkal a kézben. Ennyi.
Murillió majdnem mondott valamit, de aztán meggondolta magát, és folytatta a járkálást a folyosón. Öt napja volt már, hogy bevitték a Mhybét a templomba, és

elhelyezték a néhai rendfőnök megüresedett szobájában. Lepakoltak a szekérről is, a készleteiket pedig elrendezték a pincében, ahol száz meg száz törött korsó és hordó hevert, a falak pedig ragadtak a kilocsolt bortól. A levegő olyan sűrű volt, akár egy huszadrangú kocsmában.

Azóta persze minden ételüknek cefreíze volt, s erről Baleknek folyton a részegesen elvesztegetett két év jutott eszébe, amikor úgy dagonyázott a sötét kétségbeesésben, ahogy csak azok az emberek tudnak, akik szerelmesek az önsajnálatba. Szerette volna, ha idegenként tekinthetne akkori énjére, de a világnak megvolt az a szokása, hogy észrevétlenül is forgott, és amikor az ember végre azt hihette, hogy hátat fordított a múltnak, az ismét a szeme elé került. S ami még rosszabb, az emlékezés olyan volt, akár a futóhomok – legalábbis Balek számára –, s minél jobban szabadulni akart tőle, annál jobban belekeveredett. Balek pedig hajlamos volt emészteni magát. Murillió ismét a látósugarába lépett.

– A hangya vakon táncol – mondta Balek.

– Tessék?

– A régi gyermekvers – nem emlékszel rá?

– Neked elment a maradék eszed is?

– Még nem. Legalábbis azt hiszem, még nem.

– Hát éppen ez az, Balek! Ha elmegy az eszed, nem tudhatod, hogy elment-e az eszed, ugye?

Balek nézte, ahogy Murillió ismét megfordul és eltűnik a folyosón. *A világ észrevétlenül forog körülöttünk. A vakok körbetáncolnak. Nem menekülhetünk önmagunk elől, s míg álmaink éjjel fehéren csillognak, a nappalok mindig szürkék. Mindkettő egyformán halálos. Ki volt az a költő? A Kardoskodó. Azt állította, hogy árva. Ezer történetet írt a gyerekek riogatására. Egyszer megkövezte őt a darujhisztáni tömeg, de túlélte. Azt hiszem – évekkel ezelőtt történt. A történeteit most az utcán is mesélik. Kiszámolós dalként, gyermekjátékok mellé. Szerintem ez átkozottul gonosz fordulat.*

Megrázta magát, s próbálta megtisztítani az elméjét, még mielőtt újabb emlék ejti csapdába. Mielőtt ellopta volna a villáját, mielőtt tönkretette az életét, Simtal azt mondta neki, hogy a gyermekét várja. Eltűnődött, hogy vajon létezhetett-e az a gyermek – ahol mások kést használtak, ott Simtal hazugságokkal küzdött érdekeiért. Nem jelentettek be semmiféle gyermekáldást. Persze elég nagy esély volt rá, hogy ha be is jelentették egy gyermek születését, ő nem hallott róla – a bukása utáni időszakban semmit sem volt képes felfogni. De a barátai tudtak volna róla. Elmondták volna neki, ha nem akkoriban, akkor a kijózanodást követően...

Murillió ismét a képbe lépett.

– Várj csak! – morogta Balek.

– Most meg mi van? A bogár a hátára esett? A féreg a lyuk körül pörög?

– Kérdésem volna, Murillió.

– Rendben van, ha ragaszkodsz hozzá...

– Nem hallottál róla sosem, hogy Simtal gyermeknek adott volna életet?

Látta, hogy a barátja zárkózott arckifejezést ölt, a szeme összeszűkül.

– Ezt a kérdést nem túl ildomos egy templomban feltenni.
– Most akarom hallani a választ.
– Nem hiszem, hogy felkészültél rá...
– Ezt nem neked kell megítélned, Murillió, tudod jól. A fenébe is, már hónapok óta ülök a tanácsban! És még mindig nem vagyok felkészülve? Micsoda abszurdum...
– Jól van, jól van! Csak ennyit tudok: voltak bizonyos pletykák.
– Ne hazudj nekem!
– Nem hazudok. Volt egy pár hónapos időszak, amíg Simtal a gyászra hivatkozva nem mutatkozott a nyilvánosság előtt. Persze mindenki tudta...
– Igen, tudom, hogy mit tudott mindenki. Tehát bujkált egy ideig. Folytasd!
– Nos, mi úgy gondoltuk, hogy a pozíciója megerősítésén dolgozik. A színfalak mögött. Relik rajta tartotta a szemét. Legalábbis úgy tudom. Ő többet mondhatna.
– És ti ketten sosem beszéltetek róla, hogy mire készül Simtal, vagy hogy milyen a külseje? Murillió...
– Miért, mit gondolsz, mennyit tudhat Relik a szülésről?
– Hát, ha egy nő terhes, akkor nagy a hasa, és a melle is megduzzad. Biztos, hogy a merénylő is találkozott egy-két ilyen nővel Darujhisztán utcáin. Vagy talán azt hitte, dinnyét nyeltek le szegények egészben?
– Felesleges gúnyolódni, Balek. Csak azt mondom, nem volt benne biztos.
– S mi a helyzet a villa személyzetével? Nem született valamelyik cselédlánynak hirtelen gyereke?
– Relik nem említette...
– Istenem, micsoda figyelmes merénylő.
– Rendben! – csattant fel Murillió. – Tessék, ezt gondolom én! Született egy gyermeke. Elküldte őt. Valahová. Nem szabadult meg tőle, ez biztos, mivel pár évvel később még szüksége lett volna rá egy házassági szerződéshez, vagy mint hivatalos örökösre, vagy mit tudom én! Simtal alacsony származású volt. Bármilyen kapcsolatokkal bírt is a régi életéből, azokat titokban tartotta; csak páran tudtak a származásáról. Köztük te is. Azt hiszem, úgy küldte el a gyereket, hogy... szóval, olyan helyre, ahol senkinek sem jutna eszébe keresni.
– Már majdnem hároméves lehet – mondta Balek, s lassan a falnak dőlt. Lehunyta a szemét. – Egy hároméves gyermek...
– Igen. De tudod, akkoriban nem lehetett volna megkeresni...
– Szükség lett volna a véremre. Abból Baruk...
– Persze – csattant fel Murillió. – Egy szép napon meg kellett volna keresnünk részegen, és ki kellett volna véreztetnünk!
– Hát...
– Azért nem tettünk semmit, te ökör, mert akkoriban nem tűnt szükségesnek!
– Ez igaz. De most már hónapok óta józan vagyok, Murillió.
– Akkor tedd meg magad, Balek. Keresd fel Baruk mestert!
– Ezt fogom tenni. Most, hogy már tudok róla.
– Figyelj, barátom! Sok részeg embert ismertem már életemben. Te most úgy tekintesz erre a négy-öt hónapos józanságra, mint egy örökkévalóságra. De én még

mindig azt az embert látom magam előtt, aki a hányását mosogatja a ruhájából. Egy embert, aki bármelyik nap visszaeshet. Nem akartam... túl korán szóba hozni...

– Megértelek, Murillió, és nem hibáztatlak a döntésedért. Igazad volt, hogy óvatos voltál. De most már látom – végre látom –, hogy okom van józannak lenni. Végre van rá okom, hogy tartsam magam.

– Balek, remélem, nem hiszed, hogy csak úgy besétálhatsz egy házba, és elhozhatod onnan az ott nevelkedő gyereked...

– Miért ne? Hiszen az enyém!

– S már meg is van a helye a kandalló előtt, ugye?

– Azt hiszed, nem tudok felnevelni egy gyereket?

– *Tudom,* hogy nem vagy rá képes, Balek. De ha józan maradsz, akkor tudsz elég pénzt küldeni neki, és olyan lehetőségei lesznek az életben, amelyekről másként nem is álmodhatna.

– Egy titkos jótevő. Huh... ez... nemes cselekedet lenne.

– Légy őszinte, Balek: kényelmes megoldás lenne. Nem nemesi, nem hősies.

– És a barátomnak nevezed magad.

– Igen.

Balek felsóhajtott.

– Az is vagy, bár nem tudom, mivel érdemeltem ki ilyen igaz barátokat.

– Mivel nem akarlak még jobban lelombozni, javaslom, ezt a témát hagyjuk máskorra.

A szentély kőajtaja nyikorogva kinyílt. Balek fölállt. A Halál Lovagja kilépett, és Murillió elé állt.

– Hozzátok az asszonyt! – mondta. – Az előkészületek megtörténtek.

Balek a bejárathoz lépett, és bepillantott a helyiségbe, amelynek közepén hatalmas gödör tátongott a kövezetben. Az oldalfal mellett nagy kupac törmelék éktelenkedett. A daru ereiben meghűlt a vér. Ellépett a Halál Lovagja mellett.

– A Csuklyás szakállára! – kiáltotta. – Ez egy átkozott szarkofág!

– Micsoda? – kiáltotta Murillió, és a barátja után sietett. A gödörre bámult, majd a Halál Lovagjához fordult. – A Mhybe nem halott, te ostoba!

A Lovag élettelen tekintete Murillióra szegeződött.

– Az előkészületek megtörténtek – mondta.

Bokáig érő porban botorkált keresztül a pusztán. A tundra szétesett körülötte, s a tájjal együtt eltűntek az üldözői is, a démoni farkasok, akiktől annyi ideje rettegett már. Rádöbbent, hogy az üres táj, ahová került, még rosszabb, mint az üldözés. A talpa alá nem hajlottak fűszálak, arcát nem cirógatta hűs szellő. A legyek zümmögése is eltűnt, a mohó rovarok már nem szívták a vérét – bár a fejbőre még viszketett, mintha pár rovar túlélte volna a pusztulást.

Egyre gyengébbnek érezte magát, fiatal tagjaiból megmagyarázhatatlan módon elszökött az élet. Nem egyszerű fáradtság volt, amit érzett, hanem valamiféle szétesés – kezdte elveszíteni testi mivoltát. Jobban félt, mint eddig valaha.

Fölötte az égbolt színtelen lett, még a nap sem ragyogott rajta, de valami

láthatatlan fényforrás mégis megvilágított mindent. A fényforrás lehetetlenül messze volt – ha túl sokáig nézett fölfelé, azzal az őrületet kockáztatta, hiszen az elméje képtelen volt felfogni, milyen messzire lát.

Ezért aztán menet közben mindig csak maga elé nézett. Egyik oldalon sem törte meg semmi a horizont ürességét. Akár körbe-körbe is járhatott, bár ha így volt, csakis nagy köröket tehetett meg, mivel még nem találkozott a saját nyomaival. Lelki utazásának nem volt célja – de ebben a halálos tájban nem is tudott volna semmiféle célt találni.

A *tüdeje fájt – mintha az is föl akarta volna mondani a szolgálatot. Tudta, hogy hamarosan szétesik a teste, fiatal, álombéli szervezete lassan föladta a versenyt. Régóta rettegett egy bizonyos fajta elmúlástól, s éppen annak ellenkezőjétől szenvedett vereséget. Már tudta, hogy nem tépik szét a farkasok. A farkasok eltűntek. Már tudta, hogy semmi sem úgy volt, ahogy ő értelmezte – valami más zajlott, valami titkos akció: rejtély, amelyet még nem bogozott ki. Már elkésett. Az elmúlás érte jött.*

A rémálmaiban régen látott Alvilág kaotikus hely volt, amely mohón szippantotta magába a lelkeket, s amelynek viharában csak a rémes halálok emlékfoszlányai kavarogtak. Most már lehetségesnek tartotta, hogy csak elméje kreálta ezeket a képeket. Egyre biztosabban érezte, hogy az igazi Alvilág az, ahol most jár – az üres horizont, a semmi...

Valami megtörte a láthatár egyhangúságát, valami nagy és otromba, a Mhybétől jobbra. Egy perccel korábban még biztosan nem volt ott semmi.

Vagy talán mégis. Talán a világ zsugorodott, s pár erőtlen lépés ideje alatt is összement annyira, hogy megmutatta, mi rejlik rajta túl.

Ismét félelem támadt a szívében, s felnyögött. Lépteit az ismeretlen alakzat felé irányította.

Minden lépéssel láthatóan nagyobbra dagadt ez a valami, egyre magasabbra és szélesebbre puffadt. Alig egy perc múlva már eltakarta a fél égboltot. Rózsaszín foltos, csupasz csontokat látott, felfelé meredezni. Bordázatot, amelyben minden csont megrepedt, ferde, csonka vagy túlburjánzott volt. Csomók, kinövések látszottak, valamint törések és hasadások. A csontok között bőr feszült, s bezárva tartott valamit. A bőrön erek lüktettek pirosan, szinte táncra perdültek a Mhybe szeme előtt.

A lény számára az élet vihara lassan elcsendesedett. Csakúgy, mint a Mhybe számára.

– Az enyém vagy? – kérdezte óvatosan, a furcsa ketrectől alig húsz méterre. – Az én szívem lüktet odabent? Egyre lassabban és lassabban? Én vagyok az?

Érzelmek vihara rohanta meg – nem a saját érzelmei, hanem azé a lényé, aki a ketrecben szenvedett. Félelem. Túlcsorduló fájdalom.

A Mhybe menekülni akart.

De a lény megérezte őt. Azt akarta, hogy maradjon.

Hogy menjen közelebb.

Elég közel ahhoz, hogy elérje.

Hogy megérintse.

A Mhybe felsikoltott. Porfelhőbe került, telement porral a szeme, térdre esett, s úgy

érezte, rögtön darabokra szakad – a lelke, az életösztöne még egyszer, utoljára feltámadt. Ellen akart állni a hívásnak. Menekülni szeretett volna.

De már nem bírt mozdulni.

Aztán az erő kinyúlt érte, és húzni kezdte.

A táj megdőlt alatta. A por összeállt. Üveg lett belőle.

Négykézláb állt, könnyező szemmel még egyszer sikerült felnéznie. Táncolt előtte a kép.

A bordák már nem bordák voltak. Lábakká alakultak.

A bőr sem bőr volt már. Háló lett belőle.

A Mhybe csúszni kezdett.

Huszonharmadik fejezet

Ha a Fekete Moranthok beszédes nép volna,
az egész világ ismerné Sodrott történetét. Ha
pedig a világ az első említését megelőzően is ismerné
ezt az eposzt – amikor is szövetségre lépett
a Malaza Birodalommal –, ha ismerné a tetteit
ugyanezen birodalom Genabackisi Hadjárata idején,
valamint az életét a Moranth Uralomban,
aligha kételkedne benne, hogy a történet egynél
több legendához is méltó alapot szolgáltat.

Elveszett hősök
Nathi Badark

A Látomás-hegység roppant, sötét tömege eltakarta a nyugati égbolt csillagait. A hátával egy kicsavart fa függőleges gyökérfalának támaszkodó Csákány hadnagy szorosabbra húzta az esőkabátját a hideg ellen. Setta falai szaggatott fekete vonalnak látszottak tőle balra, a csillagfényben fürdő folyó túlsó partján. Kiderült, hogy a város közelebb van a hegyekhez és a folyóhoz is, mint azt a térképek jelölték, ami kellemes meglepetést jelentett.

A nő az alattuk húzódó ösvényre koncentrált, és feszülten kutatott a mozgás leghalványabb jele után. Legalább az eső elállt, igaz, helyette most a köd lett egyre sűrűbb. Csákány hallgatta a fenyőágakról csöpögő víz hangját maga körül. Egy csizma mohos sárban cuppant, majd gránitonsikordult. Csákány hátrafordult, bólintott, majd figyelmét ismét az ösvény felé fordította.

– Türelem – suttogta Paran kapitány. – Nem kis távolságot kell megtenniük.

– Igaz – értett egyet Csákány. – Csakhogy Rebbencs nagyon gyors, uram. Olyan a szeme, akár a macskáé.

– Akkor reménykedjünk benne, hogy nem hagyja maga mögött a többieket.

– Nem fogja. – *Jobban teszi, ha nem* – tette hozzá magában.

Paran óvatosan melléje kuporodott.

– Szerintem odarepülhettünk volna egyenesen a város fölé, és megkímélhettük volna magunkat attól, hogy gyalog derítjük fel.

– És ha őrszemeket állítottak, akkor felfedeztek volna bennünket. A többit aztán magad is kitalálhatod, kapitány. Nem tudjuk, mivel figyelteti a Pannioni Látó ezt a vidéket, de ostobaság lenne azt hinni, hogy teljesen egyedül vagyunk. Már azzal is sokat kockáztatunk, hogy azt hisszük, ha éjszaka vonulunk, nem vesznek észre minket.

– Fürge Ben szerint csak a keselyűk azok, hadnagy, semmi egyéb, ők pedig csak nappal repülnek. Ha nappal fedezékben maradunk, sikerülhet a dolog.

Csákány lassan bólintott a sötétben.

– Inda is egyetért. Meg Kékgyöngy, Kocsány és Ujjas is. Kapitány, ha mi és csak mi, Hídégetők bújócskáznánk a Fekete Moranthokkal, nem aggódnék. De mivel nyílegyenesen...

– Csend! Ott lent. Láttam valamit.

Rebbencs szokásos, bámulatos formáját hozta. Úgy mozgott, mint egy árnyék, eleltűnt egy, két, három szívdobbanásnyi időre, hogy aztán tíz lépéssel közelebb bukkanjon fel ismét, és cikcakkban közeledett oda, ahol Csákány és Paran várakozott. Bár egyik tiszt sem moccant, és egyetlen hangot sem adtak ki, Rebbencs valahogy megtalálta őket. A fogai fehéren villantak, ahogy leguggolt előttük.

– Lenyűgöző – morogta Paran. – Azért jöttél, hogy jelentést tégy, vagy ráhagyod ezt arra, akinek elvileg a feladata lenne? Feltéve persze, ha Hangyás és a többiek nem félmérföldnyire mögötted botorkálnak valahol.

A nő arcáról eltűnt a mosoly.

– Uh, nem uram, olyan harminclépésnyire lehetnek; nem hallod őket? Ez Inda volt, a hajinge beleakadt egy ágba. Azok a lépések onnan elölről meg Hangyáshoz tartoznak, a dongalábúja úgy lépked, mint egy majom. És ezek a reccsenések? Sunyi. A leghalkabb közöttük – furcsa módon – Terelő.

– Most hülyíteni próbálsz, katona? – kérdezte Paran. – Csak, mert én semmit sem hallok.

– Nem, uram – tiltakozott Rebbencs ártatlanul.

Csákány szerette volna kinyújtani a kezét, és pofon vágni a nőt.

– Menj vissza és keresd meg őket, Rebbencs! – mordult rá. *Ha ekkora zajt csapnak, akkor elvesztették az ösvényt, te barom. Na nem mintha zajt csapnának. Nem mintha elvesztették volna. Paran telibe talált, és neked ez nincs ínyedre. Nem baj.* – Eredj!

– Igen, hadnagy – sóhajtotta Rebbencs.

Figyelték, ahogy kígyózva, csúszkálva visszafelé indul az ösvényen, majd eltűnik a szemük elől.

– Majdnem beetetett – dörmögte Paran.

Csákány a felettesére pillantott.

– Ő meg van győződve róla, hogy pont ezt tette.

– Igaz.

A nő erre nem mondott semmit, csak elvigyorodott. *A fenébe is, azt hiszem, most már tényleg a kapitányunk vagy. Végre találtunk egy jót.*

– Itt jönnek – jegyezte meg Paran.

A csapat többi tagja méltó párja volt Rebbencsnek, de legalábbis olyan közel jártak

hozzá, hogy a különbség lényegében nem számított. Némán suhantak, összekötözött fegyverekkel, bebugyolált páncéllal. Figyelték, ahogy Hangyás felemeli a kezét, egy mozdulattal megállítja a mögötte jövőket, majd mutatóujjával kört ír le a levegőben. A raj tagjai szétszóródtak, és mindenki fedezéket keresett. Az őrjárat véget ért.

Az őrmester elindult arrafelé, ahol Paran és Csákány várakozott. Mielőtt azonban odaért volna, Fürge Ben csusszant le melléjük.

– Kapitány – suttogta –, beszéltem Sodrott helyettesével.

– És?

– És a moranth aggódik, uram. A parancsnoka miatt: az a gyilkos fertőzés már a vállánál is feljebb jutott. Sodrottnak csak néhány hete van hátra, és már most is nagy fájdalmai vannak. Csuklyás tudja, meddig képes irányítani.

– Értem – sóhajtotta Paran. – Erről később folytatjuk a beszélgetést. Most halljuk Hangyást!

– Rendben.

Az őrmester megérkezett és letelepedett elébük. Csákány odanyújtott neki egy kulacsot, a férfi elvette, lenyelt vagy fél tucat nagy korty bort, majd visszaadta. Hangyás robbanásszerű horkantásokkal szabaddá tette mindkét orrlyukát, letörölte a bajuszát, aztán még néhány pillanatig rendezgette és simítgatta a szőrdíszt.

– Ha nekiállsz megmosni a hónaljadat is – figyelmeztette Paran –, megöllek. Vagyis miután leküzdöttem a hányingert. Tehát jártál Settában; mit láttál ott, őrmester?

– Ööö, igen, uram, kapitány. Setta. Kísértetváros, rohadtul hátborzongató. Azok az üres utcák, üres épületek, lakomamáglyák...

– Lakoma micsodák?

– Lakomamáglyák. A tereken nagy halom égett csont meg hamu. Emberi. Lakomamáglyák. Ja igen, és nagy madárfészkek a város négy tornyán. Rebbencs felmászott az egyikhez.

– Valóban?

– Hát, mindenesetre közel hozzá. Észrevettük a madárszart a torony oldalán, amikor a nap még magasan járt. Szóval olyan hegyi keselyűk laknak bennük.

Fürge Ben halkan szitkozódott.

– És Rebbencs biztos benne, hogy nem látták meg?

– Egészen biztos, varázsló. Hiszen ismered Rebbencset. Mindenesetre fedezékben maradtunk, ami nem volt könnyű. Azokat a tornyokat átkozottul jól helyezték el. De a madarak tényleg odaköltöztek.

– Láttatok Óriás Varjakat? – érdeklődött Fürge Ben.

Az őrmester pislogott.

– Nem. Miért?

– Mindegy. De a szabály továbbra is érvényes: semmiben se bízzatok, ami repül, Hangyás! Ezt mindenki tudja, és tartsa is észben, világos?

– Igen, ahogy mondod, varázsló.

– Még valami? – kérdezte Paran.

Hangyás megrántotta a vállát.

– Nem, semmi más. Setta olyan halott, hogy halottabb már nem is lehetne.

Maurikkal valószínűleg ugyanez a helyzet.
– Ne törődj Maurikkal! – mondta Paran. – Maurikot kikerüljük.
Ezzel sikerült felkeltenie Csákány figyelmét.
– Csak mi, kapitány?
– Nyílegyenesen száguldunk tovább – felelte Fürge Ben.
Hangyás dörmögött valamit a bajusza alatt.
– Mondd érthetőbben, őrmester! – utasította Paran.
– Semmi, uram.
– Halljuk, Hangyás!
– Hát, csak Sunyi, Inda meg a többi utász, kapitány. Amiatt a hiányzó muníciósláda miatt panaszkodnak. Arra számítottak, hogy Mauriknál feltöltik a készleteiket. Nyavalyogni fognak, uram.
Csákány látta, hogy Paran Fürge Benre pillant. A varázsló összevonta a szemöldökét.
– Elfelejtettem beszélni Sunyival. Sajnálom, mindjárt intézkedem.
– Az a helyzet – folytatta Hangyás –, hogy nem elég az ellátmány. Ez az igazság. Ha bajba kerülünk...
– Na de őrmester – morogta Csákány. – Amikor felégeted a hidakat magad mögött, ne gyújtsd meg azokat is, amelyek előtted helyezkednek el! Mondd meg azoknak az utászoknak, hogy legyen gerincük! Ha olyan helyzetbe kerülünk, hogy nem elég a tizenöt vagy hány csattanós meg a harminc-negyven robbanós, úgyis csak újabb lakomamáglya lesz belőlünk is.
– Vége a csevejnek! – közölte Paran. – Gyerünk, szóljatok a moranthoknak, hogy készüljenek fel! Ma éjjel ugrunk még egyet. Azt akarom, hogy hajnalra látótávolságon belülre kerüljünk az Eryn folyóhoz. Csákány, kérlek, ellenőrizd még egyszer az útjelzőket! Nem akarom, hogy nagyon feltűnőek legyenek. Ha most eláruljuk magunkat, a helyzet igencsak forróvá válik.
– Értettem, uram.
– Rendben, induljunk!
Figyelte, ahogy a katonái feltápászkodnak. Néhány pillanattal később megérezte valakinek a jelenlétét a háta mögött, és megfordult. Sodrott, a Fekete Moranthok parancsnoka állt előtte.
– Paran kapitány!
– Igen?
– Szeretném tudni, megáldottad-e a barghaszt isteneket. Capustanban vagy esetleg utána.
Paran összevonta a szemöldökét.
– Figyelmeztettek, hogy talán megkérnek rá, de nem, nem környékeztek meg.
A fekete páncélos harcos egy ideig hallgatott, majd így szólt:
– Mégis elismered a helyüket a Panteonban.
– Miért ne tenném?
– Ezt vehetem igennek, kapitány?
– Rendben. Igen. Miért? Mi a baj?

– Semmi baj. Hamarosan meghalok, és tudni szeretném, mi várja a lelkem.
– Csak nem ismerték el végül a barghasztok, hogy a moranthok ereiben ugyanaz a vér folyik?
– Az ő kijelentéseik, akár ilyenek, akár olyanok, nem bírnak fontossággal.
– Az enyémek pedig igen?
– Te az Asztal Mestere vagy.
– Mi okozta a szakadást, Sodrott? A moranthok és a barghasztok között?
A moranth lassan felemelte sorvadt karját.
– Egy másik birodalomban ez a kar talán egészséges, míg a testem többi része aszott és élettelen. Talán – folytatta – már érzi egy szellem határozott, erős szorítását. Egy szellemét, ami most arra vár, hogy teljesen átlépjek abba a világba.
– Érdekes megközelítés.
– Nézőpont, kapitány. A barghasztok fonnyadtnak és élettelennek látnak bennünket. Olyasminek, amit ki kell vágni.
– Míg ti épp az ellenkezőjét látjátok?
Sodrott vállat vont.
– Mi nem félünk a változástól. Nem próbálunk ellenállni. A barghasztoknak el kell fogadniuk, hogy a növekedés szükséges, még ha fájdalmas is. Meg kell tanulniuk, amit a moranthok már régen megtanultak, amikor nem vonták ki a kardjukat, hanem leültek tárgyalni a Tiste Edurokkal, a tengerek szürke bőrű vándoraival. Beszéltünk vélük, és rájöttünk, hogy éppen olyan elveszettek, mint mi, éppen úgy belefáradtak a háborúba, és éppen úgy készek békét kötni.
– Tiste Edurok?
– A Szétzúzott Üreg gyermekei. Megtalálták egy darabkáját Moranth roppant erdejében, amely az új otthonunk lett. Kurald Emurlahn, az Árnyék valódi arca. Olyan kevés Tiste Edur maradt, hogy úgy döntöttünk, befogadjuk őket. Ma már egy sincsen belőlük a Moranth erdőben, régen elmentek, azonban az ő örökségük tett azzá bennünket, amik ma vagyunk.
– Sodrott, szükségem van egy kis időre, amíg felfogom azt, amit most elmondtál. Kérdéseim vannak...
Sodrott megint megrántotta a vállát.
– Nem öltük meg a Tiste Edurokat. A barghasztok szemében ez a legnagyobb bűnünk. Nem tudom, vajon az Ősi Szellemek – már istenek – hasonló fényben látják-e a dolgot.
– Sok idejük volt a gondolkodásra – mormogta Paran. – Néha csak erre van szükség. Azt hiszem, a bölcsesség szíve a tolerancia.
– Ha így van, kapitány, akkor neked büszkének kell lenned.
– Büszke?
A moranth parancsnok lassan elfordult, ahogy halk kiáltások jelezték, hogy a csapat készen áll.
– Most visszatérek Félkarú Dujekhez – kis szünetet tartott, majd hozzátette: – A Malaza Birodalom bölcs birodalom. Ez ritka és értékes. Így minden jót kívánok neki – és neked.

Paran nézte, ahogy Sodrott elvonul. Ideje volt elindulni.

Toleráns. Talán. Vésd az eszedbe jól ezt a szót, Ganoes... valami azt súgja, ezen fordulhat meg minden, ami ezután következik...

Kruppe öszvére gyorsan felügetett gazdájával a töltésre, áthaladt az úton vonuló tengerészgyalogosok között, akik félreálltak az útjából, majd leereszkedett a másik oldalon, és nekivágott a síkságnak. Mögötte segítő tanácsokat kiáltoztak.

– Oktalan állat! A Mélység vak, makacs, bőgő teremtménye! Kruppe azt mondja, állj! Nem, ne arra...

Az öszvér nagy ívben visszakanyarodott, és szapora léptekkel megindult a Fehérarcú barghasztok legközelebbi klánja felé. Tucatnyi, vad színekben pompázó gyerek rohant elébük. Az öszvér rémülten megtorpant, s Kruppe előrecsúszott a nyakába. Az állat ezután megfordult, és békés léptekkel megindult az ellenkező irányba, farkával a tomporát csapkodva. A darunak hangos nyögések közepette sikerült visszanyernie az egyensúlyát.

– A testmozgás őrültség! – kiáltotta oda a mellette kocogó gyerekek láttán. – Csak nézd meg ezeket a rémisztő kölyköket, akiknek máris olyan izomlázuk van, hogy csak bolond kéjjel nevetnek Kruppe nyomorúságos sorsán! Az erő és a megterhelés miatt kiürült a fejük! Drága Kruppe, bocsáss meg nekik, ahogy csodálatra méltó természetedhez, barátságos lelki nyugalmadhoz és könnyed, mégis tiszteletre méltó viselkedésedhez illik olyanok közt, akik sajnálatos módon hiányt szenvednek az évek jelentette tapasztalatban! Ah, ti szegény teremtmények, akiknek oly rövid láb adatott, s arcotokra mégis esztelen bölcsesség önámító kifejezése telepszik! Együtt ügettek ezzel az átkozott öszvérrel, s így felfeditek a tragikus igazságot: a törzsetek sorsa megpecsételődött, nyilvánítja ki Kruppe! Megpecsételődött!

– Egy szavadat sem értik, Zsíros Ember! – Kruppe megfordult és látta, hogy Hetán és Kafál lovagol feléje. A nő vigyorgott. – Egyetlen szavadat sem, daru, szerencsére. Különben ilyen szitkok hallatán kitépnék a szívedet a mellkasodból!

– Szitkok? Kedves asszony, Kruppe rettenetes temperamentuma a hibás. Fehéren izzó haragja, amely oly hatalmas veszélyt jelent a körülötte tartózkodókra! Tudjátok, ez az állat...

– Még arra se jó, hogy megegyük – jegyezte meg Hetán. – Mit gondolsz, fivérem?

– Túl sovány – helyeselt Kafál.

– Mindezek ellenére, Kruppe bocsánatot kér saját érdemes személye és az azzal ellentétben teljesen haszontalan állat nevében, amelyen lovagol. Kérlek, bocsássatok meg nekünk, Humbrall Taur némileg hosszabb lábú ivadékai!

– Kérdésünk van hozzád, Zsíros Ember.

– Csak tedd fel, és Kruppe felel rá! Igazságtól fénylő szavai, akár az olaj, amely illatossá teszi hibátlan bőrödet; mondjuk ott, kicsivel a bal melled fölött: Kruppénak a birtokában van...

– Nem kétlem – szakította félbe Hetán. – És ha hagynám, hogy folytasd, ez a háború véget érne, mielőtt egyáltalán feltehetném a kérdésem. Most pedig fogd be a szád, daru, és figyelj! Méltóztatnád szemügyre venni a malaza seregeket ott, azon az

úton? A fedett szekereket és a közöttük s mellettük lábukat vonszoló néhány századot, akik égig érő porfelhőt kavarnak...

– Drága leányzó, Kruppe szívéhez szóltál! Kérlek, folytasd ezt a kérdést minél tovább, s szavaid viaszát gyúrd vastag gyertyává, hogy tiszteletedre meggyújthassam a szerelem kiolthatatlan lángját!

– Azt mondtam, daru, hogy *nézz oda!* Vedd szemügyre! Nem találsz jelenleg semmi furcsát a szövetségeseinkben?

– Jelenleg. A múltban és kétségkívül a jövőben is, Kruppe afelől biztosíthat téged. Malaza rejtélyek, igen! Különös emberek, állítja Kruppe. A fegyelem az említett menetben a zilált felbomlás állapotához közelít, a felvert por mérföldekről látható, ám amit látnak – nos, nem egyéb, mint por!

– Ez az én véleményem is – morogta Hetán.

– Éleslátásra vall.

– Tehát te is észrevetted.

– Mit vettem észre, kedvesem? Tested pazar domborulatait? Hogy is ne vehetne észre Kruppe egy ilyen csodálatos, bár enyhén barbár szépséget? Mint a préri virága...

– ...amely épp megölni készül téged? – vigyorgott Hetán.

– A préri virága, most már látja Kruppe, amely szúrós kaktuszon nyílik...

– Vigyázz a nyelvedre, Zsíros Ember!

– Kruppe nyelve sohasem botlik meg, mivel az óvatosság fő erényei egyike... uh...

– Ma reggel – folytatta Hetán egy kis szünet után – láttam, hogy egy század tengerészgyalogos három század sátrait bontja le az egész malaza táborban. Egy harometét, újra meg újra.

– Igen, a malazákra lehet számítani!

Hetán közelebb léptetett, kinyúlt és megragadta Kruppe köpönyegének gallérját. Mosolya még jobban kiszélesedett, miközben szinte kirántotta a férfit a nyeregből.

– Zsíros Ember! – sziszegte. – Miután ágyba vittelek – nemsokára –, hordágyat kell majd az öszvéred után kötni, hogy cipelni tudja azt, ami megmarad belőled. Szép tehetség, ha mindenkit el tudsz bűvölni a szavaid táncával, de ha eljön az éjjel, minden levegőt kipréselek a tüdődből! Napokon át meg sem tudsz majd szólalni. És mindezt csak azért teszem, hogy megmutassam, ki az úr kettőnk közül. Most pedig még egy nyikkanás, és meg sem várom az éjjelt – olyan mutatványt rendezek ezeknek a gyerekeknek és mindenki másnak, daru, amit sohasem heversz ki! Á, látom a kidülledő szemedből, hogy megértettél. Jól van. Most pedig ne szorítsd úgy azt az öszvért a térdeddel, utálja! Úgy ülj a hátán, mintha lovon lennél, mert akkor azt is fogja hinni magáról, hogy az! Megjegyzi, hogy lovagolnak a többiek, megjegyzi, hogy hordják terhüket a lovak. A szeme sohasem pihen – nem vetted még észre? Ez a legéberebb állat, amit ez a világ valaha látott, és ne kérdezd, miért! Így, én befejeztem. Ma estig, Zsíros Ember, amikor is teszek róla, hogy elolvadj! – azzal elengedte.

Kruppe levegő után kapkodva zöttyent vissza a nyeregbe. Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, majd gyorsan ismét becsukta. Kafál felmordult.

– Gyorsan tanul, nővérem!

A lány megvetően felhorkant.
– Mind gyorsan tanultok, fivérem.
A két testvér ellovagolt.
Kruppe egy ideig bámult utánuk, majd ruhája ujjából elővett egy zsebkendőt, és felitatta vele az izzadságot a homlokáról.
– Jaj nekem! Jaj nekem, jaj nekem! Hallottad ezt, öszvér? Kruppe az, akinek a sorsa megpecsételődött. Megpecsételődött!

Pálinkás tanulmányozta egy ideig az előtte álló két nő arcát, majd így szólt:
– Engedély megtagadva!
– De hát nincs itt, uram! – kötötte az ebet a karóhoz az egyik tengerészgyalogos. – Nincs senki, akit figyelhetnénk, nem igaz?
– Nem mentek vissza a századotokhoz, katonák. Itt maradtok velem. Van még valami, amit meg akartatok beszélni? Nincs? Lelépni!
A két tengerészgyalogos egymásra pillantott, aztán tisztelegtek és elmasíroztak.
– Néha – szólalt meg Artantosz néhány lépésnyire tőle – visszajön, és beléd mélyeszti a fogát, igaz?
Pálinkás végigmérte.
– Micsoda?
– Dassem Ultor parancsnoki stílusa. A katonák engedélyt kapnak a gondolkodásra, a kérdésekre, a vitára...
– És ez a legjobb hadsereggé tesz bennünket, amit csak látott a világ, zászlóvivő.
– Ennek ellenére...
– Nincs semmilyen „ennek ellenére”. Ezért vagyunk mi a legjobbak. És ha eljön a kemény parancsok ideje, majd meglátod a fegyelmet. Lehet, hogy itt és most nem láttad, de ott van a felszín alatt, és sziklaszilárd.
– Ahogy mondod – felelte Artantosz, egy vállrándítás kíséretében.
Pálinkás továbbvezette a lovát a kraal felé. A nap éppen utolsó izzó sugarait húzta vissza a horizont mögé. Mindenfelé katonák siettek, hogy sátrat verjenek, és tábortüzet rakjanak. A parancsnok látta rajtuk, hogy kimerültek. Túl sok erőltetett menet napközben, ráadásul további harangszónyi vonulás szürkület után. Tudta, hogy ezt legalább a következő három napban el kell hagynia, és még két harangszónyi megállást kell beiktatnia, mielőtt elérik Korallt, hogy a gyalogság elegendő pihenőhöz jusson. A kimerült hadsereg vert hadsereg.
Egy lovász átvette Pálinkás lovát, és a parancsnok Dujek sátra felé vette az irányt. A bejárat előtt egy raj tengerészgyalogos ücsörgött zsákokon. Sisakot és páncélt viseltek, sőt még a kendő is rajtuk volt, amellyel nap közben a por ellen védekeztek. Pálinkás közeledtére egyikük sem állt fel.
– Pihenj, folytasd tovább! – morogta gúnyosan, ahogy elvonult a katonák között, és belépett a sátorba.
Odabent Dujeket a földön térdelve találta. Térképet terített a szőnyegre, azt tanulmányozta egy lámpás fényénél, s közben halkan dörmögött valamit.
– Tehát – mondta Pálinkás, miközben odahúzott egy tábori széket, és helyet foglalt

– a megosztott hadsereg... újra megoszlik.
Dujek felpillantott. Bozontos szemöldöke egy pillanatra összehúzódott, mielőtt folytatta volna a térkép böngészését.
– A testőrségem odakint van?
– Igen.
– A legjobb körülmények között is szánalmas banda, ezek pedig nem éppen a legjobb körülmények.
Pálinkás kinyújtóztatta a lábát, és összerezzent, ahogy a bal lábába ismét belehasított a régi, jól ismert fájdalom.
– Mind untai, ugye? Mostanában nem sokat láttam őket.
– Azért nem láttad őket, mert azt mondtam nekik, hogy süllyedjenek el. Amikor azt mondtam rájuk, hogy szánalmas banda, még kedves voltam. Nem tartoznak a sereghez, és ha rajtuk múlik, soha nem is fognak, és a fene vigye el, egyetértek velük. Egyébként még akkor sem tisztelegtek volna neked, ha nem oszlunk két csapatra. Még nekem is nehezükre esik tisztelegni, pedig az én védelmemre esküdtek fel.
– Fáradt a sereg.
– Tudom. Oponn szerencséjével az iram visszatér az egészséges kerékvágásba, amint túljutottunk Maurikon. Aztán három nap laza szár és kinyújtott nyak Korallig – kevesebbel is sikerült már.
– Úgy érted, sikerült megveretni magunkat. Az a rohanás Mottba majdnem végzett velünk, Dujek. Nem engedhetünk meg magunknak egy ismétlést: ezúttal sokkal többet veszíthetünk.
A Legfőbb Ököl hátradőlt és elkezdte összegöngyölni a térképet.
– Legyen hited, barátom!
Pálinkás körbepillantott, észrevette a sátor főoszlopának támasztott hátizsákot, s rajta a vén kardot, ugyanolyan ősi hüvelyében.
– Ilyen hamar?
– Nem figyeltél – mondta Dujek. – A kettéválás óta minden éjjel simán megy minden. Tarts létszámellenőrzést, Pálinkás, és hatezerrel kevesebbet kapsz. Ha pedig eljön a reggel, visszakapod a csapatod. Nos, legalábbis alig valamivel kevesebbet a felénél. Táncolnod kellene a főoszlop körül.
– Nem, inkább nekem kellene ma éjjel kirepülnöm, nem neked, Dujek. A kockázat...
– Pontosan – morogta a Legfőbb Ököl. – A kockázat. Látom, nem vagy képes felfogni, de te sokkal fontosabb vagy ebben a seregben, mint én. Mindig is az voltál. A katonák szemében én csak egy félkarú, szőrös rém vagyok, csicsás egyenruhában. Rohadt jól látják, hogy csak egy öleb vagyok.
Pálinkás Dujek dísztelen, ütött-kopott páncéljára pillantott, és savanyúan elvigyorodott.
– Csak költői kép – mondta a Legfőbb Ököl. – Amellett pedig úgy van, ahogy a Császárnő parancsolta.
– Te legalábbis folyton ezt mondod.
– Pálinkás, Hétváros felfalja saját magát. A Forgószél felkelt a vér áztatta homok

felett. A Végrehajtónak új serege van, és már el is indult, de az ott lévő malaza erők számára túl későn. Tudom, hogy a visszavonulásodról beszéltél, de próbáld meg Laseen szemszögéből nézni! Két parancsnoka maradt, akik ismerik Hétvárost, és nemsokára csak egyetlen tapasztalt serege, amely itt rekedt Genabackison. Ha valamelyikünket kockára kell tennie a pannioni háborúban, az én leszek.

– Azt tervezi, hogy Hétvárosba küldi a sereget? A Csuklyás vigyen el bennünket, Dujek...

– Ha az új Végrehajtó alulmarad a Shei'kkel szemben, ugyan milyen választása marad? Ami pedig még fontosabb, téged akar parancsnoknak.

Pálinkás lassan pislogott.

– És veled mi a helyzet?

Dujek elfintorodott.

– Azt hiszem, nem számít rá, hogy túlélem, ami ránk vár. Ha pedig valamilyen csoda folytán ez mégis megtörténik, nos, a koreli hadjárat valódi mészárszék...

– Te nem akarod Korelt.

– Hogy én mit akarok, Pálinkás, az nem számít.

– Gondolom, Laseen ugyanezt mondaná rólam. Dujek, már mondtam neked, vissza akarok vonulni, ha kell, eltűnök. Végeztem. Az egésszel. Valami fakunyhó egy határ menti királyságban, messze a Birodalomtól...

– És egy feleség, aki fazekakat vagdos a fejedhez. Boldog házasélet. Azt hiszed, Korlat belemenne ebbe?

Pálinkás elmosolyodott a Legfőbb Ököl szelíd gúnyolódásán.

– Az ő ötlete – na nem a fazékhajigálás –, az a te saját rémálmod, Dujek. A többi viszont... na jó, nem faház. Inkább egy távoli, szél fútta torony, valamilyen hegyi erődben. Amelynek a látványa is elriaszt...

– Hát – jegyezte meg Dujek vontatottan –, még mindig lehet egy kis zöldségeskerted az udvaron. Hadat viselhetsz a gaz ellen. Rendben, akkor ez a mi titkunk marad. Szegény Laseen! Ha netán túlélem Korallt, én viszem vissza a sereget Hétvárosba. Ha pedig nem élem túl, nos, akkor nem leszek abban a helyzetben, hogy fikarcnyit is törődjek a Malaza Birodalommal.

– Átverekszed magad, Dujek. Mindig átverekszed magad.

– Gyenge próbálkozás, de köszönöm. Akkor, megosztasz velem egy utolsó vacsorát? A moranthok nem lesznek itt az éjféli harang előtt.

Különös szavak voltak ezek, és még egy hosszú pillanatig ott függtek baljósan a két régi barát között.

– Úgy értem, egy utolsó vacsorát, mielőtt elmegyek – tette hozzá Dujek halvány mosoly kíséretében. – Korallig.

– Örömmel – bólintott Pálinkás.

Az Eryn folyótól délnyugatra elterülő síkság szélesen nyújtózott a csillagos ég alatt, homokját hullámosra fodrozták a kontinens szíve, a Lakatlan-síkság felől érkező szelek. Előttük, a látóhatár szélén, az ifjú és csipkés Isten Útja-hegység húzódott, kétszáz mérföldes természetes határvonalat alkotva dél felé. Keleti csücske behódolt a

sűrű erdőnek, amely megszakítás nélkül egészen az Ortnal-hasadékig és a Korall-öbölig terjedt, majd a víz túlsó oldalán ismét felbukkant, hogy magát a várost is körülölelje.

Az Eryn folyó a Korall-öböltől ötven-egynéhány mérföldre ömlött az Ortnal-hasadékba. A folyó vörös vize eltűnt a mély üregben, ahol állítólag különös fekete színt öltött, és áthatolhatatlanná vált. Mintha maga a Korall-öböl is ennek a hasadéknak a folytatása lett volna.

Paran egyelőre nem látta a hasadékot, még ebből a magasságból sem, de tudta, hogy ott van valahol. A körülötte repülő Fekete Moranth raj felderítői és a folyó mellett előrenyomuló Hídégetői is megerősítették a közelségét. Végül is a térképek néha tévednek. A Fekete Moranthok legtöbbje, szerencsére már hónapok óta a Látomás-hegységben tartózkodott, ahonnan éjszakai portyákat vezettek, hogy feltérképezzék a környéket, és megtalálják a Korallba vezető legjobb útvonalat, erre a pillanatra számítva.

Ha az Isten Útja-hegység felé suhanó merev, szabályos alakzat változatlan sebességgel halad, valószínűleg hajnal előtt elérik az Eryn torkolatát, a következő éjjel pedig már a hasadék fekete vize felett lesznek, és Korall felé száguldanak.

Ha pedig odaérünk, megfejtjük, mit talált ki a Látó a fogadásunkra. Megfejtjük, és ha lehet, kiiktatjuk. Ha pedig ezzel végeztünk, ideje, hogy én és Fürge Ben...

A quorlok valamilyen láthatatlan jelre zuhanni kezdtek a föld felé, és a folyó nyugati partjának irányába manővereztek. Paran keményen szorította az előtte ülő Fekete Moranth lovas páncéljának kiálló, csontos részét. A szél fütyülve tört be sisakjának rostélya mögé, és vadul sikított a fülében. Paran összeszorította a fogát, és lebukott a harcos mögé, miközben a sötét talaj sebesen rohant feléjük.

Erős szárnycsapás lassította le a zuhanásukat alig embermagasságnyira a köves talajtól, és a következő pillanatban már némán siklottak a part felett. Paran hátrafordult és látta, hogy a többiek libasorban követik őket. Ujjával megveregette a lovas páncélját és előrehajolt.

– Mi történik?

– Dög van előttünk – felelte a Fekete Moranth furcsán kattogó hangon, amelyhez a kapitány, tudta, sohasem fog hozzászokni.

– Éhesek vagytok?

A kitinpáncélos harcos nem válaszolt.

Rendben, tehát ez egy kicsit mellé ment.

Bármi hevert is előttük a parton, a szaga most elérte Parant.

– Muszáj ezt? A quorlok akarnak talán enni? Van erre időnk, moranth?

– A felderítőink semmit sem láttak a múlt éjjel, kapitány. Ez a folyó még sohasem vetett partra ilyen teremtményt. Hogy most megtörtént, talán fontossággal bír. Megvizsgáljuk.

Paran megenyhült.

– Jól van.

A quorljuk jobbra fordult, felemelkedett kissé, átrepült a magas, füves part felett, majd leszállt az a mögött elterülő sík talajon. A többiek sorban követték. Paran sajgó

ízületekkel elengedte a nyerget, és óvatosan lekászálódott. Fürge Ben sántikált oda hozzá.

– A Mélység nyeljen el – morogta –, még néhány ilyen út, és leszakad a lábam.

– Van valami elképzelésed arról, mit találhattak? – kérdezte tőle a kapitány.

– Csak azt tudom, hogy rettenetesen bűzlik.

– Nyilván valami döglött állat.

Fél tucat Fekete Moranth gyűlt a vezér köré. Kattogó-zümmögő hangjukon gyors eszmecserét folytattak, majd a tiszt – akinek a quorlján Paran lovagolt – intett a kapitánynak és a varázslónak, hogy menjenek közelebb.

– A teremtmény – közölte a tiszt – egyenesen előttünk van. Szeretnénk, ha velünk együtt ti is megvizsgálnátok. Szóljatok szabadon, hogy körbejárhassuk az igazságot, és végül megállapíthassuk az árnyalatát. Gyertek!

Paran Fürge Benre pillantott, aki egyszerűen vállat vont.

– Akkor hát vezessetek! – fordult a moranthokhoz.

A tetem a kövek között hevert, magasan a parton, mintegy tizenöt lépésnyire a dél felé száguldó folyótól. A végtagjai kicsavarodtak, és láthatóvá váltak összetört csontjai – néhány még a húst is átszakította. Az alak mezítelen volt, felpüffedt, és már oszlásnak indult. Körülötte csattogva és surrogva apró rákok nyüzsögtek, amelyek itt-ott titáni küzdelmet vívtak a zsákmány birtoklásáért. Ezt Paran először mulatságosnak, később azonban határozottan nyugtalanítónak találta. A figyelmét a hullaevőkről ismét a holttestre fordította. Fürge Ben halkan kérdezett valamit a moranth vezértől, mire az bólintott. A varázsló intett, és a környező kövek tompa fénnyel izzani kezdtek, megvilágítva a tetemet.

Csuklyásra.

– Ez egy Tiste Andii?

Fürge Ben közelebb lépett, leguggolt, és rövid ideig hallgatott, mielőtt megszólalt volna:

– Ha az is, nem Fürkész Anomander népéből való... nem, nem hiszem, hogy egyáltalán Tiste Andii volna.

Paran összevonta a szemöldökét.

– Elég magas, varázsló. És azok az arcvonások – már ami megmaradt belőlük...

– A bőre túl világos, kapitány.

– Kiszívta a víz és a nap.

– Nem. Már láttam néhány Tiste Andii holttestet. A Feketekutya erdőben és a körülötte lévő mocsaras vidéken. Láttam őket mindenféle állapotban, de ehhez egyikük sem hasonlított. Igaz, felpuffadt a nap hevétől, és gondolom, a vízből érkezett, de nem szívta tele magát vízzel. Kapitány, láttál már olyan áldozatot, akivel Serc varázslat végzett?

– Az Ég Ösvénye? Amennyire tudom, nem.

– Van egy varázslat, amely az áldozatot belülről robbantja szét. A nyomás alapján működik, azt változtatják meg erőszakosan, sőt, gyakorlatilag teljesen megszüntetik. Vagy, ahogy ebben az esetben gyanítható, százszorosára növelik a testen kívül. Ezt a lényt irtózatos erő roppantotta össze, mintha egy Magas Sercet használó varázsló

támadt volna rá.

– Rendben.

– Nincs rendben, kapitány. Sőt, az egész elmélet hibás – Fürge Ben felpillantott a moranth tisztre. – Azt mondtad, körbejárjuk az igazságot. Jól van. Beszélj!

– Tiste Edur.

Ez a név... óh, igen. Sodrott említette őket. Valami régi háború... egy összezúzott Üreg...

– Egyetértek. Bár én magam sohasem láttam egyet sem.

– Nem itt halt meg.

– Igazad van, tényleg nem. És nem is vízbe fúlt.

A moranth bólintott.

– Nem vízbe fúlt. És nem is varázslat végzett vele. A szag nem jó.

– Igen, én sem érzem varázslat bűzét. Körözz tovább!

– A kék moranthok, akik a tenger habjait hasítják, és hálókat engednek mély árkokba. A zsákmányuk már holtan érkezik a felszínre. Ez a jelenség a nyomással van kapcsolatban.

– Elhiszem.

– Ezt a lényt éppen ennek az ellenkezője ölte meg. Hirtelen egy nagy nyomású helyen jelent meg.

– Így van – sóhajtotta Fürge Ben. A víz felé pillantott. – Van ott egy árok, egy víz alatti szakadék. Láthatjátok a víz áramlattal ellentétes irányú húzásából a folyó közepén. Az Ortnal-hasadék egészen idáig húzódik, láthatatlanul a folyó fenekén. Az az árok nagyon mély.

– Várj csak! – szólalt meg Paran. – Ezzel azt akarod mondani, hogy ez a Tiste Edur váratlanul valahol ott lent, abban a víz alatti hasadékban bukkant fel. Ez csak úgy lehetséges, ha megnyitott egy Üreget, hogy oda jusson, ez pedig igencsak bonyolult módja az öngyilkosságnak.

– Csak akkor, ha szándékosan tette, amit tett – felelte Fürge Ben. – Legelőször is akkor, ha ő volt az, aki megnyitotta az Üreget. Ha nagyon ocsmány módon akarsz megölni valakit, behajítod, tolod vagy lököd – mindegy – egy ellenséges Üregbe. Szerintem ezt a szerencsétlent meggyilkolták.

– Serc egyik főmágusa?

– A legvalószínűbb, hogy Ruse, a Tenger Ösvényének főmágusa. Kapitány, a malazák hajós nép, a Birodalom gyökerei legalábbis a tengerbe nyúlnak. Mégsem találsz egyetlen igazi Ruse főmágust sem az egész Birodalomban. Azt az Üreget a legnehezebb irányítani – Fürge Ben a moranthok felé fordult. – És a ti kék moranthjaitok között? Az ezüst vagy arany moranthok között? Vannak Ruse főmágusok?

A harcos megrázta sisakos fejét.

– És a múltból sem említenek egyet sem az évkönyveink.

– És meddig nyúlnak vissza azok az évkönyvek? – kérdezte Fürge Ben, mintegy csak mellékesen, miközben figyelmét ismét a holttestre irányította.

– Hét tízre.

– Évtizedre?
– Századra.
– Tehát – sóhajtotta a varázsló, és felegyenesedett – egyedülálló gyilkossal van dolgunk.
– Akkor miért hiszem mégis azt – morogta Paran –, hogy ezt itt egy másik Tiste Edur ölte meg?
A moranth és Fürge Ben feléje fordultak. Mindketten hallgattak. Paran sóhajtott.
– Megérzés, azt hiszem. Belső hang.
– Kapitány – mondta a varázsló –, ne feledd, ki lett belőled! – megint lepillantott a hullára. – Egy másik Tiste Edur. Rendben, járjuk körbe ezt is!
– Nincs ellenvetés – jegyezte meg a moranth tiszt – a lehetőséggel szemben.
– A Tiste Edurok az Ősi Árnyékból valók – morfondírozott Fürge Ben.
– A tengerekben árnyak úsznak. Kurald Emurlahn. A Tiste Edurok Ürege, az Ősi Árnyék, összetört és elveszett a halandók számára.
– Elveszett? – vonta fel a szemöldökét Fürge Ben. – Úgy érted, sohasem találták meg. Meanas, ahol Árnytövis, Cotillion és a Kopók élnek...
– ...nem egyéb egy kapunál – fejezte be a mondatot a moranth tiszt.
Paran felnyögött.
– Ha egy árnyék tudna árnyékot vetni, az az árnyék lenne Meanas. Ezt akarjátok mondani? A kaput Árnytövis őrzi?
Fürge Ben elvigyorodott.
– Micsoda elragadó kép, kapitány!
– Inkább nyugtalanító – morogta Paran válaszképpen. *Az Árnyak Kopói – ők a kapu őrei. A fenébe is, ez túl logikus, semmint hogy tévedhetnék. De hát az Üreget is szétzúzták. Ami viszont azt jelenti, hogy az a kapu nem vezet sehová. Persze az is lehet, hogy a legnagyobb darabhoz tartozik. Vajon Árnytövis ismeri az igazságot? Hogy hatalmas Árnytrónusa tulajdonképpen... mi is? Egy várnagy faszéke? Egy kapuőr sámlija? Jaj nekem, ahogy Kruppe mondaná!*
– Aha – sóhajtott Fürge Ben, és a vigyora elhalványult. – Azt hiszem, érted a lényeget. Az alapján, amit itt láttunk, azt kell gondolnunk, hogy a Tiste Edurok ismét aktívak. Kezdenek visszatérni a halandó világba. Talán felébresztették az Árny valódi Trónusát, és lehet, hogy szeretnék felkeresni új kapuőrüket.
– Újabb háború a Panteonban. A Nyomorék Isten láncai minden bizonnyal hangosan csörögnek a nevetésétől – Paran megvakarta borostás állát. – Bocsássatok meg, szükségem lenne egy kis magányra. Csak folytassátok, ha akarjátok, nem leszek el sokáig. *Remélem.*
Tett húsz lépést a síkság felé, északkelet felé fordult, és a szemét a távoli csillagokra szegezte. *Rendben, egyszer már megtettem, lássuk, működik-e másodszorra is...*

Az átmenet olyan gyors, olyan sima volt, hogy a kapitány elveszítette az egyensúlyát, és megtántorodott az egyenetlen köveken. Sűrű sötétség vette körül. Szitkozódva megvetette a lábát. A faragott ábrák halványan, hűvösen és homályosan

izzottak a lába alatt, mintha nagyon messze lettek volna.

Tehát itt vagyok. Ennyi az egész. És most hogyan találom meg az ábrát, amit keresek? Raest? Elfoglalt vagy pillanatnyilag? Micsoda kérdés! Ha elfoglalt lennél, mindannyian nagy bajban volnánk, nem igaz? Ne is törődj vele! Maradj ott, ahol vagy, bárhol legyen is az. Végül is ezt nekem kell megoldanom.

Nem a Sárkányok Asztalában... tulajdonképpen nincs is szükségem a kapura, ugyebár, így hát marad az Ősi Asztal, a Kunyhók Asztala...

A közvetlenül előtte lévő kő új alakot öltött, amelyet még sohasem látott, mégis ösztönösen tudta, hogy ezt keresi. A faragás durva volt, megkopott, s a mély vájatok kaotikus árnyékhálót vetettek.

Paran érezte, hogy láthatatlan erő húzza előre, lefelé, bele a képbe. Széles, alacsony teremben találta magát. A falakat nedves, zuzmóval, penésszel és mohával borított, díszítetlen kövek alkották. Tőle jobbra és balra, magasan a falon egy-egy széles ablakot – vízszintes vájatokat – látott, amelyeken át kúszónövények és indák tömkelege kígyózott befelé a helyiségbe, le egészen a padlóig, majd tovább a holt levélszőnyegen.

A levegőben a tenger szagát lehetett érezni; valahol a termen kívül sirályok civakodtak a parton hangos dübörgéssel megtörő, tajtékos hullámok felett.

Paran szíve hangosan vert a mellkasában. Nem erre számított. *Nem egy másik birodalomban vagyok. Ez az enyém.*

Hétlépésnyire tőle, egy emelvényen trónszék állt. Egyetlen fa karmazsinvörös törzséből faragták, gyalulatlan volt, két oldalt széles sávokban kéreg borította, amely itt-ott megrepedezett és elvált a fától. A kéregben árnyak folytak, úsztak a mély barázdákban, majd kilövelltek a levegőbe, és felemésztette őket a terem homálya.

Az Árnyék Trónusa. Nem valami rejtett, rég elfeledett birodalomban van. Itt van, az én világomon, jobban mondva világomban... a Kurald Galain kicsiny, megtépázott darabja.

...és a Tiste Edurok eljöttek, hogy megkeressék. Kutatnak, átkelnek a tengereken, meg akarják találni ezt a helyet. Honnan tudom mindezt?

Tett egy lépést előre. Az árnyak őrült iramban kergetőztek a trónuson. Még egy lépés. *Mondani akarsz valamit, Trónus, ugye?* Fellépett az emelvényre, kinyújtotta a kezét...

Az árnyak elöntötték.

Kopó – nem Kopó! Vér és nem vér! Mester és halandó!

– Óh, hallgass már! Mesélj erről a helyről!

A *kóborló sziget! Nem kóborol! Menekül! Igen! A Gyermekek megfertőződtek, az Edurok lelkét méreg járja át! Az őrület vihara – mi elkerüljük! Védj meg bennünket, Kopó, nem Kopó! Ments meg minket! Jönnek!*

– A kóbor sziget. Ez Sodródó Avalii, nem? Nyugatra Quon Tálitól. Azt hittem, azon a szigeten Tiste Andiik élnek...

Védelemre esküdött! Fürkész Anomander ivadéka – eltűnt! Véres nyomot hagytak, saját életük elhullajtásával vezették el onnan az Edurokat. Óh, hol van Fürkész Anomander? Érte kiáltanak, egyre csak kiáltanak és kiáltanak! A segítségéért

könyörögnek!
– Attól félek, elfoglalt.
Fürkész Anomander, a Sötétség Fia! Az Edurok megfogadták, hogy elpusztítják a Sötétség Anyát! Figyelmeztetned kell őt! Mérgezett lelkek, akik a százszor meggyilkoltat követik! Óh, óvakodj az Edurok új Császárától, a Fájdalom Zsarnokától, az Éjféli Ár Elhozójától!
Paran egy szellemi rántással visszarántotta magát, hátratántorodott egy lépést, majd még egyet. Verejtékben fürdött, minden ízében reszketett a zsigereit átjáró iszonyat nyomán. Alig volt tudatában saját szándékainak. Megpördült. A terem elhomályosult körülötte, lassan beleveszett a sötétségbe, aztán csikorgó rándulással a sötétségnél is mélyebb valamibe.
– Óh, a Mélység...
Kőtörmelékkel borított pusztaság a halott égbolt alatt. A messzeségből, tőle jobbra, roppant fakerekek csikorgása hallatszott, láncok csörgése és csúszása, megszámlálhatatlan láb vánszorgó lépte. A levegőben olyan súlyos takaróként függött a szenvedés, hogy Parant a fulladás fenyegette.
Összeszorította a fogát, a rettenetes hangok irányába fordult, és küszködve megindult előre.
Elmosódott, szemcsés alakok jelentek meg előtte, és egyenesen feléje tartottak. Hajlott figurák, feszülő láncok. Mögöttük, százlépésnyire vagy még távolabb felsejlett a vonagló testekkel teli, borzalmas szekér, amint a köveken döcögve, nyikorogva halad előre a gomolygó ködben.
Paran tovább botorkált.
– Drakonusz! – kiáltotta. – Csuklyás nevére, merre vagy? Drakonusz!
Arcok emelkedtek fel, majd egy bizonytalan, kámzsás fej kivételével ismét visszacsuklottak.
A kapitány átsiklott a Dragnipur áldozatai között, és az árnyas arc felé indult, amely még mindig őt bámulta. Karnyújtásnyira tőle őrültek, némák, erejük végén járó alakok nyüzsögtek, ám egyikük sem próbált az útjába állni, sőt még annak sem adták tanújelét, hogy egyáltalán érzékelnék a jelenlétét. Szellemként haladt előre a tömegben.
– Légy üdvözölve, halandó! – köszöntötte Drakonusz. – Jöjj hát velem!
– Én Fürkészt kerestem.
– Helyette azonban megtaláltad a kardját. Amit én egyáltalán nem sajnálok.
– Igen, beszéltem Éjsötéttel, Drakonusz, de ne is faggass erről! Ha elhatározásra jutok, te leszel az első, aki megtudja. Beszélnem kell Fürkésszel.
– Igen – dörmögte az ősi harcos –, beszélned kell vele. Magyarázd meg neki ezt az igazságot, halandó! Ő túlságosan könyörületes, túlságosan könyörületes ahhoz, hogy a Dragnipurt hordozhassa. A helyzet egyre kétségbeejtőbb.
– Miről beszélsz?
– A Dragnipurnak táplálkoznia kell. Nézz körül, halandó! Ott vannak azok, akik végül képtelenek lesznek húzni ezt a terhet. Őket a szekérhez viszik és felhajítják rá. Szerinted ez jó megoldás? Mivel túl gyengék a mozgáshoz, nemsokára maguk alá

temetik őket a hozzájuk hasonlók. Eltemetik őket, örökre csapdába kerülnek. És minél több van belőlük a szekéren, az annál nehezebb – vagyis annál súlyosabb teher nekünk, akik még képesek vagyunk nekifeszülni ezeknek a láncoknak. Érted? A Dragnipurnak táplálkoznia kell. Friss... lábakra van szükségünk. Mondd meg Fürkésznek, hogy ki kell vonnia a kardot! Lelkeket kell ejtenie. Ha lehet, erőseket. És hamar...

– Mi történik, Drakonusz, ha a megáll a szekér?

Az isten, aki a saját börtönét készítette, sokáig hallgatott.

– Irányítsd a víziódat az utunkra, halandó, és megláthatod, mi üldöz bennünket!

Üldöz? Paran lehunyta a szemét, de a kép nem tűnt el: a szekér folytatta lomha vánszorgását az elméjében, a sokaság úgy vonult el mellette, akár a kísértetek. Aztán a hatalmas jelenés elhaladt, a nyögések elhalkultak mögötte. A kerekek barázdája közrefogta őt, mindegyik olyan széles volt, mint egy-egy birodalmi főút. A földet vér, epe és veríték áztatta, a dögletes sár lehúzta a csizmáit, s ő bokáig süllyedt.

A tekintete követte a keréknyomokat vissza, egészen a látóhatárig.

Ahol káosz tombolt. Az eget olyan iszonyatos vihar töltötte be, amilyenhez foghatót még sohasem látott. A zűrzavarból vadállati éhség áradt felé, őrjöngő várakozás.

Elveszett emlékek.

Rabul ejtett lelkekből született hatalom.

Rosszindulat és vágy, majdnem öntudatára ébredt jelenlét sok százezer szemmel, amely mind a szekérre szegeződött Paran mögött.

Olyan... olyan mohón vágyott a táplálékra...

A kapitány összerándult.

Paran ismét Drakonusz oldalán találta magát. A látottak hatása még mindig kapaszkodott belé, és a szíve vadul kalapált a mellkasában. Még vagy harminc lépésbe telt, mire ismét képes volt felemelni a fejét, és megszólalni.

– Drakonusz – hörögte –, igen csúf kardot készítettél.

– A Sötétség mindig harcolt a Káosz ellen, halandó. Mindig visszavonult. És valahányszor a Sötétség Anyja engedett – a Fény Eljövetelének, az Árnyék Születésének –, hatalma megfogyatkozott, és az egyensúly még inkább felborult. Ilyen állapotban voltak körülöttem a birodalmak a korai időkben. Növekvő egyensúlyhiány. Míg a Káosz közeledni nem kezdett magához a Kurald Galain Kapujához. Védekezni kellett, ahhoz pedig lelkekre... volt szükség...

– Várj, kérlek! Gondolkodnom kell...

– A Káosz éhezik azoknak a lelkeknek a hatalmára, a Dragnipur által elnyeltek erejére. Ha ilyen hatalomból táplálkozhat, erősebb lesz – tízszerte, százszorta erősebb. Elég erős hozzá, hogy átjusson a kapun. Pillants csak halandó birodalmadba, Ganoes Paran! Gyilkos, civilizációkat elpusztító háborúk, polgárháborúk, népirtás, sebesült és haldokló istenek – te és a fajtád nyaktörő iramban száguldotok a Káosz teremtette ösvényen. Elvakít a harag, tombol bennetek a bosszúvágy, a legsötétebb késztetések...

– Várj...

– Ahol a történelem nem jelent semmit. A leckéket elfelejtik. Az emlékek – az emberiesség, az emberi érzések – elvesztek. Egyensúly nélkül pedig, Ganoes Paran...

– De hiszen azt akarod, hogy zúzzam szét a Dragnipurt!

– Ah, már értem az ellenállásodat azzal szemben, amit mondok neked. Halandó, volt időm gondolkodni. Volt időm felismerni a szörnyű hibát, amit elkövettem. Azokban a korai időkben azt hittem, Ganoes Paran, hogy a *rendet* jelentő hatalom csakis a Sötétségben nyilvánulhat meg. A Sötétség Anyjának segítségére siettem, mert úgy láttam, képtelen segíteni saját magán. Nem válaszolt, még a gyermekeit sem ismerte el. Visszahúzódott, mélyen a birodalmába, messze mindegyikünktől, olyan messze, hogy képtelenek voltunk megtalálni.

– Drakonusz...

– Hallgass végig, kérlek! A Házak előtt Kunyhók voltak, a Kunyhók előtt pedig *vándorlás*. A saját szavaid, nem igaz? De egyszerre igazad volt, és tévedtél is. Nem vándorlás, hanem költözés. Időszakosan ismétlődő, kiszámítható, ciklikus. Ami céltalannak, véletlenszerűnek tűnt, valójában szabályos volt, saját törvényei által kötött. Ezt az igazságot – hatalmat – pedig nem ismertem fel.

– A Dragnipur összetörése tehát újra megnyitja a kaput ez előtt a költözés előtt.

– Igen, az előtt, amiből ő maga is erőt merített a Káosszal való szembenálláshoz. A Dragnipur örök menekülésre kényszerítette a Sötétség Kapuját, ám ahogy a benne leláncolt lelkek fogynak...

– A menekülés lelassul...

– Végzetesen.

– Tehát Fürkész vagy elkezd gyilkolni – lelkeket szerezni –, vagy a Dragnipurt el kell pusztítani.

– Az első szükséges, hogy időt nyerjünk vele, amíg a második megtörténik. A kardot szét kell zúzni. Létének alapvető célja is tévedés volt. Amellett van még egy igazság, amelybe belebotlottam, igaz, túl későn, semmint hogy bármit is tehetnénk. Én legalábbis nem.

– És mi az?

– Ahogy a Káosz képes saját maga védelmében cselekedni, akár változtatni saját természetén annak érdekében, hogy előnyre tegyen szert az örök háborúban, úgy a Rend is képes erre. Nem kizárólag a Sötétséghez van kötve. Megérti az egyensúly értékét.

Paran ösztönös sugallatot érzett.

– Azath Házai. A Sárkányok Asztala.

A kámzsás fej enyhén megemelkedett, és Paran érezte, hogy hideg, nem emberi szem mered rá.

– Úgy van, Ganoes Paran.

– A Házak lelkeket vesznek el...

– És helyhez kötik őket. Ott, ahol a Káosz nem érhet el hozzájuk.

– Akkor tehát nem számít, ha a Sötétség elbukik.

– Ne légy bolond! A veszteségek és a győzelmek összeadódnak, megfordítják a küzdelem menetét, de nem mindig úgy, hogy helyreállítják az egyensúlyt. *Egyensúlyhiányban* vagyunk, Ganoes Paran, amely közelít egy küszöbhöz. Ez a háború, amely számunkra, akik benne rekedtünk, öröknek tűnt, véget érhet. Ami

pedig akkor vár ránk, ha ez bekövetkezik... nos, halandó, érezhetted a leheletét a nyomunkban.

– Beszélnem kell Fürkésszel.

– Akkor találd meg! Feltéve persze, ha még mindig ő hordozza a kardot.

Úgy tűnik, könnyebb mondani, mint megtenni.

– Várj még! Mit értesz ez alatt? A kard hordozása alatt?

– Pontosan azt, Ganoes Paran.

De hát miért ne hordozná. Csuklyásra, mire célzol ezzel, Drakonusz? A francba is, Fürkész Anomanderről beszélünk! Ha valami rossz mesében élnénk, ahol egy félkegyelmű parasztfiú véletlenül belebotlik egy varázskardba, akkor lehetséges volna, hogy elveszíti. De hát... Fürkész Anomander? A Sötétség Fia? A Hold Szülöttének Ura?

Gondolataiból Drakonusz morgása riasztotta fel. Közvetlenül előttük, láncaiba gabalyodva, hatalmas, démoni alak hevert erőtlenül.

– Byrys. Én magam öltem meg, nagyon régen. Nem hittem volna, hogy... – amikor odaért a fekete bőrű teremtményhez, lehajolt, és Paran legnagyobb meglepetésére a vállára emelte. – A szekérhez – mondta Drakonusz –, vén ellenfelem...

– Ki idézett meg – morogta a démon –, hogy csatázzak veled?

– Mindig ugyanaz a kérdés, Byrys. Nem tudom. Soha nem is tudtam.

– Ki idézett meg, Drakonusz, hogy a kardod által haljak?

– Kétségtelenül valaki, aki már rég halott.

– Ki idézett...

Miközben Drakonusz és a vállára vetett démon folytatták céltalan párbeszédüket, Paran érezte, hogy távolodik, a szavak kivehetetlenné válnak, a kép elhalványul... aztán megint a köveken állt, mélyen a Ház alatt.

– Fürkész Anomander. A Sötétség Lovagja, a Sötétség Legfőbb Háza... – erőltette a szemét, hogy lássa, ahogy a megidézett látomás felkél a festett kövek között.

De semmi sem jött.

Hirtelen jeges marok szorítását érezte a gyomrában. Paran szelleme kinyúlt, behatolt a Sötétség Legfőbb Házába, kutatni kezdett odabent az alak után, akinek fekete kardja földöntúli láncokat vonszol maga mögött...

Nem tudta felfogni, mi rontott neki vakító, koponyarepesztő erővel. Villanás...

...aztán a feledés.

Foltos napfényre nyitotta ki a szemét. A víz hűvös patakocskákban csordogált a halántékán. Árnyék jelent meg fölötte, majd ismerős, kerek arc bukkant fel apró, éles szemmel.

– Kalapács – károgta Paran.

– Nem voltunk benne biztosak, hogy visszatérsz közénk, kapitány – mondta, majd felemelt egy csöpögő rongyot. – Egy ideig lázad volt, uram, de azt hiszem, most vége...

– Hol...?

– Az Eryn folyó torkolatában, az Ortnal-hasadékban. Dél van. Fürge Bennek kellett

elmennie, hogy megkeressen téged tegnap éjjel, kapitány. A kockázat, hogy hajnal előtt a nyílt terepen kapnak el bennünket... felszíjaztunk a quorlodra, és nekifeszültünk a szeleknek.

– Fürge Ben – nyögte Páran. – Hívd ide! Gyorsan!

– Nem lesz nehéz, uram. – Kalapács hátrahajolt és intett. A varázsló azonnal megjelent.

– Kapitány, négy keselyű repült el a közelben napkelte óta. Ha bennünket keresnek...

Paran megrázta a fejét.

– Nem bennünket. A Hold Szülöttét.

– Lehet, hogy igazad van, de ez azt jelenti, hogy eddig nem találták meg, ami viszont eléggé valószínűtlen. Hogy rejtenél el egy lebegő hegyet? Inkább...

– Fürkész Anomander.

– Mi?

Paran behunyta a szemét.

– Kerestem őt... az Asztalon keresztül, a Sötétség Lovagját. Varázsló, azt hiszem, elvesztettük őt. És a Hold Szülöttét is. Elvesztettük a Tiste Andiikat, Fürge Ben. *Fürkész Anomander elment.*

– Borzalmas város! Rettenetes! Rémisztő! Koszos! Kruppe nagyon bánja, hogy látta az említett települést...

– Igen, már mondtad – morogta Pálinkás.

– Az a hely balsejtelemmel tölt el. Rettegéssel. Azok a kísérteties utcák és azok a hatalmas keselyűk, amelyek olyan szabadon szárnyalnak ama égbolton, Kruppe nemes feje felett. Mikor, óh, mikor száll le a sötétség? Mikor száll le a kegyes sötétség, kérdezi ismét Kruppe, amikor áldott vakság koszorúzza a szemet, s sugallatára felvillan az ámítások ámítása, a fortélyok fortélya, az illúzió illúziótlansága, a...

– Két nap – mordult fel Hetán Pálinkás másik oldalán. – Elloptam a hangját... két napra! Több időre számítottam, hiszen a fickó szíve majdnem feladta.

– Némítsd el megint! – javasolta Kafál.

– Ma éjjel, kis szerencsével, egy szót sem lesz képes kinyögni, legalább Maurikig.

– A drága leány félreértette a Kruppéra olyannyira nem jellemző hallgatást! Esküszik rá! Nem, valósággal könyörög, kíméld meg a megpróbáltatásoktól a mai és az elkövetkezendő összes éjszakán! Lélekben túl gyenge, túl könnyen megsérül, felhorzsolódik, és testét túl könnyű ide-oda hajigálni. Kruppe korábban sohasem ismerte a bukfenc iszonyatát, és soha többé nem is kívánja megtapasztalni az említett mutatvánnyal járó zavarodottságot és kótyagos elmét. Ez magyarázza hát ezt a rendkívüli tömörséget, ezt a kétnapos néma leplet, amely oly méltatlanul borította a nemes Kruppét, s amely még a csüggedtség gúnyájánál is rosszabb volt! Hogy magyarázatot adjon! Kruppe, drága barátaim, gondolkodott! Gondolkodott, hát persze! Ahogy eddig még soha! Soha-soha. Dicsőségtől ragyogó gondolatok, amelyek fényükkel elvakítják a halandó szemeket, amelyek olyan hatalmasak, hogy elijesztik

az emésztő félelmet, és a helyében nem marad más, csak színtiszta bátorság, amelyen aztán, mint valami tutajon, az ember a paradicsomba hajózhat!

Hetán megvetően elfintorodott.

– Azok nem is bukfencek voltak, inkább zuhanások. Jól van, ma éjjel bőven lesz részed bukfencekben, csúszós férfi!

– Kruppe imádkozik, óh, mennyire imádkozik, hogy a sötétség soha ne szálljon le! Hogy a mélyből érkező villanást nyomja el a fénnyel és csodákkal teli világ! Maradj távol, kegyes sötétség! Tovább kell menetelnünk, bátor Pálinkás! Tovább és tovább! Megállás, pihenő, késlekedés nélkül! Míg lábunk puszta csonkká nem kopik! Kruppe kérlel! Éjszaka, óh, éjszaka! Végzetes varázsod hívja gyenge énemet – a hű öszvér ott volt, nézzetek csak rá szegény párára: végül kimerítette, amit kénytelen volt végignézni! Csupán az egyszerű együttérzés majdnem halálosan kimerítette! Óh, ne halljatok Kruppéról és az önpusztításra irányuló titkos vágyairól e gyönyörűséges asszony kezei között! Ne halljatok! Ne halljatok semmit, míg maga az értelem is köddé nem foszlik...

Csákány az Ortnal-hasadék fekete vizét bámulta. Az áramlatot nagy jégdarabok akadályozták, amelyek csikorogva torlódtak egymásra. Délkeletre a Korall-öböl fehér volt, mint téli mező a csillagok alatt. Az Eryn torkolatától idáig tartó út igénybe vette majdnem a fél éjszakát. A Hídégetők úgy döntöttek, gyalog mennek tovább, és igyekeznek fedezékben maradni, miközben megkerülik a Hasadék és a síkság közötti viszonylag lapos területet szegélyező hatalmas, erdő borította hegyeket.

A nő lepillantott a lankás domboldalra, ahol Paran kapitány ült Fürge Bennel, Indával, Kocsánnyal, Ujjassal és Kékgyönggyel. Az összegyűlt varázslók láttán mindig elfogta a nyugtalanság, különösen ha Inda is köztük volt. A hajing és a bőr alatt egy utász lelke küszködött: félőrült, mint minden utászé. Inda varázslatai hírhedten kiszámíthatatlanok voltak, és Csákány nem egyszer látta, amint egyik keze az Üregét nyitja meg, miközben a másik egy moranth robbanószert hajít el.

A másik három Hídégető varázsló szót sem érdemelt. Kékgyöngy gacsoslábú napani volt, aki kopaszra borotválta a fejét, és igyekezett olyan benyomást kelteni, mintha roppant tudással bírna a Ruse Üreg használatát illetően.

Kocsány ereiben szeti vér folyt, amelynek jelentőségét azzal fújta fel, hogy az északi quon táli törzs számtalan talizmánját és csecsebecséjét aggatta magára – a szetik maguk annyira beolvadtak a quon kultúrába, hogy igen régóta csak nevükben léteztek. Kocsány ennek ellenére egyenruhája részeként a szeti síksági öltözet egy furcsán romantizált változatát viselte, amely egy untai színi társulat alkalmazásában álló varrónő keze munkáját dicsérte. Csákány nem tudta pontosan, melyik Üreg Kocsány specialitása, mivel erőt megidéző szertartásai általában tovább tartottak, mint maguk a csaták.

Ujjas azzal a szokásával érdemelte ki a nevét, hogy összegyűjtögette az ellenség halottainak lábujjait, akár személyesen ő végzett velük, akár nem. Kotyvasztott valamiféle szárító hatású port, s ezzel kezelte a trófeáit, mielőtt a mellényére varrta volna őket. A fickónak száraz időben olyan szaga volt, mint egy kriptának, ha esett,

akkor pedig mint egy koldus hónaljának. Azt állította magáról, hogy halottidéző, és hogy valami katasztrofálisan elbaltázott szertartás a múltban, túlérzékennyé tette a szellemekre, akik állítólag mindenhová követték. A lábujjak levágásával viszont megfosztotta őket az egyensúlyuktól, minek következtében olyan gyakran estek el, hogy messze maga mögött hagyhatta őket.

Tényleg űzöttnek látszott, de ahogy Rebbencs rámutatott, ki ne lenne űzött annyi halott lábujjal a mellényén?

Az utazás kimerítő volt. Bizony mindenki erőtlenné, merevvé és nehézkessé válik, ha egy quorl hátsó nyergéhez szíjazzák, és mérföldeken át kell reszketnie a fagyos szélben. A hegyoldalon húzódó erdő nyirkos jellege sem sokat segített a dolgon. Csákányt csontig átjárta a hideg. Egész délelőtt esett az eső, és szitált a köd, s tudta, hogy a nap melege csak délután érkezik meg.

Kalapács lépett mellé.

– Hadnagy! – szólította meg.

A nő haragosan meredt rá.

– Van valami elképzelésed arról, hogy miről beszélnek azok ott, gyógyító?

Kalapács lepillantott a mágusokra.

– Csak aggódnak, uram. Azok miatt a keselyűk miatt. Mostanában alkalmuk nyílt elég közelről szemügyre venni őket, és nem sok kétség fér hozzá, hogy azok a madarak bizony nem madarak.

– Hát, erre mind rájöttünk.

– Bizony. – Kalapács megvonta a vállát. – És azt hiszem, Paran hírei sem nyugtatták meg őket a Hold Szülöttéről és Fürkész Anomanderről. Ha tényleg eltűntek, ahogy a kapitány hiszi, akkor Korall elfoglalása – és a Pannioni Látó legyőzése – sokkal csúnyább munka lesz.

– Úgy érted, talán mindannyiunkat lemészárolnak.

– Hát...

Csákány lassan a gyógyító felé fordult.

– Ki vele! – mordult rá.

– Csak megérzés, hadnagy.

– Vagyis?

– Fürge Ben és a kapitány, uram. Valami mást főztek ki maguk között. Én legalábbis ezt gyanítom. Tudod, hosszú ideje ismerem Fürgét, és elég közelről. Nagyjából megértettem, hogyan gondolkodik. Az ellenség nem tudja, hogy itt vagyunk, ugye? Dujek előretolt csapata. De annak a kettőnek ez duplán is megtévesztés. E mögött a küldetés mögött egy másik küldetés rejtőzik, és nem hiszem, hogy Félkarú bármit is tudna róla.

Csákány lassan bólintott.

– És Pálinkás?

Kalapács savanyúan elvigyorodott.

– Erről nem tudok mit mondani, uram.

– Csak neked vannak ezek a gyanúid, gyógyító?

– Nem. Pálinkás csapatában is. Sunyi, Ügető... az az átkozott barghaszt rengeteget

mutogatja az éles fogait, és ha ezt csinálja, az általában azt jelenti, hogy tudja, valami készül, de nem tudja pontosan, mi, csak hogy az utolsó darab hiányzik a mozaikból. Ha érted, mire gondolok.

Csákány bólintott. Az utóbbi néhány napban valahányszor Ügetőre nézett, a harcos majdnem mindig vigyorgott. Ez Kalapács magyarázatától eltekintve is nyugtalanította.

Rebbencs bukkant föl előttük. Csákány szemöldöke még összébb húzódott.

– Bocsánat, hadnagy – kezdte Rebbencs. – A kapitány kiszagolt engem: nem tudom, hogyan, de kiszagolt. Attól tartok, nem sok mindent tudtam kihallgatni. Mindegy. Át kell adnom, hogy készítsd fel a rajokat az indulásra.

– Végre – mormogta Csákány. – Már kezdtem idefagyni.

– Még így is – folytatta Kalapács –, én máris hiányolom a moranthokat. Ezek az erdők rohadtul sötétek.

– De üresek, nem igaz?

A gyógyító megrántotta a vállát.

– Úgy tűnik. Ha felkel a nap, úgyis az ég miatt kell aggódnunk.

Csákány felegyenesedett.

– Gyertek velem! Ideje felverni a többieket...

*

Brood vonulása Maurik felé leginkább egy versenyhez hasonlított. A sereg különböző részei rendetlenül kószáltak attól függően, milyen sebességet voltak képesek tartani, vagy – a Szürkekardok és Zsémbes légiója esetében – milyen sebességet *akartak* tartani. Ennek következtében a sereg majdnem három mérföld hosszan nyúlt el a délre vezető kereskedőút mentén elterülő felperzselt földeken. Ráérős tempójuknak köszönhetően a Szürkekardok, Hamis Légiója és egy harmadik, szedett-vedett banda alkotta gyakorlatilag az utóvédet.

Itkovián úgy döntött, hogy Zsémbes csapatában marad. A nagydarab daru és Jeges Menakisz végeérhetetlen történeteket szőtt közös múltjukról, és Itkoviánt remekül szórakoztatták kettejük homlokegyenest eltérő emlékei és a nem ritkán durva esetek, amelyeket elmeséltek. Itkovián nagyon régen engedélyezett magának utoljára ilyen élvezetet. Igen nagyra értékelte a társaságukat, különösen égbekiáltó tiszteletlenségüket.

Nagy ritkán odalovagolt a Szürkekardokhoz is, beszélt a Lélekpajzzsal és a Desztriánnal, a feszélyezettség azonban általában hamar távozásra bírta. Régi csapata lassan kezdett meggyógyulni, magába fogadta a teneszkovi újoncokat, akiket a menetelés és az alkonyati pihenők alkalmával képeztek ki. És ahogy a katonák között egyre szorosabb kapcsolat alakult ki, Itkovián egyre inkább kívülállónak érezte magát, és egyre jobban hiányzott neki a család, ahová egész felnőtt életében tartozott.

Ugyanakkor saját utódainak is érezte őket, és engedélyezett magának némi büszkeséget, amikor végignézett rajtuk. Az új Lélekpajzs magára vette a címet és mindent, ami vele járt – Itkovián most először értette meg, milyennek láthatták őt

mások, amikor ő viselte a Hit címét. Távoli, meg nem alkuvó, teljesen zárkózott. Kemény személyiség, akitől kíméletlen igazságra lehet számítani. Igaz ugyanakkor, hogy neki ott volt Brukhalián és Karnadasz is, akikre támaszkodhatott. Az új Lélekpajzs mellett azonban nem állt más, csak a Desztrián, egy szűkszavú, ifjú capan asszony, aki nem is olyan régen még maga is újonc volt. Itkovián nagyon is jól értette, milyen magányosnak érezheti magát a Lélekpajzs, mégsem jutott eszébe semmi, amivel könnyíthetett volna a terhén. Minden tanács, amit adott, végül is egy olyan ember szájából hangzott el, aki – legalábbis saját véleménye szerint – cserbenhagyta az istenét. Valahányszor visszatért Zsémbeshez és Jegeshez, a menekülés keserű ízét érezte a szájában.

– Még senkit sem láttam így rágódni a dolgokon, mint téged – mondta Zsémbes.

Itkovián a darura pislogott.

– Uram?

– Hát, ha jobban belegondolok, ez nem egészen igaz. Gubó...

– Gubó? Gubó egy iszákos állat volt – horkant fel Jeges megvetően, Itkovián másik oldalán.

– Több annál, te nyomorult nőszemély – vágott vissza Zsémbes. – A vállán cipelte...

– Erről hallani sem akarok! – figyelmeztette Jeges.

Zsémbes, Itkovián legnagyobb meglepetésére, elhallgatott. Gubó... *ja igen, már emlékszem. Szeretteinek halála nyomta a lelkét.*

– Semmi szükség, Jeges Menakisz, ilyen tapintatra. Tudom, milyennek láthattok ti ketten. Hasonlónak Gubóhoz. Érdekelne valami. Bánatos barátotok keresett megváltást az életében? Bár engem, míg Lélekpajzs voltam, talán visszautasított volna, valamilyen belső elszántságból azért erőt meríthetett.

– Nem, Itkovián – rázta a fejét Jeges. – Gubó azért ivott, hogy tompítsa a kínjait. Nem megváltást keresett. Egész egyszerűen halált akart.

– Nem egyszerű halált – tette hozzá Zsémbes. – Dicső, becsületes halált akart, ami a családjának nem adatott meg. Ezzel a dicsőséggel megválthatta volna őket. Tudom, nyakatekert elképzelés, de gyanítom, hogy ami a lelkében végbement, nekem kisebb rejtély, mint a legtöbb embernek.

– Mert te ugyanígy gondolkodtál – vakkantotta Jeges. – Még akkor is, ha te nem veszítetted el a családod tűzvészben. Még akkor is, ha a legnagyobb veszteség, ami valaha ért, az a szajha volt, aki hozzáment ahhoz a kereskedőhöz...

– Jeges! – morogta a daru. – Elveszítettem Pihét. Téged is majdnem elveszítettelek.

A beismeréstől a lánynak láthatóan elakadt a szava.

Istenek, ezek ketten...

– A különbség köztem és Gubó között – folytatta Itkovián – a megváltás fogalmában rejlik. Én elfogadom a kínt, bármi legyen is az számomra, s ezzel elismerem a felelősséget mindenért, amit tettem, és amit nem tettem meg. Lélekpajzsként a hitem megkövetelte, hogy megszabadítsak másokat a fájdalmuktól. Az volt a feladatom, hogy Fener nevében békét hozzak a lelküknek, és ezt ítélkezés nélkül tegyem. Én ezt is cselekedtem.

– De az istened elment – mondta Jeges. – Akkor hát Csuklyás nevében, kinek váltottad meg azokat a lelkeket?
– Senkinek, Jeges Menakisz. Még mindig hordozom őket.
Jeges haragosan Zsémbesre meredt, aki lemondó vállrándítás kíséretében felelt.
– Ahogy megmondtam, kislány – dörmögte.
A lány Itkoviánra támadt.
– Te átkozott bolond! És az az új Lélekpajzs? Vele mi van? Ő nem öleli magához a terhed, vagy mi a francot csináltok vele? Nem veszi át azokat a lelkeket? A fenébe is, *neki* van istene! – Jeges megmarkolta a szárat. – Ha azt hiszi, hogy...
Itkovián megragadta és megállította.
– Nem, hölgyem. Felajánlotta, ahogy az kötelessége is, de ő még nem áll készen ilyen teherre. Megölné őt, elpusztítaná a lelkét, az pedig megsebezné az istenét, talán halálosan.
Jeges elhúzta a karját, de ott maradt Itkovián mellett. A szeme tágra nyílt.
– És egész pontosan mit szándékozol tenni ezekkel a... ezekkel a lelkekkel?
– Módot kell találnom rá, Jeges Menakisz, hogy megváltsam őket. Ahogy az istenem tette volna.
– Ez őrültség! Te nem vagy isten! Te egy istenverte halandó vagy! Te nem...
– De muszáj. Láthatod tehát, hogy hasonlítok Gubó barátotokhoz, és mégis különbözöm tőle. Bocsássatok meg nekem, uraim, amiért ilyen dolgokon „rágódom”. Tudom, hogy vár rám a válasz – hiszem, hogy rövidesen –, és igazad van, jobban tenném, ha egyszerűen türelmes lennék. Végül is régóta élek már így.
– Légy, amilyen vagy, Itkovián! – mondta Zsémbes. – Túl sokat beszélünk, Jeges meg én. Ennyi az egész. Bocsáss meg!
– Nincs miért megbocsátanom, uram.
– Miért nem lehetnek normális barátaim? – zsörtölődött Jeges. – Akiknek nincsenek tigriscsíkjaik meg macskaszemük? Akiknek nem csüng a hátukon százezer lélek? Itt jön egy lovas attól a másik kullogó századtól, *ő* talán normális! Csuklyás tudja, olyan az öltözete, mint egy parasztté, és eléggé úgy fest, mint aki csak egyszerű mondatokat bír kinyögni. A tökéletes férfi! Hé! Te ott! Na, mit tétovázol? Gyere ide, hozzánk! Kérlek!
A magas, hórihorgas férfi, aki furcsa fajtájú igáslovon ült, óvatosan megindult feléjük. Rettenetesen idegen akcentusú daru nyelven kiáltott oda:
– Üdv, barátaim! Rossz az idő? Úgy tűnik, veszekedtek...
– Veszekszünk? – horkantott gúnyosan Jeges. – Túl sokáig éltél az erdőben, ha azt hiszed, ez veszekedés volt! Gyere csak közelebb! Hogy a fenébe szerezted ezt a hatalmas orrot?
A férfi habozott.
– Jeges! – dorgálta meg a nőt Zsémbes. Majd a lovashoz fordult. – Ez a nő mindenkivel gorombán és komiszul bánik, katona.
– Nem is voltam goromba! – tiltakozott Jeges. – A nagy orr olyan, mint a nagy kéz, ennyi az egész...
Hallgattak. Az idegen hosszú, keskeny arca lassan elvörösödött.

– Légy üdvözölve, uram! – köszöntötte Itkován. – Sajnálom, hogy nem találkoztunk korábban, különösen, mivel úgy látom, mindannyiunkat itt hagyott Brood előőrse, a rhivik és az összes többi század.
A férfi vonakodva bólintott.
– Ja. Észrevettük. Szalma főmarsall vagyok a Mott szabadcsapattól – halovány, vizenyős szeme Zsémbesre villant. – Szép tetoválások. Nekem is van egy – feltűrte piszkos ruhaujját, és megmutatta a koszos vállát díszítő zavaros, alaktalan képet. – Nem tudom, mi történhetett vele, de eredetileg levelibéka volt egy fatuskón. A levelibékákat persze nehéz észrevenni, úgyhogy talán mégis nagyon jó. Ez a folt itt, azt hiszem, levelibéka. Mondjuk lehet gomba is – kivillantotta hatalmas fogait, aztán lehajtotta a ruha ujját, és kényelmesen elhelyezkedett a nyeregben. Az arca hirtelen gondterhelt kifejezést öltött. – Tudjátok, hová vonulunk? És hogy miért siet ennyire mindenki?
– Ööö...
Mivel úgy tűnt, Zsémbestől többre nem telik, Itkovián felelt:
– Kitűnő kérdés, uram. Egy Maurik nevű városba vonulunk, ahol csatlakozunk a malaza sereghez. Maurikból aztán továbbmegyünk délre, Korall városa felé.
Szalma összevonta a szemöldökét.
– Lesz csata Mauriknál?
– Nem, a várost elhagyták. Csak kényelmes hely az újraegyesülésre.
– És Korall?
– Ott valószínűleg lesz csata, igen.
– A városok nem futnak el. Miért rohan hát mindenki?
Itkovián felsóhajtott.
– Érdeklődésed éles észre vall, uram, s bizony kétségeket támaszt az érintettek részéről korábban felmerült hipotéziseket illetően.
– Mi?
– Azt mondta, jó kérdés – mondta Jeges tagoltan.
A marsall bólintott.
– Azért kérdeztem. Híres vagyok arról, hogy jó kérdéseket teszek fel.
– Ezt látjuk – morogta Jeges.
– Brood azért siet ennyire – vette át a szót Zsémbes –, mert a malazák előtt akar Maurikba érni, akik viszont úgy látszik, gyorsabb ütemben haladnak, mint számítottunk rá.
– Tehát?
– Hát, ööö, a szövetség mostanában eléggé... bizonytalanná vált.
– Malazák. Mit vártál tőlük?
– Az igazat megvallva – felelte Zsémbes –, nem hiszem, hogy Brood tudta, mit várjon. Azt akarod mondani, hogy téged nem lep meg ez az új szakadás?
– Szakadás? Ja, igen. Nem. Különben is nyilvánvaló, miért haladnak a malazák olyan gyorsan.
Itkovián előrehajolt a nyergében.
– Nyilvánvaló?

Szalma megrántotta a vállát.

– Ott van velük néhány emberünk...

– Nektek *kémeitek* vannak a malazák között? – kérdezte Zsémbes, tágra nyílt szemmel.

– Persze. Mindenütt vannak kémeink. Nem árt ha tudjuk, mire készülnek, különösen, amikor harcban állunk velük. Az, hogy most éppen a szövetségeseink, még nem ok arra, hogy ne tartsuk nyitva a szemünket.

– Akkor tehát, miért vonulnak olyan gyorsan, Szalma marsall?

– Természetesen a Fekete Moranthok miatt. Minden éjjel eljönnek, és egész századokat visznek magukkal. Már csak olyan négyezer malaza vonul az úton, és annak is a fele ellátó alakulat. Dujek is elment. A menetet Pálinkás vezeti. Elérték a Maurik folyót, és bárkákat építenek.

– Bárkákat?

– Bizony. Gondolom, hogy lecsorogjanak a folyón. Nem az átkeléshez, mivel ott amúgy is van gázló, ráadásul a bárkák lejjebb is vannak.

– A folyó pedig természetesen – dörmögte Zsémbes – egyenesen Maurikba viszi őket. Alig néhány nap alatt.

Itkovián ismét a marsallhoz fordult.

– Uram, Caladan Broodnak tudomására hoztad már ezt az információt?

– Nem.

– Miért nem?

Szalma megint vállat vont.

– Hát, én meg a Rönk fivérek beszéltünk róla.

– És?

– Arra jutottunk, hogy Brood mintha elfeledkezett volna.

– Elfeledkezett, uram? Miről feledkezett el?

– Rólunk. A Mott szabadcsapatról. Szerintünk az volt a terve, hogy maga mögött hagy bennünket. Fent északon. A Feketekutya erdőben. Talán volt is akkor valami parancs, valami arról, hogy maradjunk, míg ő délre vonul. Nem vagyunk biztosak benne. Nem emlékszünk rá.

Zsémbes megköszörülte a torkát.

– Megfordult a fejetekben, hogy tájékoztatjátok a Hadurat a jelenlétetekről?

– Hát, nem szeretnénk felbőszíteni. Tudod, én azt hiszem, *volt* valami parancs. Valami olyasmi, hogy „tűnés”.

– Tűnés? Miért mondana Brood ilyet nektek?

– Hát, éppen ez az. Nem a Hadúr. Kallor. Pont ez zavart össze bennünket. Nem szeretjük Kallort. Általában figyelmen kívül hagyjuk a parancsait. Mindegy, a lényeg, hogy itt vagyunk. Ti kik vagytok?

– Azt hiszem, uram – mondta Itkovián –, hogy lovas hírvivőt kellene küldened Broodhoz, aki jelentést tesz a malazákról.

– Ó, ott az előőrsben is vannak embereink. Próbálják elérni a Hadurat, de Kallor elzavarja őket.

– Ez érdekes – dünnyögte Zsémbes.

– Kallor azt mondja, itt sem kellene lennünk. Azt mondja, a Hadúr rettentő haragos lesz, úgyhogy már nem próbálunk közeledni hozzá. Tulajdonképpen azt fontolgatjuk, hogy visszafordulunk. Hiányzik a Mott erdő. Itt nincsenek fák. Mi szeretjük a fákat. Mindenféle fát. Éppen most szereztük vissza ezt a lenyűgöző asztalt... igaz, nincsen lába, úgy látszik, letörték őket.

– Nem tudom, mennyit számít – mondta Zsémbes –, de mi örülnénk, ha nem hagynátok itt a sereget, marsall.

A férfi hosszú arca elkedvetlenedett.

– Vannak fák! – kiáltott fel hirtelen Jeges. – Délre! Korall körül sűrű erdő van!

A főmarsall ismét felélénkült.

– Tényleg?

– Hát persze – bólogatott Itkovián. – Túlnyomórészt cédrus, erdei fenyő és lucfenyő.

– Óh, akkor rendben! Megmondom a többieknek. Megint boldogok lesznek, és sokkal jobb, ha mind boldogok! Mostanában tompítják a fegyvereiket. Ha ezt teszik, az rossz jel.

– Tompítják, uram? Szalma bólintott.

– Tompítják az élüket, bevágásokat készítenek. Így az okozott seb sokkal rondább. Rossz jel, ha ilyen a kedvük. Nagyon rossz. Nemsokára táncolni kezdenek a tűz körül éjszakánként. Aztán az is abbamarad, és ha abbamarad, akkor tudjuk, hogy már nem lehet rosszabb, mert a fiúk akkor csapatokba verődnek és nekivágnak az éjszakának, hogy keressenek valamit, amit megölhetnek. Már szemeznek azzal a nagy szekérrel ott a nyomunkban...

– Óh! – kapta fel a fejét Zsémbes. – Eszükbe ne jusson! Mondd meg nekik, hogy ne csinálják, marsall! Azok az emberek...

– Halottidézők, tudom. Sötét. Nagyon sötét. Mi nem szeretjük a halottidézőket, főleg a Rönk fivérek nem szeretik őket. Letelepedett egy a földjükön is, tudjátok, bevette magát egy régi, romos toronyba a mocsárban. Kísértetek meg lidércek minden éjjel. A Rönköknek végül tenniük kellett valamit, úgyhogy mentek és kifüstölték a betolakodót. Csúnya jelenet volt, higgyétek el! Szóval, ami maradt belőle, azt kiszögezték az útkereszteződésben, figyelmeztetésül a többieknek. Értitek.

– Ezek a Rönk fivérek – jegyezte meg Itkovián – elég félelmetes párnak tűnnek.

– Párnak? – Szalma felvonta bozontos szemöldökét. – Huszonhárom van belőlük. És egyik sem alacsonyabb nálam. És eszük is van, legalábbis néhányuknak. Olvasni persze nem tudnak, de tovább tudnak számolni tíznél, és azért az valami, nem? Na mindegy, mennem kell. Mesélek mindenkinek a fákról délen. Viszlát!

Figyelték, ahogy a fickó ellovagol.

– Nem kapott választ a kérdésére – szólalt meg egy kis idő után Zsémbes.

Itkovián feléje fordult.

– Ami mi is volt?

– Hogy kik vagyunk.

– Ne légy bolond! – jegyezte meg Jeges. – Pontosan tudja, kik vagyunk.

– Szerinted ez csak színjáték volt?

– Szalma főmarsall! A francba is, hát persze, hogy az volt! És be is etetett mindkettőtöket, nem igaz? Hát engem nem. Én átláttam rajta. Egyből.

– Szerinted értesítenünk kellene Broodot, hölgyem? – kérdezte tőle Itkovián.

– Miről?

– Hát, mondjuk a malazákról.

– Számít valamit? Brood így is előbb éri el Maurikot. Így két hét helyett csak két napot várunk. Na és? Ami annyit jelent, hogy ennyivel hamarabb leszünk túl az egész ügyön. A Csuklyás tudja, Dujek talán már el is foglalta Korallt. És tőlem aztán meg is tarthatja.

– Van valami abban, amit mondasz – dörmögte Zsémbes.

Itkovián a távolba meredt. *Talán tényleg van benne valami. Hová tartok? Mit akarok én még mindig ettől a világtól? Nem tudom. Egy cseppet sem érdekel ez a Pannioni Látó. Végül is nem fogja elfogadni az ölelésemet, még akkor sem, ha a malazák hagynak benne életet, ami amúgy sem valószínű.*

Ezért kullogok ilyen messze azok mögött, akik átformálják majd a világot? Közömbösen, érdeklődés nélkül? Úgy látszik, nekem végem – miért nem tudom hát elfogadni az igazságot? Az istenem elment, a terhem most már csak az enyém. Lehet, hogy számomra nem létezik válasz. Vajon ezt látja az új Lélekpajzs is, amikor olyan szánalommal tekint rám?

Vajon magam mögött tudhatom immár az egész életet, leszámítva e test értelmetlen, folytonos vánszorgását?

Lehet, hogy végem van. Teljesen...

– Fel a fejjel, Itkovián! – mondta Zsémbes. – Lehet, hogy a háború véget ér, mire egyáltalán a közelébe jutunk. Hát nem volna jó kis zárszó ehhez a meséhez, he?

*

– A folyó csak arra jó, hogy igyunk belőle és belefulladjunk – morogta Hetán, miközben egyik kezével egy hordóba kapaszkodott.

Pálinkás elmosolyodott.

– Azt hittem, az őseitek a tengereket járták – jegyezte meg.

– Végül észhez tértek, és végleg eltemették a nyomorult kenuikat.

– Szokatlanul tiszteletlennek tűnsz, Hetán.

– Mindjárt a csizmádra okádok, vénember, milyennek kellene lennem?

– Ne is törődj a lányommal – szólalt meg Humbrall Taur. Bőrbe burkolt lába tompán dobogott a deszkákon. – Alulmaradt egy daruval szemben.

– Ne is említsd azt a férget! – sziszegte Hetán.

– Talán örömmel hallod, hogy az utóbbi három napban, amíg te szenvedtél, ő egy másik bárkán utazott – tájékoztatta a lányt Pálinkás. – Lábadozik.

– Csak azért ment el erről, mert megesküdtem, hogy végzek vele – morogta Hetán. – Nem lett volna szabad elmásznia, a csúszós féreg! A szellemekre, micsoda étvágy!

Humbrall Taur mély robajjal felnevetett.

– Nem hittem volna, hogy láthatok ilyen pompás...

– Óh, hallgass, apám!
A hatalmas barghaszt törzsfő Pálinkásra hunyorított.
– Már nagyon várom, hogy személyesen is találkozhassam ezzel a darujhisztáni férfival.
– Akkor figyelmeztetnem kell téged, hogy a látszat néha csal – mondta Pálinkás –, különösen Kruppe esetében.
– Óh, messziről már láttam őt, amint a lányom ide-oda rángatta, legalábbis eleinte. Aztán észrevettem, hogy a gazda szerepe felcserélődött. Figyelemre méltó. Tudod, Hetán nagyon is a feleségem lánya.
– És hol van a feleséged?
– Majdnem elég messze, a Fehérarc síkságon. Így szabadon lélegezhetek. Majdnem. Talán ha elérjük Korallt...
Pálinkás elmosolyodott, és megint elcsodálkozott a mostanában szerzett barátságok ajándékán. A Maurik folyó egykor szelíd partja sebesen úszott el előttük. A halászkikötőket és rögzítőpóznákat nád vette körül. A kis parti öblöcskékben régi hajók hevertek félig eltemetve és szétrothadva. A parttól kicsit távolabb álló halászkunyhók körül magasra nőtt a gaz. Az elhagyatottság, és amit mindez jelzett, egy pillanatra elsötétítette a kedvét.
– Ez még számomra is kellemetlen látvány – morogta mellette Humbrall Taur. Pálinkás sóhajtott. – Közeledünk a városhoz, igaz?
A malaza bólintott.
– Talán még egy nap.
Hetán válaszképpen felnyögött mögöttük.
– Szerinted Brood tudja?
– Azt hiszem, igen, legalábbis részben. A lovászok és a kisegítők között ott vannak a Mott szabadcsapat tagjai...
– Mott szabadcsapat? Az mi, parancsnok?
– Némileg hasonlítanak egy zsoldoscsapatra, Hadvezér. Legnagyobbrészt favágók és parasztok. Véletlenül jöttek létre, tulajdonképpen mi, malazák hoztuk létre őket. Éppen elfoglaltuk Oraz városát, és nyugat felé vonultunk, Mott irányába, amely gyorsan meg is adta magát, a Mott erdő lakóinak kivételével. Dujek nem akarta, hogy egy csapat útonálló a hátunkban dézsmálja az utánpótlási vonalainkat, ahogy tovább nyomulunk, így hát beküldte a Hídégetőket a Mott erdőbe, hogy vadásszák le őket. Másfél évvel később még mindig ott voltunk. A szabadcsapatok körülöttünk cikáztak. Ha pedig úgy döntöttek, hogy csatát vállalnak, mintha valami sötét mocsári isten szállta volna meg őket. Nem egyszer az orrunkra koppintottak. Ugyanezt tették az arany moranthokkal is. Dujek egy idő után kivont minket, a Mott szabadcsapat azonban addigra Brood szolgálatába lépett. Beszervezte őket a seregébe. Mindegy – rántotta meg a vállát –, kétszínű népség, újra és újra felbukkannak, mint valami kiütés, amivel már megtanultunk együtt élni.
– Tehát tudjátok, mit tud rólatok az ellenségetek – bólintott Humbrall Taur.
– Többé-kevésbé.
– Ti malazák – folytatta a barghaszt fejcsóválva –, bonyolult játékot játszotok.

– Néha valóban – ismerte el Pálinkás. – Máskor viszont világosak és egyszerűek vagyunk.
– A seregeitek egy napon a Fehérarc síkság ellen vonulnak.
– Kétlem.
– Miért? – kérdezte Humbrall Taur. – Talán nem vagyunk méltó ellenfelek, parancsnok?
– Túlságosan is méltóak, Hadvezér. Nem, az igazság a következő: szövetkeztünk veletek, és a Malaza Birodalom az ilyen előzményeket komolyan veszi. Tisztelettel fogunk közeledni hozzátok, és felajánljuk majd kereskedelmi útvonalak, határok meg ilyesmik létesítését, ha ti is akarjátok. Ha nem, a követek távoznak, és többé nem látjátok a malazákat, hacsak ti nem határoztok másképp.
– Furcsa hódítók vagytok ti, külföldiek.
– Igen, ezt elismerem.
– Miért állomásoztok Genabackison, parancsnok?
– A Malaza Birodalom? Azért, hogy egyesítsük a területet, és az egyesítésből meggazdagodjunk. Persze a meggazdagodásban sem vagyunk önzők.
Humbrall Taur érmékkel kivert páncélingére csapott.
– És csak az ezüst érdekel benneteket?
– Nos, többféle gazdagság létezik, Hadvezér.
– Tényleg? – a nagydarab harcos szeme összeszűkült.
Pálinkás elmosolyodott.
– A találkozás a Fehérarcú barghaszt klánnal, például ilyen jutalom. A különbözőséget érdemes ünnepelni, Humbrall Taur, mert a bölcsesség szülőhelye.
– A te szavaid?
– Nem, Dujkeré, a birodalmi történészé.
– És ő a Malaza Birodalom nevében szól?
– A legjobb időkben.
– És ezek volnának a legjobb idők?
Pálinkás a harcos sötét szemébe nézett.
– Talán igen.
– Elhallgatnátok végre? – mordult fel mögöttük Hetán. – A halálomon vagyok!
Humbrall Taur megfordult, és szemügyre vette a lányát, ahogy ott görnyedt a gabonáshordók mellett.
– Egy gondolat – dünnyögte.
– Mi?
– Csak az, hogy talán nem is tengeribeteg vagy, lányom.
– Tényleg? Akkor mi... – Hetán szeme elkerekedett. – A szellemekre!
A következő percben Pálinkás kénytelen volt minden ceremónia nélkül átmászni a hajó korlátján, és a lábát a vízbe mártotta. Az áramlat belekapaszkodott a csizmájába, és alaposan megtisztította.

*

Maurikra nem sokkal a kiürítése után, tengeri vihar csapott le, felborította a díszfákat, és az épületek falai mentén hínárral átszőtt homokdűnéket halmozott fel. Az utcákat érintetlen, egyenletesen hullámos, fehér homokszőnyeg borította, elrejtve minden holttestet és egyéb törmeléket.

Korlat egyedül lovagolt a kikötőbe vezető főutcán. Tőle balra zömök, hosszan elnyúló raktárak, jobbra lakóépületek, kocsmák, vendéglők és üzletek sorakoztak. A feje fölött húzódó szállítókötelekről, amelyek a raktárak felső emeleteit és a kereskedők üzleteinek lapos tetejét kapcsolták össze, tengeri növények lógtak, mintha a várost valami tengeri fesztiválra készülődve díszítették volna fel.

A langyos szél sóhajtásain kívül nem volt mozgás sem az utcán, sem a belőle nyíló sikátorokban. Az ablakok és ajtónyílások elhagyottan, feketén ásítottak. A raktárakat tisztára söpörték, s az utca felőli nagy tolóajtók nyitva álltak.

A nő közeledett a város legnyugatibb széléhez. A háta mögött hullámzó tenger illata fokozatosan átadta helyét a balra álló raktárak mögött áramló folyó felől érkező édesvízi enyészet szelídebb illatának.

Caladan Brood, Kallor és a többiek úgy határoztak, hogy a síkság felé haladva megkerülik Maurikot. Banya egy ideig a fejük felett repült, majd ismét eltűnt. Korlat még sohasem látta az Óriás Varjak Matriarcháját ilyen zavartnak. Ha a kapcsolat elvesztése tényleg azt jelentette, hogy Fürkész Anomander és a Hold Szülötte elpusztult, akkor Banya nem csak a gazdáját, hanem a fészkét is elveszítette. Mindkettő elég kellemetlen dolog. Több, mint elég, hogy a kétségbeesés meggörbítse az Óriás Varjú szárnyát, miközben tovább repül, megint dél felé.

Korlat úgy döntött, egyedül lovagol, és hosszabb utat választ, keresztül a városon. Végül is semmi oka nem volt a sietségre, az aggodalom pedig valahogy mindig megnyújtotta az egy helyben történő várakozást. Akkor már jobb volt visszafogott ütemmel megnövelni az út megtételéhez szükséges időt. Úgyis akadt elmélkednivalója bőven. Ha Ura jól van, akkor elé kell állnia, és hivatalosan is véget kell vetnie a szolgálatának, vagyis a tizennégyezer éve tartó kapcsolatnak, jobban mondva, fel kell függesztenie ezt egy időre. *Egy halandó férfi életéből még hátralévő időre.* Ha pedig Fürkész Anomandert valami csapás érte, akkor Korlat hirtelen a tucatnyi Tiste Andii rangidős parancsnokának pozíciójában találja magát, akik hozzá hasonlóan, Brood seregével maradtak. Ezt a megbízatást pedig rövid életűnek szánta, hiszen nem kívánt a rokonai felett uralkodni. Elhatározta, hogy felszabadítja őket, hadd döntsenek saját sorsukról.

Fürkész Anomander személyiségének erejével egyesítette ezeket a Tiste Andiikat, s Korlat tudta, hogy ilyesmivel ő nem rendelkezik. A különféle ügyek, amelyek mellé a férfi állt, és amelyek mellett népét is felsorakoztatta, Korlat véleménye szerint valójában mind ugyanannak a dolognak a különböző vetületei voltak – ez a dolog és természete azonban rejtély maradt számára. Voltak háborúk, küzdelmek, ellenségek, szövetségesek, győzelmek és veszteségek. Az évszázadokon át tartó folyamat nem csak előtte, de rokonai előtt is véletlenszerűnek hatott.

Hirtelen eszébe jutott valami. Mintha tompa tőrt forgattak volna a mellkasában. Lehet, hogy maga Fürkész Anomander ugyanilyen elveszett. *Lehet, hogy az ügyek*

eme alakulása saját végeérhetetlen útkereséséről árulkodik. Mindvégig azt hittem, egyszerű cél felé halad: hogy értelmet adjon a létezésünknek, hogy magunkra öltsük mások nemességét... olyanokét, akik számára a küzdelem jelentett valamit. Talán nem ez az elv húzódott meg minden cselekedetünk mögött? Most miért kételkedek mégis? Miért hiszem azt, hogy ha valóban létezik egy mozgató elv, az valami más?

Valami sokkal kevésbé nemes...

Megpróbálta elhessegetni az ilyen gondolatokat, mielőtt azok a kétségbeesésbe rántanák. *Mert a kétségbeesés a Tiste Andiik nemezise. Hányszor láttam elesni rokonaimat a csatamezőn, miközben a lelkem tudta, hogy a fivéreim és a nővéreim nem azért haltak meg, mert képtelenek voltak megvédeni magukat? Azért vesztek oda, mert oda akartak veszni. A saját kétségbeesésük végzett velük.*

A ránk leselkedő legnagyobb veszedelem.

Vajon Fürkész Anomander a kétségbeeséstől akar megmenteni bennünket, ez az egyetlen célja, egyetlen szándéka? Vajon a tagadás a legfőbb elve? Ha így van, édes Sötétség Anyánk, akkor igaza volt, amikor igyekezett összezavarni bennünket, amikor igyekezett megakadályozni, hogy valaha is felismerjük ezt az egyedüli, szánalmas célt. Én pedig... nem lett volna szabad ilyen gondolatokkal foglalkoznom, nem lett volna szabad rágódásommal ilyen következtetésre jutnom.

Azzal, hogy felfedtem uram titkát, nem érdemeltem ki semmiféle jutalmat. A Fény Átkára is, évszázadokon át kitért a kérdéseim elől, elhárította a vágyam, hogy jobban megismerjem őt, hogy áthatolhassak az őt körüllengő rejtély fátylán. És ez rosszul esett, nem egyszer támadtam rá ezért, ő pedig csak állt haragom és tehetetlenségem zivatarában. Némán.

Úgy döntött, nem osztja meg senkivel... amit én gőgnek, a legrosszabb fajta atyáskodásnak hittem, s ami egy pillanat alatt lángra lobbantott... óh, uram, te csak kitartottál a legkíméletlenebb kegyesség mellett.

És ha a kétségbeesés gyötör minket, téged százszorosan gyötörhet...

Most már tudta, hogy nem fogja elengedni a rokonait. Fürkészhez hasonlóan nem hagyhatja cserben őket, és Fürkészhez hasonlóan nem mondhatja el nekik az igazat, bárhogy könyörögjenek – vagy követeljék is azt.

Ha pedig ez a pillanat eljön, és lehet, hogy hamarosan eljön, erőt kell merítenem, erőt a vezetéshez. Erőt ahhoz, hogy elrejtsem az igazságot a testvéreim elől.

Óh, Pálinkás, hogy leszek képes mindezt elmondani neked? A vágyaink túlságosan... egyszerűek voltak. Ostobán romantikusak. A világ nem tartogat számunkra paradicsomot, drága szerelmem. Így nem kínálhatok fel neked mást, mint hogy csatlakozz hozzám, hogy maradj mellettem. És imádkozom a Sötétség Anyjához, óh, de mennyire imádkozom, hogy ez neked elég legyen...

A város rendetlen, düledező halászkunyhók, füstölők és száradó hálók viharvert és törmelékkel teleszórt szalagjaként folytatódott a folyóparton. A település a folyó mellett felfelé, egészen a síkság széléig nyúlt, sőt a náddal benőtt mocsárban is állt néhány cölöpre épített és függőhidakkal összekötött viskó.

A folyó innenső oldalán két sor cölöp jelezte a széles víz alatti árkot, amely egészen a lapály széléig vezetett, ahol széles, erős emelvényeket építettek. Keletre a Maurik

folyó torkolata járhatatlan volt, kivéve a legkisebb merülésű hajókat, mivel a folyó feneke az ár és a dagály összecsapásával állandóan változott, néhány óra alatt rejtett homokakadályokat emelt, majd ugyanilyen gyorsan el is söpörte őket, hogy másutt építse fel. A folyón érkező szállítmányokat a torkolattól nyugatra rakodták ki – itt, a lapos parton.

A Hadúr, Kallor, Hurlochel felderítő és Korlat helyettese, Orfantal az emelvényen állt. Lovaikat az úton pányvázták ki, az építmény szárazföld felé eső végében.

Mind a négy férfi felfelé bámult a folyón.

Korlat a várost és az emelvényt összekötő töltésútra irányította a lovát. Amikor elérte az út kissé magasabb részét, megpillantotta az első malaza bárkákat.

Rögtön látta, hogy az elkészítésükben varázslat segítségét is igénybe vették. Erős, ellenálló járművek voltak, széles, lapos fenékkel. A hajótestet vastag, simítatlan szálfák foglalták keretbe. Minden fedélzetnek legalább a felét vízhatlan vászontető védte. Onnan, ahol állt, Korlat nem kevesebbet, mint húszat látott belőlük. *Ezeket összerakni még varázslat segítségével is hatalmas feladat lehetett. Mégis milyen gyorsan végeztek vele...*

Szóval ezzel foglalatoskodtak a Fekete Moranthok az elejétől fogva? Ha így van, akkor Dujek és Pálinkás végig így tervezték.

A flotta felett Óriás Varjak köröztek, egyértelműen gúnyos rikácsolással. A vezérhajón katonákat, barghasztokat és lovakat lehetett látni. Korlat megállította a lovát az emelvény szárazföld felőli szélén, a fogadóbizottság lovai között, és leszállt a nyeregből. Egy rhivi elvette tőle a gyeplőt. A nő köszönetképpen bólintott, majd végigsietett az emelvényen, és megállt Caladan Brood mellett. A Hadúr arca semmit sem árult el, Kallorén azonban visszataszító, gúnyos vigyor ült. Orfantal odalépett Korlathoz, meghajolt, és az anyanyelvükön köszöntötte:

– Nővérem! Kellemes volt az utad Maurikon keresztül?

– Mióta álltok itt, fivérem?

– Talán egy és fél harangszó óta.

– Akkor semmi panaszkodnivalóm.

A férfi elmosolyodott.

– Természetesen *néma* harangszó. Majdnem elég hozzá, hogy elterelje egy Tiste Andii figyelmét.

– Hazug. Hetekig képesek vagyunk némán állni, s ezt te is jól tudod, fivérem.

– Ah, de érzelmek nélkül, nem igaz? Ami engem illet, én csak hallgatom a szelet, így nem nyugtalanít semmi.

A nő rápillantott. *Érzelmek nélkül? A hazugságod most már nem tréfa.*

– És azt kell, hogy mondjam – folytatta Orfantal –, hogy a feszültség még mindig növekszik.

– Hé, ti ketten! – mordult rájuk Kallor. – Ha mindenképpen beszélnetek kell, legalább olyan nyelven beszéljetek, amit mi is megértünk! Amúgy is van itt annyi titkolózás, amennyi egy életre elég.

Orfantal feléje fordult, és daru nyelven felelt:

– Gondolom, nem a *te* életedre, ugye Kallor?

A vén harcos válaszképpen csak némán vicsorgott.

– Elég! – csattant fel Brood. – Nem akarom, hogy a malazák civakodni lássanak bennünket!

Korlat már látta Pálinkást, aki a vezérbárka széles, tompa orrában állt. Sisakot és teljes páncélzatot viselt. Mellette Humbrall Taur helyezkedett el, érmékkel kivert páncélinge messziről csillogott. A barghaszton látszott, hogy élvezi a pillanatot. Ott állt magasan, fenségesen, mindkét keze a derekára szíjazott hajítófejszék fején nyugodott. Artantosz, a zászlóvivő a háttérben álldogált összefont karral, keskeny arcán mosoly játszadozott.

A kormányrudat katonák kezelték, hangosan kiáltoztak egymásnak, ahogy a bárkát a cölöpök között irányították. A hajó ügyesen manőverezett, elhagyta az erősebb áramlatokat, és finoman a kikötő felé siklott.

Korlat Pálinkásra szegezte a tekintetét – most már a férfi is észrevette őt –, miközben a hajó egyre közelebb úszott az emelvényhez. A szokásos recsegés és csikorgás, ahogy a bárka a kikötőhöz simult, szinte nem is hallatszott. Oldalt katonák ugráltak ki az emelvényre, kötéllel a kezükben, és rögzítették a hajót. A folyón megjelent a többi bárka, és ők is elindultak kifelé, hogy kikössenek a sáros parton.

Hetán jelent meg apja és Pálinkás között, félretolta őket, és kiugrott az emelvényre. Az arcáról minden szín eltűnt, a lába pedig megbicsaklott alatta. Orfantal előresietett, hogy segítő kezet nyújtson, a lány azonban vicsorogva félrelökte, majd, a többiekről tudomást sem véve, tántorogva megindult az emelvény másik vége felé.

– Jó gondolat – dübörgött Humbrall Taur nevetése. – De ha kedves az életed, Tiste Andii, ne avatkozz a leány nyomorúságába! Hadúr! Köszönjük a fogadást! Meggyorsítottuk a Korallba vezető utat, nem igaz? – a barghaszt főnök Pálinkással a nyomában, kilépett az emelvényre.

– Hacsak nincs még száz bárka feljebb a folyón – mordult fel Brood –, akkor elveszítettétek a seregetek kétharmadát. Ez hogy történhetett meg?

– Három klán jött a vízen, Hadúr – felelte Humbrall Taur vigyorogva. – A többiek úgy döntöttek, gyalogolnak. A szellemeink jól szórakoztak, nem igaz? Bár elismerem, savanyú volt az örömük.

– Örülök a találkozásnak, Hadúr – köszöntötte Broodot Pálinkás is. – Sajnos nem volt elég vízi járművünk, hogy az egész sereget elhozzuk. Félkarú Dujek ezért úgy döntött, kettéosztja a csapatait...

– És hol van, a Csuklyás nevében? – csattant fel Kallor. – Na nem mintha meg kellene kérdeznem – tette hozzá halkabban.

Pálinkás vállat vont.

– A Fekete Moranthok elviszik őket...

– Korallba, igen – vágott közbe ismét Kallor. – De miért, malaza? Hogy a birodalmatok nevében meghódítsák a várost?

– Kétlem, hogy ez lehetséges volna – válaszolta Pálinkás. – De ha mégis megtörténne, talán olyan rosszul esne, ha egy békés Korallba érkeznél meg, Kallor? Ha vérszomjad nem hagy nyugodni...

– Soha nem szomjazom sokáig, malaza – mondta Kallor, és egyik páncélkesztyűs

keze a hátára szíjazott kard felé emelkedett.

– Úgy tűnik – jegyezte meg Brood ügyet sem vetve Kallorra –, a terv jelentősen megváltozott. Sőt – folytatta, és a tekintete a bárkára siklott –, a terv egyértelműen hátsó szándékkal fogant az elejétől kezdve.

– Ezzel nem értek egyet – mondta Pálinkás. – Mivel neked ott volt saját tervnek a Hold Szülötte, meg amit Fürkész akart tenni vele, bármi legyen is az, úgy gondoltuk, jobb lesz, ha mi is kitalálunk valami hasonlót. Csak a te példádat követtük, Hadúr, így nem hiszem, hogy bármit is kifogásolhatnál.

– Parancsnok! – morogta Brood. – Soha nem akartuk, hogy a Hold Szülötte megelőző csapást mérjen Korallra annak érdekében, hogy előnyre tegyünk szert állítólagos szövetségeseinkkel szemben. A mi időzítésünk egy egyesített vállalkozást tartott szem előtt.

– És Dujek még mindig egyetért veled, Hadúr. Ahogy én is. Mondd, sikerült Banyának Korall közelébe jutnia?

– Újra próbálkozik.

– És valószínűleg újra elzavarják. Ami azt jelenti, hogy nincsenek értesüléseink az ellenünk folyó előkészületekről. Ha a Pannioni Látóba vagy a tanácsadóiba csak egy cseppnyi katonai szakértelem szorult, akkor csapdát állítanak nekünk. Olyan csapdát, amelybe kénytelenek vagyunk belesétálni, ha egyáltalán meg akarjuk pillantani Korall falait. Hadúr, a Fekete Moranthok eljuttatták Paran kapitányt és a Hídégetőket a város tíz mérföldes körzetébe, hogy észrevétlenül megközelítsék, és felfedjék, mire készülnek a pannioniak. A Hídégetők egymagukban azonban nincsenek elegen, hogy megakadályozzák ezeket az előkészületeket, bármik legyen is azok. Dujek ezért a Fekete Moranthok segítségével a sereg hatezer emberét vezeti oda, hogy lerombolják, amit a pannioniak felépítettek.

– És a Csuklyás nevére, miért kellene hinnünk neked? – kérdezte Kallor. – Kezdettől fogva nem tettél egyebet, csak hazudtál!

Pálinkás megint megrántotta a vállát.

– Ha hatezer malaza katona elég hozzá, hogy elfoglalja Korallt, és elpusztítsa a Pannioni Birodalmat, akkor komolyan túlbecsültük ellenfelünk erejét. Ezt viszont nem hiszem, inkább úgy gondolom, kemény csata vár ránk, és bármilyen lépéselőnyre tudunk is szert tenni előtte, valószínűleg szükségünk lesz rá.

– Parancsnok – szólalt meg ismét Brood –, a pannioni erőket varázslótanítványokkal és ezekkel a természetellenes keselyűkkel egészítették ki. Hogyan akar Dujek védekezni ellenük? A seregetekben nincsenek említésre méltó varázslók.

– Fürge Ben velük van, és ő módot talál rá, hogy zavaró hatások nélkül hozzáférjen az Üregeihez. Másodszor pedig: az ég feletti uralomért vívott küzdelemhez ott vannak a Fekete Moranthok és tekintélyes mennyiségű robbanószer. De elismerem, lehet, hogy mindez kevésnek bizonyul.

– Könnyen lehet, hogy a seregetek felét lemészárolják, parancsnok.

– Lehet, Hadúr. Így hát, ha te is egyetértesz, sietnünk kellene Korallba.

– Hát persze! – mordult fel Kallor. – Talán jobb lenne, ha megvárnánk, amíg a

pannioniak kifárasztják magukat Dujek és a hatezer katonája elpusztításával, s *akkor* kellene lecsapnunk rájuk. Hallgass meg, Hadúr! A malazák maguknak köszönhetik ezt a talán végzetesnek bizonyuló helyzetet, most pedig idejönnek könyörögni, hogy mentsük meg őket. Én azt mondom, hagyjuk ott megrohadni a nyomorultakat!

Korlat érezte, hogy Kallor érvelése utat talál Broodhoz. Látta, hogy a Hadúr habozik.

– Elég kicsinyes reakció – szólalt meg a nő megvetően. – Érzelmek nyomása alatt született. Ezért valószínűleg taktikai öngyilkosság lenne mindannyiunk számára.

Kallor megpördült.

– Te, asszony, aztán igazán nem állíthatod, hogy objektív vagy! Hát persze, hogy a szeretőd mellé állnál!

– Ha a véleménye tarthatatlan lenne, természetesen nem állnék mellé, Kallor. És itt a különbség kettőnk között – Caladan Brood felé fordult. – Most a seregedet kísérő Tiste Andiik nevében szólok, Hadúr. Kérlek, gyorsítsd fel a menetet Korall felé, hogy felmentsük Dujeket! Pálinkás parancsnok elég bárkát hozott magával, hogy gyorsan átkelhessünk a déli partra. Ötnapnyi gyorsított menettel elérhetjük Koralls.

– Vagy nyolc nap alatt rendes tempóban – jegyezte meg Kallor –, ami biztosítja, hogy pihenten érkezzünk meg. Félkarú serege talán olyan gyenge, hogy nem tudnak kitartani további három napig?

– Új csellel próbálkozol? – kérdezte Orfantal Kallort.

Az ősz harcos vállat vont.

– Most kivételesen józan megfontoltsággal beszél, Tiste Andii – szűrte a fogai közt Brood. – Öt nap vagy nyolc. Kimerülten vagy kipihenten és képesen arra, hogy azonnal harcba lépjünk. Melyik állja meg a helyét jobban taktikai szempontból?

– Ez jelentheti a különbséget a között is, hogy egy erős, hatékony sereghez csatlakoztok, vagy egy rakás feldarabolt hullát találtok – szólalt meg Pálinkás. Megrázta magát. – Dönts, ahogy jónak látod! Természetesen itt hagyjuk nektek a bárkákat, de az én csapataim kelnek át először: mi ugyanis megkockáztatjuk a kimerültséget.

Azzal megfordult és intett Artantosznak, aki a bárkán maradt. A zászlóvivő bólintott, lehajolt, felemelt vagy fél tucat jelzőzászlócskát, és megindult a tat felé.

– Számítottál erre, mi? – sziszegte Kallor. – Valld be! – *Hogy te leszel a nap győztese, igen, azt hiszem, számított rá.*

Pálinkás nem szólt egy szót sem.

– Tehát mégis a te erőid érik el előbb Korallt. Nagyon okos, te fattyú. Nagyon, nagyon okos.

Korlat odalépett Broodhoz.

– Hadúr, továbbra is bízol a Tiste Andiikban?

A nagydarab férfi összevonta a szemöldökét.

– Benned és a népedben? Igen, természetesen bízom.

– Jól van, akkor elkísérjük Pálinkás parancsnokot, Humbrall Taurt és a seregüket. Hogy képviseljük az érdeketeket. Orfantal és én Lélekvesztettek vagyunk: ha kell, egyikünk gyorsan hírt hozhat vereségről és árulásról is. Ezenkívül a jelenlétünk döntő

tényezőnek bizonyulhat, ha Dujek kénytelen visszavonulni egy megnyerhetetlen küzdelemből.
Kallor felröhögött.
– A szerelmesek újra egyesülnek, mi pedig hajoljunk meg a hamis objektivitás előtt...
Orfantal tett egy lépést Kallor felé.
– Ez volt az utolsó sértésed a Tiste Andiik felé – közölte halkan.
– Állj! – mennydörögte Caladan Brood. – Kallor, ne feledd: én töretlenül bízom a Tiste Andiikban! Semmi, amit mondasz, nem ingathatja meg ezt a bizalmat, mert évszázadokkal ezelőtt érdemelték ki, százszorosan is, és egyszer sem árultak el. A te hűségedben viszont egyre inkább kezdek kételkedni...
– Vigyázz a félelmeiddel, Hadúr! – morogta Kallor. – Még a végén valóra válnak.
Brood válasza olyan halk volt, hogy Korlat alig hallotta.
– Te most gúnyolódsz velem, Kallor?
A harcos lassan elsápadt.
– Mi értelme lenne annak? – kérdezte halk, színtelen hangon.
– Igaz.
Korlat a fivéréhez fordult.
– Hívd össze a rokonainkat, Orfantal! Elkísérjük a parancsnokot és a Hadvezért.
– Ahogy óhajtod, nővérem – a Tiste Andii megfordult, majd megállt egy pillanatra, végigmérte Kallort, és így szólt: – Azt hiszem, vénember, ha ennek vége...
Kallor fogai kivillantak.
– Mit hiszel?
– Eljövök érted.
Kallor feleletképpen elvigyorodott, a gesztus erőltetett mivoltát azonban elárulta barázdált arcának rángatózása. Orfantal elindult a várakozó lovak felé. A feszült csendet Humbrall Taur mély nevetése törte meg.
– És mi még azt hittük, civakodni fogtok, amikor megérkezünk!
Korlat a bárka felé fordult, és a tekintete találkozott Pálinkáséval. A férfinak sikerült halvány mosolyt erőltetnie az arcára, amiből a lány érezte a szerelmére nehezedő hatalmas nyomást. Attól azonban, amit a szemében látott megcsillanni, gyorsabban vert a szíve. Szerelem és megkönnyebbülés, gyengédség... és kendőzetlen vágyakozás.
Sötétség Anyja, ezek a halandók!

Zsémbes és Itkovián laza vágtában haladva egymás mellett elérték a töltésutat, és elindultak az emelvény felé. Kelet felé már halványodott az ég, a levegő hűvös volt és tiszta. Néhány rhivi pásztor éppen az első háromszázas bhederincsorda utolsó állatait terelte fel a rámpán.
Néhány száz lépésnyire a két férfi mögött már közeledett a töltésút felé a második háromszázas csorda. Utánuk még legalább kétezer bhederin várakozott. Zsémbes és Itkovián látták, hogy ha mostanában át akarják juttatni csapataikat a folyón, tolakodniuk kell.

A malazák szép munkát végeztek. Minden bárkához tartozott egy széles, erős rámpa, amelyet pontosan össze lehetett kapcsolni egy másik hajó orrával. Az egymáshoz kapcsolt hajók aztán pompás hidat alkottak, amely ha kellett, rugalmas, mindenhol biztonságos és meglepően széles volt: egyszerre akár két szekér is átkelhetett rajtuk egymás mellett.

Pálinkás parancsnok és a sereg vele maradt századai már több mint tizenöt harangszóval ezelőtt átkeltek, a nyomukban Humbrall Taur három barghaszt klánja haladt. Zsémbes tudta, hogy Itkovián szeretett volna ismét találkozni mindkettejükkel, de különösen Pálinkással, mire azonban megpillantották a folyót, a malazák és a barghasztok egyaránt messze jártak.

Caladan Brood serege a Maurik folyó innenső oldalán ütött tábort éjszakára. A Hadúr három harangszóval hajnal előtt felverte a katonáit. Éppen most végeztek az átkeléssel. Zsémbest elgondolkodtatta a két szövetséges haderő menetüteme közötti különbség.

A rhivi pásztorok között megállították a lovaikat. Az egyik oldalon magas, esetlen alak állt, aki láthatóan nem volt rhivi, és figyelte, ahogy a bhederinek terelőik füttyszavától és dobbantásaitól kísérve, átbaktatnak az első bárkán.

Zsémbes leszállt a lováról, és a magányos férfi felé indult.

– Mott szabadcsapat? – kérdezte.

– Kutrica főmarsall – bólintott a fickó ferde, villogó mosollyal. – Örülök, hogy itt vagy, én egyáltalán nem értem ezeket a kis emberkéket. Pedig nagyon próbálkozom. Azt hiszem, valami más nyelvet beszélnek.

Zsémbes kifejezéstelen arccal hátrapillantott Itkoviánra, majd ismét visszafordult a főmarsallhoz.

– Valószínűleg. Régóta állsz itt?

– Tegnap éjjel óta. Sokan keltek át. Nagyon sokan. Néztem, ahogy összerakják a bárkákat. Gyorsak voltak. A malazák jól értenek a fához. Tudtad, hogy Pálinkás kőművestanonc volt, mielőtt katona lett?

– Nem, nem tudtam. De mi köze annak a fa tudományához, főmarsall?

– Semmi. Csak úgy mondtam.

– A csapatod többi részére vársz? – kérdezte Zsémbes.

– Nem igazán, bár azt hiszem, előbb vagy utóbb felbukkannak. Természetesen a bhederinek után jönnek, hogy összeszedhessék a trágyát. Ezek a kis fickók is azt csinálják. Egyszer-kétszer össze is kaptunk miatta. Tudod, kis összetűzések. Általában barátságosak. Nézd, mit csinálnak: egy kupacba rugdossák a trágyát, aztán őrzik. Ha közelebb megyek, kést rántanak.

– Nos, akkor azt javaslom, ne menj közelebb, főmarsall!

Kutrica megint elvigyorodott.

– Akkor nem lenne benne semmi élvezet. Tudod, nem a semmiért várakozom itt.

Itkovián is leszállt a lováról, és odament hozzájuk.

Zsémbes a pásztorokhoz fordult.

– Ki itt a főnök? – kérdezte tűrhető rhiviséggel.

Egy sovány, izmos öregember felemelte a fejét, és előrelépett.

– Mondd meg neki, hogy menjen el! – vakkantotta, és Kutrica főmarsall felé bökött az ujjával.

– Sajnálom – felelte Zsémbes egy vállrándítás kíséretében. – Attól félek, nem utasíthatom semmire. Én a saját légiómért és a Szürkekardokért felelek. Szeretnénk átkelni... még a csordátok többi része előtt...

– Nem. Ezt nem lehet. Nem! Várnotok kell. Várni! A bhederinek nem szeretik, ha szétválasztják őket. Nyugtalanok lesznek. Rosszkedvűek. Azt akarjuk, hogy nyugodtak legyenek az átkelésnél. Megérted, nemde? Nem, várnotok kell!

– És mit gondolsz, mennyi ideig tart?

A rhivi vállat vont.

– Végzünk, amikor végzünk.

A második háromszázas bhederincsorda dübörögve megindult felfelé a töltésen. A pásztorok elébük vágtak.

Zsémbes tompa puffanást hallott, és a következő pillanatban az összes rhivi kiáltozva rohant visszafelé. A daru megfordult, és még éppen látta, amint Kutrica főmarsall, hosszú ingének felhajtott elejében jókora adag trágyával, teljes sebességgel felszáguld a rámpán, majd dobogó léptekkel végigrohan a bárka fedélzetén.

Az egyik rhivi pásztor, akit láthatóan a trágyahalom őrzésével bíztak meg, a megdézsmált domb mellett hevert, állkapcsán nagy, csontos ököl vörös lenyomata virított.

Zsémbes a vén pásztorra vigyorgott, akit majd szétvetett a düh.

Itkovián odalépett mellé.

– Uram, láttad ezt?

– Sajnos nem, csak a legvégét.

– Az az ütés a semmiből jött. Még csak azt sem láttam, mikor lépett oda. Szerencsétlen rhivi úgy esett össze, mint egy zsák... egy zsák...

– Trágya?

Egy hosszú pillanat múlva – olyan sokára, hogy Zsémbes már azt hitte, sohasem következik be – Itkovián elmosolyodott.

A tenger felől sűrű felhők érkeztek, a vad szelek sodorta esőcseppek olyan erővel ütődtek a vassisakoknak, pajzsoknak és bőr esőköpenyeknek, hogy azonnal finom párává foszlottak szét. A körülöttük elterülő elhagyott földek szürke fal mögé rejtőztek, az út porát pedig ragadós sárrá köpülték a paták, a szekérkerekek és a nehéz csizmák.

Pálinkás igyekezett kivenni, mi zajlik körülötte, miközben víz csorgott be sisakja rostélyán keresztül, amelyet az eső távoltartására véghezvitt (eszerint csak részben sikeres) kísérlet keretében engedett le. Küldönc hívta vissza az előőrsből, miközben alig érthető szavakat ordítozott valami törött tengelyről, összetorlódott, megrekedt menetoszlopról és sérült állatokról. Pillanatnyilag nem tudott egyebet kivenni, mint botorkáló, csúszkáló, kötelekkel babráló és érthetetlenül kiáltozó, sárral borított katonák tömegét, és legalább három szekeret, amelyek tengelyig eltűntek az út helyén hömpölygő sárfolyóban. A túlsó oldalon bömbölő ökröket vonszoltak ki az

ingoványból.
Pálinkás a lován ült és figyelt. Semmi értelme sem lett volna kárhoztatni a természet hóbortjait, a túlterhelt szekerek kudarcát, sőt még a vánszorgó tempót sem, amire mindez az egész sereget ítélte. A tengerészgyalogosok a látszólagos fejetlenség ellenére is azt tették, amit tenniük kellett. A vihar minden valószínűséggel rövid életű lesz, ahogy az ebben az évszakban jellemző, a nap szomja pedig kiolthatatlan. Azért eltűnődött, vajon mely istenek fogtak össze ellene, mert az átkelés óta az őrületes menet egyetlen napja sem múlt el valamilyen zavaró esemény nélkül – és láthatóan ezen események egyike sem enyhített az istenek kegyetlen mérgén.
Legalább még két nap, mire elérik Korallt. Pálinkás már Maurik óta nem kapott semmi hírt Fürge Bentől, és a varázsló, Paran meg a Hídégetők akkor még vagy féléjszakányira voltak Koralltól. Biztos volt benne, hogy mostanra elérték a várost, s abban is, hogy Dujek és csapata ebben a pillanatban is a találkozó felé tart. Ha csata lesz a dologból, annak rövidesen be kell következnie.
Pálinkás megfordította a lovát, gyengéden oldalba bökte a fáradt állatot, és elindult az út mellett, vissza a menet élére. Az éjszaka gyorsan közeledett, és kénytelenek lesznek megállni, legalább néhány harangszóra. Akkor jut végre egy kevés, ám mindennél értékesebb ideje Korlatra. A vonulás zordságai közepette túl gyakran kényszerültek elszakadni egymástól, és bár ő és Korlat még mindig kapaszkodtak a hitbe, hogy Fürkész Anomandert nem kell még temetni, a nő minden tekintetben átvette a parancsnokságot a Tiste Andiik felett: hideg lett, nagyon távoli, és kizárólag fivérei és nővérei állapotára összpontosította a figyelmét.
Ők az irányítása alatt a Kurald Galainban, a Sötétség Üregében kutattak, igyekeztek az erejére támaszkodva megtisztítani azt a Nyomorék Isten fertőzésétől. Ritka és rövid visszatéréseik alkalmával Pálinkás látta az irtózatos terhet, amelyet Orfantal és a többi Tiste Andii viselt. Korlat azonban azt akarta, hogy mire Korallnál harcba lépnek, a Kurald Galain hatalma hozzáférhető legyen anélkül, hogy félniük kellene a fertőzéstől.
A férfi érezte, hogy a lány megváltozott. Valami zord elszántság keményítette meg belül. Talán Fürkész Anomander halálának lehetősége kérgesítette meg ennyire a lelkét. Persze az is lehet, hogy kettejük jövőjének ösvényei hibásak, naiv módon fonták össze őket, tekintet nélkül a valódi világ kérlelhetetlen szigorára. A múlt mindkettejük lelkében forrongott.
Szíve mélyén Pálinkás biztos volt benne, hogy Fürkész Anomander nem halt meg. Még csak el sem veszítették őt. A fél tucat átbeszélgetett éjszaka alatt, amelyeket a Hold Szülöttének Urával töltött, a malaza bizonyos fokig megismerte a Tiste Andiit: a szövetségek ellenére, ideértve a Caladan Brooddal fenntartott hosszú partneri viszonyt is, Fürkész Anomander magányos természet volt – majdhogynem betegesen független. Teljesen közömbösen viselkedett mások szükségével kapcsolatban, nem érdekelte, ha bátorítást vagy megerősítést vártak, netán követeltek. *Azt mondta, ott lesz Korall ostrománál, így ott is lesz.*
Az előtte lebegő zavaros, szürke ködben feltűntek előtte a menet élén haladó csoport homályos körvonalai: szorosan egymás mellett haladó lovas tisztek vették

körül Humbrall Taur, Hetán, Kafál, Kruppe és Korlat ötösét az úton. Ahogy közeledett hozzájuk, látta, hogy az alakokon túl az ég már világosabb. Kifelé haladtak a viharból, és Oponn szerencséjével talán épp időben hagyják maguk mögött, hogy még megállhassanak, és meleg ételt készíthessenek a lenyugvó nap langyos lehelete alatt, hogy aztán továbbinduljanak.

Túlhajszolta négyezer katonáját. A legjobbak voltak, akiknek valaha parancsolt, s ő mégis lehetetlent követelt tőlük. Bár a malazák megértették, Caladan Brood bizalmának hirtelen elvesztése megrázta Pálinkást, jobban mint ahogy azt hajlandó lett volna beismerni bárkinek, Korlatot is beleértve. Az egyesített erők gyors vonulása valószínűleg elgondolkodtatta volna a Látót – az egyre-másra érkező csapatok láttán bármilyen ellenséges parancsnok hajlamos lenne visszavonulni a Dujekkel vívott ütközetből. Akár kifáradtak a csapatok, akár nem, a puszta számok néha elegendőnek bizonyulnak a megfélemlítéshez. A pannioniak erőforrásai korlátozottak voltak: a Látó bizonyára nem kockáztat elhúzódó csatát a város falain kívül, ha az a főseregét veszélyezteti.

Négyezer sárral borított, botorkáló katona felbukkanása azonban valószínűleg inkább mosolyt csal a Látó arcára. Pálinkásnak ellensúlyoznia kell csapatai kis létszámát: tizenkét Tiste Andii, az Ilgres Klán és Humbrall Taur elit Fehérarc klánjai valószínűleg döntő jelentőségűnek bizonyulnak majd, bár a barghasztok összesített ereje nem érte el a kétezer főt.

Túl korán kezdtünk el rohanni, túl messze a zsákmányunktól. Ész nélküli kapkodásunkban messze magunk mögött hagytunk ötvenezer Fehérarcú barghasztot. Ez a döntés könnyen végzetesnek bizonyulhat...

Pálinkás vénebbnek érezte magát valós koránál, s kimerültségben vergődő elméje hibás döntéseinek súlyos terhével a vállán tért vissza a menet élére.

*

A víz végigfolyt a hosszú sodronyingen, s a harcos szürke haját a hátához és széles, csontos vállához tapasztotta. Az ólomszínű ég homályos, tejszerű zavarossággal tükröződött a tompán, szürkén csillogó sisakon. A férfi mozdulatlanul, lehajtott fejjel állt a sekély medence alján. A lova tízlépésnyire várakozott mögötte.

A sisak lehajtott rostélyának szűk nyílásán keresztül fakó, élettelen szempár fürkészte az elázott síkságot. Rezzenéstelen, összeszűkült szem figyelte a sáros folyót, amelyet felkorbácsolt az őrült eső, apró erecskék és szélesebb patakocskák keresztezték, és vékony csatornákon, csupasz kövek és fűcsomók között találtak utat maguknak.

A víz dél felé áramlott. És itt, ebben a medencében, a különös színű hordalékot szállító áradás felfelé folyt.

Porból... sárrá. Tehát mégiscsak velünk vonultok. Nem, értsétek meg, örülök neki.

Kallor megfordult és visszament a lovához.

A saját nyomát követte visszafelé, és a gyászos felhők alatt, a zuhogó esőben gyorsan sűrűsödő alkonyban elérte a tábort. A sátrak sorai között nem égtek tüzek, a

lámpások fénye pedig tompán izzott a foltos vászonfalak mögött. A sátrak közti ösvények tele voltak Óriás Varjakkal. A madarak mozdulatlanul gubbasztottak az özönvízben.

Kallor megállította a lovát Caladan Brood parancsnoki sátra előtt, leszállt a nyeregből, és belépett.

A felderítő, Hurlochel a sátron belül, közvetlenül a bejárat mellett állt, hogy ha kell, Brood hírvivőjeként szolgálhasson. A fiatalember sápadt volt, és félig aludt a helyén. Kallor ügyet sem vetett rá. Felhajtotta sisakrostélyát, és elvonult mellette.

A Hadúr szokatlanul roskadtan ült egy tábori székben, a kalapácsát keresztbe fektette a combján. Nem törődött azzal, hogy letakarítsa a sarat a páncéljáról vagy a csizmájáról. Furcsán állatias tekintete felemelkedett, Kallorra szegeződött, majd ismét visszahullott.

– Hibát követtem el – dörmögte.

– Egyetértek, Hadúr.

Brood erre megint felkapta a fejét.

– Bizonyára félreértesz...

– Nem. Csatlakoznunk kellett volna Pálinkáshoz. A Félkarú seregének pusztulása – bármekkora örömet okozzon is nekem személy szerint – katasztrofális következményekkel jár a hadjáratra nézve.

– Ez így igaz, Kallor – morogta Brood –, de már nem sokat tehetünk ellene.

– A vihar elvonul, Hadúr. Reggel gyorsíthatsz a tempón, s talán lefaraghatunk egy napot. De én más okból jöttem most ide, olyan ügy miatt, amely pedig megváltozott nézőpontunkkal kapcsolatos.

– Köpd ki gyorsan, Kallor, vagy tartsd meg magadnak!

– Szeretnék előrelovagolni, hogy csatlakozzam Pálinkáshoz és Korlathoz.

– Miért? Bocsánatkérés gyanánt?

Kallor vállat vont.

– Ha ez segít. Inkább azonban arról van szó, hogy hajlamos vagy megfeledkezni a... tapasztalatomról. Lehet, hogy szálka vagyok mindegyikőtök szemében, de már akkor ezen a földön jártam, amikor a T'lan Imassok még csak gyermekek voltak. Százezres hadseregeknek parancsoltam. Haragom egész kontinenseket borított lángba, és egymagam ültem magas trónusokon. Felfogod, mit jelent mindez?

– Igen. Azt, hogy sohasem tanulsz, Kallor.

– Látom – csattant fel a harcos –, hogy nem fogod fel! Jobban ismerem a csatamezőt minden élő embernél, beleértve téged is.

– A malazák a te segítséged nélkül is egész jól elboldogultak ezen a földrészen. Azon kívül miből gondolod, hogy Pálinkás vagy Dujek hallgatna a javaslataidra?

– Mert józan emberek, Hadúr. Úgy látom, még valamit elfelejtesz velem kapcsolatban. Kivont karddal százezer éve nem szenvedtem vereséget.

– Azért Kallor, mert jól választod meg az ellenfeleid. Összemérted már az erőd Fürkész Anomanderrel? Dassem Ultorral? Szürkesörénnyel? A Szegula Elsővel?

Azt hozzá sem kellett tenni: *velem?*

– Korallban egyikükkel sem kerülök szembe – morogta Kallor. – Csak

Látótestőrökkel, urdomenekkel, szeptumokkal...
– Meg esetleg egy-két K'Chain Che'Malléval.
– Nem hiszem, hogy maradt belőlük, Hadúr.
– Talán nem. Talán igen. Némileg meglep ez a hirtelen... lelkesedésed, Kallor.
A magas harcos vállat vont.
– Csak jóvá akarom tenni a rossz tanácsomat, Hadúr, ennyi az egész. Engedélyezed, hogy csatlakozzam Pálinkáshoz és Korlathoz?
Brood fürkészte egy darabig, sóhajtott, majd intett páncélkesztyűs, sáros kezével.
– Eredj!
Kallor sarkon fordult és kivonult a sátorból. Odakint a lovához ment. Csak az egyik szekér alatt gubbasztó néhány nyomorúságos Óriás Varjú láthatta, hogy elmosolyodik.

*

A sziklás partvonal mellett feltorlódó jégtáblákat piszkos, sötét víz nyaldosta. Irigy Hölgy figyelte, ahogy Baaljagg és Garath keresztülgázolnak rajta az erdővel szegélyezett parti fövenyre, majd sóhajtva félrehajtotta Ürege fátylát, épp csak annyira, hogy száraz lábbal átkelhessen.
Már igencsak elege volt a háborgó tengerből, a fekete vízből, az úszó jéghegyekből és a fagyos esőből, s azt fontolgatta, hogy megfelelően hatékony átkot szór Nerruséra és Berura; a Hölgyre azért, mert képtelen elfogadható rendet tartani a vizein, az Úrra pedig azért, mert ilyen esztelen dühbe gurult, amiért kihasználta. Egy ilyen átok persze még tovább gyengítheti a panteont, s ez nem lenne éppen kívánatos.
Felsóhajtott.
– Tehát le kell mondanom erről az élvezetről... legalábbis el kell halasztanom egy kicsit. Hát jó!
Amikor megfordult, Szenut, Turult és Mokot látta, amint a jégtáblára vezető majdnem függőleges jégtakarón másznak lefelé. A három szegula néhány perccel később már a part felé gázolt.
Lanas Tog nem sokkal ezelőtt eltűnt, majd a szemközti fák alatt jelent meg ismét. Irigy Hölgy lelépett a meckros utcájának csipkés, dér lepte széléről, és lassan megindult a jéghídon át a sziklás part felé, ahol a többiek összegyűltek.
– Végre! – mondta, amikor megérkezett, és óvatosan kilépett a nedves mohára, közvetlenül a várakozó Lanas Tog mellé. A T'lan Imass mögött magas cédrusok sorakoztak a rögös, meredek hegyoldalon, a homályban. Irigy Hölgy lesöpört néhány hópelyhet a telabájáról, szemügyre vette a barátságtalan erdőt, majd Lanas Tog felé fordult.
A jég hosszú, keskeny szilánkokban potyogott a T'lan Imasst felnyársaló kardokról. A halhatatlan harcos szikkadt arcát egyre terjedő foltokban fehér zúzmara borította.
– Jaj, kedvesem, hiszen te olvadsz!
– Előremegyek felderíteni – közölte Lanas Tog. – Ezen a parton nem régen emberek jártak. Több mint húsz, kevesebb mint ötven, néhányuk súlyos terhet cipelt.

– Valóban? – Irigy Hölgy körbepillantott, de semmi jelét nem látta annak, hogy bárki is járt volna ott, ahol most álltak. – Biztos vagy ebben? Óh, felejtsd el! Mintha fel sem tettem volna ezt a kérdést. Lássuk csak! Melyik irányba mentek?

A T'lan Imass kelet felé fordult.

– Amerre mi.

– Milyen különös! Talán utol is érjük őket?

– Nem valószínű, úrnő. Körülbelül négy nap előnyük van...

– Négy nap! Akkor már elérték Korallt!

– Igen. Kívánsz pihenni, vagy induljunk tovább?

Irigy Hölgy megfordult és végignézett a többieken. Baaljagg vállában még mindig benne volt egy lándzsahegy, bár úgy látszott, lassan kifelé jön, és a vérzés is jelentősen alábbhagyott már. Szerette volna meggyógyítani az aya sebét, az állat azonban nem engedte a közelébe. Garath egészségesnek látszott, igaz, a véreb foltos bundáját begyógyult sebek tömege borította. A három szegula minden tőlük telhető javítást elvégzett a páncélokon és fegyvereken, és most ott álltak frissen festett maszkjukban, parancsra készen.

– Hm, úgy látom, semmi okunk késlekedésre, egyáltalán semmi! Micsoda tettrekészség, óh, szegény kis Korallom! – hirtelen megpördült. – Lanas Tog, mondd, Onos T'oolan is elhaladt erre?

– Nem tudom, Hölgy. Azokat a halandókat azonban, akik megelőztek bennünket, egy ragadozó követte. Bizonyára kíváncsiságból. Nem érzek erőszakot a környéken, úgyhogy az állat valószínűleg feladta, miután felmérte az erejüket.

– Ragadozó? Milyen ragadozó, kedvesem?

A T'lan Imass vállat vont.

– Nagy macska. Talán tigris. Azt hiszem, az ilyen erdők éppen megfelelőek számukra.

– Hát nem bizsergető? Ne habozz, Lanas Tog, vágj neki ennek a vészterhes ösvénynek! Szorosan a nyomodban leszünk!

Az árkokat és az alagutakat kitűnően álcázták cédruságakkal és mohával, és a varázslók természetfölötti képességei nélkül a Hídégetők valószínűleg sohasem találták volna meg őket.

Paran elindult lefelé az alagútban, amelyet magában parancsnoki alagútnak nevezett el. Lándzsákkal, alabárdokkal, hajítódárdákkal, íjakkal és nyílkötegekkel megrakott fegyverállványok, valamint élelemmel, vízzel meg egyéb ellátmánnyal teletömött falfülkék előtt haladt el, míg el nem ért egy nagy, erődített terembe, amelyet a szeptum láthatóan főhadiszállásnak szánt.

Fürge Ben és tarka máguscsapata nagyjából félkörívben ült, guggolt vagy hevert a terem végében, a térképasztal mögött. Úgy festettek, mint egy vízipatkányhorda, amelyik éppen most foglalta el egy hód lakhelyét.

Ahogy elhaladt mellette, a kapitány lepillantott az asztal lapjára szegezett nagy, festett bőrre, amelyen a pannioniak kényelmesen feltüntették az alagutak és árkok labirintusát, az ellátmány helyét és fajtáját, a bejáratokkal és vészkijáratokkal együtt.

– Rendben – mondta Paran, amikor odaért a varázslókhoz. – Mire jutottatok?

– Valakinek Korallban világosság gyúlt a fejében – felelte Fürge Ben –, és rájött, hogy ehhez a helyhez bizony kellene egy század is, őrségnek. Ügető figyeli a várost. Látta, hogy elindultak. Egy harangszón belül itt lesznek.

– Egy század? – Paran összevonta a szemöldökét. – Az mit jelent pannioni viszonylatban?

– Négyszáz beklit, húsz urdomen, négy Látótestőr, egyikük tiszt és valószínűleg varázsló.

– És mit gondolsz, melyik útvonalakat használják majd?

– A háromlépcsőset – válaszolta Inda, és benyúlt a hajinge alá, hogy vakarózzon egyet. – A járatok végig a fák alatt vezetnek, egy csomó kanyar van bennük, ami azt jelenti, hogy szegény nyomorultaknak nem lesz könnyű lerohanni minket.

Paran visszafordult a térképhez.

– Tegyük fel, hogy rugalmasak. Mit választanak alternatívaként?

– A főrámpát – mondta Fürge Ben. Felállt, és a kapitány mellé lépett. Egyik ujjával a térképre bökött. – Azt, amelyiken lefelé akartak jönni a rajtaütéshez. Ott nincs fedezék, de ha pajzsfalat képeznek, és teknősbéka alakzatban jönnek... szóval, mi csak negyvenen vagyunk...

– Muníció?

A varázsló Indára pillantott, aki savanyú képet vágott, és így felelt:

– Elég rosszul állunk. Talán ha okosan használjuk, szétverhetjük ezt a bandát, de a Látó akkor tudni fogja, hogy mi van, és még húszezer embert küld fel a hegyoldalon. Ha Dujek nem bukkan fel hamarosan, vissza kell vonulnunk, kapitány.

– Tudom, Inda, ezért szeretném, ha félretennétek a robbanószereket. Másra kellenek. Ha menekülnünk kell, azt akarom, hogy ebből az erődített állásból csak sár és hamu maradjon.

Az utász megdöbbent.

– Kapitány, azok nélkül a robbanószerek nélkül a Látónak senkit sem kell ez után a század után küldenie, mert ezek is kinyírnak bennünket!

– Csak ha elegen maradnak, hogy újrarendeződjenek és feljöjjenek a főrámpán. Más szóval, Inda, gyűjtsd magad mellé az utászokat, és kotyvasszátok össze a legcsúnyább szószt, amit csak tudtok, ennek a három rejtett alagútnak! Ha el tudjuk hitetni velük, hogy az egész malaza hadsereg itt van... még jobb, ha tudatjuk velük, hogy a századból egyetlen katona sem jut ki élve, már meg is vásároltuk a szükséges időt. Minél nagyobb bizonytalanságban hagyjuk a Látót, annál nagyobb biztonságban leszünk mi. Úgyhogy csukd be a szád, és keresd meg Sunyit meg a többieket! Elérkezett számodra a dicsőség pillanata, Inda, indulj!

A varázsló morogva elvonult. Paran a többiek felé fordult.

– Azt mondtad, az egyik Látótestőr varázsló. Rendben, gyorsan kell cselekednie, ha elkezdődik a móka. Mi a tervetek, uraim?

Kocsány elvigyorodott.

– Az én ötletem, kapitány, klasszikus és halálos, különösen, mivel olyan váratlan. Már el is végeztem a szertartást. Élesítettem. Fürge Bennek nem kell mást tennie,

csak szól nekem, ha észreveszi a rohadékot.
– Miféle szertartás, Kocsány?
– A zseniális fajta, kapitány. Kékgyöngy adta kölcsön a varázslatot, nem tudom elmagyarázni és leírni, de megmutatni sem tudom. Tudod, a szavak és a jelentések ott kóborolnak a levegőben, beszüremlenek a gyanakvó elmékbe, és mindenféle ösztönöket indítanak el. Semmi hatása, ha tudod, hogy jön – csak akkor működik, ha nem tudod.
Paran kétkedve Fürge Benre pillantott. A varázsló vállat vont.
– Kocsány nem furakodna az első sorba, ha nem lenne biztos a dolgában, kapitány. Én majd kiszagolom a Látótestőrt, ahogy kérte. És lesz nálam egy-két tartalék is, ha ez esetleg félresikerülne.
– Inda is megtart egy bombát, kapitány, a mágusuk nevével – tette hozzá Kékgyöngy.
– Szó szerint – jegyezte meg Ujjas –, és ez sokat számít, mivel Inda varázsló, meg minden.
– Tényleg? És a múltban ez mikor számított, Ujjas?
– Hát, ööö, volt egy sor balszerencsés esemény...
– A francba – sóhajtotta Paran. – Fürge Ben, ha nem ütjük ki azt a varázslót, a fákat fogjuk táplálni a következő években!
– Tudjuk, kapitány. Ne aggódj! Eltapossuk, mielőtt lángra kaphatna.
Paran megint sóhajtott.
– Ujjas, keresd meg Csákányt! Azt akarom, hogy szedjék elő ezeket az íjakat, és adjanak egyet mindenkinek, akinek nincs robbanószere vagy varázslata. Húsz nyílvesszőt kapjon mindenki, és osszanak ki lándzsákat is!
– Igen, uram. – Ujjas feltápászkodott. Megfogta a nyakában lógó egyik nagy, mumifikálódott lábujjat, és megcsókolta. Aztán elment.
Kékgyöngy a földre köpött.
– Mindig rosszul leszek, valahányszor ezt csinálja.

Egy és egy fél harangszóval később, a kapitány ott hevert Fürge Ben mellett, és a középső lépcsős ösvényt figyelte, ahol a tompa, késő délutáni fény sisakokon és fegyvereken csillant meg.
A pannioniak nem vesződtek azzal, hogy felderítőket küldjenek előre, és menetoszlopuknak sem volt hegye. Paran remélte, hogy ez a túlzott magabiztosság végzetesnek bizonyul számukra.
Fürge Ben fél tucat ágacskát szúrt le a puha talajba, maga elé, nagyjából egy sorban. Gyenge varázslat vibrált közöttük, amit a kapitány csak a szeme sarkából érzékelt. Húsz lépéssel kettejük mögött Kocsány gubbasztott szerény, kövekből rakott rituális körében. A csapatmágus előtti mohában is hat gally állt, ugyanarról az ágról, amelyikről Fürge Ben is törte a sajátjait, csak ezek egy vízzel töltött tömlőt vettek körül. Az ágakon lecsapódott pára csillogott.
Paran hallotta Fürge Ben halk sóhaját. A varázsló kinyújtotta a kezét, a mutatóujjával körözni kezdett a harmadik gally fölött, majd megütötte.

Kocsány látta, hogy az ő egyik ága is megrezdül. Elvigyorodott, elsuttogta szertartása utolsó szavát, és szabadjára engedte a varázslat erejét. A tömlő zsugorodni kezdett, és a következő pillanatban üres volt.

Odalent az ösvényen a Látótestőr varázsló, aki a harmadik volt a sorban, a mellkasát markolászva összegörnyedt. A szájából víz lövellt elő, megtelt vele a tüdeje.

Kocsány szeme lecsukódott, arca verejtékben úszott, ahogy gyorsan kötővarázslatot küldött a Látótestőr tüdejében lévő vízre, s a varázslat a szervek kétségbeesett, rángatózó küzdelme ellenére is lent tartotta a gyilkos folyadékot.

A katonák kiáltoztak, és a vergődő mágus köré gyűltek.

Abban a pillanatban négy bomba repült közéjük.

Robbanások sorozata hallatszott, amelyek közül legalább egy beindította az ösvény mellett elhelyezett többi bombát, amelyek viszont az ösvényt közrefogó fák tövében elhelyezett gyutacsokat hozták működésbe, mire a fák elkezdtek a nyüzsgő katonákra dőlni.

Füst, sebesültek és haldoklók üvöltése, fák által földhöz szegezett és ágak közé szorult alakok.

Paran látta, hogy Sunyi és négy másik utász, köztük Inda, lerohan a lejtőn az ösvény egyik oldalához. A kezükből robbanóanyagok repültek.

A kidőlt fák – amelyek törzsét és ágait előzőleg szándékosan lámpaolajjal kenték be – valóságos tűzijáték közepette lobbantak lángra, amikor az első bomba felrobbant. A következő pillanatban az ösvény és az ott csapdába esett egész század lángokban állt.

Csuklyásra, nem vagyunk valami barátságos társaság.

Lent, a lejtő alján, jóval az utolsó pannioni mögött, Csákány és raja íjjal a kezükben előbújtak a fedezékükből, és – Paran legalábbis remélte – leszedték azokat az ellenséges katonákat, akiknek sikerült túlélniük a rajtaütést és menekülni próbáltak.

A kapitány azonban pillanatnyilag nem hallott egyebet, csak ordításokat és a lángok dübörgését. A tűz elűzte a közelgő éjszaka homályát, és Paran érezte a forróságot az arcán. Fürge Benre pillantott.

A varázsló szeme csukva volt.

A kapitány figyelmét hirtelen apró mozgás vonta magára a varázsló vállán. Apró figura gallyakból és indából. Paran pislogott. Az alak eltűnt, és a férfi már abban sem volt biztos, hogy egyáltalán látott valamit... a tűz vad villódzása, a vonagló árnyékok... *Biztosan képzelődöm. Nem aludtam eleget, a fény szörnyű tánca, kiélezett érzékek – ezek az átkozott kiáltások...*

A kiáltások már halkultak, és a lángok tomboló éhsége is csillapodni látszott. A tűz nem terjedt messzire az eső áztatta fák között. Az ösvényt füstkoszorú vette körül, és a füst egyre csak ömlött a csonka fatörzsekből. A földön megfeketedett holttestek hevertek, a páncélok szivárványszínben játszottak, a bőr összepöndörödött és elvált a fémtől, a csizmák felhólyagosodtak, majd rettenetes, sziszegő hang kíséretében szétrepedtek.

Ha a Csuklyás külön bugyrot tart fenn leggonoszabb szolgáinak, akkor a moranthoknak, akik ezeket a robbanószereket készítették, ott a helyük. És nekünk is,

mivel használtuk őket. Ez nem csata volt, hanem mészárlás.

Kalapács csusszant le Paran mellé.

– Kapitány! Moranthok szállnak le az égből az árkokra. Megérkezett Dujek és vele az első hullám. Uram, itt az erősítés!

Fürge Ben végigsimította a kis ágsort.

– Helyes. Szükségünk lesz rájuk.

Bizony, a Látó nem fogja harc nélkül feladni ezeket az állásokat.

– Köszönöm, gyógyító. Térj vissza a Legfőbb Öklölhöz, és mondd meg neki, hogy nemsokára csatlakozom hozzá!

– Értettem, uram.

Huszonnegyedik fejezet

Vannak áramlatok, amelyek láthatatlanul vonulnak.
Togg és Fanderay ikerkultuszainak papjai és
papnői olyan sokáig vezettek csupán maroknyi
követőt a templomaikba, s azok a templomok is
oly ritkák és távoliak voltak. Laseen uralmának
korai szakaszában a kultusz rövid fellángolása
következett be a malaza hadseregekben, de szinte
magától elhalt. Visszatekintve úgy is értelmezhetjük,
hogy az a fellángolás éppen csak egy kissé
volt korai, hiszen alig egy évtizeddel előzte
csak meg az ébredést, amely során az ősi kultuszok
ismét központi fontosságúvá váltak. Ezen
ébredés első jeleit a Birodalom legszélén lehetett
tapasztalni, Capustan nem sokkal korábban
felszabadított városában, ahol a hullám mindenki
előtt felfedte erejét...

A feltámadás kultuszai
Korum T'bal (Darujhisztáni Illys fordítása)

A két vén, aszott, álarcos alak lassan bicegett Csuklyás templomának alacsony, széles bejárata felé. Balek a mott lovakkal foglalkozott az udvaron, most némán megállt a fal árnyékában, és figyelte, ahogy a hozzá közelebb álló figura – egy nő – felemeli a botját, és hangosan megzörgeti vele az ajtót.

A távolból még mindig hallatszott a dobok hangja, jelezve, hogy Arard herceg megkoronázása javában folyik. Mivel a szertartás a Maszkok Tanácsának vezetésével zajlott, Balekot meglepte, hogy itt látja ezt a két tanácstagot, akik ráadásul szemmel láthatóan nem hivatalos, magánjellegű látogatást tesznek. Ugyanakkor gyanakodott is, hiszen azt hitte, senki sem tud róla, hogy Csuklyás temploma ismét működik. Elmélkedéséből halk hang riasztotta fel.

– Mit gondolsz, mi jó származik ebből?

Az árnyékban, a daru mellett egy harmadik, maszkot viselő pap állt. Az alak

körvonalai furcsán bizonytalanok voltak, a fejét csuklya fedte, kesztyűs keze dagadó pocakon nyugodott, bár a férfi testének többi része pálcavékonyságúnak tűnt.

– Honnan jöttél? – sziszegte Balek. A szíve a torkában dobogott.

– Én? Már előtted itt voltam. Ez az én árnyékom, te bolond! Nézd meg annak a fáklyának a fényét! Meg kellene világítania azt a helyet, ahol állunk. Minden darujhisztáni nemes ilyen ostoba, mint te?

Balek savanyú képet vágott.

– Rendben, árnyékpap, kémkedtél. De mi után? Milyen államtitkokat tudtál meg, miközben figyelted, ahogy csutakolom a lovakat?

– Csak azt, hogy gyűlölnek téged, daru. Valahányszor hátat fordítottál nekik, mozdultak, hogy elpusztítsanak, csak te valahogy mindig a megfelelő pillanatban léptél félre...

– Igen, mivel tudtam, mire készülnek. Minden alkalommal.

– Csak nem büszkeséget hallok a hangodban? Csak azért, mert túljártál két ló eszén?

– Még egy ilyen megjegyzés, pap, és áthajítalak ezen a falon.

– Nem mernéd megtenni. Na jó, mernéd. Ne gyere közelebb! Tisztességtudó leszek, megígérem.

A templom ajtajának nyikordulására mindketten megfordultak.

– Hé! – suttogta Rath'Árnytövis. – Az meg ki?

– A barátom, Murillió.

– Nem az, te barom, a másik!

– Arra a kardosra gondolsz? Ja, ő Csuklyásnak dolgozik.

– És Rath'Csuklyás tud erről?

– Engem kérdezel?

– Járt itt?

– Nem.

– Az eszement barom!

– Ez közös vonás minden ismerősödben? – morogta Balek.

– Eddig igen – dünnyögte Rath'Árnytövis.

– Azok ketten – folytatta Balek – milyen álarcot viselnek a kámzsájuk alatt?

– Úgy érted, felismerem-e őket? Hát persze, hogy fel. A vénember Rath'Togg. A még vénebb nőszemély Rath'Fanderay. A Tanácsban könyvtámasznak használjuk őket. A Rabtoronyban töltött éveim alatt azt hiszem, egyiküknek sem hallottam egyetlen szavát sem. Ami pedig még szórakoztatóbb, szerelmesek, akik sohasem érintették meg egymást.

– Hát az hogy működik?

– Használd a fantáziád, daru! Nocsak, behívják őket! Vajon mi rotyoghat ebben az üstben?

– Üstben? Miféle üstben?

– Fogd be!

Balek elmosolyodott.

– Azt hiszem, eleget szórakoztam. Ideje bemennem.

– Veled megyek.
– Nem, nem jössz. Nem szeretem a kémeket – azzal Balek ökle lecsapott a pap állkapcsára. A fickó összerogyott.
Az árnyékok lassan eloszlottak, és átadták helyüket a pislákoló fáklya parázsló fényének. Balek megdörzsölte a bütykeit, és elindult a templom felé. Behúzta maga mögött az ajtót. Murilliót, a harcost és a vendégeket nem látta sehol. A sírbolt termének bejáratához ment. Az egyik ajtó résnyire nyitva maradt. Balek benyomta és belépett.
Murillió ahhoz a helyhez közel ült, ahol egy kis fekhelyt készítettek a Mhybének. A sírüreg üres maradt, annak ellenére, hogy a halott harcos állandóan sürgette őket, hogy helyezzék bele az öregasszonyt. Csuklyás kardforgató szolgája most a két álarcos tanácstaggal szemben állt, a gödör túlsó oldalán. Egyikük sem szólt egy szót sem. Balek Murillióhoz lépett.
– Mi történt? – kérdezte suttogva.
– Semmi. Egyetlen szót sem váltottak, hacsak nem a fejükben locsognak, de azt kétlem.
– Akkor... várnak.
– Úgy látszik. A fene vigye el, rosszabbak, mint a keselyűk...
Balek néhány másodpercig fürkészőn meredt a barátjára, majd így szólt:
– Észrevetted, hogy a Csuklyás oltárának a sarkán ücsörögsz?

*

Korall északi falán túl erdős, ligetes vidék terült el, ahol a tisztásokat körülvevő fákat már legalább három évszak óta nem tartották rendben. A kereskedelmi út kígyóként kanyargott a ligeteken át, a kétszáz lépés szélességű harcmezőt elérve kiegyenesedett, majd meredek, száraz várárok felett átívelő keskeny kőhídban végződött közvetlenül a fal tövében. A súlyos, erős szerkezetű kapu alatt húzódó út nem sokkal volt szélesebb egy szekérnél, és sűrűn álló oszlopok szegélyezték. Maguk az ajtószárnyak többrétegű bronzból készültek.
Csákány hadnagy pislogott, hogy kikergesse a szeméből a belefolyt verejtéket. Olyan közel hozta Hangyást és raját, amilyen közel csak lehetett. Most egy gazzal felvert favágóösvény mellett feküdtek harminc vagy negyven lépésre a hegy tövétől, a keleti oldalon. Korall magas falai tőlük jobbra, dél-délkelet felé emelkedtek, a harcmező közvetlenül előttük, a ligetes rész pedig balra terült el. A csatamezőn pannioni beklitek sorakoztak fel tömött alakzatokban, arccal a hegy és az árokrendszer felé, amelyet immár Dujek és a Félkarú seregének hatezer katonája tartott.
A Csákány mellett lapuló őrmester dünnyögni kezdett.
– Ott jönnek kifelé a kapun. Az ott valamilyen lobogó, az a csapat lovas meg... túl magasan ülnek...
– Egy szeptum és a tisztjei – bólintott Csákány. – Na, Hangyás, egyeznek a számításaink?

– Huszonöt-harmincezer – dünnyögte a férfi, s közben a bajuszát ráncigálta.
– De mi vagyunk magasabban...
– Igaz, csakhogy ezeket az árkokat meg alagutakat nem arra szánták, hogy védjék őket. Rejtekhelynek épültek. Túl sok az egyenes vonal, nincsenek zsákutcák, nincsenek tölcsérek, nem lehet hosszantozni. És túl sok rohadt fa!
– Az utászok...
– Nincs rá idejük!
– Tényleg úgy tűnik – bólintott Csákány. – Figyelj, látsz keselyűket gyülekezni a támadáshoz?
– Nem, de ez nem jelenti...
– Ez azt jelenti, őrmester, hogy a Látó visszatartja őket. Tudja, hogy nem mi vagyunk a fő falat. Belerondítottunk a csapdájának a tervébe, és kiütöttünk egy századot, és ez nyilván eléggé felbőszítette, hogy kiküldje ellenünk a serege, mondjuk, egyharmadát. Talán egy csapat tartalék varázslót, hogy védjék a szeptumot. És ha rájönnek, hogy barlangba szorult medvék vagyunk, nem hiszem, hogy nagyon...
– Hacsak a Látó úgy nem dönt, hogy hatezer ellenség megölése megéri a serege felét, Csákány. Ha a helyébe volnék...
A hadnagy elfintorodott.
– Aha, én is. – *Én megsemmisíteném magunkat, eltaposnám, mielőtt a többi ideér.* – Én mégsem hiszem, hogy a Látó ilyen éles eszű lenne. Végül is mit tudhat a malazákról? Mindenféle mesék háborúkról messze északon... egy megrekedt invázió. Nem tudhatja, mire vagyunk képesek.
– Csákány, te üres horoggal horgászol. A Látó tudja, hogy valahogy ráakadtunk az árkaira. Tudja, hogy elosontunk azok mellett a keselyűk mellett anélkül, hogy akár a csőrüket megcsiklandoztuk volna. Tudja, hogy szétlapítottunk egy egész századot moranth robbanószerekkel. Tudja, hogy itt ücsörgünk és figyeljük, ahogy összevonja a seregét, és nem próbálunk elfutni. És azt is tudja, hogy nincs erősítésünk – legalábbis még nincs –, és lehet, csak lehet, hogy azelőtt ugrottunk az ingoványba, hogy a szar leülepedett volna.
Csákány egy ideig nem szólt semmit. A pannioni légiók elhelyezkedtek, a tisztek szétszóródtak, hogy elfoglalják a helyüket az élükön. Dobok dübörögtek, lándzsák emelkedtek az ég felé, aztán minden alakulat előtt varázslat kezdett éledezni.
Óh...
– Hol van Rebbencs?
– Jelen.
– Vidd el a hírt Dujeknek...
– Értettem, hadnagy. Most már benne vagyunk a közepében, mi?

Az emelkedő felett húzódó első védelmi töltésen guggoló Fürge Ben lassan kiegyenesedett.
– Inda, Kékgyöngy, Ujjas, Kocsány, hozzám, ha méltóztatnátok!
A négy mágus felkapaszkodott mellé, és mind egyszerre fecsegett.
– Egy tucat varázsló!

– Mind ugyanabból az Üregből merít!
– De még milyen tiszta és ocsmány!
– Szőnek, Fürge!
– Együtt dolg...
– Csend! Mind!
– Mind meghalunk!
– A francba, Ujjas, pofa be!

Haragosan rájuk meredt, mire a másik négy elcsendesedett. Fürge Ben egy darabig üres arckifejezéseiket szemlélte, majd elvigyorodott.

– Tizenketten vannak a nyomorultak, he? És ki áll itt előttetek? Fürge Ben. Ben Adaephon Delat. Most pedig, aki összecsinálta magát, az menjen, váltson gatyát, aztán csatlakozzon a századhoz, ahová beosztottam. Amit rajtam keresztül kaptok, azt nektek kell felhasználni. Ahogy csak tudjátok – a hátuk mögé pillantva észrevette a közeledő Dujeket, Parant és Rebbencset. Az utóbbi kimerültnek és némileg zavartnak látszott. – Rendben, mágusok. Lelépni!

A varázslók eliramodtak. Dujek teljes páncélzatban volt. Fürge Ben évek óta most látta így először. A varázsló bólintott üdvözlésképpen. Paran szólalt meg:

– Fürge Ben, Rebbencsnek rossz...

– Tudom, kapitány. Szétosztottam a csapatom, hogy ne tudjanak egy kupacban elkapni bennünket. Magamra vonom a figyelmüket itt, helyben...

– Várj! – mordult fel Dujek. – Az a csapat nem csapat, sőt rosszabb, és ezt ők is tudják. Másodszor, te nem harci varázsló vagy. Ha korán elveszítünk...

A varázsló vállat vont.

– Legfőbb Ököl, rajtam kívül nincsen más. Egy darabig lefoglalom őket.

– Iderendelem a Hídégetőket, hogy vigyázzanak rád – mondta Paran. – Feltöltöttük a robbanószer-készleteinket...

– Egy kicsit túloz – vágott közbe Dujek. – Fél láda, és a legnagyobb része közelharcra való. Ha az ellenség olyan közel jut, hogy azt kellene használnunk, akkor akár egy kósza nyílvessző is eltalálhat téged. Nekem ez nem tetszik, egyáltalán nem.

– Nekem sincs jobban ínyemre, elhiheted – felelte Fürge Ben. Várt. Hallotta a Legfőbb Ököl fogainak csikorgását.

– Kapitány? – morogta végül Dujek.

– Igen, uram?

– A robbanószerek a helyükön vannak? Be tudjuk omlasztani ezt a nyomorult hegyoldalt?

– Sunyi azt mondja, mindet elhelyezték, Legfőbb Ököl. Betemethetünk minden alagutat, és elsimíthatunk minden árkot.

– Tehát egyszerűen visszavonulhatnánk és hagyhatnánk, hogy a pannioniak egy... kupac füstölgő semmit foglaljanak vissza.

– Így van, uram.

– Vagyis átkeltünk a fél kontinensen, hogy aztán az első csatában megfutamodjunk.

– Időleges visszavonulás, uram – helyesbített Paran.

– Vagy az orrukra koppinthatunk... talán kiüthetünk tízezer beklitet, tíz-tizenkét

varázslót és egy szeptumot. A seregem és vele együtt Fürge Ben valószínű feláldozása árán. Uraim, korrektnek tartjátok az üzletet?

– Ezt neked kell eldöntened... – kezdte Paran, Dujek azonban elhallgattatta.

– Nem, kapitány. Nem nekem. Most nem.

Fürge Ben állta a Legfőbb Ököl tekintetét. *Ígéretet tettem Hamvasnak. A kapitánynak és nekem... terveink voltak. Ha mindezt meg akarom tartani, akkor most nemet mondok. Felrobbantjuk az árkokat, és visszavonulunk. Ugyanakkor katona is vagyok. Hídégető. A kíméletlen igazság pedig az, hogy taktikailag ez több, mint korrekt üzlet. Pálinkásért tesszük. Az elkövetkező ostromért. Életeket mentünk.* Paranra pillantott, és a kapitány szemében is ugyanezt a felismerést látta. A varázsló visszafordult Dujekhez.

– Legfőbb Ököl, ez korrekt üzlet.

Dujek felemelte a karját, és lehajtotta sisakjának rostélyát.

– Jól van, lássunk munkához!

Fürge Ben figyelte a két távolodó férfit, majd felsóhajtott.

– Mit akarsz, Rebbencs?

– Uram?

– Ne uramozz engem, asszony! Szándékodban áll mostanában visszatérni az egységedhez, vagy szeretnéd közelről szemlélni küszöbön álló végzetemet?

– Úgy gondoltam, ööö... segíthetnék.

A varázsló az arcát fürkészte, a szeme összeszűkült.

– Hogyan?

– Hát... – a nő előhúzta a nyakában lógó kis követ. – Ezt a talizmánt néhány éve szereztem.

A varázsló szemöldöke felhúzódott.

– És mire jó, Rebbencs?

– Izé, nehezebb tőle koncentrálni... elég jól működik.

– És hol szerezted?

– Egy öreg sivatagi kereskedőtől Pan'potszunban.

Fürge Ben elmosolyodott.

– Tartsd meg, kislány!

– De...

– Ha nem viselnéd, nem lennél többé Rebbencs, nem igaz?

– Azt hiszem, nem. Csak...

– Menj vissza a rajodhoz! És mondd meg Csákánynak, hogy tartsa távol a fiúkat és a lányokat a sűrűjétől. Maradjatok a túlsó oldalon, és figyeljétek a várost! Ha felbukkannának a keselyűk, gyertek vissza hozzám, amilyen gyorsan csak bírtok!

– Igenis, uram.

– Indulj!

A nő elsietett.

A fene vigye el! A leány megvesz egy értéktelen kődarabot valami svindlertől, és hirtelen láthatatlanná válik. Ritka, színtiszta tehetség ízig-vérig, és még csak nem is tud róla.

A csalitosban lapuló Csákánynak és csapatának kitűnő rálátása nyílt a pannioni légiókra. Az ellenség első sorai elérték az árokrendszerhez vezető fa nélküli emelkedőt. A kántáló beklitek elé szürke varázslat font sűrű, összegabalyodott hálót. A Látótestőr parancsnokokat, akik már gyalog nyomultak előre alakulataik előtt, kérlelhetetlenül haladva felfelé a domboldalon, koszorúba vonta a varázslat.

A fölöttük húzódó magaslat tetejéről a jól látható és védtelen Fürge Ben lepillantott a pannioniakra. Rebbencs legalábbis így mondta neki – a nőtől balra álló fák eltakarták a kilátást.

Öngyilkosság. Tudta, hogy a varázsló jó, de csak azért jó, mert bármit tesz, azt lehajtott fejjel, hátak mögött, az árnyékban, láthatatlanul teszi. Nem volt Szélfogó vagy Sokfürt. Évek óta ismerte már, de egyszer sem látta, hogy nyíltan leleplez egy Üreget, és szabadon engedi az erejét. Nem ez volt a stílusa, és a nő gyanította, hogy nem is képes rá.

Rossz fegyvert húztál elő ehhez a küzdelemhez, Legfőbb Ököl...

Az első pannioni négyszögben hirtelen mozgást vett észre. Üvöltések. Csákány szeme elkerekedett. Démonok jelentek meg. Nem egy, mindjárt hat – nem, hét. *Nyolc!* Kérlelhetetlenül. A hatalmas, toronyszerű, vadállati alakok aratni kezdtek a katonák tömegében. Vér fröccsent, végtagok repültek.

A Látótestőr mágusok megpördültek.

– A francba! – suttogta mellette Rebbencs. – Bevették.

Csákány a nőre meredt.

– Miről beszélsz?

– Csak illúzió, hadnagy. Nem látod?

Nem.

– Káosz, bizonytalanság, nem tudják, mivel állnak szemben. Fürge Ben a félelmeikre játszik.

– Rebbencs! Várj egy kicsit! A Csuklyás nevére, *te* honnan tudod megállapítani?

– Nem vagyok biztos benne, de meg tudom.

A Látótestőrök szürke varázslatokat szabadítottak el, amelyek felrobbantak a katonák felett, és kígyózó gyökerek indultak belőlük a nyolc démon felé.

– Ez kiüti őket – mondta Rebbencs. – Ha Fürge Ben nem támad, a pannioniak gyanút fognak, lássuk csak, óh!

A mágia úgy csapott le, mint egy zuhanó viperafészek, és körülfonta az üvöltő démonokat. Őrült haláltusájukban vadul csapkodtak, és még több katonát öltek vagy csonkítottak meg maguk körül. De azért egyenként meghaltak. Az első légió helyén valóságos mészárszék maradt. Mindenfelé széttépett holttestek hevertek. Az előrenyomulás megakadt, és a rend helyreállítása eltarthatott még egy darabig.

– Hihetetlen, mi történhet, ha az ember hisz valamiben – szólalt meg Rebbencs egy idő múltán.

Csákány megrázta a fejét.

– Ha a varázslók ilyenre képesek, miért nincsenek illuzionisták minden nyomorult században?

– Csak a ritkasága miatt működik, hadnagy. Amellett komoly szakértelmet igényel,

hogy akár csak egy magányos démont is hamisítson az ember; hogy Fürge Ben hogyan tudott mindjárt nyolcat...

A Látótestőr varázslók ellentámadásba mentek át. A domboldalon recsegő, kavargó hullám indult el felfelé. Felforgatta a földet, s szétrobbantotta az útjába kerülő fatuskókat.

– Ezt egyenesen neki szánták! – sziszegte Rebbencs. Egyik kezével megragadta Csákány vállát, és ujjai mélyen a húsába vájtak.

– Aúú! Eressz!

Mennydörgésszerű robaj rázta meg a földet és a levegőt.

– Istenek! Megölték! Felrobbantották! Elpusztították! Beru, védj meg minket!

Csákány a mellette siránkozó katonára meredt, majd figyelmét megint az emelkedőn lejátszódó jelenetre irányította. A légió soraiból újabb Látótestőr varázsló jelent meg hatalmas, deres csatalovon. Páncélján és a jobbjában tartott kétélű fejszén halvány, tompa varázslat cikázott fel-alá.

– Ó! – suttogta Rebbencs. – Ügyes illúzió!

A mágus varázslótársaihoz lovagolt.

Azok feléje fordultak. A fejsze kirepült a lovas kezéből, nyomában jeges sáv csillant. Alakot váltott, megfeketedett, vonaglott, és karmos kezek nyúltak ki belőle. Az áldozat felüvöltött, amikor a jelenés lecsapott rá. A halálvarázslat úgy ütötte át a káosz-mágia védőburkát, mint a lándzsa a sodronyinget, és a fickó mellkasába vágódott.

A Látótestőr még jóformán el sem dőlt, amikor a jelenés újra felbukkant – az áldozat sisakos fejéből robbant elő, vasdarabokat, csontszilánkokat, vért és agyvelőfoszlányokat szórva szerteszét. Fekete, karmos kezében a Látótestőr lelkét szorongatta, amely izzott, lüktetett a rettegéstől. A kísértet zsákmánya fölé hajolt, cikcakkban az erdő felé repült, és eltűnt a homályban.

A lovas, miután elhajította szörnyű fegyverét, lova oldalába vágta a sarkantyúját. A hatalmas állat megfordult, és dübörögve lerohant egy második Látótestőrt, véres sárcsomókat rúgva a levegőbe.

A lovas felé varázslat hömpölygött.

Ő azonban nekieresztette a lovát. Tépett szélű repedés nyílt előttük, amelyben ló és lovasa egyaránt eltűnt. A rés egy pillanattal azelőtt zárult be, hogy a káosz-varázslat megérkezett volna. A célt tévesztett mágia mennydörgésszerű robajjal vágódott a hegyoldalba, és jókora krátert hagyott maga után.

Hangyás megveregette Csákány vállát.

– Nézd! Ott lejjebb! A hátsó légiókat!

A nő megpördült. Látta, hogy az alakzatok felbomlanak, és a katonák eltűnnek a fákkal borított domboldalakon, a feljáró mindkét oldalán.

– A fenébe, valakinek megjött az esze!

– Hiába. Éppen belénk rohannak majd.

Paran látta, hogy Fürge Ben ismét megjelenik a töltésen. Füstölgő bőrpáncélban tántorgott elő egy Üregből. Néhány perccel azelőtt, amikor csikorgó káosz-varázslat

csapódott a gerincbe, ahol a varázsló helyezkedett el, a kapitány azt hitte, a fickó elpusztult. A felforgatott földön Fürge Ben körül még mindig zöld lángnyelvek cikáztak.

– Kapitány!

Paran megfordult, és egy tengerészgyalogost látott, amint felfelé kaptat hozzá az árokhoz vezető emelkedőn.

– Uram, jelentést kaptunk: az ellenség felfelé jön a fák között!

– A Legfőbb Ököl tud erről?

– Igen, uram! Küld neked még egy századot, hogy tarthasd ezt a vonalat.

– Jól van, katona. Menj vissza hozzá, és kérd meg, hogy küldessen körbe egy üzenetet a katonák között! Van egy csapatom valahol ott lent, akik közvetlenül az ellenség előtt fognak érkezni, valószínűleg futva.

– Értettem, uram!

Paran figyelte, ahogy a fickó elsiet. Azután szemügyre vette beásott embereit. Nehéz volt felfedezni őket. A rejtekhelyeik felett sűrű árnyékok játszottak, amelyek beszüremkedtek az összeköttetésül szolgáló gödrökbe és árkokba is. A kapitány villámgyorsan ismét Fürge Ben felé fordult. A varázsló összehúzta magát, és ő is majdnem láthatatlanná vált a kavargó árnyak között.

A töltés alatti terület háborogni, hullámzani kezdett. A talajból kövek bukkantak elő, egymásnak ütődtek, összedörzsölődtek, a külsejüket érő víz sziszegve gőzzé vált, amely felszállva eltakarta a gyülekező kőtömeget.

Két megnyitott Üreg – nem, legalább három –, azok a kövek tűzforrók!

A lejtőn árnyékok siklottak, befolytak a torlódó kövek közé és alá.

Omladékot épít, amit az ellenség nem vesz észre... csak amikor már túl késő.

Odalent a fák között Paran most mozgást érzékelt: pannioniak másztak felfelé rendezetlen sorokban. Nem voltak sem pajzsvonalak, sem teknősbékák. A beklitek veszteségei, ha egyszer támadásba lendülnek, szörnyűek lesznek.

Hol a fenébe van Csákány és a raja?

Az első légió újrarendeződött az emelkedőn, és ismét makacsul elindultak, az élen három Látótestőr varázslóval. Köréjük mágikus háló vont védőköpenyt. A domboldalon gyors egymásutánban három varázslathullám dübörgött fel. Az első Fürge Bent vette célba, és az ereje egyre fokozódott, ahogy közeledett felé. A másik kettő egyenesen azon első védvonal felé tartott, amelyik előtt Paran kapitány állt.

Paran megpördült.

– Feküdj! – ordította, majd a földre dobta magát, bár tudta, hogy ezzel nem sokra megy. Sem a parancs, sem a lekuporodás nem jelent semmit. Körbefordult a nedves földön, és látta a közeledő erőhullámokat.

Az elsőnek, amelyet Fürge Benre irányítottak, már célba kellett volna érnie, de nem hallatszott semmi, nem volt szörnyű robbanás...

...csak messze lent a domboldalon, abba viszont beleremegett a föld és a fák is. Távoli kiáltások hallatszottak.

A kapitány képtelen volt levenni a tekintetét a feléje száguldó varázslatról. Néhány pillanattal azelőtt azonban, hogy az erő elérte volna a kapitányt és katonáit, sötét

repedés jelent meg a levegőben, amely végighasított az emelkedő teljes szélességén.

A gyilkos varázslat sziszegve vágódott a nyitott Üregbe.

Újabb robbanás, messze lent az előrenyomuló légiók mögött.

Az első hullámot második követte.

A következő pillanatban, amikor felhangzott egy harmadik robbanás is, az Üreg szűkülni kezdett, aztán eltűnt.

Paran hitetlenkedve tekergette a nyakát, míg meg nem látta Fürge Bent.

A varázsló valóságos falat épített maga előtt kövekből, s a fal most mozogni kezdett a mindenfelé áramló árnyak között. Megingott, megcsúszott, tolni kezdte maga előtt a földet. Az árnyékok hirtelen eliramodtak lefelé a domboldalon, zavaros, nyomasztó hullámokban kergetőzve a fák között. Egy pillanattal később követték őket a sziklatömbök is. A kőlavina mennydörgő robajjal zúdult alá, fákat söpört el, és folyadék módjára ömlött a felfelé kaptató katonák szaggatott sorai felé.

Ha látták is, mi csapott le rájuk, arra nem maradt idejük, hogy kiáltsanak. Az omlás egyre csak nőtt, azon a szárnyon a bekliteknek nyomuk sem maradt, s Parannak végül úgy tűnt, mintha az egész hegyoldal megmozdult volna. A levegőben kicsavart fák repültek suhogva.

A másik szárnyon felrobbanó moranth robbanószerek hangja vonta magára Paran figyelmét. A beklitek azon az oldalon elérték az árkok előtti töltést. Alig halt el a gyilkos robbanások hangja, a fedezékekből lándzsák emelkedtek, a malazák előrontottak, és egy pillanat alatt szúrós falat emeltek a védmű tetején. A falban számszeríjakkal felszerelt, nehézpáncélzatú tengerészgyalogosok foglaltak helyet.

A felfelé kapaszkodó beklitek tucatjával pusztultak. Aztán, amikor a támadók már szinte karnyújtásnyira voltak, varázslat söpört végig a malazák vonalán. A szürke tűzben emberi testek robbantak fel. Amikor a gyilkos mágia gőze elült, Paran nem látott egyebet a töltésen, csak széttépett tetemeket. A beklitek özönlöttek felfelé. A fejük felett keselyű körözött az égen, nehézkesen, nyomában zöld lángokkal.

Harminc Fekete Moranth vetette utána magát. Vagy két tucat súlyos nyílvessző röppent a hatalmas madár felé. A keselyűből zöld villám csapott ki, és felgyújtotta a lövedékeket. Az égen perzselő hullám vonaglott végig, és átcsapott a Fekete Moranthokon. Páncél és hús robbant.

Fürge Ben zuhant le Paran mellé, őrjöngve söpörni kezdte a földet a kapitány előtt, míg meg nem tisztított és el nem simított egy kis területet.

– Mit csinálsz...

– Rajzold le azt a nyomorult madarat, kapitány! Az ujjaddal! Rajzolj egy kártyát!

– De én nem tudok...

– *Rajzolj!*

Paran a nedves földbe vájta kesztyűbe bújtatott mutatóujját. Szögletes alakból indult ki. Remegő kézzel igyekezett felvázolni a keselyű főbb vonásait.

– Ez őrültség! Nem fog működni! Az istenekre, még csak rajzolni sem tudok!

– Készen vagy? Ez az?

– Csuklyásra, ez, mi a fenét akarsz még?

– Nagyszerű! – vakkantotta a varázsló. Ökölbe szorította a kezét, és lesújtott a

képre.

A démoni keselyű a fejük felett újabb zuhanásba kezdett. A szárnya azonban hirtelen vadul csapkodni kezdett, mintha eltűnt volna alóla a levegő. A teremtmény úgy zuhant le, mint egy kődarab.

Fürge Ben talpra ugrott, és magával húzta Parant is.

– Gyerünk! Rántsd ki az átkozott kardod, kapitány!

Végigrohantak a töltésen. A varázsló oda vezette, ahol a keselyű földet ért, közvetlenül az elfoglalt árok mögött. A következő pillanatban gőzölgő fémszilánkok és parázsló húscafatok között rohantak – ennyi maradt a századnyi malazából. A beklitek első hulláma elérte a második árkot, és éppen élethalálharcot vívtak Dujek nehézgyalogságával. A támadók második hulláma alig harminclépésnyire volt a lejtőn lefelé, Paran és Fürge Ben jobbján.

– Még egy Látótestőr! – ordította Fürge Ben, és a földre rántotta Parant.

A beklitek második vonalából varázslat röppent elő, és egyenesen a két férfi felé suhant. Fürge Ben szitkozódva az oldalára fordult.

– Kapaszkodj, kapitány!

Üreg nyílt meg körülöttük, és hirtelen víz alatt találták magukat. A páncél súlya a sötét mélységbe rántotta őket. Közvetlenül fölöttük szilaj, zöld fénynyaláb cikázott. A becsapódás ereje látható hullámokban ereszkedett a két férfi felé. A víz mintha felrobbant volna körülöttük. Paran bordájának kemény gyökerek ütődtek. A kapitány köhögve, levegő után kapkodva markolta az iszapot. Hirtelen kéz fonódott páncéljának egyik szíjára, és húzni kezdte a nedves erdei talajon.

– Hol van a rohadt kardod?

Parannak sikerült maga alá húznia a lábát, és feltápászkodott.

– Kard? Te nyomorult! Majdnem megfulladtam!

– A francba! – szitkozódott a mágus. – Reménykedjünk benne, hogy a madár még mindig kába!

Paran gyilkos pillantást vetett Fürge Benre, és ekkor vette észre, milyen siralmas állapotban van a varázsló: füléből, orrából és szájából vér szivárgott. Bőrpáncélja minden varrás mentén szétszakadt. Paran lepillantott és látta, hogy saját réteges páncélja is hasonlóan megviselt. Megtörölte a száját, és a kesztyűje vörös volt, amikor elvette.

– Még megvan a disznóbököm.

– Vedd elő, azt hiszem, közeledünk...

Előttük, a fák alatt törött ágak borították a talajt. A földből füst gomolygott. És Paran ekkor meglátta. Fürge Ben figyelmeztető szorítása a karján jelezte, hogy a varázsló is észrevette az oldalt, árnyékok között heverő fekete tömeget, amely csillogott, ahogy megmozdult. Halványszürke nyak moccant, kampós csőr villant. Varázslat vékony villámai táncoltak egyre erőteljesebben.

Paran nem habozott, elrohant a varázsló mellett. Tőre kiröppent a hüvelyéből.

A teremtmény óriási volt, legalább akkora testtel, mint egy nőstény bhederin, a nyaka pedig úgy tekergőzött púpos vállai között, mint valami kígyó. A kapitány felé fekete, nyálkás fej fordult rémálomba illő szempárral.

Valami hátulról elsuhant Paran mellett. A kísértet a keselyű felé nyújtotta karmos kezét. A madár felszisszent, visszarántotta a fejét, majd lecsapott vele.

Varázslat villant.

A jelenés eltűnt.

Paran elugrott a keselyű fejétől, és mélyen a hátába döfte a hosszú tőrt. Érezte, hogy a penge megakad a gerincben. Hangosan káromkodott. Fülsértő visítás, villámgyors mozdulat, és Paran fekete, olajos tollak fogságában találta magát, amelyek kíméletlen erővel préselték össze a testét. A kampós csőr lecsapott. A kapitány halántékába szörnyű fájdalom hasított, ahogy a madár csőre végigszántott rajta, egészen a füléig. Érezte a szörnyű nyisszanást és a nyakára ömlő forró vért.

A tudata apró darabokra robbant szét, hogy átadja a helyét a benne növekvő vadállati haragnak...

Tíz lépéssel arrébb a térdelő Fürge Ben – aki túlságosan megviselt volt ahhoz, hogy bármit tegyen – hitetlenkedve nézte, ahogy a két alak egymásnak feszül. Paran majdnem teljesen eltűnt a tekergő, árnyékból szőtt Kopóban. *Nem Lélekvesztett – nem alakmás. Az ott két lény – ember és szörnyeteg –, valahogy... egymásba fonódva. És a mögötte álló erő – Árnyak. Kurald Emurlahn.*

A Kopó erőteljes állkapcsa és ujjnyi hosszúságú tépőfogai a keselyűbe martak, és valóságos ösvényt rágtak a madár vállán, fel a nyakáig. A démon válaszképpen újra és újra a szörnyetegbe mart, amelynek szalagokra hasogatott oldalából túlságosan is valódi vér ömlött.

A föld is megremegett a két lény alatt. A keselyű egyik szárnya kicsapott és eltalált egy fát. Csont és fa egyszerre hasadt. A madár felrikoltott.

A fa térdmagasságban kettétört törzse megingott, majd lezuhant, maga alá temetve a vergődő szárnyat, majd dőltében végiggördült rajta, távolodva a küzdő felektől, s ropogva, ág- és fakéregeső közepette a földre zuhant.

A Kopó állkapcsa összezárult a keselyű nyakán. Csigolyák roppantak. A keselyű feje lehanyatlott és tompa puffanással a feltúrt talajhoz csapódott. A győztes Kopó árnyéka megremegett – és az állat eltűnt.

Paran lehengeredett halott ellenfele teteméről.

Fürge Ben alig látta az embert a megtépázott hús és a vér alatt. A varázsló szeme elkerekedett, ahogy a hátborzongató figura lassan talpra állt. A bőr levált jobb halántékáról, és elengedte a csontot. Jobb fülének fele is odalett, a helyén húzódó ívelt vágásból patakzott a vér. Paran felemelte a fejét, és a varázslóra nézett.

– Mi történt?

Fürge Ben is feltápászkodott.

– Gyere velem, kapitány! Egy Üregen át elviszlek egy gyógyítóhoz.

– Gyógyítóhoz? – csodálkozott Paran. – Miért?

A varázsló a kapitány szemébe nézett, és nyomát sem látta benne tudatnak.

– Jól van – megfogta Paran karját. – Már indulunk is...

Csákány átverekedte magát az ágak rengetegén, míg meg nem pillantotta odalent a talajt. Senkit sem látott. A beklitek után, akik mintegy fél harangszóval ezelőtt

elhaladtak alattuk, nem maradt egyéb, csak sáros csapások. A nő hallotta, hogy feljebb az emelkedőn, az árok mentén, sőt talán azon túl is, csata tombol.

A pusztító varázslatok, amelyek a domboldal aljában lecsaptak a légiókra, nem folytatódtak, s ez aggodalomra adott okot. A lavinától jobban megijedtek, de az legalább százlépésnyire elkerülte őket. *Mintha Fürge Ben tudta volna, hol vagyunk. Valahogy. Ami pedig még hihetetlenebb, az az átkozott varázsló képes volt irányítani a hegy egyharmadának leomlását. Talán ha felbukkant volna egy tucat főmágus, hogy segítsen neki, még el is hinném.*

Vagy egy isten...

Ezzel a borzongató gondolattal a fejében kezdett el lemászni a fáról. Korábban keselyűket látott az égen, és legalább az egyik meg is támadta a malazák védelmi vonalait. Hogy a többiek hová mentek, arról fogalma sem volt.

Csuklyásnak hála, nem ide jöttek...

Amikor már csak embernyi magasság választotta el a talajtól, hangos páncélcsörgés közepette leugrott.

– Ez finom volt.

Csákány megpördült.

– A fene essen beléd, Rebbencs...

– Csend... izé, uram!

– Tudod, hol vannak a többiek?

– Többé-kevésbé. Akarod, hogy összeszedjem őket?

– Az bizony nem volna baj.

– Aztán mi lesz?

Átkozott legyek, ha tudom, asszony.

– Csak keresd meg őket, Rebbencs!

– Igen, uram.

Paran hányadék bűzére ébredt, keserű szájízéből megállapította, hogy a szag tőle származik. Nyögve az oldalára fordult. Sötét volt. A közelben fojtott beszédhangokat hallott. Bár nem igazán látta, érezte, hogy mások is hevernek az árokban, ahol ő maga is feküdt.

Egyéb... veszteségek...

Széles, testes alak közeledett felé. Paran a halántékához nyúlt és összerándult, amikor az ujja hegye csomóra kötött belet érintett. Óvatosan követte a seb vonalát, egészen a fülét fedő nedves kötésig.

– Kapitány?

– Te vagy az, Kalapács?

– Igen, uram. Épp most jöttünk vissza.

– Csákány?

– A raj még megvan, uram. Szereztek néhány horzsolást az úton, de semmi olyasmi, ami lelassítana bennünket.

– Miért van ilyen sötét?

– Nem gyújtunk fáklyát, sem lámpát. Dujek parancsa. Összegyűlünk.

Összegyűlünk. Nem, ezt később kérdezd meg.

– Fürge Ben is megvan még? Utoljára arra emlékszem, hogy egy lezuhant keselyűt cserkésztünk be...

– Így volt, bár ahogy én hallottam, te kopasztottad meg a libát, kapitány. Ő idehozott, a szabászok meg összeraktak... többé-kevésbé. Bizonyára örömmel hallod, hogy nagyrészt remek munkát végeztek. Azért jöttem, hogy megint csinossá tegyem az arcod.

Paran lassan felült.

– Elég katona van körülöttem, akinek nálam nagyobb szüksége van a gyógyító kezedre, Kalapács.

– Igaz, uram, csak hát Dujek azt mondta...

– Elviselem a sebeimet, gyógyító! Nézd meg, mit tehetsz azokkal a sebesültekkel! Hol találom a Legfőbb Öklöt és Fürge Bent?

– A főhadiszálláson, kapitány. Az a nagy terem...

– Tudom. – Paran feltápászkodott, majd várt egy kicsit, míg az émelyítő szédülés elmúlik. – Most pedig egy még fontosabb kérdés: hol vagyunk?

– A főárokban, uram. Balra kell menned, egyenesen lefelé.

– Köszönöm.

A kapitány lassan átbotorkált a sebesült tengerészgyalogosok sorai között. Látta, hogy a harc nagyon kemény volt, de nem olyan kemény, mint lehetett volna. Az alagút bejáratát Dujek untai testőrsége vigyázta. A felszerelésükből ítélve ők is kardot forgattak az ütközet során. A tisztjük szó nélkül intett a kapitánynak, hogy bemehet.

Harminc lépéssel beljebb Paran elérte a termet.

Dujek Legfőbb Ököl, Fürge Ben és Csákány hadnagy a térképasztal mellett ültek, a fejük felett, a fagerendákkal megerősített mennyezeten apró lámpás függött. Amikor a kapitány belépett, mind a hárman feléje fordultak.

Dujek összevonta a szemöldökét.

– Nem talált meg Kalapács?

– De igen, Legfőbb Ököl. Jól vagyok.

– Csupa sebhely leszel, fiam.

Paran vállat vont.

– Tehát mi történt? A beklitek nem szeretnek éjszaka harcolni?

– Visszavonultak – felelte Dujek. – És mielőtt megkérdeznéd, nem, nem azért, mert túl kemények voltunk. Továbbnyomulhattak volna, és ha megteszik, akkor most az erdőben iszkolnánk; mármint azok közülünk, akik még képesek mozogni. Csak egy keselyű jött utánunk. Itt ülünk, kapitány, és próbáljuk kitalálni, miért úsztuk meg ilyen könnyen.

– És a lehetséges válaszok, uram?

– Csak egy van. Úgy véljük, Pálinkás és Brood gyorsan közelednek. A Látó nem akarja, hogy a seregei velünk legyenek elfoglalva, amikor megérkeznek. Valószínűleg a rohadt keselyűit sem akarja kockáztatni.

– Egy is több volt, mint elég – morogta Fürge Ben.

A varázsló kimerültségében vénnek hatott, a háta meggörbült, ahogy mindkét

kezével az asztalra támaszkodott, és fátyolos, véreres szemét az asztal ütött-kopott lapjára szegezte. Paran megdermedt a látványtól, és elfordította a tekintetét, vissza a Legfőbb Öklölre.

– Kalapács azt mondta, gyülekezünk, uram. Mivel Csákány hadnagy is itt van, nyilván feladatod van a Hídégetők számára.

– Igen. Csak rád vártunk, kapitány.

Paran bólintott, de nem szólt.

– Ezek az árkok védhetetlenek – morogta Dujek. – Itt túlságosan ki vagyunk téve a támadásnak. Két vagy három keselyű végezne velünk és a Fekete Moranthokkal is. Én pedig nem kockáztatom meg, hogy újabb moranth hírvivőt küldjek vissza Pálinkáshoz. A Látó madarai darabokra szedték az utolsót, mielőtt egy tized mérföldet megtehetett volna. Ilyen közel Korallhoz úgy tűnik, éjszaka is hajlandóak repülni. És Fürge Ben sincsen olyan formában, hogy varázslat útján kapcsolatba lépjen Pálinkással. Tehát nem várunk.

Nekimegyünk Korallnak. Az éjszakai égboltról egyenesen a rohadt utcákra.

– Értem, Legfőbb Ököl. És a Hídégetők mennek be először, uram?

– Az elsők a támadásban... – bólintott lassan Dujek.

És az utolsók a visszavonulásban.

– Egyenesen azt a tornyot kell megcéloznotok. Üssetek lyukat a falába! A Fekete Moranthok olyan közel visznek benneteket, amennyire csak tudnak.

– Uram – jegyezte meg Paran –, ha Brood és Pálinkás nincsenek olyan közel, mint gondolod...

Dujek vállat vont.

– Ahogy korábban említettem, kapitány, nem ez a megfelelő hely, hogy bármelyiket is megvárjuk. Mind bemegyünk. Az első hullám fél harangszóval mögöttetek fog érkezni.

Így egyenesen egy viperafészekbe pottyanunk...

– Akkor a legjobb lesz, ha a hadnagy és én előkészítjük a csapatokat.

– Igen. Fürge Ben és a mágusok csapata veletek tart, a saját rajaikkal. Sunyi és a többi utász hat lángolóst, tíz robbanóst és húsz csattanóst kap. Törjétek át a falat, és gyertek vissza hozzánk! Ne menjetek egyedül a Látó után, világos?

– Világos, Legfőbb Ököl.

– Rendben, akkor induljatok mind a hárman!

A hajnal még mindig majdnem két harangszóra volt. A szürke ködfoszlányok alacsonyan sodródtak a Korallt körülvevő erdőkben, s vékony ujjaikat kinyújtották az azon túl elterülő síkság felé. Korlat odalovagolt Pálinkáshoz, aki a liget szélét jelölő, fákkal benőtt gerincen állt, és megállította mellette a lovát. A malaza nem teketóriázott.

– Mit mondott?

– Az egész nagyon furcsa, Pálinkás. Szabályos bocsánatkérés saját maga és Brood nevében. Szerényen felajánlja nekünk a kardját, és az úgymond „taktikai tudását”. Bevallom... nyugtalanít a dolog.

Pálinkás vállat vont.
– Én örömmel fogadok minden tanácsot Kallortól. – Észrevette a savanyú, hitetlen arckifejezést, amivel Korlat a közlést fogadta, de nem vett tudomást róla. Néhány pillanat múlva a malaza folytatta: – Kövess!
És megindult lefelé a széles kereskedelmi úton, amely ligetek között és enyhén emelkedő tisztásokon át kanyargott. A lovak lehajtott fejjel lépdeltek, és gyakran megbotlottak a sötétben. Nem sokkal később kapaszkodni kezdtek egy másik gerincre, amelyen nem nőttek fák. Mögötte ott emelkedett Korall városa. Az utcákat fáklyák tompa fénye világította meg. A torony sötét tömege alig kivehetően gubbasztott az utolsó látható utca fölött.
Felértek a gerinc tetejére, és megálltak. Korlat szemügyre vette az előttük elterülő vidéket. A falak alatt húzódó harcmező körülbelül fél mérföld széles lehetett. A várárkon egyetlen kőhíd ívelt át, közel a falhoz. Egymérföldnyire onnan, nyugat felé erdős hegy emelkedett, feléjük néző oldalát köd és füst borította.
– Igen – bólintott Pálinkás, követve a nő tekintetét. – Onnan jöttek a varázslatok. A Látó helyében én ott helyeztem volna el egy seregemet az ostrom megtörésére.
– És Dujek belepiszkított a terveikbe.
– Gyanítom, hogy ott van. Valószínűleg visszaszorították vagy körülzárták. Azok az eget megvilágító varázslatok főleg a pannioniaktól származtak. Fürge Bennek nagy túlerővel volt dolga. Azt hiszem, Dujeket megverték, Korlat. El kell vonnunk a Látó figyelmét arról a hegyről, hogy a Legfőbb Ökölnek legyen ideje újrarendezni a seregeit.
A nő feléje fordította a tekintetét, hallgatott egy darabig, majd így szólt:
– A katonáid alig állnak a lábukon, Pálinkás. – *Ahogy te is, szerelmem* – tette hozzá magában.
– Azt akarom, hogy hajnalra sorakozzanak fel ezen a gerincen. Az Ilgres Klán tőlünk balra, Taur és a Fehérarcúak jobbra – a nőre pillantott. – Bevallom, a másik... alak, amelyet fel tudsz venni, még mindig egy kicsit... hm, nyugtalanít. Ha azonban te és Orfantal képesek vagytok repülni...
– A fivéremmel már megbeszéltük ezt, Pálinkás. Ő elrepül Dujekhez. A jelenléte talán egy időre elriasztja a Látó keselyűit.
– Inkább odavonzza majd őket, mint a mágnes, Korlat. Ha viszont ketten lennétek, és őriznétek egymást...
– Még akkor sem könnyű elzavarni bennünket, ha egyedül vagyunk. Nem, én felöltöm Lélekvesztett alakomat, és a te seregeidet őrzöm majd. Orfantal a hegy felé indul. Ha mást nem is ér el, legalább felméri a Legfőbb Ököl és a hadsereg helyzetét.
Korlat látta, hogy a férfi állkapcsának izmai megfeszülnek a szakáll alatt. Pálinkás végül sóhajtott, és így szólt:
– Féltelek, Korlat. Egyedül leszel felettünk.
– A katonáid között ott lesznek a rokonaim; mind mágusok, szerelmem. Nem leszek olyan egyedül, mint hinnéd.
Pálinkás megmarkolta a szárat.
– Éreztél valamit az Uraddal kapcsolatban?

A nő megrázta a fejét.
– Aggaszt a dolog? Nem, nem kell felelned.
Igaz, úgy tűnik, nem sok mindent tudok eltitkolni előled – gondolta magában Korlat.
– Jobb lesz, ha visszamegyünk – folytatta Pálinkás.
Mindketten megfordították a lovaikat. Ha még fél tucat szívverésnyi ideig folytatják a beszélgetést, Korlat természetfelettien éles látásával felfedezte volna a Fekete Moranthok első negyvenes csapatát, amint felszálltak a hegy erdős oldaláról, és alacsonyan repülve, sebesen a város felé vették az útjukat. Fél tucat szívverés, amely alatt megfordult Oponn érméje...
Egyetlen, lusta fordulat...
Hölgyről Úrra.

A városfal alig kivehetően suhant el alattuk, közelebb, mint egy ember magassága. Miután átjutottak fölötte, a moranthok még lejjebb irányították quorljaikat, és a tetők vonala alatt, az épületek között besiklottak egy utcába. A következő kereszteződésben élesen elfordultak, és feltűnt előttük a torony.
Paran igyekezett megfeledkezni az arca oldalán húzódó varratok égő viszketéséről, és megkockáztatott egy pillantást lefelé. Az utcákon máglyákat látott, amelyek közül sok még mindig tompa, vörös fénnyel izzott és füstölt. Az épületek falain itt-ott elhelyezett fáklyák megvilágították az utcaköveket borító szemetet. A város láthatóan aludt alattuk – egyetlen katonát vagy őrszemet sem vett észre.
A kapitány figyelme visszatért a toronyra. A külső falak magasak és erősek voltak, ha lehet, még a várost körülvevő falaknál is erősebbek. A mögötte emelkedő építményt legalább akkora részben alkotta nyers szikla, mint megmunkált kő. A tornyot a hegy oldalába vájták. A tető csipkés szélén ormótlan vízköpők gubbasztottak feketén, innen csupán sötétebb foltoknak látszottak az éjszakai égbolt háttere előtt. Aztán Paran látta, hogy az egyik megmozdul.
Keselyűk. Óh, most végünk van... Megveregette a moranth vállát, és kesztyűs ujjával az alattuk suhanó utcára bökött. A tiszt bólintott.
A Hídégetőket szállító quorlok zuhanásba mentek át, mellmagasságban siklottak egy tucat lépésnyi távolságot az utca fölött, majd egyetlen erőteljes szárnycsapással leszálltak. A katonák leugráltak a nyeregből, és az árnyékok felé igyekeztek. A moranthok és quorljaik ismét felszökkentek az égbe, és elindultak visszafelé. Paran egy sötét sikátor szájában guggolva megvárta, amíg az emberei köréje gyűlnek. Fürge Ben ért oda elsőnek.
– A torony teteje...
– Láttam – morogta Paran. – Van valami ötleted, varázsló?
Hangyás szólalt meg:
– Mi lenne, ha keresnénk egy pincét, és elrejtőznénk, kapitány?
Fürge Ben haragosan az őrmesterre meredt, majd körülnézett.
– Hol van Sunyi?
Az utász – hatalmas bőrzsákok alatt görnyedezve – előretolakodott.
– Láttad a nyomorult verebeket? – kérdezte tőle a varázsló, miközben furcsa,

rándulásszerű mozdulatot tett a bal vállával.

– Igen. Mesterlövészek kellenek a falak tetejére. Van tizenkét nyílvesszőnk, hegy helyett robbanószerekkel. Ha jól csináljuk, leszedhetünk ugyanennyit...

– Záporozó madárhús – jegyezte meg Inda. – Égő tollak.

– Az rosszabb, mint az égő hajing, Inda?

– Csendet! – förmedt rájuk Paran. – Rendben, csáklyázzátok meg a falakat, és küldjétek fel a mi briliáns számszeríj szakértőinket! Sunyi, keress megfelelő helyet a robbanóanyagnak, de gyorsan! Jól kell időzítenünk a dolgot. Azt akarom, hogy a tetőről szedjétek le azokat a madarakat, ne a levegőben. Dujek első hulláma valószínűleg máris úton van, úgyhogy induljunk!

A kapitány intett Csákánynak, hogy menjen a csapat élére. Megindultak a torony fala felé. Amikor elérték az utca túlsó végét, Csákány felemelte a kezét, és lekuporodott. Mindenki megdermedt. Paran odaosont hozzá. A nő hátrahajolt.

– Urdomen őrök – suttogta. – A kapu húszlépésnyire van balra, jól kivilágítva...

– Az őrök jól ki vannak világítva?

– Igen.

– Idióták!

– Azok, de azon tűnődtem...

– Min?

– Visszamegyünk és elfordulunk jobbra, aztán ha megint kibukkanunk, a fal egyik sarkában leszünk. Sunyi szereti a sarkokat...

– Tehát az őröket itt hagyjuk, ahol vannak.

– Igen, kapitány. Csuklyás tudja, abban a fényben nem látnak semmit. És remélem, elég messze leszünk, hogy a kampók hangja, ha egyáltalán lesz hangjuk, ne érje el őket.

– Reméled.

– Sisakban vannak, uram.

– Rendben, vezess bennünket, hadnagy!

– Egy pillanat, uram. Rebbencs?

– Igen.

– Maradj itt! Tartsd szemmel azokat az őröket!

– Igen, uram.

Csákány biccentett Parannak, és megindult visszafelé az utcán. A katonák megfordultak és követték őket. A kapitánynak, ahogy osont, úgy tűnt, hogy egyedül ő csap zajt, nem is kicsit. A harminc-egynéhány katona körülötte néma volt, akár egy csapat kísértet. Megállás nélkül haladtak, egyik árnyéktól a másikig. Egyhatod harangszóval később Csákány ismét a torony falára néző utca felé lopakodott. Egyenesen előttük négyszögletes saroktorony emelkedett, a tetején erős mellvéddel. A csapat felsorakozott a hadnagy mögött. Paran hallotta, hogy az utászok vidáman suttogni kezdenek a torony láttán.

– Ez szépen össze fog omlani...

– Mint egy szem krumpli a bot hegyén...

– Kössétek össze az anyagot, jó? Ferdén dugjátok be, hogy karnyújtásnyira

találkozzanak a sarokkőnél...
– Nagyinak akarod elmagyarázni, hol a lyukacska, pubi? Fogd be és hagyd rám meg Indára, rendben?
– Csak azt akartam mondani, Sunyi...
Paran közbevágott.
– Elég volt! Mielőtt bármit is tennétek, felmennek az íjászok.
– Igen, uram – bólintott Sunyi. – Készítsétek a kampókat, drágáim! Íjászok, sorakozzatok fel és vegyétek el a robbanó vesszőket, hé, ne szakíts félbe, viselkedj már, asszony!
Paran kissé félrevonta a többiektől Fürge Bent.
– Tizenkét robbanó nyílvessző, varázsló – suttogta fojtott hangon. – A keselyűk legalább harmincan vannak.
– Szerinted Dujek támadása a városfalon belül nem fogja elvonni őket?
– De igen, annyi időre, amíg elpusztítják az első hullámot, majd ott marad néhány körözni, hogy fogadják a másodikat, a többi meg visszajön, és minket vesz kezelésbe.
– Valamit forgatsz a fejedben, kapitány?
– Egy másik elterelő művelet, amelyik elvonja a többi keselyűt Dujekről és a Hídégetőkről is. Fürge, el tudsz vinni bennünket egy Üregen keresztül arra a tetőre?
– Bennünket, uram?
– Téged és engem, igen. Meg Hangyást, Indát, Kalapácsot és Ügetőt.
– Megtehetem, kapitány, de majdnem kimerültem...
– Csak vigyél oda bennünket, varázsló! Hol van Inda? – Paran végignézett a többieken, és bólintott, amikor felfedezte a fickót. – Várj itt! – azzal Paran elsietett oda, ahol Inda gubbasztott a többi utással, megfogta és elvonszolta. – Sunyi, nélküle kell boldogulnotok.
Sunyi elvigyorodott.
– Micsoda megkönnyebbülés, kapitány.
– Hé!
– Hallgass, Inda! – Paran odahúzta, ahol Fürge Ben várakozott.
– Mit forralsz? – kérdezte a mágus, amikor odaértek.
– Egy pillanat. Fürge, azok a keselyűk – egészen pontosan mik is?
– Nem tudom biztosan, uram.
– Nem ezt akartam hallani, varázsló. Próbálkozz újra!
– Jól van, azt hiszem, valaha igazi keselyűk voltak, kisebbek, vagyis normális méretűek. Aztán a Látó valahogy rájött, hogyan tömheti ki a madarakat...
– Kitömni őket, ha! – röhögött Inda.
Fürge Ben felemelte a kezét, és lekevert egyet a fickónak.
– Ne szakíts félbe még egyszer, Inda! Démonok, kapitány. Megszállottak. Káosz jellegűek, ezért van, hogy a testük nem igazán tudja magában tartani...
– Tehát egyszerre démonok és madarak.
– Az egyik természetesen uralkodik a másik fölött.
– Természetesen. Na már most, melyik repül?
– Hát, a keselyű... – Fürge Ben szeme összeszűkült. Indára pillantott, aztán

elvigyorodott. – Hé, talán...
– Miről beszéltek itt ti ketten?
– Van még municiód, Inda? – kérdezte Paran.
– Hat csattanós.
– Jól van. Arra az esetre, ha nem sikerül.
Csákány sziszegő parancsának hangjára megfordultak. Látták, amint fél tucat katona átrohan az utcán, és a kezükben kampókkal és kötelekkel megáll a fal tövében.
– A fenébe, nem is láttam, milyen magas az a fal. Hogy fognak...
– Nézd meg jobban, uram – mondta Fürge Ben. – Ujjas is velük van.
– És?
– Figyelj, uram!
A csapatvarázsló megnyitotta az Üregét. Paran kutatott az agyában, mi is a fickó specialitása, ám feleletképpen tucatnyi füstölgő, lebegő szellem jelent meg Ujjas körül. Paran halkan felnyögött.
– Ha ezek azok, amelyek mindig megbotlanak...
– Nem, ezek helyi szellemek, kapitány. A falakról mindig esnek le emberek, és mivel ez itt több száz éves, nos, az áldozatok felhalmozódnak. Mindegy, szóval a legtöbb szellem elég... együgyű. A legutolsó dolog, amire emlékeznek az, hogy odafent vannak a falon, és őrjáratokat végeznek, őrt állnak, vagy mit tudom én. Tehát ismét fel akarnak menni oda...
Paran figyelte, ahogy a szellemek, akik közül hatan valahogy kampókat fogtak, felsiklanak a falon. A másik hat szellemkezébe kapta Ujjast, és emelkedni kezdett vele. A kalimpáló varázsló nem látszott valami elragadtatottnak.
– Azt hittem, az Üregek fertőzöttek.
Fürge Ben vállat vont.
– Csuklyás keményen visszavágott, kapitány. Megtisztított egy területet...
Paran összevonta a szemöldökét, de nem szólt semmit.
Amikor elérte a fal tetejét, Ujjas ismét átvette a parancsnokságot. Egyenként elvette és elhelyezte a kampókat, mivel a kísértetek nyilvánvalóan vagy képtelenek voltak ilyen pontossággal kezelni a fizikai tárgyakat, vagy nem voltak hajlandók rá. Ujjasnak szabályosan birkóznia kellett némelyikükkel, hogy megszerezze tőlük a kampót és a kötelet. Végül azonban minden kampó a helyére került. A kötelek letekeredtek az alant várakozó katonák elé. Az első hat számszeríjász mászni kezdett fölfelé. Paran nyugtalanul a főépület tetején gubbasztó keselyűk felé pillantott. Egyik sem moccant.
– Csuklyásnak hála, alszanak.
– Igen, erőt gyűjtenek a közelgő harchoz. Mélyen a kaotikus Üregükben járnak.
Paran visszafordult, és a sötét északnyugati égboltot fürkészte. Semmi. Persze amúgy sem valószínű, hogy meglátná őket. Alacsonyan jönnek, ahogy az őket szállító csapat is tette. A második hatos csoport katonái is hátukra szíjazott íjakkal osontak át az utcán, és megmarkolták a köteleket.
– Varázsló, készítsd az Üreget...
– Készen áll, kapitány.
Csákány hirtelen vadul integetni kezdett Paran felé. A kapitány halk káromkodással

odasietett hozzá. A csapat többi része eltűnt az utcáról.

– Kapitány! Hajolj ki, uram, és nézd meg a kaput!

Paran úgy tett. Mozgást látott. A kapuk kinyíltak, és hatalmas, hüllőszerű harcosok suhantak ki rajta egymás után. *K'Chain Che'Mallék! Hát így néznek ki az átkozottak. Csuklyás leheletére!* Öt... tíz... tizenöt... és még több vonult kifelé a városba, az északi fal felé.

És Dujek egyenesen az ölükbe fog pottyanni...

Visszahúzódott. Csákány elkapta a tekintetét.

– Hadnagy, el kell terelnünk azoknak a rohadékoknak a figyelmét.

A nő megvakarta az arcát, és hátrapillantott a megmaradt rajokra.

– Azok a döglött gyíkok állítólag elég gyorsak, de ebben a sok utcában meg sikátorban... – visszafordult Paran felé és kurtán bólintott. – Van néhány bombánk. Jó okuk lesz utánunk jönni.

– Csak ügyeljetek rá, hogy ti maradjatok elöl, hadnagy! Ha tudod, tartsd egyben a csapatot!

– Uram, az nem fog menni. Valószínűleg szét kell szóródnunk, hogy összezavarjuk a lényeket.

– Rendben, de azért csak próbáld meg!

– És te, kapitány?

– Fürge és Hangyás rajával a torony tetejére megyünk. Mi megpróbáljuk elterelni a többi keselyű figyelmét. Most te parancsolsz a Hídégetőknek, hadnagy.

– Értettem, kapitány. Mit gondolsz, ki hal meg előbb, ti vagy mi?

– Túl szoros a verseny ahhoz, hogy meg lehetne állapítani.

A nő elvigyorodott.

– A fél zsoldom rá, kapitány, hogy mi egy lépéssel mögöttetek leszünk. Csuklyás Kapujában rendezzük!

– Áll a fogadás, hadnagy. Most pedig hagyd itt Sunyit meg az utászait, hogy robbantsák fel azt a tornyot, szedd fel Rebbencset, és induljatok!

– Igen, uram.

Paran elindult, Csákány azonban megérintette a karját.

– Kapitány!

– Mi az?

– Hát, izé, azok a kések a hátadban... egy ideje már másfelé fordulnak. Csak azt akartam, hogy tudd.

Paran elfordult.

– Köszönöm, hadnagy.

Fürge Ben összeszedte Hangyást és a raját, leszámítva Sunyit és Rebbencset. Amikor Paran csatlakozott hozzájuk, a varázsló bólintott és így szólt:

– Szólj, hogy mikor, kapitány!

Paran hátrapillantott a torony falára. A kötelek ernyedten lógtak. A tetőn nem látszott senki.

– Mikor láttad őket utoljára?

A varázsló vállat vont.

– Szerintem már a helyükön vannak, uram. Úgy látom, Sunyi is majdnem kész.
Paran tekintete lejjebb siklott, és látta az utászok szoros, nyugtalanul izgő-mozgó csoportját a torony tövében.
– Ez gyors volt.
– Sunyi villámgyors, ha be van szarva, uram. Jobb lenne, ha...
– Igen. Nyisd meg az Üreged! – Hangyásra pillantott. Az őrmester, Ügető és Kalapács lehajtották a sisakrostélyukat. A kezükben fegyver. Inda a közelben kuporgott, jobb kezében csattanóssal. – Várj, Fürge! Elmondtad Indának...
– Igen, uram, és éppen ezen dolgozik.
Inda halvány vigyort erőszakolt a képére.
– Rendben. Indulás!
A kapu felpattant, és sötétséget okádott az utcára. Paran szeme elkerekedett. *Kurald Galain. Mi a...*
– Utánam! – sziszegte Fürge Ben, és bevetette magát az Üregbe.
A csapat követte, és őket is elnyelte a repedés. Paran is utánuk vetette magát. Az átmenet szinte egyik pillanatról a másikra következett be. A kapitány csúszós cserepeken botladozott. A torony tetején voltak, harminclépésnyire a gubbasztó keselyűk mögött... Tucatnyi hatalmas, démoni lény hirtelen felrobbant, vért és húscafatokat fröcskölve szét a tetőn. A többi, mint egy varázsütésre, egyszerre felébredt. Fülszaggató visítások közepette kiterjesztették óriási szárnyukat, és elrugaszkodtak a tetőről.
Inda már szabadjára engedte az Üregét, és a hatás azonnal jelentkezett.
A keselyűk rémülten rikácsoltak, kétségbeesetten verdestek a szárnyaikkal, a fejüket ide-oda kapták rángatózó nyakuk végén, ahogy a testükben lakó és Inda torz tehetsége által vak félelembe kergetett halandó állat harcba szállt a démonnal az irányításért.
A fal tetejéről nyílvesszők röppentek fel, és tompa puffanással a vergődő madarakba csapódtak. Ekkor az egész torony megremegett. Paran megpördült és látta, hogy az őrtorony tőle balra hirtelen összeomlik, és a roppant mellvéd az utca felé hanyatlik. A robbanás helyén füst gomolygott. Kiáltások harsantak, és a fal tetején lapuló Hídégetők a kötelek felé indultak. Tőlük keletre az utcákon csattanósok robbanása hallatszott: Csákány és megmaradt Hídégetői éppen most lepték meg a K'Chain Che'Mallék oszlopát – és elkezdődött a fogócska.
Fürge Ben magához húzta Parant.
– A démonok kerekednek felül a küzdelemben!
A keselyűk lassan magasabbra emelkedtek, és egyre távolodtak Inda Üregének hatásától. Ha okozott is nekik bármilyen kényelmetlenséget az, hogy telelődözték őket nyílvesszőkkel, nem mutatták semmi jelét. Körülöttük varázslat sistergett.
– Visszajönnek értünk, kapitány! – jósolta Fürge Ben.
– Inkább mi, mint Dujek! Le tudjuk őket foglalni egy időre, varázsló?
– A legtöbbjüket igen.
– Hogyan?
– Kezdetnek például elrohanhatnánk az épület déli oldalára.

Futni? Ennyi?

– Gyerünk!

A város nyugati falán kívül, közel az egyenetlen, csipkés parthoz, lassan kavargó porfelhő emelkedett a talajról, és alakot öltött. Túl visszacsúsztatta a kőkardot a válla mögé. Feneketlen szemgödre nem törődött a körülötte álló elhagyott kunyhókkal, s az előtte tornyosuló roppant akadályra szegeződött.

A por a szél hátán magasra emelkedhet és átrepülhet a fal felett. A por patakocskákban átfolyhat az alapkövek alatti törmelék között. A T'lan Imass érkezése titokban maradt.

A Pannioni Látó azonban elfogta Aral Faylét. Ifjabb Tokot. Egy halandót... aki Túlt a *barátjának* nevezte.

Elindult. Bőrbe csavart lába szétszórt csontokon taposott. Elérkezett az idő, hogy a T'lan Imassok Első Kardja bejelentse érkezését.

A második hullám, amely újabb ezer katonát hozott, alábukott és elárasztotta az utcákat közvetlenül Dujek mögött, miközben a déli égbolton robbanások fénye látszott. Először a torony tetejének vonalában, majd közvetlenül alatta. Az utóbbi mélyebb, dübörgő hang volt, amely megrázta az utcaköveket a talpuk alatt. A Legfőbb Ököl felismerte a hangot. Kész a lyuk.

– Ideje előrenyomulni! – vakkantotta oda a tisztjeinek. – Menjetek vissza a csapataitokhoz! A torony felé törünk!

Dujek felhajtotta a sisakrostélyát. A levegő megtelt körülötte a quorlok halk szárnysuhogásával. A második hullámot szállító csapat az éjszakai égbolt felé kapaszkodott, miközben már érkezett a harmadik észak felől, hogy néhány perc múlva még ezer tengerészgyalogost tegyen le.

Kelet felől, a városból további robbanások hallatszottak. Dujek egy pillanatra eltűnődött ezen – ám a következő másodpercben lángra kapott az ég, és a harmadik egységen szürke, hömpölygő hullám söpört végig.

A Legfőbb Ököl némán figyelte, ahogy két hideg szívverése között ezer Fekete Moranthot, a quorljaikat és Félkarú seregének öt századát emésztik el a szürke lángok. A lángok mögött – feketén és halálosan – három keselyű repült.

A második hullám moranthjai, akik magasra kapaszkodtak, mielőtt észak felé fordultak és eltűntek volna, most ismét megjelentek a három keselyű fölött, és egyként a halálosztó teremtményekre vetették magukat.

A madarak figyelmét az északnyugat felől érkező negyedik hullám kötötte le.

A quorlok lovasaikkal öngyilkos rohamokat intéztek a gyanútlan keselyűk ellen. A fekete páncélos harcosok mélyen a tollas testekbe döfték lándzsáikat. A quorlok háromszögletű feje tekergett, kitin állkapcsuk húscafatokat tépett ki az ellenfélből, miközben az ütközés ereje összezúzta törékeny testüket és még törékenyebb szárnyukat. Quorlok százai pusztultak el, s lovasaik velük zuhantak a háztetőkre, valamint az utcák kövére, ahol aztán összetörten, mozdulatlanul feküdtek.

A három haldokló keselyű is velük hullott alá.

Dujeknek nem volt ideje eltöprengeni a szörnyű áron, amit moranthjai fizettek ezért az átmeneti győzelemért. A negyedik egység is leereszkedett az utcára, a katonák leugrottak a nyeregből, és fedezékbe húzódtak. A Legfőbb Ököl intett egy hírvivőnek.

– Új parancs a tiszteknek: a századok foglaljanak el védhető épületeket! A torony várhat. Azt akarom, hogy fedél legyen a fejünk fölött!

Egy másik hírvivő lépett elő.

– Legfőbb Ököl!

– Mi az?

– A pannioni légiók gyülekeznek, uram. Minden utcán az északi kaputól egészen a toronyig!

– Mi pedig a város nyugati harmadát tartjuk. Azért jönnek, hogy kifüstöljenek bennünket. Rendben – visszafordult az első hírvivőhöz. – Ezt tudják meg a tisztek is, hogy így rendezhessék be a védelmet...

A második hírvivő azonban még nem végzett.

– Legfőbb Ököl, uram, bocsáss meg, a légiókkal K'Chain Che'Mallék vannak.

Akkor hol van Ezüstróka meg az átkozott T'lan Imassai?

– Akár sárkányok is lehetnének – morogta egy pillanat múlva. – Eredj! – mondta az első hírvivőnek. A katona tisztelgett és elsietett. A Legfőbb Ököl a másik hírvivőre meredt, és így szólt: – Keresd meg Sodrottat, és tájékoztasd róla, hogy szükségünk lesz a nehézfiúkra, bár csak egy egységre, a pozícióinkról keletre. Mondd meg, hogy valószínűleg nem jutnak vissza, úgyhogy tartson készenlétben egy másik csapatot is!

Dujek felhajtotta a sisakrostélyát, és az égre meredt. Közeledett a hajnal. Az ötödik és hatodik hullám is elhozta a katonáit, és a quorlok most apró pontnak látszottak csupán, ahogy visszafelé száguldottak a hegy felé. *Tehát ennyi, mind Korallban vagyunk. És ha hamarosan nem kapunk segítséget, soha nem megyünk el innen.*

– Ennyi – bólintott a katonának.

A keselyűk a tető felett köröztek, rikácsoltak egymásnak, lecsaptak, majd hangos szárnycsapással ismét a sápadt égbolt felé emelkedtek. Paran hitetlenkedve figyelte őket.

– Pedig látniuk kell bennünket! – sziszegte.

Egy alacsony fal mellett kuporogtak, amely mögött a kikötőre és a Korall-öbölre néző mellvéd húzódott. Az őket elnyelő sötétség gyorsan fakult.

– Nem látnak minket – morogta mellette Fürge Ben –, mert nem engedem nekik, hogy lássanak. De tudják, hogy itt vagyunk... valahol.

És ezért köröznek itt. Remek. Jól van. Ez azt jelenti, hogy nem Dujek seregének pusztításával vannak elfoglalva.

A torony hirtelen megremegett alattuk. A tetőcserepek recsegtek-ropogtak.

– Csuklyásra, mi volt ez?

A varázsló gondterheltnek látszott mellette.

– Nem tudom. Nem úgy hangzott, mint a robbanóanyag... de én azt mondom, a falat megint áttörték.

Megint? De hát ki? A detonáció a kikötő felőli oldalról érkezett, keletről. Lassan gomolygó porfelhő emelkedett a magasba.

Paran óvatosan felemelte a fejét, míg ki nem tudott kémlelni az alacsony fal felett. Odakint a kikötő fölött sirályok visítottak. Mögöttük a tenger, amely eddig szilárd jégtömbnek látszott, fodrozódni kezdett. A déli látóhatáron vízoszlopok robbantak az ég felé. Vihar készülődött odakint. *Reméljük, errefelé tart. Elkélne egy kis kavarodás.*

– Húzd le a fejed! – sziszegte Fürge Ben.

– Bocsánat.

– Amúgy is elég nehéz, kapitány. Szorosan együtt kell maradnunk. Terelő, ne rugdalózz, mi van? Óh, kapitány, északon! Magasan fent!

Paran megpördült. Odafent, a város felett, keletről nyugatra egy csapat moranth repült. Nem tűntek többnek apró pontoknál. Hat keselyű emelkedett fel, hogy fogadja őket, de nagyon messze voltak. A moranthokról még kisebb pontok váltak le, és zuhanni kezdtek a város keleti oldala felé.

A zuhanás mintha örökké tartott volna. Aztán az első pont elérte egy ház tetejét. A robbanás széttépte a tetőt és a felső emeletet. Robbanás robbanást követett, ahogy a bombák egymás után célba értek.

A hat keselyűből varázslat lövellt elő, és a távoli moranthok felé száguldott. Miután a bombákat ledobták, a moranth csapat szétrebbent. Vagy húszan azonban még így sem tudtak elmenekülni a gyilkos hullám elől. Korall keleti oldalát füst és por borította. A megmaradt keselyűk dühösen vijjogtak a kapitány és az emberei felett.

– Ez bejött, többé-kevésbé – suttogta Fürge Ben. – Azok az utcák valószínűleg zsúfolásig tele voltak pannioni katonákkal.

– A többi Hídégetőről nem is beszélve – szűrte a fogai közt Paran.

– Mostanra visszavonultak.

Paran hallotta az erőltetett reménykedést a varázsló hangjában.

Az egyik bomba ötven lépéssel Csákány és megtizedelt egysége, s alig tíz lépéssel az őket üldöző K'Chain Che'Malle Vadász mögött csapódott be. A robbanás megölte az élőhalott teremtményt, hatalmas teste felfogta az összetört utcakövek halálos esőjét. Elszáradt bőrdarabok, húscafatok és csontszilánkok kopogtak a köveken, szinte karnyújtásnyira a Hídégetőktől. Csákány felemelte a kezét, és megállította a katonákat. Nem ő volt az egyetlen, aki szeretett volna lélegzetvételnyi pihenőhöz jutni, megvárni, amíg kalapáló szíve megnyugszik kissé.

– Sokra mentünk vele – lihegte Rebbencs a hadnagy mellett.

Csákány nem felelt, de egyetértett Rebbencs keserű megjegyzésével. Ahogy Paran parancsolta, magukra vonták legalább néhány K'Chain Che'Malle figyelmét.

És drágán megfizettek érte.

Amikor utoljára számolta, tizenhat harcképes Hídégetőt talált, és hat sebesültet, akik közül hárman már Csuklyás Kapujában várakoztak. A K'Chain Che'Mallék nem egyszerűen gyorsak voltak, hanem villámgyorsak. És kérlelhetetlenek. A bombák nem tettek egyebet, csak felingerelték őket.

Mindegy, a muníció amúgy is elfogyott. Csákány visszafordította a katonáit az

egyik K'ell Vadász ellen, hogy felmérje az esélyeiket a közelharcban. Ezt a hibát még egyszer nem követi el. Szerencséjük volt, hogy egyáltalán kereket tudtak oldani a küzdelemből. A látvány, ahogy a barátait darabokra vágják körülötte, kísérteni fogja hátralévő napjaiban. *Napok? Nincsenek napjaim. Meglepne, ha túlélnénk ezt a poklot.*

– Csuklyásra, még egy!

A hadnagy megpördült a kiáltás hallatán. Az egyik sikátorból újabb vadász bukkant fel. Karmai megcsikordultak a kövezeten, a fejét mélyen lehajtotta, s pengéit harcra készen maga előtt tartotta. Tizenöt lépésnyire sem volt tőlük, amikor hirtelen feléjük fordult.

Jól van... akkor néhány szívverés.

– Szétszóródni!

Alig rugaszkodtak neki a Hídégetők, amikor a K'Chain Che'Malle melletti fal kirobbant az utcára. A porfelhőben, a leomló téglák között újabb vadász jelent meg. Ez azonban felszeletelt roncs volt, a feje – amelyet csupán egy vékony ínszalag tartott a nyakán – vadul himbálózott ide-oda, egyik karja hiányzott, jobb lába bokában véget ért. A lény hangos csattanással és ropogó bordákkal elvágódott az utcakövön, és nem mozdult többé.

A Hídégetők lába a földbe gyökerezett, ahogy az első K'Chain Che'Malléé is. Aztán a lény felszisszent, és az épület falában tátongó szabálytalan nyílás felé fordult. A porfelhőből egy T'lan Imass lépett elő. A szikkadt bőr szakadt foszlányokban lógott rajta, alatta láthatóvá vált a fényes csont. A fején lévő koponyasisak valaha szarvakat tartott. A kezében lévő kőkard olyan megviselt volt, hogy úgy festett, mintha fogazott lenne.

A lény ügyet sem vetett a malazákra. Szembenézett a másik K'Chain Che'Malléval.

A vadász sziszegett, és támadásba lendült.

A csapások olyan hihetetlen gyorsasággal követték egymást, hogy Csákány képtelen volt felfogni, mi történik. Egyik pillanatról a másikra úgy látszott, hogy a K'Chain Che'Malle meginog, egyik lába eltűnt a térdnek is nevezhető ízület alatt. A kövön kardpenge csendült, ahogy az egyik lecsapott kar földet ért. A T'lan Imass hátralépett, majd szinte ezzel egy időben ismét előrelendült. A feje felett meglendített kard csontot tört, áthatolt ellenfele vállán, mellkasán, majd csípőjén, és kiszakadva a testéből, szikraeső közepette sújtott le az utcakőre.

A K'ell Vadász összerogyott.

A magányos T'lan Imass a torony felé fordult és elindult. Csákány és a többiek meredten bámulták, ahogy a harcos elvonul előttük, és továbbmegy az utcán felfelé.

– Csuklyás lehelete! – motyogta Rebbencs.

– Gyerünk! – kiáltotta Csákány.

– Hová? – érdeklődött Céltalan tizedes.

– Utána – felelte a nő, és elindult. – Úgy látom, annak a valaminek az árnyéka a legbiztonságosabb hely.

– De hát a torony felé tart!

– Akkor mi is odamegyünk!

Pálinkás serege sár lepte, elnehezült csizmákban lassan vánszorgott előre, hogy vonalba fejlődjön a város előtt elterülő harcmező szélén. A két szárnyon a barghasztok foglaltak helyet, az Ilgres Klán az egyik, a Fehérarcúak a másik oldalon.

Korlat az arcvonal mögött hagyta a lovát a többivel, és a közvetlenül a kereskedőúttól nyugatra emelkedő alacsony dombra sietett, ahol Pálinkás, Kallor és Artantosz, a zászlóvivő álltak.

Mindannyian tanúi voltak a Korall felett vívott légi csatáknak, látták, ahogy elpusztulnak a Fekete Moranthok, s velük együtt Félkarú seregének legalább egy teljes hulláma. Végignézték a bombázást, de a gerincen egyetlen katona sem ujjongott. A kegyetlen igazságot semmi sem kendőzhette el: Dujek csapdába került Korallban, a seregét éppen lemészárolják, s ez ellen Pálinkás és kimerült csapatai sem tehettek sok mindent.

Látták, ahogy a hegyi fedezékekbe visszavonuló Fekete Moranthokat keselyűk üldözik, akik azonban Orfantalba szaladtak bele. Lélekvesztett alakjában fivére ereje csak Fürkész Anomander erejétől maradt el. Korlat irigyelte, hogy azonnal bosszút állhatott.

Elindult a társai felé, s közben igyekezett lélekben felkészülni sárkány alakjának felvételére. Az átalakulással együtt járó erő mindig megrémítette. Hideg, kemény megnyilvánulás volt, egyszerre emberfeletti és állatias. Ezúttal azonban örömmel fogadja majd.

Amikor felért a gerincre, ő is meglátta, amit a többiek. Velük szemben kitárult az északi kapu. K'Chain Che'Mallék özönlöttek ki rajta, és alakzatba rendeződtek. Nyolcszáz, talán még több élőhalott vadász.

A malazák előkészítették a fegyvereiket. Ha Pálinkás kiadja a parancsot, lemasíroznak és megütköznek a halhatatlan gyilkosokkal.

És meghalnak. Nyolcszázzal kevesebb K'Chain Che'Malle Korallban. Nyolcszáz K'Chain Che'Malle, akiket... lefoglalnak egy időre. Vajon Dujek tud róluk egyáltalán? Brood még mindig félnapnyi járásra van mögöttünk. A Szürkekardok két harangszónyira, talán még messzebb – Kallortól nem ezt a hírt vártam –, de túl sebesen vágtattak, és túl sokáig.

És Zsémbes meg a légiója. Ők mintha teljesen eltűntek volna. Elveszítettük a rohamcsapatainkat? Csuklyás tudja, annak a darunak sohasem fűlt a foga a harchoz.

Vajon Dujek felfogja, mit teszünk, hogy megvásároljuk neki ezt a napot?

Nyolcszáz K'Chain Che'Malle a síkságon. Hány maradhatott a városban? Hányan vágnak most halálos rendeket a Legfőbb Ököl századaiban?

A húsz-egynéhány keselyű, akik a város felett maradtak, mind a torony körül köröztek. Ez jelenthette a Látó magabiztosságát, miszerint úgy vélte, nem lesz szüksége rájuk az elkövetkező csatában. A gondolattól keserű ízt érzett a szájában. Pálinkás feléje fordult, és fejbólintással üdvözölte.

– Megtaláltad Kruppét? Remélem, biztonságos helyet választott.

– Hetánnal van – felelte Korlat. – Fehér festéket követel az arcára.

Pálinkásnak nem igazán jött össze a mosoly.

– A Tiste Andiijaim a katonáid előtt fognak menni, ha megindulunk – mondta

Korlat kis idő múlva. – Meglátjuk, mit szólnak ezek az élőhalottak a Kurald Galainhoz.
Kallor arcán halvány, önelégült mosoly játszott.
– Az Üregedet még mindig ostromolják, Korlat. A megtisztításához teljes megnyitásra lenne szükség, minden rokonod s nem csak azok által, akik itt vannak. A fivéreidet és nővéreidet le fogják mészárolni.
A szeme összeszűkült. *Teljes megnyitás. Kallor, túl sokat tudsz rólunk.*
– Nagyra értékelem a taktikai éleslátásodat – felelte szárazon.
Látta, hogy Pálinkás hátrapillant Artantoszra, aki tizenöt lépésnyire a többiek mögött állt, és a hajnal hidege ellen prémszegélyű köpönyegbe burkolózott. A férfi nem figyelt rájuk, tekintetét az alattuk elterülő síkságra szegezte, és sima homlokán lassan ráncok jelentek meg.
Két tengerészgyalogos közeledett lóháton kelet felől, kemény vágtában a malazák sorfala előtt.
Pálinkás két tengerészgyalogosa...
A lovak küszködve, tajtékosan robogtak felfelé a domboldalon. A két nő megállt előttük.
– Parancsnok! – kiáltotta egyikük.
– Megtaláltuk! – folytatta a másik, és oldalra mutatott. Kelet felé a katonák sorából ekkor kivált... Ezüstróka.
A meglepetés ezer torokból felszökő kiáltása riasztotta fel Korlatot. Lepillantott és látta, hogy a mező a K'Chain Che'Mallék előtt eltűnik a hirtelen támadt porfellegben. A porfelleg gyorsan eloszlott, és a helyén T'lan Imassok sorakoztak harci alakzatban. Ezüstróka közeledett. Úgy látszott, Artantoszt szemelte ki. Szemét félig lehunyta, kerek arca kifejezéstelen volt.
Pálinkás seregének ordítása betöltötte a reggeli levegőt.
– Igen... – recsegte mellette Kallor.
Korlat elszakította a tekintetét Ezüstrókáról. Kallor hangszíne eléggé meglepte ahhoz, hogy feléje forduljon.
Éppen időben. Még látta, ahogy a durva élű penge a feje felé villan.
A fájdalom robbanásként érte. Egy pillanatnyi zavar, amikor minden furcsán mozdulatlanná dermedt, aztán az oldalának csapódó talaj. A homlokából kisugárzó forróság végigvonult az arcán. Pislogott, szinte csodálkozva meredt saját testére, amely vergődni kezdett.
Üreg...
...kaotikus...
Kallor...
Homályos jelenet a szeme előtt, a földről nézve.
Koponya... törött... haldoklás...
A látása hirtelen kitisztult. Minden vonal és él, amelyet látott, túl éles volt, éles, mint a késpenge, és szalagokra szabdalta a lelkét. Kallor diadalittas ordítással Ezüstróka felé vetette magát, hosszú sodronyinge palástként lobogott mögötte. A talajon szürke erű varázslat táncolt a harcos körül. A rhivi nő megtorpant, a szája

kinyílt, a szemében rettegés villant. Kiáltott valamit...

...valamit...

– T'lan Ayák, védjetek meg!

De továbbra is egyedül volt...

Kallor közeledett hozzá, kardját két páncélkesztyűs markába kapta. Közeledett, és a magasba emelte a fegyvert.

Hirtelen Pálinkás termett az útjában, a kardja megvillant, és hangosan csendült Kallor pengéjén. Gyors, vad ütésváltás, pattogó szikrák. Kallor hátraugrott, felordított tehetetlen dühében, és a sarka megakadt...

Pálinkás észrevette a pillanatot. A kardja előrelendült, a küzdő teste teljes hosszában kinyúlt, súlyát ellenfele tartó lábára összpontosította...

.. .amely megbicsaklott.

Korlat látta, ahogy a szilánkos csont átszakítja a férfi bőrbe bújtatott combját. Látta a fájdalmat szerelme arcán, a hirtelen felismerést... Majd azt, ahogy Kallor hatalmas kardja a mellkasába hatolt. Átcsúszott a bordák között. Az átlósan, befelé ívelt döfés átszakította a szívet és a tüdőt.

Pálinkás azon a pengén halt meg. A szeméből, amelyet Korlatra szegezett, elszállt az élet.

Kallor kirántotta a fegyverét. Hirtelen megtántorodott, ahogy két nehéz nyílvessző nyársalta fel. A lövedékek köré kígyózó káosz-varázslat kúszott és elporlasztotta őket. Vér fröccsent. Kallor ezzel mit sem törődve ismét maga elé kapta a kardját, miközben a két tengerészgyalogos szorosan egymás mellett közelített felé.

A két nő lenyűgöző volt, egy emberként harcoltak.

Ellenfelük azonban...

Halandó sikoly... a jobb oldali tengerészgyalogos véres szökőkút kíséretében megroggyant, kezével kétségbeesetten próbálta összeszedni kiömlő beleit, majd a földre hemperedett. Mielőtt a térde földet ért volna, a feje elvált a testétől.

A másik nő Kallorra rontott, kardja magasra, a harcos arca felé döfött.

Egy oldallépés, egy suhintás, amely lecsapta a kardot tartó kezet...

A tengerészgyalogos azonban már váltott is, és a bal kezében tartott tőr ellenállás nélkül hatolt át a Kallor gyomrát védő sodronying láncszemei között.

Kallor kardjának éle felszántotta a tengerészgyalogos torkát. A nő vért fröcskölve megpördült és elvágódott.

A vén harcos megtántorodott, és levegő után kapott. A gyomrán tátongó lyukból sárgás vér lövellt.

– Leláncolt! – kiáltotta. – Gyógyíts meg!

Forró – egy Üreg...

...nem kaotikus... merre?

Kallorba sűrű aranyhullám vágódott, és őrjöngő lángok nyelték el. A harcos sikoltott, elveszítette az egyensúlyát, a varázslat összezúzta, belemart. A levegőbe vér fröccsent, ahogy a férfi elterült a földön. Hömpölyögve egy naptűztől szikrázó második hullám is megindult Kallor felé...

A körülötte megnyíló Üreg fertőzött gennyfolt volt, undorító hasadék. Köréje

fonódott...

...majd eltűnt, és magával vitte a harcost is.

Az aranyszínű varázslat vibrálni kezdett, majd eloszlott.

Nem... ilyen erő... Ki?

Korlat teste már nem vonaglott. Megdermedt, hűvös lett és furcsán távoli. Az egyik szemébe vér folyt, és pislognia kellett. Végül rájött, hogy a földön hever. Kallor fejbe vágta...

Valaki letérdelt mellé, puha, meleg kezet érzett az arcán.

Korlat erőlködött, hogy az alakra összpontosítsa a figyelmét.

– Én vagyok az, Ezüstróka. Jön a segítség...

A Tiste Andii megpróbálta felemelni a kezét, hogy valamiképpen Pálinkás felé intsen, a szándék azonban nem jutott ki a fejéből, csak körbe-körbe száguldott, és a fű nedves érintéséből a tenyerén tudta, hogy a keze egyáltalán nem figyel a hívó szóra.

– Korlat! Nézz rám! Kérlek! Jön Brood, és egy fekete sárkányt is látok közeledni nyugatról. Orfantal? A Hadúr képes Magas Denult használni, Korlat! Ki kell tartanod...

Árnyék vetült az arcára. Ezüstróka felpillantott, a tekintete keserűségről árulkodott.

– Mondd – szólt az újonnan érkezetthez –, a varázslat, ami Kallor árulását kísérte, tényleg olyan hatékony volt, hogy ilyen hosszú időre megbénított téged? Vagy visszahúzódtál? Vártad a megfelelő pillanatot, figyelted tétlenséged következményeit? Hiszen máskor is tettél már ilyet, Tajszkrenn, nem igaz?

Tajszkrenn?

A szaggatott, fájdalomtól fátyolos hang azonban, ami felelt, Artantoszé, a zászlóvivőé volt.

– Ezüstróka, kérlek! Én nem...

– Nem?

– Nem. Pálinkás... ő...

– Tudom! – szakította félbe Ezüstróka.

Egy rosszul összeforrt láb... soha nem a jó időben... Brood talán...

Halott. Óh, szerelmem, ne...

Most már mindenfelől elmosódott alakok vették körül, malaza katonák. Barghasztok. Valaki metsző hangon gyászolni kezdett.

A férfi, akit Artantoszként ismert, föléje hajolt. Arcának húsát varázslat hasította fel – Korlat felismerte a káosz érintését. Ő nem élt volna túl egy ilyen erős érintést. Lelke mélyén ekkor megértette, hogy a Főmágus nem önszántából késlekedett a válasszal. Az, hogy egyáltalán sikerült bármit is tennie... hihetetlen dolog volt. A szemébe nézett és látta a fájdalom fényeit, amelyek még mindig tomboltak a férfiban.

– Ezü...

– Korlat?

– Asszony – suttogta a Tiste Andii kásás, de érhető hangon –, ez az ember...

– Igen? Ő Tajszkrenn, Korlat. Az a részem, amely Éjsötét, már hosszú ideje tudta. Azért jöttem, hogy...

– ...köszönd meg neki.

– Mit?
– Az... életed. Köszönd meg neki, asszony... – még mindig Tajszkrenn szemébe meredt. Sötétszürke, mint Pálinkásé. – Kallor... mindannyiunkat meglepett...
A férfi összerezzent, majd lassan bólintott.
– Sajnálom, Korlat. Látnom kellett volna...
– Igen. Nekem is. És Broodnak.
Érezte, hogy a föld lovak patájától dübörög alatta. A rázkódás felkúszott a csontjaiba. *Gyászdal. Dobok, elveszett hang. Lovak, űzött lovak... semmit sem tudnak az okáról, de jönnek. Közelebb. Közömbösek, mégis eltölti őket érthetetlen gazdáik hívása. A halál azonban már végigvágtatott ezen a domboldalon. És semmit sem tudott az okáról. Szerelmem.*
Ő már a tiéd, Csuklyás... most mosolyogsz? A szerelmem... a tiéd...

Itkovián lovának ereje, bármilyen bátor és pompás állat is volt, egyre jobban fogyott. A hajnal még két harangszóra volt, amikor Zsémbes tőle szokatlan durvasággal felébresztette.
– Valami nem stimmel – morogta. – Korall felé kell vágtatnunk, barátom.
A Szürkekardok nem álltak meg éjszakára. Itkovián figyelte őket, amíg csak tudta, míg az éjszaka sötétsége el nem takarta a harcosokat a szeme elől. A Lélekpajzs úgy döntött, hogy Pálinkás segítségére siet. Itkovián közömbösnek hitte magát a döntéssel és azzal szemben, amit távozásuk jelzett, a szívét mégis sivárság töltötte el, és az álma, miután nagy nehezen rátalált, zaklatott volt. Zsémbes goromba ébresztője után igyekezett megtalálni nyugtalansága okát, de nem sikerült.
Itkovián felnyergelte a lovát, s közben nemigen törődött Zsémbessel és légiójával; csak amikor fellendült a nyeregbe, és megfogta a szárat, akkor vette észre, hogy a daru és követői még mindig várakoznak – gyalogosan. Itkovián összevont szemöldökkel Zsémbesre bámult.
– Halandó Kard, mi a szándékod?
A nagydarab férfi elfintorodott, majd így felelt:
– Ehhez az úthoz gyorsaság kell. Ehhez az úthoz – ismételte, s közben a haragosan rámeredő Jeges Menakiszra pillantott – Hamis erejének lelkét teszi kockára.
– Nem az én istenem! – vakkantotta Jeges.
Zsémbes szomorúan rámosolygott.
– Sajnos nem. Itkoviánnal kell maradnod és lovagolnod. Nem várunk rátok, de talán lépést tudtok tartani velünk... egy ideig.
Itkovián egy szót sem értett ebből.
– Uram – fordult kérdőn Zsémbeshez –, egy Üregen keresztül utaztok?
– Nem. Vagyis nem egészen. Talán, honnan tudjam? Egyszerűen tudom – valahogy –, hogy a légióm képes... nos, valami másra. Valami... gyorsra.
Itkovián Jegesre pillantott, majd vállat vont.
– Jeges Menakisz és jómagam is kivételes képességű lovakkal vagyunk megáldva. Igyekszünk lépést tartani veletek.
– Jól van.

– Halandó Kard!
– Mi az, Itkovián?
– Mi vár ott ránk, ami ennyire aggaszt téged, uram?
– Nem vagyok biztos benne, barátom, de a zsigereimben érzem. Azt hiszem, árulás fenyeget bennünket.
Itkovián erre egy hosszú percig nem mondott semmit, majd így felelt:
– Uram, ha valaki nyitott szemmel vizsgálja a közelmúlt eseményeit, akkor rájöhet, hogy az árulás már bekövetkezett.
Zsémbes csak egy vállrándítással felelt, és a követőihez fordult.
– Maradjatok szorosan egymás mellett, haszontalan népség! Ha valaki nem veszi jól az indulást, az lemarad!
Jeges odavezette a lovát Itkoviánhoz.
– Te tudod – kérdezte tőle a férfi –, hogy mi fog történni?
– Valószínűleg semmi – mordult fel a lány, és nyeregbe pattant. – Zsémbes biztosan beverte a fejét...
Idáig jutott, mert ebben a pillanatban Zsémbes és légiója mintha elhalványodott volna előttük, és egyetlen meghatározhatatlan, csíkos tömeggé olvadt össze, egyetlen alakká, amely súlyosan lapult a földön, majd hirtelen, mint egy macska, előreszökkent és eltűnt az éjszakában.
– Beru óvj bennünket! – sziszegte Jeges. – Utána! – kiáltotta, majd sarkát a lova véknyába vágta.
Kemény vágtába fogtak.
Elhaladtak Brood tábora mellett, és észrevették, hogy meglehetősen sietve életre kel, bár a hajnal még mindig egy harangszónyira volt.
Egyetlen szót sem szóltak egymáshoz, de mindketten látták a délkeleti égbolton fellobbanó, izzó varázslatot.
A sötétben időnként megpillantották a hatalmas lényt, amelyet üldöztek, a feketével hasított tompa sárga villanást, amely mintha lehetetlenül magas fűben, őserdei fák között suhant volna árnyékokba burkolva, szinte folyékony mozgással, halálosan gyorsan és halálosan némán.
Aztán az égbolt kezdett kivilágosodni, és kivehetővé vált a déli látóhatár a sűrű ligetekkel és a köztük kanyargó kereskedőúttal.
A csíkos szörnyeteg azonban még mindig ellenállt a szemnek, és észrevétlen maradt egészen az erdő szélén emelkedő dombokig.
A lovak tajtékot köhögtek, de továbbdübörögtek, patáik súlyosan és szabálytalanul dobbantak a talajon. Itkovián tudta, hogy egyik állat sem fog többé felépülni ebből a megpróbáltatásból. Sőt, az út végén a halál leselkedik rájuk.
Bátrak voltak és pompásak, és a férfi eltűnődött, vajon megéri-e az áldozat.
Fákkal körülvett tisztásokon át vezető ösvényeken vágtattak, amely enyhén emelkedett, Itkovián úgy vélte, valamiféle gerinc felé.
Aztán közvetlenül előttük szekerek tűntek fel. Néhány alak feléjük fordult. Ha látták is a teremtményt, semmi jelét nem mutatták. Nem fújtak riadót, minden nyugodt maradt.

Itkovián és Jeges elszáguldottak a malaza hátvéd mellett.

A varázslat most már a közelben sistergett.

Előttük a gerincen katonák álltak, egy egész felsorakozott, dél felé néző hadsereg, amely most rendezetlenül megmozdult. A rémület szinte kézzelfogható erővel hasított Itkoviánba. Nyers fájdalom, mérhetetlen veszteség érzése hullámzott végig rajta.

Megingott a nyeregben, majd összeszedte magát, és ismét felegyenesedett. Hirtelen sürgető, ellenállhatatlan késztetés tört rá.

Jeges felkiáltott. Botladozó lovát jobbra irányította, letért az útról, és megindult a dombtető felé, ahol a malaza lobogó ernyedten lógott a mozdulatlan levegőben. Itkovián követte, de lassabban, lemaradva. A lelke jéghideg iszonyatban fuldoklott.

A lova feladta a vágtát, megtántorodott, leszegte a fejét. Aztán az ügetés is gyenge járássá szelídült, majd megállt, húsz lépésre a domb tövétől.

Aztán haldokolni kezdett.

Itkovián zsibbadtan kihúzta sajgó lábát a kengyelből, átemelte az állat fara fölött, és leugrott a földre.

Jobbra, a dombon megpillantotta Jegest, amint ő is éppen kiszabadítja magát a lószerszámokból – az emelkedő azt az állatot is legyőzte –, és gyalog botorkál fölfelé. Zsémbes és csapata is megérkezett, megint emberi formát öltöttek, és ott nyüzsögtek a hegyen, ám látszólag nem tettek semmit.

Itkovián elfordította a tekintetét, és elindult az út mentén, amely az utolsó szakaszon nyílegyenesen vezetett lefelé a harcmezőre, amely mögött a város terült el.

Jéghideg iszonyat. Az istene elment. Az istene már nem tompíthatott rajta, ahogy egykor tette, hónapokkal ezelőtt, ott a síkságon, Capustantól nyugatra. Veszteség és bánat: olyan, amilyet még sohasem érzett.

Az igazság. Amit mindig is tudtam. Bennem. Eddig rejtve maradt, de most felszínre tört. Még nem végeztem.

Nem végeztem.

Csak ment, semmit sem látott a tőle jobbra és balra álló katonákból. Kilépett a szabálytalan sorok közül, és maga mögött hagyta a hadsereget, amely most leeresztett fegyverrel, megtörve állt, pedig a csata még el sem kezdődött. Megtörte őket egy ember halála.

Itkovián mindebből semmit sem látott. Elérte a lejtőt, és továbbment.

Lefelé.

Lefelé, oda, ahol a T'lan Imassok várakoztak harci alakzatban nyolcszáz K'Chain Che'Malle előtt.

A T'lan Imassok, akik most egyszerre, lassan megfordultak.

A dombtetőn Üregek vibráltak.

Zsémbes mennydörgő hangon vezényelt az embereinek, hogy sorakozzanak fel a déli lejtőn. Mozdulatlanul állt, még mindig reszketve az isten erejétől. Eltöltötte a gyilkolás vágya, érzéketlenül, mégis bizonyosan; egy ragadozó ösztöne, amelyet már érzett egyszer egy városban, messze északon.

A látása túlságosan élessé vált, a legapróbb mozgás is üvöltött a figyelme után.

Észrevette, hogy a kezében tartja a kardjait.

Figyelte, ahogy Orfantal előlép egy Üregből, mögötte Brood. Látta, hogy Jeges Menakisz három holttestet néz. A Hadúr ellépett mellette, mindössze egyetlen pillantást vetett a tetemekre és odament, ahol egy negyedik test hevert – közelebb Zsémbeshez. Egy Tiste Andii nő. Két alak guggolt mellette, az egyikük húsa felhasadt, s lelke még mindig kegyetlen, kaotikus varázslat szorításában vergődött. A másik... Ezüstróka. Kerek arcát könnyek szántották.

Látta Kruppét is, akit két oldalról Hetán és Kafál támogatott. A daru sápadt volt, üveges tekintettel meredt maga elé, és úgy tűnt, csupán pillanatok választják el az ájulástól. Különös, de a darut nem a bánat kerítette így a hatalmába. Látta, hogy Hetán utánakap, ahogy megtántorodik.

A férfi azonban, akit Zsémbes keresett, nem volt sehol.

A déli dombtetőre ment, hogy szemügyre vegye légiója elhelyezkedését. Katonái a fegyvereiket készítették elő. Alattuk ott gyülekeztek a Szürkekardok. Láthatóan arra készültek, hogy a város ellen vonulnak...

...a város ellen, amely füstbe borult, amelyet varázslat és robbanások fénye világított meg, a város ellen, amely saját magát marcangolta...

Zsémbes vadászszeme megtalálta a férfit.

Itkoviánt, amint éppen a T'lan Imassok felé lépkedett.

Éles kiáltás harsant a hegyen Zsémbes mögött. Megfordult és látta, hogy Ezüstróka felegyenesedik Korlat mellett, megpördül...

A T'lan Imassok tízezrei azonban most Itkoviánt figyelték.

Zsémbes látta, hogy barátja lépései lelassulnak, majd a férfi megáll, húsz lépésre a halhatatlan harcosoktól.

Ezüstróka felsikoltott a felismeréstől, futásnak eredt...

Igen, Hívó. A K'Chain Che'Mallék ellen akartad küldeni őket. Zsémbesnek nem kellett hallótávolságon belül lennie hozzá, hogy tudja, mit mond Itkovián a néma T'lan Imassoknak.

Fájdalom gyötör titeket, én pedig magamhoz ölellek benneteket...

Érezte az istene rettenetét, amint lassan növekszik és túlszárnyalja az övét, ahogy a T'lan Imassok feleltek.

Térdre rogytak. Lehajtották a fejüket.

Jaj, Hívó...

És most már túl késő volt.

Huszonötödik fejezet

Az árulást nem lehet valósághűen érzékeltetni,
mert a pillanat saját magában rejtezik, és olyan
felismerést jelent, hogy az ember képes feláldozni
a saját lelkét, hogy letagadjon mindent, ami
bekövetkezett. Az árulást nem lehet valósághűen
érzékeltetni, de Ormulogun ábrázolása arról a napról
olyan közel áll az igazsághoz, hogy ennél közelebb
halandó már nem juthat...

N'arúl kommentárja Ormulogun
Pálinkás halála című munkájához

Az előcsarnokban felhangzó léptek újabb vendéget jeleztek. Baleknek fogalma sem volt róla, hogy meghívott vagy hívatlan látogató érkezik, így elszakította a tekintetét a sírverem mellett térdeplő két vénséges vén Rath' tanácstagról. Az ajtóban lepelbe burkolt alak jelent meg. Az arca, bár nem viselt maszkot, furcsán kivehetetlen volt. A Halállovag halk páncélcsörgéstől kísérve megfordult és szembenézett a jövevénnyel.

– K'rul – recsegte. – Uram üdvözöl téged szent lakhelyében.

K'rul? Mintha lenne Darujhisztánban egy régi templom, harangtornya is van: K'rul Harangtornya. Valamiféle Ősi... Balek hátrapillantott, a tekintete találkozott Murillióéval, és barátja arcán tisztán látta ugyanezt a felismerést. *Egy Ősi Isten lépett be a terembe. Alig fél tucat lépésnyire áll tőlem. Beru óvjon meg mindannyiunkat! Még egy vérszomjas rohadék a régi időkből...*

K'rul megindult a Mhybe felé. Balek, kezével kardja markolatán, torkában jeges félelemmel, az Ősi Isten elé lépett.

– Állj! – morogta. A szíve hevesen kalapált, ahogy K'rul szemébe nézett és... nem látott ott semmit. Egyáltalán semmit. – Ha azt tervezed, hogy elvágod a torkát azon az oltáron, hát, Ősi Isten vagy sem, nem lesz könnyű dolgod.

Rath'Togg felnyögött, és döbbenten tátotta ki fogatlan száját a verem túlsó oldalán. A Halállovag olyan hangot hallatott, amit talán nevetésnek szánt, majd megszólalt, ám a hang már nem az övé volt.

– A halandók semmik, ha nem vakmerőek.

Murillió Balek mellé lépett, és reszkető keze tőrének markolata felé mozdult. K'rul a halott bajnokra pillantott és elmosolyodott.

– Ez a legcsodálatraméltóbb vonásuk, Csuklyás.

– Amíg ellenségességbe nem fordul. Akkor a legjobb válasz rá a megsemmisítés.

– A te válaszod, igen – az Ősi Isten visszafordult Balekhez. – Nem áll szándékomban ártani a Mhybének. Ellenkezőleg, azért jöttem, hogy... megváltsam őt.

– Akkor – mordult fel Murillió – talán meg tudod magyarázni, miért van itt egy sírgödör!

– Idővel világossá válik majd... remélem. Egy dolgot tudnotok kell: valami történt. Messze délen. Valami... váratlan. A következményei egyelőre ismeretlenek – mindannyiunk számára. A Mhybe számára mindenesetre elérkezett az idő...

– És ez mit jelent egész pontosan? – kérdezte Balek.

– Most – felelte az Ősi Isten, miközben ellépett mellette, és letérdelt a Mhybe mellett – tényleg álmodnia kell.

*

Eltűntek. Eltűntek a lelkéből, és a távozásukkal – azzal, amit Itkovián tett és tesz – minden, amit el szeretett volna érni, összeomlott, romokban hevert. Ezüstróka mozdulatlanul és dermedten állt a megrázkódtatástól. Kallor brutális támadása felfedett még egy igazságot: a T'lan Ayák elhagyták őt. A veszteség úgy érte, mintha késpengét forgattak volna meg a lelkében.

Megint az árulás, a hit sötét szívű gyilkosa. Éjsötét ősi hagyatéka. Szélfogó és Koponyatörő Bellurdan; mindketten Tajszkrenn, a Császárnő jobbkeze mesterkedéseinek estek áldozatul. *És most... Pálinkás. A két tengerészgyalogos, akik oly régóta kettős árnyékomat jelentették. Meggyilkolták őket.*

A térdeplő T'lan Imassok mögött ott várakoztak a halhatatlan K'Chain Che'Mallék. A hatalmas teremtmények egy lépést sem tettek a T'lan Imassok felé – egyelőre. *Csak a sorok közé kell gázolniuk, és a pengékkel iszonyú pusztítást végezhetnek. A gyermekeim már nem tudnak ellenállni. Már nem érdekli őket. Óh, Itkovián, te nemes bolond!*

És ez a halandó sereg – látta a Szürkekardokat odalent, amint lasszókat, lándzsákat és pajzsokat készítenek elő. Készülődtek, hogy nekirontsanak a K'Chain Che'Malléknak. Dujek seregét a városban pusztították, az északi kaput be kellett törni. Látta Zsémbest, Hamis Halandó Kardját, amint lefelé vezeti a domboldalon tarkabarka légióját, hogy csatlakozzanak a Szürkekardokhoz. Látta, hogy tisztek vágtatnak fel-alá a malazák megbomlott sorai előtt, és igyekeznek lelket önteni a levert katonákba. Látta Artantoszt – Tajszkrennt –, amint készül elszabadítani az Üregét. Caladan Brood Korlat mellett térdelt, a Tiste Andii asszonyt Magas Denul varázslat fonta körül. A Hadúr mögött ott állt Orfantal – érezte a vérében a sárkány jeges éhségét és türelmetlenségét, hogy visszatérjen.

Mindez semmiért. A Látó és démoni keselyűi... és a K'Chain Che'Mallék... mindannyiukkal végeznek.

Nem volt más választása. El kellett indítania. Dacolnia kellett az elkeseredéssel és el kellett indítania mindazt, amit már olyan régen mozgásba lendített. Elhatározta, hogy reménytelenül, de megteszi az első lépést az ösvényen.

Ezüstróka megnyitotta a Tellann Üreget.

És eltűnt odabent.

Egy anya szeretete örök.

De engem nem anyának szántak. Nem készültem fel rá. Nem álltam készen, hogy ennyit odaadják magamból. Az énemből, amelyet éppen csak kezdtem felfedezni.

A Mhybe elfordulhatott volna. A legelején. Ellent mondhatott volna Kruppénak, ellent mondhatott volna az Ősi Istennek, az Imassoknak – mit jelentettek neki ezek az elveszett lelkek? Malazák, egytől egyig. Az ellenség. Borzalmas varázslók. Mindegyikük kezét rhivik vére szennyezi.

A gyermekek elvileg ajándékok. A férfi és a nő szerelmének fizikai megtestesülései. És ezért a szerelemért minden áldozatot el lehet viselni.

Elég az, hogy a gyermek az én testemből született? Úgy érkezett erre a világra, mint az összes többi gyermek? Vajon a szülés fájdalma maga a szeretet forrása? Mindenki más így hitte. Az anya és gyermeke közti köteléket adottnak, a születés természetes következményének tekintették.

Nem lett volna szabad.

Az én gyermekem nem volt ártatlan.

Szánalomból, nem szerelemből fogant. Rettenetes céllal – hogy parancsoljon a T'lan Imassoknak, hogy újabb háborúba rángassa őket –, hogy elárulja őket.

És a Mhybe most csapdába került. Eltévedt egy álomvilágban, amely túl hatalmas ahhoz, hogy megértse, egy világban, ahol roppant erők feszülnek egymásnak, és követelik, hogy lépjen, hogy tegyen... *valamit.*

Ősi Istenek, vadállati szellemek, egy fájdalomba zárt ember összetört, kitekeredett testtel. Ezek a bordák itt előttem – hozzá tartoznak? Ahhoz, akivel oly régen beszéltem? Ahhoz, aki úgy vonaglott az anya ölelésében? Vajon rokonok vagyunk, ő és én? Mindketten megtépázott testünk foglyai vagyunk, s mindketten arra ítéltettünk, hogy még mélyebbre süllyedjünk a fájdalom tengerében?

Az állat vár rám – az ember vár rám. Ki kell nyúlnunk egymásért. Meg kell érintenünk egymást, hogy bebizonyítsuk magunknak, nem vagyunk egyedül.

Hát ez vár ránk?

A bordák vázát, a börtönt kívülről kell összezúzni.

Lányom, lehet, hogy elhagytál engem. De ezt a férfit, a fivéremet, nem fogom elhagyni.

Nem volt benne teljesen biztos, de úgy hitte, megint mászni kezdett.

Az állat felüvöltött az elméjében, hangja rekedt volt a szenvedéstől.

Ki kell szabadítania, ha tudja. Ezt követelte a szánalom.

Nem a szerelem.

Ah, most már értem...

Így.

Magához öleli őket. Elveszi a fájdalmukat. Ebben a világban, ahol mindent elvettek tőle, ahol cél nélkül kóborolt, több tízezer halandó életének és halálának terhével a vállán, akiknek képtelen volt békét adni, de ugyanúgy képtelen volt egyszerűen levetni magáról a súlyt. Még nem végzett.

Magához fogja ölelni őket. Ezeket a T'lan Imassokat, akik a Tellann Üreg minden erejét egy rituáléba kényszerítették, amely aztán felfalta a lelküket. Egy rituálé, amely mindenki más szemében üres vázzá tette őket, olyanná, akiket csak a cél mozgat; amelyet ők maguk vetettek el – s amelyhez mégis örök időkre hozzá voltak láncolva.

Vázak, mégis...

És ez olyan igazság volt, amire Itkovián nem számított, amelyre nem készülhetett fel.

Insharak Ulan, aki Inal Thoom és a Kron saját nashar klánjából származó Sultha A'rad harmadik gyermekeként született az Elpusztult Moha évében, a Nyers Réz Földje alatt, emlékszem...

Emlékszem...

Reszkető havasi nyúl, alig alkonyi árnyéknyi távolságra a kezemtől, a gyermekem keze kinyúl. Csíkok a fehérben, a nyár ígérete. Reszkető kéz, reszkető nyúl, együtt születtek a nemrég elmúlt hóban. Kinyúl érte. Életek érnek össze – apró szív kalapál, lassú, doboló éhség, a mellkasom válasza a világ elrejtett zenéjére – emlékszem...

Kalas Agkor – a karom a kis Jala köré fontam, kicsi húgom köré, aki forró volt a láztól, de a tűz túl forrón égett, és ott, a karomban a teste hűvös lett, mint a hajnalka, anya sírt – Jala volt a zsarátnok, most már élettelen, és attól a naptól kezdve anya szemében nem voltam egyéb, csak hamu...

Ulthan Arlad nyomokat követ a hóban, elhullajtott szőrcsomók, ayák körülöttünk, éhesek voltunk abban az évben, mégis követtük a nyomot, pedig régi volt már...

Karas Av, amint meglovagolja Thal Csontvető fiát a Mély Moha Völgyében, a nap alatt megszegtük az ősi törvényt – én szegtem meg az ősi törvényt, én, párosodtam Ibinahl Chodedal, férfivá tettem a fiút, mielőtt a köre megköttetett volna...

...a Törött Agancs Évében farkaskölyköket találtunk...

...azt álmodtam, hogy nemet mondtam a rituáléra, azt álmodtam, hogy odaléptem Onos T'oolan oldalára...

...egy arc gőzölgő könnyekkel... az én könnyeim...

...Chode, aki figyelte, ahogy a párom bevezeti a fiút a völgybe, és tudta, hogy a gyermeket újra férfivá teszik – tudta, hogy a lehető leggyengédebb kezekben van...

...a fű lángolt...

...ranagok a Szarvas Körben...

.. .annyira szerettem őt...

Hangok, egész áradat, emlékek – ezek a harcosok nem veszítették el őket. Tisztában voltak velük, mint élő dolgokkal – halott testükön belül.

Ismerték őket.

Majdnem háromszázezer éve ismerték.

...A logrosi Onrack barátja, amikor utoljára láttam, klánja halottai között térdelt.

Mindet lemészárolták az utcán, de a Lélekvesztettek végül megtörtek. De micsoda áron...

...óh, a szívét a lába elé helyezte, drága Legana Breed. Olyan okos, a legélesebb elméjű, óh, hogy megnevettetett...

...a szemünk találkozott, Maenas Lot és én, amikor a rituálé kezdte behajtani az adóját, és mi láttuk a félelmet egymás szemében – szerelmünket, álmunkat még további gyermekekről, hogy betöltsék azok helyét, akiket odakint a jégen veszítettünk el, életünk összekeveredett árnyai – a szerelmünk, amit most fel kell adnunk...

...én, Cannig Tol, figyeltem, ahogy vadászaink elhajítják a lándzsáikat. Egyetlen hang nélkül esett el, az utolsó volt a fajtájából ezen a földrészen, és ha lett volna szívem, akkor megszakadt volna. Ebben a háborúban nem volt igazság. Elhagytuk az isteneinket, és csak a kegyetlenség oltáránál áldoztunk. Igazság. És én, Cannig Tol nem fordítok hátat az igazságnak...

Itkovián elméje visszarettent, megpróbálta elhárítani az ősi áradatot, megpróbálta leküzdeni saját lelkének fájdalmas üvöltését, az igazságok özöne összetörte a szívét, a T'lan Imassok titkai – *Nem, a rituálé; hogy – Fener Agyaraira, hogy tehettétek ezt magatokkal?*

És ő megtagadott benneteket. Megtagadta mindegyikőtöket...

Nem menekülhetett – magához ölelte a fájdalmukat, és az emlékek özöne elpusztította. Túl sok volt belőlük, túl élénken; és újra átélték, ezek az elveszett teremtmények az emlékek minden egyes pillanatát újra átélték. Itkovián fuldoklott.

Megváltást ígért nekik, de most már tudta, hogy kudarcot vall. Nem volt vége, képtelen volt magába fogadni ezt a sóvárgó ajándékot, ezt a kétségbeesett, rimánkodó vágyat.

Egyedül volt...

...Pran Chole vagyok, meg kell hallgatnod, halandó!

Egyedül volt. Zuhant...

Hallgass meg, halandó! Van egy hely – én elvezethetlek oda! El kell vinned mindent, amit adunk neked – nincs messze, nem fog sokáig tartani –, vigyél bennünket, halandó! Van egy hely!

Zuhant...

Halandó! A Szürkekardokért – meg kell tenned! Tarts ki – járj sikerrel –, és megajándékozod őket! Én majd vezetlek!

A Szürkekardokért...

Itkovián kinyújtotta a kezét...

...és erős, meleg kéz ragadta meg az alkarját.

A talaj mozgolódott alatta. Zuzmók – zöld szárúak és zöld kelyhűek, a kelyhük belül vörös; egy másik fajta, fehér mint a csont, bonyolult mint a korall; és ezek alatt szürke cápabőrbe vont, javarészt eltemetett kövek – egy egész világ, itt, tenyérnyire a talajtól.

Lassú, kérlelhetetlen mozgása lerombolta az egészet, sávot vágott a zuzmók törékeny világában. Sírni lett volna kedve.

Előtte, most már nem messze, ott volt a csont és bőr kalitka, s benne a lény alaktalan, tömör árnyékként.

Amely még mindig őt hívta, még mindig rettenetes hatása volt.

Hogy elérje.

Hogy megérintse a szörnyű határvonalat.

A Mhybe hirtelen megdermedt. Roppant, láthatatlan súly szegezte a földhöz.

Valami készülődött.

A talaj megmozdult alatta, villanások a sűrűsödő homályban, a levegő hirtelen forró lett. Vihar robaja...

Felhúzta a lábát, és egyik keze segítségével sikerült a hátára fordulnia. Gyenge tüdejében sípolt a levegő. Rámeredt...

A kéz erősen fogta. Itkovián kezdte megérteni. Az emlékeken túl a fájdalom várta, mindaz, ami eljött, hogy magához ölelje. Az emlékeken túl a feloldozás volt az ő ajándéka – ha életben marad addig...

A kéz vezette. Egy elme vidékein. Ő mégis úgy lépkedett benne, mintha óriás volna. A talaj messze alatta helyezkedett el.

Halandó, vesd le ezeket az emlékeket! Engedd szabadjára őket, hogy az évszak ajándékaként megöntözzék a földet! Le a földre, halandó... általad életre kelthetnek egy haldokló, elhagyott vidéket.

Kérlek! Meg kell értened. Az emlékek a földhöz tartoznak, a kőhöz, a szélhez. Ők a föld láthatatlan értelmét jelentik, ami megérinti mindazok lelkét, akik belenéznek, igazán belenéznek. Érintések, a leghalkabb suttogás, régi, majdnem alaktalan visszhangok – amihez a halandó élet hozzáadja a magáét.

Tápláld ezt az álomvilágot, halandó!

És tudd: letérdelünk előtted. Szívünk elnémul attól, amit felajánlasz nekünk, attól, amit felajánlasz magadból.

Te Itkovián vagy, és magadhoz öleled a T'lan Imassokat.

Vesd le ezeket az emlékeket – sírj értünk, halandó.

Kavargó, lélegző felhő, ahol az előbb még semmi nem volt, csak egy alaktalan, színtelen, végtelenül távoli kupola – a felleg egyre terjedt, forgolódott, betöltötte az egész eget, sötét függönyt vont a megtépázott szivárványok elé. Karmazsinvörös villám cikázott a látóhatár egyik szélétől a másikig.

Nézte a zuhanást, nézte az ereszkedést... eső, nem, jégeső...

Lecsapott. Fülsiketítő dobolás a talajon, a hang betöltötte az elméjét... egyre közelebb sodródott...

És megütötte.

Az asszony felsikoltott, és az arca elé kapta a kezét.

Minden becsapódás hatalmas erejű volt, több, mint egyszerűen csak megfagyott eső. Életek. Ősi, rég elfeledett életek.

És emlékek...

Záporoztak.

A fájdalom elviselhetetlenné vált...

Aztán szünet, egy árnyék siklott fölé, egészen közel, egy alak hajolt le a zuhogó jégdarabok alatt. Meleg, puha kéz a homlokán, egy hang...

– Már nincs messze, drága leány. Ez a vihar – váratlan... – a hang hirtelen megtört, és az alak felnyögött, ahogy az özönvíz erősödni kezdett –, mégis... csodálatos. De neked most nem szabad megállnod. Gyere, Kruppe segít neked...

A férfi, amennyire csak tudta, eltakarta az áradat elől, és vonszolni kezdte előre, egyre közelebb...

Ezüstróka kóborolt. Eltévedt, és félig megvakították a könnyek, amelyek szünet nélkül ömlöttek. Amit gyermekként elkezdett egy régen elfeledett sírhalmon Palás városa mellett – amit olyan régen elkezdett –, most szánalmasnak tűnt.

Megtagadta a T'lan Imassokat.

Megtagadta a T'lan Ayákat.

De csak egy időre – legalábbis ez volt a szándéka. Egy rövid időre, ami alatt átalakíthatja a világot, ami várta őket. A szellemek, amelyeket összegyűjtött, a szellemek, amelyek szolgálják majd az ősi népet, az isteneik lesznek – meg akarta gyógyítani velük a T'lan Imassok régen elveszett lelkét.

Egy világ, ahol az anyja ismét fiatal.

Egy álomvilág, K'rul ajándéka. A daru, Kruppe ajándéka.

A szeretet ajándéka cserébe mindazért, amit elvett az anyjától.

A T'lan Ayák azonban elfordultak, nem feleltek elkeseredett hívó szavára – és Pálinkás most halott volt. Két tengerészgyalogos, két asszony, akiknek megnyugtató jelenlététől szinte már függött – jobban, mintsem ők felfoghatták volna. Két tengerészgyalogos, akik az ő védelmében estek el.

Pálinkás. Szélfogó énje zokogott vigasztalhatatlan bánatában. Tőle is elfordult. És ő mégis útját állta Kallornak.

Megtette, mert haláláig igazi férfi maradt.

És most a T'lan Imassok is elvesztek. Az a férfi, Itkovián, a halandó, az isten nélküli Lélekpajzs, aki magába fogadta a Capustanban lemészárolt ezreket – kitárta a karját...

A T'lan Imassok fájdalmát nem ölelheted magadhoz. Ha az istened még mindig veled lenne, a gondolatát is elutasította volna. Nem teheted. Túl sok. Te pedig, te csak egyetlen ember vagy – egyedül vagy –, nem veheted át a terhüket. Lehetetlen.

Szívszaggatóan bátor.

De lehetetlen.

Óh, Itkovián...

A bátorság győzte le őt, de nem a saját bátorsága – ami sohasem volt túl erős –, nem, az őt körülvevők bátorsága. Minden oldalról – Balek és Murillió a félrevezetett becsületükkel, akik ellopták az anyját, és nyilván ebben a pillanatban is őt őrzik valahol, miközben az asszony lassan haldoklik. Pálinkás és a két tengerészgyalogos. Itkovián, sőt még Tajszkrenn is, aki csúnyán megtépázta magát Ürege megnyitásával, hogy elűzze Kallort. Mennyi rendkívüli, tragikusan eltévelyedett bátorság...

Éjsötét Ősi Istennő vagyok. Bellurdan, thelomen Koponyatörő. Szélfogó vagyok, aki

valaha halandó volt. És Ezüstróka vagyok, hús-vér Csontvető, a T'lanok Hívója.

És vereséget szenvedtem.

Halandóktól...

Az ég felsóhajtott fölötte. A lány fölnézett. A szeme hitetlenkedve elkerekedett...

A farkas vergődött, ketrece csontrácsainak vetette magát.

A ketrece... a bordáim. Csapdában. Haldoklik...

És ebben a fájdalomban én is osztozom.

A mellkasa égett, kegyetlen fájdalom hasított belé, mintha valahonnan kívülről érkezne, mint egy vihar, amely feltépi a bordáit takaró bőrt...

...mégsem erősödött tovább, sőt mintha alábbhagyott volna, mintha minden sebbel valamit átadtak volna neki, valami ajándékot...

Ajándék? Ez a fájdalom? Hogyan – mi ez? Mi történik velem?

Öreg, olyan nagyon öreg. A csoda, az öröm, a bánat keserédes, elveszett pillanatai – emlékek vihara, de nem az ő emlékeié – rengeteg, hullik, mint a jégeső, hogy aztán elolvadjon a becsapódás hevétől – érezte, hogy a teste elzsibbad a szűnni nem akaró zuhatag alatt...

...hirtelen elvonszolták...

Pislogott a sötétben, egyetlen megmaradt szeme éppen olyan vak volt, mint a másik – az, amelyiket Palásnál veszítette el. Valami dobolt a fülében, aztán egy hangot hallott. Sikoly, a padló megremegett, a falak rázkódtak, láncok pattantak el, az alacsony mennyezetről por záporozott. *Nem vagyok egyedül. Ki? Mi?*

A feje mellett karmok csikordultak a kövön őrjöngve, vágyakozón.

Keres. Akar engem. Miért? Mit jelentek én neki?

Egyre közelebbről érezte a rázkódásokat. És most már hangokat is hallott, kétségbeesett kiáltásokat a fal túlsó oldalán... talán egy folyosóról. Fegyvercsörgés, sikolyok és gurgulázás, páncél zörgése... vad tánc a padlón.

Tok megmozdította a fejét. Látott valamit a sötétben. Nagy volt és erőlködött, miközben szakadatlanul üvöltött. Hatalmas, karmos kezek nyúltak felé könyörgőn. Felé nyúltak...

Értem.

A barlangban szürke fény villant, és egy pillanatra láthatóvá vált az óriási, vastag zsírrétegekkel borított hüllő, akit Tokkal szemben láncoltak le. A szemében rettegés izzott. A kőfalat, amelyet a teremtmény elért, minden oldalon számtalan karmolás nyoma borította, az őrült rémálom lenyomata, amely iszonyatot ébresztett a malazában... mert ezt a rémálmot saját magában is felfedezte.

Ő... ő a lelkem...

A Látó állt előtte. Kétségbeesett, rángatózó mozdulatokat tett – a vénember teste, amit a jaghuta olyan sokáig megszállva tartott, már kezdett széthullani –, és monoton hangon kántált. Tokra ügyet sem vetve a Matrónához, az Anyához botorkált.

Az óriási szörnyeteg összerezzent, a karmai csikorogtak a kövön, ahogy a falhoz lapult. A sikolyai nem halkultak, továbbra is ott zengtek a barlangban.

A Látó tartott valamit a kezében, egy sima, fakó, hosszúkás tárgyat... egy tojást, de

nem madártól valót. Egy szürke varázslattal körbefont gyíktojást.

A varázslat pedig a Látó dalának minden egyes szavával növekedni látszott.

Tok látta, hogy valami kirobban a Matróna testéből, fényesen csillogó erő, amely felfelé keresett kiutat...

...ehelyett azonban csapdába ejtette a varázsháló. Csapdába esett, majd elnyelte a Látó kezében tartott tojás.

A Matróna jajveszékelése hirtelen abbamaradt. A lény együgyű nyöszörgéssel összerogyott. A barlangra ereszkedett zsibbasztó csendben Tok már tisztábban hallotta a csata zaját a folyosóról. Közel volt, és tovább közeledett.

A Látó, kezében a Finnesttel, megfordult és lebámult Tokra. A hulla szikkadt ajka megmozdult, ahogy a jaghuta elmosolyodott.

– Még visszatérünk – suttogta.

A varázslat ismét felvillant, aztán súlyos láncok hullottak a kőpadlóra, és a barlang megint sötétségbe borult. És Tok tudta, hogy egyedül van. A Látó elvitte az Anya erejét, majd őt magát is.

A farkas vergődött a mellkasában, és törött, formátlan végtagjain fájdalom hullámzott végig. Az állat vágyott rá, hogy üvölthessen, hogy kiálthasson szerelmének és testvéreinek. De nem tudott levegőt venni...

...nem tud levegőt venni. Meghal. A jégeső, ezek a kegyetlen ajándékok, nem jelentenek semmit. Velem, az isten végzetes választottjával, meghalunk...

A csatazaj elhallgatott. Tok vasrácsok reccsenését hallotta, egyiket a másik után, és kőpadlóra zuhanó fém hangját érzékelte. Aztán valaki leguggolt mellé. Tok homlokát egy kéz érintette meg, amely alig volt több durva csontnál és inaknál. A malaza nem látott semmit. Nem volt fény. A kéz azonban hűvösnek, érintése pedig gyengédnek tetszett.

– Csuklyás? Tehát eljöttél értünk? – a szavakat tisztán hallotta az elméjében, mégis érthetetlenül jöttek ki a száján, és ekkor rádöbbent, hogy nincsen nyelve.

– Ah, barátom – felelte az alak rekedten. – Én vagyok az, Onos T'oolan, aki egykor a Tarad klán tagja voltam, a logrosi T'lan Imassok közül, de most már Aral Fayle, Ifjabb Tok testvére vagyok.

Testvér.

Aszott kezek emelték fel.

– Most elmegyünk, ifjú fivérem.

Elmegyünk?

*

Csákány a hasadékot szemlélte. A magabiztos elszántságot, amely szerint követik a T'lan Imasst a toronyba, hamarosan letörte az ismét felébredő óvatosság, amikor meglátták az erődöt. A tornyot ugyanis megtámadták, és bármilyen ellenség rontott is be, darázsfészket bolygatott meg.

A kapun át K'Chain Che'Mallék robogtak visszafelé, és az egész épületet mágikus robbanások rázták meg. A falak tetején urdomenek és beklitek rohangáltak. A déli

tetőről szürke villámok tekeredtek az ég felé, és az odafent körözö keselyűk között cikáztak. Mögöttük, az öböl feletti égbolton óriási viharfelhő sötétlett, kavargó belsejében villanások látszottak.

A hadnagy végignézett nyomorúságos csapatán. Ahogy számított rá, elvesztették a három súlyosan sebesült katonát. A füsttel borított utcán kuporgó Hídégetők közül egy sem úszta meg sértetlenül – vért látott a kormos egyenruhákon.

Északnyugatra folytatódott a csatazaj, de nem jött közelebb. Csákány tudta, hogy Dujek megpróbálja elérni a tornyot, ha ez egyáltalán lehetséges. Abból azonban, amit hallott, úgy ítélte meg, hogy utcáról utcára szorítják vissza.

A gyalogáldozat hiábavaló volt.

Magunkra maradtunk.

– K'Chain Che'Mallék! – sziszegte mögötte egy katona. – Mögöttünk!

– Nos, ez eldönti a dolgot – morogta Csákány. – Futás Sunyi réséig!

A Hídégetők rohanni kezdtek a törmelékkel borított utcán. Rebbencs volt az első, akinek sikerült átmásznia a torony romjain. Közvetlenül mögötte lerombolt épület állt, amelyből csak három fal és a fél tető maradt. Odabent poros sötétség honolt, és egy átjáró sejlett fel messze balra, a szoba szemközti falán. Csákány két lépéssel Rebbencs mögött érkezett. Leugrott a törmelékhalom tetejéről a szoba padlójára, megcsúszott és elsodorta Rebbencset. A két nő összegabalyodott lábakkal elesett.

– A fenébe, Rebbencs...

– Őrök...

– Csákány! Hadnagy! – hallatszott egy harmadik hang.

Miközben a Hídégetők egyenként megérkeztek mögötte, Csákány felült. Az árnyékok közül Sunyi, Kékgyöngy és még hét Hídégető bújt elő: azok, akik számszeríjakkal megmászták a tetőt, és túlélték a következményeket.

– Megpróbáltunk visszajutni hozzátok...

– Ne is törődj vele, Sunyi! – mondta Csákány, és feltápászkodott. – Jól játszottál, katona, bízz bennem...

Sunyi vigyorogva egy villanóst emelt fel.

– Egyet megtartottam...

– Átjött itt egy T'lan Imass?

– Igen, egy tépett tag, nem nézett se jobbra, se balra, csak egyszerűen elsétált előttünk, beljebb a toronyba...

– Az a K'Chain Che'Malle utánunk jön! – kiáltotta egy Hídégető hátulról.

– Vissza az ajtóhoz! – rikoltotta Sunyi. – Utat, idióták! Erre vártam...

Csákány a hátsó fal felé kezdte taszigálni a katonáit. Az utász megindult vissza a lyuk felé. Ami ezután történt, csak hatalmas zűrzavarként maradt meg Csákány fejében... Rebbencs megragadta a karját, és teljes erőből az ajtónyílás felé lökte, ahol a katonái egymás után vetették be magukat, bármi volt is mögötte. Csákány káromkodott, de Rebbencs keze hirtelen a hátára tapadt, és a nőt fejjel előre átnyomta az ajtón. Csákány vicsorogva megpördült, és Rebbencs válla felett meglátta a lényt.

A K'Chain Che'Malle olyan volt, mintha repült volna, ahogy felemelt pengékkel átvetette magát a törmeléken.

Sunyi felpillantott – és négylépésnyire találta magát a rohamozó hüllőtől.
Csákány hallotta, hogy felnyög. Fojtott, pillanatnyi hang volt csupán...
Az utász földhöz vágta a villanóst, közvetlenül maga előtt.
A K'Chain Che'Malle már lendült – két óriási pengéje zuhanni kezdett...
A robbanás ereje eltüntette őket.
Rebbencs és Csákány átrepültek az ajtónyíláson. A hadnagy sisakján, leeresztett sisakrostélyán és arcvédőjén repülő kövek kopogtak. Azok, amelyek bejutottak a sisak résein, tüzes mennykőként csapódtak az arcába. Az orra és a szája megtelt vérrel. A hadnagy süketen tovább tántorgott a por- és füstfelhőben.
Kiáltások hallatszottak, de mintha nagyon távolról érkeztek volna, majd gyorsan közeledtek és körülfogták.
Záporozó kövek – egy ropogva lángoló, megfeketedett keresztgerenda zuhant feléjük, majd hangos csattanás és csontok reccsenése közepette földet ért. A felfordulásban halálhörgés hallatszott, olyan közel Csákányhoz, hogy a hadnagy eltűnődött, vajon nem ő maga adta-e ki.
Megint kezek ragadták meg, megfordították és rángatni kezdték végig egy folyosónak tűnő helyiségen.
Füsttel és porral borított alagút – semmi levegő –, csizmák dobogása, vak ütközések, szitkok; sötétség, amely hirtelen eloszlott. Csákány köhögve, vért köpködve robbant a katonái közé. Halott beklitekkel teli szobában voltak. Velük szemben még egy ajtó állt, amelyet láthatóan egyetlen csapással szakítottak be. A fejük fölött kampóra akasztott, magányos lámpás imbolygott.
– Nézzétek! – dünnyögte valaki. – A hadnagy arcát megrágta egy kutya!
Még csak nem is tréfa volt – egyszerűen a csata abszurd őrülete. Csákány véreső kíséretében megrázta a fejét, megint köpött egyet, és égő, könnybe lábadt szemével megpróbálta felmérni a helyzetet.
– Rebbencs? – a hangja torz volt, de a nevet megértették. Csend.
– Szarvas, vissza a folyosóba! Keresd meg!
A tizenkettedik osztag őrmestere egy perc múlva már vissza is jött, és egy véres testet vonszolt maga után.
– Lélegzik! Csuklyás tudja, hogyan! A háta tele van kövekkel meg szilánkokkal!
Csákány letérdelt a barátja mellé.
– Te átkozott bolond! – motyogta.
– Magunkkal kellett volna hoznunk Kalapácsot – morogta mellette Szarvas.
Igen, de nem ez volt az egyetlen hiba ebben az elfuserált játékban.
– Óh! – hallatszott ekkor egy női hang. – Ti nem pannioniak vagytok!
Minden fegyver a hang irányába lendült. Az ajtóban egy vakítóan fehér telabát viselő nő állt, hosszú, fényes, fekete, képtelenül tiszta és tökéletesen fésült haja csillogott. Fátyolos, megdöbbentően gyönyörű szeme végigmérte őket.
– Nem láttatok véletlenül három álarcos harcost? Erre kellett jönniük. A tróntermet keresték, feltéve persze, ha létezik ilyen. Talán hallottatok némi csatazajt...
– Nem – morogta Szarvas. – Úgy értem, igen, hallottunk csatazajt. Mindenhol, hölgyem. Vagyis...

– Pofa be! – sóhajtotta Csákány. – Nem – fordult a nőhöz –, nem láttunk három álarcos harcost...
– És egy T'lan Imasst?
– Ami azt illeti, igen...
– Pompás! Mondd, még mindig benne volt az a sok kard? Nehezen tudom elképzelni, hogy az a nőszemély...
– Miféle kardok? – kérdezte Csákány. – Azonkívül férfi volt. Azt hiszem.
– Az volt – sípolta az egyik Hídégető nő, majd elpirult, amikor bajtársai széles vigyorral feléje fordultak.
– Egy férfi T'lan Imass? – a fehér köntöst viselő nő telt ajkához emelte egyik ujját, aztán elmosolyodott. – De hiszen az Túl lesz! Kiváló! – a mosoly eltűnt. – Kivéve persze, ha Mok megtalálja...
– Ki vagy te? – kérdezte tőle Csákány.
– Tudod, kedvesem, egyre nehezebb megérteni, amit mondasz, attól a sok vértől meg miegymástól. Gondolom, malazák vagytok, igaz? Akaratlan szövetségesek... de milyen szörnyűek a sebeitek! Van egy ötletem, egy csodálatos ötlet, ahogy persze minden egyéb ötletem is az. Mármint csodálatos. Tudjátok, mi azért vagyunk itt, hogy megszabadítsunk egy bizonyos Ifjabb Tokot, egy katonát, aki...
– Ifjabb Tokot? – ismételte Csákány. – Tokot? De hiszen ő...
– Sajnos a Látó foglya. Elkeserítő tény, és én nem szeretem, ha valami elkeserít. Dühös leszek tőle. Mérhetetlenül dühös. Nos, ahogy mondtam, van egy ötletem. Legyetek a segítségemre ebben a mentőakcióban, és én meggyógyítom közületek azokat, akiknek szükségük van rá – vagyis úgy látom, mindenkit.
Csákány Rebbencsre mutatott.
– Áll az alku. Kezdd vele!
Ahogy az asszony belépett a szobába, Szarvas felkiáltott, és hátrálni kezdett az ajtótól. Csákány felpillantott. Az ajtónyíláson túl, a folyosón hatalmas farkas állt, a szeme parázslott a por lepte szobában. A fehér ruhás nő hátrapillantott.
– Óh, semmi ok az aggodalomra! Ő Baaljagg. Azt hiszem, Garath elkóborolt. Gondolom, szorgalmasan irtja a pannioniakat. Úgy tűnik, nagyon megízlettek neki a Látótestőrök... na, lássuk ezt a szegény asszonyt... ne félj, kedvesem, semmi perc alatt rendbe teszünk téged...

– Csuklyás nevében, mi folyik ott?
Az alacsony fal túlsó oldalán lépcsősor vezetett fel a kikötőre és az azon túl elterülő öbölre néző mellvédhez. Paran legalábbis erre a következtetésre jutott, mivel máshogy nem volt értelme. Így vagy úgy, valamiféle feljáróért folyt a küzdelem, és a rikoltásokból ítélve bármi jött is felfelé a lapos tetőre, iszonyú pusztítást végzett a védők soraiban. Fürge Ben egy kissé felemelte a fejét Paran mellett.
– Nem tudom, de nem is kukkantok ki, hogy megnézzem – felelte a kapitány kérdésére –, de reménykedjünk benne, hogy eltereli a figyelmüket. Már nem tudom sokáig megakadályozni, hogy azok a keselyűk megtalálják bennünket.
– Valami lefoglalja őket – bólogatott Inda –, és te tudod is, hogy mi, Fürge. Ha

egyikük vette volna a fáradtságot, és jobban körülnézett volna, már rég a fiókáikat etetnék velünk a fészkeikben.

– Igazad van.

– Akkor Csuklyás nevében, mit keresünk még mindig itt?

Jó kérdés. Paran megfordult, és a tető mentén észak felé nézett. Egy csapóajtó volt ott.

– Azért vagyunk még mindig itt – szűrte a fogai közt Fürge Ben –, mert itt kell lennünk...

– Hagyjuk! – morogta Paran. Felemelte a kezét, hogy kitörölje a szeméből azt, amit verejtéknek vélt, a keze azonban vörös lett. Az öltések a halántékán meglazultak. – Nem teljesen igaz, Fürge. – Csak neked és nekem kell itt lennünk. Kalapács, ha maradt valaki is a Hídégetőkből, akkor most szüksége van rád.

– Igen, kapitány, és emésztett is a tudat belülről...

– Rendben, akkor figyelj! Ebben a toronyban, itt alattunk, maga a tüzes Mélység szabadult el. Fogalmunk sincsen, ki harcol, egy valamit azonban tudunk: nem a pannioniak barátai. Úgyhogy Kalapács, vidd Indát meg a többieket! Az a csapóajtó ott elég gyengének tűnik, hogy be lehessen törni, ha zárva lenne.

– Igen, kapitány. Csak... hogy jutunk oda anélkül, hogy észrevennének?

– Indának igaza van azokkal a keselyűkkel. Valami mással vannak elfoglalva, és percről percre idegesebbek. Csak egy rövid sprint, gyógyító. De ha nem akarod megkockáztatni...

Kalapács Indára, majd Terelőre és Ügetőre pillantott. Végül Hangyásra. Az őrmester bólintott. Kalapács sóhajtott.

– Igen, uram, megpróbáljuk.

Paran Fürge Benhez fordult.

– Ellenvetés, varázsló?

– Nincs, kapitány. Legalább... – elhallgatott.

Legalább nekik több esélyük van rá, hogy élve jussanak ki. Hallak téged, Fürge.

– Jól van, Kalapács, ha készen álltok, futás!

– Minden jót, kapitány!

– Neked is, gyógyító.

Azzal egy kurta parancsszóra a csapat a csapóajtó felé vetette magát.

Dujek átvonszolta a sebesült katonát az ajtónyíláson, és csak akkor vette észre, hogy a fickó lába elveszett valahol, mire a vérnyom elérte a küszöböt, szinte láthatatlanná vékonyodott. Elengedte a testet, és leroskadt az ajtóban.

A K'Chain Che'Malle néhány pillanat alatt átvágta magát a századon, és bár a vadász elveszítette az egyik karját, még csak le sem lassult, miközben nyugat felé igyekezett, hogy aztán újabb szerencsétlen malaza századot keressen magának.

Dujek elit untai nehézgyalogos testőrségének tagjai apró darabokra vágva hevertek az épület előtt, amelybe a Legfőbb Öklöt taszigálták. Esküjükhöz híven életüket adták a védelméért. Dujek azonban pillanatnyilag jobban örült volna, ha kudarcot vallanak – vagy ami még jobb, elmenekülnek.

Félkarú serege hajnal óta csatázott beklitekkel, urdomenekkel és Látótestőrökkel, s erején felül teljesített. És amikor az első tucatnyi K'Chain Che'Malle felbukkant, a moranthok robbanószerei, lángolósok és robbanósok elpusztították a halhatatlan K'ell Vadászokat. Ugyanerre a sorsra jutott a második hullám is. Mire azonban megérkezett a harmadik, a robbanósok elfogytak, és a katonái tucatjával hullottak. Az ötödik és hatodik hullámot már csak karddal fogadták, és a csatából mészárlás lett.

Dujeknek fogalma sem volt róla, hányan maradhattak életben az ötezer malaza közül, akiket a városba szállítottak. Sejtette, hogy egységes védővonal már nem létezik. A küzdelem egyszerűen hajtóvadászattá vált, amit K'Chain Che'Mallék vezettek a malazák ellenállási gócainak felszámolására.

Nem olyan régen még csatazajt hallott – leomló falak és talán varázslat hangját – a toronyból, bár ebben, ha most jobban belegondolt, könnyen lehet, hogy tévedett, hiszen a déli égboltot betöltő viharfelleg maga is mennydörgött, és az égből villámok csaptak le a háborgó tengerre. A tomboló vihar robaja most minden más hangot elnyomott.

Mögötte csizma csikordult. Dujek karddal a kezében megpördült.

– Legfőbb Ököl!

– Melyik század, katona?

– Tizenegyedik, uram – lihegte a nő. – Jácint kapitány kiküldött egy rajt, hogy keressenek meg téged, Legfőbb Ököl. Én maradtam belőle.

– Jácint még kitart?

– Igen, uram. Emléktárgyakat gyűjtünk – K'Chain Che'Mallék darabjait.

– És hogy a pokolba vagytok képesek erre?

– Sodrott, uram, bevetett egy utolsó egységet a megmaradt munícióval: főleg csattanósok és robbanósok, Legfőbb Ököl –, de az utászok aláaknázzák az épületeket, amerre visszavonulunk, és több tonna téglát meg követ dobnak az átkozott gyíkokra; bocsánat, uram – a vadászokra.

– Hol van most Jácint százada, katona?

– Nem messze, Legfőbb Ököl. Kövess!

Jácint az a hétvárosi nemes az örökös gúnyos vigyorával. Istenek, legszívesebben megcsókolnám a fickót!

Zsémbes a légió élére sietett és látta, hogy közeledik a Szürkekardok Lélekpajzsa. Az asszony megállította mellettük a lovát.

– Üdvözöllek, uram – köszöntötte. Arcának csak az alsó fele látszott ki sisakja széles, élénk színű arcvédője alól. – Rövidesen az ellenség ellen vonulunk. Felsorakoztok a szárnyunkon?

A daru elvigyorodott.

– Nem, Lélekpajzs.

A nő habozott, majd kurtán bólintott és megmarkolta a szárat.

– Ahogy óhajtod, uram. Nem szégyen elutasítani egy öngyilkos ütközetben való részvételt.

– Félreértesz – szakította félbe Zsémbes. – Az én légióm megy elöl, ti pedig jöttök a

nyomunkban, amilyen közel csak tudtok. Átkelünk azon a kőhídon, és egyenesen a kapu felé törünk. Elismerem, elég szilárdnak látszik, de azért lehet, hogy be tudjuk dönteni.

– A cél Félkarú Dujek felszabadítása. Egyetértesz, Halandó Kard?

– Igen. – *És mindketten tudjuk, hogy kudarcot fogunk vallani.*

A felharsanó kürtök és a malaza dobok pergése hallatán megfordultak. Úgy látszott, a zászlóvivő – a fickó körül kavargó varázslat olyan volt, mint az aranypor – átvette a parancsnokságot, és összehívta a századparancsnokokat. A vonalak mentén végig felemelték és egymást fedve zárták a pajzsokat. Az alakzatok fölött kétembernyi hosszúságú lándzsák hajladoztak, mint nádszálak a szélben. Zsémbes nyugtalanítónak találta ezt a malazákra egyáltalán nem jellemző bizonytalanságot. Artantosz lovas hírvivőt menesztett hozzájuk, aki most vágtában közeledett a daruhoz és a Lélekpajzshoz.

A malaza megállította a lovát.

– Uraim! Tajszkrenn Főmágus tudni szeretné a szándékaitokat!

Zsémbes felhúzta az ínyét.

– Tajszkrenn, mi? Először halljuk az övét!

– Dujek, uraim. Ezeket a K'Chain Che'Mallékat meg kell törni, a kapun át be kell hatolni, meg kell rohamozni a védőket...

– És mit tesz ezalatt maga a Főmágus? – érdeklődött a Lélekpajzs.

– A falakon varázslók vannak, uram. Tajszkrenn azon lesz, hogy ők ne léphessenek be a küzdelembe. Orfantal és a Tiste Andiijai igyekeznek majd a segítségünkre lenni a K'Chain Che'Mallék elleni támadásban, ahogy a Fehérarcúak harcosai is.

– Tájékoztasd a Főmágust – mondta a Lélekpajzs –, hogy a rohamot Hamis Légiója vezeti, az én seregem támogatásával!

A katona tisztelgett és elindult vissza a malaza vonalak felé. Zsémbes megfordult és végigmérte a követőit. Újfent elcsodálkozott, milyen hatással volt a Nyár Urának ajándéka ezekre a komor képű capanokra. *Mint a Szétszéledtek... csak fordítva. Sokból egy – és micsoda erő!* Olyan gyorsan keltek át a vidéken, mint egy suhanó árny. Zsémbes azon kapta magát, hogy egy tigris szemén keresztül látja a világot – nem, nem is egyszerűen tigris, hanem egy végtelen erejű, halhatatlan lény szemén keresztül, amelynek izma és csontja maga a Légió volt. Az ő Légiója. Egyesített és félelmetesen összpontosított akarat.

És most megint azzá a szörnnyé válnak. Ezúttal azért, hogy csatába vonuljanak.

Úgy tűnt, az istene különös gyűlölettel viseltet ezek iránt a K'Chain Che'Mallék iránt, mintha Hamisnak elszámolnivalója lenne velük. A hideg gyilkos utat engedett a vérszomjnak. A ráeszmélés némileg zavarba ejtette Zsémbest. A tekintete a dombtetőre villant. Caladan Broodot látta, s mellette a lábadozó Korlatot. A távolság nem számított. A nő csupa vér volt, és a férfi érezte az émelyítő fájdalmat, amely hol elapadt, hol pedig újra feltámadt benne.

Brood Ürege szenved, és ha ez a helyzet, akkor biztosan... Visszafordult oda, ahol Artantosz – Tajszkrenn Főmágus – állt a malaza századok előtt. *Igen, látom, milyen árat fizet...*

– Lélekpajzs!
– Uram?
– Óvakodjatok a varázslóktól a városfalakon!
– Várjuk a parancsot, uram.
Zsémbes bólintott.
Egy pillanattal később a Halandó Kard és a légiója ismét eggyé váltak, csontjaik és izmaik összeforrtak, és a személyiségüket – egész életekkel együtt – elsöpörte a hideg, vadállati harag áradata.
Suhanó, áramló sárgásbarna örvény.
Előttük a K'Chain Che'Mallék felemelték a fegyvereiket, és megvetették a lábukat.
Megint. *Már csináltuk ezt – nem, nem mi. Az Urunk. Holt húst marcangoltunk... a vér fröccsenése... vér... óh, Csuklyás...*

A Kurald Galain, a lélek mélyének sötétsége megmozdult, szétáramlott a tagjaiban, végigsöpört rajta, és elnyelte az érzéseit. A feledés ajándéka. Korlat ott állt a dombon, háttal a három élettelen testnek, amelyek még mindig ott hevertek, ahol elestek. Állt, némán, Üregének ereje, amely pislákolt, el-elhalványult a fájdalom rohamai alatt, kinyúlt, és a testvéreit kereste.
Caladan Brood ott állt mellette kioldott kalapácsával a kezében. Beszélt, mennydörgő hangja olyan távoli volt, mint a tenger horizontján tomboló vihar.
– Késő délután. Előbb semmiképpen. Addigra régen véget ér... így vagy úgy. Korlat, kérlek, figyelj rám! Meg kell keresned az Urad – az a viharfelhő, ott rejtőzik talán a Hold Szülötte? Azt mondta, eljön. A megfelelő pillanatban. Azt mondta, lecsap...
Korlat már nem hallotta.
Orfantal átalakult, ott, a masírozó malazák előtt, a fekete virág kinyílt, kiterjesztette a szárnyát, felemelte inas nyakát. Varázslat lobbant dübörögve, és a sárkány a levegőbe emelkedett...
A toronyból keselyűk röppentek fel, tucatnyi démoni teremtmény, mindegyikük körül káosz-varázslat szürke lánca kígyózott. Alattuk, a síkságon a szörnyeteg, amely a Halandó Kard és Hamis Légiója volt, mintha ki-be repült volna a látóterébe, elmosódott, halálos mozdulatokkal – és lecsapott a K'Chain Che'Mallék vonalára.
Az összecsapás helyén fröccsenő vér és mágia szennyezte be a levegőt, a haragos örvényen belül pedig pengék villantak. Egy K'ell Vadász megtántorodott, majd összezúzott csontokkal elvágódott. A hatalmas tigris ide-oda tekeredett, ahogy a lecsapó kardok az oldalába martak. Ahová lesújtott egy kard, ott emberek, levágott végtagok, felhasított testek, összeroppantott fejek hullottak ki a szörnyetegből.
A városfal tetején varázslat készülődött.
És Korlat látta, hogy Artantosz – Tajszkrenn – előrelép, hogy feleljen rá.
A K'Chain Che'Mallék mögött hirtelen aranyszínű hullám jelent meg, egy pillanatra felágaskodott, erőt gyűjtött, majd hömpölyögve megindult előre. A talaj, amely fölött a fal felé haladtában átgördült, vad elszántsággal lángolni kezdett, aztán a hullám felemelkedett és megindult a pannioni varázslók felé.

Ezzel – ezzel támadtak a Hold Szülöttére. Ez ellen harcolt az Uram. Egyedül, ilyen rettenetes erővel szemben...

A föld is megremegett a talpa alatt, amikor a hullám a kaputól nyugatra becsapódott a fal tetejébe. Vakító fény. *Ez Magas Telas, a Tűz Örege... Tellann gyermeke...*

A tűzvészből úgy repült a kaotikus varázslat szerteszét, mint a szilánkok. A tomboló láng eloszlott. A városfal felső egyharmada, a kaputól számítva nyugat felé legalább negyvenlépésnyi szélességben egyszerűen eltűnt, s vele együtt legalább egy tucat pannioni varázsló.

A csatamezőn Hamis Légióját körülvették a K'Chain Che'Mallék, és a vadászok méltó ellenfélnek bizonyultak a fenevad sebességével szemben. Az élőhalott hüllők hullottak, a tigrist azonban szó szerint darabokra vágták.

A lóháton hadakozó Szürkekardok megpróbáltak utat törni neki a másik oldalon. A vadászokba hátulról hosszú, furcsán fogazott lándzsák vágódtak, akik erre megfordultak, hogy az arcátlan ellenségre vessék magukat. Lasszók repültek a levegőben, és rándultak szorosra nyakakon, végtagokon...

A kaputól keletre lévő fal tetején álló varázslók felől szürke varázshullám indult el, átsöpört a mezőn csatázok feje fölött, úgy tört előre a levegőben, mint valami soklábú szörny – hogy végezzen Artantosszal.

A támadást tündöklő tűz fogadta, és a két varázslat mintha felfalta volna egymást. Amikor elültek, Artantosz térdre rogyott. A malaza alakzatból katonák rohantak felé.

Kimerült. Túl hamar...

– Korlat!

A kiáltás megrázta. Pislogva Brood felé fordult.

– Mi az?

– Hívd az Uradat, Korlat! *Hívd őt!*

Hívni? Nem tudom. Nem tudnám... nem merem.

– Korlat! Nézd azt az átkozott viharfelhőt!

A nő arrafelé fordította a fejét. A felhő kavargó, fenyegető oszlopként emelkedett az ég felé a város mögött, és közben saját magát tépte szét. Foszlányok szakadtak le róla, s váltak semmivé, a nap sugarai pedig áthatoltak közöttük...

Hold Szülötte... nincs odabent – a felhő nem rejtett semmit. Semmit, csak értelmetlen, üres erőszakot. Szertefoszlik.

Hívjam őt? Belehasított a kétségbeesés. Hallotta saját tompa válaszát.

– Fürkész Anomander nincs többé, Hadúr.

Halott. Bizonyosan az...

– Akkor segíts az átkozott fivéreden, asszony! Bekerítették...

Korlat felpillantott, és látta Orfantalt magasan az égen, amint apró pontok üldözik. A varázslat megannyi lándzsaként csapott le a fekete sárkányra.

A fivérem... Korlat lenézett a malaza seregre, amely most nekirontott a K'Chain Che'Malléknak. Sötétség burkolta be őket – a Kurald Galain sóhaja. *Sóhaj... és nem több sóhajnál...*

– Korlat!

– Menj a közelemből, Hadúr! Most átalakulok... és csatlakozom a fivéremhez.

– Ha ti ketten végeztetek azokkal a keselyűkkel, megtennétek, hogy...

A nő elfordult a harcmezőtől.

– Ez a csata elveszett, Caladan Brood. Elrepülök, hogy megmentsem Orfantalt.

Választ sem várva megindult lefelé a lejtőn, miközben szabadjára engedte a benne rejlő erőt. A sárkányvér hidegen áramlott az ereiben, mint a jég, mint a gyilkolás ígérete. Kegyetlen, megingathatatlan éhség.

Szárnyak, fel az égbe.

Ék alakú feje a fivére körül keringő keselyűk felé fordult. A karmai megrándultak, majd türelmetlenül előmeredtek.

Caladan Brood ott állt a domb tetején, kezében a kalapáccsal. K'Chain Che'Mallék szakadtak el a Hamis Légiója elleni támadásból – az óriási tigris haldoklott, minden oldalról villogó pengék vették körül –, és a malazák közé gázoltak, tucatjával mészárolva a katonákat. Mások a Szürkekardokat vették üldözőbe, akiket szétszórt a túlságosan gyors vadászok támadása. A barghasztok is bekapcsolódtak a küzdelembe a szárnyakon, és a sajátjukat is hozzáadták a kiontott vérhez.

A Hadúr lassan megfordult és végignézett a domb tetején. Három holttest. Négy malaza katona felcipelte a dombra az eszméletlen Kruppét, és most lefektették a darut. Brood tekintete elidőzött Kruppén, eltűnődött a fickó váratlan, megmagyarázhatatlan ájulásán, majd továbblépett.

A T'lan Imassok tízezrei még mindig mozdulatlanul térdeltek Itkovián előtt, aki halandó tükörképükként maga is lerogyott. Bármi történt is ott, messzire vitte őket, olyan helyre, amelyről nem látszott visszatérés – ha mégis lesz, akkor is túl későn.

Nincs választás.

Hamvas... bocsáss meg nekem...

Caladan Brood még egyszer a város felé fordult. A Hadúr szemét az odalent harcoló tömegre szegezte, és lassan felemelte a kalapácsát...

...aztán megdermedt.

Újabb folyosóra jutottak, amely halottakkal és haldoklókkal volt tele. Csákány arca elborult.

– Hölgyem, hányan vannak ebben a szegula seregben, amelyről meséltél?

– Hárman, kedvesem. Úgy látom, jó úton járunk...

– Jó úton hová, Irigy Hölgy?

A nő megfordult.

– Hm, érdekes kérdés. A szegulák nyilván igyekeznek kieszközölni egy audienciát a Látónál, de ki tudja biztosan, hogy Ifjabb Tok is a Látóval van-e? Tulajdonképpen nem valószínűbb, hogy drága barátunk láncra verve hever valahol mélyen, a föld alatt?

Rebbencs szólalt meg Csákány mellett.

– Úgy látom, a folyosó túlsó végén valamiféle pihenő van. Lehet, hogy lépcső...

– Éles a szemed – duruzsolta Irigy Hölgy elismerően. – Baaljagg, drága kis farkasom, vezetnél bennünket?

A hatalmas farkas hangtalanul előresuhant. Valahogy akkor is sikerült csendben maradnia, amikor a folyosón szerteszét heverő holttesteken gázolt át. A folyosó végén megállt, és hosszú pofáját visszafordította feléjük. A szeme úgy izzott, mint két parázsló széndarab.

– Ah, semmi veszély! – sóhajtott Irigy Hölgy, és halkan tapsolt. – Gyertek hát, ti komor képű malazák!

Ahogy közeledtek, Rebbencs megfogta Csákány ruhaujját.

– Hadnagy – suttogta –, odafent harc folyik...

Elérték a pihenőt. A felfelé vezető lépcsőkön egymás hegyén-hátán halott urdomenek hevertek. A másik, lefelé vezető kőlépcsőn csak a pihenőről csordogáló, lassan alvadó vér látszott. Rebbencs előreosont és leguggolt a lefelé vezető lépcső mellett.

– Itt nyomok vannak a vérben – mondta –, három nyom... az első, izé, csontos, őt mokaszinban követte valaki, szerintem egy nő...

– Mokaszinban? – Irigy Hölgy felhúzta a szemöldökét. – Milyen különös! A csontosak valószínűleg Túlhoz vagy Lanas Toghoz tartoznak. Ki követné bármelyiküket is? Micsoda rejtély! És a harmadik lábnyom?

Rebbencs vállat vont.

– Rongyos csizmák. Egy férfi.

A csatazaj, amit Rebbencs az imént felfedezett, most már mindenki számára hallhatóvá vált. Valahonnan felülről érkezett, távolról, lehet, hogy a legfelső emeletről, amelyik legalább fél tucat szinttel felettük volt. Baaljagg Rebbencs mellé sántikált. A farkas lehajtotta a fejét, és szimatolni kezdett a lábnyomok között. A következő pillanatban egy szürke villanással eliramodott lefelé, és eltűnt a szemük felől.

– Nos! – közölte Irigy Hölgy. – Úgy látom, a dolog eldőlt, nem igaz? A sebesült kölyök... érzi Ifjabb Tokot. Hogy egész pontos legyek, bizonyos kapcsolat van kettejük között.

– Már bocsáss meg – csattant fel Csákány –, de Csuklyás nevére, mi a francról szövegelsz? *– Még egy rejtélyes megjegyzés ettől a nőtől, és kiloccsantom az agyvelejét!*

– Ez udvariatlan volt. Ennek ellenére elismerem, hogy az ügy titok, ám nem az enyém, így szabadon beszélhetek róla.

– Remek! – morogta az egyik katona Paran mögött. – Pletyka.

Irigy Hölgy megpördült.

– Ezt ki mondta?

Senki sem felelt.

– Jobb ha tudjátok, hogy *irtózom* a pletykától. Nos, elmondjam nektek két régi isten történetét, akik mindketten halandó testre találtak – vagyis inkább némileg halandóra Baaljagg, ám túlságosan is halandóra drága Ifjabb Tok személyében?

Csákány a nőre meredt, és éppen szólni akart, amikor egyik katonája hangosan, őszintén elkáromkodta magát... és pengék csendültek...

...kiáltások...

A csapat mögött vagy húsz urdomen jelent meg, és a folyosón hirtelen kegyetlen közelharc bontakozott ki. Csákány megragadta Rebbencs alvadt vértől megmerevedett köpönyegét, és rántott rajta egyet. A hadnagy előkapta a kardját, és rásziszegett:

– Lefelé a lépcsőn, leány! Amint itt végeztünk, megyünk utánatok! – azzal a lépcső felé lökte Rebbencset, és sarkon fordult.

– Sokáig fog tartani? – kérdezte Irigy Hölgy. A hangja valahogy áthatolt a kavarodáson, és a tömegbe nyomuló Csákány fülében visszhangzott. Az urdomeneknek jobb volt a páncélzatuk, frissebbek voltak, és a meglepetés ereje is az ő oldalukon állt. Csákány látta, hogy Szarvas megtántorodik, miután a fél fejét levitte egy kardcsapás.

– Nem – recsegte, miközben még két Hídégető esett össze. – Nem fog...

Terelő vette át a csoport vezetését, ahogy a négy Hídégető elindult a folyosón. Kalapács öt lépéssel a nagydarab napani nő mögött haladt, Indával a sarkában, akit Hangyás követett, majd a sort hátvédként Ügető zárta. Eddig holttesteken – karddal levágott pannioni holttesteken – kívül semmi mást nem találtak.

– Valaki jó kis rendet vágott közöttük – dünnyögte Inda a gyógyító mögött. Küzdelem zaját hallották, a hang azonban ide-oda verődött az épületben, így nehéz lett volna meghatározni az irányát. Terelő megállt, felemelte a kezét, majd intett Kalapácsnak, hogy menjen előre.

– Lépcsők előttünk – morogta. – Lefelé.

– Tiszta – jelentette a gyógyító.

– Egyelőre.

Hangyás is odaért melléjük.

– Miért álltunk meg? Mennünk kell.

– Tudjuk, őrmester – mondta Kalapács, majd visszafordult a napanihoz. – Megteszi. Vezess le bennünket, Terelő!

A kőlépcsőkön még több hulla hevert, és a csúszós vér miatt bizonytalanná vált a léptük.

Két fordulót ereszkedtek anélkül, hogy bárkivel is találkoztak volna. Félúton jártak a következő fordulóban, amikor az egyik beugrónál Kalapács hallotta, hogy a napani felnyög, majd hirtelen fegyverek csörrentek. Egy artikulátlan üvöltés mögöttük barghaszt csatakiáltásba fordult.

– A fenébe! – kiáltotta Kalapács. Harc fölöttük és alattuk: bajba kerültek. – Inda, segíts Hangyásnak és Ügetőnek! Én megyek Terelőhöz!

– Igen, uram!

A felcser lerohant a kanyarulatig. Terelő már visszaszorította a támadóit egy lépcsőpihenőre. A gyógyító legalább hat Látótestőrt pillantott meg a napani asszony válla felett, páncélkesztyűs kezükben súlyos, rövid nyelű, kétélű fejszéket tartottak. Terelő, bal kezében rövid karddal, jobbjában hosszúval éppen akkor vágta le az előtte álló harcost. Habozás nélkül átlépte a haldokló Látótestőrt, és kiugrott a pihenőre.

A Látótestőrök rárohantak.

Kalapács sehogy sem tudott átjutni a napani mellett. Szitkozódva a hüvelyébe lökte a kardját, és lekapta a válláról a számszeríját. A vájatban már várakozott egy

nyílvessző. A gyógyító gyorsan letépte a vesszőt rögzítő bőrhurkot. Nem törődve a kiáltásokkal és a vas pendülésével, a kampót a sodort húrba akasztotta és felhúzta a fegyvert.

Feljebb, a lépcsőfordulón túl Ügető kántálni kezdett, amit csak Hangyás vészjósló sikolya tört meg. A lépcsőn friss, epével keveredett vér csordogált lefelé. Kalapács hátralépett, hogy rést találjon Terelő mellett. A napani alulról egy Látótestőr fejébe döfte rövid kardját. A penge elakadt a férfi állkapcsában. Terelő ahelyett, hogy rángatni kezdte volna, meglökte, és a felnyársalt áldozat a mögötte rohamozó két harcosnak zuhant. Eközben a kinyújtott jobbjában tartott hosszú karddal sakkban tartott egy másik Látótestőrt. A katona eltökélten hadonászott rövidebb fegyvereivel, hogy félreüsse a kardot, és közelebb jusson, a súlyos penge azonban úgy táncolt és kígyózott Terelő kezében, mintha párbajtőr lett volna.

Kalapács figyelme a két feleszmélő Látótestőr felé fordult. Egy harmadik harcos elvonszolta elesett társukat. A gyógyító felkapta a számszeríjat, és lenyomta a kioldóbillentyűt. A fegyver nagyot rúgott a kezében.

Az egyik magához térő Látótestőr felsikoltott, ahogy a lövedék a bőrszárnyakig a mellkasába fúródott. Aztán lerogyott.

A következő pillanatban, épp, amikor újra akart tölteni, hátulról lezuhanó test ütközött Kalapácsnak. A felcser hangos káromkodás közepette az egyik oldalfalnak zuhant, majd – miközben a következő nyílvessző után kutatott – a csizmájával arrébb akarta rúgni a tetemet, ám ekkor meglátta, hogy Hangyás az. Nem halt meg, bár a mellkasa csupa vér volt. A fentről érkező hangokból ítélve Ügető ismét felfelé nyomult a lépcsőn.

Terelő kiáltására gyorsan megfordult. A nő előrelendült a karddal, félúton irányt változtatott, és kikerülte ellenfele kétségbeesett hárítását, majd a pengét felfelé becsúsztatta a Látótestőr sisakja alá, feltépve a fickó nyakának oldalát, miközben az másik fejszéjét nagy ívben meglendítve Terelő fejét vette célba.

A napani bal vállát rántotta a csapás útjába.

Lánc reccsent, vér fröccsent. A fejsze éle továbblendült, magával rántva Terelő vallanak legtöbb izmát is.

A nő megtántorodott. Aztán vért spriccelve összekapta magát, kiegyenesedett, és a maradék két Látótestőrre rontott.

A közelebb álló elhajította az egyik fejszéjét.

A napani félreütötte, majd visszakézből a fickó felé suhintott, amit az éppen csak, hogy hárítani tudott. Terelő előrevetette magát, elengedte a kardját, és ujjaival ellenfele sisakjának szemrésébe döfött. A roham lendülete elsodorta a harcos mellett, s hátrarántotta az ellenség egész fejét.

Kalapács tisztán hallotta a nyakcsigolyák roppanását, miközben betöltötte a számszeríjat. A vállához emelte a fegyvert...

Az utolsó Látótestőr fejszéje megvillant.

Terelő jobb karja, amelynek ujjai még mindig a sisakba kapaszkodtak, félúton a válla és a könyöke között levált.

A másik fejsze mélyen a lapockái közé hatolt, és arccal a falnak lökte a nőt.

A Látótestőr előrelépett, hogy kiszabadítsa a második fejszét.

Kalapács nyílvesszője eltűnt a harcos jobb hónaljában. A katona megrándult, majd hangos páncélzörgés közepette összeesett.

A felcser újabb vesszőt illesztett az íjra, és odabotorkált, ahol Terelő állt, még mindig arccal a falnak támaszkodva. A Terelő sebéből fröcsögő vér mostanra sűrű patakká lassult.

Nem kellett megérintenie a napanit, hogy tudja: meghalt.

A lépcsőn léptek dobbantak, és a gyógyító villámgyorsan megfordult. A pihenőre Inda támolygott le. Sisakját hatalmas csapás érte, amely átszakította a homlokpántot és a szegecseit az egyik oldalon. Arcának egyik oldalát vér borította. A varázsló tágra nyílt szemében iszonyat villant.

– Vagy húszan vannak odafent, Kalapács! Ügető feltartja őket...

– Az átkozott bolondja! – a felcser befejezte a fegyver újratöltését, s a lépcsőhöz rohant. Közben egy pillanatra megállt, hogy szemügyre vegye Hangyást. – Keress magadnak egy új sisakot, Inda, aztán gyere utánam!

– És mi lesz Hangyással?

– Még bírja egy kicsit. Siess, a fene essen beléd!

A lépcsőt felfelé, egészen a következő fordulóig friss holttestek borították. Kalapács éppen időben érkezett, hogy egy lefelé irányuló áradat kellős közepébe csöppenjen. A Látótestőrök és közöttük a vicsorgó Ügető egyetlen hadonászó húsfalként zúdultak alá, egyenesen a felcserre. Egy penge – a barghaszté – átdöfte Kalapács vállát, majd kiröppent onnan, amint mindannyian a kemény kőpadlóra zuhantak. A fejszék, tőrök, páncélkesztyűk, sisakok és lábszárvédők iszonyú fájdalmat okoztak, amely még akkor sem szűnt meg, amikor az emberi lavina kapálózva megállt a lépcső kanyarulatában.

Ügető volt az első, akinek rugdalózva, taposva és rövid kardjával döfködve sikerült kiszabadítania magát. Kalapács szitkozódva elmászott az őrjöngő barghaszt közeléből. A vállán tátongó sebből szétlüktetett a fájdalom testének többi részébe. Néhány pillanattal később csak hangos lihegés hallatszott a lépcsőházban. A gyógyító átfordult, talált egy falat a hátával, lassan álló helyzetbe tornázta magát, és haragosan Ügetőre meredt.

– Belém szúrtál, te fattyú!

Még szinte ki sem mondta, végignézett a barghaszton, és elakadt a hangja. A nagydarab harcos több sebet szerzett, mint azt Kalapács lehetségesnek hitte. Gyakorlatilag darabokra vágták. Mégis még csak meg sem ingott, ahogy levigyorgott a felcserre.

– Beléd szúrtam, tényleg? Helyes.

Kalapács grimaszt vágott.

– Értem, mire gondolsz, te kékfogú pásztorkutya. Miért csak neked legyen részed a mulatságban?

– Úgy ám. Hol van Hangyás meg Terelő meg Inda?

– Eggyel lejjebb. Terelő meghalt. Hangyást vinnünk kell. A hangokból ítélve Inda még mindig új sisak után kutat.

– Mindegyik túl nagy lesz neki – morogta Ügető. – Meg kell keresnünk a konyhát.

Innék egy kupával.
Kalapács ellépett a faltól.
– Jó ötlet, induljunk!
– Majd én megyek elöl. A szakácsok veszélyesek.
Azzal a vérző barghaszt félretolta a gyógyítót.
– Ügető!
A harcos megállt.
– Igen?
– Inda húszat mondott.
– Igen.
– Mind meghalt?
– Talán a fele. A többi elfutott.
– Elijesztetted őket, mi?
– Szerintem inkább Inda hajinge. Gyere, gyógyító!

Tok feje ide-oda himbálózott, és a kép minden lépésnél emelkedett és süllyedt, ahogy a T'lan Imass végigvonult vele a fáklyafényes folyosón. Túl néha átlépett egy-két tetemet.
A fivérem. Annak nevezett.
Nekem nincs fivérem.
Csak anyám.
És istenem. Látó, merre vagy? Hát nem jössz értem? A farkas meghal. Te győztél. Szabadíts ki, Mindenek Ura! Szabadíts ki, hogy beléphessek Csuklyás Kapuján.
Boltíves ajtóhoz értek. Az ajtó összetörve ott hevert mellette. A bronzpántokhoz szegelt fadarabok bizonytalanul billegtek a lábuk alatt, ahogy Túl belépett. Előttük nagy, mintegy húsz lépés széles kupolás terem nyílt. Egykor furcsa szerkezetekkel volt tele – a kínvallatók által használt gépezetekkel –, ezeket azonban mind összetörték, és úgy hevertek a fal mellett, mint megannyi törött csontú szörnyeteg.
A harag áldozatai... ez vajon Túl műve? Ezé az élőhalott, érzéketlen... dologé?
A szemközti boltíves ajtónyílás felől hirtelen pengék csendültek fel. A T'lan Imass megállt.
– Most le kell tennem téged.
Le. Igen. Ideje.
Tok elfordította a fejét, ahogy Túl lassan lefektette a kőpadlóra. A terem túlsó végében lévő ajtónyílásban egy alak állt. Álarc, fehér lakk, kettős vágás. Mindkét kezében kard. *Óh, hiszen téged ismerlek, nem?*
Az alak nem szólt semmit, egyszerűen várt, míg Túl ellépett Tok mellől. A megtépázott T'lan Imass előhúzta kétkezes kőpallosát, majd így szólt:
– Mok, Harmadik a szegulák között, ha velem végeztél, elviszed Ifjabb Tokot erről a helyről?
Az oldalán fekvő Tok látta, hogy az álarcos harcos bólint. *Mok, te átkozott bolond. Meg akarod ölni a barátomat... a fivéremet.*
Elmosódott mozdulatok, két harcos, akik túl gyorsan küzdöttek ahhoz, hogy Tok fél

szeme követni bírja őket. Vas dalolt kövön. A homályban szikrák pattogtak, és egy-egy szempillantásra beragyogták az összetört kínzóeszközöket körülöttük. A fa- és fémroncsok között árnyékok táncoltak, és Tok úgy érezte, mintha a mérhetetlen fájdalom, ami felhalmozódott itt, amit ezek a gépezetek életük során elnyeltek, most hirtelen elszabadult volna.

A szikrák miatt.

A két harcos miatt... és amiatt, ami rejtett lelküket eddig takarta.

Elszabadult, vergődött, táncolt, mintha mérges pók harapta volna meg... *őrülten, eszeveszetten válaszképpen...*

Válaszképpen...

Valahol a bensőjében – miközben a küzdelem tovább folyt, és a maszkos harcos egyre hátrébb és hátrébb szorította a T'lan Imasst – megmozdult a farkas.

Csapdába esett. Ebben a behorpadt, de össze nem tört szerkezetben, ebben a csontos kínkamrában... Látta, a közelben... valaminek a szétzúzott vázát. Egy gerenda, masszív, a végén szilánkos bronzborítás. Amit foltok borítottak. Hús, hús és haj.

Ketrec.

Ifjabb Tok maga alá húzta bénult lábát, gennyes, deformálódott könyökével a kőpadlóra támaszkodott, érezte, hogy új sebek nyílnak a testén, ahogy átfordul, vergődik, felhúzta a lábát, hogy feltérdeljen, aztán a kezét, amely ökölbe fagyott, a kőhöz nyomta. Felemelkedett, hátrahajolt, súlyát a csípőjére helyezte, ami csikorgott, és mintha elmállott volna az inak és vékony izmok alatt. Megint letette a kezét, s a térdét felemelve ismét maga alá húzta a göcsös, haszontalan kinövéseket, amelyek egykor a lábát jelentették.

Egyensúly... most. És akaraterő.

Tok lassan, reszketve, verejtéktől lucskosan felegyenesedett. A terem kavarogni kezdett körülötte, ájulás környékezte, de kitartott.

*

Kruppe lihegett, felemelte őt, húzta a karjánál fogva.

– Meg kell érintened, kislány! Ez a világ – neked készült, érted? Ajándék – vannak dolgok, amelyeket meg kell szabadítani.

Megszabadítani.

Igen, ezt a szót értette. Vágyott utána, istenként imádta, letérdelt, fejet hajtott az oltára előtt. Megszabadítani. Igen, ennek volt értelme.

Mint ezek a jégbe fagyott emlékek, amelyek csak hullanak, hullanak ránk.

Megszabadítani... hogy tápláljuk a földet...

...megváltás, a jelentés, az érzelem megváltása, a történelem ajándéka... a föld a talpunk alatt, a rétegek, mennyi réteg...

Hogy tápláljuk a földet.

Miféle hely ez?

– Nyújtsd ki a karod, legkedvesebb Mhybém, Kruppe könyörög neked! Érintsd

meg...
Felemelte reszkető kezét...

*

Egyenesen.
Látta, hogy Túl tántorog a csapások alatt, a kőkard egyre lassabban és lassabban hárította ellenfele villogó pengéinek csapását.
Egyenesen. Egy lépés. *Egy lépés. Elég lesz.*
A ketrec, a farkas mozgolódik, a farkas helyet keres, hogy lélegzethez jusson... képtelen...
A gerenda és annak feléje meredő, bronz borítású hegye felé vetette magát.
Egy lépés, aztán előrezuhant.
Előre, magasba emelt kézzel, tisztán, a gerenda szemberohant vele. Szembe a mellkasával, a bordáival. A csontok fájdalmas robbanással szilánkokra törtek...

*

Megérinteni...

*

A kalitka!
Összetört!
Megszabadult!
A farkas mélyen beszívta a levegőt.
És felüvöltött.

Brood magasba emelt kezében reszketett a kalapács, a vas remegett...
Ahogy egy isten üvöltése hasított a levegőbe, egyre erősebb üvöltés, hívás, amelyre felelet is érkezett.
A harcmező porából T'lan Ayák emelkedtek fel, és a szörnyetegek néma, szürke hulláma megindult előre. Áthömpölygött a K'Chain Che'Mallékon, darabokra tépték, ízekre szaggatták az élőhalott hüllőket. A hatalmas, páncélos harcosok megtörtek a roham alatt. Néhány K'ell Vadász sarkon fordult, és farkasokkal a nyomában a kapu felé rohant.
Messze, Brood feje fölött a keselyűk kiváltak a két fekete sárkánnyal lejtett halálos táncból, és ők is a torony felé suhantak. Korlat és Orfantal követték őket, a sarkukban Óriás Varjak tízezreivel...
És a torony fölött valami történt...

*

Kruppe, karjában a már eszméletlen Mhybével, visszafelé vánszorgott, miközben Togg kiszabadult törött ketrecéből, és az isten üvöltése megrázta a levegőt.

A zuhogó jégeső abbamaradt. Egyik pillanatról a másikra. Az ég elsötétült.

Nyomás, erő, ősi és vadállati erejű, amely növekedett.

Togg, hatalmas, egyszemű, fehér, ezüstös bunda – üvölt...

A farkasisten a felfúvódó kő erejével lépett elő, kiáltása mintha kitágította volna az eget.

A kiáltás, amelyre felelet érkezett.

Minden oldalról.

*

Paran még lejjebb kushadt a hirtelen leereszkedő homályban. A kapitányt hideg súly préselte maga alá. Fürge Ben felnyögött mellette, majd rászisszent.

– Ez az, barátom! A Kurald Galain! Használhatom ezt – átjuttat bennünket ezen a falon –, látnunk kell...

Mit kell látnunk? Istenek. Összepréselődöm!

A kapitányra nehezedő nyomás hirtelen enyhült. Kezek ragadták meg a ruháját, felrántották, fém csikordult, bőr suhogott; át egy alacsony fal fölött, majd lehuppantak a másik oldalán. A sötétség folytatta természetellenes ereszkedését, s tompa, pislákoló koronggá sötétítette a napot.

A fejük felett vijjogó keselyűk... és a hangjukban páni félelem...

Paran megfordult, és a mellvéd felé pillantott. Harminclépésnyire tőlük, a mellvéd túlsó szélén egy figura gubbasztott, akiről a kapitány ösztönösen tudta, hogy a Látó. Az emberi hús és bőr már lemállott róla, s felszínre került a mezítelen jaghuta, akit jégkristályok ködös felhői vettek körül. A Látó kezében egy lángolós nagyságú tojást tartott. Mellette hatalmas, torz alak tűnt fel, egy K'Chain Che'Malle. *Nem! A Matróna!* Ami belőle ömlött, rémületet és szánalmat keltett Paranban. Az Anya elveszítette tudatát, a lelkét lecsupaszították, és fájdalommal töltötték meg, amiről azonban a kapitány tudta, hogy még csak nem is érzi. Ez volt az egyetlen kegyelem, ami megmaradt számára.

Az Anyát két állig felfegyverzett K'ell harcos őrizte, akik azonban most felemelték a fegyvereiket, és döngő léptekkel megindultak a tetőn. A Parantól balra, tizenöt lépésnyire nyíló feljáróban két alak jelent meg. Mindketten maszkot viseltek, tetőtől talpig vér borította őket, s mindkettőjüknél két kard volt. A lépcsőt, amelyről kiléptek a tetőre, elborították az urdomenek és Látótestőrök holttestei.

– Csuklyás vigyen el minket! – káromkodott Fürge Ben. – Ezek szegulák!

Paran figyelme azonban már máshol járt, nem törődött az összecsapó szegulákkal és K'ell Vadászokkal. A viharfelleg, amely már olyan régóta tornyosult felettük, még mindig emelkedett, hasadt, majdnem elveszett a sötétségben. A kapitány rádöbbent, hogy valami közeledik. Kiverte a jéghideg veríték.

– Kapitány! Kövess!

Fürge Ben az alacsony fal mentén oldalazott, követve annak ívét a kikötő felé. Paran a varázsló után botorkált. Amikor teljesen beláthatták a kikötőt és az öblöt, megálltak. Messze, kint az öbölben a látóhatár jeges vonala teljes hosszában felrobbant, és fehér felhőket okádott magából. A kikötő vize tükörsimává vált a sötét, immár mozdulatlan levegő alatt. A kötelek e fölött kifeszített hálója – a kunyhókkal, lelógó zsinórokkal és aszott holttestekkel – hirtelen megremegett.

– Csuklyásra, mi...

– Csend! Óh, Mélység! Figyeld!

És a kapitány figyelte.

A kikötő tükörsima vize... reszketett... dagadt... dudorodott.

Aztán hihetetlen módon minden oldalon elmenekült.

A mélyből gigantikus, fekete v*alami* emelkedett ki.

A tenger háborgott, széles habgyűrű vágtatott a part felé. A mellvédre hirtelen hideg szélvihar tört, ami megingatta, majd megremegtette az épületet. A kikötőből éles, csipkés szikla emelkedett ki, magával húzva a hálót. *Egy átkozott hegy!*

És a hegy egyre nagyobb lett, egyre magasabbra kúszott, s belőle sugárzó hullámokban ömlött a sötétség.

– Megnyitották a Kurald Galaint! – üvöltötte Fürge Ben a haragos szélben. – Mindannyian!

Paran rámeredt a jelenésre.

A Hold Szülötte. Emelkedett. *Fürkész elrejtette...*

...óh, a fenébe is, hát nem elrejtette!

Az iszonyú tömeg még magasabbra kapaszkodott, viharvert oldalain hatalmas vízesésekben zúdult alá a tenger az alatta kavargó ködbe.

A hasadék! Az Ortnal-hasadék... az a szakadék...

– Nézd! – sziszegte Fürge Ben. – Azok a repedések...

És most meglátta Fürkész cselének árát. A Hold Szülötte külső oldalát hatalmas repedések hálózták be, repedések, amelyekből még mindig szünet nélkül ömlött a víz.

Emelkedett.

Kétharmada már kint volt a kavargó tengerből.

Lassan megfordult és feltűnt, magasan az egyik oldalán, egy perem...

Ahol magányos alak állt.

Eltűnt emlékek... Nyomukban lelkek tízezrei. Némán.

– Akkor hozzám! Átveszem a fájdalmatokat. Most!

– Te halandó vagy.

– Halandó vagyok.

– Nem hordozhatod a fájdalmunkat.

– De hordozhatom.

– Nem szabadíthatsz meg tőle...

– De megszabadítalak.

– Itkovián...

– A fájdalmatokat, T'lan Imassok! Most!

Mérhetetlenül magas hullám emelkedett előtte, emelkedett, tornyosult, majd rázúdult.
És ők mind látták.
Látták Itkovián örömteli mosolyát.

A Hold Szülötte sötétségbe burkolva emelkedett a város mögött. Caladan Brood állt és bámulta. Ködfelhők gördültek alá róla, víz permetezett, egyre gyengébben. Most sárkányok rontottak ki rajta, feketék és egy vörös; a Kurald Galain hullámai kicsaptak, elhamvasztották a démoni keselyűket.
A Hold Szülötte megdőlt. Az éjsötét szikla egyik hatalmas darabja megmozdult az egyik oldalon. Az egész építmény megremegett – megdőlt, csúszni kezdett, előre, a torony felé...
Odalent a harcmezőn a szétszóródott katonák – malazák, barghasztok, Szürkekardok, Zsémbes és Légiójának maroknyi életben maradt embere – mind átkeltek a kőhídon, és a betört északi kapu felé nyomultak. Akadálytalanul. A kaputól keletre eső falon nem voltak mágusok, nem volt senki – teljesen tisztán állt.
A fal mögött tüzek világították meg a várost. Az égbolt megtelt Fekete Moranthokkal és Óriás Varjakkal – a Kurald Galain egyre terjedt, húzódott lefelé, Korall irányába...
Valódi megnyitás. Az összes Tiste Andii, rituális varázslatban egyesülve – a világ nem látott ilyet az érkezésük óta eltelt évezredek alatt, nem ismert ilyet. Hamvas szívére, hová vezet ez a megnyitás?
Brood tovább nézte a jelenést, és a tehetetlenség mérhetetlen, lélekbénító érzése lett úrrá rajta.

Az erő áradt Korlat felé. A szeme felvillant, ahogy ő és fivére a Kurald Galain hideg, jól ismert áramlatainak hátán siklottak a Hold Szülötte felé. *Óh, az erőd haldoklott* – a nő látta rajta. Haldoklott, de még nem végezte be rettenetes, halálos küldetését. Korlat figyelte, ahogy úszik a levegőben, egyre közelebb a torony mellvédjéhez, ahol, most már jól látta, ott állt a Látó. A jaghuta, kezében a Matróna Fortélyával, dermedten bámult felfelé, a kérlelhetetlenül közeledő fekete, gigantikus hegyre.
Sötétség, amely eljött erre a világra. Erre a helyre, ebbe a városba.
Sötétség, amely soha többé nem oszlik el.
Korall. Fekete, fekete Korall...

Elég volt hozzá néhány pillanat, hogy Irigy Hölgy felfogja – miután látta az urdomenek támadása alatt összeomló Hídégetőket –, hogy félreértette Csákány utolsó megjegyzését. Nem a magabiztosság, nem is a vakmerőség szólt belőle. Megjegyzéséből inkább a végzetbe való beletörődés csendült ki, amely nyilván jellemző ezekre a katonákra, ám Irigy Hölgy számára oly idegen.
Amikor belehasított a felismerés, azonnal cselekedett. Egyik keze kissé megmozdult, de elég erővel ahhoz, hogy szétszaggassa az urdomen harcosok testét. A

katonák egy kupacba omlottak, a tragédia azonban már bekövetkezett. A Hídégetők állva maradtak, és mindketten sebekből véreztek. A nő figyelte, ahogy megvizsgálják elesett bajtársaikat, majd végül megállnak az egyik mellett, és kihúzzák a testek közül. Tehát az elesettek közül már csak egy lélegzett.

A folyosón súlyos csizmák dübörögtek, egyre közelebb.

Irigy Hölgy összevonta a szemöldökét, és megint felemelte a kezét...

– Várj! – kiáltotta Csákány. – Az Kalapács! Inda! Ide, nyomorultak!

Az első két érkező mögött – akiket Irigy Hölgy Kalapácsnak és Indának vélt – még két katona támolygott a Hídégetők egyenruhájában. Mindkettőt szörnyű sebek borították, különösen a barghasztot, akinek a páncélja nem volt egyéb szilánkoknál, testét pedig vágások és tátongó lyukak tömege borította. Miközben nézte, a fickó megtántorodott, szája hátborzongató vigyorra húzódott, aztán térdre rogyott.

És meghalt.

– Kalapács!

Az elöl érkező nagydarab fickó megfordult, láthatóan megszédült a hirtelen mozdulattól, és Irigy Hölgy észrevette, hogy egy kard döfése áthatolt rajta, éppen a jobb válla alatt. Botorkálva megindult vissza a barghaszt felé.

– Attól tartok, neki már késő – kiáltotta oda Irigy Hölgy. – És neked, gyógyító, Kalapács, már kimerült az Üreged, és ezt te is tudod. Gyertek ide hozzám, és én segítek nektek! Ami pedig téged illet, Csákány, ha őszintébb választ adsz a kérdésemre, nem kerül sor ilyen szörnyűségre.

Csákány kitörölte a vért a szeméből, és némán a nőre meredt.

– Ah, jól van – sóhajtotta Irigy Hölgy –, talán úgy a legjobb, ha nem is emlékszel arra a gúnyos megjegyzésre. Lépjetek előre, mind... óh!

Hirtelen megpördült, ahogy varázslat – a Kurald Galain – ereszkedett az épületre, ellenállhatatlan erővel.

– Lefelé a lépcsőn! – kiáltotta. – El kell tűnnünk az útjából! Gyorsan!

A megmaradt öt Hídégető, illetve négy, hisz egyiküket a másik négy vonszolta, Irigy Hölgy után indult.

A falhoz csontszilánkok csapódtak. Túl hátratántorodott, nekizuhant a kőnek. A kardja kifordult a kezéből, és hangos csattanással a padlóra hullott.

Mok felemelte mindkét fegyverét...

...és pörögve elszállt a levegőben, a kardok kirepültek a kezéből. Nekiesett a falnak, majd a fa- és fémtörmelék közé csúszott.

Túl felemelte a fejét.

Az eszméletlen szegula felé lassan, hangtalanul vicsorogva, hatalmas feketepárduc lépkedett.

– Ne, nővérem!

A Lélekvesztett habozott, majd hátrapillantott.

– Ne! Hagyd őt!

A párduc megfordult és átalakult. A harag azonban ottmaradt Kilava szemében, ahogy Túl felé indult.

– Legyőztek! Téged! Az Első Kardot!
Túl lassan lehajolt, hogy felvegye viharvert kardját.
– Igen.
– Ez egy halandó!
– Menj a fenébe, Kilava! – a férfi felegyenesedett. A háta a falat dörzsölte.
– Hadd öljem meg! Most. Akkor megint nem lesz méltó ellenfeled.
– Óh, nővérem! – sóhajtotta Túl. – Hát nem érted? A mi időnk lejárt. Át kell adnunk a helyünket ezen a világon. Mok, az az ember, akit olyan hanyagul leütöttél hátulról, a Harmadik. A Második és az Első még nála is előrébb valók. Értesz engem, Kilava? Hagyd őt... hagyd mindet!
Lassan elfordult, amíg meg nem látta Ifjabb Tokot. A testet felnyársalta egy fagerenda. Nem mozdult.
– Az ősi farkasisten szabad – mondta Kilava, aki követte fivére tekintetét. – Nem hallod?
– Nem. Nem hallom.
– Az üvöltése most egy másik birodalmat tölt be: a születés hangja. Azt a birodalmat... a Hívó teremtette. Ami most életet ad neki, valami más, valami teljes.
Csikorgó hang érkezett az ajtó felől.
Mindketten arrafelé fordultak.
A boltív alatt újabb T'lan Imass állt. Kardok döfték át, rézveretes, hideg agyarak.
– Hol van?
Túl félrehajtotta a fejét.
– Kit keresel, rokon?
– Te Onos T'oolan vagy – a jövevény figyelme Kilava felé fordult. – Te pedig a nővére, Aki Ellenállt...
Kilava ajka megvetően lebiggyedt.
– És továbbra is ellenállok.
– Onos T'oolan, Első Kard, hol van a Hívó?
– Nem tudom. Te ki vagy?
– Lanas Tog. Meg kell találnom a Hívót.
Túl ellépett a faltól.
– Akkor együtt keressük meg, Lanas Tog.
– Bolondok! – köpte Kilava.
Lanas Tog mögött karmok kopogása hallatszott. A nő megfordult és elhátrált. Baaljagg sántikált a terembe. Ügyet sem vetett senkire, csak Ifjabb Tok tetemét nézte. A farkas nyüszítve megindult a test felé.
– Ő már szabad – mondta Túl Baaljaggnak. – A párod.
– Nála nem talál süket fülekre az üvöltés – morogta Kilava. – Togg átkelt a Tellann Üregbe. Aztán... valahová azon is túl. Fivérem, válaszd azt az ösvényt, ha annyira meg akarod találni a Hívót. Előbb-utóbb találkoznak.
– Gyere velünk!
Kilava elfordult.
– Nem.

– Nővérem, gyere velünk!

A nő megfordult, az arca elsötétült.

– Nem! Én a Látóhoz jöttem! Érted? Azért jöttem...

Túl tekintete Tok megtört testére tévedt.

– Megváltásért jöttél. Igen. Értem. Keresd hát meg!

– Meg is keresem! Most, hogy megmentettelek, azt teszek, amit akarok.

Túl bólintott.

– És ha végeztél, nővérem, keress meg engem még egyszer!

– Miért tenném?

– Kilava, vérrokonom, keress meg!

A nő egy hosszú pillanatig hallgatott, majd kurtán bólintott. Lanas Tog Túl mellé lépett.

– Akkor vezess, Első Kard!

A két T'lan Imass porrá omlott, aztán a por is elenyészett. Kilava egyedül maradt a teremben, leszámítva egy eszméletlen szegulát. És egy ayát, aki egy holttest mellett feküdt. Kilava habozott, tett egy lépést a mozdulatlan Mok felé, majd felsóhajtott, megfordult és odament Baaljagghoz.

– Gyászolod ezt a halandót – suttogta, miközben lehajolt, és a kezét szelíden az állat fejére tette. – Érte visszatartod, amire pedig annyira vágysz: hogy egyesülj régen elvesztett pároddal. Vajon tényleg méltó volt ez az ember a hűségedre? Nem, nem kell felelned: tisztán látom a szemedben. Ezért elmondok neked valamit, Baaljagg, amire te nyilvánvalóan nem jöttél rá. Ennek a halandónak a lelke – Togg sajátja; és a te párod meg fogja váltani, de nem Csuklyás Kapujában. Menj hát, kövesd azt a nyomot! Erre, megnyitom neked az utat.

Felegyenesedett és intett. A Tellann Üreg megnyílt. A terem dohos levegője elillant, s a helyébe a nedves tundra édes lehelete, mohák és puha zuzmók fanyar illata áramlott be lágy, meleg szellő hátán.

Az aya átvetette magát a nyíláson. Kilava bezárta az Üreget az állat mögött, aztán kisétált a teremből.

Egy perccel később Rebbencs lépett ki az árnyékok közül. Odament, ahol Mok hevert a fatörmelék és kicsavarodott fém alkatrészek között, és lenézett az eszméletlen alakra. *Óh, ez az álarc. Olyan... csábító...*

Mögötte a folyosón rémült kiáltások hallatszottak, szétrebbenő katonák lábdobogása, aztán őszinte, jóízű káromkodások.

– ...egy rohadt párduc!

– Kilava – mondta Irigy Hölgy. – Már máskor is keresztezte egymást az utunk. Igen goromba viselkedés a részéről, hogy csak ilyen lenézően félrelök bennünket.

Rebbencs hátrafordult, amikor a csapat belépett. Irigy Hölgy megtorpant, és fátyolos tekintete Mokról Ifjabb Tokra vándorolt.

– Óh! – sóhajtotta halkan. – Drága fiú... bárcsak velünk maradtál volna!

Csákány. Kalapács. Inda. Hangyás. Kékgyöngy.

Rebbencs lehunyta a szemét.

– Nos, ez eldönti a dolgot – mondta Irigy Hölgy. – Visszamegyünk a torony

tetejére. Gyorsan, mielőtt Kilava megfoszt engem a Látó elleni bosszú örömétől.

– Te visszamehetsz a tetőre – morogta Csákány. – Mi elmegyünk.

Itt hagyjuk, óh, a szerelmemet...

Irigy Hölgy keresztbe fonta a karját a mellén.

– Én kimerülök, mire meggyógyítalak benneteket, s ez a köszönet érte, hálátlan katonák? Társaságot akarok!

Kalapács és Inda elmentek, hogy felemeljék Tok holttestét. Csákány az egyik falnak dőlt, és véreres szemét Irigy Hölgyre szegezte.

– Köszönjük a gyógyítást – dünnyögte. – De csatlakoznunk kell Félkarú seregéhez.

– És mi van, ha további pannioni katonák ólálkodnak a közelben?

– Akkor elesett fivéreinkhez és nővéreinkhez csatlakozunk. Na és?

– Óh, ti mind egyformák vagytok!

Azzal Irigy Hölgy suhogó fehér köntösében kiviharzott a teremből. Rebbencs közelebb húzódott Csákányhoz, és odasúgta neki:

– Friss levegőt érzek... abból az ajtóból.

A hadnagy bólintott.

– Vezess!

A Hold Szülötte féloldalt dőlve, fekete ködbe burkolva még közelebb úszott a torony tetejéhez. A meghasadt bazalttömb úgy nyöszörgött, mintha élne. A Látó félőrülten gubbasztott a Kurald Galain roppant, megsemmisítő súlya alatt, felszegett fejjel az épületet bámulta, s közben kétségbeesetten szorongatta a karjában a Fortélyt. Kicsit odébb úgy tűnt, mintha a Matróna a karmaival próbálta volna átvágni magát a tetőcserepeken. A nyomás azonban kérlelhetetlenül növekedett.

A két szegula nem érte el sértetlenül a tetőt, és a K'ell Vadászokban alaposan emberükre akadtak. Mindkét álarcos harcos az alacsony gyűrűfal felé szorult, s közben véres nyomot hagytak maguk után. Ennek ellenére Paran még sohasem látott ilyen félelmetes tudást. A kardok összemosódtak, szinte mindenütt ott voltak egyidejűleg, és az előrenyomuló K'ell Vadászokat cafatokra aprították. A kapitánynak egy pillanatra megfordult a fejében, hogy a két idegen segítségére siet, de úgy gondolta, hogy inkább csak hátráltatná őket.

Paran az északi égboltra pillantott.

Sárkányok suhantak a város felé, erejük hullámokban söpört végig az utcákon, mennydörögve zúzta szét az épületeket. A sötétség valósággal hömpölygött.

Óriás Varjak köröztek diadalmas rikoltásokkal.

– Uh, nem fog kitisztulni...

A kapitány elcsodálkozott Fürge Ben furcsa kijelentésén. *Kitisztulni? Mi nem fog?* Hátrakapta a fejét a Hold Szülötte felé. *Óh!*

A lebegő hegy alja éppen ott volt velük szemben, és egyre közelebb sodródott. *Olyan közel van.* Föléjük tornyosult, betöltötte az eget.

– Azt hittem, Fürkész legalább személyesen lejön ezért – folytatta a varázsló. – Ehelyett azonban valami... ööö, kevésbé kifinomult megoldást választott.

Vagyis elpusztítja az egész tornyot és mindenkit, aki rajta van.

– Fürge Ben...
– Igen, jobb, ha megyünk!
A lépcsőfeljáróból ekkor óriási feketepárduc ugrott ki. Megállt egy pillanatra, lángoló szeme felmérte a tetőn lejátszódó jelenetet, majd megállapodott a Látón. Fürge Ben hirtelen talpra ugrott.
– Ne! – kiáltotta a szörnynek. – Várj!
A párduc a varázsló felé kapta nagy fejét. A szeme felizzott, az ínye fenyegetően hátrahúzódott a fogairól.
– Úgy látom, nem akar várni.
A párduc suhogó farokkal tett egy lépést a lapuló Látó felé... aki mindannyiuknak háttal gubbasztott...
– A fenébe! – sziszegte Fürge Ben. – Itt az idő, Talamandas!
Ki?
A Hold Szülötte fülsértő, csikorgó recsegéssel elérte a mellvédet. A feltartóztathatatlan kőfal felszántotta a tetőt...
A Matróna felsikoltott...
Nedves, gőzölgő bazalt préselte a tetőhöz a K'Chain Che'Mallét, majd mintha felemésztette volna. Vér fröccsent, csontok törtek. A Hold Szülöttének pereme tovább hasított a tetőn, a nyomában porrá zúzott cserepek, vérfoltok és húscafatok maradtak. A Látó felüvöltött és mászni kezdett hátrafelé, egyenesen a párduc irányába, amelyik hirtelen ugrásra készen összekuporodott...
A Hold Szülötte váratlanul lesüllyedt, egy embermagasságnyit veszített a magasságából, és átszakította a tetőt.
A cserepek megmozdultak Paran alatt, mindenfelé téglák omlottak, az egész világ megingott. Fürge Ben lecsapott. A varázslat kiröppent, és a párduc oldalába vágódott. Az állat csikorgó karmokkal messzire csúszott...
– Kövess! – ordította a varázsló, és előrevetette magát.
Paran elkapta a mágus köpönyegét, s közben kétségbeesetten igyekezett megőrizni az egyensúlyát. Fürge Ben magával húzta.
Tehát most, hogy mindenkit átverjünk. Az istenek bocsássanak meg nekünk!
A Látó feléjük fordult.
– Mi...?
– Talamandas! – üvöltötte torkaszakadtából Fürge Ben, amikor a Látónak rontottak.
A varázsló a jaghutára vetette magát...
Üreg nyílt körülöttük...
...és már távolodtak is.
A kapu bezárult – majd ismét felizzott, ahogy az üldöző párduc utánuk vetette magát. A Hold Szülötte még lejjebb ereszkedett. A mellvéd darabokra robbant, mindenfelé kövek záporoztak. A két szegula otthagyta a K'ell Vadászokat, átugrottak az alacsony falon, amely mögött nemrég Paran és Fürge Ben rejtőzött, és rohanni kezdtek a tető túlsó oldala felé. Mögöttük, ott, ahol az előbb még a Látó kuporgott, a hegy pereméről szétfröccsenő sós víz kíséretében levált egy óriási bazalttömb, lezuhant, és magával rántotta a K'ell Vadászokat lefelé, emeletről emeletre, a torony

legmélyébe.

Zsémbes megtántorodott, egyik vállával egy falnak ütközött, és véres nyomot hagyott rajta, ahogy lecsúszott. Előtte nyolc fekete vagy hamuszürke arcú capani asszony kuporgott, térdelt vagy ácsorgott görnyedten a fájdalomtól és a kimerültségtől. Három közülük még szinte gyerek volt, másik kettőnek pedig szürke szálak vegyültek kócos, verejtéktől ragacsos hajába. Fegyvereiket reszkető kezek tartották. Ők maradtak neki.

A lestari tiszt eltűnt, meghalt, ami megmaradt belőle, most ott hevert a harcmezőn, valahol a falon túl.

Zsémbes leengedte a kardjait, a fejét a poros kőfalnak támasztotta, és lehunyta a szemét. Nyugat felől küzdelem zaját hallotta. A Szürkekardok abban az irányban tűntek el, Dujeket keresve. A Fekete Moranthok ismét megjelentek az égen, a város nyugati harmada felett, és láthatóan egy szűk területre összpontosítottak, ahol kisebb csoportokban csaptak le az utcákra, mintha elkeseredett védekezésben vettek volna részt. Csattanósok robbanása visszhangzott.

Közelebb hozzájuk, közvetlenül Zsémbessel és Légiójának maradékával szemben egy lángolós telibe találta az egyik nagyobb lakóházat. A vadul lángoló épületet néhány perc választotta el a teljes összeomlástól. Az utcán, a törmelék között pannioni katonák holttestei hevertek.

A Hold Szülötte pedig lassan utat szántott magának a tornyon keresztül, a sötétség vérként ömlött belőle a városra, nyomában pusztulás járt, s romok maradtak. Zsémbes szeme csukva maradt. Valaki félrerugdalta a törmeléket, majd egy csizma megtaszította a lábát.

– Lusta disznó!

A Halandó Kard felsóhajtott.

– Jeges...

– A csatának még nincs vége!

A férfi kinyitotta a szemét, és felnézett rá.

– De igen. Korall elesett – hah, nem, *most esik el.* Hát nem édes a győzelem? Merre jártál?

A poros, verejtékkel csíkozott nő megvonta a vállát, és lepillantott a kezében tartott hosszú tőrre.

– Erre-arra. Megtettem, amit tudtam, bár nem volt sok. Itt van a Mott szabadcsapat, tudtad? Csuklyás nevében, hogy sikerült ez nekik? Átkozott legyek, ha nem voltak itt, a kapun belül, amikor én meg a Szürkekardok bejutottunk, és azt hittük, mi vagyunk az elsők.

– Jeges...

A természetfeletti sötétség hirtelen elmélyült. Az utolsó falak is leomlottak, és a Hold Szülötte kiszabadult a toronyból. Még mindig megdőlt, még mindig vizet és fekete szikladarabokat fröcskölt szanaszét. Közelebb sodródott, alig néhány embernyi magasságban lebegett az épületek felett, s betöltötte az eget. Majdnem fölöttük járt. A magas peremen senkit sem lehetett már látni. A Szikla körül Óriás Varjak keringtek,

majd metsző rikoltással megint eltávolodtak tőle.

– Csuklyás vigyen el minket – suttogta Jeges. – Ez az akármi úgy néz ki, mintha bármelyik pillanatban a fejünkre pottyanhatna. Csak egyszerűen lezuhan. Egyenesen le. Vagy darabokban. Ennek vége, Zsémbes. Annyi neki.

Zsémbes nem ellenkezhetett. Tényleg úgy látszott, hogy az épület a széthullás szélén áll. Felfelé fordított arcát sós eső áztatta, a hegyből gomolygó ködfelleg most már közvetlenül a feje fölött függött. Hirtelen olyan sötét lett, mint a felhős éjszaka, és ha nem tükröződik rajta a városban tomboló lángok visszfénye, majdnem láthatatlan lett volna. *Istenek, bár az volna.*

A nyugat felől hallatszó csatazaj furcsa hirtelenséggel abbamaradt.

Lódobogás hallatszott a kövezeten. Egy pillanattal később a szemközti épületek lángjainak fénykörében megjelent a Szürkekardok Desztriánja.

– Megtaláltuk a Legfőbb Öklöt, uraim. Életben van, csakúgy, mint legalább nyolcszáz katonája. A várost elfoglaltuk. Én most visszatérek a gyülekezési helyünkre, a harcmezőn túl. Elkísértek, uraim? Összegyűlnek...

A túlélők. Zsémbes megint körülnézett. A T'lan Ayák eltűntek. A halhatatlan farkasok nélkül a K'Chain Che'Mallék mindenkit lemészároltak volna a városon kívül. *Lehet, hogy ők is a domb körül gyülekeznek. És mi lehet Itkoviánnal? Az átkozott bolond. Vajon még mindig ott térdel a T'lan Imassok előtt? Vajon életben van még?* Zsémbes felsóhajtott, és lassan feltápászkodott. A tekintete még egyszer csapatának néhány túlélőjére tévedt. *Mindez csak azért, hogy ötven lépéssel beljebb jussunk egy kapun.*

– Igen, Desztrián, veled megyünk.

Korlat szélesre tárt szárnnyal, lassan körözött a Hold Szülötte körül az erőtől átjárt levegőben. A karmaira még mindig véres tollfoszlányok és húscafatok tapadtak. A démonkeselyűk végül könnyen elpusztultak, ami bizonyítékot jelentett arra, hogy a Látó vagy megszökött, vagy maga is meghalt. Talán ura személyesen ereszkedett le és kivonta a Dragnipurt, hogy elvegye a jaghuta lelkét. Hamarosan megtudja az igazságot.

Elfordította a fejét, és mellette repülő fivérére pillantott, aki oldalról védte őt. Orfantal több sebből vérzett, ám még csak meg sem ingott. Hatalma és akaratereje még mindig félelmetes fegyver lett volna abban az esetben, ha meglepetésszerű támadás éri őket.

Ám nem érte.

Útjuk a tenger felé vezetett, Koralltól keletre, látótávolságon belül az óceántól. A távolban még mindig késő délutáni világosság uralkodott.

A parttól mintegy kétmérföldnyire négy hadihajót pillantott meg, amelyek dagadó vitorlákkal szántották a vizet a haldokló jégtáblák között. Árbocukon a Malaza Birodalmi Haditengerészet lobogóját lengette a szél.

Artantosz – Tajszkrenn... óh, a tervek a terveken belül, a fondorlat és a megtévesztés játszmái...

A történelmünk, elveszett szerelmem, a történelmünk pusztított el mindannyiunkat.

Megint elfordultak, míg ismét Korall felé nem repültek, lassan ereszkedve a föld felé és távolodva a még mindig lassan észak felé sodródó Hold Szülöttétől. Alattuk feltűnt a betört kapu. Alakok, fáklyák fénye. Korlat éles szeme felfedezte Caladan Broodot, látta a Szürkekardok néhány katonáját, barghasztokat és másokat. Orfantal hangját hallotta az elméjében.

– Szállj le, nővérem! Én majd őrzöm az egeket. Én, Lélekvesztett testvéreink és Silanah. Nézd, Banya leereszkedik. Csatlakozz hozzá!

– Inkább őrizlek, fivérem.

– Az ellenség elpusztult, Korlat. Ha velem maradsz, nem engem őrzöl, hanem a saját szívedet. A saját szívedet védenéd a fájdalomtól. A veszteségtől. Nővérem, ő többet érdemel. Most szállj le! A gyász az élők ajándéka – olyan ajándék, amelyet legtöbbünk már régen elveszített. Ne hátrálj meg! Ereszkedj le, Korlat, a halandók birodalmába!

Korlat behúzta a szárnyát, és süllyedni kezdett.

– Köszönöm, fivérem!

Az északi kapu előtt összeverődött kis csődület közelében ért földet, és azonnal visszaváltozott. Érkezése szétugrasztotta a katonákat, igaz, csak egy kis időre. Most, hogy megint Tiste Andii volt, hirtelen gyengének érezte magát a sebtől, amelyet Broodnak csak felületesen sikerült meggyógyítania, és enyhén szédelegve indult meg a kapun belül várakozó Hadúr felé. Banya jelentést tett valamiről, majd újra felemelkedett a sötétségbe.

Még sohasem látta Broodot ennyire... legyőzöttnek. A győzelem fogalma... jelentéktelennek tetszett ekkora személyes veszteség mellett.

Mindannyiunknak.

Ahogy közeledett, egy férfi lépett a Hadúrhoz. Hórihorgas volt és beesett vállú. Kócos csomóba ragadt hosszú, színtelen haja furcsán magasan ült a feje búbján. Korlat látta, hogy a fickó tiszteleg, majd hallotta, amint így szól:

– Tuskó főmarsall, uram. Mott szabadcsapat. Arról a parancsról...

– Miféle parancsról? – förmedt rá Brood.

A fickó elmosolyodott, és kivillantak hosszú, fehér fogai.

– Nem számít. Látod, ott voltunk...

– Hol?

– Hát a falnak ezen az oldalán, keletre a kaputól, uram, és ott fent mágusok álltak. A Rönk fivéreknek ez nem nagyon tetszett, úgyhogy egy kicsit ellátták a bajukat. Már nem lélegzik egyik sem. Mindegy, mit akarsz, mit tegyünk most?

Caladan Brood kifejezéstelen arccal meredt a fickóra, majd megrázta a fejét.

– Fogalmam sincs, Tuskó főmarsall.

A mott bólintott.

– Hát, elolthatnánk néhány tüzet.

– Akkor lássatok hozzá.

– Igen, uram.

A főmarsall elporoszkált. Korlat, aki a szóváltás közben a háttérben maradt, most

előlépett.
Brood a férfi után bámult.
– Hadúr?
– Azt hittem, elhagytuk őket – motyogta. – De aztán... bent voltak a városban. A K'Chain Che'Mallék mögött. Bejutottak a kapun, vagy átmásztak a falon, és ölték a varázslókat. Hogy a fenébe...
– Hadúr! Malaza hajók közelednek.
Brood lassan bólintott.
– Artantosz tájékoztatott róla, mielőtt egy Üregen keresztül a parancsnoki hajó fedélzetére utazott. Birodalmi küldöttség érkezik, követ, legátus, kormányzó...
– Mind a három?
– Nem, csak egy. Csak sok címe van, az elkövetkező tárgyalásoktól függően.
Korlat mély levegőt vett. *Tartsd vissza a fájdalmat, ne törődj a veszteséggel – csak még egy kicsit.*
– Mivel Félkarú serege ennyire... megfogyatkozott... a malazák nemigen tárgyalhatnak az erő pozíciójából.
Brood szeme összeszűkült.
– Korlat – mondta szelíden –, ami engem illet, szerintem a malazák megérdemelnek mindent, amit kérhetnek. Ha akarják, Korall az övék.
Korlat sóhajtott.
– Hadúr, a Kurald Galain megnyitása... tartós manifesztáció. A város most legalább annyira a Tiste Andii Üregben van, mint ebben a világban.
– Igen, vagyis a malazáknak igazság szerint Fürkésszel kellene egyezkedniük. Nem velem. Mondd, az Urad magának fogja követelni Korallt? A Hold Szülötte...
Nem kellett folytatnia. A sziklahegy városának legmélye még mindig óriási mennyiségű vizet rejtett, s ekkora súlynak nem sokáig állhatott ellen. A Hold Szülötte haldoklott. A nő tudta, hogy el kell hagyniuk. *A helyet, amely olyan sokáig az otthont jelentette a számunkra. Vajon gyászolni fogom? Nem tudom.*
– Nem beszéltem Fürkész Anomanderrel, Hadúr. Nem jósolhatom meg előre a szándékát – azzal sarkon fordult, és kifelé indult a kapun.
Brood utána kiáltott.
Még nem.
Korlat továbbment, át a kapu íve alatt, szemét a csatamezőn heverő halottak mögött emelkedő dombra szegezte. *Ahol ő fekszik. Ami megmaradt. Az arca, emlékek ajándéka, most kihűlt. Láttam, ahogy az élet elillan a szeméből. A halál pillanatát. Távolodott, egyre távolodott attól a szempártól, távolodott, egyre messzebb. Elhagyott. Elhagyott engem.*
A lépései lelassultak, s a veszteség fájdalma fenyegetően tornyosult fölé.
Sötétség drága Anyja, lenézel most rám? Látsz engem, a gyermekedet? Mosolyogsz, amiért ilyen összetörtnek látsz? Végül is megismételtem a te régi, végzetes hibáid. Kitártam a szívem, engedtem a bolond álomnak – Fény tánca, vágytál erre az ölelésre, nem igaz?
És elárultak.

Elhagytál bennünket, Anyánk... örök némaságra kárhoztattál minket.
Mégis...
Sötétség Anyja, ezzel a megnyitással érzem, hogy közel vagy hozzám. A bánat volt az, ami ilyen messzire vetett, ilyen messzire vetett a gyermekeidtől? Amikor mi halálos ifjúságunkban, visszataszító érzéketlenségünkben megátkoztunk téged. Újabb réteget adtunk a fájdalmadhoz.
Ezek a lépcsőfokok... te egyszer már végigjártad őket.
Hogyan is állhatnád meg mosolygás nélkül?
A homlokát eső verte, csípte a rojtos szélű, nyílt heget. Korlat megállt, felnézett és látta a Hold Szülöttét közvetlenül a feje fölött... amint könnyeivel öntözi őt...
És az őt mindenfelé körülvevő hullamezőt, a T'lan Imassok ezreit. A halottakat, az elhagyottakat. A színek elmélyültek, mintha a szelíden árnyalt kép az esőben sűrűbbé, valóságosabbá vált volna. Többé nem egy Tiste Andii tekintetének halovány tablója. *Élet, amelyet rövidre rajzoltak, hogy minden részlet éles, minden szín telt, és minden pillanat fájdalmas legyen.*
És képtelen volt tovább visszatartani. Pálinkás. Szerelmem.
Néhány pillanattal később saját könnye is belevegyült az arcán végigcsorgó sós vízbe.

Caladan Brood kibámult a kapu homályából, a kőhídon át, a megnyomorított mezőre, amelyen Korlat állt, félúton a domb felé holttestek és szétzúzott K'Chain Che'Mallék között. Figyelte, ahogy hátrahajtja a fejét, s arcát lassan az eső szürke függönye felé emeli. A fekete hegy, a keservesen nyögdécselő, haldokló építmény mintha pontosan fölötte állt volna meg egyre szélesedő hasadékaival. Az egykori kőszív ismét halandóvá vált. Zord bizonyossággal tudta, hogy a kép, amit most lát, örökké kísérteni fogja.

Ezüstróka úgy érezte, nagyon hosszú ideje baktat. Nem törődött az iránnyal, érzéketlen maradt mindenre, ami körülvette, míg egyszer csak távoli mozgás keltette fel a figyelmét. Most a kietlen tundrán állt, szilárd, fehér égbolt alatt, és a közeledő rhivi szellemeket nézte.
Apró csapat volt, szánalmasan apró, alig negyven alak, akiket jelentéktelenné zsugorított a távolság, szinte elnyelte őket a végtelen tér, az ég, a nyirkos levegő engesztelhetetlen hidege, amely úgy költözött a csontjaiba, mint a kudarc vére.
Események következtek be valahol másutt, ebben a születőfélben lévő birodalomban. Ezt érezte: a jégeső, az emlékek özöne, amelyről nem tudta, honnan ered. És bár őt magát is ugyanazzal a válogatás nélküli véletlenszerűséggel ostromolta, mint körülötte a talajt, mégis csak a leghalványabb nyomát érzékelte annak, amit valójában tartalmazott.
Ha ez ajándék, akkor keserű ajándék.
Ha átok, akkor maga az élet is átok. Mert abban a fagyott esőben életek voltak. Egész életek, amelyek alázuhantak, és e világ földjének ütköztek, hogy aztán alászivárogjanak, és olvadásukkal termékennyé tegyék.

De ennek semmi köze hozzám.

Semminek ebből. Amit én szerettem volna megalkotni... az elpusztult. Ez az álomvilág maga is emlék volt. Tellann szellemvilága, saját világom emlékképe régről, nagyon régről. Emlékképek a Csontvetőtől, aki jelen volt újjáalkotásomnál, a rhivi szellemektől, az Első Klántól, K'rultól, Kruppétól. Magától a szunnyadó földtől, Hamvas saját húsából.

Nekem magamnak... semmim sem volt. Mindent loptam.

Hogy teremtsek egy világot az anyámnak, egy világot, ahol ismét fiatal lehet, ahol leélhet egy normális életet, ahol az évszakok rendes váltakozása alatt öregedhet meg.

Mindent, amit elloptam tőle, visszaadok neki.

Ezüstrókát keserűség töltötte el. Azzal az első sírhalommal kezdődött, ott Palás mellett. Hitt a tolvajlás jogosságában és hatékonyságában, amelyet a legnemesebb cél igazol.

A tulajdonjog nélküli birtoklás azonban hazugság volt. Minden, amit összeharácsolt, elveszítette az értékét. Emlékek, álmok, életek.

Minden porrá omlott.

A rhivi szellemek szerencsétlen csapata óvatosan, habozva közeledett.

Igen, értem. Most vajon milyen követelésekkel állok elő? Hány üres ígéretet teszek még? Volt számotokra egy népem, egy nép, amely már régen elveszítette a saját isteneit, a saját szellemeit, akiknek egykor hűséget fogadtak, akik kevesebbek voltak a pornál is, amellyé át tudnak változni. Egy népem.

Nektek.

Elveszett.

Micsoda lecke négy összekötött léleknek. Mi négyen aztán nem vagyunk valami jó házasságszerzők.

Fogalma sem volt, mit mondjon nekik. Ezeknek a szerény, szégyenlős szellemeknek.

– Csontvető, üdvözlünk téged!

Ezüstróka pislogott, hogy kitisztuljon a szeme.

– Régi Lélek. Én...

– Láttad?

Az arcukon ekkor egyfajta csodálkozást fedezett fel. És válaszképpen összevonta a szemöldökét.

– Csontvető – folytatta a legelöl álló rhivi –, találtunk valamit. Nem messze innen. Tudod, miről beszélünk?

A lány megrázta a fejét.

– Trónusok vannak ott, Csontvető. Két trónus. Egy hosszú, csontból és bőrökből készült kunyhóban.

Trónusok?

– Mi... Miért? Miért lennének trónusok ebben a birodalomban? Ki...?

A vén szellem vállat vont, majd szelíden elmosolyodott.

– Várnak, Csontvető. Érezzük ennek az igazságát. Hamarosan. Hamarosan eljönnek az Üreg igazi urai.

– Igazi urai? – Ezüstrókában hirtelen felforrt a düh. – Ez a birodalom... *nektek* készült! Ki meri bitorolni...

– Nem – a szellem halk kijelentése beledöfött, kisöpörte a levegőt a tüdejéből –, nem nekünk. Csontvető, nekünk nincsen elég erőnk hozzá, hogy egy ilyen világnak parancsoljunk. Túl hatalmassá nőtt, túl erőssé. Ne félj, nem akarunk elmenni, meg szeretnénk egyezni az új gazdákkal. Biztosan megengedik, hogy itt maradjunk. Talán még örömünket is leljük abban, hogy szolgáljuk őket.

– Nem! *Nem! Ennek nem így kellene lennie!*

– Csontvető, semmi szükség ilyen erős érzelmekre. A formálódás folytatódik. Vágyaid beteljesedése még mindig lehetséges; talán nem egészen abban a formában, ahogy eredetileg szeretted volna...

A lány azonban már nem hallotta őt. A lelkében elkeseredettség tombolt. *Loptam... tehát engem is megloptak. Nem történt igazságtalanság, senki sem követett el bűnt. Fogadd el az igazságot!*

Éjsötét akaratereje.

Szélfogó érzelmei.

Bellurdan hűsége.

Egy rhivi gyermek csodálata. Egyik sem volt azonban elég. Sem egyenként, sem együttes erővel nem voltak képesek feloldozni a megtett dolgokat, az eldöntött választásokat, a kimondott követeléseket.

Hagyd őket! Hagyd rájuk ezt az egészet és minden egyebet, ami ezután következik! Ezüstróka elfordult.

– Akkor keressétek meg! Menjetek!

– Hát te nem jössz velünk? A te ajándékod...

– Menjetek!

Az én ajándékom neki. Az én ajándékom nektek. Mind egy és ugyanaz. Hatalmas kudarcok, a hibáimból származó vereségek. Nem leszek tanúja saját szégyenemnek – nem tudom megtenni. Nincs meg hozzá a bátorságom.

Sajnálom.

Azzal elment.

Rövid életű virág. Mag, szár, halálos bimbó, mindez egyetlen nap leforgása alatt. Élénk színű börtön, amely elpusztít mindenkit, aki túl közel merészkedik.

Borzalom.

A rhivi szellemek – bőrökbe burkolt, napbarnított arcú, cserzett bőrű férfiak, asszonyok, gyermekek és vének – figyelték a távolodó Ezüstrókát. A vén, aki beszélt vele, nem mozdult, amíg a lány el nem tűnt a szemük elől egy viharvert parti meredély alatt, akkor a szomorú búcsú jeleként elhúzta a szeme előtt négy széttárt ujját, és így szólt:

– Rakjatok tüzet! Készítsétek elő a ranag lapockáját. Már eleget jártunk ezen a földön, hogy meglássuk benne a térképet.

– Megint – sóhajtott fel egy öregasszony.

A vén megvonta a vállát.

– A Csontvető megparancsolta, hogy keressük meg az anyját.

– Egyszerűen megint megszökik majd előlünk. Ahogy az aya elől is megszökött. Mint egy nyúl...

– Mindegy. A Csontvető ezt parancsolta. A tűz fölé helyezzük a lapockát. Megvárjuk, amíg a térkép alakot ölt.

– És ezúttal miért lenne helyes?

A vén lassan lehajolt, és a tenyerét a puha mohaszőnyegre nyomta.

– Miért? Tárd ki az érzékeidet, kétkedő! Ez a föld... – elmosolyodott – már él.

Rohant.

Szabadon!

Egy isten lelkén lovagolt egy vad, ősi állat izmaiban. Egy lelken lovagolt...

Hirtelen énekelni kezdett örömében. Mancsa alatt moha és zuzmók helyezkedtek el, lábának bundájára csíkokat rajzolt a felfröccsenő régi esővíz. Gazdag, termékeny élet illata... egy világ...

Rohant. A fájdalom már halványuló emlék volt csupán, homályos képek egy csontketrecről, növekvő nyomásról, egyre felületesebb lélegzetvételről.

Hátravetette a fejét, és mennydörgő üvöltése megremegtette az eget.

Távoli válasz érkezett, de aztán egyre közelebb jött.

Alakok, szürke, barna és fekete villanások a tundrán, meredélyeken át, alacsony völgyekben, széles gleccsereken. Ayák. Testvérek. Baaljagg gyermekei, Fanderay gyermekei, szellememlékek, a T'lan Ayák lelkei. Baaljagg nem engedte el őket, kapaszkodott beléjük a lelkében, az álmaiban, egy kortalan világban, amelybe egy Ősi Isten lehelt örök életet.

Ayák.

Istenük kihívta az egeket vadállati hangjával, s ők most eljöttek hozzá.

És... még valaki.

Togg lassított, felszegte a fejét. Az ayák ott voltak már körülötte, egyik klán a másik után érkezett, hosszú lábú tundrai farkasok, kavarogtak...

Ő is itt volt. Ő is eljött.

Megtalálta őt.

Rohant. Közeledett. Szorosan Baaljagg, az aya mellett, aki olyan sokáig hordozta sebesült, elveszett lelkét. Baaljagg eljött, hogy csatlakozzon a testvéreihez – álmai testvéreihez.

Érzelmek. Mérhetetlen érzelmek...

Aztán Fanderay ott lépdelt az oldalán.

Állatelméjük megérintette egymást. Egy pillanatra. Semmi több. Semmi többre nem volt szükség.

Együtt, aválluk összeért...

Két ősi farkas. Isten és istennő.

Nézte őket anélkül, hogy tudta volna, ő maga kicsoda, vagy hogy egyáltalán hol van, hogy szemtanúja lehet ennek az újraegyesülésnek. Nézte őket, és nem érzett mást, csak szelíd örömöt.

Rohant.

Előtte ott várakoztak a trónusok.

A Mhybe feje megrándult, a teste megmerevedett, majd vergődni kezdett, hogy kiszabaduljon a szorításból. Bár a férfi kicsiny volt, az ereje legyőzte őt.

– Farkasok, kislány. Nincs mitől félnünk.

Nincs mitől félnünk. Hazugság. Vadásztak rám. Újra és újra. Ezen a kietlen vidéken űztek. És most, hallgasd csak, még egyszer eljönnek! És ennek a darunak, aki vonszol engem, még csak egy kése sincsen.

– Van valami előttünk – nyögte Kruppe, és változtatott ügyetlen fogásán, ahogy ott görnyedezett a súly alatt. – Könnyebb voltál – lihegte – vénasszony korodban! Most, ha megtalálnád az akaraterőd, megszabadulhatnál tőlem... nem! Te cipelhetnél *engem!*

Akaraterő. Csak az akaraterőmet kell megtalálnom? Hogy kiszabaduljak a szorításból? Hogy elmeneküljek? Hová menekülnék?

– Kislány, halld Kruppe szavait! Könyörög neked! Ez... ez a világ... többé már nem Kruppe álma! Érted! El kell válnom tőle. Tovább kell adnom!

Enyhe emelkedőn kaptattak felfelé. Mögöttük farkasok üvöltöttek. Gyorsan közeledtek.

Hagyj itt!

– Legdrágább Mhybe, milyen találó a neved! Most már tényleg te vagy az edény! Benned... vedd át tőlem ezt az álmot! Hagyd, hogy eltöltse a lelked! Kruppénak át kell adnia neked, érted?

Akaraterő.

Hirtelen megvonaglott, és a könyökével Kruppe gyomrába vágott. A férfi felnyögött és összegörnyedt. Ahogy elesett, ő kirántotta magát, talpra ugrott...

Mögöttük farkasok tízezrei rohantak felé. Élükön pedig két óriási állat, akikből vakító erő sugárzott.

A Mhybe felsikoltott, megpördült.

Előtte sekély mélyedés helyezkedett el. Hosszú, alacsony, kenderkötéllel rögzített görbe csontokból és bőrökből emelt kunyhó, a bejárata szélesen ásított. És a kunyhó előtt egy kupacban rhivik csoportja állt. A Mhybe botorkálva megindult feléjük. Hirtelen mindenütt farkasok voltak, és vad, kaotikus körben áramolni kezdtek a kunyhó körül. Ügyet sem vetettek a rhivikre. Ügyet sem vetettek rá. Kruppénak néhány sikertelen kísérletet követően sikerült nyöszörögve feltápászkodnia. Szédelegve odament hozzá. Az asszony értetlenül bámult rá. A férfi kopott zsebkendőt húzott elő ruhájának ujjából, és felitatta vele a verejtéket a homlokáról.

– Egy kicsit lejjebb talál a könyököd, kedvesem, és...

– Mi? Mi történik?

Kruppe körülnézett.

– Akkor hát odabent vannak.

– Kik?

– Hát Togg és Fanderay. Eljöttek, hogy elfoglalják az Állatok Trónusát. Pontosabban ez esetben *Trónusait.* Persze nem arról van szó, hogy ha belépnénk a kunyhóba, két farkast találnák, akik székeken gubbasztanak. A jelenlét önmagában is

kétségkívül biztosítja a birtoklást. Kruppe képzeletében egyéb, hogy is mondjam, prózaibb képek is felbukkannak, de ezekről inkább ne beszéljünk, jó? Most pedig, kislány, engedd meg Kruppénak, hogy visszavonuljon! Akik most hozzád közelednek... nos, ez egy álom átadása, egyiktől a másiknak, és nemes Kruppénak most a háttérbe kell húzódnia.

Az asszony megfordult. Egy rhivi vén állt előtte, arcán szomorú mosollyal.

– Megkértük, hogy jöjjön velünk – szólalt meg.

A Mhybe nem értette.

– Kit kértetek meg?

– A lányodat. Ez a világ – a tiéd. Tulajdonképpen benned létezik. A lányod ezzel a világgal kéri a bocsánatod.

– Ezt ő ké... készítette...

– Sokan vettek részt a teremtésében, mindenkit a téged ért igazságtalanság vezetett. Tudod... kétségbeesés uralkodott el a napon, amikor a lányod... megteremtetett. Az, akit Kruppe néven ismersz. Az Ősi Isten, K'rul. Akit Pran Cholénak hívnak. És te magad. És a lányod, amikor összegyűjtött bennünket saját magában, saját magunkban is. Ezüstróka még több dologra szeretett volna válaszolni – a tragédiára, amit a T'lan Imassok és a T'lan Ayák sorsa jelent. Lehet – tette hozzá, miközben egyik kezével halovány, gyászos gesztust tett –, hogy amit a szíve keresett, túlságosan hatalmasnak bizonyult...

– Hol van most? Hol van a lányom?

A vén megrázta a fejét.

– A bánat elvitte őt. Messze.

A Mhybe elhallgatott.

Vadásztak rám. Ti vadásztatok rám. És az ayák. Lepillantott, és lassan felemelte ifjú tagjait. *Akkor hát ez valóság?* Lassan hátrafordult, és Kruppe szemébe nézett.

A daru mosolygott.

– Fel fogok ébredni?

Kruppe megrázta a fejét.

– Az asszony már örök álmát alussza, kislány. Őrzik, vigyáznak rá. A lányod beszélt Csuklyással. Egyezségre jutottak, érted? Azt hiszi, hogy mivel elveszítette a T'lan Imassokat, megszegte ezt. Ugyanakkor nem kerülheti el a figyelmünket, hogy ennek a... határozatnak több oldala is van. Kruppe továbbra is bizakodó marad.

Egyezségre. Szabadság a T'lan Imassoknak. Vég. A lelkük... már Csuklyásé.

A szellemekre – elveszítette őket? Elveszítette a T'lan Imassokat?

– Csuklyás nem fogja eltűrni...

– Ah, biztos vagy ebben? Ugyan miért nem, kislány? Ha a Halál Ura nem türelmes, akkor Kruppe táncolni tud Balek hegyes fején! Amire egészen biztosan képtelen. Nem fogsz visszatérni abba a vénséges testbe.

A Mhybe hátrapillantott a rhivi szellemekre.

– És meg fogok itt öregedni? Idővel...

A vén vállat vont.

– Nem tudom, de gyanítom, hogy nem. Te vagy az edény. A Mhybe.

A Mhybe... Óh, Ezüstróka. Lányom. Miért nem vagy itt? Miért nem nézhetek a szemedbe? A megbocsátáshoz két ember kell. Mélyet szippantott a levegőből, megízlelte a belőle áradó hűvös, nedves, édes életet. *Milyen könnyű tehát magamba fogadnom ezt a világot.* Levette az első réz karkötőt, és a rhivi felé nyújtotta.

– Azt hiszem, ez a tiétek.

A vén elmosolyodott.

– Jó szolgálatot tett az ereje?

A nő bólintott.

– Kimondhatatlanul...

Elméjét hirtelen egy jelenlét töltötte be.

– Mhybe.

Togg, a dübörgő hatalom, maga a tél akarata.

– Itt vagyunk ebben a birodalomban, az Állatok Trónusainak birodalmában, de te vagy az Úrnője. Van bennem valaki. Egy halandó lélek. Egy gyengéden szeretett lélek. Elengedem őt. Elengedjük őt. Ebből a birodalomból. Megengeded...

– Igen. Engedjétek el!

Áldás. Isten nélkül nem adhatta. Legtisztább formájában semmiképpen.

De nem fogta fel a benne, a halandó lelkében rejlő roppant képességet, hogy befogadja tízezrek szenvedését, a sokaságét, akik veszteségben és fájdalomban éltek majdnem háromszázezer éve.

Arcokat látott, számtalan arcot. Szikkadt arcokat, szemük nem volt több sötét üregnél. Száraz, tépett bőr. Csont csillogását látta a gyökérszerű inak és izmok kusza szövevénye alatt. Kezeket látott, megviselt, törött, szilánkos kezeket, amelyek immár üresek voltak – a kardok szelleme azonban még mindig ott reszketett bennük.

Térden állt, tekintetét végighordozta a sorokon, esett az eső, az özönvizet visszhangzó nyögések kísérték, a felettük tátongó sötétséget reccsenések töltötték be.

Rájuk nézett, s ők mozdulatlanul, lehajtott fejjel vártak.

Ő mégis látta az arcukat. Minden arcot. Minden arcot.

Enyém a fájdalmatok.

A fejek lassan felemelkedtek.

Érezte őket, érezte az őket átjáró hirtelen fényességet. *Megtettem mindent, amire képes vagyok. Tudom, nem volt elég. Mégis elvettem a szenvedéseteket...*

– Elvetted a szenvedésünket, halandó.

Magamba...

– Nem értjük, hogyan.

Így most elhagylak benneteket...

– Nem értjük... miért.

Mindenért, amit a testem nem képes magába zárni...

– Nem tudjuk meghálálni az ajándékot, amit tőled kaptunk.

Magammal viszem.

– Kérünk, halandó...

Valahogy.

– Az ok. Kérünk, áldj meg bennünket...

Én vagyok a...

– Halandó?

Bocsássatok meg, uraim! Ismerni akartok. Én... egy halandó vagyok, ahogy mondjátok. Egy ember, aki három évtizeddel ezelőtt született Erin városában. A családi nevem, mielőtt Fener Hitének adtam volna magam, Otanthalián volt. Az apám kemény, igazságos ember volt. Az anyám csak egyszer mosolygott az évek alatt, amíg ismertem őt. Távozásom pillanatában. Mégis ez az a mosoly, amit őrzök belőle. Most azt hiszem, az apám azért ölelt, hogy birtokoljon, az anyám fogoly volt. Most azt hiszem, az a mosoly az én menekülésemnek szólt. Most azt hiszem, távozásommal magammal vittem valamit belőle is. Valamit, ami méltó volt arra, hogy megszabaduljon. Fener Hite. A Hitben... vajon nem egyszerűen egy másik börtönt találtam magamnak?

– Ő szabad benned, halandó.

Az... jó volna.

– Mi nem hazudunk neked, Itkovián Otanthalián. Ő szabad. És még mindig mosolyog. Te elmondtad, mi voltál. De még mindig nem értjük a... nagylelkűséged. A könyörületed. Így újra megkérdezzük: miért tetted meg ezt értünk?

Uraim, ti könyörületről beszéltek. Megértettem valamit a könyörületről. Meghallgatjátok?

– Beszélj, halandó!

Mi, emberek nem értjük meg a könyörületet. Életünk minden pillanatában eláruljuk azt. Igen, ismerjük a fontosságát, ám ismerve azt, értéket tulajdonítunk neki, őrizzük, úgy gondoljuk, ki kell érdemelni. T'lan Imassok! A könyörület a szó legtisztább értelmében felbecsülhetetlen értékű dolog. Ingyen kell adni. És bőségesen.

– Nem értjük, de elgondolkodunk hosszú szavaidon. Úgy látszik, mindig több tennivaló van.

– Nem felelsz a kérdésünkre...

Nem.

– Miért?

Ott, az eső alatt, a sűrűsödő sötétségben, a rá szegezett arcokkal szemben Itkovián magába zárt mindent, amit átölelt, bezárta magát, majd hátradőlt. Hátra.

Mert. Én voltom a Lélekpajzs. De most... Végeztem.

És a Hold Szülöttéből záporozó esőben meghalt.

A tavasz édes illatát árasztó végtelen, újjászületett tundrán Ezüstróka felemelte a fejét. Két T'lan Imass állt előtte. Egyiküket kardok döfték át. A másikat annyira megtépázták, hogy alig állt a lábán. Mögöttük némán, mozdulatlanul, a T'lan Ayák várakoztak. Ezüstróka el akart fordulni.

– Nem. Nem fordulsz el.

Ezüstróka haragosan a harcosra meredt.

– Kínozni merészelsz? – sziszegte.

A T'lan Imass mintha megingott volna indulata hevétől, de aztán összeszedte magát.

– Onos T'oolan vagyok, Első Kard. Te vagy a Hívó, meg fogsz hallgatni.
Ezüstróka egy hosszú pillanatig nem szólt semmit, majd bólintott.
– Jól van. Beszélj!
– Engedd szabadon a T'lan Ayákat!
– Megtagadtak engem...
– Most itt állnak előtted. Eljöttek. A szellemeik várják őket. Újra halandók lesznek ebben a világban, amit teremtettél. Halandók, akik többé nem vesznek el az álmaikban, Hívó. Halandók. Ajándékozd meg őket! Most!
Ajándékozd meg őket...
– És ők is ezt kívánják?
– Igen. Nyújtsd ki feléjük a lelked, és tudni fogod, hogy ez az igazság.
Nincs, nincs több fájdalom. Felemelte a karját, magába szívta a Tellann Üreg erejét, behunyta a szemét. *Túl sokáig ismerték a láncokat. Ezek a lények túl sokáig ismerték a hűség terhét...*
És felszabadította őket a rituálé alól. A tett olyan keveset követelt tőle, hogy maga is megdöbbent. *Ilyen könnyű hát felszabadítani. Ismét szabaddá tenni.*
Kinyitotta a szemét. Az élőhalott farkasok eltűntek, de nem a feledésben. Tudta, hogy a lelkeik újra egyesültek hússal és csonttal. Többé nem egy kihalt fajhoz tartoztak. Itt, ebben a birodalomban, a farkasistenek között nem. Végül is Csontvető. Hatalmában áll ilyen ajándékot adni. *Nem, nem ajándék. Hiszen erre születtem. Ez volt a célom. Az egyetlen célom.*
Onos T'oolan csontjai recsegtek, ahogy a harcos lassan körülnézett a most már üres tájon. A válla mintha megereszkedett volna.
– Hívó, köszönöm. Az ősi hiba kijavíttatott.
Ezüstróka végigmérte az Első Kardot.
– Mit kívánsz még tőlem?
– Aki itt áll mellettem, Lanas Tog. Ő visszavezet téged a T'lan Imassokhoz. Szót kell váltanod velük.
– Jól van.
Onos T'oolan nem mozdult. Ezüstróka összevonta a szemöldökét.
– Akkor hát mire vársz?
A harcos még egy pillanatig mozdulatlanul állt, majd hátranyúlt, és lassan előhúzta kőkardját.
– Értem – recsegte és felemelte a kardot.
Majd elengedte, és a fegyver a földre esett, a T'lan Imass lába elé. Ezüstróka lepillantott a kardra, miközben a gesztus jelentőségén tűnődött... amit ez az Első Kardnak nevezett harcos tett. Lassan, ahogy megértette, elkerekedett a szeme.
Végül is erre születtem...

*

– Eljött az idő.
Balek összerezzent. Egy kicsit elszunyókált.

– Mi? Milyen idő?
Murillió a Mhybéhez sietett. A Halállovag folytatta.
– Készen áll a temetésre. Uram kinyilvánította végtelen védelmét.
Az Ősi Isten, K'rul, a hatalmas, élőhalott harcost tanulmányozta.
– Továbbra is zavarban vagyok. Nem, megdöbbent. Csuklyás mióta ilyen nagylelkű?
A lovag lassan K'rul felé fordult.
– Az uram mindig nagylelkű.
– Még él – közölte Murillió, azzal kihúzta magát, és a Mhybe meg a Halállovag közé lépett. – Az idő még *nem* jött el.
– Ez nem temetés – mondta neki K'rul. – A Mhybe most alszik, és már örökké aludni fog. Azért alszik, hogy álmodjon. És az álmában, Murillió, egy egész világ él.
– Mint Hamvas? – kérdezte Balek.
Az Ősi Isten válaszképpen elmosolyodott.
– Várj egy percet! – kiáltotta Murillió. – Pontosan hány alvó öregasszony van?
– Nyugovóra kell térnie – jelentette ki a Halállovag.
Balek előrelépett, és Murillió vállára tette a kezét.
– Gyere, gondoskodjunk róla, hogy kényelmes legyen neki odalent! Bundák, takarók...
Murillió reszketett Balek keze alatt.
– Ennyi minden után? – megtörölte a szemét. – Csak úgy... itt hagyjuk? Itt, egy kriptában?
– Segíts elkészíteni az ágyát, barátom! – kérte Balek.
– Nincs rá szükség – jegyezte meg a Halállovag. – Semmit sem érez majd.
– Nem ez a lényeg – sóhajtotta Balek. Akart még mondani valamit, de ekkor észrevette, hogy Rath'Fanderay és Rath'Togg levették az álarcukat. Sápadt, ráncos bőr, csukott, könnyben úszó szem. – Mi a bajuk? – érdeklődött.
– Az isteneik végre megtalálták egymást, Balek. A Mhybe birodalmában, amely most az Állatok Trónusainak ad otthont. Nem bánatot látsz az arcukon, hanem örömöt.
– Gyere, Murillió, lássunk munkához! – dörmögte Balek néhány pillanat múlva. – Aztán hazamehetünk.
– Engem még mindig érdekelnek ezek az öregasszonyok, akik csak úgy világokat álmodnak!

*

Az Üreg felizzott. A belőle kilépő három alak egymás hegyén-hátán a szürke, poros földre zuhant. Paran arrébb gurult Fürge Bentől és a Látótól, miközben a két dulakodó férfi körül varázserő cikázott. Ahogy a kapitány kirántotta a kardját, hallotta, hogy a jaghuta felsikolt. Fekete háló siklott köré, és szorosan a vergődő Látóra tekeredett. Fürge Ben lihegve elrúgta magát tőle, kezében a Fortéllyal. A jaghuta mellkasán apró, gallyakból és fűből készített alak kuporgott és vihogott.

– Csuklyás nevére, ki...
A résből hirtelen hatalmas, fekete test robbant ki sziszegő vicsorgassal. Paran felkiáltott, arrébb gurult, és a kardjával kétségbeesetten az állat felé suhintott. A harapás izmot, majd csontot ért.
Valami – egy mancs – Paran mellkasának vágódott, és hanyatt lökte.
– Állj, te nyomorult dög!
Fürge Ben eszelős üvöltését varázslat robbanása követte, és a párduc felüvöltött fájdalmában.
– Talpra, Paran! – nyögte a varázsló. – Nem maradt semmim!
Talpra? Istenek, úgy érzem, ezer darabra törtem, ez meg azt akarja, hogy ugorjak talpra. Valahogy sikerült feltápászkodnia, és szédelegve szembefordult a szörnnyel. A párduc hatlépésnyire kuporgott tőle, a farka a földet söpörte, parázsló szeme a kapitányéba mélyedt, ínye némán, fenyegetően felhúzódott.
Valahonnan, mélyen a kapitányból feleletképpen mély morgás hangzott fel. Mélyebb, mint amit emberi torok kiadni képes. Brutális erő áramlott benne, és átvette a teste felett az uralmat. Az egyetlen dolog, amit Paran felfogott, az volt, hogy valahogy egy magasságba került a roppant párduccal. Hallotta a háta mögött Fürge Ben rekedt hörgését.
– A mélységre...
A ragadozó hátracsapta a fülét, és láthatóan habozott.
Csuklyás nevére, mit láthat?
– Csontvető! – kiáltotta Fürge Ben. – Várj! Nézz körül! Nézd meg, hol vagyunk! Mi nem vagyunk az ellenségeid. Azt keressük, amit te! Itt és most.
A párduc hátrált még egy lépést, és Paran látta, hogy ugrásra készen megfeszül.
– A bosszú nem elég! – ordította a varázsló.
A nagymacska összerezzent. Egy pillanattal később Paran látta, hogy az izmai elernyednek, majd az állat körvonalai elmosódnak, átalakulnak: és egy alacsony, sötét hajú, erős csontozatú nő állt előttük. Jobb vállán mély seb látszott, amelyből szabadon folyt a vér a karjára, ujjai hegyéről pedig a poros földre csöpögött. A kapitányra fekete, hihetetlenül gyönyörű szempár szegeződött.
Paran lassan felsóhajtott és érezte, hogy valami lecsendesedik benne. Megint ura volt saját testének. Minden tagja reszketett, a kard markolata csúszós volt a verejtéktől.
– Ki vagy te? – kérdezte a nő.
A kapitány vállat vont. Az asszony tekintete elsiklott mellette.
– Bánat – mondta.
Paran lassan megfordult. A repedés látványa szinte fizikai értelemben hasított a szívébe. Egy hasadás a levegőben, alig karnyújtásnyira egy elhagyott torony csipkés tornyától. Seb, amelyből vér helyett fájdalom ömlött. *Micsoda fájdalom...* egy *örökkévalóság – istenek odalent, ennek lelke van! Egy gyermek. Csapdában. Lezárja a sebet. Emlékszem erre a gyermekre – a gyermek az álmaimból...*
Fürge Ben felállt és lenézett a varázslattal gúzsba kötött Látóra, akinek mellkasán a gallybaba ült. A jaghuta nem emberi szemében rettegés ült, ahogy visszabámult rá. A

varázsló elmosolyodott.

– Te és én, Látó. Most megegyezünk – felemelte a Fortélyt, amelyet még mindig a kezében szorongatott. – A Matróna ereje... ebben a tojásban van. Igaz? Ez az erő nem érzékeli saját magát, de azért él. Mivel kiszakították a testből, amely egykor lakhelyéül szolgált, valószínűleg nem érez fájdalmat. Egyszerűen csak létezik, itt bent a Fortélyban, és bárki használhatja. Bárki.

– Nem! – nyögte a jaghuta, és a szeme kitágult a rémülettől. – A Fortély hozzám tartozik. Egyedül hozzám. Te ostoba...

– Elég volt a sértésekből, Látó! Akarod hallani az ajánlatom? Vagy inkább Paran és én szépen álljunk félre, és bízzunk téged a Csontvető gyengéd karmaira?

A sötét hajú nő elindult feléjük.

– Mi a terved, varázsló?

Fürge Ben rápillantott.

– Egyezség, Csontvető, amelyben mindenki nyer.

A nő gúnyosan elvigyorodott.

– Senki sem nyer. Soha. Engedd át őt nekem!

– Ilyen fontos a T'lan Fogadalom? Nem hiszem. Te hús és vér vagy, nem vettél részt abban a rituáléban.

– Engem nem köt semmilyen fogadalom – felelte a nő. – Most a fivérem érdekében járok el.

– A fivéredért? – kérdezte Paran, aki eltette a kardját, és csatlakozott hozzájuk.

– Onos T'oolan. Aki ismert egy halandót, és a testvérének nevezte.

– Elhiszem, hogy ez... ritka megtiszteltetés – bólintott Paran –, de mi köze ennek a Látóhoz?

A nő lenézett a megkötözött jaghutára.

– Hogy megbosszuljam Ifjabb Tok, Onos T'oolan testvérének a halálát, meg kell ölnöm téged, Látó.

Paran a nevet hallva döbbenten meredt a Csontvetőre. A jaghuta alsó agyarainak fenyegető kivillantásával felelt, aztán így szólt:

– Akkor, az első alkalommal kellett volna megölnöd minket. Igen, emlékszem rád. *A hazugságaidra.*

– Ifjabb Tok? – kérdezte Fürge Ben. – Félkarú seregéből? De hát...

– Elvesztettük – mondta Paran. – Sokfürt egy kaotikus Üregbe taszította.

A varázsló elkomorult.

– És a Látó ölébe hullott? Ez aligha...

– Itt jelent meg – szakította félbe a nő. – A Bánatban. A Látó félbeszakította útját észak felé, melynek az volt a célja, hogy csatlakozzon a népéhez. Ezt az utat egy ideig Onos T'oolannal közösen tette meg. A Látó megkínozta a halandót, elpusztította őt.

– Tok halott? – kérdezte Paran. Úgy érezte, az elméjét ide-oda lökdösik.

– Igen, láttam a holttestét. És most ahhoz fogható fájdalmat okozok ennek a jaghutának.

– Hát nem tetted még meg? – sziszegte a jaghuta.

A Csontvető arca megkeményedett.

– Várj! – kiáltotta Fürge Ben. – Figyeljetek rám! Kérlek! Én is ismertem Tokot, és fáj a veszteség. De ez nem változtat semmin, legalábbis itt és most nem – megint visszafordult a Látóhoz. – Még mindig ott van bent, te is tudod. – A jaghuta összerezzent, a szeme elkerekedett. – Hát nem értetted meg? A Matróna csak egyet vihetett el. Téged.

– Nem...

– A húgod még mindig odabent van. Az ő lelke zárja le azt a rést. Az Üregek így gyógyítják saját magukat, nehogy egymásba vérezzenek. Először a Matróna volt az – a K'Chain Che'Malle. Itt az idő, Látó, hogy visszaküldjük őt. Csuklyás tudja, mire képes ez a Fortély, ha egyszer elszabadítod, ha egyszer beküldöd abba a hasadékba...

A jaghuta hátborzongató vigyort erőltetett az arcára.

– Hogy kiszabadítsam a húgom? Minek? Te bolond. Te vak bolond. Kérdezd csak meg a Csontvetőt, meddig maradnánk életben ezen a világon? A T'lan Imassok most már komolyan vadásznának ránk. Minek szabadítsam ki a húgom? Rövid, meneküléssel teli élet; én emlékszem, halandó. *Emlékszem!* Futottunk. Sohasem aludhattunk eleget. Anyánk cipelt bennünket, csúszkált a sárban... – egy kissé elfordította a fejét. – És ó, mennyire hogy emlékszem *rád,* Csontvető! Te küldtél bennünket abba a sebbe... te...

– Tévedtem – mondta a nő. – Azt hittem... úgy tudtam... az kapu az Omtose Phellackba.

– Hazudsz! Lehet, hogy hús és vér vagy, de a jaghuták iránt érzett gyűlöletben nem különbözöl halhatatlan rokonaidtól! Nem, sokkal rettenetesebb sorsot szemeltél ki nekünk.

– Nem. Azt hittem, megmentelek benneteket.

– És soha nem tudtad meg az igazságot? Soha nem jöttél rá?

Paran látta, hogy a nő arca elborul, a szeme megrebben.

– Nem csinálhattam vissza, amit tettem.

– Gyáva! – rikoltotta a jaghuta.

– Elég ebből! – lépett közbe Fürge Ben. – Most jóvátehetjük. Küldd vissza a Matrónát a sebbe, Látó! Váltsd ki a húgod!

– Miért? Miért tenném? Hogy mindkettőnket levágjanak a T'lan Imassok?

– Igaza van – mondta a nő. – De még így is jobb, jaghuta, mint az örök fájdalom, amit a húgod most elszenved.

– Csak várnom kell. Egy napon – sziszegte a Látó –, valami bolond rábukkan majd erre a helyre, kutatni fog, benyúl majd a kapun...

– És megtörténik a csere? Kiszabadítja a húgod.

– Igen. A T'lan Imassok tudta nélkül! A...

– Egy kisgyermek – folytatta Fürge Ben. – Egyedül. A pusztaságban. Jobb ötletem van.

A jaghuta némán vicsorgott. A varázsló lassan leguggolt a Látó mellé.

– Omtose Phellack. Az Üregedet ostromolják, nem igaz? A T'lan Imassok régen bejutottak. És most, valahányszor megnyílik, tudnak róla. Tudják, hogy hol, és eljönnek... – A jaghuta haragosan meredt rá. Fürge Ben sóhajtott. – Az a helyzet,

Látó, hogy találtam egy helyet neki. Egy helyet, ami... rejtve maradhat. A T'lan Imassok sem képesek érzékelni. Az Omtose Phellack fennmaradhat, Látó, ereje teljében. Fennmarad és *meggyógyul.*

– Hazudsz.

Ekkor megszólalt a mellén gubbasztó bábu:

– Hallgass erre a varázslóra, jaghuta! Kegyelmet kínál, amit nem érdemelsz meg.

Paran megköszörülte a torkát, és így szólt:

– Látó! Tudatában voltál annak, hogy manipuláltak? Az erőd... nem Omtose Phellack volt, ugye?

– Azt használtam – morogta a jaghuta –, amit találtam.

– Igen, a Káosz Üregét. Ahol egy sebesült isten raboskodik. A Leláncolt, mérhetetlen erejű teremtmény, egy teremtmény, aki a fájdalom szorításában vergődik, és aki nem akar egyebet, csak elpusztítani ezt a világot, minden Üreggel együtt, beleértve az Omtose Phellackot is. Ő közömbös a vágyaid iránt, Látó, és *felhasznált* téged. Sőt, ami még rosszabb, a lelkének mérge... rajtad keresztül beszélt. Rajtad keresztül gyarapodott a fájdalmon és szenvedésen. Mióta érdekli a jaghutákat kizárólag a rombolás? Még a Zsarnokok sem uralkodtak ilyen kegyetlenséggel, mint te tetted. Mondd, Látó, még mindig olyan eltorzultnak érzed magad belül? Még mindig örömöd leled a fájdalom okozásában?

A jaghuta hosszú ideig hallgatott.

Istenek, Fürge Ben! Remélem, igazad van. Remélem, az őrület nem a Látó sajátja volt. Remélem, most eltűnt... kiszakadt belőle...

– Én... – recsegte a jaghuta – *üresnek* érzem magam. Akkor is, miért higgyek neked?

Paran fürkészőn a jaghutára meredt.

– Engedd el, Fürge!

– Várj...

– Hadd menjen! Nem egyezkedhetsz egy fogollyal, és nem várhatod el, hogy akár egyetlen szavad is elhiggye. Látó, a hely, amelyre Fürge Ben gondol... ott senki, az égvilágon senki sem lesz képes manipulálni benneteket. És, ami talán még fontosabb, lehetőséged nyílik megfizetni a vakmerőségedért. Végül pedig lesz egy húgod, aki még mindig gyermek, és akinek meg kell gyógyulnia. Látó, *rád* lesz szüksége.

– Túlságosan sokat építesz arra, hogy ebben a jaghutában maradt némi becsület, tisztesség és együttérzés – jegyezte meg a Csontvető. – Azzal, amit eddig tett – akár saját akaratából, akár nem – eltorzítja azt a gyermeket is, ahogy őt magát is eltorzították.

Paran vállat vont.

– Szerencséje van annak a gyermeknek, hogy ő és a fivére nem lesznek egyedül.

A Látó szeme összeszűkült.

– Nem leszünk egyedül?

– Szabadítsd ki, Fürge Ben!

A varázsló sóhajtott, majd így szólt a jaghuta mellkasán kuporgó gallybábuhoz:

– Engedd el, Talamandas!

– Valószínűleg megbánjuk – felelte a baba és lemászott. A varázsháló megrebbent, majd eltűnt.

A Látó feltápászkodott. Aztán habozott, szemét a Fürge Ben kezében lévő Fortélyra szegezte.

– Ez a másik hely – suttogta végül, és Paran felé fordult –, messze van?

A jaghuta gyermek, egy alig néhány éves kislány úgy óvakodott ki a sérült Üregből, mint aki azt sem tudja, hol van. Kis kezeit egymásra fektette az ölében, ahogy azt bizonyára régen halott édesanyjától tanulta. Ez apró részlet volt, de olyan szívfacsaró méltóságot adott a kislánynak, hogy Paran szemébe könnyek szöktek.

– Mire fog emlékezni? – kérdezte Kilava suttogva.

– Remélem, semmire – felelte Fürge Ben. – Talamandas és én, hm, teszünk róla.

Paran figyelmét halk hang keltette fel. A jaghuta remegve állt, nem emberi szemét a közeledő gyermekre szegezte, aki most észrevette őt, bár láthatóan mást keresett, mert a léptei lelassultak.

– Menj oda hozzá! – mondta Paran a Látónak.

– Egy... *testvérre* emlékszik.

– És most egy nagybácsit talál.

A Látó még mindig habozott.

– Mi, jaghuták nem... nem arról vagyunk híresek, hogy részvétet éreznénk vérrokonaink, testvéreink iránt...

Paran keserű grimaszt vágott.

– Talán mi emberek igen? Nem te vagy az egyetlen, akinek ez küzdelmet jelent. Sok mindenen kell javítanod, Pannion, kezdve azzal, ami benned van, azzal, amit tettél. Hagyd, hogy a gyermek – a húgod – a segítségedre legyen ebben! Menj, a fene egye meg! Szükségetek van egymásra.

A jaghuta tett egy bizonytalan lépést előre, megint habozott és hátrapillantott Paranra.

– Ember, amit tettem... a barátoddal, Ifjabb Tokkal... Most már bánom – a tekintete Kilavára siklott. – Azt mondtad, van testvéred, Csontvető. Egy fivéred.

A nő megrázta a fejét, mintha számítana a következő kérdésre.

– Ő T'lan Imass. Részt vett a rituálén.

– Akkor úgy látszik, hogy neked, ahogyan nekem, hosszú utat kell megtenned.

A nő félrehajtotta a fejét.

– Hosszú utat?

– A megváltáshoz vezető utat, Csontvető. Tudnod kell, hogy nem vagyok képes megbocsátani neked. Még nem.

– Én sem neked.

A jaghuta bólintott.

– Mindkettőnknek sokat kell még tanulnia.

Azzal megint elfordult. Kihúzta magát, és a húgához lépett. A kislány felismerte a fajtáját, és még nem veszett ki belőle sem a szeretet, sem a társak utáni vágy. És mielőtt Pannion felemelte volna a kezét, a kislány kitárta felé a karját.

*

A hatalmas Üreg barázdált, girbegurba falairól híg sár csordogált. Paran felpillantott a hozzá legközelebb álló, gyémántokkal telehintett óriásra, akinek roppant karja a mennyezetet tartotta. Szinte a szeme láttára hullott szét. A Hamvas testét szennyező méreg láthatóan pontosan a fejük felett lévő helyről sugárzott szét lángoló sávokban. Az óriás nem volt egyedül. A barlang teljes hosszában, ameddig csak a szem ellátott, további hozzá hasonló hatalmas, gyermekszerű szolgák sorakoztak. Ha tudatában is voltak a jövevények érkezésének, semmi jelét nem mutatták.

– Alszik – suttogta Kilava – és álmodik.

Fürge Ben rápillantott, de nem szólt semmit. A varázsló láthatóan várt valamire.

Paran lenézett a gallybabára, Talamandasra.

– Te valaha barghaszt voltál, igaz?

– Még mindig az vagyok, Asztal Mestere. Újjászületett isteneim itt élnek bennem.

Az az igazság, hogy Csuklyásból sokkal több van benned, mint a te barghaszt isteneidből.

A kapitány azonban egyszerűen bólintott.

– Te segítettél Fürge Bennek, hogy használhassa az Üregeit.

– Igen, de ennél sokkal több vagyok.

– Nem kétlem.

– Itt jön – közölte Fürge Ben megkönnyebbülten.

Paran megfordult, és egy alakot látott közeledni a hosszú, kanyargó alagútban. Vén volt, rongyokba bugyolálta magát, és két botra támaszkodva csoszogott.

– Légy üdvözölve! – kiáltotta Fürge Ben. – Nem voltam biztos benne...

– Az ifjakból hiányzik a hit, és ez alól te sem vagy kivétel, sivatagi kígyó! – az asszony egyik botjára nehezedve kutatott egy pillanatig ruhájának ráncai között, majd elővett egy kicsiny követ. – Ezt otthagytad nálam, igaz? A hívásodat meghallottam, varázsló. Hol vannak azok a kegyetlen jaghuták? Ah, és egy Lélekvesztett Csontvető is! Micsoda különös társaság. Nem akármilyen mese szólhat arról, ami összehozott benneteket! Ne, el ne mondd! Annyira azért nem érdekel – megállt a Látó előtt, egy pillanatig tanulmányozta a karjában tartott gyermeket, majd felemelte éles tekintetét. – Én egy öregasszony vagyok – sziszegte –, akit az Alvó Istennő választott ki, hogy segítségedre legyek húgod felnevelésében. De először meg kell nyitnod az Üreged. A hideg fog szembeszállni ezzel a fertőzéssel. A hideg lelassítja a bomlást, megkeményíti ezt a szolgasereget. Az Omtose Phellack, jaghuta. Szabadítsd ki! Itt! Hamvas most magához ölel téged!

Paran felvonta a szemöldökét.

– Nem a legszerencsésebben megválasztott szavak.

A vénséges boszorkány felvihogott.

– De olyan szavak, amelyeket megért, nem igaz?

– Nem, hacsak nem a megölését tervezed.

– Ne akadékoskodj, katona! Jaghuta, az Üreged!

A Látó bólintott és megnyitotta az Omtose Phellackot.

A levegő hirtelen metsző hideg lett, a falakon dér és zúzmara jelent meg. Fürge Ben elvigyorodott.

– Elég hűvös, boszorka?

Az öregasszony megint vihogott.

– Tudtam, hogy nem vagy bolond, sivatagi kígyó.

– Az igazat megvallva, Csákánynak tartozom köszönettel az ötletért. Akkor éjjel, amikor összefutottam a Nyomorék Istennel. Annak és a te célozgatásodnak a hidegre.

A boszorkány haragosan Kilavára meredt.

– Csontvető! – vakkantotta. – Jól figyelj a szavaimra! Az Üreget nem támadhatod meg sem te, sem a rokonaid. Senkinek sem beszélhetsz erről, az Omtose Phellack végső megnyilvánulásáról!

– Megértettem, boszorkány. Úgy látom, itt kezdődik saját megváltásom ösvénye. Elégszer szálltam már szembe a testvéreimmel ahhoz, hogy még egy kis lelkiismeret-furdalást elviseljek – Fürge Benhez fordult. – És most, varázsló, én elmennék. Kivezetsz bennünket erről a helyről?

– Nem, jobb, ha az Asztal Mestere vezet bennünket, úgy nem marad nyom utánunk.

– Én? – pislogott Paran.

– Készíts egy kártyát, kapitány! A fejedben.

– Egy kártyát? Miről?

A varázsló vállat vont.

– Gondolj valamire!

*

A katonák félrehúzták a három holttestet, és letakarták esőköpenyekkel. Zsémbes látta, hogy Korlat ott áll mellettük, háttal neki. A daru a kereskedőúthoz közelebbi oldalon helyezkedett el, amelyen túl látta Itkovián mozdulatlanul, elhagyottan heverő testét. A T'lan Imassok eltűntek. Az életben maradt Szürkekardok lassan közeledtek Itkoviánhoz, gyalogosan, kivéve a félszemű Anasztert, aki igáslova hátán üldögélt, és láthatóan semmi sem érdekelte, még az északi gerinc fölött lebegő roppant hegy sem, amely mély árnyékot vetett az erdőre.

A dombtetőn, a sötét város felé fordulva ott állt Caladan Brood, jobbján Humbrall Taurral, balján Hetánnal és Kafállal. Zsémbes látta, ahogy Dujek seregének maradéka rendezetlen sorban kivonul az északi kapun. Nagyon kevesen maradtak. Korallba rhivi szekereket hajtottak, amelyeket kiürítettek a holttesteknek. Az alkony alig egy harangszónyira volt. Az előttük álló éjszaka hosszúnak ígérkezett.

Malaza tisztek egy csoportja, élükön Dujekkel, elérte a domb alját. Érkezett velük egy Látótestőr is, aki a Birodalom immár kapitulált seregét képviselte. Zsémbes közelebb húzódott ahhoz a helyhez, ahol Brood és a barghasztok várakoztak. A Legfőbb Ököl hallotta a híreket. Zsémbes látta megereszkedett vállából és a mozdulatból, ahogy újra és újra végighúzta egyetlen kezét vénülő arcán. A férfi lelke kimondhatatlanul összetört. Broodtól jobbra Üreg nyílt, és Artantosz vezetésével fél

tucat malaza lépett ki belőle. Ragyogó, makulátlan egyenruhát viseltek, arcuk azonban komor maradt.

– Halandó Kard?

Zsémbes megfordult a hang hallatán. Az egyik idősebb asszony állt előtte a Légiójából.

– Igen?

– Szeretnénk felvonni a Gyermek Lobogóját, Halandó Kard.

– Ne itt.

– Uram?

Zsémbes a harcmezőre mutatott.

– Ott, az elesettjeink között.

– Uram, az sötétben van.

Zsémbes bólintott.

– Tudom. Vonjátok fel ott!

– Igen, uram.

– És nincs szükség címekre meg udvariaskodásra. A nevem Zsémbes. Karavánőr vagyok, jelenleg munka nélkül.

– Uram, te Hamis Halandó Kardja vagy. – A férfi szeme összeszűkült. Az asszony elfordította a tekintetét, és a harcmezőre bámult. – Ezt a címet vérrel váltottad meg, uram.

Zsémbes összerezzent, ő is elfordult, és hosszú ideig nem szólt semmit. Aztán bólintott.

– Rendben. De nem vagyok katona. Gyűlölöm a háborút. Utálok gyilkolni. – *És soha többé nem akarok látni egyetlen csatamezőt sem.*

Az asszony erre nem felelt semmit, csak megvonta a vállát, és elindult vissza kicsiny csapatához. Zsémbes figyelme ismét az egybegyűlt méltóságok felé fordult.

Artantosz – Tajszkrenn – éppen a bemutatásoknál tartott. Aragan nagykövet – egy magas, harcok nyomait viselő férfi, akit úgy tűnt, fejfájás gyötör – azért jött, hogy Laseen császárnő nevében szóljon Fekete Korall kormányzásának ügyét illetően. Némi másnaposság.

Brood azt felelte, hogy a hivatalos tárgyalással várniuk kell Fürkész Anomander megérkezéséig, akire hamarosan számítani lehet. Zsémbes ismét Dujek felé fordult, aki éppen ekkor ért oda a tisztjeivel. A Legfőbb Ököl egyre csak a távolabb álló Korlatot és a fűben heverő három letakart holttestet nézte. Az eső még mindig zuhogott, az égő város szaga súlyosan függött a levegőben, és a vidékre lassan homály borult.

Igen, az a nap hamuval és esővel végződik.

Hamuval és esővel.

*

Rohanás, dicsőséges, örömteli emlékek visszhangja. Meglovagolta az érzést, a menekülést a fájdalom elől, a csontok börtönéből, az erős, nyirkos, pikkelyes

karoktól, a szél, fény, meleg nélküli helytől.

A fagyott hústól. A sápadt, főtt hústól. Fekete, elszenesedett hústól. Az érzéketlen, alaktalan ujjakról, amelyek a szájába tömték a morzsákat. A szájába, amely rágás közben megtelt a saját vérével. A kemény, hideg kőtől és a rárakódott emberi zsírtól.

A bemocskolt testtől, a szétkent ürülék émelyítő bűzétől...

Rohant...

A fájdalom robbanását felemésztette a sebesség. Az ereiben vér lüktetett. Szaggatott, mégis mély lélegzet – mély lélegzet egészséges tüdővel.

Kinyitotta fél szemét.

Tok körülnézett. Széles hátú lovon ült. Szürkébe öltözött harcosok vették körül, és őt figyelték ütött-kopott sisakjaik mögül.

Egész vagyok...

Egészséges.

Én...

Páncélt viselő asszony lépett elő.

– Most elhagyod az istened, uram?

Az istenemet? Halott húsba öltözött, kemény jaghuta lélek – nem, nem isten. A Látó. A félelem szorításában. Az árulás sebeivel. Az istenemet?

Rohant. Szabadon. Az állat. A farkas. Togg. Névrokonom...

– Megváltott téged, uram, mégsem támasztott követeléseket. Tudjuk, hogy a lelked a farkasistenekkel futott. De most ismét a halandó birodalomban vagy. A testet, amelyben most találod magad, megáldották. A tiéd. De azért választanod kell, uram. Elhagyod az isteneidet?

Tok szemügyre vette a karját, combjának izmait. Hosszú ujjú kezét. Az arcához nyúlt, megtapogatta. Új seb, ugyanazt a szemet követelte. Nem számít. Már hozzászokott. Ifjú test – ifjabb, mint volt.

Lenézett a nőre, majd a körben álló katonákra.

– Nem – felelte.

A katonák fél térdre ereszkedtek, lehajtották a fejüket. Az asszony elmosolyodott.

– A csapatod köszönt téged, Togg és Fanderay Halandó Kardja.

Halandó Kard.

Akkor ismét rohanhatok...

A Tellann Üregben Lanas Tog egy széles völgy pereméhez vezette Ezüstrókát. A völgyet odalent a T'lan Imass klánok töltötték meg. Ott álltak, mozdulatlanul...

Mégis másképp...

Talán a terhük nélkül?

Ezüstrókát fájdalom és megbánás töltötte el.

Elhagytalak benneteket... annyiféleképpen...

Pran Chole előrelépett. A halhatatlan Csontvető üdvözlésképpen meghajtotta a fejét.

– Hívó!

Ezüstróka rádöbbent, hogy reszket.

– Meg tudsz nekem bocsátani, Pran Chole?

– Megbocsátani? Nincs mit megbocsátani, Hívó.

– Nem akartam sokáig késlekedni kívánságotok teljesítésével, csak amíg... amíg...

– Értjük. Nem kell sírnod. Sem értünk, sem magadért.

– Én... én most felszabadítalak benneteket, ahogy a T'lan Ayákkal tettem. Véget vetek a Fogadalmatoknak, Pran Chole, hogy szabadok legyetek... átkelhessetek Csuklyás Kapuján, ahogy akartátok.

– Nem, Hívó.

A lány néma döbbenettel bámult rá.

– Hallottuk Lanas Togot, a harcost, aki melletted áll. Egy kontinensen, messze délen, pusztítják a testvéreinket, Hívó. Nem menekülhetnek a háborújuktól. Odamegyünk. Megmentjük a fivéreinket és a nővéreinket. Hívó, ha ezt a feladatot elvégeztük, visszatérünk hozzád. A feledésért, amely bennünket vár.

– Pran Chole... – a hangja megbicsaklott. – Tovább szenvedtek...

– Meg kell mentenünk a testvéreinket, Hívó, ha képesek vagyunk rá. A Fogadalomban megmarad az erőnk. Szükségünk lesz rá.

A lány lassan kihúzta magát, úrrá lett a fájdalmán és a remegésén.

– Akkor veletek megyek, Pran Chole. Mi: Éjsötét, Szélfogó, Bellurdan és Ezüstróka.

A Csontvető egy hosszú pillanatig hallgatott, majd így szólt:

– Megtisztelsz bennünket, Hívó.

Ezüstróka habozott, majd így folytatta:

– Ti... megváltoztatok. Mit tett Itkovián?

A név említésére csontsisakos fejek tengere hajolt meg, s a látványtól elakadt Ezüstróka lélegzete. *Csuklyásra, mit tett az az ember?* Pran Chole sokáig várt a felelettel.

– Nézz körül, Hívó! Nézd meg az életet ebben a birodalomban! Nyújtsd ki a kezed, és érezd az erőt itt, a földben.

A lány kérdőn nézett rá.

– Nem értem. Ez a föld most már az Állatok Trónjának otthona. Rhivi szellemek vannak itt... két farkasisten...

Pran Chole bólintott.

– És még több. Te, talán tudtodon kívül, olyan Üreget teremtettél, amelyben Tellann Fogadalma szertefoszlik. A T'lan Ayák... ismét halandók. A gesztus könnyebb volt, mint vártad, nem igaz? Hívó, Itkovián megszabadította a lelkünket, és helyet talált számunkra az általad létrehozott birodalomban.

– Benneteket... *megváltottak!*

– Megváltottak? Nem, Hívó. Arra csak te vagy képes. A T'lan Imassokat felébresztették. Az emlékeink ismét élnek a földben, amin állunk. És oda térünk vissza mi is azon a napon, amikor elengedsz bennünket, Csontvető! Attól a szabadulástól nem vártunk egyebet, csak felejtést. Sohasem képzeltük volna, hogy más megoldás is lehetséges.

– És most? – suttogta a lány.

Pran Chole félrehajtotta a fejét.

– Meghaladja a képességeinket... amit egyetlen halandó olyan készséggel magához ölelt – azzal sarkon fordult, hogy visszatérjen a helyére a sorok között, majd megállt és visszapillantott rá. – Hívó!
– Igen?
– Vár ránk egy feladat... mielőtt nekivágunk a hosszú útnak.

*

Csákány egy füstös alapkövön ült, és fáradtságtól égő szemmel figyelte, ahogy a rhivik a törmelékben járkálnak, és újabb holttestek után kutatnak. Fegyvertelen pannioni katonák is voltak velük. Úgy tűnt, a városban maradt összes civil vagy halott volt, vagy csontig lerágták róluk a húst.
A toronyban elesett Hídégetők holttesteit már elvitte egy szekér. Csákány és csekély raja a legtöbbjüket kihozta visszafelé, miközben az épület kezdett összeomlani körülöttük. Néhány másik testet varázslat segítségével találtak meg és hoztak felszínre a Tiste Andiik, akik közül néhányan még mindig itt kóboroltak, mintha vártak volna valamire vagy valakire. Ketten voltak mindössze, akikre eddig senki sem bukkant rá: Fürge Ben és Paran. Csákány gyanította, hogy ennek az az egyszerű oka, hogy nincsenek is itt.
A kihelyezett fáklyák fénye gyenge volt ahhoz, hogy felvegye a harcot a városra boruló természetfeletti sötétséggel. A levegőben füst és habarcs szaga terjengett. A távolból időnként fájdalmas kiáltások hallatszottak, mint a kísértő emlékek.
Törékenyek voltunk. Már hónapokkal ezelőtt elpusztítottak bennünket Palás alatt, csak eddig tartott, míg a kevés túlélő felfogta ezt. Sunyi, Ügető, Terelő. Hullák, akik tovább tisztelegtek...
Rebbencs szólalt meg mellette.
– Szóltam a rhiviknek a szekerünkön, hogy várjanak az északi kapun belül.
A mi szekerünk. A halott Hídégetőket szállító szekér.
Első a támadásnál.
Utolsó a visszavonulásnál.
Utoljára.
A torony romjai között fény villant, Üreg nyílt, amelyen át alakok léptek ki. Egy sebesült véreb – pásztorkutyára hasonlított –, a nyomában Irigy Hölgy és két szegula, akik egy harmadik álarcos harcost vonszoltak.
– Hát – mormolta Rebbencs –, ez körülbelül megteszi, nem igaz?
Csákány nem tudta, mit ért ez alatt Rebbencs, és nem is feszegette a dolgot.
Irigy Hölgy észrevette őket.
– Drága hadnagy! Micsoda megkönnyebbülés, hogy épségben látlak! El sem tudod képzelni, milyen arcátlan az a fehér hajú, karddal kitömött...
– Csak nem rám gondolsz? – kérdezte egy mély hang. A homályból Fürkész Anomander lépett elő.
– Ha tudom, hogy a toronyban vagy, Irigy Hölgy, a földig lerombolom a Hold Szülöttével.

– Óh, ilyet mondani!
– Mit keresel te itt? – morogta a Sötétség Fia.
– Óh, ezt-azt, kedvesem. Milyen katonásan festesz ma délután. Most délután van, ugye? Nehéz megállapítani.
– Óh! – suttogta Rebbencs –, ennek a kettőnek közös története van!
– Tényleg? – kérdezte Csákány halkan, vontatottan. – Miből jöttél rá? – *Átkozott Hölgy, egy porszem sincsen azon a telabán. Egy másik világ. És mégis ott álltunk azon a folyosón egymás mellett.*
Fürkész Anomander az előtte álló nőt méregette.
– Mit akarsz, Irigy?
– Hogy mit? Beutaztam egy fél kontinenst, te hálátlan alak, hogy életbevágóan fontos üzenetet juttassak el hozzád!
– Akkor halljuk!
Irigy Hölgy pislogott és körülnézett.
– Itt, szerelmem? Nem akarod inkább... négyszemközt?
– Nem. Dolgom van. Ki vele!
A nő keresztbe fonta a karját.
– Akkor elmondom, bár az istenek tudják csak, miért vesződöm azzal, hogy ilyen hősiesen megőrizzem a nagylelkűségemet...
– Irigy!
– Jól van, jól van. Hallgass meg, hát, Dragnipur hordozója! Drága apám, Drakonusz azt tervezi, hogy megszökik a kard láncaiból. Hogy honnan tudom? A vér suttog, Anomander.
A Hold Szülöttének Ura felmordult.
– Meglep, hogy ilyen sokáig tartott neki. És?
Irigy szeme elkerekedett.
– Mi ez az őrült vakmerőség? Ha esetleg elfelejtetted volna, átkozottul keményen dolgoztunk, mire az *első* alkalommal sikerült megölnünk őt!
Csákány Rebbencsre pillantott és látta, hogy a nő tátott szájjal bámulja Fürkészt és Irigy Hölgyet.
– Nem rémlik, hogy te akkor túl sok mindent tettél volna – mondta Fürkész Anomander. – Csak álltál és nézted a küzdelmet...
– Pontosan! És mit gondolsz, apámnak mi volt erről a véleménye?
A Hold Szülöttének Ura vállat vont.
– Ahhoz eleget tudott, hogy ne kérje a segítséged, Irigy. Mindenesetre megjegyzem a figyelmeztetésed, bár nem sok mindent tehetek ezzel kapcsolatban, míg Drakonusznak nem sikerül valóban kiszabadítania magát.
A nő sötét szeme összeszűkült.
– Mondd, kedvesem, mit tudsz te – ha tudsz egyáltalán valamit – az Asztal Mesteréről?
Fürkész felvonta a szemöldökét.
– Ganoes Paranról? A halandóról, aki megjárta a Dragnipurt? Arról, aki a Kurald Galain kapujába küldte a két Árnyékkopót?

Irigy nagyot dobbantott.
– Kiállhatatlan vagy!
A Tiste Andiik ura elfordult.
– Eleget beszéltünk, Irigy.
– Megtalálják a módját, hogy összetörjék a kardot!
– Talán igen.
– Az életed egy halandó ember hóbortjától függ!
Fürkész Anomander megállt és visszafordult hozzá.
– Akkor jobb, ha figyelek, hová lépek, nem igaz? – azzal eltűnt a Tiste Andiik között.
Irigy bősz sziszegéssel utánaeredt.
Rebbencs lassan Csákány felé fordult.
– Ganoes Paran? A kapitány?
– Inkább máskor elmélkedj rajta, jó? – sóhajtotta Csákány. – Végeredményben semmi köze az egésznek hozzánk – lassan felegyenesedett. – Szedd össze őket, Rebbencs! Az északi kapuhoz megyünk.
– Igen, uram. Nem fog sokáig tartani.
– A boltívnél leszek.
– Hadnagy! Csákány!
– Mi van?
– Megtetted, amit tudtál.
– De nem volt elég, igaz? – Csákány választ sem várva elindult. A Tiste Andiik félreálltak, hogy utat engedjenek neki. A megfeketedett boltív felé lépdelt.
– Egy pillanatra!
Csákány megfordult és látta, hogy Fürkész Anomander közeledik felé. A hadnagy önkéntelenül is lesütötte a szemét a Tiste Andii kemény, nem emberi tekintete előtt.
– Szeretnék veled menni – mondta a férfi.
Csákány a kitüntetett figyelemtől nyugtalanul Irigy Hölgy felé sandított, aki éppen az eszméletlen szegula harcossal volt elfoglalva. *Bátor nő vagy, Hölgy. Te még csak össze sem rezzentél.*
A Sötétség Fia bizonyára követte a tekintetét, mert felsóhajtott.
– Nem áll szándékomban folytatni azt a beszélgetést, hadnagy. És ha úgy dönt, hogy felébreszti azt a szegulát – és jelen állapotából kiindulva ez könnyen megtörténhet –, nos, azt a régi vitát sem kívánom feléleszteni. Gondolom, te és a csapatod a parancsnoki álláshoz vonultok, a várostól északra.
Tényleg? Ennyire előre még nem gondolkodtam. Bólintott.
– Akkor hát csatlakozhatok hozzád?
Az istenekre alattunk! Csákány mély levegőt vett, és így felelt:
– Pillanatnyilag nem vagyunk kellemes társaság, uram.
– Tényleg nem. Viszont *érdemes* társaság vagytok.
A nő erre csodálkozva a szemébe nézett. A férfi elhúzta a száját.
– Sajnálom, hogy későn érkeztem. Arról sem tudtam, hogy malaza katonák vannak a toronyban.

– Nem számított volna, uram – mondta Csákány erőltetett vállrándítás kíséretében. – Ahogy hallottam, Dujek századai sem úszták meg, hiába nem voltak a toronyban.

Fürkész Anomander egy pillanatra félrefordította a tekintetét, és összeszorította a száját.

– Szomorú vég a szövetség számára.

Az életben maradt Hídégetők közelebb húzódtak, és csendben hallgatták őket. Csákány hirtelen tudatára ébredt a jelenlétüknek, felfogta a szavakat, amelyeket hallottak a beszélgetésből, és mindazt, amit nem mondtak ki.

– Ami bennünket illet – szólalt meg –, a szövetség szilárd volt. – *Mi. Bennünket. Akik itt állunk előtted.*

Talán megértette.

– Akkor szeretnék még egyszer a szövetségeseimmel menni, hadnagy.

– Megtisztelsz bennünket, uram.

– A parancsnoki álláshoz, a várostól északra.

– Igen, uram.

A Tiste Andii mélyet sóhajtott.

– Van ott egy elesett katona, akinél szeretném... leróni a tiszteletemet... Igen, a legszomorúbb hír, amit ma hallottunk.

– Ahogy mi is, uram.

Fürkész ott maradt mellette, amíg vonultak, s mögöttük ott lépdelt a Hídégetők életben maradt öt katonája.

A lány odalépett mellé. A tekintete, akárcsak az övé, a dombtetőn gyülekező alakokra szegeződött.

– Tudod, mit szeretnék?

Zsémbes megrázta a fejét.

– Nem, Jeges, mit szeretnél?

– Szeretném, ha Pihe is itt volna.

– Igen.

– Megelégedném csak a testével is. Itt a helye, a többi elesett katona között, nem pedig valami kis kőkupac alatt az istenek háta mögött.

Pihe, te voltál az első halottja ennek a háborúnak? A mi szedett-vedett csapatunk volt az első, aki e mellé az ügy mellé állt?

– Emlékszel a hídra? – kérdezte Jeges. – Az egész leomlott, Pihe meg az alapkövekről horgászott. Láttuk a Hold Szülöttét, nem igaz? A déli horizonton, kelet felé sodródott. És most itt vagyunk annak az átkozott hegynek az árnyékában.

Caladan Brood és Dujek Korlat felé közeledtek, aki még mindig a három letakart holttest mellett állt. Két lépéssel mögöttük ott volt Tajszkrenn, akiről eltűnt az ifjúság mágikus máza. A sötét levegőben természetellenes csend honolt, amelyen könnyedén áthatolt a hangjuk. Dujek ellépett Korlat mellett, és letérdelt a három elesett malaza mellé.

– Ki volt itt? – kérdezte rekedten, s közben a keze fejével megtörölte az arcát. – Ki látta, mi történt?

– Én – felelte Korlat színtelen hangon. – És Tajszkrenn. Amikor Ezüstróka felbukkant, Kallor kettőnket ütött le először, hogy képtelenek legyünk ellenállni. Azt hiszem, nem számított rá, hogy Pálinkás és a két tengerészgyalogos az útjába áll. Elég ideig tartóztatták fel, hogy Tajszkrenn magához térjen. Kallor kénytelen volt elmenekülni új gazdájához, a Nyomorék Istenhez.

– Pálinkás összecsapott Kallorral? – Dujek félrehajtotta a Pálinkás testét takaró esőköpenyt, és némán nézte a barátját. – A törött lába... amiatt történt...

Zsémbes látta, hogy Korlat – aki még mindig Dujek mögött állt – habozik, majd így válaszol:

– Nem, Legfőbb Ököl. Az a halálos csapás után tört el.

Dujek egy hosszú pillanat múlva megrázta a fejét.

– Folyton mondtuk neki, hogy gyógyíttassa meg rendesen. Azt felelte, „később". Mindig csak „később". Biztos vagy benne, Korlat? Hogy utána tört el?

– Igen, Legfőbb Ököl.

Dujek még mindig az előtte fekvő halott katonára meredt, és összevonta a szemöldökét.

– Pálinkás pompás vívó volt... sokat gyakorolt Dassem Ultorral, és még Dassemnek is sok idejébe telt, mire kijátszotta a védelmét – hátrapillantott a válla felett Korlatra, majd Tajszkrennre. – És a két tengerészgyalogossal az oldalán... mennyi időbe telt, Főmágus, mire magadhoz tértél?

Tajszkrenn keserű fintorral Korlatra pillantott, majd így felelt:

– Csak pár pillanat volt, Dujek. Pár pillanat... túl későn.

– Legfőbb Ököl – folytatta Korlat –, Kallor tudása a karddal... ő félelmetes harcos.

Zsémbes látta, hogy Dujek arcán elmélyül a ránc.

– Ez nincs rendben. Biztos, hogy az a törött láb volt előbb – morogta Jeges.

Zsémbes megfogta a karját, és megrázta a fejét. *Ne, Korlatnak biztosan megvan az oka erre... erre a... hazugságra.*

Jeges szeme összeszűkült, de elhallgatott. Dujek rekedt sóhajjal felegyenesedett.

– Elveszítettem egy barátot – mondta.

A kijelentés nyers egyszerűsége valamiért Zsémbes szívéig hatolt. Ő is megérezte magában a bánatot, a fájdalmas ürességet.

Pihe... barátom.

Itkovián...

Zsémbes elfordult, és sűrűn pislogni kezdett.

Megérkezett Fürkész Anomander. Banya, az Óriás Varjú ide-oda csapongott előtte. A Sötétség Fia mellett Csákány helyezkedett el. Zsémbes más Hídégetőket is látott mögöttük: Rebbencset, Kalapácsot, Hangyást, Indát, Kékgyöngyöt. A páncéljuk darabokban lógott rajtuk, régi vér száradt a ruhájukra, s szemükből eltűnt minden élet.

A domboldalon most összegyűlt Félkarú seregének maradványa. Zsémbes ezerre sem tette a számukat. Mögöttük barghasztok, rhivik, Tiste Andiik és Brood seregének többi katonája állt. Némán róttták le tiszteletüket az elesetteknek.

A gyógyító, Kalapács, egyenesen odament, ahol Pálinkás holtteste feküdt. Zsémbes látta, hogy a felcser szemügyre veszi a sebeket, látta a szemében, hogy belehasít a

felismerés. A nagydarab katona hátrált egy lépést, és olyan volt, mintha belül összeomlott volna. Dujek időben lépett oda hozzá, hogy elkapja, és gyengéden leültesse a földre.

Vannak sebek, amelyek sohasem gyógyulnak be, és ez az ember éppen most szerzett egy ilyen sebet. Bár hagyta volna Dujek Pálinkást az esőköpeny alatt...

Fürkész Anomander Korlat mellett állt. Hosszú ideig hallgatott, aztán elfordult.

– Korlat, erre hogy felelsz?

A nő tompa hangon válaszolt neki:

– Orfantal készülődik, uram. A fivérem és én megkeressük Kallort.

Fürkész bólintott.

– Ha megtaláltátok, hagyjátok életben! Kiérdemelt egy helyet a Dragnipurban.

– Úgy lesz, uram.

A Sötétség Fia ekkor a többiekhez fordult.

– Dujek Legfőbb Ököl! Tajszkrenn Főmágus! A Hold Szülötte haldoklik, így a népem elhagyta. Keletre küldjük, az óceán fölé. A benne rejlő erő gyengül, így nemsokára elsüllyed a habokban. Arra kérlek benneteket, hogy ezt a három elesett malazát – akikkel egy általam és Caladan Brood által idejuttatott áruló végzett –, ezt a három malazát helyezzük el a Hold Szülöttében! Azt hiszem, méltó sírbolt lesz számukra.

Senki sem szólt. Fürkész Csákányra pillantott.

– És azt kérem, hogy a Hídégetők halottait is odabent helyezzük el.

– Van odabent hely *minden* halottunknak? – kérdezte Csákány.

– Sajnos nincsen. A legtöbb termet elöntötte a víz.

Csákány mélyet sóhajtott, és Dujekre pillantott. A Legfőbb Ököl láthatóan képtelen volt döntésre jutni.

– Látta valaki Paran kapitányt?

Senki sem felelt.

– Rendben. Ami az elesett Hídégetők elhelyezését illeti, a döntés a tiéd, Csákány hadnagy.

– Mindig érdekelte őket, mi lehet a Hold Szülöttének belsejében – felelte Csákány fanyar mosollyal. – Azt hiszem, örülnének neki.

A harcmezőtől északra elterülő erdő szélén ötletszerűen felvert ellátó tábor egyik sarkában lassan gyülekezett a Mott szabadcsapat hétszázhuszonkét tagja. Mindegyikük vászonzsákokat cipelt, amelyekbe a városban összegyűjtött zsákmányt gyömöszölték.

Az egyik fának támasztva hatalmas asztal állt az aljával kifelé, hogy láthatóvá váljon festett mintázata. A lábak már régen letörtek, de ettől csak könnyebb lett a szállítása. A festett kép már izzott egy ideje, mire valaki észrevette, és mire a képben lévő Üreg megnyílt, s előlépett belőle Paran, Fürge Ben és egy alacsony, robusztus izomzatú, fekete hajú asszony, jókora bámészkodó tömeg gyűlt össze előtte. Mindhármukat dér borította, amely azonnal olvadni kezdett, amint az Üreg bezárult mögöttük. A Mott szabadcsapat egyik tagja előrelépett.

– Üdvözöllek. Rönk Jib főmarsall vagyok, és valamit nem értek.

Paran, aki még mindig reszketett az Omtose Phellack kegyetlen hidegétől, egy pillanatig bámult a fickóra, majd megrázta magát.

– És mi volna az, főmarsall?

Rönk Jib megvakarta a fejét.

– Hát, az ott egy asztal, nem ajtó...

Nem sokkal később, miközben Paran és Fürge Ben a harcmező felé haladtak az alkonyi homályban, a varázsló halkan felnevetett. A kapitány rámeredt.

– Mi olyan vicces?

– Őserdei humor, Paran. Ezzel jár, hogy a legfélelmetesebb varázslókkal beszéltem, akikkel valaha is találkoztam.

– Varázslók?

– Hát, lehet hogy nem ez a legjobb név rájuk. A boszorkánymesterek cím talán jobb lenne. Mocsárban cuppogó boszorkánymesterek. Fakéregdarabkákkal a hajukban. Ha bejutnak egy erdőbe, csak akkor találod meg őket, ha ők is akarják. Azok a Rönk fivérek a legrosszabbak a bandából, bár úgy hallottam, van egy húguk is, akivel szintén jobb, ha soha nem találkozol.

Paran megrázta a fejét.

Kilava a megérkezésük után azonnal elhagyta őket. Egyszerű köszönetet mondott a két férfinak, Paran azonban érezte, hogy ez is érzelmeinek kivételes megnyilvánulása, aztán eltűnt az erdő sűrűjében.

A kapitány és a varázsló elérte a kereskedelmi utat, és látták, ahogy kiegyenesedik, s kapaszkodni kezd a csatamezőre és azon túl a városra néző dombra. A Hold Szülötte majdnem közvetlenül a fejük fölött lebegett, és ködös eső hullott belőle. Korallban még mindig égett néhány tűz, de úgy tűnt, hogy a Kurald Galain sötétsége valahogy azokat is elfojtja.

Paran képtelen volt kiverni a fejéből a közelmúlt eseményeit. Nem szokott hozzá, hogy... *megváltó* legyen. A jaghuta gyermek megszabadítása Bánat sebesült kapujából elzsibbasztotta.

Milyen régen volt már... Palás alatt. Éreztem őt, éreztem ezt a gyermeket, aki az örök fájdalom csapdájába esett, aki nem tudta megérteni, mit tett, hogy ezt érdemelte. Azt hitte, az anyját találja odabent – Kilava ezt mondta neki. A fivére kezét fogta...

És aztán mindezt elvették tőle. Hirtelen egyedül maradt. Csak a fájdalmat ismerte. Évezredeken át.

Fürge Ben és Talamandas tettek valamit a gyermekkel, a varázserejük felhasználásával elvettek tőle minden emléket arról, ami történt. Paran Csuklyás közvetlen részvételét érezte ebben. Csak egy isten képes ilyesmire. Ez nem az emlékek egyszerű elzárása volt, hanem a teljes elvételük, a palatábla tökéletes letörlése.

Így történt. A gyermek elveszítette a fivérét. Helyette talált egy nagybácsit.

De nem éppen kedveset. Végül is a Látónak is megvannak a saját sebei... És Hamvas birodalma most új lakókat talált. Egy ősi Üreg otthonává vált.

– Emlékek – mondta Fürge Ben – a jégben. Ebben a kaotikus méregben forróság van, elég ahhoz, hogy elpusztítsa ezeket a szolgákat. Meg kellett találnom a módját, hogy lelassítsam a fertőzést, hogy meggyengítsem a mérget. Tudod, figyelmeztettem a Nyomorék Istent. Megmondtam neki, hogy az útjába állok. Tudod, visszavertük...

Paran elmosolyodott magában az emléken. Az istenek önteltsége semmi sem volt Fürge Benéhez képest. *A varázsló azért kiérdemelte a jogot egy kis heves elégedettségre, nem igaz?* Ellopták a Látót Fürkész Anomander orra elől. Kijavítottak egy ősi rosszat, és szerencséjükre ott volt Kilava is, aki osztozott a megváltásban. Megszabadították a kontinenst a Látó jelentette fenyegetéstől. Végül pedig az Omtose Phellack megóvásával vékony csermellyé lassították a Nyomorék Isten fertőzését.

És visszaadtuk egy gyermek életét.

– Kapitány – dünnyögte Fürge Ben, és a vállára tette a kezét.

Előttük, az utolsó fákon túl nagy tömeg állt egy széles, lapos tetejű domb oldalán. A fáklyák fénye olyan volt, mint megannyi reszkető csillag.

– Ez nem tetszik nekem – mormolta a varázsló.

Mire a sötétség eloszlott, a dombtetőn heverő testek, valamint azok, amelyeket Csákány és katonái a szekerekben az út mellé toltak, eltűntek. A holttestek elhelyezése a sírboltban minden különösebb ceremónia nélkül zajlott le. Az elesettek elrendezése a hatalmas, lebegő épületen belül a Tiste Andiikra, személyesen Fürkész Anomanderre maradt.

Zsémbes szemügyre vette a Hold Szülöttét. Az erőd oldalra billenve sodródott a tenger felé, mintha részeg lett volna, és eltakarta az egyre fényesedő csillagokat, amelyek ezüstbe vonták a vidéket. Tudta, hogy az éj természetes sötétsége rövidesen teljesen felfalja a repülő hegyet.

Ahogy a Hold Szülötte lassan maga után húzta az árnyékát, a gerincen, az út túlsó oldalán felbukkant egy kis csapat katona, akik félkörben álltak körül egy szerény ravatalt és egy kőhalmot. Eltelt egy pillanat, mire Zsémbes megértette, mit is lát. Kinyújtotta a kezét, és közelebb vonta magához Jegest.

– Gyere! – súgta oda neki.

A lány nem tiltakozott, ahogy levezette a dombról, végig a lejtőn, át a néma, kísérteties sorok között, amelyek szétváltak, hogy átengedjék őket. Átmentek az úton, át a sekély árkon, majd megindultak felfelé a gerincre vezető emelkedőn.

Száz-egynéhány életben maradt Szürkekard rótta le kegyeletét a férfi előtt, aki valaha Fener Lélekpajzsa volt. Valaki távolról követte Zsémbest és Jegest, de egyikük sem fordult meg, hogy megnézze, ki az. Elérték a kis gyülekezetet.

Az egyenruhákat tisztára súrolták, a fegyvereket kifényesítették. A főleg capani asszonyokból és öztövér teneszkovi újoncokból álló csapatban Zsémbes meglátta Anasztert is, aki még mindig a lován ült. A Halandó Kard macskaszeme összeszűkült a különös, félszemű fiatalember láttán. *Nem, nem olyan, mint volt. Többé nem... üres. Mivé lett, hogy most a... vetélytársamnak érzem?*

A Desztrián állt a legközelebb a ravatalon fekvő mozdulatlan alakhoz, és úgy látszott, Itkovián halottsápadt arcát figyeli. A ravatal túlsó oldalán sekély gödröt

ástak, az egyik oldalán a földet halmozták fel, a másikon köveket. Itkoviánt szerény sír várta. A capani asszony végül megfordult.

– Megjelöljük ennek az embernek a halálát, akinek a lelke semmilyen istenhez nem utazik. Átlépett Csuklyás Kapuján, ennyi az egész. Átlépett. Hogy egyedül maradjon. Nem teheti le a terhét, mert halálában is az marad, ami életében volt. Itkovián, Fener Hitének Lélekpajzsa. Emlékezzetek rá!

Amikor már intett volna, hogy kezdjék el a temetést, valaki kilépett Zsémbes és Jeges mögül, és megindult a Desztrián felé. Egy malaza katona volt, a hóna alatt ruhába csomagolt tárgyat tartott. Tört daru nyelven szólalt meg:

– Kérlek, Desztrián, le akarom róni a tiszteletemet Itkovián előtt...

– Ahogy óhajtod.

– Valami... mást is szeretnék.

A nő felemelte a fejét.

– Uram?

A malaza levette a ruhát a tárgyról. Itkovián sisakja volt az.

– Én... én nem akartam visszaélni a helyzettel. De... ő mégis azt mondta, hogy ő jár jobban a cserével. Ez nem igaz, Desztrián. Te is látod. Bárki láthatja. Nézd meg a sisakot, amit visel. Az enyém volt. Most visszaveszem. Ő viselje a sajátját. Ezt...

A Desztrián visszafordult a holttesthez, megint lenézett rá, egy hosszú ideig nem szólt semmit, majd megrázta a fejét.

– Nem, uram. Itkovián elutasítaná a kérésed. Az ajándékod örömet szerzett neki, uram. Ennek ellenére, ha most mégis úgy döntöttél, hogy a sisak, amit nekiadtál, nagyobb érték, akkor ő nem habozna visszaadni... – miközben beszélt, a nő megfordult, a tekintete a síró katonára siklott, majd azon is túl, mindnyájukon túl, és a szavai elhaltak.

Zsémbes látta, hogy a fiatal nő szeme lassan elkerekedik. A Szürkekardok Lélekpajzsa hirtelen halk páncélcsörrenéssel megpördült, majd egy pillanattal később a többi katona is követte. Zsémbes és Jeges is utánuk indult.

A magányos malaza csak az első volt. Az ezüstös csillagfényben Dujek seregének minden megmaradt katonája felvonult a domb aljában, és alakzatba sorakoztak. A szárnyakon Tiste Andiik, rhivik, barghasztok, Fekete Moranthok – hatalmas, néma vigyázzban álló tömeg...

Zsémbes tekintete tovább vándorolt kelet felé, végig a harcmezőn, ahol megint megjelentek a T'lan Imassok, és ők is megindultak előre. Ezüstróka oldalt állt és figyelt. A döbbenettől megnémult Szürkekardok lassan szétváltak, ahogy az első T'lan Imass felért a gerincre. Egy Csontvető jött elsőként, egyik kezében bőrszíjon függő, viharvert tengeri kagylót tartott. A halhatatlan teremtmény megállt, és a Desztriánhoz fordult.

– Cserébe az ajándékért, amelyet ez a halandó adott nekünk, mindannyian felajánlunk valamit. Ezek alkotják majd a sírhalmát, amely így háboríthatatlan lesz. Ha megtagadod ezt tőlünk, ellenszegülünk.

A Desztrián megrázta a fejét.

– Nem uram – suttogta. – Nem tagadom meg.

A Csontvető Itkoviánhoz lépett, és a mellkasára fektette a kagylót.

Zsémbes felsóhajtott. *Ah, Itkovián, úgy látom, még több barátot szereztél.*

A szerény ajándékok komor sora – néha nem több egy csiszolt kőnél, amelyet nagy gonddal helyeztek el a testet borító egyre nagyobb halmon – egész éjjel folytatódott, míg a csillagok be nem járták hatalmas ívüket az égen, és el nem halványultak a hajnal beköszöntével.

Amikor a malaza katona ráfektette Itkovián sisakját a halomra, megindult a második hullám is. A katonák egymás után hágtak fel a dombra, hogy otthagyják neki az ajándékukat: jelvényeket, diadémokat, gyűrűket, tőröket.

Zsémbes és Jeges végig ott álltak és nézték. Ahogy a Szürkekardok is. Amikor az utolsó katonák is elhagyták a dombot, Zsémbes megmozdult. A hatalmas, csillogó halomra meredt. Látta a Tellann varázslat halvány kisugárzását, amely sérthetetlenné tette – minden tárgy örökre, mozdíthatatlanul a helyén marad –, majd felemelte a bal kezét. Halk csattanás és a hajlított fémkarikák leváltak.

Sajnálom, Hamis. Tanulj meg együtt élni a veszteséggel.

Ahogy mi tesszük.

Keleten a nap lassan felemelkedett a tenger fölé, a Korall városának egészét elborító homály azonban megmaradt. Paran Fürge Ben mellett állt a hegyen. Mindketten végignézték a menetet, de utána sem mozdultak el a helyükről. Látták, hogy Dujek is beáll az ajándékozók néma sorába. Az egyik katona tisztelgett a másik előtt.

A kapitány úgy érezte, összezsugorodott, amiért ő maga képtelen volt csatlakozni a sorhoz. Pálinkás halála annyira összetörte, hogy nem tudott megmozdulni. Ő és Fürge Ben későn érkeztek és nem vehettek részt a többiekkel együtt a közös tiszteletadáson. Paran sohasem hitte volna, hogy egy ilyen egyszerű szertartás ekkora jelentőséggel bír. Már korábban is vett részt temetéseken – már gyermekként is Untában, ahol a nővéreivel, az anyjával és az apjával együtt vonult a gyászmenetben, majd ott állt a temetői kripta előtt, miközben valami idős államférfi begöngyölt testét átadták az őseinek. Az ilyen ceremóniák alatt nyugtalanul izgett-mozgott, és semmiféle gyászt nem érzett az ember iránt, akivel sohasem találkozott. A temetések értelmetlennek tűntek számára, hiszen Csuklyás már elvitte a lelket. Az üres test előtt való sírást puszta időpocsékolásnak tartotta.

Az anyja, az apja. Egyikük temetésén sem volt ott, de igyekezett megnyugodni a tudattal, hogy Tavore gondoskodott a méltó ünnepségről, a méltó tiszteletadásról.

A katonák a szertartást itt a lehető legegyszerűbben bonyolították le. Vigyázzban álltak, mozdulatlanul, mindegyikük egyedül a saját gondolataival, érzéseivel. Mégis összetartotta őket egy kapocs: a közös bánat kapcsa.

És ő meg Fürge Ben lemaradtak erről, későn érkeztek. Pálinkás teste már nem volt ott. Ganoes Paran pedig úgy érezte, megfosztották valamitől, a szíve hatalmas, sötét, üres barlang volt, amelyben érzések visszhangoztak, amelyeket nem akart, nem tudott kimutatni.

Ő és a mágus némán bámulták a Hold Szülöttét, ahogy a hegy egyre távolabb sodródott kelet felé, ki a tenger fölé, máris mérföldnyi távolságban. Alacsonyan szállt,

és hamarosan, talán egy hónap múlva, valahol az óceánon eléri majd a hullámokat. A víz ismét betódul a repedéseken, és megtölti a termeket. A Hold Szülötte elsüllyed. Elsüllyed az érzéketlen habok közé...

Senki sem ment oda hozzájuk. A varázsló végül odafordult hozzá.

– Kapitány!

– Mi az, Fürge Ben?

– A Hold Szülötte. Rajzold le!

Paran kérdőn nézett rá, aztán elakadt a lélegzete. Habozott, majd leguggolt, és a kezével elsimított egy kis földterületet. Mutatóujjával rajzolt egy lekerekített sarkú négyszöget, majd ezen belül egy elnagyolt, de felismerhető körvonalat. Egy pillanatig tanulmányozta a művet, majd felnézett Fürge Benre, és bólintott.

A varázsló megmarkolta Paran köpönyegét, és így szólt hozzá:

– Vezess át bennünket!

Rendben. Hogy is csinálom azt? Nézd meg a kártyát, Paran! Nem, az csak az átkozott felszínére tenne le bennünket, ahonnan bizonyára rövid, ám annál halálosabb zuhanás következne a tengerbe. Csákány egy termet emlegetett. Fürkész tróntermét. Gondolj a sötétségre! A Kurald Galain, egy fénytelen, néma hely, ruhába burkolt holttestekkel...

Paran behunyta a szemét, előrelépett, és maga után húzta Fürge Bent is.

A csizmája követ ért.

Kinyitotta a szemét, és nem látott egyebet, csak sűrű sötétséget, a levegőnek azonban... más illata volt. Még egy lépést tett előre, s hallotta maga mögött Fürge Ben sóhaját. A varázsló motyogott, mire pislákoló fénygömb jelent meg fölöttük.

Magas teremben voltak, amely talán húsz lépés széles lehetett, és több mint negyven lépés hosszú. A hivatalos bejárathoz érkeztek. Mögöttük, egy boltíves ajtónyíláson túl folyosó nyílt. Előttük, a terem túlsó végében emelvény állt.

A nagy, magas támlájú széket, amely egykor uralta az emelvényt, félretolták. Két lába egy alacsonyabb lépcsőfokon támaszkodott, így a trónus ferdén állt. Az emelvény közepét most három fekete faszarkofág foglalta el. Az emelvényhez vezető járófolyosó mellett kétoldalt további koporsók sorakoztak felállítva. Ezeken fekete, hálószerű varázslat táncolt. Fürge Ben halkan felszisszent a fogai között.

– Jaj a fosztogatónak, aki belép ide.

Paran figyelte a díszítetlen koporsók körül szelíden vibráló varázslatot.

– Őrök? – kérdezte.

– Azok és még sokkal többek, kapitány. De nem kell aggódnunk. A Hídégetők itt vannak ezekben, az emelvényhez vezető út mellett. Óh, és egy Fekete Moranth! – egy koporsóra mutatott, amely Paran szemében semmiben sem különbözött a többitől. – Sodrott. A karjában felfelé kúszó méreg Dujek századainak első hulláma előtt egy harangszóval vitte el – Fürge Ben lassan egy másik szarkofág felé indult. – Ebben van, ami... megmaradt Sunyiból. Nem sok. Az a barom felrobbantotta magát egy lángolóssal – a varázsló megállt a koporsó előtt. – Csákány jól leírta, Sunyi. És el fogom mondani Muzsikusnak is, ha legközelebb találkozunk – hallgatott egy pillanatig, aztán vigyorogva Paranhoz fordult. – Látom magam előtt a lelkét, ahogy

ott kuporog Csuklyás Kapujának tövében, és egy robbanóst dug a kövek közé...

Paran elmosolyodott, de ez komoly küzdelmébe került. Elindult az emelvény felé. A varázsló követte. Fürge Ben halkan sorolta a neveket, ahogy haladtak előre.

– Kocsány... Ujjas... Terelő... Céltalan... Gebe... Mulcs... Szarvas... Dumás... Liss... Dasalle... Ügető – uh, azt hittem, a barghaszt... nem, mégsem. Ugyanolyan Hídégető volt, mint a többiek. A koporsófedél mögött, Paran, még mindig vigyorog...

Ahogy sétáltak, Fürge Ben hangosan elmondta mindenkinek a nevét, aki mellett elmentek. Harminc-egynéhány Hídégető, Paran elesett katonái. Elérték az emelvényt, és nem mehettek tovább. Az egész dobogót varázslat uralta, a Kurald Galain lágyan tündöklő hálója.

– Fürkész saját keze műve – suttogta a varázsló. – Ezek... a varázslatok. Egyedül dolgozott.

Paran bólintott. Csákánytól már hallotta mindezt, de megértette Fürge Ben késztetését a beszédre, a sürgetést, hogy betöltse a termet a hangjával.

– Tudod, a lába miatt volt. A rossz pillanatban mondta fel a szolgálatot. Valószínűleg egy döfés közben... ami azt jelenti, hogy elkapta Kallort. Megölte. Máskülönben nem nyújtotta volna ki magát ennyire. Az az átkozott láb. Abban a darujhisztáni kertben tört össze. Egy ledőlő márványoszlop... és Pálinkás a rossz helyen volt a rossz időben.

– Azóta... egészen eddig.

És Csákány meg a többiek most Kalapácsot figyelik. Valaki minden pillanatban a közelében lézeng. A gyógyító bármelyik pillanatban megpróbálhat a késébe dőlni... ha lehetősége nyílik rá. Ah, Kalapács, folyton félretolt téged. „Majd legközelebb, most túl sok dolgom van. Nem egyéb, csak tompa fájdalom. Ha ezzel végzünk, foglalkozunk vele.” Nem a te hibád volt, Kalapács. A katonák meghalnak.

Látta, hogy Fürge Ben kivesz az erszényéből egy kis kavicsot, és leteszi a földre az emelvény elé.

– Lehet, hogy később még el akarok majd jönni ide – magyarázta, és halványan, szomorúan elmosolyodott. – Én és Kalam...

Óh, varázsló...

Paran a három szarkofágra emelte a tekintetét. Nem tudta, melyikben ki van, de valami oknál fogva ez nem is számított sokat. Pálinkás és két tengerészgyalogos. *A kellő pillanatban ott voltak, hogy megvédjék Szélfogót. Mindig egyenlő csere, varázslónő.*

– Készen állok magukra hagyni őket, kapitány.

Paran bólintott. Lassan megfordultak és elindultak visszafelé. Amikor elérték a boltíves bejáratot, megálltak. Fürge Ben a folyosóra pillantott.

– Tudod, mindent itt hagytak.

– Mit? Kik?

– Fürkész. A Tiste Andiik. Itt hagyták a vagyonukat. Mindent.

– Miért tettek ilyet? Fekete Korallban akarnak letelepedni, vagy nem? A várost teljesen kifosztották...

Fürge Ben vállat vont.

– Tiste Andii – sóhajtotta olyan hangon, ami kimondatlanul is azt jelentette: *soha nem tudjuk meg.*

Elmosódott kapu nyílt előttük.

– Neked tényleg különös stílusod van, kapitány – dünnyögte a varázsló.

Igen, az esetlen tudatlanság stílusa.

– Lépj be, varázsló!

Figyelte, ahogy Fürge Ben eltűnik a résben. Paran megfordult, hogy még egyszer, utoljára szemügyre vegye a termet. A fénygömb gyorsan halványult.

Pálinkás, köszönet mindenért, amit tanítottál nekem. Hídégetők, bár jobban csináltam volna. Különösen a végén. Legalább meghalhattam volna veletek együtt. Rendben, most már valószínűleg túl késő. De azért megáldalak benneteket, mindannyitokat.

Azzal sarkon fordult, és ő is belépett a kapun. A néma teremben elhalványult a fény, a gömb reszketni kezdett, majd végleg elenyészett. A helyiségbe azonban új izzás ereszkedett. Halvány volt, és mintha táncot lejtett volna a szarkofágokat védő fekete hálóval: a rejtély táncát.

A csontszekér hangos csörömpöléssel zötykölődött a kereskedelmi úton. Emancipor oda-odacsapott az ökrök éjfekete hátára az istránggal. Zsémbes megállt az út közepén, és várt. A szolga mogorván megállította a járművet. Az öklével megütögette a falat maga mögött. A kifeszített hüllőbőr úgy visszhangzott, mint egy harci dob. Kinyílt egy ajtó, és Brokát mászott ki rajta, nyomában Nyársas Korbállal. Brokát odalépett Zsémbes elé, tompa, szürke szeme azonban a mögötte elterülő sötét városra szegeződött.

– Egészen rendkívüli – suttogta. – Ezt a helyet el tudnám képzelni az otthonomnak.

Zsémbes nyersen felnevetett.

– Úgy véled? Már Tiste Andiik vannak ott. Sőt mi több, immár a Malaza Birodalom része. Azt hiszed, bármelyikük is tolerálná a barátod hobbiját?

– Igaza van – vinnyogta Nyársas Korbál a szekér mellől. – Itt nem játszadozhatnék.

Brokát elmosolyodott.

– Ah, de Korbál, gondolj csak a rengeteg friss hullára! És nézd meg ezt a mezőt! K'Chain Che'Mallék, máris feldarabolva. Ha úgy tetszik, kezelhető adagokban. Elég anyag, drága kolléga, egy egész birtok felépítéséhez.

Zsémbes látta, hogy Nyársas Korbál hirtelen elvigyorodik. *Istenek, kíméljetek meg ettől a látványtól – soha többé, kérlek!*

– Most pedig, morcos kapitány – mondta Brokát –, kérlek, állj félre az utunkból! Előbb azonban, ha volnál olyan kedves, feltennék neked egy kérdést.

– Mit?

– Nem sokkal ezelőtt üzenetet kaptam. Az írója rettenetes tollforgató, sőt annál is rosszabb. Fakérgen érkezett. Úgy tűnik, egy bizonyos Rönk Jib és a fivérei meg kívánnak látogatni engem. Nincs valamilyen tudomásod véletlenül ezekről a jó uraságokról? Ha igen, talán némi tanács a fogadásukat illető helyes etikettről...

Zsémbes elmosolyodott.

– Vedd fel a legjobb ruhád!

– Ah, köszönöm, kapitány. És most, ha volnál oly kedves...

Zsémbes félreállt az útról. A Szürkekardok ideiglenes tábort állítottak fel ötvenlépésnyire keletre a hatalmas, csillogó sírhalomtól, amely máris az Itkovián Ajándéka nevet viselte. Fekete Korallból és a környező erdőkből sovány, beteges teneszkovik csapatai jelentek meg, és mindannyian a tábor körül gyülekeztek. A hír Anaszter... újjászületéséről gyorsan elterjedt, s vele együtt a megváltás reménye is.

Sorozás. Azok a teneszkovik soha többé nem térhetnek vissza előző életükhöz. Nekik is újjá kell születniük. Az Anaszterbe költözött idegennek – Togg és Fanderay új Halandó Kardjának – sok tennivalója lesz...

Eljött az idő, hogy Zsémbes felmérje a fickót. *Valószínűleg jobb Halandó Kardnak bizonyul majd nálam. Valószínűleg önelégült és szenteskedő annak az átkozottul ronda lónak a hátán. Igen, bevallom, kész vagyok utálni a nyomorultat.*

Zsémbes megindult Anaszter felé, aki a teneszkovik roskatag táborán át lépkedett a lovával. Minden oldalról pálcavékonyságú alakok nyúlkáltak felé, hogy megérinthessék őt, a lovát. Fél tucat lépéssel mögötte ott sétált a Desztrián, és Zsémbes érezte, hogy gyógyító varázslat árad belőle – a Farkas Hitének ölelése megkezdődött.

Anaszter végül kilovagolt a táborból. Egyetlen szeme észrevette Zsémbest. A fickó megállította a lovat, és megvárta a darut. Zsémbest megelőzve megszólalt:

– Te Zsémbes vagy, Hamis Halandó kardja. A Desztrián mesélt rólad. Örülök, hogy eljöttél – Anaszter hátrapillantott a teneszkovikra, akik a tábor területén maradtak, mintha annak széle valamiféle láthatatlan, áthághatatlan határt képezne, majd a fiatalember leszállt a lóról. – A Lélekpajzs ragaszkodott hozzá, hogy maradjak láthatatlan – morogta és összerezzent, ahogy kinyújtotta a lábát. – Még sok ilyen, és úgy fogok járni, mint egy wicka.

– Azt mondtad, örülsz, hogy eljöttem – dünnyögte Zsémbes. – Miért?

– Hát, te Halandó Kard vagy, nem? Engem is annak neveznek. Azt hiszem, hm, helyesen. Egyébként ez mit jelent?

– Nem tudod?

– Nem. Te igen?

Zsémbes egy ideig nem szólt semmit, majd elvigyorodott.

– Nem igazán.

A feszültség őszinte, megkönnyebbült sóhaj kíséretében elszállt Anaszterből. Közelebb lépett.

– Figyelj! Mielőtt ez... izé, mielőtt megérkeztem ebbe a testbe, felderítő voltam a malaza seregben. És ami engem illetett, a templomok azok a helyek voltak, ahol a szegény emberek fizettek, hogy a papok borospincéi tele legyenek. Én nem akarok követőket. Az a Desztrián ott, a Lélekpajzs – istenek, milyen kemény nő! Csak pakolják rám az elvárásaikat. Kezdem úgy érezni magam, ahogy az az Itkovián érezheti, na nem mintha ő érezne bármit is, gondolom. Csuklyásra, a nevének említésétől is megszakad a szívem, pedig még csak nem is ismertem őt.

– Én igen, Anaszter. Lazíts, fiam! Mindenben. Azt hiszed, én talán kértem, hogy

Hamis Halandó Kardja lehessek? Karavánőr voltam, elég nyomorúságos fickó, de megelégedtem vele...

– Megelégedtél a nyomorúsággal?

– És rohadtul igazam is volt.

Anaszter hirtelen elmosolyodott.

– Belebotlottam egy kis hordó sörbe. Ott van a Szürkekardok táborában. Sétálnunk kellene egyet, Zsémbes.

– Igen, a fák alatt. Megkeresem Jegest – egy barátom. Szerintem tetszeni fog a leányzó.

– Egy asszony? Máris tetszik. Elhozom a sört, és találkozunk ott hátul.

– Jó terv, Anaszter. Óh, és ne mondd meg a Desztriánnak vagy a Lélekpajzsnak...

– Nem mondom el akkor sem, ha megkínoznak... – a hangja elhalkult, és Zsémbes látta, hogy a fiatalember a szokásosnál is jobban elsápad. Aztán megrázta a fejét. – Rövidesen találkozunk, barátom.

– Úgy ám! – *Barátom... igen, azt hiszem.*

Figyelte, ahogy Anaszter fellendül a nyeregbe. A férfi, aki volt, tudott lovagolni. *Nem, nem, aki volt. Aki most.* Zsémbes még nézte egy ideig, ahogy ellovagol, majd elindult, hogy megkeresse Jegest.

A domb aljában várakozó négy Trygalle szekérből még mindig gőz vagy füst szállt fel. Fürge Ben előresietett, hogy szót váltson az oszlop parancsnokával – egy gazdagon öltözött, túlsúlyos fickóval, akinek holtsápadtsága ötven lépésről is nyilvánvaló volt.

Paran, aki a Hídégetőkkel együtt Dujekre várt a gerincen, látta, hogy a varázsló és a Trygalle mágus hosszas beszélgetésbe bonyolódik, amelynek az eredménye láthatóan zavarba ejtette Fürge Bent. Ekkor csatlakozott hozzájuk Kruppe, a daru, és az eszmecsere újult hévvel folytatódott.

– Miről lehet szó? – tűnődött Csákány a kapitány mellett.

Paran megrázta a fejét.

– Fogalmam sincsen, hadnagy.

– Uram!

Volt valami a nő hangjában.

– Igen?

– Nem lett volna szabad rám bíznod a parancsnokságot. Jól összekutyultam mindent, uram.

Paran látta a kínzó fájdalmat a szemében, és leküzdve a hirtelen vágyat, hogy elforduljon, továbbra is szembenézett vele.

– Nem te, hadnagy. A parancsnokság végül is az enyém volt. Magatokra hagytalak benneteket.

A nő megrázta a fejét.

– Fürge elmondta, mit tettetek ti ketten, kapitány. Odamentél, ahová kellett, uram. Jól játszottál. Úgy láttuk, nincs esélyünk a győzelemre, de most már tudjuk, hogy ez nem igaz – és ez többet jelent, mint gondolnád.

– Hadnagy, te túlélőkkel jöttél ki abból a toronyból. Senki sem tehetett volna többet.

– Egyetértek – dörmögte egy új hang.

Dujek megjelenésére mindkét katona döbbenten elhallgatott. A Legfőbb Ököl mintha tíz évet öregedett volna az elmúlt egyetlen nap és éjszaka alatt. Meggörnyedt, egyetlen karja reszketett.

– Hadnagy, hívd össze a Hídégetőket! Beszélni akarok veletek.

Csákány megfordult, és közelebb intette az öt katonát.

– Jól van – morogta a Legfőbb Ököl. – Most pedig figyeljetek rám! Ott lent az egyik Trygalle szekeret éppen félig rakják zsoldhátralékkal. A Hídégetők néven ismert alakulat zsoldhátralékával. A teljes létszámával. Elég rá, hogy mindannyian birtokot és jól megérdemelt, kényelmes életet vásároljatok Darujhisztánban. Nem javaslom, hogy visszamenjetek a Birodalomba. Ami Tajszkrennt, Aragan Öklöt és engem illet, abból a toronyból egyetlen Hídégető sem jött ki. Nem, ne mondjatok semmit, katonák! Pálinkás akarta ezt nektek. Csuklyásra, magának is ezt akarta. Vissza akart vonulni. Ezt tartsátok tiszteletben! Azonkívül van még egy küldetésetek, és az Darujhisztánba vezet benneteket. A Trygalle szövetség hozott valakit. Őt jelenleg Baruk Főalkimista vette gondjaiba. A fickó nincs jól, azt hiszem, szüksége van rátok. Malazákra. Katonákra. Tegyetek meg érte mindent, amit tudtok, ha ott vagytok, és ha úgy érzitek, nem tehettek többet, egyszerűen sétáljatok el! – Dujek szünetet tartott, végigmérte őket, majd bólintott és így folytatta: – Ennyi, Hídégetők. A Trygalle vár rátok. Kapitány, te maradj egy pillanatra, szeretnék négyszemközt szót váltani veled! Ja, és Csákány, küldd ide, kérlek, Fürge Ben Főmágust!

– Főmágus? – pislogott Csákány.

Dujek elvigyorodott.

– Az a nyomorult nem bujkálhat tovább. Tajszkrenn ragaszkodott hozzá.

– Igen, uram.

Paran tekintete követte a kis csapatot, ahogy levonultak a dombról. Dujek ernyedt kezével végigsimította az arcát, és elfordult.

– Gyere velem, Paran!

– Nagylelkű voltál, uram.

– Nem, nem voltam az, Ganoes, de ennyit tehettem. Nem akarom, hogy az utolsó Hídégetők egy csatamezőn vagy valami névtelen városban végezzék, ami keményen küzd, hogy szabad maradhasson. Elviszem, ami megmaradt a seregemből Hétvárosba, hogy megerősítsem vele Tavore Végrehajtó büntető haderejét. Örömmel látlak...

– Nem, uram. Inkább nem.

Dujek bólintott, mintha éppen erre számított volna.

– Van egy tucat vagy hány stóc számodra is a kocsi mélyén. Menj a századoddal, menj az áldásommal. Téged is a veszteségek közé számollak.

– Köszönöm, Legfőbb Ököl. Azt hiszem, sohasem voltam katonának való.

– Erről egy szót se halljak többé, kapitány! Gondolj magadról, amit akarsz, de mi továbbra is annak látunk majd, ami vagy: nemes embernek.

– Nemes...

– Nem olyan nemes, Ganoes, ez az a fajta nemesség, amelyet ki kell érdemelni, az egyetlen fajta, amely számít valamit, mert manapság átkozottul ritka az ilyen.
– Nos, uram, akkor tisztelettel ellent kell mondanom neked. Ha van olyan tapasztalat, amit megőrzök magamban ebből a hadjáratból, Legfőbb Ököl, akkor az az, hogy újra és újra megszégyenültem a körülöttem lévőkhöz képest.
– Menj, csatlakozz a többi Hídégetőhöz, Ganoes Paran!
– Igen, uram. Ég veled, Legfőbb Ököl!
– Ég veled!
Ahogy Paran lefelé indult a lejtőn, egy pillanatra megbotlott, majd visszanyerte az egyensúlyát. *Azt mondta, a többi Hídégetőhöz... hát, az eredmény rövid életű, de akkor is. Sikerült.*

Tok – Anaszter –, nem törődve a körülötte álló komor képű katonákkal, megállította a lovát a kis sátor mellett, amelyet a Szürkekardok a rendelkezésére bocsátottak. *Igen, emlékszem Anaszterre, és lehet, hogy ez az ő teste, de ennyi az egész.* Leugrott a nyeregből, és bement.
Addig kutatott, amíg meg nem találta a hordócskát. Elrejtette egy bőrzsákban, azt a vállára vetette, aztán kisietett.
Amikor megint felmászott a nyeregbe, egy férfi lépett oda hozzá. Tok gyanakodva nézte. Nem teneszkovi volt, és nem is Szürkekard. Kopott, megviselt bőrruhájában és bundáiban leginkább egy barghasztra hasonlított. A férfit harci sebek borították, több seb, mint amennyit Tok valaha is látott egy emberen. Az arcából ennek ellenére jóindulat sugárzott. Egy úriember arca volt, nem több húszévesnél, hangsúlyos vonásokkal. Erős csontozatú arcát hosszú, fekete haj keretezte, amelyben sem fonat, sem ékszer nem látszott. Szelíd, barna szemmel nézett Tokra. Tok még sohasem találkozott ezzel az emberrel.
– Üdv! Volna valami kívánságod? – kérdezte türelmetlenül. Nagyon szeretett volna már elindulni.
A férfi megrázta a fejét.
– Csak szerettelek volna megnézni, hogy lássam, jól vagy-e.
Anaszternek hisz engem. Talán egy régi barátja – bár biztosan nem valamelyik tisztje –, azt megjegyeztem volna. Nos, nem fogok csalódást okozni neki.
– Köszönöm, jól vagyok.
– Ennek örülök – a férfi elmosolyodott, felemelte a kezét, és Tok lábára helyezte. – Most elmegyek, testvérem. Tudd, hogy megőrizlek az emlékezetemben!
Azzal – még mindig mosolyogva – megfordult, és a kíváncsi Szürkekardok között elindult északnak, az erdő felé.
Tok csak bámult utána. *Van valami... valami abban a járásban...*
– Halandó Kard!
A Lélekpajzs közeledett. Tok felkapta a szárat.
– Ne most! – kiáltotta. – Később! – fürgén megfordította a lovát. – Jól van, te nyomorult szipirtyó, lássuk, hogy vágtatsz!
És az állat véknyába vágta a sarkát.

A nővére az erdő szélénél várt rá.
– Végeztél?
– Igen. Továbbmentek a fák alatt.
– Hiányoztál, fivérem.
– Te is nekem.
– Nincsen kardod...
– Tényleg nincsen. Úgy gondolod, szükségem lesz rá?
A nő közelebb hajolt hozzá.
– Azt hiszem, most jobban, mint eddig bármikor.
– Lehet, hogy igazad van. Keresnünk kell egy kőfejtőt.
– A Barghaszt-hegyvonulatnál lesz. Vérszínű kő. Természetesen becsomagolom, hogy ne törjön össze.
– Ahogy annak idején is tetted, nővérem.
– Régen volt.
– Igen, nagyon régen.

A két fivér szenvtelen tekintetétől kísérve Irigy Hölgy feloldotta a varázslatot, amely addig megakadályozta, hogy Mok eszméletre térjen. A nő figyelte, ahogy a Harmadik lassan visszanyeri a tudatát. A szeme a maszk alatt tompán izzott a fájdalomtól.
– Jól van – duruzsolta a nő. – Neked aztán kijutott a szenvedésből mostanában, igaz?
Mok ülő helyzetbe küzdötte magát. A tekintete megkeményedett, amikor észrevette a fivéreit.
Irigy Hölgy felegyenesedett, és fürkészőn végigmérte Szenut és Turult. Egy pillanat múlva felsóhajtott.
– Tényleg nem akármilyen látványt nyújtanak! Szenvedtek a távollétedben, Harmadik. Igaz – tette hozzá vidáman –, neked sem volt sokkal jobb dolgod! Tájékoztatnom kell téged, Mok, hogy a maszkod megrepedt.
A szegula felemelte a kezét, megtapogatta az álarcot, és ujjával követte a hajszálvékony repedést, amely a bal oldalon futott végig, a maszk kétharmad részén.
– Vonakodva bár, de be kell ismernem – folytatta Irigy Hölgy –, hogy egyikünk arca sem úszta meg... károsodás nélkül. Képzeld el, Fürkész Anomander – a Hetedik – minden teketória nélkül kitiltott bennünket a városból! – Mok bizonytalanul feltápászkodott és körülnézett. – Igen – sóhajtotta Irigy Hölgy. – Ugyanabban az erdőben vagyunk, amelyen napokig tartott átvergődnünk. Büntető vállalkozásotok ezennel véget ért, talán kielégítő módon, talán nem. A Pannioni Birodalom nem létezik többé. Elérkezett az idő, három komor szolgám, hogy nekivágjunk a hazafelé vezető útnak.
Mok megvizsgálta a fegyvereit, majd ránézett.
– Nem. Kihallgatást követelünk a Hetediktől...
– Óh, te bolond! Nem fog fogadni! Sőt, hogy eljuss hozzá, át kell verekedned

magad néhány száz Tiste Andiin, és nem, ők nem fogják összemérni veled a kardjukat. Egyszerűen megsemmisítenek varázslattal. A Sötétség Anyjának Gyermekei felületes népség. Elhatároztam, hogy hazakísérlek benneteket. Hát nem nagylelkű döntés a részemről?

Mok rámeredt. A csend hosszúra nyúlt. Irigy Hölgy szomorúan rámosolygott.

Észak felé tartó hosszú útjuk során a Fehérarcú barghasztok előbb klánokra, aztán családokra bomlottak és szétszóródtak, amerre az útjuk vitt. Hetán Kafállal tartott. Egy kicsit lemaradtak az apjuktól és közvetlen kíséretétől, s egy kissé kelet felé fordultak. A nap melegen sütötte a fejüket és a vállukat, s a levegő friss volt az alig kétszáz lépésnyire, a jobbjukon húzódó part felől lengedező szellőtől.

Dél körül járhatott, amikor ő és a fivére észrevették a két utazót. Közeli rokonok, állapította meg Hetán, miközben feléjük tartottak. Egyikük sem volt különösebben magas, ám erőteljes testalkatúaknak tűntek. Mindkettőnek fekete haja volt, és nagyon lassan lépdeltek egymás mellett, közelebb a parthoz. Barghasztnak látszottak, de olyan törzsből vagy klánból származhattak, amelyet sem Hetán, sem Kafál nem ismert. Nemsokára beérték a két idegent. Hetán figyelme a férfira szegeződött, észrevette a testét borító rendkívüli sebeket.

– Üdvözlünk benneteket, idegenek! – kiáltotta oda nekik.

Mindketten megfordultak. Látszott, hogy meglepi őket a váratlan társaság. Hetán most a férfi arcát vette szemügyre. Az, hogy a mellette álló nő a testvére, nem is lehetett volna nyilvánvalóbb.

Helyes.

– Te! – kiáltott oda a férfinak. – Mi a neved?

A férfi mosolyától nagyot dobbant a szíve.

– Onos T'oolan.

Hetán közelebb lépett, hunyorított a sötét hajú nő felé, majd ismét az Onos T'oolan nevű férfi felé fordult.

– Többet látok, mint hinnéd – mondta neki halkan.

Az ifjú harcos felszegte az állát.

– Tényleg?

– Igen, és amit látok, azt mondja nekem, hogy hosszú ideje nem voltál asszonnyal.
A férfi szeme elkerekedett.

Óh, micsoda szem, egy szerelmes szeme.

– Való igaz – bólintott, és még szélesebben mosolygott.

Óh igen, a szerelmem szeme...

Epilógus

Paran belökte az ajtót, és az arannyal teli zsák súlya alatt nyögdécselve belépett a városzobába.

– Raest! Hol vagy?

A páncélos jaghuta előbukkant valahonnan, megállt Paran előtt, és nem szólt semmit.

– Jól van – morogta Paran. – Úgy döntöttem, hogy itt ütöm fel a szállásomat.

Raest hideg recsegéssel válaszolt.

– Tényleg?

– Igen. Hidd el nekem, három hét elég volt abban az átkozott fogadóban. Itt vagyok hát, összeszedtem a bátorságom, és kész vagyok beköltözni a hírhedt és félelmetes Fortély Házba. És úgy látom, hogy házvezetői képességeid némi kívánnivalót hagynak maguk után.

– Az a két tetem a küszöbön... Mihez kezdesz velük?

Paran vállat vont.

– Még nem döntöttem el. Majd valamit, gondolom. Először azonban le szeretném tenni ezt a zsák aranyat, hogy a változatosság kedvéért egy kicsit ne nyomjon. Tudod, ma este nyitják meg...

– Nem, Asztal Mestere, nem tudtam – felelte a hatalmas harcos.

– Nem baj. Azt mondtam, elmegyek. Csuklyás tudja, nem hiszem, hogy még valaki eljönne ebbe a városba, kivéve talán Kruppét, Balekot és Murilliót.

– Hová mész, Asztal Mestere?

– Szólíts Ganoesnek, kérlek! Vagy Parannak. Azt kérded, hová? Hát Csákány új vendéglőjébe.

– Semmit sem tudok róla...

– Tudom, hogy nem, azért mondom...

– És nem is érdekel, Ganoes Paran, Asztal Mestere.

– Hát, nem tudod, mit veszítesz, Raest. Ahogy mondtam, Csákány új vendéglője. Mármint az övé meg a társáé. A fél zsoldjukat erre az őrült vállalkozásra költötték.

– Őrült?

– Igen. Nem tudod, mit jelent az, hogy őrült?

– Túlságosan is jól tudom, Ganoes Paran, Asztal Mestere.

Paran erre elhallgatott. A sisakos arcra meredt, de a rés mögött csak árnyékokat látott. A malaza enyhén megborzongott.

– Uh, igen. Mindegy, szóval megvették a K'rul templomot harangtornyostul,

mindenestül. És átalakították...

– Vendéglővé.

– Egy templomot, amelyről a városban mindenki azt tartja, hogy kísértetek járják.

– Gondolom – mondta Raest, és elfordult –, ennek köszönhetően olcsó volt...

Paran a páncélos jaghuta után bámult.

– Később találkozunk! – kiáltotta utána.

– Ha ragaszkodsz hozzá... – érkezett az alig hallható válasz.

Amikor az ütött-kopott kapubejáróból kilépett az utcára, Paran majdnem beleütközött egy rozoga, csuklyás alakba, aki a szennyvízárok szélén ücsörgött. A rongyok közül mocskos kéz nyúlt a malaza felé.

– Kedves uram! Egy kis pénzt! Egyetlen érmét!

– Szerencséd van, egynél többet is nélkülözhetek. – Paran az övére akasztott bőrerszényért nyúlt. Előhúzott egy marék ezüstöt.

A koldus felnyögött, és közelebb vonszolta magát. A lába holt súlyként követte.

– Egy gazdag ember! Figyelj rám! Társra volna szükségem, nagylelkű uraság! Van aranyam. A Tahlyn-hegység oldalában van elrejtve. Egész vagyon, uram! Csak indítanunk kell egy expedíciót, nincs messze!

Paran az öregember kezébe ejtette a pénzérméket.

– Elásott kincs, barátom? Bizonyára.

– Uram, az összeg hatalmas, és boldogan megválnék a felétől. Befektetésed legalább tízszeresen megtérülne!

– Nincs szükségem még több pénzre – mosolygott Paran. Elindult, majd megállt és visszafordult a koldushoz. – Erről jut eszembe, nem lenne szabad túl sokáig ez előtt a kapu előtt időznöd. A Ház nem szereti az idegeneket.

Az öregember mintha még jobban összeroskadt volna. A feje oldalra billent.

– Nem – dünnyögte rongyos csuklyája alól –, *ez* a Ház nem – aztán halkan felnevetett. – De tudok egyet, amelyik igen...

Paran vállat vont a koldus ködös szavaira, sarkon fordult és megint elindult. A koldus heves köhögésben tört ki mögötte.

Csákány képtelen volt levenni a szemét a férfiról. Görnyedten ült egy széken, amelyhez még nem tartozott asztal, és még mindig a kezében szorongatta a rongydarabot, amire valamit ráírtak. Az alkimista minden tőle telhetőt megtett, hogy életet leheljen a javarészt elpusztított, szikkadt testbe. Baruk tudása kétségkívül elérte a határait.

A nő természetesen tudott róla. Mindannyian tudtak róla. Azt is tudták mind, hogy honnan érkezett.

A férfi nem beszélt. A feltámasztás óta egy szót sem szólt. Baruk váltig állította, hogy nem testi hiba akadályozza a beszédben.

A Birodalmi Történész hallgatott. Senki sem tudta, miért.

A nő sóhajtott.

K'rul Vendéglőjének nagyszabású megnyitója kudarcba fulladt. Az asztalok üresen,

elhagyatottan várakoztak a hatalmas főteremben. Paran, Inda, Rebbencs, Hangyás, Kalapács és Kékgyöngy a kandallóhoz legközelebbi asztal körül ültek, és alig szóltak egymáshoz. Mellettük ott állt az egyetlen foglalt asztal, amely mellett Kruppe, Murillió és Balek ücsörgött.

Ennyi. Istenek, végünk van. Sohasem lett volna szabad Hangyásra hallgatnunk...

A bejárati ajtó kinyílt. Csákány reménykedve felpillantott, de csak Baruk volt az.

A Főalkimista megállt az előcsarnokban, majd lassan megindult a többi daru felé.

– A tiszteletreméltó Kruppe legkedvesebb barátja! Baruk, Darujhisztán rettenthetetlen bajnoka, hát kívánhatnánk jobb társaságot ma estére? Ide, ide, ide, ehhez az asztalhoz! Kruppe éppen elkápráztatta a társait – és természetesen ezeket a mogorva képű exkatonákat itt, a szomszédban – lenyűgöző beszámolójával Kruppéról és eme vendéglő névadójáról, akik összefogtak, hogy egy új világot hozzanak létre!

– Tehát véget ért a mese? – kérdezte a közeledő Baruk.

– Ebben a pillanatban, de Kruppe örömmel...

– Remek! Azt hiszem, inkább máskor hallgatom meg – a Főalkimista Dujkerre pillantott, a Birodalmi Történész azonban még csak fel sem emelte a tekintetét. Lehajtott fejjel ült, és a kezében tartott rongydarabra meredt. Baruk sóhajtott. – Csákány, forraltál bort?

– Igen, uram – felelte a nő. – Ott van mögötted, a kandalló mellett.

Hangyás az agyagkancsóért nyúlt és felállt, hogy töltsön Baruknak.

– Rendben – mondta Csákány hangosan, és felállt. – Tehát ennyi. Remek. A tűz elég meleg, már eleget ittunk, és ami engem illet, készen állok valami jó kis történetre. Nem, Kruppe, nem a tiédre! Azt már hallottuk. Nos, Barukot és talán Balekot meg Murilliót is érdekelné Korall elfoglalásának története.

Balek lassan előrehajolt.

– Tehát végre beszélsz? Éppen ideje volt, Csákány.

– Nem én – felelte a nő. – Legalábbis nem én kezdem. Kapitány? Tölts magadnak, és szőj egy mesét nekünk!

A kapitány elvigyorodott, majd megrázta a fejét.

– Szeretnék, Csákány.

– Túl közel van – morogta Inda. Bólintott és elfordult.

– Csuklyásra, micsoda szánalmas társaság!

– Az bizony – vakkantotta Inda. – Egy történet, hogy újra összetörje a szívünket! Mi értelme ennek?

– Van értelme – szólalt meg egy rekedt, megtört hang.

Mindenki elhallgatott, és Dujker felé fordult. A Birodalmi Történész felemelte a fejét, és sötét szemével végigmérte őket.

– Értelme. Igen. Azt hiszem, sok értelme van. De nem nektek, katonák. Még nem. Számotokra túl közel van. Túl közel.

– Talán – dörmögte Baruk. – Talán igazad van. Túl sokat kérünk...

– Tőlük igen – az öregember megint lepillantott a kezében tartott rongydarabra. Feszült csend ereszkedett a teremre. Dujker nem mozdult. Csákány éppen visszafordult a társaihoz, amikor a férfi beszélni kezdett.

– Jól van, engedjétek meg nekem ma este, hogy megint összetörjem a szíveteket. Ez a Kutyák Láncának története. A Varjú Klánból származó Koltén, a Hetedik Hadsereg újonnan kinevezett Öklének története...

Ezzel véget ér a Malazai Bukottak Könyvének harmadik Regéje.

Szószedet

A Pannioni Birodalom kifejezései

Pannioni Látó:	a birodalom politikai és szellemi vezetője
Szeptum:	a birodalom hét kerülete közül az egyik uralkodója (seregeket is vezet)
Urdo:	az elit nehézgyalogság (urdomen) parancsnoka
Urdomen:	elit nehézgyalogság, a Látó fanatikus hívei
Látótestőrök:	fanatikus testőrség és a Birodalom orgyilkos szektája
Betaklitek:	közgyalogság
Beklitek:	könnyűgyalogság
Betrulidek:	közlovasság
Scalandik:	rohamosztag
Desandik:	utászok
Teneszkovik:	paraszthadsereg

Capustan

Szürkekardok:	a Pannioni Birodalom elleni védelemre felfogadott kultikus zsoldos rend
MaszkokTanácsa:	főpapok, a Capustanban tisztelt tizennégy isten képviselői
Gidrák:	a tizennégy templomban szolgálatot teljesítő katonák
Capanthal:	Capustan városi helyőrsége, amely Dzselarkán herceg parancsnoksága alatt áll
Koralli század:	a száműzött Koralli Arard herceg követői
Lestari őrség:	Lest városából menekült palotaőrség
Capan:	önálló kerületek és Capustan népének neve
Daru negyed:	régi városrész Capustan központjában
Rabtorony:	régi daru torony, amely most a Maszkok Tanácsának székhelyéül szolgál

A capustani Maszkok Tanácsa

Fener/Tennerock
Trake/Hamis
D'rek
Csuklyás
Hamvas
Togg
Beru
Mowri
Oponn
Soliel és Poliel
Álmok Királynője
Fanderay
Dessembrae
Árnytövis

Helynevek és más fontos fogalmak

Rhivi:	nomád pásztornép Genabackis középső pusztáin
Barghaszt:	kasztrendszerű harcos nép, amely különböző kontinenseken él Ilgres Klán Fehérarcú Klán (ezen belül Senan, Gilk, Ahkrata, Barahn, Nith'rithal)
T'lan Imassok	(a Diaszpóra hadseregei): Logros, az Első Trón Őrei Kron, Elsők a Gyülekezőn Betrule (eltűnt) Ifayle (eltűnt) Bentract (eltűnt) Orshayn (eltűnt) Kerluhm (eltűnt)
Tiste Andii:	Ősi Nép
Jaghuta:	Ősi Nép
K'Chain Che'Mallék:	a Négy Alapító Faj egyike, amelyet kihaltnak hisznek
Moranth:	erősen katonai alapú társadalom, amelynek központja a Felhős erdő
Daru:	Genabackisi nép
Dapani:	Capustan polgára
Pannioni Birodalom:	Genabackis egyik új birodalmának a neve
Lestari:	Lest polgára
Koralli:	Korall polgára

Bánat: lepusztult, kísértet járta hely Genabackis délkeleti partjainál
Korall: város a Pannioni Birodalomban
Lest: város a Pannioni Birodalomban
Capustan: város a Catlin folyó északi partján
Darujhisztán: Genabackis utolsó Szabad Városa
Lamatath-síkság: síkság Darujhisztántól délre
Jhagra Til: egy, már eltűnt beltenger neve a T'lan Imassok nyelvén

A mágia világa
Az Üregek, illetve az Ösvények, azaz azok az Üregek,
melyek a halandók számára is hozzáférhetők

Denul: a Gyógyítás Ösvénye
D'riss: a Szikla Ösvénye
Csuklyás Ösvénye: a Halál Útja
Meanas: az Árnyék és Illúziók Ösvénye
Ruse: a Tenger Ösvénye
Rashan: a Sötétség Ösvénye
Serc: az Egek Ösvénye
Tennes: a Föld Ösvénye
Thyr: a Világosság Ösvénye

Az Ősi Üregek
Kurald Galain: a Sötétség Tiste Andii Ürege
Kurald Emurlahn: a Tiste Edur Üreg
Tellann: a T'lan Imass Üreg
Omtose Phellack: a jaghuta Üreg
Starvald Demelain: a Tiam Üreg, az Első Üreg

A Sárkányok Asztala
(és a hozzá kapcsolódó Elődök)

Az Élet Háza
Király
Királynő (az Álmok Úrnője)
Bajnok
Pap
Hírnők
Katona

Szövő
Kőműves
Szűz

A Halál Háza
Király (Csuklyás)
Királynő
Lovag (a néhai Dassem Ultor)
Mágus
Hírnök
Katona
Orsós
Kőműves
Szűz

A Fény Háza
Király
Királynő
Bajnok
Pap
Kapitány
Katona
Varrónő
Építő
Leányka

A Sötétség Háza
Király
Királynő
Lovag (a Sötétség Fia)
Mágusok
Kapitány
Katona
Szövőnő
Kőműves
Feleség

Az Árnyak Háza
Király (Árnytövis/Ammanas)
Királynő
Merénylő (a Kötél/Cotillion)
Mágus
Kopó

Pártatlanok

Oponn (a Szerencse Bolondjai)
Obeliszk (Hamvas)
Korona
Jogar
Orb
Trón

Istenek, Elődök

Apsalar, a Tolvajok Úrnője
Árnytövis/Ammanas (az Árnyak Házának Királya)
Az Álmok Királynője (az Élet Házának Királynője)
Beru, a Szelek Ura
Caladan Brood, a Hadúr
Cotillion/Kötél, (az Árnyak Házának Merénylője)
Csuklyás (a Halál Házának Királya)
D'rek, az Őszi Féreg (vagy a Betegség Királynője, *lásd* Poliel)
Dessembrae, a Tragédia Ura
Fanderay, a Tél Nőnemű farkasa
Fener, a Vadkan *(lásd továbbá* Tennerock)
Fürkész Anomander, a Sötétség Fia, a Hold Ura (a Sötétség Házának Lovagja)
Gedderone, a Tavasz és a Megújulás Úrnője
Hamis, Első Hős
Hamvas, a Föld Úrnője, az Alvó Istennő
Jhess, a Szövés Úrnője
K'rul, Ősi Istenség
Kallor, a Felsőbb Úr (Főkirály)
Kopók (az Árnyak Házának kopói)
Mael, Ősi Istenség
Mowri, a Koldusok, Rabszolgák és Szállítók Úrnője
Nerruse, a Nyugodt Tenger és Jó Szél Úrnője
Nyomorék Isten, a Láncok Ura
Oponn, Ikrek, a Szerencse istene(i)
Óriás Varjak, varjak, melyeket a varázslat éltet
Osserc, az Ég Ura
Poliel, a Pestis Úrnője
Shedenul/Soliel, az Egészség Istennője
Sugaras, a Gyógyítás Úrnője
Tennerock/Fener, az Öt Agyar Vadkanja
Togg *(lásd* Fanderay), a Téli Farkas